VAHŞİ KARTLAR

EDİTÖR

GEORGE R.R. MARTIN

BUZ VE ATEŞİN ŞARKISI DİZİSİNİN YAZARI

epsilon

VAHŞİ KARTLAR I
Orijinal Adı: Wild Cards I
Editör: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Yayma Hazırlayan: Enis Köksaldı
Çeviri: Kerim Şansal
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
1. Baskı: Mart 2014
ISBN: 978-9944-82-811-6
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280
© 1986 George R. R. Martin
"Giriş", "Kabuk Oyunları" ve "Ara Bölümler" © 1986 George R. R. Martin
"Broadway Üstünde Otuz Dakika" © 1986 Howard Waldrop
"Uykucu" © 1986 Amber Corporation
"Tanık" © 1986 Walter Jon Williams
"İtibarsızlaştırma Törenleri" © 1986 Melinda M. Snodgrass
"Fortunato'nun Uzun ve Karanlık Gecesi" ve "Son: Üçüncü Kuşak" © 1986 Lewis Shiner
"Başkalaşımlar" ve "Vahşi Kart Virüsü Bilimi: Literatürden Pasajlar" © 1986 Victor Milán
"Derinlerde" © 1986 Edward Bryant ve Leanne C. Harper
"İpler" © 1986 Stephen Leigh
"Bir Avcı Gelir" © 1986 John J. Miller
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78 Sertifika No: 16053
Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

VAHŞİ KARTLAR I

George R. R. Martin

Çeviri: Kerim Şansal

epsilon®

Benimle aynı dörtrenkli köklerden yetişen
Ken Keller için

Editörün Notu

Vahşi Kartlar, tarihi bizimkiyle paralellik gösteren tümüyle hayali bir dünyada geçen kurgusal bir eserdir. *Vahşi Kartlar*'da yer verilen isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar ya kurgudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere veya sağ ya da ölü gerçek insanlara dair herhangi bir benzerlik, tamamen tesadüfidir. Örneğin, bu kitapta yer alan makaleler, haber yazıları ve diğer yazılar tamamen kurgusaldır ve gerçek yazarları betimlemek veya bu kitapta yer verilen kurgusal makaleler, haber yazıları ve diğer yazıları, bu yazarların fiilen yazdığını, yayımladığını ya da onlara katkıda bulunduğunu ima etmek gibi bir niyet taşınmamaktadır.

GİRİŞ

Vahşi Zamanlar: Savaş Sonrası Yılların Sözlü Tarihi'nden Studs Terkel (Pantheon, 1979)

Herbert L. Cranston

Yıllar sonra, *Dünya'nın Durduğu Gün*'de Michael Rennie'yi şu uçan daireden çıkarken gördüğümde, karıma doğru eğilip, "İşte uzaylı elçi dediğin böyle görünmeli," demiştim. Öteden beri, onlara bu filmin fikrini Tachyon'un gelişinin verdiğinden şüphelenmişimdir, ama Hollywood'un olayları nasıl değiştirdiğini bilirsiniz. Bense oradaydım, yani gerçekten nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İlk olarak, Tachyon, White Sands'e iniş yapmıştı, Washington'a değil. Bir robotu yoktu ve biz onu vurmadık. Aslında neler yaşandığını düşününce, belki de vurmalıydık, değil mi?

Öncelikle, gemisi kesinlikle bir uçan daire değildi ve kesinlikle önceden ele geçirdiğimiz V-2'lere, hatta Werner'in çizim tahtasındaki Ay roketlerine falan benzemiyordu. Aerodinamiğin bilinen tüm kanunlarını ve Einstein'ın özel izafiyet teorisini çiğnemişti.

Gece gelmişti, gemisinin etrafı tamamen ışıklarla kaplıydı, gördüğüm en güzel şeydi. Alçaldı ve hiçbir roket, pervane, rotor ya da itiş gücü oluşturabilecek gözle görülür hiçbir tertibatı olmadan tecrübe sahasının tam ortasına konuverdi. Dış yüzeyi kabuklu bir deniz canlısına ya da gözenekleri olan, çıkıntılı, sarmal bir tür kayaya benziyordu, hani kireç taşı mağaralarında ya da açık denizde dalış yaptığınızda karşılaşabileceğiniz türden şeylere.

Ona ulaşan ilk cipteydim. Biz oraya gidene kadar, Tach çoktan dışarı çıkmıştı. Mesela Michael Rennie gümüş-mavi uzay giysisi içerisinde gayet düzgün görünüyordu, ama Tachyon daha çok Üç Silahşorlar ile bir çeşit sirk palyaçosunun birbirine geçmiş haline benziyordu. Size çekinmeden söyleyeyim, hepimiz oraya giderken gerçekten çok korkmuştuk, roketçi ve sivri zekâ çocuklar da en az GI'lar kadar korkmuştu. Mercury Tiyatrosunun 1939da yaptığı

yayım hatırlamıştım, Orson Welles herkesi Marslılar New Jersey'i istila ediyor diye kandırmıştı. Bu sefer gerçekten mi oluyor diye düşünmeden edemedim. Ama gemisinin önünde dururken, spot ışıkları üzerine vurduğunda hepimiz rahatladık. Hiç de korkutucu görünmüyordu.

Kısaydı, en fazla 1.60-65 boylarındaydı ve aslını isterseniz, o bizden daha çok korkmuş gibi görünüyordu. Şu botlarla birleşik olan yeşil taytlardan giyiyordu; bilek ve boyun kısmında efemine dantelleri olan turuncumsu gömleği ve sırma işlemeli gümüşi yeleği de gerçekten çok sıkıydı. Limon sarısı paltosuyla birlikte, arkasında rüzgârla dalgalanırken ayak bileklerine dolanan yeşil bir pelerini vardı. Kafasına şu geniş kenarlı şapkalardan takmıştı ve şapkasının üstünde uzun, kırmızı bir kuştüyü göze çarpıyordu; yaklaşmamla birlikte onun aslında garip görünümlü, uzun ve sivri bir telek olduğunu gördüm. Saçları omuzlarım kapatıyordu; ilk bakışta, onun bir kız olduğunu düşünmüştüm. Saçı da yine tuhaftı, kızıl ve parlak, ince bakır kablo gibi.

Onu neye benzeteceğimi bilememiştim, ama bizim Alınanlardan birinin onun bir Fransız erkeğine benzediğini söylediğini hatırlıyorum.

Biz oraya ulaştıktan hemen sonra arazi aracımıza doğru ilerlemeye başladı, çekinmeden, kumların arasında ağır adımlarla yürüyerek, kolunun altına sıkıştırılmış koca bir çanta ile birlikte. Bize adını söylemeye başladı; geri kalan diğer dört cip de gelip yanaştığında o hâlâ devam ediyordu. Garip aksanına rağmen, bizdeki çoğu Almandan daha iyi İngilizce konuşuyordu, fakat o ilk on dakika bize ismini söylediği için bundan emin olmakta biraz zorlandık.

Onunla konuşan ilk insan ben oldum. Tanrı şahidim olsun ki, başka kimsenin size ne dediği umurumda bile değil, ilk konuşan bendim. Cipten çıktım, elimi uzattım ve "Amerika'ya hoş geldin," dedim. Kendimi tanıtmaya başlayacaktım ki daha kelimeler ağzımdan çıkmadan araya girdi.

"New Jersey, Cape May'den Herb Cranston," dedi. "Bir roket araştırmacısısın. Mükemmel. Ben de bir bilim adamıyım."

Tanıdığım hiçbir bilim adamına benzemiyordu, ama uzaydan gelmiş olduğu için anlayış gösterdim. Daha çok benim ismimi nereden bildiğiyle ilgileniyordum. Bunu ona sordum.

Sabırsız bir şekilde fırfırlarını havaya savurdu. "Zihnini okudum.

Bunun bir önemi yok. Zamanımız kısıtlı, Cranston. Gemileri bozuldu." Bunları söylediğinde onun durumunun biraz hastadan daha fazlası olduğunu düşündüm; üzgün, bilirsiniz, canı acıyor ama korkuyor da. Ayrıca yorgundu, çok yorgun. Daha sonra şu küre hakkında konuşmaya başladı. Bu, vahşi kart virüsünü içeren küreydi. Elbette bunu şimdi herkes biliyor, ama o zaman neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kürenin kayıp olduğunu ve geri alması gerektiğini söyledi, bizim iyiliğimiz için hâlâ tek parça olmasını umuyordu. En üst düzeyli liderlerimizle konuşmak istediğini söyledi. Zihnimi okumuş olmalı, çünkü Werner ve Einstein'dan bahsetti, bir de başkandan, ancak ondan "Sizin şu Başkan Harry S. Truman," diye söz etti. Sonra, arazi aracımızın arkasına tırmanıp oturdu. "Beni onlara götürün," dedi. "Bir an önce."

Profesör Lyle Crawford Kent

Bir bakıma, ona ismini bulan kişi bendim. Gerçek adı -kendisinin uzaylı adı- söylemesi imkânsız bir uzunluktaydı. Birçoğumuz bu ismi kısaltmayı denedi. Konferanslarda isminin farklı parçalarını kullandığımızı hatırlıyorum, ama belli ki bu onun gezegeni Takis'te bir görgü kuralı ihlaliydi. Bizi, ki kimi zaman küstahça da diyebilirim, sürekli bir grup okul çocuğuna nutuk çeken yaşlı bir bilgiç gibi düzeltmeye devam etti. Açıkçası, ona bir isim uydurmak zorundaydık. İlk önce unvanı düşünüldü. Kendisi prens olduğunu iddia ettiği için "Majesteleri" ya da benzeri bir şey olabilirdi, ancak Amerikalılar bu tür el pençe divan durumlarından hazzetmezler. Ayrıca kendisi hekim olduğunu söylemişti, bizim anladığımız anlamda olmasa da, kabul etmeliyiz ki uzmanlık alanı gibi duran biyokimya ve genetiği epey biliyor gibi görünüyordu. Ekibimizin çoğu üyesi yüksek diplomalara sahipti, biz de birbirimize ona göre hitap ediyorduk, bu yüzden ona da "Doktor" diye hitap etmeye başlamamız gayet doğaldı.

Roket araştırmacıları ziyaretçimizin gemisini takıntı haline getirmişti, özellikle de *ışıktan-daha-hızlı* itiş sistemi teorisini. Maalesef, Takisli arkadaşımız buraya akrabalarından önce gelmek için acele ederken gemisinin yıldızlararası sürüş tertibatını yakmıştı ve inatla, sivil ya da asker fark etmeksizin gemisinin içini incelememize izin vermeyi reddediyordu. Werner ve Almanlar, biraz da iflah olmaz şekilde diye düşünüyorum, uzaylıyı bu sürüş

tertibatı için sorgulamaya kadar düşmüştü. Anladığım kadarıyla, teorik fizik ve uzay seyahati bizim ziyaretçimizin uzmanlık alanlarından değildi, bu yüzden, verdiği cevaplar da pek net olmuyordu, ama yine de söz konusu sürüş tertibatının şimdiye dek bilinmeyen ve ışıktan daha hızlı hareket eden bir parçacığı kullanarak çalıştığını kavramış olduk.

Uzaylı, bu parçacık için de en az kendi ismi kadar telaffuzu imkânsız olan bir terim kullanıyordu. Eh, benim de tüm eğitimli insanlar gibi klasik Yunancada bir temelim ve terimlendirme işinde belli bir yeteneğim vardı. O yüzden "tachyon" ismini uyduran ben oldum. Her nasılsa GI'lar işleri karıştırdı ve ziyaretçimizden "şu tachyoncu arkadaş" diye bahsetmeye başladı. Zamanla bu tabir yayılmaya başladı ve zaten o noktadan sonra basında da yaygın olarak tanındığı ismiyle Doktor Tachyon'a evrilmesi uzun sürmedi.

Albay Edward Reid, ABD
Ordu İstihbarat (Em.)

Söylememi istiyorsunuz, değil mi? Konuştuğum her lanet gazeteci aynı şeyi söylememi istiyor. Pekâlâ: Bir hata yaptık ve bedelini ödedik. Sonradan tüm sorgu ekibi olarak askeri mahkemede yargılanmamıza ramak kaldığını biliyor muydunuz? Bak bu gerçek.

Canı cehenneme, daha farklı bir şekilde davranmış olmamızı bizden nasıl bekleyebiliyorlar, bilmiyorum. Onun sorgusundan ben sorumluydum. Bilmeliydim.

Gerçekten, onun hakkında ne biliyorduk ki? Onun bize anlattıklarının haricinde hiçbir şey. Sivri zekâlılar ona Bebek İsa gibi davrandı, ama askerler her zaman biraz daha dikkatli olmalıdırlar. Eğer anlamak istiyorsanız, kendini bizim yerimize koyup o zamanki durumu hatırlamanız lazım. Hikâyesi tamamen saçmaydı ve kanıtlayabilecek tek bir şeyi bile yoktu.

Pekâlâ, komik görünümlü şu roket uçağıyla iniş yaptı, gerçi roketleri yoktu tabii. Bu inanılmazdı. Belki de o uçak, dediği gibi gerçekten uzaydan gelmişti. Ama belki de gelmemişti. Belki de bu, Nazilerin üstünde çalıştığı, savaştan kalma, gizli projelerden biriydi. Sonuçta Nazilerin savaşın sonunda jetleri de vardı, biliyorsunuz ve tabii bir de V-2'leri. Üstelik atom bombası üstünde bile çalışıyorlardı. Belki de Rusya'dan geliyordu. Bilmiyorum. Eğer Tachyon bize gemisini incelememiz için izin verseydi, bizim

çocuklar nereden geldiğini bulabilirlerdi, eminim. Ama kimsenin o lanet şeyin içine girmesine izin vermedi ki bu beni daha da meraka sürüklüyor. İçeride ne saklamaya çalışıyordu?

Bize Takis gezegeninden geldiğini söyledi. Ama ben Takis adında hiçbir gezegen duymadım. Mars, Venüs, Jüpiter, tabii ki. Hatta Mongo ve Barsoom. Ama ya Takis? Ülkenin dört bir yanından düzinelerce astronom çağırdım, hatta şu İngiltere'deki adamı bile. "Nerede bu Takis gezegeni?" diye sordum. Bana Takis diye bir gezegenin olmadığını söylediler.

Onun uzaylı olması gerekiyordu, değil mi? Onu inceledik. Eksiksiz bir fiziksel muayene, röntgenler, birtakım psikolojik testler, ne ararsan. Sonuç? İnsan. Onu ne tarafa çevirdiysek hepsinde insan çıktı. Fazladan organlar yok, yeşil kan yok, beş parmak, bir yumurtalık ve bir penis. O pezevengin senden, benden hiçbir farkı yoktu. Adam *İngilizce* konuşuyordu, Tanrı aşkına. Ama şunu da söyleyeyim: Aynı zamanda Almanca da konuşuyordu. Rusça da, Fransızca da ve adını unuttuğum birkaç dil daha. Onunla yaptığım görüşmelerin birkaçında ses kaydı aldım ve bu kayıtları bir dilbilimciye dinlettiğimde, adam bana Tachyon'un aksanının Orta Avrupa aksanı olduğunu söyledi.

Ha bir de psikiyatrlar vardı tabii, ohooo, onların verdiği raporları duyacaktınız. Klasik paranoyak, dediler. Megalomani, dediler. Şizofreni, dediler. Her türlü şey. Demek istediğim, bakın, bu adam *uzaydan* geldiğini, sihirli mihirli *güçlere* sahip bir *prens* olduğunu ve buraya *sırf* lanet gezegenimizi kurtarmaya geldiğini iddia ediyordu. Bu size normal geliyor mu?

Bu arada size onun şu lanet büyü güçleri hakkında bir şey söyleyeyim. Kabul ediyorum, beni en çok rahatsız eden şey oydu. Yani, sadece ne düşündüğünüzü söylemiyordu, komik bir şekilde bakıp sizi masanızın üstüne zıplatabilir, şortunuzu aşağı indirtebilirdi, siz isteseniz de istemeseniz de… Onunla her gün saatlerce zaman geçirdim ve *beni* her seferinde ikna etti. Asıl sorun, hazırladığım raporların doğudaki yüksek rütbelileri ikna edememesiydi. Bir çeşit dalavere diye düşündüler, bizi hipnoz ediyordu, vücut dilimizi okuyordu, psikolojiyi kullanarak bizim beynimizi okuduğunu sanmamızı sağlıyordu. Bunları nasıl yaptığını ortaya çıkarmak için bir sahne hipnozcusu göndereceklerdi, ama bunu yapana kadar işler çığırından çıktı.

Pek fazla şey istemiyordu. Tek isteği başkanla görüşüp, tüm Amerikan ordusunu düşen uzay gemisini bulmak için seferber

etmekti. Komuta Tachyon'da olacaktı elbette, başka kimse yeterli niteliklere sahip değildi. En iyi bilim adamlarımız onun asistanı olacaktı. Radarlar, jetler, denizaltılar, iz sürücü köpekler ve kimsenin duymadığı garip makineler istedi. Aklınıza gelebilecek her şeyi istedi. Ayrıca bu konuyu kimseyle tartışmaya bile yanaşmadı. İbne bir kuaför gibi giyiniyordu, ama açıkçası size emir verdiğinde en az üç yıldızı varmış gibi hissediyordunuz.

Peki neden? Ah evet, hikâyesi, gerçekten çok iyiydi. Söylediğine göre, Takis gezegeninde tüm hayatı yöneten birkaç düzine büyük aile vardı, tıpkı kraliyet ailesi gibi, ama tabii bu ailelerin bir de büyü güçleri bulunuyordu ve bu güce sahip olmayan herkesi küçük görüyorlardı. Bu aileler zamanlarının çoğunu birbirleriyle kavga ederek geçiriyordu. Onun dahil olduğu grup, yüzyıllardır gizli bir silah üstünde çalışıyordu. Bu, ev sahibi organizmanın gen yapısıyla etkileşime geçecek şekilde tasarlanmış yapay bir virüsmüş, öyle söylüyordu. Kendisi de araştırma takımındaymış.

Ben de onun huyuna gidiyordum. Ona bu virüsün neler yapabildiğini sordum. Şimdi buna dikkat; yapamayacağı hiçbir şey yokmuş.

Tachyon'un söylediğine göre bu virüsün yapması gereken şey ise, onların zihin güçlerini artırmak, belki de yeni süper güçler kazandırmak, onları evrimleştirerek neredeyse tanrıya dönüştürmekmiş, bu da şüphesiz ki onun ailesine diğerlerine karşı hatırı sayılır bir üstünlük sağlayacakmış. Ama her zaman böyle sonuçlanmayabiliyormuş. Bazen, evet. Ama çoğunlukla test deneklerini öldürüyormuş. Bana sürekli bu şeyin ne kadar tehlikeli ve ölümcül olduğundan bahsedip durdu, en sonunda tüylerimi ürpertmeyi başardı. Ona virüsün belirtilerinin ne olduğunu sordum. Bu tür biyolojik silahlar hakkında ta 1946 yılında bile bildiklerimiz vardı; doğruyu söylüyor olma ihtimaline karşı ne aramamız gerektiğini bilmek istedim.

Bana belirtileri söyleyemedi. Her çeşit belirti varmış. Her insanda belirtisi farklı oluyormuş, her insanda. Hiç böyle çalışan bir virüs duydunuz mu? Ben duymadım.

Daha sonra Tachyon bazen insanları öldürmek yerine ucubeye dönüştürdüğünden bahsetti. "Ne tür ucubeler?" diye sordum. "Her çeşit," dedi. Bunun kulağa çok kötü geldiğini itiraf ettim ve neden bu şeyi diğer ailelerin üstünde kullanmadıklarını sordum. "Çünkü bazen virüs çalışıyordu," dedi; kurbanlarını baştan yaratıp onlara yeni güçler veriyormuş. Ne çeşit güçler? Tabii ki her çeşit güç.

Yani ellerinde böyle bir şey vardı. Belki düşmanlarına güç verir diye onu düşmanları üzerinde kullanamıyorlardı. Kendi üstlerinde kullanıp ailenin yarısını da öldürmek istemiyorlardı. Tabii ki unutup vazgeçecek değillerdi. O yüzden bizim üstümüzde test etmeye karar vermişlerdi. Neden biz? Çünkü genetik yapımız Takislilerle birebir aynıymış ve bu özelliklere sahip, bildikleri tek ırk bizmişiz. Virüs, Takisli genotipi üzerinde çalışacak şekilde tasarlanmışmış. Peki, biz neden bu kadar şanslıymışız? Onun halkına mensup bazıları, bunun paralel evrimin sonucu olduğunu düşünüyormuş, bazıları da Dünya'nın kayıp Takis kolonisi olduğuna inanıyormuş - onunsa bir fikri yoktu, pek umurunda da değildi.

Onun umurunda olan, deneydi. Bu deneyin "aşağılık" bir şey olduğunu düşünüyordu. Söylediğine göre, buna karşı çıkmış, ama onu görmezden gelmişlerdi. Böylece gemi yola çıkmıştı. Tachyon da onları tek başına durdurmaya karar vermiş, onların peşine daha küçük bir gemiyle düşmüş, önlerine geçmeye çalışırken de lanet tachyon sürüş tertibatını bozmuştu. Onları yakalayıp önlerini kestiğinde, aileden biri olmasına rağmen ona siktirip gitmesini söylemişlerdi, bu yüzden orada bir tür uzay savaşı olmuştu. Onun gemisi hasar almış, diğerlerininki de kontrolü kaybedip düşmüştü. Arkada, doğuda bir yere, diyordu. Gemisindeki hasar yüzünden onları kaybetmiş, böylece yardım bulabileceğini düşündüğü White Sands'e inmişti.

Tüm bu hikâyeyi kayda aldım. Sonrasında, ordu istihbaratı, aklınıza gelebilecek her türlü uzmanla iletişime geçti: biyokimyacılar, doktorlar ve biyolojik savaş uzmanları, artık aklınıza ne gelirse. Onlara bir uzaylı virüsü olduğunu söyledik, belirtilerinin tamamen rasgele ve öngörülemez olduğunu ifade ettik. İmkânsız olduğunu söylediler. Tamamen saçma, dediler. İçlerinden biri, nasıl ki Dünyalı mikroplar H. G. Wells'in kitabında olduğu gibi Marslıları etkileyemezse, aynı şekilde Marsh mikropların da bizi etkileyemeyeceği konusunda uzun bir nutuk çekti. Herkes bu rasgelebelirti olayının komik olduğunda hemfikir oldu. Peki, ne yapmamız gerekiyordu? Hepimiz Marsh gribi ve uzaylı ateşi hakkında espriler yaptık. Kim olduğunu bilmediğim biri, hazırladığı raporda virüse *vahşi kart* virüsü dedi ve geri kalanlarımız bu isme hemen alıştı, ama kimse buna bir saniye bile inanmadı.

Kötü bir durumdu ve Tachyon kaçmaya çalıştığında daha da kötüleşti. Neredeyse başaracaktı, ancak "neredeyse"nin bu gibi durumlarda pek bir anlamı olmaz. Pentagon onu sorgulamak için

kendi adamını yollamıştı, Albay Wayne adında bir kuş, Tachyon da sonunda bıkmıştı sanırım. Böylece Albay Wayne'i kontrol altına almış ve birlikte binadan çıkmışlar. Ne zaman bir müdahale olsa Wayne emirler yağdırarak geçmelerini sağlamış; eh, rütbenin de ayrıcalıkları vardır sonuçta. Kullanılan uydurma hikâyeye göre, Wayne, Tachyon'u Washington'a geri götürmek için emir almıştı. Neyse, bir arazi aracına el koyup uzay gemisine kadar gitmişler, ama bu esnada nöbetçilerden biri benimle temasa geçmişti, böylece Albay Wayne'in söyleyeceği her şeyi yok sayma emri almış olan adamlarım uzay gemisinin yanında onları bekliyordu. Onu tekrar gözaltına aldık ve yüksek güvenlik önemleriyle birlikte orada tuttuk. Tüm büyü güçlerine rağmen yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. İstediği bir kişiye istediğini yaptırabilirdi, belki üç ya da dört kişiye, o da çok zorlarsa, ama hepimizi etkisi altına alamazdı, artık çevireceği numaralar hakkında tecrübeliydik.

Belki biraz aptalca bir manevraydı, ama kaçma teşebbüsü, başımızın etini yiyip sürekli dile getirdiği isteğine ulaşmasını, yani Einstein'la görüşmesini sağladı. Pentagon sürekli bize onun dünyanın en iyi hipnoz ustası olduğunu söyleyip durdu, ama artık bunu yemiyordum, ah bir de Albay Wayne'in bu teori hakkındaki düşüncelerini duyacaktınız. Sivri zekâlar da sinirleniyordu tabii. Her neyse, Wayne ile birlikte tutuklunun Princeton'a uçması için izin koparmayı başardık. Einstein'la yapılacak bir konuşmanın bir zararı olamayacağını, aksine yararlı olacağını düşünüyordum. Sonuçta gemisine el konmuştu ve adamın kendisinden de alabileceğimiz her şeyi almıştık. Einstein dünyanın en büyük beyni olduğuna göre, belki de bu adamı çözebilirdi, değil mi?

Hâlâ tüm bu olanların suçlusunun ordu olduğunu söyleyenler var, ama bu doğru değil. Olaylar yaşandıktan sonra zekice yorumlar yapmak kolaydır, ama ben oradaydım ve hayatımın sonuna kadar, attığımız her adımın makul ve basiretli olduğuna dair olan inancımı sürdüreceğim.

Beni asıl, insanların vahşi kart mikroplarını taşıyan o lanet kürenin izini sürmek için hiçbir şey yapmadığımızı söylemeleri sinirlendiriyor. Belki bir hata yaptık, evet, ama aptal değildik, kendi kıçımızı kolluyorduk. Ülkedeki her lanet askeri üsse talimat verilmiş, üzerinde seyir ışıkları olan bir deniz kabuğuna benzer, düşmüş bir uzay gemisine karşı tetikte olmaları emredilmişti. Hiç kimsenin ciddiye almamış olması benim suçum mu?

En azından bir konuda hakkımı verin. Ortalık cehenneme

döndüğünde, Tachyon'u New York'a götürmek üzere iki saat içerisinde bir jete bindirdim. Arkasındaki koltukta oturuyordum. Kırmızı kafalı pısırık herif, ülkenin bir ucundan diğerine giderken yolun yarısı boyunca ağladı. Bense Jetçocuk için dua ettim.

♣ ♦ ♠ ♥

BROADWAY ÜSTÜNDE OTUZ DAKİKA!

JETÇOCUK'UN SON MACERASI!
Howard Waldrop

Bonham'ın Shantak, New Jersey Uçuş Servisi sisle kuşatılmıştı. Kuledeki küçük ışıldak, dans eden sisin yaydığı karanlığı zar zor itebiliyordu.

23. Hangar'ın karşısındaki ıslak kaldırımlarda araba tekerleklerinin sesi duyuldu. Bir araba kapısı açıldı, bir saniye sonra kapandı. Ayak sesleri, *Sadece Çalışanlar* kapısına doğru geldi. Kapı açıldı. Scoop Swanson taşıdığı Kodak Autograph Mark II'si, bir torba dolusu flaş ampulü ve filmiyle içeri girdi.

Lincoln Traynor, onarmakta olduğu, bir havayolu pilotunun açık artırmadan 293 dolara satın aldığı üretim fazlası P-40'ın motorundan kafasını kaldırdı. Motorun şekline bakılırsa, 1940'ta Flying Tigers tarafından uçurulmuş olmalıydı. Çalışma tezgâhındaki radyodan bir beyzbol maçının sesi geliyordu. Linc radyonun sesini kıstı.

"Hey, Linc," dedi Scoop.

"Hey."

"Hâlâ haber yok mu?"

"Beklemiyorum da. Dün yolladığı telgrafta bu akşam geleceğini söylüyordu. Benim için yeterli."

Scoop çalışma tezgâhından aldığı Üç Meşale kibritiyle bir Camel yaktı. Dumanını hangarın arkasındaki *Kesinlikle Sigara içmeyin* tabelasına doğru üfledi. "Hey, bu ne?" Arkaya doğru yürüdü. Yerde paketinden çıkarılmamış iki kırmızı kanat uzantısı ve gözyaşı damlası şeklinde iki adet 300 galonluk kanat altı tankı duruyordu. "Bunlar ne zaman geldi buraya?"

"Hava kuvvetleri dün San Franciscodan gönderdi. Bugün onun için bir telgraf daha geldi. Aslında okusan iyi olur, haberini sen yapıyorsun." Linc, Scoop'a Savaş Bakanlığı emirlerini uzattı.

ALICI: Jetçocuk (Tomlin, Robert NMI)

HOR: Bonham Uçuş Servisi
23. Hangar
Shantak, New Jersey

1- 12 Ağustos ‘46 12:00 itibariyle faal hizmetiniz sona ermiştir, Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri.

2- Uçağınız (model-deneysel) (ser. no. JB-1) işbu faal hizmetten alınmış, Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri ve şahsi uçak olarak size tahsis edilmiştir. Bundan sonra ABD-HK ya da Savaş Bakanlığı’ndan herhangi bir maddi destekte bulunulmayacaktır.

3- Kayıtlar, nişanlar ve ödüller ayrı bir zarf içinde gönderilmiştir.

4- Kayıtlarımızda Robert Tomlin’in pilot lisansı temin etmediği görülmektedir. Lütfen, kurslar ve sertifikalar için CAB ile iletişime geçin.

5- Gökyüzü ve rüzgârınız temiz olsun.

Arnold, H.H.
CofS, ABD-HK

ref: Emir #2, 08 Ar ‘41

“Nasıl yani? Pilot lisansı yok muymuş?” diye sordu gazeteci. “Onun hakkında etraflıca bir araştırma yaptım - dosyası kütük gibiydi. Ne diyorum sana, çocuk herkesten daha hızlı ve daha uzağa uçmuş, herkesten daha çok uçak vurmuş olmalı - beş yüz uçak, elli gemi! Tüm bunları pilot lisansı olmadan mı yaptı yani?”

Linc bıyığındaki yağı sildi. “Evet. O görüp görebileceğin en uçak hastası çocuktu. ‘39 da, en fazla on iki yaşında olmalı, burada bir iş olduğunu duymuş. Sabaha karşı dörtte geldi - bunu yapabilmek için yetimhaneden kaçmış. Onu almak için geldiler. Ama tabii ki Profesör Silverberg onu işe almıştı, dolayısıyla onlarla anlaştı.”

“Silverberg, hani şu Nazilerin temizlediği mi? Jeti yapan?”

“Evet. Herkesin yıllarca önündeydi, ama garipti. Uçağı onun için ben toparladım, Bobby’yle ben ellerimizle yaptık. Ama jet motorlarım Silverberg yaptı - görüp görebileceğin en inanılmaz motorlar. Naziler, İtalyanlar ve İngiltere’deki Whittle da kendi projelerini başlatmışlardı. Ama Almanlar burada bir şeyler döndüğünü haber aldı.”

“Çocuk uçmayı nasıl öğrendi peki?”

“Galiba başından beri biliyordu,” dedi Lincoln. “Bir gün burada bana metal bükmemde yardım ediyordu. Ertesi gün, o ve profesör yaklaşık 400 mil hızla uçuyordu. Karanlıkta, o ilk çıkan motorlarla.”

“Bu sırrı nasıl sakladılar?”

“Saklayamadılar, yani pek iyi saklayamadılar. Ajanlar,

Silverberg için geldi - onu *ve* uçağı istiyorlardı. Bobby uçuştaydı. Sanırım o ve profesör bir şeyler olacağını biliyordu. Silverberg mücadele edince onu öldürdüler. Sonrasında, diplomatik kriz. O günlerde JB-1'in üstünde 30 kalibrelik altı adet silah vardı sadece - profesör onları nereden bulmuştu, bilmiyorum. Ama çocuk ajanlarla dolu arabanın ve Hudson Nehri üzerindeki, elçilik çalışanlarıyla dolu hız teknesinin icabına baktı. Hepsi diplomatik vize sahibiydi."

"Bir saniye," diyen Linc duraksadı. "Cleveland'daki maç bitmiş olmalı. Blue Network istasyonunda." Alet çantasının üstünde duran Philco radyonun sesini açtı.

"… *Sanderstan Papanfuss'a, Papanjuss'tan Volstad'a, tek bir oyunla iki hücum oyuncusu oyun dışı. İşte bu kadar. Sox, Cleveland'a iki maçlık bir üstünlük sağlıyor. Az sonra tekrar birlikte…*" Linc radyoyu kapattı. "5 kâğıdım gitti," dedi. "Nerede kalmıştık?"

"Almanlar Silverberg'i öldürdü, Jetçocuk durumu eşitledi. Sonra Kanada'ya gitti, değil mi?"

"Gayri resmi olarak Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne girdi. Britanya Savaşı'nda savaştı, Japonlarla çarpışmak için Tiger'larla Çin'e gitti, Pearl Harbor için Britanya'ya geri döndü."

"Ve onu Roosevelt görevlendirdi, öyle mi?"

"Sayılır. Bilirsin, tüm kariyerinin komik bir tarafı var. *Tüm* savaş boyunca herhangi bir Amerikalıdan daha çok savaşıyor -'39'un sonuyla 45 arası- ardından tam savaşın sonu geldiğinde Pasifik'te kayboluyor. Hepimiz bir senedir ölü olduğunu düşünüyoruz. Derken onu geçen ay şu terk edilmiş adada buluyorlar ve şimdi eve geliyor."

Sanki pervaneli uçağın teki dalışa geçmiş gibi, yüksek, ince bir vınlama sesi duyuldu. Ses, dışarıdaki bulutlu havadan geliyordu. Scoop, üçüncü sigarasını söndürdü. "Bu çorbanın içine nasıl iniş yapabiliyor ki?"

"Tüm havalara uygun bir radar seti var - 1943'te gece savaşına çıkan bir Alman avcı uçağından sökmüştüm. O uçağı gece yarısı bir sirk çadırının içine bile indirebilir."

Kapıya doğru gittiler. İki iniş ışığı, yavaşça hareket eden sisi deliyordu. Işıklar pistin uzak ucuna doğru alçaldı, söndü ve hızlanma pistinde tekrar belirdi.

Uçağın kırmızı gövdesi, pistin gri gölgeli ışıklarında parıldıyordu. Çift motorlu, yüksek kanatlı uçak onlara doğru döndü ve tekerleklerinin üzerinde biraz gittikten sonra durdu.

Linc Traynor, arka taraftaki üç tekerlekli iki iniş takımının altına birer takoz yerleştirdi. Uçağın yarısı camdan olan burnu yukarı doğru kalkıp geriye doğru çekildi. Uçağın, motorlarının arasında, kanat köklerinde dört adet 20mm top mermisi ve aşağıda, kokpit girişinin solunda da 75mm'lik bir silah havzası vardı.

İnce, yüksek bir kuyruk dümenine sahip olan uçağın arkadaki irtifa dümenlerinin şekli de bir alabalığın kuyruğuna benziyordu. Her iki irtifa dümeninin altında da arkaya doğru ateş eden birer makineli tüfeğin namlusu bulunuyordu. Uçağın üstündeki işaretler, siyahla çevrelenmiş dört standart dışı ABD-HK yıldızı ile sağ üst ve sol kanatların üzerinde ve arka dümenin altında yer alan JB-1 seri numarasından ibaretti.

Burundaki radar anteni, üstünde sosis kızartabileceğiniz şişleri andırıyordu.

Kırmızı pantolonla beyaz gömlek giymiş, mavi kask ve gözlük takmış bir delikanlı kokpitten çıkıp sol taraftaki merdivenin üstüne doğru adımım attı.

On dokuz-yirmi yaşındaydı. Kaskını ve gözlüğünü çıkardı. Kıvırcık, açık kahverengi saçları, ela gözleri vardı. Kısa ve tıknazdı.

"Linc," dedi. Tombul adama sarıldı, tam bir dakika boyunca sırtını sıvazladı. Scoop bir flaş patlattı.

"Seni burada tekrar görmek güzel, Bobby," dedi Linc.

"Yıllardır bana kimse Bobby demedi," dedi Jetçocuk. "Tekrar duyabilmek gerçekten çok güzel."

"Bu Scoop Swanson," dedi Line. "Seni tekrar ünlü yapacak."

"Uyumayı tercih ederim." Jetçocuk gazetecinin elini sıktı. "Buralarda jambon ve yumurta yiyebileceğimiz bir yer var mı?"

Deniz motoru sisli havada iskeleye yanaştı. Dışarıda, limanda bir gemi sintine suyunu temizlemeyi bitirmiş, tekrar güneye doğru dönüyordu.

Demirleme yerinde üç adam vardı: Fred, Ed ve Filmore. Adamın biri motordan dışarı elinde çantasıyla adımını attı. Filmore eğilerek motorun dümenindeki adama bir Lincoln ve iki Jackson[1] verdi. Sonra, çantalı adama yardım etti.

"Eve hoş geldiniz, Dr. Tod."

"Geri dönmek güzel, Filmore." Tod bol bir takım elbise giymişti

ve üstünde de ağustos ayı olmasına rağmen palto vardı. Yüzüne kadar indirdiği şapkasının üzerindeki metal, ambarlardan gelen solgun ışıkları yansıtırken parıldıyordu.

“Bu Fred, bu da Ed,” dedi Filmore. “Sadece bu akşamlık buradalar.”

“Selam,” dedi Fred.

“Selam,” dedi Ed.

Arabaya geri döndüler, denizaltına benzeyen ‘46 model bir Mercedes. Fred ve Ed her iki taraftaki sisli ara sokakları kollarken, onlar içeri atladılar. Sonra Fred direksiyonun başına geçti ve Ed de yandaki koltuğa oturdu, namlusu kesilmiş onluk pompalı tüfeği elindeydi.

“Beni kimse beklemiyor. Kimsenin umurunda değilim,” dedi Dr. Tod. “Bana karşı bir hesabı olan herkes ya öldü ya da savaş sırasında saygınlığa ulaşıp büyük paralar kazandı. Artık yaşlandım, yoruldum. Taşraya yerleşip arı yetiştiriciliği yapmak, at yarışı ve borsa oynamak istiyorum.”

“Hiçbir şey planlamıyor musunuz, patron?”

“Hiçbir şey.”

Bir sokak lambasının yanından geçerlerken Dr. Tod kafasını çevirdi. Suratının yarısı gitmişti; çenesinden şapkasına, burun deliğinden sol kulağına kadar pürüzsüz bir plaka uzanıyordu.

“İlk olarak, artık ateş edemiyorum. Derinlik algım eskisi gibi değil.”

“Şaşırmadım,” dedi Filmore. “‘43’te size bir şey olduğunu duymuştuk.”

“Afrika Korps dağılırken, Mısır’da kârlı sayılabilecek bir operasyon yürütüyorduk. Belirli bir ücret karşılığı insanları sözde tarafsız bir hava filosuyla yurtdışına kaçırıyor ya da ülkeye getiriyorduk. Sadece bir yan iş. Derken şu dâhi çocuğa çattık.”

“Kim?”

“Şu jet uçağı olan çocuk, Almanlar daha jet uçağı yapmadan önce.”

“Patron, doğruyu söylemek gerekirse savaşı pek takip edemedim. Sadece toprakla ilgili olan çatışmalara sonuçları açısından bakarım.”

“Benim de öyle yapmam gerekirdi,” dedi Dr. Tod. “Tunus’tan kalkmış, uçuyorduk. O yolculukta yanımızda bazı önemli insanlar da vardı. Pilot çığlık attı. Sonra da devasa bir patlama oldu. Daha

sonra kendime geldiğimde, ertesi sabah olmuştu, ben ve başka biri, Akdeniz'in ortasında bir cankurtaran botundaydık. Suratım acıyordu. Kalktım. Botun zeminine bir şey düştü. Sol gözüm. Bana doğru bakıyordu. Başımın belada olduğunu anlamıştım."

"Jet uçaklı çocuk mu demiştiniz?" diye sordu Ed.

"Evet. Daha sonradan şifremizi kırdıklarını öğrendik, yolumuzu kesmek için 600 mil uçmuştu."

"Ödeşmek istiyor musunuz?" diye sordu Filmore.

"Hayır. Bu çok uzun zaman önceydi. Suratımın o tarafını zar zor hatırlıyorum. Bana biraz daha dikkatli olmayı öğretti sonuçta. Bu olayı bir karakter gelişimi olarak görüyorum."

"Plan yok yani?"

"Hayır, bir tane bile yok," dedi Dr. Tod.

"Güzel bir değişiklik olacak desenize," dedi Filmore.

Şehrin ışıklarının yanlarından geçişini izlediler.

Yeni kahverengi takım elbisesi ve yeleğinin içinde rahatsız bir şekilde kapıyı tıklattı.

"İçeri girin, kapı açık," dedi bir kadın sesi. Sonra ses boğuklaştı. "Bir dakikaya hazır olurum."

Jetçocuk giriş salonunun meşe kapısını açtı ve odayı bölen camtuğla karışımı duvarı geçerek içeri adımını attı.

Odanın ortasında güzel bir kadın duruyordu, kafasından ve kollarından geçirmeye çalıştığı elbisesi vücudunun yarısına kadar inmişti sadece. Üzerinde bir iç gömleği, jartiyer lastiği ve ipek bir çorap vardı. Elbisesini ellerinden biriyle aşağı çekiyordu.

Jetçocuk kafasını çevirdi, kızarmış ve şaşırmıştı.

"Of," dedi kadın. "Ah! Ben… kim?"

"Benim, Belinda," dedi. "Robert."

"Robert?"

"Bobby, Bobby Tomlin."

Belinda ona bir an baktı, tamamen giyinik olduğu halde elleri önünde birleşmişti.

"Ah, Bobby," diyerek ona yaklaştı, sarıldı ve ona tam dudağından büyük bir öpücük verdi.

Jetçocuk altı yıl boyunca bunun için beklemişti.

"Bobby. Seni görmek çok güzel. Beben başka birilerini

bekliyordum. Kı-kız arkadaşlarımı. Beni nasıl buldun?”

“Eh, pek kolay olmadı.”

Kadın biraz geri çekildi. “Dur sana biraz bakayım.”

Jetçocuk da ona baktı. Onu son gördüğünde Belinda daha on dört yaşındaydı, hâlâ yetimhanede olan erkeksi bir kızdı. Sarı saçlarıyla incecik bir çocuktu. Bir keresinde, on bir yaşındayken, Bobby’yi yumruğuyla yere sermişti. Bobby’den bir yaş büyüktü.

Derken Bobby hava meydanında çalışmak, daha sonra da İngilizlerle Hitler’e karşı savaşmak için ülkeden ayrılmıştı. Amerika savaşa dahil olduktan sonra tüm savaş boyunca Belinda’ya yazabileceği her müsait anında mektup yazmıştı. Belinda yetimhaneden ayrılmış ve bir koruyucu ailenin yanına yerleştirilmişti. 1944’te Bobby’nin mektuplarından biri “Alıcı Taşınmış - Sevk Adresi yok” ibaresiyle geri dönmüştü. Sonrasında, Bobby geçen senenin tümünü kayıp geçirmişti.

“Değişmişsin,” dedi.

“Sen de öyle.”

“Eh.”

“Savaş boyunca gazeteleri takip ettim. Sana yazmaya çalıştım, ama mektuplarımın sana ulaştığını pek sanmıyorum. Sonra senin denizde kaybolduğunu söylediler, ben de umudumu yitirir gibi oldum.”

“Evet, kaybolmuştum ama beni buldular. Şimdi de buradayım. Sen nasılsın?”

“Koruyucu ailenin yanından kaçtığımdan beri çok iyiyim,” dedi. Belinda’nın suratına bir acı ifadesi yayıldı. “Ah, Bobby, oradan kurtulduğum için ne kadar mutlu olduğuma inanamazsın,” dedi. “Ah, keşke olaylar farklı gelişseydi!” Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

“Hey,” dedi Bobby, onu omuzlarından tutarak. “Otur. Sana bir şey getirdim.”

“Hediye mi?”

“Evet.” Bobby ona üzerinde yağ izleri olan kirli kâğıt paketi uzattı. “Bunları savaşın son iki senesi boyunca yanımda taşıdım. Adada benimle birlikte uçaktaydılar. Kusura bakma, tekrar paketleyecek vaktim olmadı.”

Belinda İngiliz kasap kâğıdını yırttı. İçinde *The House at Pooh Corner* ile *The Tale of the Fierce Bad Rabbit*’in kopyaları vardı. “Ah,” dedi Belinda. “Teşekkür ederim.”

Bobby onun yetimhanedeki halini hatırladı; yaptıkları beyzbol maçının ardından kire pasa bulanıp yorgun düşerek daha yeni içeri girmiş, üzerinde yetimhane tulumu ve önünde açık duran bir Pooh kitabıyla okuma odasının zemininde uzanıyor.

"Pooh kitabı gerçek Christopher Robin tarafından imzalandı," dedi Bobby. "İngiltere'deki üslerden birinde bir Kraliyet Hava Kuvvetleri subayı olduğunu öğrendim. Normalde bunun gibi bir şey yapmayacağını, kendisinin de sıradan bir havacı olduğunu söyledi. Ona kimsenin bu olaydan haberi olmayacağını söyledim. Kitabın bir kopyasını bulmak için her yeri aramıştım, gerçi bunu o da biliyordu."

"Bu diğerinin daha büyük bir hikâyesi var. Neredeyse alacakaranlık vaktiydi, hasarlı birkaç B-17'ye eskortluk yapıyordum. Yukarı baktım ve iki Alman gece avcısının geldiğini gördüm. Büyük ihtimalle Kanal üzerinden kendi yollarına gitmeden önce birkaç Lancaster yakalamak amacıyla devriye atıyorlardı."

"Uzun lafın kısası, ikisini de vurdum; küçük bir köyün yakınına düştüler. Ama yakıtım bitiyordu ve iniş yapmak zorundaydım. Uzak tarafında bir göl olan, düz, güzel bir koyun otlağı gördüm ve iniş yaptım."

"Kokpitten çıktığımda, otlağın kenarında çoban köpeğiyle bekleyen bir kadın gördüm. Elinde pompalı tüfek vardı. Motoru ve uçaktaki çıkartmaları görecek kadar yaklaştığında dedi ki: 'İyi vuruş! İçeri buyurmaz mıydınız? Güzel bir akşam yemeği yer, savaş üssünü aramak için telefonu kullanırdınız.' "Uzakta yanan iki ME-110'u görebiliyorduk."

"'Siz meşhur Jetçocuk olmalısınız,' dedi kadın, 'Sawrey gazetesinden kahramanlıklarınızı takip ettik. Ben Bayan Heelis.' Elini uzattı."

"Uzatılan eli sıktım. 'Bayan William Heelis? Peki burası Sawrey mi yani?'"

"'Evet,' dedi."

"'Siz Beatrix Potter'sınız!' dedim."

"'Sanırım öyleyim,' dedi."

"Belinda, yıpranmış kazağı ve sade eski elbisesiyle yaşlı, tombul bir kadındı. Ama gülümsediğinde, sana yemin ediyorum, tüm İngiltere aydınlanıyordu!"

Belinda kitabı açtı. İlk başlardaki boş sayfada şöyle yazıyordu:

Bayan William Heelis'den

(“Beatrix Potter”)

Jetçocuk’un Amerikalı Arkadaşı,

Belinda’ya,

12 Nisan 1943

Jetçocuk, Belinda’nın onun için yaptığı kahveyi içti.

“Arkadaşların nerede kaldı?” diye sordu.

“Şey, onun… yani onların şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi. Ben de şimdi gidip aramayı düşünüyordum. Üstümü değiştiririm, sonra oturur eski zamanlardan konuşuruz. Gerçekten arkadaşlarımı arayabilirim istersen.”

“Hayır,” dedi Jetçocuk. “Bak ne diyeceğim. Ben seni daha sonra, bu hafta ararım; meşgul olmadığın bir gece buluşuruz. Eğlenceli olur.”

“Tabii ki olur.”

Jetçocuk gitmek için ayağa kalktı.

“Kitaplar için teşekkürler, Bobby. Benim için çok değerliler, gerçekten.”

“Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi, Bee”

“Yetimhaneden beri kimse bana böyle dememişti. Çabuk ara, olur mu?”

“Tabii ki ararım.” Bobby eğildi ve onu tekrar öptü.

Merdivenlere doğru yürüdü. Aşağı inerken, tadil edilmiş havalı takım elbise giyen bir adam -şalvarı andıran bol pantolon, uzun palto, saat zinciri, palto askılığı büyüklüğünde papyon, arkaya yapıştırılmış saçlar, buram buram Brylcreem ve Old Spice kokuları- merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ıslıkla “It Ain’t the Meat, It’s the Motion”ı çalıyordu.

Jetçocuk onun Belinda’nın kapısını çaldığını duydu.

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı.

“Harika. Tıpkı filmlerdeki gibi,” dedi Jetçocuk.

Ertesi akşam bir mezarlık kadar sessizdi.

Sonra Pine Barrens civarındaki tüm köpekler havlamaya başladı. Kediler çığlık atıyordu. Kuşlar panik halinde binlerce ağaçtan havalanıyor, çemberler çizerek karanlık gecede bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Birleşik Devletlerin kuzeydoğusundaki tüm radyolar, hışırtılı

parazit sesleriyle doldu. Yeni televizyonlar aniden aydınlanıp parıldadı, sesleri iki misline çıktı. Dokuz inçlik Dumont televizyonların etrafında toplanan insanlar, ani ses ve ışıkla birden yerlerinden zıpladılar, kendi oturma odalarında, barlarda, Doğu Kıyısı'nın dört bir yanındaki beyaz eşya mağazalarının dışında uzanan kaldırımlarda gözleri kamaştı.

O sıcak ağustos akşamında dışarıda olanlar için her şey daha da görkemliydi. İnce bir ışık hattı, yüksekte, hareket ediyor, ışıl ışıl parlıyor, buna rağmen hâlâ düşüyordu. Sonra ışıltısı iyiden iyiye artarken genişledi, mavi-yeşil bir ateş topuna dönüştü, durur gibi oldu, daha sonra uçarak yüzlerce kıvılcıma dönüştü ve bu kıvılcımlar yıldızların aydınlattığı gökyüzünde yavaş yavaş solup kayboldu.

Bazı insanlar birkaç dakika sonra buna benzer başka bir ışık hattı daha gördüklerini söylediler. Işık havada süzülür gibi görünmüş, sonra batıya doğru hızlanmış, uçarken ışığı azalmıştı. O yaz gazeteler İsveç'teki "hayalet roketler"le ilgili haberlerle doluydu. Saçma sapan bir mevsimdi.

Meteoroloji bürosu ya da Hava Kuvvetleri birkaç kez arandığında, bunun muhtemelen Delta Aquarid meteor yağmuru olduğu cevabı alınmıştı.

Dışarıda, Pine Barrens'ta, birisi bunun farklı bir şey olduğunu biliyordu, ancak birileriyle iletişime geçip de bunu söyleyecek ruh halinde değildi.

♣

Jetçocuk, bol pantolonu, gömleği, kahverengi pilot ceketiyle, Blackwell Basım Şirketi'nin kapılarından geçti. Kapının üstünde parlak kırmızı-mavi ışıklı bir tabela vardı: Cosh Çizgi Roman Şirketi'nin Merkezi.

Resepsiyon masasında durdu.

"Robert Tomlin, Bay Farrel ile görüşmek istiyordum." Gözlük çerçevesinin köşeleri yukarı doğru kıvrılmış olduğu için sanki çehresine bir yarasa kamp kurmuş gibi bir yüz ifadesi olan, zayıf ve sarışın sekreter ona baktı. "Bay Farrell'ı 1945 kışında kaybettik. Siz de orduda mıydınız yoksa?"

"Gibi."

"Bay Lowboy ile konuşmak ister miydiniz? Kendisi şu an Bay Farrell'ın görevine devam etmekte."

“*Jetçocuk Çizgi Romanı* ile her kim ilgileniyorsa, onunla.” Tüm bina arka taraftaki baskı makinelerinin çalışmasıyla titremeye başladı. Ofisin duvarlarında, sadece *onların* verebileceği şeyleri vaat eden cafcaflı çizgi roman kapakları vardı. Sekreter dahili telefona, “Robert Tomlin,” dedi.

“*Bzzzt zzzzt* hiç öyle birini duymadım *bzzzz*.”

“Görüşme ne hakkındaydı acaba?” diye sordu sekreter. “Ona Jetçocuk’un kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin.”

“Ah,” dedi sekreter, ona bakarak. “Kusura bakmayın, sizi tanıyamadım.”

“Kimse tanımaz zaten.”

♠

Lowboy kanı çekilmiş bir yeraltı cücesine benziyordu. Muhtemelen Harry Langdon’ın rengi ne kadar solgunsa o kadar solup sararmıştı, tıpkı çuval bezinin altında yetişmiş bir ot gibi.

“Jetçocuk!” Lowboy elini bir tutam toprak solucanı gibi uzattı. “Geçen hafta gazeteleri görene kadar hepimiz senin öldüğünü düşünüyorduk. Ulusal bir kahraman olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Hiç öyle hissetmiyorum.”

“Senin için ne yapabilirim? Sonunda seninle tanıştığıma çok memnun oldum tabii. Ama meşgul bir adam olmalısın.”

“Pekâlâ, öncelikle kayıp olarak rapor edilip ölmüş kabul edildiğim geçen yazdan itibaren lisans ve telif paralarının hesabıma yatmadığını öğrendim.”

“Ne, gerçekten mi? Biri gelip hak talebinde bulunana kadar hukuk departmanı ödemeleri dondurmuş falan olmalı. Ben hemen ilgilenirim.”

“Evet, ama ben ayrılmadan ödemeyi almak istiyorum,” dedi Jetçocuk.

“Ha? Bunu yapabilirler mi bilmiyorum. Biraz ani oldu da.” Jetçocuk ona dik dik baktı.

“Tamam, tamam, izin ver muhasebeyi arayayım.” Lowboy ahizeye bağırdı.

“Ah,” dedi Jetçocuk. “Bu arada bir arkadaşım benim sayılarımı biriktiriyormuş. Son iki senenin mülkiyet ve tiraj tablosunu kontrol ettim. *Jetçocuk Çizgi Romanı*’nın her sayısının beş yüz bin kopya sattığını biliyorum.”

Lowboy telefona biraz daha bağırdı. Sonra ahizeyi masaya koydu. “Biraz vakitlerini alacak. Başka bir şey var mıydı?”

“Dergiye olanlardan pek memnun değilim,” dedi Jetçocuk. “Nesini beğenmedin? Ayda yarım milyon satıyor!”

“İlk olarak, uçak gittikçe daha fazla mermiye benzemeye başlamış. Ve çizerler de kanatları iyice geriye çekmiş, Tanrı aşkına!”

“Artık Atom Çağı’ndayız, dostum, çocuklar artık kırmızı koyun buduna benzer uçakları beğenmiyor.”

“İyi de uçak her zaman böyleydi. Bir şey daha: Son üç sayıdır uçak neden mavi?”

“Onun benimle alakası yok! Bence de kırmızı daha güzel. Ama Bay Blackwell aşağıya haber yollamış, bundan sonra kandan başka kırmızı olmasın demiş. Adam tam bir lejyoner.”

“Söyle ona, uçağın rengi de görüntüsü de gerçeği gibi olacak. Ayrıca savaş raporları da size iletilmişti. Farrell bu masada otururken dergi, casus şebekelerini temizleme faaliyetleri, uçuş ve muharebeler hakkındaydı - yani gerçek şeyler hakkında. Üstelik bir sayıda asla iki tane on sayfalık Jetçocuk hikâyesinden fazlası olmazdı.”

“Farrell bu masada otururken, dergi bir ayda en fazla çeyrek milyon satıyordu,” dedi Lowboy.

Robert ona tekrar dik dik baktı.

“Savaşın bittiğini biliyorum, artık herkesin yeni bir ev istediğini, gözleri yuvalarından uğratan yeni heyecanlar istediğini biliyorum,” dedi. “Ama bak son on sekiz ayda dergide neler gördüm…”

“Ben asla Mezarcı diye biriyle savaşmadım, Kıyamet Dağı diye bir yere gitmedim. Hadi ama! Kırmızı İskelet de ne oluyor? Ya Kurtçuk Adam? Profesör Blooteaux? Tüm bu dokunaç ve kurukafaların olayı nedir? Kötü ikizler Sturm ve Drang Hohenzollern mesela? Ya da Eklem Bacaklı Maymun, altı dirsekli bir goril yaratmışsınız? Böyle şeyleri nereden buluyorsunuz?”

“Ben değil, yazarlar buluyor. Bayağı çılgınlar, sürekli Benzedrine gibi şeyler alıyorlar. Ayrıca, artık çocukların istediği de bu!”

“Peki ya uçuş dünyasıyla ilgili özel haberler, gerçek havacılık kahramanları üzerine yazılan makaleler? Yaptığımız sözleşme gereği, her sayıda gerçek olay ve insanları konu alan iki özel haber olacağını sanıyordum!”

“Ona tekrar bakmamız lazım. Ama sana şu kadarım söyleyeyim, çocuklar artık onun gibi şeyleri istemiyor. Canavarlar, uzay

gemileri, gece olduğunda onlara yataklarım ıslattıracak şeyler istiyorlar. Hatırlamıyor musun? Bir zamanlar sen de çocuktun!”

Jetçocuk masadan bir kalem aldı. “Savaş başladığında on iiç yaşındaydım. Pearl Harbor bombalandığındaysa on beş. Altı yıl çatışmalarda bulundum. Bazen hiçbir zaman çocuk olmadığımı düşünüyorum.”

Lowboy bir an sessiz kaldı.

“Sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim,” dedi sonra. “Dergide sevmediğin ne varsa hepsini yazıp bize yolla. Hukuk departmanının konuyla ilgilenmesini sağlarım, sonra da çaresine bakmaya çalışırız. Ama tabii önümüzdeki üç sayı bu şekilde çıkacak, yeni hali Şükran Günü’ne kadar anca çıkar. Ya da daha sonra.”

Jetçocuk içini çekti. “Anlıyorum.”

“Tabii ki senin mutlu olmanı istiyorum, çünkü *Jetçocuk* benim favori çizgi romanım. Hayır, ciddiyim. Diğerleri sadece iş. Tanrım, ne iş ama: teslim tarihleri, sarhoşlarla ve daha kötüleriyle çalışmak, matbaayı çekip çevirmek - düşünsene! Ama *Jetçocuk*’un üstünde çalışmayı seviyorum. Benim için özel.”

“Memnun oldum o zaman.”

“Tabii, tabii.” Lowboy parmaklarını masanın üstünde tıkırdattı. “Yahu hesapları çıkarmak neden bu kadar uzun sürdü ki?”

“Belki de muhasebe defterlerini ayıklıyorlardır,” dedi Jetçocuk.

“Hey, hayır! Biz burada dürüst ve şeffaf çalışırız!” Lowboy ayağa kalktı.

“Şaka yapıyorum.”

“Ah! Gazetelerde yazıyordu, ıssız bir adada mahsur falan kalmıştın değil mi? Zor geçmiş olmalı?”

“Eh, epey yalnızdım. Balık tutmaktan, balık yemekten yorulmuştum. Çoğunlukla sıkıcıydı, ayrıca çok şey kaçırdım. 29 Nisan 1945’ten geçen aya kadar oradaydım.”

“Çıldıracağımı düşündüğüm zamanlar oldu. Bir sabah ABD Donanması’na ait *Reluctant*’ı kıyıdan bir mil açığa demir atmış görünce gözlerime inanamadım. Bir işaret fişeği ateşledim, gelip beni aldılar. Sonra uçağı tamir edecek bir yer bulmak, dinlenmek ve eve dönmek bir ayımı aldı. Geri döndüğüme memnunum.”

“Hayal edebiliyorum. Adada tehlikeli hayvanlar var mıydı? Yani, aslanlar, kaplanlar falan.”

Jetçocuk güldü. “Adanın genişliği bir milden, uzunluğu da çeyrek milden kısaydı. Kuşlar, fareler ve birtakım kertenkeleler

vardı sadece.”

“Kertenkeleler mi? Büyük kertenkeleler mi? Zehirliler miydi?”

“Hayır, küçüklerdi. Oradan ayrılıncaya kadar adadaki kertenkelelerin yarısını yemişimdir. Oksijen hortumundan yaptığım sapanla kendimi epey geliştirdim.”

“Haha! Eminim geliştirmişsindir!”

Kapı açıldı ve gömleğine mürekkep bulaşmış uzun boylu biri içeri girdi.

“Bu o mu?” diye sordu Lowboy.

“Onu sadece bir kere görmüştüm, ama ona benziyor,” dedi adam.

“Benim için yeterli!” dedi Lowboy.

“Benim için değil,” dedi muhasebeci. “Kimliğini göster ve şu belgeyi imzala.”

Jetçocuk iç çekti ve söyleneni yaptı. Çekteki miktara baktı. Tahmin ettiğinden çok daha az bir meblağ idi. Çeki katladı ve cebine koydu.

“Bir sonraki çek için adresimi sekreterinize bırakacağım. İtirazlarımı bu hafta mektupla yollarım.”

“Elbette, bekliyoruz. Sizinle tanışmak bir zevkti. Birlikte uzun ve başarılı bir ortaklığımız olacağını umarım.”

Jetçocuk teşekkür edip muhasebeciyle birlikte odadan çıktı.

Lowboy tekrar döner sandalyesine oturdu. Ellerini kafasının arkasına koydu ve gözlerini odanın karşı tarafındaki kitaplığa dikti.

Sonra birden öne doğru fırladı, telefonu kaldırdı ve dokuzu tuşlayıp hat aldı. *Jetçocuk Çizgi Romanının* başyazarını aradı.

On ikinci çalıştan sonra akşamdan kalma, sersem bir ses telefona cevap verdi.

“Çabuk ayıl, ben Lowboy. Şunu düşün: 52 sayfa, tek hikâyelik özel sayı. Hazır mısın? *Jetçocuk Dinozor Adasında*! Nasıl ama? Bir sürü mağara adamı, kocaman bir, bir, adı neydi ya, kral rex. Ne? Ha evet, evet, T-rex. Belki birkaç Japon askeri de olabilir. Tamam mı? Evet, belki samuray bile olabilir. Hangi tarihte mi geçsin? O da farklı bir şey olsun, mesela sene 1100? Off. Her neyse. Neye ihtiyacımız olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

“Bugün günlerden neydi? Salı. Perşembe beşe kadar vaktin var, tamam mı? Zırlama, çabucak yüz elli kâğıt kazanacaksın. Hadi görüşürüz.”

Lowboy telefonu kapattı ve kapak tasarımcısını arayıp nasıl bir şey istediğini anlattı.

Ed ve Fred, Pine Barrens'taki bir teslimattan geliyorlardı.

Yedi metrelik damperli bir kamyon sürüyorlardı. Birkaç dakika öncesine kadar arkada beş metreküplük yeni donmuş beton vardı. Sekiz saat önce ise, dört metreküp su, kum, çakıl, çimento ve gizli bir malzeme.

Bu gizli malzeme, eyalette vergisiz, şirketleşmemiş, bağımsız bir işletme sahibi olmak için uyulması gereken Beş Çiğnenemez Kural'ın üçünü çiğnemişti.

Adam, yani söz konusu gizli malzeme, başka işadamları tarafından, toptan inşaat ekipmanlarının satıldığı bir merkeze götürülmüş ve kendisine çimento mikserinin nasıl çalıştığı çok yakından gösterilmişti.

Ed ve Fred'in bu işle bir alakaları yoktu tabii. Bir saat önce aranmış ve birkaç bin dolar karşılığında damperli bir kamyonu ormana sürüp süremeyecekleri sorulmuştu.

Ormanda hava karanlıktı, şehirden çok fazla uzaklaşmamışlardı. Ama yüz kilometre ötelerinde nüfusu beş yüzün üzerinde bir kasaba varmış gibi de görünmüyordu.

Kamyonun farları, eski uçaklardan sülfürik asit şişelerine kadar aklınıza gelebilecek her şeyin büyük yığınlar halinde durduğu hendekleri aydınlatıyordu. Bazı çöp yığınları tazeydi. Birkaçının etrafından duman ve ateş yükseliyordu. Diğerleri ise herhangi bir yanma olmaksızın parıldıyordu. Bir metal havuzu, ağır ağır yanından geçtikleri sırada fokurdayıp minik patlama sesleri çıkardı.

Derken tekrar gür çam ağaçlarının arasına girdiler, teker yollarından sarsıla sarsıla gidiyorlardı.

"Hey!" diye bağırdı Ed. "Dur!"

Fred frenlere asılıp motoru durdurdu. "Lanet olsun!" dedi. "Ne oluyor yahu?"

"Arkada! Yemin ederim birinin parıldayan devasa bir kedigözü misketi ittiğini gördüm!"

"Oraya geri döneceğime ölürüm daha iyi!" dedi Fred.

"Ah, Hadi ama! Bunun gibi şeyleri her gün göremezsin."

"Ah ulan, Ed! Bir gün ikimizi de öldürteceksin!"

Misket falan değildi. Manyetik bir mayın olmadığını anlamaları için de fenerlerine ihtiyaçları yoktu. Üstünde girdap benzeri renkler olan ve kendi kendine parıldayan yuvarlatılmış teneke bir kutuydu. Onu iten adamı arkasında gizliyordu.

"Kıvrılıp top olmuş ışıklı bir armadilloya benziyor," dedi geçmişinde Batı da bulunmuş olan Fred.

Garip nesnenin arkasındaki adam, fener ışıklarının arkasını göremediği için onlara doğru göz kırptı. Giysileri yırtık ve toz içindeydi, sakalları tütün sarısına boyanmış, saçları çelik tel yumağına dönmüştü.

Fred ve Ed adım adım yaklaştı.

"Sakin ol, yaşlı adam," dedi Ed. "Ne bu?"

"Sonunda şu hayatımdan kurtulmak için bir fırsat buldum. Siz hava kuvvetlerinden misiniz?"

"Hayır tabii ki. Şuna bir bakalım."

Adam yerden bir taş aldı. "Uzak durun! Bunu uçak enkazını bulduğum yerde buldum. Hava kuvvetleri bu atom bombasını geri almak için bana iyi bir para verecek!"

"Bu şu ana kadar gördüğüm hiçbir atom bombasına benzemiyor," dedi Fred. "Kenarındaki yazıya bak. İngilizce bile değil."

"Tabii ki değil, gizli bir silah olmalı. O yüzden böyle garip bir şekilde kamufle etmişler."

"Kim?"

"Size çok fazla şey söyledim zaten. Çekilin yolumdan."

Fred yaşlı bunağa baktı. "İlgimi çektin," dedi. "Biraz daha anlatsana."

"Çekil yolumdan, evlat! Daha önce bir mısır konservesi uğruna adam öldürmüştüm!"

Fred elini ceketine soktu ve namlusu atık su borusunu andıran bir tabanca çıkardı.

"Uçak dün gece düştü," dedi yaşlı adam, yabani bakışlarıyla. "Ben gürültüye uyandım. Tüm gökyüzünü aydınlatmıştı. Bugün, tüm gün burayı aradım, ormanın hava kuvvetleri ve ordunun adamlarıyla kaynayacağını düşünmüştüm, ama kimse gelmedi."

"Bunu bu akşam hava kararmadan hemen önce buldum. Orman

cehenneme dönmüştü. Uçak düşünce bu topun kanatları da kırılmış tabii. Etrafa garip kıyafetli adamlar saçılmıştı. Kadınlar da.” Adam utançla kafasını aşağı eğdi. “Her neyse, hepsi ölüydü. Sanırım bir jet uçağıydı, etrafta pervane falan göremedim. İşte bu atom bombası da enkazın arasında yatıyordu. Hava kuvvetlerinin bombayı geri almak için iyi para vereceğini düşündüm. Bir arkadaşım, bir keresinde hava balonu bulmuştu, ona bir dolar ve bir de çeyreklik vermişlerdi. Bu o balondan milyon kat daha önemli olmalı!”

Fred güldü. “Bir dolar, yirmi beş sent, demek? Ben sana on dolar vereyim.”

“Hava kuvvetlerinden bir milyon alabilirim!”

Fred altı patlarının horozunu çekti.

“Elli,” dedi yaşlı adam.

“Yirmi.”

“Adil değil, ama kabul ediyorum.”

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu Ed.

“Dr. Tod’a götüreceğim,” dedi Fred. “Bununla ne yapılacağını o bilir. Bilimle ilgilenen bir tip.”

“Ya atom bombasıysa?”

“Atom bombalarının üstünde püskürtme uçları olacağını sanmıyorum. Ayrıca yaşlı adam haklıydı. Eğer bir atom bombası kaybolmuş olsaydı, orman hava kuvvetlerinin adamlarıyla kaynıyor olurdu. Hem şimdiye kadar onlardan beş tanesi patladı. Şu an ellerinde bir düzineden fazla yoktur ve şüphen olmasın ki, her an, her birinin nerede olduğunu biliyorlardır.”

“Ee, mayın olmadığı da belli,” dedi Ed. “Ne peki sence bu?”

“Umurumda değil. Eğer para ederse, Doktor Tod bizimle bölüşecektir. Dürüst adamdır.”

“Bir dolandırıcıya göre,” dedi Ed.

Bu espriye kahkahalarla güldüler, o şey de damperli kamyonun arkasında takır tukur sallanıp durdu.

♣

Askeri polisler kızıl saçlı adamı onun ofisine getirip takdim ettiler.

“Lütfen oturun, doktor,” dedi A.E. Piposunu yaktı.

Adam iki gün boyunca ordu istihbaratı tarafından sorgulandığı

için doğal olarak tedirgin görünüyordu.

“Bana White Sands’de neler olduğunu söylediler, bir de benden başka hiç kimseyle konuşmak istemiyormuşsunuz,” dedi A.E. “Anladığım kadarıyla üstünüzde sodyum pentotal da kullanmışlar ve hiçbir etkisi olmamış, doğru mu?”

“Beni sarhoş etti,” dedi adam, bu ışıkta saçları turuncu ve sarı tonlarında görünüyordu.

“Ama konuşmadınız?”

“Bir şeyler söyledim, ama duymak istediklerini değil.”

“Çok tuhaf.”

“Kan kimyası.”

A.E. içini çekti. Princeton’daki ofisinin penceresinden dışarı baktı. “Tamam, o zaman. Hikâyenizi dinleyeceğim. İnanacağımı söylemiyorum, ama *dinleyeceğim.*”

“Pekâlâ,” dedi adam derin bir nefes alarak. “Başlıyorum.”

Konuşmaya başladı, ilk başta yavaşça, kelimelerini dikkatle seçerek, konuştukça güven kazanarak. Hızlı konuşmaya başlamasıyla aksanı tekrar ortaya çıkmıştı, A.E. bir türlü bu aksanı kafasında bir yere oturtamıyordu, İngilizceyi İsveçli birinden öğrenmiş bir Fiji Adası sakini gibiydi. A.E. piposunu bittikçe doldurdu, üçüncü dolduruşunda yakmadan öylece bekledi. Otururken hafifçe ileri doğru uzandı, arada bir başını sallayarak söylenenleri onaylıyor, kır saçları öğle sonrası ışığında bir haleye benziyordu.

Adam konuşmasını bitirdi.

A.E. piposunu hatırladı, bir kibrit buldu ve yaktı. Ellerini kafasının arkasına koydu. Kazağının sol dirseğinde küçük bir delik vardı.

“Söylediğiniz hiçbir şeye inanmazlar,” dedi.

“Bir şey yaptıkları sürece umurumda değil!” dedi adam. “O küreyi geri aldığım sürece.”

A.E. ona baktı. “Eğer size inansalardı, tüm bunların gerektirdiği adımlar, burada olma nedeninizi gölgede bırakırdı. Yani *burada oluşunuzu*, bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Peki, ne yapabiliriz? Eğer gemim hâlâ çalışıyor olsaydı, bizzat ben araştırırdım. Bir sonraki en iyi seçeneği uyguladım - dikkat çekeceğine emin olduğum bir yere indim, sizinle konuşmak istediğimi söyledim. Muhtemelen diğer bilim adamları, araştırma enstitüleri…”

A.E. kahkaha attı. “Beni bağışlayın. Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsunuz. Orduya ihtiyacımız olacak. Ordu ya da hükümet biz istesek de istemesek de *olacak*, o yüzden onları mümkün olan en iyi koşullara göre yanımızda tutmamız iyi olacak, mümkünse bizim koşullarımıza göre. Problem şu ki, onlar için *inandırıcı* bir şey bulmamız gerek, aynı zamanda aramalarda seferber olmalarını da sağlayacak bir şey.”

“Ordunun adamlarıyla sizin hakkınızda konuşacağım, sonra birkaç arkadaşımı arayacağım. Küresel bir savaştan yeni çıktık, bazı şeyler gözden kaçabiliyor ya da arada kaynayabiliyor. Muhtemelen o noktadan sonra bir şeyler yapabiliriz.”

“Ama önemli bir nokta var; tüm bunları bir telefon kulübesinden halledersek daha iyi olur. Askeri polisler yanımızdan ayrılmayacaktır, o yüzden sessiz konuşmam gerekecek. Söylesenize,” dedi A.E., darmadağın kitap rafının köşesinden şapkasını alırken, “dondurma sever misiniz?”

“Donma noktasının hemen altında katılaştırılmış, laktoz ve şeker karışımını mı?” diye sordu adam.

“Sizi temin ederim,” dedi A.E., “kulağa geldiğinden daha güzel ve epey ferahlatıcıdır.” Kol kola, ofis kapısından çıktılar.

♠

Jetçocuk, uçağının yaralı tarafını okşadı. 23. Hangarda ayakta dikiliyordu. Linc yazıhanesinden elini yağlı bir beze silerek çıktı.

“Hey, nasıldı?” diye sordu.

“Harika. Anı kitabını istiyorlar. Zamanında yetiştirebilirsem, ilkbaharda yayımlayacakları en önemli işleri olacak, yani kendi söylemelerine göre.”

“Hâlâ uçağı satmaya kararlı mısın?” diye sordu tamirci. “Eminim böyle elinden çıktığını görmekten nefret ediyorsundur.”

“Açıkçası, hayatımın o kısmı sona erdi. Bir daha hiç uçmazsam, hatta yolcu uçağına bile binmezsem benim için daha iyi olacakmış gibi hissediyorum.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Jetçocuk uçağa baktı.

“Bak ne diyeceğim, yüksek irtifa kanat eklentilerini tak ve havada atılabilir tankları uçağa monte et. O haliyle daha büyük ve parıltılı duruyor. Tahminime göre müzelerden biri satın alacaktır -

ilk olarak müzelerin almasını tercih ediyorum. Eğer işe yaramazsa gazetelere ilan vereceğim. Sivil birisi satın alırsa, silahları sonradan çıkartırız. Her şeyin sağlam olup olmadığını kontrol et. San Francisco'dan buraya yaptığım uçuşta çok fazla sarsılmamış olsa gerek. Üstelik Hickam Hava Meydanı'ndaki bakımda çok iyi bir iş çıkarmışlardı. Ne gerekiyorsa yaparsın işte."

"Tabii ki."

"Acil bir durum olmazsa, yarın ararım."

SATILIK TARİHİ UÇAK: Jetçocuk'un çift motorlu jeti. 2 x 1200 Ib. itiş motorları, 25.000 fitte saatte 600 mil hız, menzil 650 mil, 1000 w/atılabilir tank (tanklar ve kanat eklt. dhl.) uzunluk 31 fi, w/s 33ft (eklt. 49 w). Makul teklifler kabul edilir. Görülmeye değer. Shantak, New Jersey'de Bonham Uçuş Servisi 23. Hangar'da sergilenmektedir.

Jetçocuk kitap mağazası vitrininin karşısında durmuş, yeni çıkmış kitapların oluşturduğu piramitlere bakıyordu. Kâğıt kullanımındaki miktar sınırlamalarının kalktığı görülebiliyordu. Seneye Jetçocuk'un kitabı da onlardan biri olacaktı. Sadece bir çizgi roman değil, savaşta yaptıklarının hikâyesi. Kitabın bu karmaşanın içinde kaybolmayacak kadar iyi olmasını umuyordu.

Birilerinin deyişiyle, savaşa çağrılan lanet olası berber ve ayakkabı boyacılarının her biri savaşı nasıl kazandığına dair bir kitap yazmış gibi görünüyordu.

Vitrinlerden birinde savaş hatıratı niteliğinde altı kitap vardı, yarbayından tümgeneraline kadar herkes kitap yazmıştı (belki de savaşta Birinci Sınıf Er olarak görev alan berberler o kadar da fazla kitap yazmamıştı?).

Belki de diğer vitrindeki iki düzine savaş romanının bazılarını onlar yazmıştı.

Kapının yanında iki kitap vardı, üst üste yığılıp ayrı bir vitrine yerleştirilmişlerdi; bunlar savaş romanı ya da savaş hatıratı olmayan çoksatar romanlardı. Birinin adı *Çekirge Ağır Gelir*'di, Abendsen isminde biri tarafından yazılmıştı (Hawthorne Abendsen, takma ad olduğu belliydi). *Otel Odalarında Mum Işığıyla Çiçek Yetiştirmek* adını taşıyan diğeri ise, adını "Bayan Charles Fine Adams" olarak verecek kadar kendini geri planda tutan biri tarafından kaleme alınmıştı. Halkın tüm çılgınlığıyla merak sardığı okunamayan şiir kitaplarından biri olmalı. İnsanların neyi beğeneceği belli olmuyordu.

Jetçocuk ellerini deri ceketinin cebine soktu ve en yakın

sinemaya doğru yürüdü.

Tod laboratuardan yükselen dumanı izlerken telefonun çalmasını bekliyordu. Yarım mil uzaktaki binaya koştura koştura insanlar girip çıkıyordu.

İki hafta boyunca hiçbir şey olmamıştı. Tod'un gerekli testleri yapması için işe aldığı bilim adamı Thorkeld, her gün rapor veriyordu. Meçhul madde, maymunları, köpekleri, sıçanları, kertenkeleleri, yılanları, kurbağaları, böcekleri, hatta suyun içerisinde süzülen balıkları bile etkilemiyordu. Dr. Thorkeld, Tod'un adamlarının yirmi dolar verip şatafatlı bir kutu içinde etkisiz bir gaz aldıklarını düşünmeye başlamıştı.

Az önce bir patlama olmuştu ve Tod bekliyordu.

Telefon çaldı.

"Tod… aman Tanrım, ben laboratuardan Jones, bu…" Hat parazitlendi. "Ah, aman yarabbi! Thorkeld… hepsi…" Hattın diğer ucundaki ahizenin yakınlarından güm güm diye bir ses geldi. "Aman Tan."

"Sakin ol," dedi Tod. "Laboratuarın dışındaki herkes güvende mi?"

"Evet, evet. Ee… *öögğğ*." Telefondan kusma sesi duyuldu.

Tod bekledi.

"Ah, kusura bakmayın, Dr. Tod. Laboratuar hâlâ dışarıya kapalı. Yangın… dışarıda çimin üstünde küçük bir alanda. Birisi bir izmarit atmış."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Sigara içmek için dışarı çıkmıştım. İçeriden biri işi eline yüzüne bulaştırıp bir şeyi düşürmüş olmalı. Bibilmiyorum. Çoğu ööldü sanırım. Umarım. Bilmiyorum. Bir şey… bir saniye, bir saniye. Ofiste bir şey hâlâ hareket ediyor, buradan görebiliyorum, orada…"

Birinin bir ahizeyi eline alışının tıkırtısı duyuldu. Hattın sesi kısıldı.

"Tog, Tog," dedi bir ses, daha doğrusu sese benzer bir şey.

"Kim o? Kiminle görüşüyorum?"

"Torgk."

"Thorkeld?"

"Gah. Yadam. Yadam. Gah."

Sanki oluklu bir çatı levhasının üzerine bir çuval mürekkepbalığı atılmış gibi bir ses geldi. “Yadam.” Bunu darmadağınık bir çalışma masası çekmecesine jöle boşaltılıyormuş gibi bir ses izledi.

Sonra bir silah sesi duyuldu, ahize masanın üstünden sekip düştü.

“O… o onu… kendini vurdu,” dedi Jones.

“Hemen geliyorum,” dedi Tod.

Temizlik sonrasında, Tod yine ofisinde duruyordu. Pek güzel olmamıştı. Metal kutuya bir şey olmamıştı, tek parça halinde duruyordu. Kaza numunelerden biriyle alakalıydı. Hayvanlar iyi durumdaydı. Olan sadece insanlara olmuştu. Üçü kaza anında hemen ölmüştü. Biri, yani Thorkeld, kendini öldürmüştü. Jones ve Tod da diğer iki kişiyi öldürmek *zorunda* kalmıştı. Yedinci kişi kayıptı, ama kapı ya da pencerelerin herhangi birinden dışarı çıkmamıştı.

Tod sandalyesine oturdu ve uzunca bir süre düşündü. Sonra uzanıp masasındaki tuşa bastı.

“Evet, doktor?” diye sordu Filmore, kolunun altında bir deste telgraf ve işlem talimatıyla odaya girerken.

Dr. Tod masasının kasasını açtı ve çıkardığı banknotları saymaya başladı. “Filmore. Kuzey Carolina, Port Elizabeth’e gidip bana beş tane keşif tipi küçük balon al. Onlara benim araba tüccarı olduğumu söyle. Otuz bin metreküp helyum ayarla, Pennsy’deki depoya gelsin. Bizim teçhizata bir göz at ve bana elimizdeki her şeyin listesini çıkart, ihtiyacımız olan ne varsa ayrıyeten alabiliriz. Kaptan Mack’le iletişime geç, o yük gemisi hâlâ duruyor muymuş öğren. Yeni pasaportlara ihtiyacımız olacak. Bana Cholley Sacks’i bul; İsviçre’de bağlantıya ihtiyacım olacak. Havadan hafif hava aracı lisansına sahip bir pilot lazım. Birkaç dalgıç giysisi ve oksijen. Birkaç ton denge ağırlığı. Bombalama vizörü. Deniz haritaları. Bir de bir fincan kahve getir.”

“Fred’in havadan hafif hava aracı lisansı var,” dedi Filmore.

“O ikisi sürekli beni şaşırtıyor,” dedi Dr. Tod.

“Son dalaveremizi çevirdiğimizi sanıyordum, patron.”

“Filmore,” diyen Tod, yirmi yıldır arkadaşı olan adama baktı. “Filmore, istesen de istemesen de bazen çevirmek *zorunda* kaldığın dalavereler çıkar.”

“Dewey bir amiraldi Manila Körfezi’nde,
Dewey başkanlığa adaydı daha geçen güne,
Evet dediğinde kadının gözleri ne kadar masum bakıyordu;
Birbirimizi seviyor muyuz? Evet seviyoruz, bana kalırsa!”

Apartmanın avlusundaki çocuklar ip atlıyordu. Okuldan geldikleri gibi başlamışlardı.

İlk başta bu Jetçocuk’u rahatsız etmişti. Daktilonun başından kalkıp pencereye doğru gitti. Ama bağırmak yerine izlemeye başladı.

Yazı iyi gitmiyordu zaten. Savaş sırasında G-2den çocuklara anlattığı gerçekler, şimdi kâğıda döküldüğünde böbürlenme gibi duruyordu.

İkisi ME-109, biri TA-152 üç uçak bulutların arasından çıktı ve ağır hasarı olan B-24’e doğru yöneldi. B-24, ağır uçaksavar ateşine maruz kalmıştı. İki pervanesi havacılık deyimiyle kılıçlama durumundaydı, tepe silahı kopup gitmişti.

109’lardan biri hafif dalışa geçti, muhtemelen hızlı tono yapıp bombardıman uçağının alt tarafına ateş açacaktı.

Uçağımı geniş açıyla hafifçe döndürdüm ve 700 metreden yaklaşırken saptırma ateşi açtım. Kurşunlardan üçünün isabet ettiğini gördüm, sonra 109 parçalara ayrılıp dağıldı.

TA-152 beni görmüş ve yolumu kesmek için dalışa geçmişti. 109 patladığı gibi gazı kestim ve hava frenlerimi kökledim. 152, elli metreden daha kısa bir mesafede bir anlığına karşımda göründü. Pilotun suratındaki şaşkınlık ifadesini gördüm. 20 milimetreliklerimle kısa bir yaylım ateşi açtım. Bu sırada pilotun suratının aydınlandığını gördüm. Uçağı paramparça olup yağmur gibi yağdı.

Yukarı doğru yükseldim. Son 109, Liberatorin arkasındaydı. Makineli tüfeği ve topuyla saldırıyordu. Kuyruktaki nişancıyı vurmayı başarmıştı ve uçağın karın bölgesindeki taret yeterli yüksekliğe sahip değildi. Bombardıman uçağının pilotu, kanat nişancılarına atış imkânı sağlamak için, uçağı sağa sola sallıyordu ama sadece sol kanat silahı çalışıyordu.

Bir milden daha uzaktaydım, ama yükselmiş ve sağa doğru dönmüştüm. Burnumu aşağı verdim ve nişangâhımda belirmeden hemen önce bir seri 75mm’lik ateşledim.

Avcı uçağının orta kısmı tamamen yok olmuştu - boşluktan Fransa’yı görebiliyordum. Gördüğüm tek görüntü, açık bir şemsiyenin üstünden aşağı bakarken, birinin gelip şemsiyeyi aniden kapamış olmasıydı. Uçak düşerken yılbaşı pullarını andırıyordu.

Hemen sonra B-24’teki nişancılar, beni tanımayıp ateş açtı. IFF kodumu gönderdim, ama alıcıları hasar almış olmalıydı.

Aşağıda, uzakta iki Alman paraşütü vardı. İlk iki uçağın pilotları kokpitlerinderı çıkmış olmalıydı. Ben üssüme geri döndüm.

Bakımımı yaparlarken 75lik makinelilerimden birinin kayıp olduğunu ve sadece 20 milimetrelik on iki mermimin kaldığını gördüler. Üç uçak düşürmüştüm.

Sonradan B-24'ün Kanala düştüğünü ve kurtulanın olmadığını öğrendim.

Kimin böyle şeylere ihtiyacı olur ki? diye düşündü Jetçocuk. Savaş bitti. Gerçekten birileri *Jet Motorlu Çocuk*'un hikâyesini okumak ister mi? *Jetçocuk Çizgi Romanı*'nı geri zekâlılardan başka okuyan var mı?

Bizzat *bana* ihtiyaç kaldığını bile düşünmüyorum. Şimdi ne yapabilirim ki? Suçlularla mı savaşacağım? Banka soyguncularıyla dolu arabaların üzerinde sorti yapıp kafalarına mermi yağdırdığımı hayal edebiliyorum. Bu *gerçekten* adil bir dövüş olurdu. Yoksa uçağımla taşra turnesine çıkıp akrobasi gösterileri mi yapayım? Onun da modası Hoover ile birlikte geçti, ayrıca tekrar uçmak istemiyorum. Bu yıl, son kırk üç yılda posta pilotları, tarla ilaçlama pilotları ve savaş pilotları da dahil olmak üzere uçuş yapmış tüm insanlardan daha fazla insan yolcu uçaklarına binip tatile çıkacak.

Ne yapabilirim? Bir şebekeyi mi çökerteyim? Savaş zamanı vurguncularını mı kovalayayım? *Al* sana geleceği olmayan bir iş. Devleti göz göre göre soyan, kaçak yetimhane işletip çocukları aç bırakan, onları döven pis yaşlı adamları mı cezalandırayım? Bunlar için bana ihtiyacınız yok ki, Spanky, Alfalfa ve Buckwheat'e ihtiyacınız var.

"*Usta, muşta,*
Mitler tabutta,
İnim inim Mussolini,
Yerin yedi kat altında!"

… diyordu dışarıdaki çocuklar, şimdi iki iple ip atlıyorlar, ipleri ters yönlerde çeviriyorlardı. Çocukların çok fazla enerjisi var, diye düşündü Jetçocuk. Bir süre azıp sonra tekrar yavaşladılar.

"*Zindanda, beş metre aşağıda*
Yaşlı Hitler uyurmuş,
Alman çocukları ayağını gıdıklarmış,
Zindanda, beş metre aşağıda."

Jetçocuk pencereden ayrıldı. Belki de ihtiyacım olan şey, tekrar sinemaya gitmektir.

Belinda'yla olan görüşmesinden sonra okumak, yazmak ve sinemaya gitmekten başka pek bir şey yapmamıştı. Yurda dönmeden önce, '44 sonlarında Fransa'da askeri bir konferans salonunda izlediği son iki film, üçüncü sınıf iki film birden yapımlarıydı. Hitler rolünde Bobby Watson'in oynadığı ve Jetçocuk'un en sevdiği karakter oyuncularından Frank Faylen'ın da boy gösterdiği 1943 tarihli United Artists yapımı *That Natzy Nuisance* diğerinden daha iyiydi. Diğer film ise *Jive Junction* adında PRC yapımı adi bir prodüksiyondu; başrolünde Dickie Moore'un oynadığı film, bir kafede çılgınlar gibi *swing* yapan caz düşkünlerini anlatıyordu.

Parasını alıp kendine bir daire bulduktan sonra yaptığı ilk iş, en yakın sinema salonunu bulmak olmuştu. Orada *Murder, He Says* filmini izlemişti. Cahil takımından tuhaf insanlarla dolu bir evde geçen filmde, Fred McMurray ile Marjorie Main başrolleri paylaşıyor, Porter Hall isimli bir aktör de ikiz katiller Bert ve Mert'i canlandırıyordu. McMurray "Hangisi hangisi?" diye sorunca, Marjorie Main yerden bir balta sapı alıp ikizlerden birinin sırtının ortasına indiriyor, bunun üzerine adamın belden yukarısı çarpılmış bir insan karikatürü halinde çöküp yere eğiliyor, ama adam ayakta kalıyordu. "Bu Mert," diyordu Main, baltanın sapını odun yığınına doğru fırlatırken. "Sırtı hamur gibidir." Filmde radyum ve bol bol cinayet vardı ve Jetçocuk da bunun gördüğü en komik film olduğunu düşünüyordu.

O zamandan beri her gün sinemaya gidiyordu, bazen günde iki-üç sinemaya gidip altı-sekiz film izlediği oluyordu. Birçok asker ve denizci gibi film izleyerek sivil hayata adapte olmaya çalışıyordu.

Ray Milland ve yine Frank Faylen'ın -bu sefer psikopatlar koğuşunda hasta bakıcı rolünde- oynadığı *Lost Weekend*'i izlemişti. *A Tree Grows in Brooklyn-*, sonra William Powell'in alkolik bir karakteri mükemmel şekilde canlandırdığı *The Thin Man Goes Home-, Bring on the Girls-*, Fred Ailenin oynadığı *It's in the Bag, Incendiary Blonde-, The Story of G.I. Joe* (Jetçocuk, Pyle'ın 1943'teki köşe yazılarından birine konu olmuştu); Boris Karloff'un oynadığı korku filmi *Isle of the Dead*, sanat filmleri gösteren bir sinemada izlediği *öpen City* adında yeni bir tür İtalyan filmi ve *Postacı Kapıyı iki Kere Çalar*.

Başka filmler de vardı; Monogram, PRC ve Republic yapımı *western* filmleriyle polisiye filmler, yirmi dört saat açık olan mahalle sinemasında izlediği ama sinemadan çıktıktan on dakika sonra

unuttuğu filmler. Yıldız isimlerin ve yakışıklı başrol oyuncularının yokluğu nedeniyle, bunlar savaş esnasında çekilen iki film birden kuşağı filmlerinin son yarısını oluşturmuştu ve hepsi de tamı tamına elli dokuz dakika sürüyordu.

Jetçocuk içini çekti. Savaş sırasında kaçırdığı çok fazla şey, çok fazla film vardı. Adada mahsur kalıp uçağı ve kendisi Amerikan Donanması'na ait *Reluctant* gemisinin mürettebatı tarafından kurtarılmadan önce, V-E ve V-J günlerini[2] bile kaçırmıştı. *Reluctant*'taki çocukların konuşmasını duysanız, onların da savaşın ve filmlerin çoğunu kaçırdığını sanırdınız.

Bu sonbaharda tıpkı diğer herkes gibi, tıpkı yetimhanede yaptığı gibi, birçok filmin çıkmasını ve onları izlemeyi dört gözle bekliyordu.

Jetçocuk tekrar daktilosunun başına oturdu. Eğer çalışmazsam bu kitabı asla bitiremem. Bu akşam sinemaya gideceğim.

12 Temmuz 1944'te yaptığı tüm heyecanlı şeyleri yazmaya başladı.

Avluda, babalar işten eve gelirken, anneler de çocukları akşam yemeği için eve çağırıyordu. Birkaç çocuk dışarıda hâlâ ip atlıyordu, sesleri akşamüstü havasında incecik çıkıyordu:

"*Hitler, Hitler böyle görünüyor*,
Mussolini böyle eğiliyor,
Sonja Henie böyle kayıyor,
Ve Betty Grable böyle ıskalıyor!"

Beyaz Saray'daki tuhafiyeci[3] çok boktan bir gün geçiriyordu.

Her şey sabahın altısında gelen bir telefonla başlamıştı -Dışişleri Bakanlığı'ndaki ürkek serçeler, Türkiye hakkında birkaç taze habere ulaşmıştı. Sovyetler tüm birliklerini o ülkenin sınırlarına sevk ediyordu.

"Pekâlâ," dedi açıksözlü Missourili[4] adam, "beni Sovyetler o lanet sınırı geçtikten sonra arayın, önce değil."

Şimdi de bu.

Independence'ın Bir Numaralı Vatandaşı[5] kapının kapanışını izledi. Son gördüğü şey, Einstein m topuğunun kayboluşuydu. Ayakkabısına yarım pençe vurulsa fena olmazdı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kalın gözlüklerini burnunun üzerinden kaldırdı ve yüzünü kuvvetli bir şekilde ovuşturdu. Sonra iki elinin parmak uçlarını sivri bir çan kulesini andıracak şekilde birbirine bastırıp dirseklerini masasına dayadı. Masasının ön

tarafındaki küçük pulluk maketine baktı (başkanlık makamına oturduğu tarihten V-J gününe kadar masada duran M-1 Garand tüfeği maketini bu pulluk maketiyle değiştirmişti). Masanın sağ köşesinde üç kitap vardı - bir İncil, yıpranmış bir eşanlamlılar sözlüğü ve ABD'yi anlatan resimli bir tarih kitabı. Masasında çeşitli sekreterlerini çağırmak için kullanabileceği üç farklı tuş vardı, ama onları hiç kullanmazdı.

Barış sonunda geldi ama şimdi de yirmi farklı yerde on farklı savaş çıkmaması için mücadele veriyorum, her sektörde grevler baş gösteriyor ve bu utanılacak bir durum, çünkü insanlar daha fazla araba ve buzdolabı istiyor, hepsi de savaştan ve savaş teyakkuzundan en az benim kadar bıkmış durumda.

Ve şimdi de arı kovanına tekrar çomak sokmam, patladığında tüm Amerika'yı enfekte edip nüfusun yarısını hatta daha fazlasını öldürebilecek lanet olası bir mikrop bombasını araması için herkesi seferber etmem gerekiyor.

Hâlâ taş ve sopalarla savaşıyor olsak çok daha iyi olurdu!

Kıçımı ne kadar çabuk Independence, 219 North Delaware'e atarsam o kadar iyi olacak. Hem benim için hem de tüm bu lanet ülke için.

Tabii o orospu çocuğu Dewey tekrar başkanlığa adaylığını koymazsa. Lincoln ün dediği gibi, o piç kurusunun başkan olmasına müsaade etmektense geyik boynuzlu sallanan sandalyelerden yutarım daha iyi.

Bay Roosevelt'in görev süresini doldurana kadar[6] beni burada tutacak tek şey bu.

Bu sürek avını ne kadar çabuk başlatırsam, II. Dünya Savaşını o kadar çabuk arkamızda bırakırız.

Telefonu eline aldı.

"Genelkurmay Başkanlığı'nı bağlayın," dedi.

"Binbaşı Truman."

"Binbaşı, ben diğer Truman, patronun yani. General Ostrander'ı telefona bağlar mısın?"

Beklerken pencere fanının (klimadan nefret ediyordu) üzerinden dışarı, ağaçlara doğru baktı. Gökyüzünde, her an sararıp solabilecek bir yaz mavisi tonu vardı.

Duvardaki saate baktı: doğu yaz saatiyle sabah 10:23. Ne gün ama. Ne yıl ama. Ne yüzyıl ama.

"General Ostrander, efendim."

"General, başımızda yeni bir bela var…"

♣

Birkaç hafta sonra, bir mesaj geldi:

Ya 14 Eylül 23:00'e kadar #43Z21, Credite Suisse, Berne hesabına 20 milyon dolar yatırın ya da büyük bir şehrinizi kaybedin. Bu silahı biliyorsunuz; adamlarınız bir süredir onu arıyor. Silah bende; ilk şehir için yarısını kullanacağım. İkinci kez kullanmamam için fiyat 30 milyon dolara çıkacak. Söz veriyorum, eğer ilk ödeme yapılırsa silah kullanılmayacak ve silahı nereden teslim alabileceğiniz konusunda bilgilendirme yapılacaktır.

Missourili açıksözlü adam telefonu kaldırdı.

"Kırmızı alarma geçiyoruz," dedi. "Kabineyi toplantıya çağır, kurmay subayları topla. Ostrander…"

"Emredin efendim?"

"Şu uçan çocukla da iletişim kursak iyi olur, neydi adı?.."

"Jetçocuk mu, efendim? Kendisi artık faal görevde değil."

"Başlatma şimdi faaliyetine. Artık görevde, o kadar!"

"Emredersiniz efendim."

♠

O şey radar ekranlarında ilk kez göründüğünde tarih 15 Eylül 1946'ydı, bir salı günüydü ve saat l4:24'ü gösteriyordu.

Saat l4:31'de o şey, yaklaşık altmış bin fit yükseklikte, yavaşça şehre doğru yaklaşmaya devam ediyordu.

Saat l4:4l'de ilk hava saldırısı sirenlerini çalıştırdılar ki bunlar New York'ta Nisan 1945'teki karartma tatbikatından beri kullanılmamıştı.

Saatler l4:48'i gösterirken artık her yerde panik vardı.

CD ofisindeki biri yanlış düğmelere basmıştı. Hastaneler, polis merkezleri ve itfaiyeler hariç her yerde elektrik kesildi. Metrolar durdu. Her şey kapandı, trafik ışıkları iptal oldu. Savaşın sonundan beri kontrol edilmeyen acil durum ekipmanlarının yarısı bulunamadı.

Sokaklar insanlarla doluydu. Trafiği yönetmek için polisler koşturup duruyordu. Bazı polis memurları kendilerine gaz maskeleri verildiğini görünce panikledi. Telefon hatları kilitlendi. Kavşaklarda kavgalar çıktı, metro durağı çıkışlarında ve gökdelenlerin merdivenlerinde insanlar ezildi.

Köprüler tıkandı.

Birbirleriyle çelişen emirler yağmaya başlamıştı. İnsanları sığınaklara götürün. Hayır, hayır, adayı tahliye edin. Aynı köşedeki iki polis kalabalığa farklı talimatlar yağdırıyordu. Çoğunlukla insanlar öylece durup bakıyordu.

Dikkatleri kısa süre sonra gökyüzünde güneydoğu yönünden gelen bir şeye çekildi. Küçük ve parlaktı.

İki mil altındaki uçaksavarlar ateş etmeye başladı, ama etkisiz kaldı.

O şey, gelmeyi sürdürüyordu.

Jersey civarındaki silahlar patlamaya başladığında, panik bu sefer gerçekten başladı.

Saatler öğlen 15:00'i gösteriyordu.

"Aslında oldukça basit," dedi Dr. Tod. Aşağıya doğru baktı.

Manhattan, karşısında sahipsiz bir hazine gibi uzanıyordu. Elinde, şifreli kilitle boru tipi bomba kırmasını andıran uzun silindir bir aletle Filmore'a döndü. "Eğer bana bir şey olursa, bu fünyeyi patlayıcıların içindeki hazneye yerleştirirsin…" Üstünde Sanskritçe benzeri harfler bulunan metal kabın bantlanmış bölümündeki açıklığı gösterdi. "Beş yüze doğru çevir, sonra bu kolu çek." Bomba bölmesinin kapı mandalını gösterdi. "Kendi ağırlığıyla düşecektir. Ben bomba vizörü konusunda yanılıyormuşum. Nokta atışı gibi bir amacımız yok."

Dalış başlığının kafes çubuklarının arasından Filmore'a doğru baktı. Hepsi, hortumları merkezi bir oksijen destek ünitesine bağlı olan dalış kıyafetleri giyiyordu.

"Herkes kıyafetlerinin ve başlıklarının birbirlerine tamamen oturduğundan emin olsun. Kanınız bu seyrek havada ısınıp kaynar. Kıyafetleriniz bomba kapısının açık kalacağı o birkaç saniyede basınca karşı tampon görevi görecek sadece."

"Herhangi bir problem beklemiyorum, patron."

"Ben de. New York'u bombaladıktan sonra, gemiyle olan randevumuza gideceğiz, ağırlıkları atıp yere ineceğiz ve Avrupa'ya doğru yola çıkacağız. O zaman bize parayı memnuniyetle ödeyeceklerdir. Tüm bombayı kullandığımızı anlamalarının imkânı yok. Yedi milyon civarı insanın ölmesi, onları ciddi olduğumuza

ikna edecektir.”

“Şuna bakın,” dedi yardımcı pilot koltuğundaki Ed. “Aşağıda. Uçaksavar!”

“Yüksekliğimiz ne durumda?” diye sordu Dr. Tod.

“Tam elli sekiz bin fit,” dedi Fred.

“Hedef?”

Ed gözlemini yapıp haritayı kontrol etti. “Tam on altı mil uzaklıkta, karşımızda. Rüzgâr akımlarını tam olarak doğru tahmin etmişsiniz, Dr. Tod.”

Onu, beklemesi için Washington D.C. dışındaki bir hava meydanına göndermişlerdi. Bu sayede doğu kıyısındaki tüm büyük şehirlerin menzilinde olacaktı.

Günün bir kısmını okuyarak, bir kısmını uyuyarak, geri kalanını da diğer pilotlarla savaş hakkında konuşarak geçirmişti. Gerçi çoğu henüz çok yeni pilotlardı, savaşın son günleri dışında herhangi bir çarpışmada yer almış olamazlardı.

Çoğu onun gibi jet pilotuydu. Eğitimlerini P-59 Airacomet’ler ya da P-80 Shooting Starlar ile yapmışlardı. Hazırlanma odasındaki pilotlardan birkaçı, bir P-51 (pervaneli) avcı uçağı filosuna mensuptu. Yani pervaneli uçak pilotları ile jet pilotları arasında biraz gerilim vardı.

Ama hepsi yeni bir pilot neslini temsil ediyordu. Şimdiden Truman’ın, ordu kontrolündeki hava kuvvetlerini, gelecek yıl Hava Kuvvetleri olarak ayrı bir kuvvet komutanlığına dönüştüreceği konusunda dedikodular yapılıyordu. On dokuz yaşındaki Jetçocuk ise, artık bu tür şeyler kendinden geçmiş gibi hissediyordu.

“Bir şey üstünde çalışıyorlar,” dedi pilotlardan biri, “ses duvarını geçebilecek bir şey. Arkasında Bell varmış.”

“Muroc’taki arkadaşlarımdan biri Uçan Kanat operasyona çıkana kadar bekleyin, dedi. Daha şimdiden tam-jet versiyonu üzerinde çalışıyorlarmış. Saatte beş yüz mil hızla on üç bin mil gidebilen bir bombardıman uçağı. On üç mürettebat ve yedi ranza kapasiteli, bir buçuk gün havada kalabiliyormuş!” dedi bir diğeri.

“Peki bu alarm hakkında bir şey bilen biri var mı?” diye sordu, çok genç ve endişeli bir çocuk. “Ruslar bir şeyler mi çeviriyor?”

“Yunanistan’a gideceğimizi duydum,” dedi biri. “Ben uzo

istiyorum, hem de litrelerce.”

“Çeklerin patates kabuğu votkasını bulursun anca. Noel’i görürsek şanslı say kendini.”

Jetçocuk hazırlanma odası muhabbetlerini düşündüğünden de çok özlediğini fark etti.

Dahili haberleşme sistemi hışırdadı ve bir siren sesinin çınlaması duyuldu. Jetçocuk saatine baktı; 14:25’i gösteriyordu.

♣

Pilot sohbetlerinden daha da fazla özlediği bir şey olduğunu fark etti. Bu, uçmaktı. Şimdi hepsini tekrar hatırlamaya başlamıştı. Önceki gece Washington’a yaptığı uçuş, rutin bir yer değiştirmeden fazlası değildi.

Şimdiyse tamamen farklıydı. Tekrar savaş zamanı gibiydi. Belirli bir rotası, hedefi ve görevi vardı.

Ayrıca üzerinde bir de deneysel *Denizci T-2* basınç giysilerinden vardı. Korse üreticilerinin rüyalarına girebilecek türden bir şeydi; tamamen lastikten ve şerit bağlardan, basınç tüplerinden yapılmıştı ve kafasında *Planet Çizgi Romanı*’ndan fırlamışa benzeyen gerçek bir uzay başlığı vardı. Bu giysiyi önceki gece uçağındaki yüksek irtifa kanatlarını ve havada atılabilir yakıt tanklarım gördüklerinde onun için özel olarak hazırlamışlardı.

“Şunu senin üzerine göre ayarlasak daha iyi olacak,” demişti vardiya çavuşu.

“Kabinim zaten basınçlı,” demişti Jetçocuk.

“Olur da sana ihtiyaçları olur ya da bir şeyler ters giderse diye diyelim o zaman.”

Henüz basınçlandırılmamasına rağmen giysi hâlâ çok sıkıydı. Sanki kolları gorillere, gövdesi de şempanzelere göre ayarlanmıştı. “Bu giysi acil bir durumda şişecek olursa fazladan boşluğa dua edeceksin,” demişti çavuş.

“Patron sensin,” diye karşılık vermişti Jetçocuk.

Hatta giysisine uysun diye gövdesini beyaza, bacaklarını da kırmızıya boyamışlardı. Şeffaf plastik balonun arkasında mavi başlığı ve gözlükleri görülüyordu.

Filonun geri kalanıyla birlikte uçağına tırmanırken, artık bu giysiyi giydiği için memnundu. Görevi P-80’lerin uçuşuna eşlik etmek ve gerekli olmadıkça çatışmamaktı. Hiçbir zaman tam olarak

bir takım oyuncusu olmamıştı.

Gökyüzü, Bronzino'nun *Venüs, Cupid, Ahmaklık ve Zaman* tablosunun arka planı kadar maviydi ve kuzey istikametine doğru bir bulut vardı. Güneş sol omzunun üstündeydi. Filo yukarı doğru kıvrıldı. Jetçocuk kanatlarını hafifçe sallayarak işaret verdi. Zikzaklı kol düzeninde dağılıp silahlarını ateşlediler.

Jetçocuk 20mm'lik toplarını *dan dan dan dan* diye kustu.

Her bir P-80'in 50 kalibrelik altı makineli tüfeğinden çıkan kurşunların havada bıraktığı izler ileride yay şeklinde uzandı. Pervaneli uçakları arkalarında bırakıp burunlarını Manhattan'a çevirdiler.

♠

Bir şahinin altında daireler çizen bir grup sinirli arı gibi görünüyorlardı.

Gökyüzü, bir kasırganın duvar bulutları gibi yukarı tırmanan jetler ve pervaneli uçaklarla dolmuştu.

Yukarıda havada asılı gibi duran ve şehre doğru yavaşça ilerleyen şişkin bir obje vardı. Kasırganın gözünün olacağı yerde de, sağanak halinde bir uçaksavar ateşi vardı, Jetçocuk'un Avrupa ya da Japonya'da gördüğünden çok daha yoğun bir uçaksavar ateşi.

Ancak gerekenden çok daha aşağıda patlıyor, sadece en yüksekteki avcı uçaklarının seviyesine erişebiliyordu.

Avcı Kontrol'den çağrı geldi. "Clark Gable Komuta Merkezi'nden tüm filolara. Hedef konumu, beş beş sıfır… tekrar ediyorum, beş beş sıfır. İki beş *knot* hızla doğukuzeydoğu istikametinde ilerliyor. Uçaksavar ateşi hedefe yetişemiyor."

"Durdurun," dedi filo lideri. "Buluşturma ateşi açabilecek kadar yükseğe çıkmayı deneyeceğiz. Hodiak Filosu, beni takip edin."

Jetçocuk yukarı, koyu mavi gökyüzüne doğru baktı. Obje rotasında yavaş ritmini bozmadan yoluna devam ediyordu.

"Nesi var?" diye sordu, Clark Gable Komuta Merkezi ne.

"Komutadan Jetçocuk'a. Bize söylenen bir çeşit bomba olduğu. O yüksekliğe çıkabildiğine göre, en azından on beş bin metreküp gaz içeren havadan hafif bir hava aracı olmalı."

"Tamam."

"Tırmanışa başlıyorum. Eğer diğer uçaklar yetişemezse, onları da geri çağırın."

Telsizde bir süreliğine sessizlik oldu, sonrasında, “Anlaşıldı,” cevabı duyuldu.

Üstünde P-80’ler gümüş haçlar gibi parıldarken, Jetçocuk burnunu hafifçe yukarı doğru kaldırdı.

“Hadi, bebeğim,” dedi. “Biraz uçalım.”

Shooting Star uçakları seyrek havada yana kayarak aşağıda kalmaya başladı. Jetçocuk kulaklarında sadece basınçlı nefes alışverişini ve motorlarının çıkardığı tiz sesli vınlamayı duyabiliyordu.

“Hadi, kızım,” dedi. “Yapabilirsin!”

Üstündeki şey, yarım düzine keşif balonundan meydana getirilmiş ve altında metal bir balon sepeti olan ne idüğü belirsiz bir hava aracıydı. Balon sepeti bir zamanlar bir PT teknesinin gövdesiymiş gibi duruyordu. Jetçocuk’un görebildikleri bundan ibaretti. Ötesinde, gökyüzü mavi ve soğuktu. Bir sonraki durak, uzay boşluğu.

Son P-80 gökyüzünün merdivenlerinden yan yan kayarak gözden kayboldu. Birkaçı amaçsız ateşler açmış, savaşta bombardıman uçaklarının altındaki avcı uçaklarının yaptığı gibi seri tonolar yapmıştı. Burunlarını yukarı çevirirken ateş açıyorlardı. Ancak mermileri arkalarında bıraktıkları izlerle balonların altında kalıyordu.

P-80 pilotlarından biri kontrolünü sağlamak için savaş veriyordu, iki mil kadar düştükten sonra uçağının konumunu düzeltmeyi başardı.

Jetçocuk’un uçağı mızmızlanarak karşı çıkıyordu. Kontrolü zordu. Jetçocuk burnunu tekrar havaya kaldırdı, mücadele etmek zorundaydı.

“Herkesi yolumdan çekin,” dedi Clark Gable Komuta Merkezi’ne.

“İşte, sana savaşmak için yer ayarlıyoruz,” dedi uçağına. Atılabilir yakıt tanklarını serbest bıraktı. Tanklar uçağın arkasında birer bomba gibi gökyüzünden aşağı salındı. Jetçocuk top düğmesine bastı. *Dan dan dan dan*. Daha sonra tekrar ve tekrar.

Top izleri hedefin üstüne doğru ilerledi, ama sonra onlar da aşağı indi. Jetçocuk top mermilerinin kökünü kurutuncaya kadar dört kez daha ateş açtı. Bunun ardından kuyruğundaki ikiz elliliklere geçti, ama o yüz merminin yüzünün de tükenmesi uzun

sürmedi.

Burnunu aşağı çevirdi ve ağzındaki oltadan kurtulmak için aniden suya dalan bir somon balığı gibi sığ bir dalışa geçerek hız kazandı. Aynı rotada bir dakika kadar kaldıktan sonra burnunu yukarı kaldırarak JB-1'i uzun, dairesel bir tırmanışa geçirdi.

"Şimdi daha iyisin değil mi?" diye sordu uçağına.

Motorları havaya dişlerini geçiriyordu. Ağırlıklarından kurtulan uçak yukarı doğru yalpalayarak ilerlemeye başladı.

Altında yedi milyon nüfusuyla Manhattan uzanıyordu. Aşağıdan gökyüzünü izliyor, bunların hayatlarında gördükleri son şey olabileceğini biliyor olmalıydılar. Belki de Atom Çağı'nda yaşamak böyle bir şey olmalıydı, her zaman yukarı bakıp "*Böyle mi bitecek?*" diye düşünerek.

Jetçocuk bir ayağını aşağı doğru uzattı ve kumanda kollarından birini tekmeleyerek çevirdi. 75mm'lik bir top mermisi, top kuyruğuna doğru kaydı. Elini otomatik yükleme sürgüsüne koydu ve levyeyi biraz daha geriye doğru çekti.

Kırmızı jet havayı bir jilet gibi kesti.

Artık daha yakındı, diğerlerinin yaklaşabildiğinden daha yakındı, ama hâlâ yeteri kadar değildi. İşi halletmek için sadece beş mermisi kalmıştı.

Jet yukarı doğru yol alıyordu, pençelerini geçirerek uzun, mavi bir duvar halısını tırmanmaya çalışan ve her yukarı atılışında biraz aşağı kayan kırmızı bir hayvan gibi seyrek havada yalpalamaya başlamıştı.

Jetçocuk uçağın burnunu iyice kaldırdı.

Her şey donmuştu, bekleyiş içerisindeydi adeta.

Makineli tüfek atışının meydana getirdiği ince mermi izleri, yukarıdaki hava aracının balon sepetinden ona doğru bir âşık gibi uzandı.

Jetçocuk topunu ateşlemeye başladı.

DEVRİYE FRANCIS V. O'HOOEY'İN ("KONUŞAN POLİS FRANCIS") İFADESİNDEN 15 EYLÜL 1946, 18:45

Altıncı Bulvar'daki sokaktan olan biteni izliyor, insanların panikle birbirlerini itip kakmasını engellemeye çalışıyorduk. Ama yukarıdaki it dalaşını falan görünce kendiliğinden sakinleşiverdiler.

Kalabalıkta bir kuş gözlemcisi vardı, adamın dürbününe el koydum. Hemen hemen her şeyi izledim. Jetlerin şansı pek yaver gitmiyordu, Bowery'deki uçaksavar da pek bir işe yaramıyordu. Ben

hâlâ ordunun dava edilmesi gerektiğini düşünüyorum, çünkü hava savunmadaki çocuklar o kadar panik halindeydi ki top mermilerindeki zamanlayıcıları ayarlamayı bile unutmuşlardı. Birkaç tanesinin Bronx'a düşüp koca bir apartman dizisini havaya uçurduğunu duydum.

Her neyse, şu kırmızı uçak, yani Jetçocuk'un uçağı, yukarı doğru tırmanırken sanırım şu balon benzeri şeye hiçbir hasar veremeden tüm mermisini harcamıştı.

O sırada sokaktaydım, bir itfaiye aracı sirenlerini çala çala kaldırıma yanaştı, tüm bölge amirleri ve memurlar aracın üstündeydi, teğmen bana da araca binmem için bağırıyordu, batı yakasındaki bir trafik kazasının ve çıkan ayaklanmanın icabına bakmakla görevlendirilmiştik.

Böylece ben de itfaiye aracına atladım. Gözlerimi gökyüzünde olup bitenlerden ayırmamaya çalışıyordum.

Ayaklanma neredeyse bitmişti. Hava saldırısı sirenleri hâlâ inliyordu, ama herkes durmuş, aval aval yukarıda neler olduğuna bakıyordu.

Teğmen en azından insanları binalara sokmam için bağırdı. Birkaçını kapılardan içeri doğru ittikten sonra dürbünle tekrar olup bitenlere göz attım.

Jetçocuk balonlardan birkaçını vurmadıysa ne olayım (havan topunu kullandığını duyabiliyordum) ve o şey gittikçe daha da büyük görünüyordu - biraz biraz alçalıyordu. Ama Jetçocuk'un cephanesi tükendi ve o balon kadar yüksekte değildi. Havada yuvarlaklar çizmeye başladı.

Söylemeyi unuttum, şu balona benzeyen şey o esnada o kadar çok makineli tüfek ateşi açtı ki, aynı 4 Temmuz maytaplarına benziyordu. Jetçocuk'un uçağı da sürekli isabet alıyordu.

Sonra uçağını döndürüp geri geldi ve şu, ne diyorlar hani, hah, balon sepetine çakıldı. Sanki iç içe geçtiler. Jetçocuk çarpışmadan hemen önce çok yavaş uçuyordu sanırım, motoru durmuş gibiydi ve yani o şeyin yan tarafına böyle çakılır gibi oldu.

O zeplin şeyi de biraz aşağıya alçalır gibi oldu, çok fazla değil, sadece biraz. Sonra teğmen elimden dürbünü aldı, ben de ellerimi gözlerime siper edip elimden geldiğince izlemeye çalıştım.

Yukarıda bir ışık parlaması oldu. İlk başka balon patladı sanıp bir arabanın altına girdim. Ama yukarı baktığımda balonlar hâlâ oradaydı.

"Dikkat edin! İçeri girin!" diye bağırdı teğmen. Herkeste yine panik başladı, insanlar arabaların altına koşuyor, pencerelerden içeri atlıyorlardı. Birkaç dakikalığına ortam sıradan bir Three Stooges sahnesi gibiydi.

Birkaç dakika sonra, sokaklara kırmızı uçak parçaları yağmaya başladı, bir kısmı da Hudson Terminali'ne…

Her yerde duman ve ateş vardı. Kokpit bir yumurta gibi çatlamış, kanatlar bir yelpaze gibi katlanmıştı. Jetçocuk basınç giysisi şişince irkildi. Kıvrılıp tortop olmuştu, korkmuş bir kediyi andırıyor olmalıydı.

Balon sepetinin duvarları uçağın kanatlarının saplandığı yerden bir perde gibi ayrılmıştı. Sepetten dışarı oksijen püskürdükçe çatlak kokpitin üzerinde bir buz tabakası oluşuyordu.

Jetçocuk hortumlarından kurtuldu. Kurtarma tüpünün içinde beş dakikalık hava vardı. Uçağın burnuyla boğuşmaya başladı, kol ve bacaklarına vurulmuş demir prangalarla mücadele ediyor gibiydi. Üzerinizde basınç giysisi varken yapabileceğiniz tek şey kendinizi uçaktan fırlatmak ve paraşütün D-halkasını çekmekti.

Uçak tıpkı halatlarından biri kopmuş bir yük asansörü gibi sallanıyordu. Jetçocuk eldivenli eliyle bir radar antenini kavradı ve uçağın hasarlı burnundan kopuşunu hissetti. Bir diğerini kavradı.

Şehir on iki mil altındaydı, binalar yüzünden Manhattan Adası çok çok uzaklardaki bir kirpi gibi görünüyordu. Uçağının akordeon gibi olan ve yakıt sızdıran sol motoru gövdeden koparak balon sepetinin altında gözden kayboldu. Jetçocuk motorun aşağı düşerken gitgide küçülmesini izledi.

Hava bir erik kadar mordu - balonların yüzeyi güneş ışığında ateş gibi parlıyordu, metal sepetin yanları da ucuz bir karton gibi bükülüp yırtılmıştı.

Tüm araç bir balina gibi ürperdi.

Birisi Jetçocuk'un kafasının üstünden geçerek metaldeki delikten aşağı düştü, ahtapot kollarını andıran hortumları onu takip ediyordu, infilak sonrası basınç kaybıyla aşağı enkaz parçaları da süzülüyordu.

Jet sarkar gibi oldu.

Jetçocuk elini sepetin delik kısmına soktu ve tutunacak bir direk buldu.

Paraşütünün kuşam tertibatının radar antenine takıldığını hissetti. Bükülen uçağın ağırlığını hissetti.

Kuşam tertibatını ani bir hareketle kopardı. Paraşüt torbaları, sırtına ve kasıklarına sertçe sürtünerek üzerinden ayrıldı.

Uçağı, sırtı kırılmış bir yılan gibi ortadan büküldü ve düşmeye başladı, bu sırada kanatları yukarı kalktı ve kanat uçlarını birbirine

vurmaya çalışan bir güvercin gibi, çatlamış kokpit kısmının üst kısmına dokundu. Sonra da yana doğru bükülüp parçalara ayrıldı.

Altında metal balon sepetinden biraz önce düşmüş adam nokta gibi görünüyor, bahçe fıskiyesi gibi dönerek aşağıdaki parlak şehre doğru düşüyordu.

Jetçocuk uçağın ayaklarının altından ayrılıp düşüşünü görmüş, yerden on iki mil yukarıda, boşlukta tek elle asılı kalmıştı.

Sol eliyle sağ bileğini kavrayıp, bir ayağını içeri atana kadar kendini çekti, devamında da kendini içeri bıraktı.

İçeride iki kişi kalmıştı. Biri balonun kumandasındaydı, diğeri de büyük, yuvarlak bir şeyin arkasında, sepetin ortasında duruyordu. Elindeki silindir biçimindeki aleti o şeyin üzerindeki bir delikten içeri itiyordu. Sepetin bir kenarında paramparça olmuş bir makineli tüfek kaidesi vardı.

Jetçocuk göğsüne kayışla bağlanmış .38'liğe uzandı. Ona uzanmak, fünyeli adamın üzerine doğru koşmaya çalışmak büyük bir ıstıraptı.

İkisi de dalgıç giysisi giyiyorlardı ve giysileri şişmişti. İkisi de içine on-on iki plaj topu tıkıştırılmış uzun birer içliğe benziyordu. Onlar da en az Jetçocuk kadar yavaş hareket ediyordu.

Elleri .38'liğin kabzasının üstüne bir pençe gibi kapanan Jetçocuk silahını kılıfından sökercesine çıkardı.

Ancak tabanca elinden fırladı, tavandan sekti ve Jetçocuk'un içeri girdiği delikten uçup gitti.

Balonun kumandasındaki adam ona bir el ateş edince, Jetçocuk eğilip fünyeli adama doğru atıldı.

Adamın dalış giysili bileğini kavrarken, adam silindir biçimli fünyeyi yuvarlak, metal kutunun içine ittirmeyi başardı. Jetçocuk, aygıtın menteşeli bir kapı plakasının üstünde durduğunu gördü.

Adamın sadece yüzünün yarısı vardı - Jetçocuk kafesli dalış başlığının içinde adamın yüzünün bir tarafındaki pürüzsüz metali gördü.

Adam her iki eliyle fünyeyi döndürdü.

Jetçocuk kaptan köşkünün delinmiş tavanından bir başka balonun inip hava boşaltmaya başladığını gördü. Bir düşme hissi vardı. Şehrin üzerine doğru düşüyorlardı.

Jetçocuk iki eliyle fünyeyi kavradı. Gemi sallanınca ikisinin de başlıkları birbirine çarptı.

Kumandadaki adam üzerine paraşüt takımını giyip duvardaki

yarığa doğru yöneldi.

Bir başka sarsıntıyla beraber Jetçocuk ve fünyeli adam bir tarafa savruldu. Adam hantal giysisiyle yapabileceği en iyi şekilde kapı koluna tutunmaya çalıştı.

Jetçocuk onun ellerini tutup aşağı doğru çekti.

Birbirlerine çarpıp, metal kutunun üstüne yığıldılar, elleri birbirlerinin giysisine, fünye de bombaya takılmıştı.

Adam tekrar kola uzanmak için çabaladı. Jetçocuk onu geri çekti. Balon sepeti yan yatınca, metal kutu, devasa bir plaj topu gibi yuvarlandı.

Jetçocuk dalış takımlı adamın gözlerinin içine baktı. Adam ayağını kullanarak metal kutuyu bomba kapısına doğru geri itti. Eliyle tekrar kola uzanmaya çalıştı.

Jetçocuk fünyeyi yarım tur diğer yöne doğru çevirdi.

Dalış takımlı adam elini arkasına uzattı ve 45'lik bir otomatik silah çıkardı. Ağır eldivenli elini birden bünyeden çekip tabancasının sürgüsünü geriye çekti. Jetçocuk tabancanın namlusunun kendisine doğru savrulduğunu gördü.

"Geber, Jetçocuk! Geber!" dedi adam.

Tetiği dört kez çekti.

DEVRİYE POLİSİ FRANCIS V. O'HOOEY'İN İFADESİ 15 EYLÜL 1946, 18:45 (DEVAMI).

Metal parçaların düşmesi bittiğinde, hepimiz dışarı koşup yukarı baktık.

Balonun alt tarafında beyaz bir nokta gördüm. Teğmenden dürbünü çekip aldım.

Sahiden de bir paraşüttü. Uçağı o şeye çarptıktan sonra Jetçocuk'un kurtulup paraşütünü açmış olmasını umdum.

O tür şeylerden pek anlamam ama paraşütü o kadar yüksekte açmazsın, yoksa başın büyük belaya girer.

Sonra, gökyüzünü izlemeye devam ederken, balonlar ve diğer şeylerin hepsi aynı anda patladı. Bir an oradaydılar, ama sonra bu patlama oldu ve havada sadece duman ve enkaz parçaları kaldı.

Civardaki tüm insanlar sevinmeye, kutlama yapmaya başladı. Bizim çocuk başarmıştı - atom bombasını Manhattan Adası'na bırakamadan o şeyi patlatmıştı.

Sonra teğmen itfaiye aracına binmemizi söyledi, çocuğu almaya gidecektik.

Hemen araca atladık ve Jetçocuk'un nereye ineceğini hesaplamaya çalıştık. Geçtiğimiz her yerde insanlar, araba

enkazlarının, ateşlerin, enkaz parçalarının arasında durmuş, inen paraşüte tezahürat ediyorlardı.

Yaklaşık on dakika yol alınca, patlamadan sonra havada kalan büyük karartıyı fark ettim; Jetçocuk ile giden diğer jetler dönmüş, gökyüzünün her yerinde Mustang'ler ve Thunderjug'lar da dahil hepsi vızır vızır uçuyordu. Şu her zamanki hava gösterilerinden farksızdı.

Bir şekilde, köprünün yakınlarına herkesten önce biz ulaştık. İyi ki de ulaştık, çünkü geldiğimizde adamın biri kıyıdan üç-dört metre uzakta havadan gelip suyun ortasına düştü. Kaya gibi dibe çökmüştü. Şu dalış takımı zımbırtılarından giyiyordu. Oraya doğru yüzdük, ben paraşütünün bir tarafından tutarken, bir itfaiye memuru da hortumlardan birini tuttu ve adamı kıyıya doğru sürükledik.

Tabii, Jetçocuk değildi; Edward "Smooth Eddy" Shiloh olduğunu tespit ettiğimiz, küçük çaplı işler çeviren bir adamdı.

Ayrıca durumu kötüydü. İtfaiye aracından bir ingilizanahtarı alıp başlığının camını kırdık, turp gibi mosmor olmuştu. Yeryüzüne inmesi yirmi yedi dakika sürmüştü. Tabii ki orada yeterli hava olmadığı için bayılmış ve buz kesmişti. Sonradan duyduğuma göre, sol elindeki başparmağı hariç geri kalan tüm parmaklarını ve ayaklarından birini kesmek zorunda kalmışlar.

Ama adam o şey patlamadan önce içinden atlamıştı. Jetçocuk'un paraşütünü falan görme umuduyla tekrar yukarı baktık, ama şu büyük duman lekesi ve gezinen uçaklar dışında hiçbir şey yoktu.

Shiloh'u hastaneye götürdük.

İfadem bu şekilde.

EDWARD "SMOOTH EDDY" SHILOH'UN İFADESİ, 16 EYLÜL 1946 (SEÇİLMİŞ BÖLÜM).

… o beş top mermisi birkaç gaz balonuna isabet etmişti. Sonra uçağı hemen bizim sepete çakıldı. Duvarlar patladı. Fred ve Filmore paraşütleri olmadan dışarı fırlamışlardı.

Basınç düştüğünde, hareket edemediğimi hissettim, giysi çok sıkılaşmıştı. Paraşütümü almaya çalışıyordum. Fünyenin Dr. Tod'da olduğunu ve bombaya doğru gitmeye çalıştığını gördüm.

Uçağın balon sepetinin kenarından aşağı düştüğünü hissettim. Sonra dönüp baktığımda, Jetçocuk uçağının açtığı delikte öylece duruyordu.

Silahı olduğunu görünce ben de kendi tabancamı çıkardım. Ama Jetçocuk silahını düşürünce Tod'a doğru yöneldi.

Tod telsizden, "Durdur onu, durdur onu!" diye bağırdı. Temiz bir atış şansı buldum, ama ıskaladım, devamında Jetçocuk'un Tod'la bombanın üstüne çıktığını gördüm, tam o anda mesai saatimin beş

dakika önce dolduğunu ve fazladan mesai ücreti almadığımı düşündüm.

Böylece dışarı yöneldim, telsizden diş gıcırtıları, çığlıklar ve boğuşma sesleri geliyordu. En sonunda Tod bağırıp .45'liğini dışarı çıkardı ve size yemin ederim, benim size olduğumdan daha yakın mesafeden dört el ateş etti. Sonra ikisi de arkaya düştüler, ben de sepetin kenarındaki delikten atladım.

Ama aptalca bir şey yaptım, paraşütün ipini çok erken çektim, paraşüt doğru açılmayınca iplerin hepsi karıştı ve ben de kendimden geçmeye başladım. Bayılmadan önce en son, gökyüzünde balonun, her şeyin havaya uçtuğunu gördüm.

Sonra burada uyandım ve kenarda fazladan bir ayakkabım olduğunu fark ettim, demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?..

… Ne mi dediler? Pekâlâ, söylediklerinin çoğu kulağıma boğuk boğuk geliyordu. Bir düşüneyim. Tod, "Durdur onu, durdur onu," diye bağırdı ve ben de ateş ettikten sonra yarığa doğru yalpaladım. Bağrışıyorlardı. Jetçocuk'u sadece, kafaları çarpıştığında, Tod'un telsizi üzerinden duyabildim. Birçok kez çarpışmış olmalılar, çünkü ikisinin de çok zor nefes aldığını duydum.

Derken Tod silahı alıp dört el ateş etti ve Jetçocuk'u vurdu. "Geber, Jetçocuk! Geber!" dedi ve ben atladım. Bir saniye civarı dövüşmüş olmalılar, en son Jetçocuk'un "Şimdi ölemem, daha *Jolson Story*'yi bile izlemedim," dediğini duydum.

♥

Thomas Wolfe öleli sekiz yıl olmuştu, ama onun seveceği türden bir gündü. Tüm Amerika ve kuzey yarımkürede, yaz mevsiminin iktidarı devrettiği günlerdendi; havanın Pasifik ya da Körfez yerine yeniden Kutuplar ve Kanada'dan geldiği günler…

Jetçocuk için sonunda bir anıt yaptılar - "henüz ölemeyen çocuk." Savaş yaraları olan on dokuz yaşında bir gazi, bir akıl hastasının Manhattan'ı havaya uçurmasını önlemişti. Tabii ortalık sakinleşince fark edilmişti bu.

Ama bunu tekrar hatırlayabilmek biraz uzun sürmüştü. Üniversiteye geri dönebilmek ya da şu yeni buzdolabını almak da öyle… Herkesin 15 Eylül 1946'dan önce durumun nasıl olduğunu hatırlaması uzun sürdü.

New York şehrindeki insanlar yukarı bakıp, Jetçocuk'un saldırı halindeki hava aracını patlatmasını gördüğünde, problemlerinin çözüldüğünü sandılar.

Oysa sekiz şeritli bir otobana çıkmış bir yılan kadar hatalıydılar.

-Daniel Deck

Yardımcı Pilotum Godot:

Jetçocuk'un Hayatı

Lippincott, 1963

Gökyüzünün yükseklerindeki ince sis perdesi aşağıya doğru kıvrılmaya başladı.

Bir bölümü, jet akımlarıyla birlikte doğuya doğru gittikçe rüzgârların da yardımıyla o tarafa doğru uzadı.

O akımların altında, sis tekrar oluştu ve virga[7] gibi havada asılı kaldı, altındaki şehrin üzerine yavaşça yerleşirken, tekrar ve tekrar ışık şeritleri oluşuyor, bir fırtınanın yakınlarında rüzgârla sürüklenen bulut kümeleri gibi kırılıyordu.

Sisin yeryüzüne dokunduğu noktalarda, nazik bir sonbahar yağmurunu anımsatan sesler duyuldu.

[1] Beş ABD dolarının üzerinde Abraham Lincoln'ün, yirmi ABD dolarının üzerindeyse Andrew Jackson'ın resimleri bulunur - ed.n.

[2] V-E ve V-J günleri: Sırasıyla Nazi Almanya'sının koşulsuz teslim olduğu, Avrupa'da II. Dünya Savaşı'nın sona erişini temsil eden tarih (Victory in Europe Day - 8 Mayıs 1945) ile Japonya'nın teslim olduğu, o cephede savaşı sona erdiren tarih (Victory over Japan Day - 15 Ağustos ya da 2 Eylül 1945) - ed.n.

[3] Başkan Harry S. Truman göreve gelmeden önce, I. Dünya Savaşı ertesinde bir dönem tuhafiyecilik yapmıştır - ed.n

[4] Başkan Truman, Missouri doğumluydu ve açıksözlülüğüyle tanınırdı - ed.n.

[5] Independence. Başkan Harry S. Truman'ın evinin bulunduğu Missouri şehridir; başkanlığı bıraktıktan sonra da Independence, 219 North Delaware Caddcsi'ndeki bu evde yaşamıştır. Bir Numaralı Vatandaş tabiri ise, Roma imparatorları tarafından kullanılan "Princeps" unvanına atıfla devlet başkanları, hükümdarlar için başvurulan bir tabirdir - ed.n.

[6] Başkan Roosevelt, görevi başındayken 1945 yılında aniden hastalanarak ölmüş ve yerine o sırada başkan yardımcısı olan Truman geçmiştir - ed.n.

[7] Bulutlardan düşen ancak yere ulaşmadan buharlaşan, şerit görünümlü yağmur veya dolu kümelenmeleri - ed.n.

UYKUCU

Roger Zelazny

I. Eve Yapılan Uzun Yürüyüş

Uykusu düşmanı olduğunda henüz on dört yaşındaydı, diğerlerinin ölümden korktuğu gibi korkmayı öğrendiği kara ve korkunç bir şey. Ne var ki öyle gizemli bir nevroz geçiriyor falan değildi. Bir nevroz genelde mantıksız unsurlar içerir, oysa onun korkusu belirli bir nedenden kaynaklanıyor ve bir geometrik teorem kadar mantıklı olan bir yol izliyordu.

Hayatında mantıksızlık yok değildi elbette. Hatta tam tersiydi. Ama bu, içinde bulunduğu durumun sebebi değil sonucuydu. En azından, sonradan kendine böyle söyler olmuştu.

Basitçe söylemek gerekirse, uyku onun felaketi, baş düşmanıydı. Onun taksitli cehennemiydi.

Croyd Crenson, dokuzuncu sınıfa kadar okuyabilmişti. Bu onun herhangi bir hatasından kaynaklanmıyordu. Sınıfının zirvesinde olmasa da dibinde de değildi. Ortalama fiziğiyle ortalama bir çocuktu, çilli bir yüzü, mavi gözleri ve düz kahverengi saçları vardı. Gerçek savaş bitene kadar arkadaşlarıyla savaş oyunları oynamayı severdi; daha sonra gittikçe daha fazla hırsız-polis oyunu oynamaya başlamışlardı. Savaş devam ederken -sabırsız bir şekilde- birinci sınıf bir savaş pilotu olmak, Jetçocuk gibi olmak istiyordu; savaştan sonraysa, hırsız-polis oyununda genelde hırsız oluyordu.

Dokuzuncu sınıfa başlamıştı başlamasına ama tıpkı diğerleri gibi ilk ayı geçememişti: 1946'nın Eylül ayını…

♣

"Neye bakıyorsunuz?"

Baktığı şeyden kafasını çevirmediği için, Bayan Marston'ın yüz ifadesini değil, sadece sorusunu hatırlayabiliyordu. Sınıf arkadaşlarının, saat üçe yaklaşırken artan bir sıklıkla pencereden

dışarıya bakması alışılmadık bir durum değildi. Alışılmadık olan, kendilerine hitap edildiğinde pencereden başlarını çevirmemiş, son ders zili çalana kadar derse dikkatlerini veriyormuş numarası yapmamış olmalarıydı.

Croyd cevap verdi: “Balonlara.”

O sırada görüş açıları güzel olan diğer üç erkek çocuğu ile iki kız çocuğu da aynı yöne baktıkları için, Bayan Marston -kendisi de meraklanarak- pencereye doğru gitti. Durdu ve izlemeye başladı.

Oldukça yüksekteydiler -görünüşe göre beş ya da altı taneydiler- bir bulut tünelinin ucunda birbirlerine bağlıymışçasına beraberce hareket eden minik şeyler… Daha sonra yine o civarlarda, o şeylere doğru hızlıca yaklaşan bir uçak belirdi. Bu, henüz zihinlerde taze olan flaş haber videolarının siyah-beyaz hatıralarını akla getirdi. Aslında gökyüzündeki uçak, bir gümüş balığı sürüsüne saldırıyormuş gibi görünüyordu.

Bayan Marston bir süre izledikten sonra pencereye sırtını döndü.

“Pekâlâ, çocuklar,” diye başladı. “Bu sadece…”

O anda sirenler çalmaya başladı. Bayan Marston, farkında olmadan omuzlarının yukarı kalkıp sertleştiğini hissetti.

On sırada oturan Charlotte adındaki bir kız, “Hava saldırısı!” diye bağırdı.

“Hayır, değil,” dedi Jimmy Walker, diş telleri parıldarken. “Artık öyle bir şey kalmadı. Savaş bitti.”

“Seslerinin neye benzediğini biliyorum,” dedi Charlotte. “Ne zaman karartma olsa.”

“Ama artık savaş yok ki,” diye belirtti Bobby Tremson.

“Bu kadar konuşma yeter, çocuklar,” dedi Bayan Marston. “Büyük ihtimalle bir test uçuşudur.”

Ama tekrar pencereden dışarı baktığında, küçük bir ateş parlaması gördü ve bunun hemen ardından bir bulut kümesi havadaki çatışmanın önüne geçerek manzarasını kapattı.

Öğrencilerinden birkaçının ayağa kalkıp pencerelere doğru ilerlediğini görünce, “Yerlerinizden kalkmayın,” dedi. “Ofise gidip bunun duyurusu yapılmamış bir tatbikat olup olmadığını kontrol edeceğim. Hemen dönerim. Sessizce kendi aranızda konuşabilirsiniz.”

Kapıyı arkasından çarparak sınıftan çıktı. Croyd bulut kümesinin tekrar dağılmasını umarak gökyüzüne bakmaya devam ediyordu.

“Bu Jetçocuk,” dedi koridorun karşı tarafında oturan Bobby

Tremson'a.

"Ah, hadi ama," dedi Bobby. "Orada ne işi olabilir ki? Savaş bitti."

"Bu bir jet uçağı. Haberlerde görmüştüm, o da böyle gidiyordu. Üstelik Jetçocuk'unki en iyisi."

"Uyduruyorsun," diye seslendi Liza sınıfın arka tarafından.

Croyd omuz silkti.

"Yukarıda kötü birileri var ve o onlarla savaşıyor," dedi. "Alevleri gördüm, ateş ediyorlardı."

Sirenler inlemeye devam ediyordu. Dışarıdaki sokaktan, fren yapan arabaların ciyaklaması, kısa bir korna sesi ve sonra da boğuk bir çarpışma sesi duyuldu.

"Kaza!" diye bağırdı Bobby. Herkes ayağa kalkıp pencereye doğru koşturdu.

Manzarasının kapanmasını istemeyen Croyd bunun üzerine ayağa kalktı; zaten kenarda olduğu için de güzel bir yer buldu. Ancak yoldaki kazaya değil, gökyüzüne doğru bakmaya devam ediyordu.

"Arka bagajı göçmüş," dedi Joe Sarzanno.

"Ne?" diye sordu bir kız.

Croyd şimdi uzaktaki patlama seslerini duyabiliyordu. Uçak artık görüş açısında değildi.

"O ses de neydi?" diye sordu Bobby.

"Uçaksavar ateşi," dedi Croyd.

"Sen delirmişsin!"

"Şu havadaki şeyler artık her neyse onları vurmaya çalışıyorlar."

"Evet. Tabii. Tıpkı filmlerdeki gibi."

Bulutlar tekrar kapanmaya başladı. Ama tam kapanırken, Croyd balonlarla çarpışmak üzere olan jeti, tekrar gördüğünü sandı. Tam ö sırada, gördüğünden emin olamadan, önü tekrar kapandı.

"Kahretsin!" dedi. "Hakla onları, Jetçocuk!"

Bobby gülünce Croyd onu sert bir şekilde itti.

"Hey! Kimi ittiğine dikkat et!"

Croyd ona doğru döndü, ama belli ki Bobby olayı uzatmak istemiyordu. Tekrar pencereden dışarıya doğru bakarken eliyle işaret etti.

"Tüm bu insanlar neden koşuyor?"

"Bilmiyorum."

“Kaza yüzünden mi?”

“Sanmıyorum.”

“Bak! Yine kaza oldu!”

Mavi bir Studebaker köşeden hızlı bir şekilde savrulmuş, yolda duran iki araca çarpmamak için direksiyonu kırmış ve karşıdan gelen bir Ford’la çarpışmıştı. İki araç da aynı şekilde yan dönmüştü. Diğer araçlar onlarla çarpışmamak için frene bastı ve durdu. Korna sesleri duyulmaya başladı. Uçaksavar ateşinin boğuk sesi, sirenlerin feryadıyla karışmıştı. Bu kez insanlar sokaklarda koşturuyor, kazalara bakmak için bile durmuyorlardı.

“Sence savaş yeniden mi başladı?” diye sordu Charlotte.

“Bilmiyorum,” dedi Leo.

Bir polis sireninin sesi birden diğer seslere karıştı.

“Tanrım!” dedi Bobby. “Bir tane daha geliyor!”

Henüz cümlesini tamamlamadan bir Pontiac, durmuş araçlardan birine arkadan girmişti. Altı şoför arabalarından çıkmış, birbirleriyle karşı karşıya gelmişti; ikisi sinirli sinirli, diğerleriyse sakin ve sık sık gökyüzünü işaret ederek konuşuyordu. Kısa süre sonra, hepsi oradan ayrıldı ve yol boyunca aceleyle ilerlediler.

“Bu bir tatbikat değil,” dedi Joe.

“Biliyorum,” diye cevapladı Croyd, maskelediği parlaklığın önünde rengi pembeleşen bir bulutun olduğu tarafa bakarken. “Gerçekten kötü bir durummuş gibi görünüyor.”

Pencerenin kenarından çekildi.

“Ben eve gidiyorum,” dedi.

“Başın belaya girer,” dedi Charlotte.

Croyd duvardaki saate baktı.

“Bahse girerim, öğretmen daha geri dönmeden ders zili çalacaktır zaten,” diye cevapladı. “Eğer şimdi gitmezseniz, bu olanlardan sonra eve dönmenize izin vereceklerini sanmıyorum ve ben eve gitmek istiyorum.”

Döndü ve kapıya doğru yöneldi.

“Ben de gidiyorum,” dedi Joe.

“İkinizin de başı belaya girecek.”

♠

Beraber koridorda ilerlediler. On kapıya doğru yaklaştıklarında, yetişkin bir erkek bir sesi koridor tarafından bağırdı: “Siz ikiniz!

Geri dönün!”

Croyd koştu, büyük yeşil kapıyı omzuyla açtı ve koşmaya devam etti. Merdivenlerden inerken, Joe onun sadece bir adım arkasındaydı. Şimdi her iki yönde de görebildiği kadarıyla cadde durmuş araçlarla dolmuştu. Binaların tepesinde ve camlarda insanlar vardı, çoğu yukarıya doğru bakıyordu.

Croyd kaldırıma doğru koştu ve sağa döndü. Evi güneye doğru altı blok ötede, birbirlerinden tamamen farklı evlerin bulunduğu bir sokaktaydı. Joe’nun izleyeceği güzergâh ise, bu yolun yarısını kat ettikten sonra doğuya dönüyordu.

Henüz köşeye ulaşmadan durmak zorunda kaldılar, sel gibi akan bir insan topluluğu ara sokaktan çıktıktan sonra sağa doğru dönüp onların içinde bulunduğu yaya trafiğine dahil olmuştu; bazıları kuzeye yönelip kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken, bazıları güneye doğru gidiyordu. Çocuklar ileriden birtakım küfürleşme ve yumruklaşma sesleri duydular.

Joe uzanıp bir adamın kolunu çekiştirdi. Adam kolunu çekip kurtardıktan sonra aşağı baktı.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Joe.

“Bir çeşit bomba,” diye cevapladı adam. “Jetçocuk bombalı adamları durdurmaya çalışmış. Sanırım hepsi havaya uçtu. O şey her an patlayabilir. Atom bombası olabilirmiş.”

“Nereye doğru düşecek sizce?” diye bağırdı Croyd.

Adam kuzeybatıyı işaret etti.

“Şu tarafa.”

Adam bunu söyledikten sonra yürümeye başlamış, kalabalıkta bir boşluk görüp oraya dalmıştı.

“Croyd, eğer şu arabanın kaportasının üstünden atlarsak bu sokağı geçebiliriz,” dedi Joe.

Croyd başıyla onayladı ve diğer çocuğu takip ederek kaportası hâlâ sıcak olan Dodge’un üzerinden atladı. Arabanın şoförü onlara küfretti, ama kapısı insanların vücutlarının baskısıyla sıkışmıştı. Yolcu kapısı da hemen bitişiğindeki taksinin çamurluğuna çarpmadan sadece birkaç santim açılabilirdi. Taksinin etrafından dolaşıp kavşağın ortasından karşıya geçtiler, bu sırada iki arabanın daha üstünden atlamışlardı.

Yaya trafiği bir sonraki bloğun merkezine doğru rahatladı; karşıda geniş, boş bir alan varmış gibi görünüyordu. Oraya doğru hızla koşmaya başladılar, hemen sonra ansızın durdular.

Bir adam kaldırımda uzanmış yatarken kasılıp titriyordu. Elleri ve kafası aşırı derecede şişmiş, koyu kırmızı, neredeyse mor bir renge bürünmüştü. Onu gördükleri anda, adamın ağzından ve burnundan hızla kan boşalmaya başladı; kulaklarından, gözlerinden ve tırnaklarının arasından da kan sızıyordu.

"Kutsal Meryem!" dedi Joe, geri çekilirken haç çıkararak. "Nesi var böyle?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Croyd. "Fazla yaklaşmayalım, gidip birkaç arabanın daha üstünden geçelim."

Bir sonraki köşeye ulaşmaları on dakika sürdü. Yürürlerken silah seslerinin uzun bir süredir duyulmadığını fark ettiler, gerçi hava saldırısı sirenleri, polis sirenleri ve araçların kornaları istikrarlı bir şekilde çınlamaya devam ediyordu.

"Burnuma yanık kokusu geliyor," dedi Croyd.

"Benim de. Eğer şu an bir şey yanıyorsa, bir itfaiye aracının olay yerine ulaşmasına imkân yok."

"Şu an tüm şehir yanabilir."

"Belki her yer bu durumda değildir."

"Bahse girerim, aynı durumdadır."

İlerlediler ve bir insan yığınına yakalanıp köşeye doğru sürüklendiler.

"Bu yöne doğru gitmiyoruz!" diye bağırdı Croyd.

Ama fark etmedi, çünkü insan yığını saniyeler sonra durmuştu.

"Sence insanların arasından emekleye emekleye caddeye ulaşıp tekrar arabaların üstünden gidebilir miyiz?" diye sordu Joe.

"Deneyebiliriz."

Başardılar! Ancak onlar köşeye geri dönmeye çalışırken diğerleri de aynı yönde ilerlediği için bu kez her şey daha yavaştı. Croyd bir arabanın ön camından kertenkele suratlı bir insan gördü, pullu elleriyle sarıldığı direksiyon yerinden çıkınca sürücü de yavaşça yana düştü. Croyd gözlerini kaçırıp başını öte tarafa çevirince kuzeydoğudaki binaların arkasından yükselen bir duman bulutu gördü.

Köşeye ulaştıklarında çökebilecekleri bir yer yoktu. Alanı hıncahınç doldurmuş insanlar durdukları yerde sallanıyordu. Arada çığlıklar duyuluyordu. Croyd ağlamak istedi ama bir yararı olmayacağını biliyordu. Dişlerini sıkıp ürperdi.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Joe'ya.

"Eğer bu gece burada mahsur kalırsak, sanırım boş bir arabanın

camını kırıp içinde uyuyabiliriz.”

“Ben eve gitmek istiyorum!”

“Ben de, hadi elimizden geldiğince ilerlemeye çalışalım.”

Yarım saat boyunca yavaş yavaş ilerlemeye çalıştılar, ama sadece bir blok daha geçebildiler. Araçlarının üstüne çıktıkları sürücüler ulumaya ve camlara vurmaya başladılar. Diğer araçlar boştu. Birkaç tanesinde de bakmak istemedikleri şeyler vardı. Kaldırım trafiği şimdi tehlikeli görünüyordu. Hızlı ve gürültülüydü, anlık kavgalar oluyor, çığlıklar atılıyordu; yere düşmüş cesetler kapı girişlerine itilmiş ya da kaldırımdan yolun kenarına atılmıştı. Sirenler durunca birkaç saniyelik bir tereddüt ve sessizlik oldu. Daha sonra birinin megafondan sesi duyuldu. Ama çok uzaktaydı. Söylenen kelimeler ayırt edilemiyordu, bir tek “köprüler” diye bir şey duyulmuştu. Panik, kaldığı yerden devam etti.

Croyd sokağın karşısında, kadının tekinin bir binadan aşağı düştüğünü gördü ve yere çarpmadan kafasını çevirdi. Dumanın kokusu hâlâ havadaydı, ama civarda yangın olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. İleride, yolun ortasında bir insan alev alınca -erkek mi kadın mı anlayamamıştı- kalabalığın durup geri çekildiğini gördü. Yoldaki iki arabanın arasına girdi ve arkadaşının yanına gelmesini bekledi.

“Joe, ödüm bokuma karıştı,” dedi. “Belki de bir arabanın altına girip tüm bu olaylar bitene kadar beklemeliyiz.”

“Ben de bunu düşünüyordum,” diye cevapladı Joe. “Ama ya o yanan binaların parçaları arabanın üstüne düşer de araba ateş alırsa?”

“Ne olmuş?”

“Eğer benzin depolarından birine denk gelirse, birbirine bu kadar yakınlarken hepsi art arda dizilmiş kestane fişekleri gibi patlar.”

“Aman Tanrım!”

“İlerlemeye devam etmeliyiz. Eğer daha kolayına geliyorsa bizim eve gelebilirsin.”

Croyd bir adamın dansı andıran hareketler yaptığını, bu sırada üstünü başını parçaladığını gördü. Derken adam şekil değiştirmeye başladı. Yolun arka tarafından biri uluyordu. Ardından kırılan camların sesleri duyuldu.

Sonraki yarım saatte, kaldırım trafiği başka şartlar altında normal diyebileceğiniz derecede seyrelip azalmıştı, insanlar ya

gidecekleri yerlere ulaşmış ya da izdiham şehrin farklı yerlerine kaymış gibi bir görüntü vardı. Oysa şu anda kaldırımdan geçenler, cesetlerin arasından yürüyordu. Camların arkasındaki insan yüzleri kaybolmuştu. Binaların üstünde görünürde kimse yoktu. Korna sesleri iyice azalıp seyrekleşmişti. Çocuklar köşede duruyordu. Okuldan ayrıldıklarından beri üç blok ve bir caddeyi geçmişlerdi.

"Ben buradan dönüyorum," dedi Joe. "Benimle geliyor musun yoksa devam mı edeceksin?"

Croyd caddeye doğru baktı.

"Şimdi daha iyi görünüyor. Sanırım idare edebilirim," dedi.

"Görüşürüz."

"Tamam."

Joe aceleyle sol tarafa yöneldi. Croyd onu bir süre izledikten sonra yürümeye devam etti. Caddenin epey ilerisinde, bir adam bir apartman girişinden çığlıklar atarak dışarı çıktı. Genişleyip irileşiyor gibiydi ve hareketleri caddenin ortasına yaklaştıkça daha da düzensizleşmişti. Sonra patladı. Croyd sırtını sol tarafındaki tuğla duvara yasladı ve afallamış gözlerle bakakaldı, kalp atışlarını duyabiliyordu, ama başka bir olay olmadı. Megafon sesini tekrar duydu, batıdan bir yerden ve bu kez daha net geliyordu: "… Köprüler araç ve yaya trafiğine kapalıdır. Köprüleri kullanmaya teşebbüs etmeyin. Evlerinize dönün. Köprüler araç ve yaya…"

Tekrar ilerlemeye başladı. Doğu tarafında bir yerlerden tek bir siren sesi duyuluyordu. Alçaktan uçan bir uçak üstünden geçti. Solundaki apartman girişinde iki büklüm olmuş bir ceset vardı; başını çevirip yürüyüşünü hızlandırdı. Caddenin karşı tarafında duman gördü, gözleri alevleri aradı ancak dumanın bir kapı basamağında otururken kafası ellerinin arasında duran bir kadının vücudundan yükseldiğini gördü. Sanki o izledikçe kadın küçülüyordu, derken kadın bir takırdama sesiyle soluna doğru düştü. Croyd yumruklarını sıkıp ilerlemeye devam etti.

Soldaki sokaktan karşısındaki köşeye doğru bir askeri kamyon yaklaştı. Kamyona koştu. Kamyonun yolcu tarafından koruyucu başlıklı bir yüz ona doğru döndü.

"Neden dışarıdasın, evlat?" diye sordu adam.

"Eve gidiyorum," diye cevapladı Croyd.

"Nerede?"

Karşıyı gösterdi.

"İki blok ileride," dedi.

“Doğru evine gir,” dedi adam.

“Neler oluyor?”

“Sıkıyönetim altındayız. Herkes içeri girmek zorunda. Pencereleri kapalı tutmak da iyi bir fikir olur.”

“Neden?”

“Bir tür mikrop bombası patlamış gibi görünüyor. Kimse emin değil.”

“O Jetçocuk muydu?…”

“Jetçocuk öldü. Onları durdurmaya çalışırken.”

Croyd’un gözleri aniden yaşlarla doldu.

“Doğru evine git.”

Kamyon caddeyi geçti ve batıya doğru yoluna devam etti. Croyd koşarak karşıya geçti ama kaldırıma vardığında yavaşladı. Titriyordu. Birden arabaların üstünden emekleyerek geçerken yaralanan dizlerindeki acıyı hissetmeye başlamıştı. Gözlerini sildi. Çok üşümüştü. Bloğun ortalarına geldiğinde durdu ve birkaç kez esnedi. Yorulmuştu. İnanılmaz derecede yorulmuştu. Hareket etmeye çalıştı. Ayakları hiç bu kadar ağır gelmemişti. Bir ağacın altında tekrar durdu. O sırada başının üstünden bir inleme sesi geldi.

Yukarı baktığında bunun bir ağaç olmadığını gördü. Uzun, ince ve kahverengiydi, kökleri vardı, ama üstlere doğru bir yerde, aşırı derecede büyük, adeta çekip uzatılmış bir insan yüzü vardı ve inleme sesi oradan geliyordu. Croyd uzaklaşırken adamın kollarından biri omzunu çekiştirdi, ama zayii bir şeydi ve Croyd birkaç adım daha atınca araya adamın erişemeyeceği bir mesafe koymuş oldu. Hafifçe inleyerek hıçkırdı. Ulaşmaya çalıştığı köşe millerce uzaktaymış gibi görünüyordu, devamında da bir blok daha vardı…

Uzun uzun esniyordu ve dünyanın bu yeni hali artık onu şaşırtmıyordu. Adamın biri hiç yardım almadan gökyüzünde uçuyorsa ne olmuştu ki? Ya da sağ tarafındaki hendekte insan suratlı bir çamur deryası uzanıyorsa? Yine cesetler… Ters dönmüş bir araba… Kül yığınları… Aşağı sarkan telefon kabloları…

Köşeye doğru yavaş yavaş ilerledi. Sokak lambasına dayandı, sonra yavaş yavaş aşağıya doğru kaydı ve sırtını lambaya dayayarak oturdu.

Gözlerini kapamak istiyordu. Ama bu aptalca olurdu. Evi biraz ötedeydi sadece. Az daha yürüyebilirse kendi yatağında

uyuyabilirdi.

Sokak lambasına tutundu ve kendini yukarı doğru çekerek ayağa kalktı. Tek bir geçiş kalmıştı…

Kendi bloklarına kadar gelmeyi başardığında başı dönüyordu. Çok az kalmıştı. Kapıyı görebiliyordu…

Bir pencerenin kayarak açılırken gıcırdayışını, yukarıdan birisinin ona ismiyle seslenişini duydu. Başını yukarı çevirdi. Komşusunun küçük kızı Ellen yukarıdan ona bakıyordu.

“Baban öldüğü için üzgünüm,” diye seslendi kız.

Croyd ağlamak istedi ama yapamadı. Esnemeleri tüm gücünü çalmıştı. Evlerinin kapısına yaslanıp zili çaldı, içinde anahtarının olduğu cebi çok uzaklardaymış gibi geliyordu.

Kardeşi Carl kapıyı açtığında yere düştü ve artık ayağa kalkamayacağını fark etti.

“Çok yorgunum,” dedi ve gözlerini kapadı.

II. Rüyanın Kalbindeki Katil

Şu ilk Vahşi Kartlar Gününde uyurken Croyd’un çocukluğu da yok olup gitmişti. Uyanana kadar aradan dört hafta geçmiş ve uyandığında hem o hem de bildiği dünya tamamen değişmişti. Olay, sadece on beş santim boy atmış, düşünemeyeceği kadar güçlenmiş ve vücudunun ince kırmızı tüylerle kaplanmış olması değildi. Ayrıca çok geçmeden, banyo aynasında kendine bakarken, tüylerinin kendine has özellikleri olduğunu da keşfetti. Dış görünümünden iğrenerek, *Keşke tüylerim kırmızı olmasaydı* diye düşündüğü sırada birdenbire tüyleri sapsarı olana kadar soldu ve Croyd vücut yüzeyinin her yanında hiç de nahoş sayılamayacak bir karıncalanma hissetti.

Kafası karışmış bir şekilde, tüylerinin yeşile dönüşmesini istedi ve oldu. Tekrar o karıncalanma hissi, ama bu sefer üstüne yayılan bir titreşim dalgası gibiydi. Siyaha dönüşmeyi istedi ve karardı. Sonra yine açık tenli oldu. Ancak bu sefer hafif sarışınla yetinmedi. Beyaz, çok daha beyaz, albino beyazı. Daha da beyaz… Bunun bir sınırı var mıydı acaba? Bir anda gözden kaybolmaya başladı. Karşısındaki aynada gördüğü solgun dış hatlarının arasından, arkasındaki fayans kaplı duvar yüzeyini görebiliyordu.

Daha da solmaya devam etti…

Ve kayboldu.

Ellerini kaldırıp yüzünün önüne getirdi ve hiçbir şey görmedi. Islak el havlusunu aldı ve göğsüne doğru bastırdı. O da şeffaflaşıp görünmez oldu, fakat Croyd ıslaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Tekrar soluk sarı haline geri döndü. Sosyal olarak en kabul edilebilir olanı buydu. Sonra da eskiden en bol olan pantolonuna sığmaya çalıştı. Yeşil bir gömlek giydi, ama düğmelerinin hepsini kapatamadı. Pantolonu kavalkemiğine kadar iniyordu yalnızca. Ses çıkarmadan, çıplak ayakla, merdivenlerden indi ve mutfağa gitti. Kurt gibi acıkmıştı. Salondaki saat üçe yaklaşıyordu. Annesine, erkek ve kız kardeşine göz atmış, ancak onları rahatsız etmemiş, uyandırmamıştı.

Ekmek kutusunda yarım ekmek vardı; ekmeği kırıp devasa lokmaları ağzına tıkmaya başladı, neredeyse çiğnemeden yutuyordu. Bir ara parmağını ısırdı, ama bu onu pek yavaşlatmadı. Buzdolabında bir parça etle üçgen biçiminde bir peynir kalıbı buldu ve ikisini de yedi. Bir litre sütü kafasına dikti. Mutfak tezgâhında iki tane elma vardı, onları da mutfak dolaplarını karıştırırken yedi. Bir kutu kraker buldu. Araştırmasına devam ederken onları da katır kutur yedi. Altı kurabiye. Onları da yuttu. Yarım kavanoz fıstık ezmesi. Onu da kaşıklayarak bitirdi.

Hiçbir şey, başka hiçbir şey bulamıyordu ve hâlâ feci bir şekilde açtı.

Hemen sonra, çektiği ziyafetin büyüklüğü kafasına dank etti. Evde başka hiçbir yiyecek kalmamıştı. Okuldan döndüğü o çılgın öğle sonrasını hatırladı. Ya yemek kıtlığı varsa? Ya tekrar karneyle gıda dağıtımına geçildiyse? Herkesin yemeğini yemiş olabilirdi.

Daha fazlasını bulmalıydı, hem diğerleri hem de kendisi için. Ön taraftaki odaya geçti ve pencereden dışarı baktı. Sokak terk edilmiş haldeydi. Okuldan dönerken yolda duyduğu sıkıyönetim olayını düşündü - ne kadar önceydi acaba? Hem ne kadar uyumuştu ki? Uzun bir süre geçmiş gibi hissediyordu.

Kapının kilidini açtığında gecenin serinliğini hissetti. Sağlam kalmış bir sokak lambasının yaydığı ışık, yakındaki bir ağacın çıplak dallarının arasından süzülüyordu. Oysa olayların yaşandığı gün, yol kenarındaki ağaçlarda hâlâ birkaç yaprak vardı. Girişteki masadan yedek anahtarı aldı, dışarı adımını attı ve kapıyı arkasından kilitledi. Soğuk olması gerektiğini bildiği merdiven basamaklarının serinliğini çıplak ayaklarında pek hissetmiyordu.

Sonra durdu ve gölgeye çekildi. Dışarıda ne olduğunu bilmemek

korkutucuydu.

Ellerini kaldırdı ve sokak lambasına doğru tuttu.

“Sol, daha da sol, görünmez ol…”

Elleri arkalarından ışık geçirene kadar saydamlaştı. Sonra saydamlaşmaya devam etti. Vücudu karıncalandı.

Elleri kaybolduğunda, gözlerini aşağı indirdi. Ondan geriye bu karıncalanma hissinden başka bir şey kalmamıştı.

Sonra sokakta aceleyle koşmaya başladı, içinde muazzam bir enerji hissediyordu. Garip, ağaç benzeri varlık bir sonraki blokta durduğu yerde değildi artık. Sokaklar trafiğe açılmıştı, ama yol kenarındaki oluklarda hâlâ epeyce enkaz parçası vardı ve park halindeki araçların hemen hemen hepsi hasarlıydı. Neredeyse geçtiği her binada tahta ya da kartonla kapatılmış bir pencere vardı. Yol kenarındaki ağaçlardan bazıları artık parçalanmış kütük parçalarından ibaretti ve bir sonraki köşede duran metal yön tabelası da yana doğru iyice eğilmişti. Hızının verdiği şaşkınlıkla aceleyle yol almaya devam etti ve okuluna ulaştığında binanın birkaç pencere camı hariç sağlam kalmış olduğunu gördü. Yoluna devam etti.

Gördüğü üç bakkal dükkânı da tahtalarla kaplanmış ve üzerlerine YAPILACAK BİR SONRAKİ DUYURUYA KADAR KAPALIDIR tabelaları asılmıştı. Croyd üçüncü bakkala kapısını kırarak girdi. İttiği tahtalar ona çok az direnç göstermişti. Duvarda bulduğu düğmeye basarak ışığı açtı. Saniyeler sonra da kapattı. İçerisi darmadağın olmuştu. Yağmalanıp bomboş kalmıştı.

Yanmış bina iskeletlerinin yanından geçerek şehrin yukarı tarafına doğru ilerledi. Bu binaların birinden birtakım insan sesleri geldi - biri boğuk, diğeriyse yükselip alçalan tiz bir ses. Bir an sonra da bunu beyaz bir ışık parıltısıyla bir çığlık izledi. Aynı anda, tuğla duvarın bir bölümü yıkılarak Croyd’un arkasındaki kaldırıma saçıldı. Croyd neler olduğunu araştırmaya gerek görmedi. Arada sırada kanalizasyon ızgaralarından gelen sesler de duyuyordu.

O akşam kilometrelerce yürüdü, Times Meydanı’na yaklaşana kadar takip edildiğinin farkına varmamıştı. İlk başta onunla birlikte aynı yönde büyük bir köpeğin yürüdüğünü düşünmüştü. Ama o şey yaklaştıkça, yüzünün insan hatlarına da sahip olduğunu fark etti, durdu ve o tarafa doğru döndü. O şey yaklaşık üç metre uzağında karşısına oturdu ve onu dikkatle inceledi.

“Sen de olmuşsun,” diye hırıldadı.

“Beni görebiliyor musun?”

“Hayır. Koku.”

“Ne istiyorsun?”

“Yemek.”

“Ben de.”

“Sana nerede bulabileceğini gösterebilirim. Belli bir pay vereceksin ama.”

“Peki. Göster.”

Köpek-adam onu askeri kamyonların park halinde beklediği bir güvenlik çemberine doğru götürdü. Croyd on araç saydı. Üniformalı askerler kamyonların arasında ayakta duruyor veya dinleniyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Croyd.

“Sonra konuşuruz. Yemek paketleri soldaki dört kamyonda.”

Güvenlik çemberini geçip bir kamyonun arkasına girmek, kucak dolusu gıda paketi alıp diğer yönden uzaklaşmak hiç zor olmamıştı. Köpek-adamla birlikte iki blok ötedeki bir kapı girişine çekildiler. Croyd görünür hale geri döndü ve tıkınmaya başladılar.

Sonrasında, yeni tanıştığı köpek-adam -Bentley adıyla çağrılmak istiyordu- Croyd uykudayken Jetçocuk’un ölümünden sonraki haftalarda yaşanan olayları anlattı. Croyd, Jersey’e akan insan kalabalıklarını, ayaklanmaları, sıkıyönetimi, Takislileri ve virüslerinin neden olduğu on bin ölümü öğrendi. Tabii hayatta kalıp değişim geçirenlerden - şanslı ve şanssız olanlardan da haberdar oldu.

“Sen şanslılardansın,” diye sözlerini bitirdi Bentley.

“Kendimi pek şanslı hissetmiyorum,” dedi Croyd.

“En azından insan olarak kalmışsın.”

“Ee, gidip şu Dr. Tachyon’u gördün mü?”

“Hayır. Şu sıralar çok meşgul. Ama gidip göreceğim tabii.”

“Ben de gidip görsem iyi olacak.”

“Belki de.”

“Ne demek ‘belki de’?”

“Sen neden değişmek isteyesin ki? Sen olmuşsun. İstediğin her şeye sahip olabilirsin.”

“Çalmaktan mı bahsediyorsun?”

“Sonuçta zor zamanlardayız. Nasıl olacaksa öyle.”

“Belki de.”

“Sana üstüne olacak birkaç kıyafet ayarlayabilirim.”

“Nerede?”

“Hemen şu köşeyi dönünce.”

“Peki.”

Croyd’un Bentley’in gösterdiği giyim mağazasına arkadan girmesi zor olmadı. Ondan sonra tekrar gözden kayboldu ve elinde yemek kolileriyle geri döndü. Evine dönerken Bentley de yanında yürüyerek ona eşlik etti.

“Sana eşlik etsem sorun olur mu?”

“Hayır.”

“Nerede yaşadığını görmek istiyorum. Sana çok güzel şeyler ayarlayabilirim.”

“Hadi ya?”

“Karnımı tok tutabilecek bir arkadaş hiç fena olmaz. Bir şeyler ayarlayabilir miyiz dersin?”

“Evet.”

İlerleyen günlerde ailesinin geçimini Croyd sağlamaya başlamıştı. Geceleri ortadan kaybolup büyük bir kolaylıkla elde ettiği yiyecekleri ya da paraları nereden bulduğunu ne ağabeyi ne de ablası soruyordu. Babasının ardından yas tutan annesinin de aklına sormak gelmiyordu. Mahallede bir yerlerde uyuyan Bentley, onun bu girişimlerinde rehberi ve akıl hocası, bunun yanı sıra da başka başka meselelerde sırdaşı olmuştu.

“Belki de, şu bahsettiğin doktorla bir görüşsem iyi olacak,” dedi Croyd, bir depodan aldığı konserve kolisini yere indirip üstüne otururken.

“Tachyon’u mu?” diye sordu Bentley, hiç de köpeği andırmayan bir hareketle gerinirken.

“Evet.”

“Sorun ne ki?”

“Uyuyamıyorum. Bu halimle uyanalı beş gün oldu ve o günden beri hiç uyumadım.”

“Ee? Sorun ne? İstediğin şeyleri yapabilmek için daha fazla zamanın var işte.”

“Ama artık yorulmaya başladım ve hâlâ uyuyamıyorum.”

“Yakında düzene oturur. Bunun için Tachyon’u rahatsız ettiğine değmez. Zaten tedavi etmeye çalışsa bile şansın üçte, dörtte bir

gibi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onunla görüşmeye gitmiştim.”

“Ya?”

Croyd bir elma yedi ve sonra “Deneyecek misin?” diye sordu.

“Eğer cesaretimi toplayabilirsem,” diye cevapladı Bentley. “Kim hayatını bir köpek olarak yaşamak ister ki? Üstelik düşününce pek iyi bir köpek de değil. Bu arada, yolda evcil hayvan dükkânının önünden geçersek, içeri dalıp bana pire tasması almanı istiyorum.”

“Tabii. Merak ediyorum… Acaba uyursam geçen seferki gibi uzun mu sürecek?”

“Kim bilir?”

“Peki, aileme kim bakacak? Sana kim bakacak?”

“Demek istediğini anlıyorum. Eğer geceleri dışarı çıkmayı kesersen, sanırım bir süre bekler ve sonra gider tedaviyi denerim. Ailen içinse, bolca para bulsan iyi edersin. Sonuçta her şey zamanla rahatlayacak, para her zaman işe yarar.”

“Haklısın.”

“Ya sen çok güçlüsün. Acaba bir kasayı açabilir misin?”

“Belki. Bilmiyorum.”

“Eve giderken yol üstünde bir deneme yapalım. Güzel bir yer biliyorum.”

“Peki.”

“… Ha biraz da pire tozu istiyorum.”

Sabah olmak üzereydi, oturmuş kitap okuyor, aynı esnada da bir şeyler yiyordu ki kontrolsüzce esnemeye başladı. Ayağa kalktığında, ayaklarında ve kollarında daha önce olmayan bir ağırlık vardı. Merdivenlerden yukarı çıktı ve Carl’ın odasına girdi. Ağabeyini omzundan sallayarak uyandırdı.

“Ne oldu, Croyd?” diye sordu.

“Uykum geldi.”

“Ee, yatağa git!”

“Uyumayalı çok oldu. Belki yine çok uzun uyurum.”

“Haa.”

“O yüzden para getirdim, yani yine çok uzun uyursam başınızın çaresine bakabilmeniz için.”

Çarkın şifoniyerinin en üst çekmecesini açtı ve bir tomar parayı çorapların altına tıkıştırdı.

“Ah, Croyd… Bütün bu parayı nereden buldun sen?”

“Seni ilgilendirmez. Uyumaya devam et.”

Croyd odasına girdi, giysilerini çıkardı ve yatağın içine kıvrıldı. Kendini çok üşümüş hissediyordu.

♣

Uyandığında camlarda buz vardı. Dışarı baktığında kasvetli bir gökyüzünün altında zeminin karlarla kaplı olduğunu gördü. Pervazdaki eli genişleyip esmerleşmiş, parmakları kalınlaşıp kısalmıştı.

Banyoda kendisini incelerken bir altmış beş boylarında, yapılı, siyah saçlı, siyah gözlü olduğunu ve bacaklarının önünde, kollarının arkasında, omuzları üzerinde, sırtında ve ensesinde yara izine benzeyen sert çıkıntılar olduğunu keşfetti. Elinin ısısını yükselterek parmaklarının arasında tuttuğu havluyu tutuşturabileceğini fark etmesi bir on beş dakikasını daha aldı. Birkaç dakika sonra da vücudu kor gibi parlayana dek bu ısıyı tüm vücuduna yayabildiğini keşfetti - gerçi yer döşemesinde bıraktığı yanık ayak izi ve diğer ayağıyla kilimde bıraktığı delik yüzünden kendini kötü hissetmiyor da değildi.

Bu kez, mutfakta bolca yemek vardı ve açlık sancıları geçene kadar hiç ara vermeden bir saat boyunca yemek yedi. Üstüne bir eşofman takımı giymiş ve bunu yaparken, her uyuyuşunda böyle biçim değiştirecekse dolabında farklı farklı ne gibi kıyafetler bulundurmak zorunda kalacağına kafa yormuştu.

Bu sefer dükkânları yağmalayıp yemek bulması konusunda üzerinde bir baskı yoktu. Virüsün serbest kalmasının ardından meydana gelen ölümlerin muazzam sayılara ulaşmış olması, yerel depolarda ihtiyaç fazlası ürünlerin birikmesini beraberinde getirmiş, dağıtım faaliyetlerinin normale dönmesiyle marketler de tekrar açılmıştı.

Annesi vaktinin çoğunu kilisede geçirirken, Carl ve Claudia da yakın zamanda tekrar açılan okula geri dönmüştü. Croyd kendisinin tekrar okula dönmeyeceğini biliyordu. Hâlâ epeyce paraları vardı, ancak bir önceki uykusuna göre dokuz gün daha fazla uyuduğunu hesaba katınca, fazladan biraz daha para bulundurmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyordu. Elini bir metal kasanın demirini

eritebilecek kadar ısıtıp ısıtamayacağını merak ediyordu. Bir öncekini yarmaya çalışırken çok zorlanmıştı, hatta neredeyse pes etmişti. Üstelik Bentley o kasanın "teneke konserve" olduğunu söylemişti. Dışarı çıktı ve galvanizli bir boru parçasında deneme yaptı.

Kalkışacağı işi dikkatle planlamaya çalıştı, ama muhakeme yeteneği kötüydü. O hafta hatırı sayılır bir para elde edene kadar sekiz kasa açması gerekmişti. Birçoğunda sadece senet vardı. Birkaç kez alarmları öttürdüğünün de farkındaydı ve bu onu tedirgin etmişti; uyuduğunda parmak izlerinin de değiştiğini umut ediyordu. Elinden geldiğince hızlı çalışıp Bentley'in geri dönmüş olmasını diledi. Köpek-adam ne yapılacağını bilirdi. Birkaç kez, asıl işinin birtakım yasal olmayan durumlar içerdiğini çıtlatmıştı.

Günler hızla geçip gidiyordu. Croyd büyük, kullanışlı bir gardırop aldı. Geceleri şehirde yürüyor, yaşanan yıkımın hâlâ göze çarpan izlerini ve tamir çalışmalarının ilerleyişini gözlemliyordu. Şehrin ve dünyanın gündemini yakalamaya çalışıyordu. Virüsün vücudu üzerindeki etkilerini düşününce, uzaydan Dünyaya bir adamın gelmiş olduğuna inanmak zor değildi. Örümcek ağlı elleri olan mermi kafalı bir adama Dr. Tachyon'u nerede bulabileceğini sormuş, adam da ona bir adresle telefon numarası vermişti. Croyd onları cüzdanında tutuyordu, ama ne aradı ne de görüşmeye gitti. Ya doktor onu inceler, bir problem olmadığını söyleyip tedavi ederse? Ondan sonra ailesi asla geçimini sağlayamazdı.

İştahının zirveye çıktığı günlerden biri tekrar geldi, ki bu vücudunun bir başka değişime hazırlandığının işareti olabilirdi. Bu kez hissettiklerini, ileride başvurmak üzere, daha dikkatli gözlemledi. Ürpertilerin ve uyuşukluk dalgalarının başlaması, günün geri kalanını, geceyi ve ertesi günün bir kısmını aldı. Artık iyice ağırlaşmaya başladığında dışarıda olan ailesine iyi geceler dileyen bir not bıraktı. Ayrıca bu kez yatak odasının kapısını da kilitledi, çünkü uyurken onu düzenli olarak izlediklerini, hatta bir noktadan sonra doktor çağırdıklarını öğrenmişti - çağrılan kadın doktor vaka tarihçesini öğrendikten sonra sağduyulu bir şekilde, onun uykuya devam etmesine izin vermelerini tavsiye etmiş, ayrıca uyandığında Dr. Tachyon'u görmesini önermişti. Fakat annesi kadının bunları yazdığı kâğıdı nereye koyduğunu unutmuştu. Bayan Crenson'un aklı bu sıralar sık sık başından gider gibiydi.

Croyd rüyayı tekrar gördü -bu sefer *tekrar* olduğunu anladı- ve ilk kez bu sefer hatırladı: Yaşadığı kaygı, okuldan evine son

dönüşünde hissettiklerini andırıyordu. Loş bir sokakta yürüyordu. Arkasından bir şey geçmiş ve dönüp bakmıştı. Kapı girişlerinden, pencerelerden, otomobillerden, rögar deliklerinden çıkan insanlar ona bakıyor, ona doğru hareketleniyordu. Croyd yoluna devam ederken sanki arkasında toplu bir iç çekiş duydu. Arkasına tekrar baktığında hepsi tehditkâr bir biçimde, suratlarında nefret ifadesiyle arkasından koşuyordu. Onu yok etmek istediklerinden emin bir şekilde koşmaya başladı Croyd. Onlar da kovaladılar…

♠

Uyandığında berbat bir haldeydi ve özel güçleri yoktu. Tüysüzdü, hayvanlarınki gibi uzun bir burnu vardı ve gri-yeşil pullarla kaplıydı; uzamış parmakları fazladan eklemlere sahipti; gözleri yeşil ve kısıktı; eğer ayakta uzun süre kalırsa uyluklarında ve bel bölgesinde ağrılar başlıyordu. Odasında dört ayak üstünde gezinmesi çok daha kolaydı. Halini görüp güçlü bir çığlık attığında, sesine bir vızıltı da eklenmişti.

Akşamın erken saatleriydi, alt kattan sesler duyuyordu. Kapıyı açıp bağırdı. Claudia'yla Carl odasına doğru koştu. Croyd kapıyı yalnızca bir parmak açıp arkasına saklandı.

"Croyd! Sen iyi misin?" diye sordu Carl.

"Hem evet hem hayır," diye tısladı Croyd. "Bir şeyim yok. Açlıktan ölüyorum sadece. Bana yemek getirin. Çok fazla yemek."

"Sorun ne?" diye sordu Claudia. "Neden dışarı çıkmıyorsun?"

"Sonra! Sonra konuşuruz. Şimdi yemek!"

Odasından çıkmayı ya da ailesinin onu görme isteğini reddetti. Ona yemek, gazete ve dergi getirdiler. Radyo dinledi ve odayı arşınladı, dört ayak üstünde. Bu kez uyku, korkmaktan ziyade kur yapıp davet ettiği bir şeydi. Başını yastığına koyup uzanıyor ve uykusunun fazla bekletmeden gelmesini ümit ediyordu. Ama bir haftanın yarısı boyunca bu uykudan mahrum kaldı.

Bir sonraki uyanışında, kendini bir seksen beş boylarında, siyah saçlı ve ince bir adam olarak buldu. Yüz hatları da nahoş sayılmazdı. Önceki uyanışlarında olduğu kadar güçlüydü, ama bir süre sonra özel bir gücünün olmadığı kanısına vardı - ta ki mutfağa doğru aceleyle koşarken merdivenlerde kayıp beyin gücüyle kendini havada sabitleyene kadar.

Daha sonra Claudia'nın el yazısıyla yazılmış bir not buldu, kapısına yapıştırılmıştı. Notta bir telefon numarası yazıyor ve

Bentley'e buradan ulaşabileceği söyleniyordu. Notu cüzdanına koydu. Daha önce uğraması gereken başka biri vardı.

Dr. Tachyon başını kaldırıp ona doğru bakarken hafifçe gülümsedi.

"Daha kötü olabilirdi," dedi.

Croyd doktorun vardığı kanıya neredeyse şaşırmıştı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Eh, joker çekebilirdin."

"Peki ya ben ne çektim, efendim?"

"Seninki şu ana kadar gördüklerim arasındaki en enteresan vaka. Diğer herkesin üzerinde gayet normal çalıştı veya o kişiyi öldürdü ya da değiştirdi - iyi ya da kötü yönünde. Seninki ise… eh, yapabileceğimiz en yakın benzetme, sıtma denen bir Dünya hastalığı. Görünüşe göre, taşıdığın virüs periyodik olarak seni tekrar tekrar enfekte ediyor."

"Bir keresinde joker çektim…"

"Evet ve tekrar çekebilirsin. Ama virüs alan herkesin aksine, senin yapman gereken tek şey beklemek. Bırak uyku halletsin."

"Bir daha asla bir canavar olmak istemiyorum. Sadece o kısmını değiştiremez misiniz?"

"Korkarım hayır. O da yaşadığın sendromun bir parçası. Ben sadece tamamı üstünde çalışabilirim."

"Peki, tedavi şansım üç ya da dörtte bir mi gerçekten?"

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bentley adında bir joker. Bir çeşit köpeğe benziyordu."

"Bentley benim başarılarımdan biriydi. Artık normale döndü. Aslına bakarsan buradan oldukça kısa bir süre önce ayrıldı."

"Gerçekten mi! Birinin başardığını duymak güzel." Tachyon kafasını çevirdi.

Bir an sonra "Evet," diye cevapladı.

"Söylesenize…"

"Neyi?"

"Eğer sadece uyuduğumda değişiyorsam, o halde uyanık kalarak değişimi erteleyebilirim, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Evet, uyarıcı bir madde bir süre erteleyebilir. Eğer dışarıda bir yerdeyken geldiğini hissedersen,

içeceğin birkaç fincan kahve seni eve dönecek kadar uyanık tutabilir.”

“Daha güçlü bir şeyler yok mu? Değişimi daha uzun bir süre erteleyebilecek bir şeyler?”

“Evet, daha güçlü uyarıcılar var - amfetaminler mesela. Ama onlar da çok fazla ya da çok uzun bir süre kullanacak olursan tehlikeli olabilir.”

“Ne tür bir tehlikeden bahsediyorsunuz?”

“Sinirlilik, asabiyet, kavgacılık. Sonrasında, toksik psikoz, yanılsamalar, halüsinasyonlar, paranoya.”

“Delirme?”

“Evet.”

“Peki ama o noktaya yaklaşırsa kesebilirsin, değil mi?”

“O kadar kolay olduğunu sanmıyorum.”

“Tekrar bir yaratık olmak istemiyorum ya da… Siz söylemediniz ama bu komalar sırasında ölme ihtimalim de var, değil mi?”

“O da ihtimal dahilinde, evet. Bu berbat bir virüs. Ama şimdiye kadar birçok nöbeti atlatmışsın, o yüzden vücudunun ne yaptığını bildiğini zannediyorum. Yerinde olsam o konuda boş yere telaşlanmazdım…”

“Beni daha çok joker kısmı rahatsız ediyor.”

“Bu birlikte yaşaman gereken bir ihtimal sadece.”

“Anladım. Teşekkürler, doktor.”

“Bir dahaki nöbetin gelişini hissettiğinde Mt. Sinai Hastanesi’ne gelmeni çok isterim. Ne gibi bir şey yaşadığını gözlemlemek beni gerçekten memnun eder.”

“Gelmesem daha iyi olur.”

Tachyon başıyla onayladı.

“Peki ya uyandıktan hemen sonra?”

“Belki,” diyen Croyd, doktorun elini sıktı. “Bu arada, doktor… amfetamin nasıl yazılıyor?”

♣

Croyd daha sonra Sarzannoların dairesine uğradı, eylül ayında okuldan eve beraber döndükleri günden beri Joe’yu görememişti, o zamandan beri geçinme derdinin zorunlulukları boş zamanlarını kısıtlamıştı.

Bayan Sarzanno kapıyı biraz araladı ve ona doğru baktı. Croyd

kendisini tanıtıp değişen dış görünümünü anlatmaya çalıştığında bile kadın kapıyı daha fazla açmayı reddetti.

“Oğlum, Joe, o da değişti,” dedi Bayan Sarzanno.

“Ya, nasıl değişti peki?” diye sordu Croyd.

“Değişti işte. Hepsi bu. Değişti. Git buradan.”

Ve kapıyı kapattı.

Croyd kapıyı tekrar çaldı, ama karşılık yoktu.

Oradan ayrılarak üç biftek yedi, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu.

♠

Croyd, Bendeyi incelerken -koyu saçlı, sinsi bakışlı, yüz hatları tilkiyi andıran ufak tefek biriydi- adamın önceden geçirmiş olduğu dönüşümün genel hali ve tavrıyla uyumlu olduğunu düşündü. Bentley birkaç saniye iltifata iltifatla karşılık verdikten sonra dedi ki: “Croyd? Bu gerçekten sen misin?”

“Evet.”

“İçeri gel. Otur. Kendine bir bira al. Konuşacak çok şeyimiz var.”

Kenara çekildi ve Croyd ışıl ışıl mobilyalarla döşenmiş daireye girdi.

“Tedavi olup işe geri döndüm. İşler berbat,” dedi Bentley, ikili oturduktan hemen sonra. “Sen neler yaptın?”

Croyd geçirdiği değişimleri, tecrübe ettiği güçleri ve Tachyon ile olan konuşmasından bahsetti. Ona hiç bahsetmediği tek şey ise yaşıydı, çünkü geçirdiği tüm dönüşümler bir yetişkinin dış görünüşünü içeriyordu. Bentley’in gerçeği öğrendiği takdirde ona eskisi gibi güvenmeyeceğinden korkuyordu.

“Şu diğer işleri yanlış yapmışsın,” dedi ufak tefek adam, bir sigara yakıp öksürürken. “Gelişigüzel hareket etmek hiçbir zaman iyi değildir. Senin küçük bir planlamaya ihtiyacın var, her seferinde o anki özel yeteneğine göre hazırlanmış olmalı. Şimdi, bu sefer uçabildiğini mi söylemiştin?”

“Evet.”

“Tamam. Gökdelenlerde insanların çok güvenli sandığı birçok yer var. Bu kez onları vuracağız. Biliyorsun, senin herkesten farklı bir özelliğin var. Seni biri görecek olsa bile fark etmez. Sonuçta bir sonraki sefere farklı görüneceksin…”

“Peki sen bana amfetamin bulacak mısın?”

“İstediğin kadar. Yarın buraya gel - aynı yerde, aynı zamanda. Belki o zamana kadar bizim için bir iş de ayarlamış olurum. Ayrıca senin haplarını da hazırlarım.”

“Teşekkürler, Bentley.”

“Bu daha hiçbir şey. Eğer birlik olursak, ikimiz de zengin olacağız.”

Bentley gerçekten de güzel bir iş ayarladı ve üç gün sonra Croyd eve şu ana kadar sahip olduğundan daha fazla para getirdi. Paranın çoğunu, ailenin mali işlerini idare eden Carl’a verdi.

“Seninle bir yürüyüşe çıkalım,” dedi Carl, bir yandan paraları kitapların arkasına saklayıp bir yandan da annesiyle Claudia’nın oturmakta olduğu oturma odasına dikkatle bakarken.

Croyd başıyla onayladı.

“Tabii.”

Sokağa çıktıkları gibi -birkaç aya on sekiz yaşına basacak olan- Carl, “Bu günlerde çok daha yaşlı duruyorsun,” dedi.

“Kendimi çok daha yaşlı hissediyorum.”

“Bütün bu paraları nereden bulduğunu bilmiyorum…”

“Bilmemen daha iyi.”

“Tamam. Ben de aynı parayla geçimimi sürdürdüğüm için şikâyet edemem. Ama annemin durumunu öğrenmeni istedim. Durumu kötüye gidiyor. Babamın o paramparça halini görmüş olmak… O andan beri hep kötüye gidiyor. Şu ana kadarki en kötü zamanları kaçırdın, şu son uykunu uyurken. Üç gece üst üste kalkıp geceliğiyle dışarı çıktı -hem de şubat ayında çıplak ayakla, Tanrı aşkına!- ve sanki babamı arıyormuş gibi gezindi durdu. Neyse ki, her seferinde tanıdığımız birileri onu fark edip geri getirdi. Bayan Brandt’e babamı gördü mü diye sorup duruyormuş. Her neyse, anlatmak istediğim, durumu kötüye gidiyor. Şimdiden birkaç doktorla konuştum. Bir süre huzurevinde kalmasının iyi olacağını söylüyorlar. Claudia ve ben de böyle düşünüyoruz. Ona her an göz kulak olmamız imkânsız, kendisine bir zarar verebilir. Claudia artık on altı yaşında. Annem burada değilken de başımızın çaresine bakabiliriz. Ama bu biraz pahalıya mal olacak.”

“Daha çok para bulabilirim,” dedi Croyd.

Ertesi gün en sonunda Bentley ile bağlantı kurmayı başarıp ona yakın zamanda yeni bir iş yapmaları gerektiğini söylediğinde, ufak tefek adam memnun olmuş görünüyordu, çünkü Croyd önceki işten sonra hemen yeni bir iş yapmak için o kadar hevesli davranmamıştı.

"Bir şeyler ayarlayıp detaylarını belirlemem için bana biri-ki gün ver," dedi Bentley. "Seninle irtibata geçerim."

"Peki."

Ertesi gün Croyd'un iştahı kabarmaya başladı ve kendisini sık sık esnerken buldu. Bu yüzden haplardan bir tane aldı.

İyi gelmişti. Aslında, iyiden daha fazlası. İçini hoş bir his kaplamıştı. Kendini en son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Nedense her şey yolunda gidiyormuş gibi geliyordu. Tüm hareketleri akıcı ve zarifti. Ayrıca her zamankinden daha dikkatli ve tetikte görünüyordu. Her şeyden önemlisi de, uykulu değildi.

Bu hisler ancak akşam olup herkes evine çekildikten sonra azalmaya başladı Bunun üzerine bir tane daha hap aldı. Etkisini göstermeye başladığında kendini o kadar iyi hissetti ki, dışarı çıktı ve şehrin üzerinde yükseldi; soğuk mart akşamında şehrin üzerindeki parlak yıldızlarla çok daha yukarılardaki yıldızların arasında sürüklenirken, her şeyin içsel anlamının kilidini açabilecek gizli bir anahtara sahipmiş gibi hissediyordu. Bir ara Jetçocuk'un gökyüzündeki mücadelesini düşündü ve Hudson Terminali'nin kalıntılarının üzerinde uçtu, Jetçocuk'un uçağının parçaları üstüne düşünce terminal yanıp kullanılmaz hale gelmişti. Jetçocuk için oraya bir anıt dikmek üzere birtakım planlar yapıldığına dair bir şeyler okumuştu. O da düşerken böyle mi hissetmişti acaba?

Binaların arasında süzülmek için alçaldı - bazen birinin üstüne konup dinleniyor, sıçrıyor, düşüyor ve kendini son anda kurtarıyordu. Bir ara onu bir kapı girişinden izleyen iki adam dikkatini çekti. Anlamadığı bir nedenden dolayı bu onu rahatsız etmişti. Sonra eve geri döndü ve her yeri temizlemeye başladı. Eski gazete ve dergileri üst üste yığdıktan sonra hepsini iple bağlayıp balyaladı, çöp kutularını boşalttı, etrafı silip süpürdü, lavabodaki tüm bulaşıkları yıkadı. Dört kez çöp tenekeleriyle uçtu ve onları Doğu Nehri'ne attı, belediye hâlâ düzenli olarak çöp toplamaya başlamamıştı. Her şeyin tozunu aldı, artık şafak sökerken gümüş

takımları parlatmakla meşguldü. Ardından, tüm pencereleri sildi.

Kendisini aniden zayıf ve titrerken buldu. Ne olduğunu anlayınca hemen bir hap daha aldı ve bir demlik kahve hazırladı. Dakikalar geçiyordu. Oturur halde kalması, herhangi bir pozisyonda rahat kalması zordu. Ellerindeki karıncalanma hoşuna gitmemişti. Birkaç kez elini yıkadı ama geçmedi. En sonunda, bir tane daha hap aldı. Gözlerini dikip saati izlerken kahve demliğinden gelen sesleri dinledi. Tam kahve hazır olduğu anda o karıncalanma hissi ve titremeleri azalmaya başladı. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Kahvesini içerken tekrar kapı girişindeki iki adamı düşündü. Ona gülmüşler miydi yoksa? İçinde büyük bir öfke hissetti, gerçi ne yüzlerini görmüştü ne de ifadelerine dikkat etmişti. Onu izliyorlardı! Daha fazla vakitleri olsa taş bile atabilirlerdi…

Kafasını salladı. Bu çok aptalcaydı. Onlar iki adamdı sadece. Aniden, dışarı çıkıp koşmak, tüm şehri boydan boya yürümek istedi, belki de tekrar uçardı. Ama o zaman Bentley'in telefonunu kaçırabilirdi. Odayı arşınlamaya başladı. Okumaya çalıştı ama her zamanki gibi odaklanamıyordu. Sonunda Bendeyi o aradı.

"Bir şeyler ayarlayabildin mi?" diye sordu.

"Henüz değil, Croyd. Acelen ne?"

"Uykum geliyor. Anlıyor musun?"

"Ah… evet. O şeylerden kullandın mı?"

"Hı-hı, mecbur kaldım."

"Tamam, bak, mümkün olabildiğince yavaş git. Şu an birkaç işin üzerinde çalışıyorum. Yarına bir şey ayarlamaya çalışacağım. Eğer olmazsa, o hapları almayı kes ve uyu. Bir dahakine yaparız. Anladın mı?"

"Bu seferkinde yapmak istiyorum, Bentley."

"Yarın konuşuruz, şimdilik sakinleş."

Croyd dışarı çıktı ve yürümeye başladı. Bulutlu bir gündü, zeminde yer yer kar ve buz parçaları vardı. Birdenbire evvelki günden beri bir şey yemediğini fark etti. Şu anki iştahını düşününce bu kötü bir şey olmalıydı. Buna hapların neden olduğu sonucuna vardı. Küçük bir lokanta aradı, kendini bir şeyler yemeye zorlamaya kararlıydı. Yürürken, kalabalığın içinde oturup yemek yemek istemediğini fark etti. Etrafında bir grup insanın bulunacağı düşüncesi rahatsız ediciydi. Hayır, yemeğini paket yaptırıp çıkacaktı…

Lokantaya doğru ilerlerken kapı girişinden gelen sesle durdu. O

kadar çabuk dönmüştü ki ona hitap eden adam elini kaldırıp geri çekildi.

“Yapma…” diye atıldı.

Croyd bir adım geriye çekildi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Adamın üzerinde yakaları yukarı kaldırılmış kahverengi bir palto vardı. Giydiği şapkanın siperliği de görmeyi engellemeyecek şekilde inebileceği kadar aşağı çekilmişti. Kafasını öne eğik tutmaya devam ediyordu. Buna rağmen Croyd, adamın çengeli andıran gagasını, parıldayan gözlerini ve tuhaf bir parlaklığı olan cildini fark edebilmişti.

Adam kesik kesik çıkan tiz bir sesle, “Beyefendi, bana bir iyilik yapar mısınız?” diye sordu.

“Ne istiyorsun?”

“Yemek.”

Croyd gayri ihtiyari elini cebine uzattı.

“Hayır. Param var. Anlamıyorsunuz. Bu halimle içeri girip servis bekleyemem. İçeri girip bana birkaç hamburger alırsanız size para veririm.”

“Ben de zaten içeri girecektim.”

Dışarı çıktıktan sonra Croyd adamla birlikte bir banka oturup yemeğini yedi. Jokerler onu daima etkiliyordu. Çünkü o da bir parçasının öyle olduğunu biliyordu. Bir gün kötü bir görünümle uyanacak olsa ve evde kimse olmasa nerede yemek yiyeceğini düşünmeye başlamıştı.

“Normalde artık şehrin bu kısmına kadar gelmiyorum,” dedi adam. “Ama işim vardı işte.”

“Sizler genelde nerelerde takılıyorsunuz?”

“Bowery’de birkaç kişi varız. Orada kimse bizi rahatsız etmiyor. Yemek servisi yapıp, nasıl göründüğüne aldırmayan yerler var. Kimsenin umurunda değil.”

“İnsanlar size… saldırabilir mi diyorsun yani?”

Adamın ağzından kısa, cırlak bir kahkaha çıktı.

“İnsanlar pek iyi değildir, evlat. Özellikle onları gerçekten tanımaya başladığında.”

“Seni geri götüreyim,” dedi Croyd.

“Kendini riske atıyor olabilirsin.”

“Sorun değil.”

Yürürlerken, bankta oturan üç adam onlara dik dik baktı.

Croyd birkaç blok geride iki hap daha almıştı. (Daha iki blok mu olmuştu?) Yeni arkadaşı John'la -en azından arkadaşı ondan kendisini böyle çağırmasını istemişti- yürürken o tuhaf hisse kapılmak istememiş, o yüzden kendisini rahatlatsın diye iki tane daha almıştı. O iki adamı gördüğünde hem kendisi hem de John için kötü bir şeyler planladıklarını hemen anladı. Omuzlarındaki kaslar gerilirken cebindeki elleri yumruğa dönüştü.

Adamlardan biri, "Üüü-üüürü-üüü," deyince Croyd o tarafa doğru dönmeye yeltendi, ama John eliyle onun kolunu kavradı ve "Hadi gel," dedi.

Yürümeye devam ettiler. Adamlar da ayağa kalkıp arkalarından gelmeye başladı.

"Üü-üürü-üü," dedi adamlardan biri.

"Vak, vak," dedi diğeri.

Bunun hemen ardından, bir sigara izmariti Croyd'un kafasının üstünden uçup önüne düştü.

"Hey, ucube sevici!"

Bir el omzuna değdi.

Croyd uzandı, o eli tuttu ve sıktı. Kemiklerin çatırdama sesiyle birlikte adamın çığlıkları duyuldu. Croyd adamın elini bırakıp suratını tokatlayınca çığlık aniden kesildi. Adam sokağa serilmişti. Bu sefer diğer adam Croyd'un suratına doğru bir yumruk sallayınca Croyd elinin küçük bir hareketiyle yumruğu savuşturdu ve aynı hareketle adamın dönüp kendisiyle yüz yüze kalmasını sağladı. Sonra sol eliyle uzanıp iki yakasını birden kavrayıp burdu ve adamı yarım metre havaya kaldırdıktan sonra da yanında durdukları tuğla duvara doğru savurdu. Yere yapışan adam hareketsiz kalmıştı.

Adamlardan üçüncüsü bıçağını çekmiş, sıktığı dişlerinin arasından küfrediyordu. Croyd iyice yaklaşana kadar bekledi ve sonra bir metre kadar havaya yükselip adamın suratına tekmeyi yapıştırdı. Adam sırt üstü kaldırıma yapıştı. Croyd onun üzerine doğru süzülüp kendisini adamın karnının üstüne doğru bıraktı. Bıçağı kanalizasyon ızgarasına doğru tekmeleyip döndü ve John'la yürümeye devam etti.

"Sen tam bir *as*'sın," dedi ufak tefek adam bir süre sonra. "Her zaman değil," diye yanıtladı Croyd. "Bazen joker oluyorum. Her uyuduğumda değişiyorum."

"Onlara karşı böyle sert olmak zorunda değildin."

“Haklısın. Çok daha sert olabilirdim. Eğer böyle devam edecekse birbirimizi kollamamız gerek.”

“Evet. Teşekkürler.”

“Dinle, bana Bowery’de bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğini söylediğin mekânları göstermeni istiyorum. Bir gün oraya gitmem gerekebilir.”

“Tabii, gösteririm.”

“Croyd Crenson. C-r-e-n-s-o-n. Unutma, tamam mı? Çünkü beni bir dahaki sefere gördüğünde farklı bir görüntüm olacak.”

“Unutmam.”

John onu birkaç ucuz bara götürdü ve kendisi gibi olanların bazılarının kaldığı yerleri gösterdi. Onu yolda karşılaştıkları altı jokerle tanıştırdı, hepsi de vahşice deforme olmuştu. Kendisinin kertenkele olduğu dönemi hatırlayan Croyd, hepsinin vücut uzantılarıyla tokalaştı ve bir istekleri olup olmadığını sordu. Kafalarını sallayıp boş boş baktılar. Croyd görünüşünün aleyhinde olduğunun farkındaydı.

“İyi akşamlar,” dedi ve uçarak uzaklaştı.

♣

Enfekte olmadan hayatta kalanların onu izliyor, üzerine atılmak için fırsat kolluyor olduğuna yönelik korkusu, Doğu Nehri civarlarında yükseldikçe arttı. Şu an bile, dürbünlü tüfeği olan birisi ona nişan alıyor olabilirdi…

Daha hızlı hareket etti. Bir açıdan, korkusunun gülünç olduğunun farkındaydı. Ama bu korkuyu bir kenara atamayacak kadar güçlü hissediyordu. Köşeye indi, evlerinin ön kapısına doğru koşup içeri girdi. Merdivenleri aceleyle çıkıp kendisini odasına kilitledi…

Yatağına doğru baktı. Uzanmak istiyordu. Peki ya uyuyakalırsa? O zaman biter, dünyası sona ererdi. Radyosunu açtı ve odada bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. Uzun bir gece olacaktı…

Ertesi gün Bentley arayıp da çok güzel bir iş ayarladığını ama biraz riskli olduğunu söylediğinde, Croyd önemli olmadığını söyledi. Patlayıcı taşıması gerekecekti -yani bir an önce onları kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu- çünkü soyacakları kasa onun artmış gücü için bile çok sağlamdı. Ayrıca, silahlı bir güvenlik görevlisinin olma ihtimali de vardı…

♠

Güvenlik görevlisini öldürmek istememişti, ama adam birdenbire elinde silahla çıkagelince Croyd çok korkmuştu. Ayrıca fünye ayarını da yanlış hesaplamış olmalıydı, çünkü patlayıcı zamanından önce patladı ve bu yüzden fırlayan bir metal parçası sol elinin ilk iki parmağını alıp götürdü. Ama Croyd elini mendiliyle sardı ve parayı alıp çıktı.

Bentley'in parayı paylaştıktan hemen sonra, "Tanrı aşkına, çocuk! Evine git ve uyu artık!" dediğini hatırlıyor gibiydi. Havaya yükseldi ve evinin istikametinde ilerledi, ama yoluna devam etmeden önce alçalıp bir fırına dalması ve üç ekmek yemesi gerekmişti. Zira başı dönüyordu. Cebinde hâlâ hap vardı, ama artık düşüncesi bile midesini düğümlemeye yetiyordu.

Yatak odasının mandalını kapatmadan bıraktığı camını kaydırarak açtı ve içeri süzüldü. Koridoru yalpalaya yalpalaya geçerek Çarkın odasına yürüdü ve para dolu çuvalı uyumakta olan Carl'ın üstüne bıraktı. Titriyordu, odasına döndü ve kapısını kilitledi. Radyoyu açtı. Banyoda yaralı elini yıkamak istiyordu ama banyo çok uzaktaymış gibi geliyordu. Yatağa devrildi ve kalkmadı.

Boş ve loş bir sokakta yürüyordu. Arkasında bir şey hareket edince dönüp baktı. Kapı girişlerinden, pencerelerden, otomobillerden, rögar deliklerinden çıkan insanlar ona bakıyor, ona doğru hareketleniyordu. Croyd yoluna devam ederken sanki arkasında toplu bir iç çekiş duydu. Dönüp tekrar baktığında hepsi tehditkâr bir biçimde, suratlarında nefret ifadesiyle arkasından koşuyordu. Onlara doğru döndü, en yakındaki adamı yakalayıp boğdu. Diğerleri durup geri çekildi. Başka bir adamın kafasını ezdi. Kalabalık döndü ve kaçışmaya başladı. O kovaladı…

III. Çirkin Yaratığın Günü

Croyd haziran ayında uyandığında, annesinin huzurevinde kaldığım, ağabeyinin liseden mezun olduğunu, kız kardeşinin nişanlandığını öğrendi. Bir de açıklamaya kelime bilgisinin yetmeyeceği bir tür çınlayıcı geribildirim gücü sayesinde doğru frekansı belirlediği takdirde, sesini, istediği hemen hemen her şeyi paramparça edecek veya bozacak şekilde değiştirebilme yeteneğine sahip olduğunu keşfetti. Ayrıca artık uzun boylu, zayıf, kara saçlı ve soluk benizliydi; kopan parmakları da tekrar çıkmıştı.

Yalnız kalacağı günü tahmin ederek, bu uyanış dönemi için büyük bir iş ayarlamak ve o yorgunluk hissi üzerine tekrar çökmeden önce bu işi çabucak bitirmek için Bentley ile bir kez daha konuştu. Bir önceki uyanıklık döneminin son günlerinin nasıl kâbus gibi geçtiğini düşününce, bir daha hap kullanmamaya karar vermişti.

Bu sefer planlamalara daha da fazla dikkatini verdi ve Bentley art arda sigaralar yakarak işin ayrıntılarını anlatırken, ona daha güzel sorular sordu. Hem annesiyle babasının artık hayatından çıkmış olması hem de kız kardeşinin yaklaşan evliliği, insan ilişkilerinin geçiciliğine kafa yormasına neden olmuş, Bentley'in de her zaman yakınında olamayacağını fark etmesini sağlamıştı.

Alarm sistemini bozmayı ve içeri girmek için bankanın kasa dairesinin kapısına yeterince hasar vermeyi başarmıştı, ama uygun frekansları bulmaya çalışırken üç blokluk bir bölgedeki tüm binaların pencerelerini patlatmayı beklemiyordu. Yine de, büyük miktarda bir parayla kaçmayı başarmıştı. Bu kez, şehrin öteki ucundaki bir bankada bir kasa kiraladı ve kendi payının büyük kısmını oraya bıraktı. Ağabeyinin yeni bir araba almış olması onu biraz rahatsız etmişti.

Village'da, Midtown'da, Morningside Heights'ta, Yukarı Doğu Yakası'nda ve Bowery'de daireler kiraladı ve hepsinin bir senelik kirasını peşin ödedi. Evlerin anahtarlarını da boynundaki zincire, kasa anahtarının yanına geçirdi. Uykusu geldiğinde nerede olduğu fark etmeksizin çabucak ulaşabileceği evleri olsun istemişti. Dairelerden ikisi mobilyalıyken geri kalan dördünde sadece yatak ve radyo bulunuyordu. Croyd'un acelesi vardı, işin rahatlık kısmıyla sonra ilgilenecekti. Uykusundayken gerçekleşen olayların farkında olarak uyanmıştı ve bunu sadece açık bıraktığı radyodan duyulan haber yayınlarının farkında olmadan bilinçaltına yazılmasına bağladı. Bunu devam ettirmeye karar verdi.

Yeni sığınaklarını belirlemesi, kiralaması ve döşemesi üç gün sürmüştü. Bunlar arasında Bowery'deki dairesi sonuncusuydu. Daha sonra John'u soruşturdu, kendini tanıttı ve onunla yemek yedi. Arkadaşından duyduğu joker avcıları çetesine dair hikâyeler moralini bozmuştu ve o akşam, aşina olduğu o açlık, ürperti ve uyuşukluk hissi üzerine çöktüğünde, uyanık kalıp bölgede devriye gezmek için bir hap aldı. Sadece bir-iki hap almak pek bir şey fark ettirmez diye karar vermişti.

O gece joker avcıları ortaya çıkmadı, ama bir dahaki sefere joker

olarak uyanma ihtimali yüzünden Croyd'un morali bozulmuştu. Bu yüzden uykusunu biraz ertelemek için kahvaltısıyla birlikte iki hap daha aldı ve gelen enerjiyle dairelerini dayayıp döşemeye karar verdi. O akşam, şehirde son bir gece geçirmek için üç hap daha aldı ve Kırk İkinci Cadde'de yürürken söylediği şarkı etraftaki binaların tüm pencerelerini patlatıp birkaç mil çapındaki bölgede tüm köpeklerin ulumasına neden olduğu gibi, iki jokeri ve bunun yanında da yüksek frekans işitme gücüne sahip bir ası uyandırmayı başardı. İki hafta sonra, New York Emniyeti tarafından vurulduktan sonra Kaslı Vincenzi'nin fırlattığı bir heykelin altında kalıp ölecek olan Yarasa-kulak Brannigan, Croyd'u, neden olduğu baş ağrısı yüzünden dövmek için arayıp bulsa da, işin sonunda ona birkaç içki ısmarlayıp "Galway Bay" şarkısının yüksek frekanslı daha yumuşak bir versiyonunu söylemesini rica etti.

Ertesi gün. Öğleden sonra Broadway'de yürürken Croyd bir taksi sürücüsünün ettiği küfre, adamın arabasını dağıtıp parçalayan titreşim dalgaları yollayarak yanıt verdi. Sonra da, hazır eli değmişken, tüm gücünü, o sırada kornalarını çalarak onun düşmanı olduklarını kanıtlayan diğer sürücülere yöneltti. Dönüp kaçması için, caddede yaşanan trafik keşmekeşinin ona ilk Vahşi Kartlar Günü'nde okulun dışında gördüğü trafik kaosunu hatırlatması gerekmişti.

Ağustosun başlarında Morningside Heights'taki dairesinde uyandı, buraya nasıl geldiğini yavaş yavaş hatırlarken kendine bu kez hap almayacağının sözünü verdi. Bükümlü kolunun üzerindeki tümörlere baktığındaysa, verdiği sözü tutmasının zor olmayacağını anladı. Bu kez mümkün olan en kısa sürede tekrar uyumak istiyordu. Pencereden dışarıya bakarken, gece saatlerinde uyandığına memnun oldu, zira Bowery'ye yapması gereken uzun bir yolculuk vardı.

Eylül ortasında bir çarşamba günü uyandığında kendini koyu sarışın, orta boylu ve ortalama ten renginde biri olarak buldu; vahşi kart sendromunun görünür hiçbir izini de taşımıyordu. Deneyimleri sayesinde gizli yeteneklerini ortaya çıkarabileceğini öğrendiği birtakım basit testleri üstünde denedi. Ancak özel güç denebilecek hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Şaşırmış bir halde, elinin altındaki, üstüne en iyi oturacak

kıyafetlerini giyip alışıldık kahvaltısını yapmak üzere dışarı çıktı. Yol üstünden aldığı birkaç gazeteyi okurken tabak tabak omlet, waffle ve krepi mideye indirdi. Sabah sokağa çıktığında hava epey serindi. Ama lokantadan ayrılırken saat ona yaklaşmış ve hava ısınmıştı.

Metroyla şehir merkezine gidip, gördüğü ilk eli yüzü düzgün giyim mağazasına girdi ve üstündekileri baştan aşağı yeniledi. Bir sokak satıcısından iki sosisli sandviç aldı ve metro istasyonuna giderken onları da yedi.

Yetmişli numaralarda inip en yakın şarküteriye yürüdü ve iki biftekli sandviçle patatesli gözleme yedi. Acaba oyalanıyor muyum? diye sordu kendine. Burada bütün gün oturup yemek yiyebileceğini biliyordu. Sindirim işleminin, karnında adeta bir maden eritme ocağı varmış gibi devam ettiğini hissedebiliyordu.

Kalktı ve hesabı ödeyip dışarı çıktı. Yolun geri kalanını yürüyecekti. Alnını kaşıyarak, "Kaç ay oldu acaba?" diye düşündü. Carl ve Claudia'yı kontrol etmenin zamanı gelmişti. Annesinin nasıl olduğunu görmenin… Paraya ihtiyaçları var mı diye bir uğramanın zamanı gelmişti.

Croyd kapısının önüne geldiğinde elinde anahtarla bir an tereddüt etti. Anahtarı tekrar cebine koyup kapıyı çaldı. Bir süre sonra Carl kapıyı açtı.

"Evet?" dedi.

"Benim. Croyd."

"Croyd! Tanrım! İçeri gel! Seni tanıyamadım. Görüşmeyeli ne kadar oldu?"

"Epey."

Croyd içeri girdi.

"Herkes nasıl?" diye sordu.

"Annem hâlâ aynı. Ama biliyorsun, fazla ümitlenmememizi söylemişlerdi."

"Evet. Onun için para lazım mı?"

"Gelecek aya kadar gerek yok. Ama o zaman birkaç bin dolar iyi olurdu."

Croyd ona bir zarf uzattı.

"Bu kadar farklı görünürken onu ziyarete gidecek olursam,

sadece kafasını karıştırırım sanırım.”

Carl kafasını iki yana salladı.

“Eski halinle gitsen bile kafası karışır, Croyd.”

“Ya.”

“Bir şeyler yemek ister misin?”

“Evet. Tabii.”

Ağabeyi onu mutfağa götürdü.

“Sürüyle biftek var. Güzel sandviç olur.”

“Süper. İşler nasıl?”

“Ah, yavaş yavaş oturtuyorum. İlk zamanlara göre daha iyi.”

“Güzel. Ya Claudia?”

“Şu sıralar ortaya çıkman güzel oldu aslında. Davetiyeyi nereye yollayacağını bilmiyordu.”

“Ne davetiyesi?”

“Cumartesi evleniyor.”

“Şu Jerseyli adamla mı?”

“Evet. Sam. Nişanlı olduğu adam. Aile şirketini işletiyor. Gayet güzel para kazanıyor.”

“Düğün nerede olacak?”

“Ridgewood’da. Benimle gelebilirsin. Arabayla gidiyorum.”

“Peki. Acaba nasıl bir hediye isterler?”

“Bir listeleri vardı. Bulurum.”

“Güzel.”

♣

Croyd o gün öğleden sonra dışarı çıkıp 40 ekran bir Dumont televizyon aldı, ödemesini nakit olarak yaptı ve Ridgewood’a teslim edilmesini ayarladı. Daha sonra Bendeyi ziyarete gittiyse de bu seferki uyanışında görünürde özel bir yeteneği olmadığı için, kulağa biraz riskli gelen bir işi reddetti. Aslında bu güzel bir bahaneydi. Çalışmak, düğün bu kadar yaklaşmışken riske girerek kendini fiziksel olarak ya da kanuna karşı herhangi bir riske atmak istemiyordu.

Bentley ile bir İtalyan restoranında akşam yemeği yedi, sonrasında bir şişe Chianti içerek saatlerce oturdular, iş hakkında konuşup geleceği değerlendirirlerken Bentley ona uzun vadeli ödeme gücünün ve bir gün saygıdeğer bir adam olmanın değerini açıklamaya çalıştı - kendisinin hiç başaramadığı bir konuydu bu.

Croyd ondan sonra gecenin büyük kısmını yürüyerek geçirdi; zayıf noktalarını bulmak için binaları incelerken, değişen ailesini düşündü. Gece yarısından bir süre sonra Central Park West Caddesi'ni geçerken, göğsünde güçlü bir kaşınma hissi ortaya çıktı ve tüm vücuduna yayıldı. Bir dakika sonra, yürümeyi kesip kendini şiddetli bir şekilde kaşımak zorunda kaldı. Bu aralar alerjiler epey moda olmuştu, acaba bu yeni vücudu ona parktaki belirli bir şeye karşı hassasiyet kazandırmış olabilir miydi?

İlk fırsatta batıya doğru dönüp bölgeyi mümkün olduğunca çabuk terk etti. Yaklaşık on dakika sonra kaşıntı azaldı ve yarım saat içinde de tamamen kayboldu. Ancak elleri ve yüzü pütür pütür olmuş gibi geliyordu.

Sabaha karşı dört sularında Times Meydanı'ndaki bir gece lokantasında mola verdi. Yavaş ve sakin şekilde yemeğini yerken, birinin masada bıraktığı *Time* dergisini okudu. Derginin sağlık bölümünde okuduğu, jokerler arasındaki intihar vakalarına dair bir yazı oldukça canını sıktı. Yazının içerdiği alıntılar ona tanıdığı birçok insanın ağzından duyduğu şeyleri hatırlatınca, röportaj yapılanların arasında onlardan biri olup olmadığını merak etti. Jokerlerin duygularını çok iyi anlıyordu fakat bu duyguları tamamen paylaşamıyordu, zira hangi kartı çekerse çeksin bir dahaki sefere kendisine yeni bir vahşi kart dağıtılacaktı ve bu kart da çoğunlukla bir as oluyordu.

Ayağa kalktığında tüm eklemleri kıtırdadı, kürek kemikleri arasında keskin bir acı hissetti. Ayrıca ayakları da şişmiş gibiydi.

Gün ağarmadan eve döndü, ateşi çıkmış gibi hissediyordu. Banyoda bir bez ıslatıp alnına koydu. Aynaya baktığında yüzünün şişmiş olduğunu fark etti. Carl ve Claudia'nın ayaklandığını duyana kadar odasındaki rahat koltuğunda oturdu. Kahvaltı için onların yanına gitmek üzere ayağa kalktığında kol ve bacaklarının ağırlaştığını, merdivenlerden inerken eklemlerinin yine kıtırdadığını hissetti.

İnce ve sarışın bir kız olan Claudia, Croyd mutfağa girdiğinde onu kucakladı. Sonra da yeni suratını inceledi.

"Croyd, yorgun görünüyorsun," dedi.

"Öyle deme," diye karşılık verdi Croyd. "Bu kadar erken yorulamam. Düğününe iki gün var, başarmam gerek."

"Gerçi istesen uyumadan da dinlenebilirsin, değil mi?"

Croyd başıyla onayladı.

“O zaman, fazla yorulma. Zor olduğunu biliyorum… Gel hadi, bir şeyler yiyelim.”

Kahvelerini yudumlarlarken Carl sordu: “Benimle ofise gelip yeni düzenimi görmek ister misin?”

“Bir başka zaman,” diye cevapladı Croyd. “Birkaç ufak işim var.”

“Tabii. Yarın da olabilir.”

“Olabilir.”

Carl kısa süre sonra ayrıldı. Claudia, Croyd’un kupasını tekrar doldurdu.

“Artık seni zar zor görebiliyoruz,” dedi.

“Evet. Nasıl olduğunu biliyorsun. Uyuyorum - bazen aylarca. Uyandığımda pek güzel olmadığım zamanlar oluyor. Geri kalan zamanlardaysa faturaların icabına bakmak için koşturmam gerekiyor.”

“Müteşekkiriz,” dedi Claudia. “Anlayamıyorum. Bebek olan sensin, ama yetişkin biri gibi görünüyorsun. Öyle davranıyorsun. Çocukluğunu yaşayamadın.”

Croyd gülümsedi.

“Peki sen nesin - yaşlı bir kadın mı? Daha on yedi yaşındasın ve evleniyorsun.”

Claudia da gülümseyerek karşılık verdi.

“O iyi bir adam, Croyd. Mutlu olacağımızı biliyorum.”

“Güzel. Umarım. Dinle, eğer bana ulaşmak istersen mesaj bırakabileceğin bir yerin adını vereceğim. Çok çabuk yanıt veremeyebilirim tabii.”

“Anlıyorum. Bu arada, sen ne iş yapıyorsun?”

“Birçok farklı işe girip çıktım. Şu an çalışmıyorum. Düğünün için bu sefer biraz ağırdan alıyorum. Bu arada, o nasıl biri?”

“Ah, çok saygıdeğer ve düzgün. Princeton’a gitmiş. Orduda yüzbaşıymış.”

“Avrupa’da mı Pasifik’te mi?”

“Washington’da.”

“Ah. Bağlantıları var demek.”

“Eski bir aile,” dedi Claudia.

“Peki… Güzel,” dedi Croyd. “Mutluluğunu istediğimi biliyorsun.”

Claudia ayağa kalktı ve tekrar Croyd’a sarıldı.

“Seni özledim,” dedi.

“Ben de seni.”

“Şimdi halletmem gereken birkaç iş var. Görüşürüz.”

“Tabii.”

“Bugün fazla zorlama kendini.”

Claudia çıktığında Croyd kollarını gerebildiği kadar gerdi, omuzlarındaki ağrıyı rahatlatmaya çalışıyordu. Bunu yaparken gömleği arkasından yırtıldı. Salondaki aynaya baktı. Omuzları düne göre daha da genişti. Aslında tüm vücudu daha iri ve güçlü görünüyordu. Odasına döndü ve soyundu. Gövdesinin büyük kısmı kırmızı kabarıklıklarla kaplıydı. Sadece görüntüsü bile insanı kaşımaya sevk ediyordu, ama kendini tuttu. Kaşımak yerine, küveti doldurup uzun bir süre içinde uzandı. Çıkana kadar küvetteki su seviyesi gözle görülür bir derecede azalmıştı. Banyo aynasında tekrar kendini incelediğinde şimdi daha da genişlemiş gibi duruyordu. Suyun bir kısmını derisiyle emmiş olabilir miydi? Her halükârda, yanma hissi kaybolmuş gibiydi, buna rağmen o hissin etkili olduğu yerlerde derisi hâlâ pütür pütürdü.

Daha iri olduğu bir zamandan kalma giysilerini giydi. Sonra dışarı çıkıp metroyla önceki gün gittiği giyim mağazasına tekrar uğradı. Orada üstünü başını bir kez daha tamamen yenileyip metroyla geri döndü, metro vagonu sallanıp sarsıldıkça belli belirsiz midesi bulanıyordu. Ellerinin kuru ve pürüzlü bir görünüme sahip olduğunu fark etti. Ovuşturduğunda ölmüş deri parçaları kepek gibi pul pul döküldü.

Metrodan çıktığında Sarzannosların apartmanına gelene kadar yürüdü. Ne var ki, kapıyı açan kadın Joe’nun annesi Rose değildi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu kadın.

“Joe Sarzanno’yu arıyorum,” dedi Croyd.

“Burada öyle biri yok. Biz gelmeden önce taşınanlardan biri olmalı.”

“Peki, nereye gittiklerini biliyor musunuz?”

“Hayır. Yöneticiye sor. Belki o biliyordur.”

Kadın kapıyı kapattı.

Croyd yöneticinin dairesini denedi ama kimse yoktu. Böylece, kendini ağırlaşmış ve şişmiş hissederek evinin yolunu tuttu. İkinci kez esnediğinde aniden korkuya kapıldı. Tekrar uyumak için çok erkendi. Bu seferki dönüşüm normalden daha kafa karıştırıcıydı.

Ocağın üstüne taze bir demlik kahve koydu ve demlenmesini beklerken volta atmaya başladı. Her uyanışında yeni bir özel güce

sahip olacağı kesin olmasa bile, daimi olan bir şey vardı ve bu da değişimdi. Enfekte olduğundan beri yaşadığı tüm değişimleri gözden geçirdi. Bu, ne joker ne de as olduğu, normal kaldığı tek değişimdi. Yine de…

Kahvesi hazır olup da elinde kupasıyla oturduğunda yarı bilinçli bir şekilde sağ bacağını kaşıdığının farkına vardı. Ellerini ovuşturunca daha fazla ölü deri döküldü. Genişleyen vücudunu düşündü. Vücudunun çıkardığı o kıtırdama seslerini, yorgunluğunu düşündü. Tamamen normal *olmadığı* ortadaydı, ama içinde bulunduğu anomalinin neye tekabül ettiğinden de emin değildi. Dr. Tachyon ona yardım edebilir miydi acaba? En azından neler olduğuna dair bir fikir verebilirdi.

Hafızasına kazıdığı numarayı aradı. Neşeli bir kadın sesi Tachyon'un çıktığını ancak öğleden sonra geri döneceğini söyledi. Croyd'un adını aldı -hatırlıyor gibiydi- ve üçte gelmesini söyledi.

Croyd kahve demliğini bitirdi; son kupasını içerken kaşıntısı artarak tüm vücuduna yayılmıştı. Yukarı çıkıp tekrar küvete su doldurmaya başladı. Küvet dolarken soyunup vücudunu inceledi. Şimdi tüm cildi, ellerinin o pul pul olmuş kuru görünümüne bürünmüştü. Neresini fırçalasa küçük bir döküntü yağmuru oluyordu.

Uzun bir süre suyun içinde kaldı. Islaklık ve sıcaklık iyi geliyordu. Bir süre sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Çok güzeldi…

İrkilerek doğruldu. Uyuklamaya başlamıştı. Neredeyse uykuya dalıyordu. El havlusunu kaptı ve vücudunu kuvvetlice ovuşturmaya başladı; bu sefer temizledikleri, döküntülerden ibaret değildi. Bitirdiğinde, küvetin suyu boşalırken hızlıca kurulandı ve odasına koştu. Giysi çekmecesindeki hapların yerini buldu ve iki tanesini ağzına attı. Vücudu hangi oyunu oynuyor olursa olsun, uyku artık onun düşmanıydı.

Banyoya döndü, küveti temizledi ve giyindi. Claudia'nın tavsiye ettiği gibi bir süre yatağına uzanmak kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdi, ama uzanamayacağını biliyordu.

♠

Tachyon bir kan örneği alıp makinenin yuvasına koydu. İlk denemesinde, şırınga Croyd'un derisinde çok az ilerlemiş ve durmuştu. Tachyon'un epey bir kuvvet vererek ittirdiği üçüncü

iğneyse, direniş gösteren bir deri-altı tabakasını aşmayı başarmış ve kan alınabilmişti.

Makinenin bulgularını beklerken, Tachyon, Croyd'u hızlıca muayene etti.

"Uyandığında öndeki kesici dişlerin bu kadar uzun muydu?" diye sordu, Croyd'un ağzını incelerken.

"Fırçalarken normal görünüyorlardı," diye cevapladı Croyd. "Uzamışlar mı?"

"Bir bak derim."

Tachyon küçük bir aynayı yukarı kaldırdı. Croyd bakakaldı. Dişleri neredeyse uzayıp üç santim olmuştu ve keskin görünüyordu.

"Bu yeni bir gelişme," diye açıkladı. "Ne zaman olduğunu bilmiyorum."

Tachyon, Croyd'un sol kolunu nazikçe arkasına doğru büktü ve çıkıntı yapan kürekkemiğinin altına parmaklarıyla bastırdı. Croyd çığlığı bastı.

"Acıttı, değil mi?" diye sordu Tachyon.

"Aman Tanrım!" dedi Croyd. "O neydi öyle? Bir yerim mi kırılmış?"

Doktor kafasını iki yana salladı. Mikroskopta Croyd'un deri parçalarını inceledi. Sonra da ayaklarını…

"Uyandığında bu kadar genişler miydi?" diye sordu.

"Hayır. Tanrı aşkına, bana neler olduğunu söyleyin, doktor."

"Makinem kanınla işini bitirene kadar bir dakika kadar bekleyelim. Geçmişte buraya üç ya da dört kez gelmiştin…"

"Evet," dedi Croyd.

"Neyse ki bir seferinde uyandıktan hemen sonra gelmiştin. Diğer bir seferindeyse, uyandıktan yaklaşık altı saat sonra… İlkinde, kanında tuhaf bir hormon bulunuyordu, hem de epey bol miktarda, o sırada bu hormonun değişim süreciyle alakalı olabileceğini düşünmüştüm. Sonrakindeyse -uyandıktan altı saat sonra geldiğinde yani- yine aynı hormonun izlerine rastladım, ama oldukça düşük bir seviyedeydi. Hormon sadece o iki durumda belirgindi."

"Yani?"

"Şu an yapmakta olduğum ana test, hormonun kanındaki varlığını araştırıyor. Ah! Sanırım bir şey bulduk."

Küçük makinenin ekranında bir dizi garip sembol yanıp sönüyordu.

“Evet. Evet, kesinlikle,” dedi incelerken. “Şu an bu madde kanında dolaşıyor, hatta yeni uyandığın zamankinden bile daha yüksek bir seviyede. Hımm. Yine amfetamin kullanmışsın.”

“Kullanmak zorundaydım. Uykum gelmeye başlamıştı, cumartesiye kadar uyanık kalmak zorundayım. Şu lanet hormonun ne anlama geldiğini basit bir dille anlatır mısın?”

“Değişim sürecinin içinde hâlâ devam ettiği anlamına geliyor. Bir şekilde, henüz değişimin tamamlanmadan uyanmışsın. Düzenli bir döngüsü varmış gibi görünüyor, ama bu sefer kesintiye uğramış.”

“Neden?”

Tachyon omuzlarını silkti, Croyd ile olan son görüşmesinden sonra öğrendiği bir hareket gibi duruyordu.

“Bizzat değişimin kendisiyle harekete geçen bir dizi olası biyokimyasal olaydan biriyle ilgili olmalı. Galiba uyandığın sırada devam eden başka bir değişimin yan etkisi olarak beynin uyarılmış. O değişim her neydiyse tamamlanmış - ama sürecin geri kalanı tamamlanmamış. Bu yüzden, vücudun bu işi tamamlayana kadar seni tekrar uyutmak istiyor.”

“Başka bir deyişle, çok mu erken uyanmışım?”

“Evet.”

“Ne yapmalıyım?”

“İlaç kullanmaya derhal son ver. Uyu. Bırak, kendi düzeninde devam etsin.”

“Yapamam. İki gün daha uyanık kalmak zorundayım - aslında bir buçuk gün daha uyanık kalsam yeterli.”

“Vücudunun buna karşı koyacağından şüpheleniyorum, ayrıca daha önce de söylediğim gibi, bedenin ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Bence kendini daha fazla uyanık tutarak riske girmiş olursun.”

“Nasıl bir risk? Beni öldürebilir mi yani, yoksa sadece rahatsız mı eder?”

“Croyd, açıkça söylemek gerekirse bilmiyorum. Senin durumun benzeri olmayan bir şey. Her değişim farklı bir yol izliyor. Güvenebileceğimiz tek şey, vücudun virüs üzerinde nasıl bir değişim ya da uyarlama yaptıysa, seni her seferinde güvenli bir şekilde uykundan uyandıran her ne ise o. Eğer doğal olmayan bir yolla uyanık kalmaya çalışırsan, savaşacağın şey bu olacak.”

“Amfetaminle uykuyu birçok kez erteledim.”

“Evet, ama o zamanlar sadece işlemin başlamasını erteliyordun. Normalde beyin kimyan uyku durumuna geçmeden değişim başlamıyor. Ama şimdi zaten başlamış durumda ve kanındaki hormon varlığı da hâlâ devam ettiğini gösteriyor. Ne olacağını bilmiyorum. Bir as safhasını joker safhasına dönüştürebilirsin. Çok uzun sürecek bir komaya girebilirsin. Net bir şey söylemem mümkün değil.”

Croyd gömleğine doğru uzandı.

“Sonuçlardan sizi haberdar ederim,” dedi.

Her zamankinin aksine Croyd’un yürüyesi yoktu. Yine metroya bindi. Mide bulantısı geri dönerken bu sefer yanında baş ağrısını da getirmişti. Ayrıca omuzları da hâlâ çok fazla acıyordu. Metro durağının yakınlarındaki bir eczaneye uğradı ve bir şişe aspirin satın aldı.

Eve doğru gitmeden önce, eskiden Sarzannoların yaşadığı apartmana uğradı. Bu kez yönetici içerideydi. Ama ona yardım edemedi, zira Joe’nun ailesi binadan taşınırken yeni adreslerini bırakmamışlardı. Croyd oradan ayrılırken yöneticinin kapısının yanındaki aynaya bir göz attı ve şişmiş gözlerini, altlarındaki derin halkaları görünce şoke oldu. Ayrıca ağrımaya da başlamışlardı.

Eve geri döndü. Claudia’yla Carl’ı güzel bir restoranda akşam yemeğine götüreceğine söz vermişti ve olabilecek en iyi görünümde olmak istiyordu. Banyoya gidip tekrar soyundu. Devasa ve şişkin görünüyordu. O sırada, diğer tüm semptomlarıyla birlikte, Tachyon’a, uyandığından beri hiç tuvalete çıkmadığını söylemeyi unuttuğunu fark etti. Sanki yediği, içtiği her şey ona bir şekilde yarıyordu. Tartının üstüne çıktı, fakat alet sadece yüz otuz beş kiloya kadar gösterebiliyordu ve o bundan fazlaydı. Üç aspirin yuttu ve hemen etkisini göstereceğini umdu. Kolunu sertçe kaşıyınca uzun bir et şeridi kolundan ayrıldı, acısız ve kanamadan. Diğer bölgeleri daha nazikçe kaşıyınca o pul pul dökülme devam etti. Duş alıp uzun, sivri dişlerini fırçaladı. Saçları, tararken tutam tutam koparak tarakta kaldı. Taramayı bıraktı. Bir an için ağlamak istedi, ama gelen esneme nöbetiyle dikkati dağıldı. Odasına gitti ve iki amfetamin daha aldı. Sonrasında, ilaç dozlarını hesaplarken vücut kütlesinin hesaba katılması gerektiğini bir yerlerde duymuş olduğunu hatırladı. O yüzden işini garantiye almak için bir hap

daha aldı.

Croyd karanlık bir restoran buldu ve kendilerine arkada, diğer müşterilerden uzakta bir tarafta yer ayarlaması için garsonun eline bir şeyler sıkıştırdı.

“Croyd, hiç iyi görünmüyorsun,” demişti Claudia eve geri döndüğünde.

“Farkındayım,” diye cevaplamıştı Croyd. “Bugün öğleden sonra doktora gittim.”

“Ne dedi?”

“Düğünden sonra çok fazla uykuya ihtiyacım olacak.”

“Croyd, gelemeyeceksen anlarım. Sağlığın daha önemli.”

“Gelmek istiyorum, bir şey olmaz.”

Henüz kendisi bile tamamen anlayamamışken bunu ona nasıl söyleyebilirdi ki? Bunun en sevdiği aile ferdinin düğününden fazlası olduğunu - yuvasının son kez parçalanışını temsil ettiğini ve bir daha muhtemelen ikinci bir yuvaya asla sahip olamayacağını… Bunun onun var oluş safhalarından birinin sonu ve büyük bir bilinmeyeninin başlangıcı olduğunu…

Bunun yerine, yemek yedi. İştahı azalmamıştı ve yemek de özellikle güzeldi. Carl kendi yemeğini bitireli epey olmuşken Croyd’un iki kişilik iki şatobriyanı daha mideye indirip bu sırada sadece ikinci bir ekmek sepeti istemek için duraksamasını büyülenmiş bir röntgenci gibi izledi.

Sonunda kalktıklarında Croyd’un yine eklemleri kıtırdıyordu.

O akşamın devamında ağrılarıyla birlikte yatağına oturdu. Aspirinler işe yaramıyordu. Üstündeki tüm giysileri çıkarmıştı çünkü yine hepsi dar gelmeye başlamıştı. Artık ne zaman kaşınsa küçük deri parçalarından fazlası geliyordu. Çok daha büyük parçalar düşüyordu ancak kuru ve solgunlardı, ayrıca kandan da eser yoktu. Yüzümün bu kadar solgun olmasına şaşırmamalı, diye düşündü. Göğsündeki bilhassa büyük ve derin bir yarığın alt tarafında gri ve sert bir şey gördü. Ne olduğunu anlayamamıştı, ama varlığı onu korkutuyordu.

En sonunda, geç bir saat olmasına rağmen, Bendeyi aradı. Durumunu bilen birisiyle konuşması gerekiyordu ve Bentley çoğunlukla güzel tavsiyeler verirdi.

Uzun uzun çaldıktan sonra Bentley telefonu açtı ve Croyd ona hikâyesini anlattı.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Bentley en sonunda. “Doktorun dediği gibi uyumalısın.”

“Yapamam. Şimdi olmaz. Bir güne daha ihtiyacım var. Sonrasında iyi olacağım. O kadar uyanık kalabilirim ama canım çok fazla yanıyor ve görünüşüm de.”

“Tamam, tamam. Şöyle yapacağız. Sabah on gibi uğra. Şu anda bir şey yapamam. Ama ilk iş tanıdığım bir adamla konuşacağım ve sana gerçekten güçlü bir ağrı kesici bulacağız. Ayrıca sana bir bakmak istiyorum. Belki görünüşünde birkaç düzeltmeye gitmenin bir yolu vardır.”

“Peki. Teşekkürler, Bentley. Gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Anlıyorum. Köpek olmak da pek eğlenceli değildi. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

♣

İki saat sonra, Croyd ishalin takip ettiği kramplarla kıvranıyordu; ayrıca idrar kesesi de patlayacakmış gibi geliyordu. Bu durum gece boyunca devam etti. Saat üç buçukta kilosu 125’e inmişti. Saat altıyı gösterdiğinde 110 kiloydu. Karnı aralıksız gurulduyordu. Bunun tek yararı, kaşıntısını ve omuzlarıyla eklemlerindeki ağrıları unutturması olmuştu. Ayrıca daha fazla amfetamin kullanmadan onu uyanık tutmaya da yetmişti.

Saat sekiz olduğunda 97 kiloydu ve Carl ona seslendiğinde en sonunda iştahının kaçtığını fark etti. Garip bir şekilde bel çevresi hiç incelmemişti. Genel vücut yapısının bir önceki günden pek farkı yoktu, ancak ten rengi albino denebilecek kadar soluklaşmıştı ve bu, uzayan dişleriyle birleşince, onu şişman bir vampire benzetmişti.

Saat dokuzda Bendeyi aradı çünkü karnı hâlâ gurulduyor ve durmadan tuvalete koşturuyordu. Çok fazla kakası olduğunu, bu yüzden ilacı almak için gelemeyeceğini söyleyince Bentley de adam ilacı ona bırakır bırakmaz hapları kendisinin getireceğini belirtti. Carl ve Claudia çoktan o gün için evden ayrılmışlardı. Croyd bu sabah, midesinin bozulduğunu söyleyerek onlarla bir araya gelmekten kaçınmıştı. Artık 90 kilo ağırlığındaydı.

Bentley geldiğinde saat on bire geliyordu. Croyd o zamana kadar

10 kilo daha kaybetmiş ve karnının alt kısmından geniş bir parça deri yolmuştu. Kopan kısmın altından ortaya çıkan bölge gri renkte ve pul puldu.

“Aman Tanrım!” dedi Bentley onu gördüğünde.

“Evet.”

“Kafanda kelleşmiş bölümler var.”

“Doğru.”

“Sana bir peruk bulayım. Ayrıca, tanıdığım bir kadınla da konuşurum. Güzellik uzmanı. Sürmen için bir krem alırız. Seni normal rengine geri döndürmesi için. Düğüne giderken de koyu renkli gözlük taksan iyi olur sanırım. Gözlerinde problem olduğunu söylersin. Bir de kamburlaşmışsın. Bu ne zaman oldu?”

“Fark etmemişim bile. Ben… meşguldüm.”

Bentley, omuzlarının arasındaki yumruya hafifçe vurunca Croyd çığlık attı.

“Pardon. Belki şimdiden bir hap alsan daha iyi olur.”

“Evet.”

“Ayrıca geniş bir palto giymen de gerekecek. Kaç beden giyiyorsun?”

“Şu an bilmiyorum.”

“Sorun değil. Bir depo dolusu paltosu olan birini biliyorum. Bir düzine yollatırım.”

“Benim kaçmam lazım, Bentley. Yine karnım gurulduyor.”

“Tamam. İlacını al ve dinlenmeye çalış.”

Saat ikiye geldiğinde Croyd 70 kilo ağırlığındaydı. Ağrı kesici işe yaramıştı, uzun süredir ilk defa ağrı hissetmiyordu. Ama ne yazık ki, ağrı kesici aynı zamanda uykusunu da getirmiş, bu yüzden tekrar amfetamin kullanmak zorunda kalmıştı. İyi tarafından bakınca, bu kombinasyon bütün bu olay başladığından beri ilk defa güzel duygular hissetmesini sağlamıştı, sahte olduğunu bilmesine rağmen.

Üç buçukta paltolar geldiğinde 60 kiloya düşmüştü ve ayakları çok hafiflemiş gibi hissediyordu. İçinde, derinde bir yerlerde kanı şarkı söylüyor gibiydi. Üstüne tam oturan bir palto buldu ve odasına götürdü, diğerlerini kanepenin üstünde bırakmıştı. Güzellik uzmanı -sakız çiğneyen uzun boylu, parlak sarı saçlı bir kadın- saat dörtte geldi. Croyd’un saçlarının büyük kısmını tarayarak açtı, geri kalanını kesti ve kafasına bir peruk taktı. Suratına makyaj yaparken aynı esnada kozmetik ürünlerinin nasıl kullanılacağını da öğretti.

Ayrıca uzun sivri dişlerini gizlemek için mümkün olduğunca ağzını kapalı tutmasını tavsiye etti. Croyd sonuçtan memnun kaldığı için kadına yüz dolar verdi. Bunun üzerine güzellik uzmanı ona sunabileceği başka hizmetler de olduğunu belirtti, ama Croyd yine karnı guruldadığı için ona iyi günler dilemek zorunda kaldı.

Saat altıda bağırsakları rahatlamaya başladı. 53 kiloya inmişti ve hâlâ kendini iyi hissediyordu. Kaşıntısı da sonunda kesilmişti ama göğüs kafesini, kollarını ve uyluklarını kaşıyarak deri parçaları koparmaya devam ediyordu.

Carl içeri girdiğinde, üst kata doğru bağırdı: “Bu paltoların burada işi ne?”

“Uzun hikâye,” diye cevapladı Croyd. “İstersen alabilirsin.”

“Vay, hem de kaşmir!”

“Evet.”

“Şu tam bana göre.”

“Al o zaman.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi, teşekkürler.”

O akşam Croyd gücünün geri döndüğünü hissetti ve uzun yürüyüşlerinden birine çıktı. Gücünü test etmek için park etmiş bir arabanın önünü havaya kaldırdı. Evet, iyileşiyor gibi görünüyordu. Saçı ve makyajıyla sıradan bir şişman adama benziyordu, tabii ağzını kapalı tuttuğu sürece. Eğer biraz daha zamanı olsaydı, bir dişçiye uğrayıp uzun dişlerini de halledebilirdi. O gece ya da sabahında bir şey yemedi. Kafasının yanlarında garip bir baskı hissediyordu, ama bir hap daha aldı ve bu baskı acıya dönüşmedi.

♠

Carl’la birlikte Ridgewood’a gitmek üzere yola çıkmadan önce, Croyd tekrar küvete girdi. Cildinden birkaç et parçası daha kopmuştu, ama sorun değildi. Kıyafetleri onun yama yama olmuş vücudunu gizleyecekti. En azından, yüzü sağlam kalmıştı. Dikkatlice makyajım yaptı ve peruğunu taktı. Tüm giysilerini giyip güneş gözlüklerini taktığında gayet iyi göründüğünü düşündü. Paltosu da sırtındaki kamburluğu en aza indirdi.

Sabah hava serin ve bulutluydu. Bağırsak problemi sona ermiş gibi görünüyordu. Tedbir amaçlı bir hap daha aldı, zira vücudunda maskelenmesi gereken başka herhangi bir acı kalıp kalmadığını

bilmiyordu. Aldığı ağrı kesici bir tane daha amfetamini zorunlu kıldı. Ama sorun yoktu. Biraz gergin olsa da kendini iyi hissediyordu.

Tünelden geçerlerken kendini ellerini ovuştururken buldu. Korktuğu gibi sol elinin arkasından büyük bir deri parçası ayrıldı. Ama bu bile sorun değildi. Eldiven getirmeyi unutmamıştı.

Bunun tüneldeki basınçtan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu ama başı yine zonklamaya başlamıştı. Acı veren bir his değildi, yalnızca kulak ve şakaklarında ağır bir basınca yol açıyordu. Sırtının üst kısmı da zonkluyordu ve iç tarafında bir hareket vardı. Dudağını ısırınca bir et parçası ayrıldı. Küfretti.

"Sorun nedir?" diye sordu ağabeyi.

"Hiçbir şey."

En azından kanaması yoktu.

"Eğer hâlâ hastaysan seni geri götürebilirim. Nikâhta hasta olman beni üzer. Özellikle de Sam'in bunaltıcı çetesiyle birlikte."

"İdare ederim."

Kendini hafif hissediyordu. Vücudunun birçok noktasındaki basıncı duyumsuyordu. İlaçtan gelen güç hissi, kendi asıl gücünü bastırıyordu. Her şey sorunsuzca akıp gidiyormuş gibiydi. Bir melodi mırıldandı ve parmaklarıyla dizinde tempo tuttu.

"… paltolar oldukça pahalı olmalı," dedi Carl.

"Hepsi yeni."

Kendini, "Onları bir yere sat, parası sende kalsın," derken duydu.

"Çalıntı mı?"

"Büyük ihtimalle."

"Croyd, dolandırıcılık mı yapıyorsun?"

"Hayır, ama tanıdıklarım var."

"Kimseye söylemem."

"Güzel."

"Aslında, biliyor musun, görünüşün de uyuyor. Siyah palto ve gözlüklerle…"

Croyd cevap vermedi. Vücudunu dinliyor, vücudu da ona sırtından bir şeyin çıktığını söylüyordu. Omuzlarını oturduğu yolcu koltuğunun arkasına sürttü. Bu daha iyi hissetmesini sağladı.

Sam'in anne-babası William ve Marcia Kendall -sert bir görünümü olan, kır saçlı, hafifçe şişman bir adam ve kendine iyi

bakmış sarışın bir kadın- ile tanıştırılırken, ağzını açmadan gülümsemeyi ve söyleyeceği birkaç sözü belli belirsiz kıpırdattığı dudaklarının arasından söylemeyi unutmadı. William ve Marcia onu dikkatle inceliyormuş gibi duruyorlardı ve Croyd'a göre kesinlikle söyleyecek daha fazla şeyleri vardı, ancak selamlaşmayı bekleyen diğer insanlar sırada onları bekliyordu.

"Seninle sonraki resepsiyonda konuşmak isterim," cümlesi William'ın son sözleri oldu.

Croyd ayrılırken içini çekti. Geçmişti. Resepsiyona katılmak gibi bir niyeti yoktu. Nikâh töreni biter bitmez taksiyle Manhattan'a dönecek, birkaç saat içinde uykuya dalmış olacaktı. Büyük ihtimalle Sam ve Claudia o uyanmadan Bahamalar'da olurdu.

Newark'tan kuzeni Michael'ı görünce bir an onun yanına gidecek oldu. Lanet olsun. Giderse görünüşünü açıklamak zorunda kalacaktı, değmezdi. Kiliseye girdi ve ön tarafta bir oturma sırasının sağ tarafına yerleştirildi. Claudia'yı damada teslim etme görevi Carl'a aitti. En azından Croyd planlamalar yapıldığı esnada uykuda olduğu için kilisede davetlilere yer gösterme görevlisi olarak seçilmemişti. Zamanlaması lehine hiç olmazsa bu kadarı söylenebilirdi.

Oturmuş töreni beklerken, kilise mihrabının etrafındaki süslemeleri, her iki taraftaki vitray camları, çiçek aranjmanlarını inceledi. Başka insanlar da girdi ve yerlerine oturtuldu. Croyd terlediğini fark etti. Etrafına bir göz attı. Palto giyen tek kişi oydu. Diğerleri bunu garipsiyor muydu acaba? Terlemesi yüzünden makyajı akmış olabilir miydi? Paltosunun düğmelerini çözüp önünü açık bıraktı.

Terleme devam ederken ayakları da acımaya başladı. Sonunda, öne eğildi ve ayakkabı bağlarını çözdü. Eğildiği gibi, gömleğinin arkasından yırtıldığını işitti. Omuzlarının etrafında bir şeyin serbest kaldığını hissetti. Bir başka deri parçasıdır, diye düşündü. Doğrulduğunda keskin bir acı duydu. Kilise sırasında iyice doğrulup arkasına yaslanamıyordu. Kamburu büyümüş gibiydi ve üstüne herhangi bir baskı uygulayınca acıyordu. Bu yüzden hafifçe öne doğru eğilmiş bir pozisyonda kaldı, dua eden bir adama benziyordu. O sırada orgun sesi duyuldu, insanlar içeri alınıp yerlerine yerleştiriliyordu. Yer gösterme görevlilerinden biri yaşlı bir çifte eşlik ettiği sırada Croyd'un yanından geçerken ona garip garip baktı.

Kısa süre sonra herkes yerini almıştı ve Croyd terlemeye devam ediyordu. Akan terler yanlarından bacaklarına doğru iniyor, giysileri tarafından emiliyordu. Kollarını paltosundan çıkarıp omuzlarından sarkıtırsa biraz serinleyebileceğine karar verdi. Bu bir hataydı, zira kollarını paltosundan kurtarmaya çalışırken giysilerinin birkaç farklı yerden daha yırtıldığını duydu. Birdenbire sol ayakkabısı patladı ve gri renkli ayak parmakları ayakkabısının kenarlarından dışarı fırladı. Bu sesler çıkarken birkaç insan onun olduğu tarafa doğru baktı. Croyd kızaramadığı için minnettardı.

Kaşınmayı tekrar nüksettirenin sıcaklık mı yoksa psikolojik bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Zaten fark etmezdi. Bunu her ne başlattıysa, ciddi bir kaşıntıydı. Cebinde ağrı kesici ve amfetamin vardı, ama deri kaşıntısı için bir şey yoktu. Ellerini sıkıca birbirine kenetledi, dua etmek için değil, kaşımasına engel olmak için. Gerçi araya bir dua da sıkıştırdı, zira içinde bulunduğu koşullar buna gayet uygun görünüyordu. Ama işe yaramadı.

Boncuk boncuk ter damlalarıyla kaplı kirpiklerinin arasından rahibin girdiğini gördü. Adamın ona niye öyle dik dik baktığını merak etti. Sanki din adamı olmayanların kilisede terlemesine izin verilmiyormuş gibi… Dişlerini sıktı. Keşke kendimi görünmez kılma gücüm hâlâ olsaydı, diye düşündü. Birkaç dakikalığına gözden kaybolur, kendini deli gibi kaşıyıp geri döner ve sessizce yerine otururdu.

Mendelssohn'un Düğün Marşı sırasında kendini yalnızca saf iradesinin gücüyle kaşınmaktan alıkoyabildi. Sonrasındaki papazın konuşmasına odaklanamadı, ama artık tüm tören boyunca oturur halde kalamayacağından emin olmuştu. Hemen o sırada çıkıp gitse ne olurdu acaba? Claudia utanır mıydı? Öte yandan, eğer kalacak olursa kız kardeşinin utanacağından emindi. Çıkıp gitmesini haklı çıkaracak kadar hasta görünüyor olmalıydı. Yine de, bu yıllar sonra insanların hâlâ konuşacağı olaylardan biri mi olurdu acaba? ("Ağabeyi nikâhı terk etti…") Belki biraz daha bekleyebilirdi.

Sırtında bir hareketlenme vardı. Paltosu titriyordu. Arkasındaki kadınların hayretle nefeslerini tuttuklarını duydu. Şimdi hareket etmeye korkuyordu, ama…

Kaşıntı hissi karşı konulamaz bir güce ulaşmıştı. Kaşınmak için ellerini birbirinden ayırdı, ama son bir direnişle önündeki kilise sırasının arkalığını kavradı. Ne var ki kavradığı tahtadan gürültülü bir çatırdama sesi geldi.

Bunu uzun süren bir sessizlik takip etti.

Rahip gözlerini ona dikmişti. Claudia ile Sam de ona doğru bakmak için dönmüştü, Croyd bir buçuk metre uzunluğundaki kırılmış oturma sırasını elinde tutarken gülümseyemeyeceğini biliyordu, çünkü uzun sivri dişleri görünebilirdi.

Tahtayı elinden bırakıp iki koluyla kendi kendine sarıldı. Paltosu sırtından ayrılırken arka taraftan çığlıklar geldi. Tüm gücüyle parmaklarını yan taraflarına bastırarak kaşınmaya başladı.

Giysilerinin yırtıldığını ve derisinin kafasının üst kısmına kadar yarıldığını hissetti. Peruğunun sağ tarafına düştüğünü gördü. Giysilerini ve cildini üstünden atıp tekrar sert bir şekilde kaşınmaya başladı. Arka taraflardan bir çığlık duydu. Claudia'nın ağlamaya başladığı sıradaki yüz ifadesini asla unutamayacağını biliyordu ama artık duramazdı. Yarasayı andıran büyük kanatları açıldı, kulaklarının büyük sivri uçlu paletleri salındı ve giysileriyle derisinin kalan son parçaları da pullarla kaplı esmer vücudundan ayrıldı.

Rahip tekrar konuşmaya başladı, şeytan çıkarıyormuş gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Ciyaklamalar ve seri koşuşturma sesleri duyuluyordu. Herkesin gittiği çıkış kapısına doğru gidemeyeceğini anlamıştı. Bu yüzden havaya sıçradı, yeni kol ve bacaklarının nasıl bir his yarattığını görmek için havada birkaç daire çizdi ve sol koluyla gözlerini koruyup sağındaki vitray camı kırarak dışarı çıktı.

Manhattan'a doğru uçarken kız kardeşinin kayınvalidesiyle kayınbabasını uzun bir süre göremeyeceğini düşündü. Carl'ın bir müddet evlenmemesini umut etti. Acaba kendisi de bir gün doğru kadınla tanışabilecek miydi?..

Yukarı doğru bir hava akımı yakalayarak yükseldi, esintiyi tüm vücudunda hissedebiliyordu. Arkasına baktığında kilise bozulmuş bir karınca yuvasını andırıyordu. Uçmaya devam etti.

TANIK

Walter Jon Williams

Jetçocuk öldüğünde gündüz seansında *Jolson Story*'yi izliyordum. Larry Parks'ın performansım görmek istemiştim, herkes olağanüstü olduğunu söylüyordu. Dikkatlice inceliyor, kafama notlar alıyordum.

Genç aktörler böyle şeyler yaparlar.

Film sona erdi, ama çok rahattım ve gelecek birkaç saat için bir planım yoktu. Larry Parks'ı tekrar görmek istedim. Filmi bir kez daha izledim. Ancak yarısına doğru uyuyakaldım, uyandığımda jenerik yukarı doğru süzülüyordu. Sinemada yalnızdım.

Lobiye adımımı attığımda, yer gösterici kadınlar gitmiş, kapılar kilitlenmişti. Hepsi kaçmış ve makiniste söylemeyi unutmuşlardı. Dışarı çıktığımda hoş, aydınlık bir sonbahar öğleden sonrasıyla karşılaştım ve İkinci Cadde'nin bomboş olduğunu gördüm.

İkinci Cadde asla boş olmazdı.

Gazete bayileri kapanmıştı. Gördüğüm birkaç araba park halindeydi. Sinemanın ışıklı tabelası kapatılmıştı. Uzaktan öfkeli araba kornalarını ve onların üstünde de güçlü uçak motorlarının gümbürtüsünü duyabiliyordum. Bir yerlerden kötü kokular geliyordu.

New York'a kentlerde hava saldırıları esnasında ortaya çıkan o ürkütücü atmosfer hâkimdi; terk edilmiş, bekleyiş içerisinde ve endişeli. Savaş sırasında hava saldırılarına tanık olmuştum, genelde saldırılan taraftaydım ve o hissi hiç sevmezdim. Bir buçuk blok ötedeki daireme doğru yürümeye başladım.

Otuz metre gitmiş gitmemiştim ki o kötü kokunun kaynağını gördüm. Kırmızı-pembe bir su birikintisine benziyordu, yere tuhaf renklerde birkaç galon dondurma dökülmüş gibi kaldırımın üzerinde eriyerek kanalizasyon ızgarasına doğru akıyordu.

Biraz daha yakından baktım. Birikintinin içinde birkaç kemik vardı. Bir insan çenesi, bir kavalkemiği parçası ve bir göz yuvası. Eriyerek açık pembe bir köpüğe dönüşüyorlardı.

Birikintinin altında giyecekler de vardı. Bir yer gösterici kadın üniforması. Kadının feneri de kanalizasyon ızgarasına doğru yuvarlanmıştı ve metal parçaları, sahibinin kemikleriyle birlikte eriyordu.

Bünyemin adrenalin salgılamasıyla midem ters döndü. Koşmaya başladım.

Daireme ulaşana kadar acil bir durum olduğunu anlamıştım, bilgi almak için radyoyu açtım. Philco markalı radyomun ısınmasını beklerken, dolaptaki konserve yiyecekleri kontrol etmeye gittim - tek bulabildiğim birkaç Campbell konservesi oldu. Ellerim o kadar titriyordu ki konservelerden birini devirip düşürdüm, teneke konserve büfenin kenarından aşağı yuvarlanıp buzdolabının arkasına düştü. Konserveyi alabilmek için yandan buzdolabına yüklenirken, birden sanki ışıkta bir değişim oldu ve buzdolabı fırlayıp odanın karşısına doğru uçtu. Neredeyse duvarı deliyordu. Alttaki eriyen buzları tutan tepsi kayıp içindeki sular yere döküldü.

Çorba konservesini aldım. Ellerim hâlâ titriyordu. Buzdolabını geri iterken, tüy gibi hafif geldiğini hissettim. Işıkta garip değişiklikler olmaya devam etti. Buzdolabını tek elimle kaldırabiliyordtım.

Sonunda radyo ısındı ve virüsten haberdar oldum. Kendini hasta hissedenlerin Ulusal Muhafızlar tarafından şehrin dört bir yanına kurulan çadır hastanelere başvurmaları isteniyordu. Bir tanesi yaşadığım yerin yakınlarında, Washington Square Parktaydı.

Ben kendimi hasta hissetmiyordum, ama diğer yandan buzdolabıyla jonglör gibi oynayabiliyordum ki bu normal bir davranış sayılmazdı. Washington Square Park'a doğru yürüdüm. Her yerde ölüler vardı - bazıları sokakta yatıyordu. Birçoğuna bakamadım. Savaşta gördüğüm her şeyden daha kötüydü. Sağlıklı ve hareket edebilir durumda olduğum sürece doktorların beni tedavi listesinin sonlarına yazacağını biliyordum, yani yardım almam için günlerce beklemem gerekecekti. Bu yüzden ben de görevli birine gidip, eskiden orduda olduğumu ve yardım edebilmek için ne yapabileceğimi sordum. Olur da ölmeye başlarsam, en azından hastanenin yakınlarında olurum, diye düşünüyordum.

Doktorlar bir mutfağın kurulmasına yardım etmemi istediler. İnsanlar çığlık atıyor, ölüyor ve doktorların gözü önünde değişiyorlar, ancak sağlık görevlilerinin ellerinden bir şey gelmiyordu. Çözüm olarak ancak yaralıların karnını doyurmayı

düşünebilmişlerdi.

Ulusal Muhafızlara ait bir kamyonun yanına gittim ve yemek kasalarını kaldırmaya başladım. Her biri yaklaşık yirmi kiloydu ve altı tanesini üst üste koyup tek elimle kamyondan mutfağa taşıyordum. Işık algım garip şekillerde değişiyordu. Kamyonu iki dakikada boşalttım. Başka bir kamyon parkı geçmeye çalışırken çamura saplanmıştı, ben de koca kamyonu kaldırıp olması gereken yere taşıdım, sonra da kasalarını boşaltıp doktorlara başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordum.

Etrafımda garip bir parıltı vardı, insanlar, marifetimi sergilediğim sırada vücudumun etrafını altın rengi parlak bir auranın sardığını söylüyordu. Etrafımdaki parıltının içinden dünyaya bakarken de ışık farklı görünüyordu.

Bunun üzerinde fazla durmadım. Etrafımdaki görüntü kahrediciydi ve bu böyle günlerce devam etti, insanlar siyah kız veya joker çekiyor, yaratıklara dönüşüyor, ölüyor, şekil değiştiriyordu. Sıkıyönetim şehrin üzerine bir yumruk gibi inmişti - tıpkı savaş zamanı gibiydi. Köprülerde çıkan ilk ayaklanmalardan sonra başka bir sorun olmamıştı. Şehir geçen dört sene boyunca karartmalarla, sokağa çıkma yasaklarıyla ve devriyelerle yaşadığı için insanlar savaş dönemi alışkanlıklarına kolayca geri dönmüştü. Çılgın dedikodular dolaşıyordu -Marslı saldırısı, yanlışlıkla zehirli bir gazın salınması, Naziler veya Stalin tarafından yayılmış bakteriler. Bunlar da yetmezmiş gibi binlerce insan Jetçocuk'un hayaletini Manhattan sokaklarında uçarken gördüklerine yemin ediyordu. Bense hastanede çalışıp ağır yükler kaldırmaya devam ettim. Tachyon'la da orada tanıştım.

Bazı belirtileri hafifleteceğini umduğu deneysel bir serumu bırakmak için uğramıştı ve onu ilk gördüğümde kendimi, Ah, Tanrım, meczubun teki teyzesinin verdiği iksirle muhafızların yanından geçiverdi, diye düşünmekten alamadım. Omuzlarını geçen metalik kızıl saçlarıyla sıska bir adamdı, bunun doğal bir renk olamayacağını biliyordum. Kıyafetlerini tiyatrolar bölgesindeki bir Kurtuluş Ordusu dükkânından almış gibi giyinmişti; üzerinde bir bando takımı liderinin giyebileceği türden parlak turuncu bir ceket, kırmızı bir Harvard kazağı, tüylü bir Robin Hood şapkası, dizlerinin on santim altında sona eren bir golf pantolonuyla buna eşlik eden baklava desenli çoraplar ve bir pezevengin ayağında bile garip duracak çift renkli ayakkabılar vardı. İçi hipodermik iğnelerle dolu tepsisiyle yataktan yatağa geziyor, her hastayı gözlemliyor ve

iğneleri insanların kollarına batırıyordu. Taşıdığım röntgen makinesini yere koydum ve birine zarar vermeden önce adamı durdurabilmek için ona doğru koştum.

O sırada üç yıldızlı bir general, hastaneyi yöneten Ulusal Muhafız albayı ve Roosevelt'in Tarım Bakanlığı'ndaki eski ekibinden, hemen tanıdığım Bay Archibald Holmes'un da ona eşlik edenler arasında bulunduğunu fark ettim. Savaş sonrasında Bay Holmes Avrupa'daki büyük bir yardım kuruluşunun başına getirilmiş, ancak salgın başladığı gibi Truman onu derhal New York'a göndermişti. Hemşirelerden birinin arkasına yanaşıp neler döndüğünü sordum.

"Yeni bir tedavi türü," dedi hemşire. "Şu Dr. Tac-her-ne-haltsa işte, o getirdi."

"*Onun* tedavisi mi?" diye sordum.

"Evet," Kadın kaşlarını çatarak Tach'a baktı. "Başka bir gezegenden gelmiş."

Adamın Robin Hood şapkasına ve baklava desenli çoraplarına baktım. "Hadi canım."

"Hayır. Gerçekten. Öyle."

Yakından baktığınızda, garip mor gözlerinin altındaki kara halkaları, yüzündeki zorlanma ifadesini görebiliyordunuz. Yaşanan felaketten beri kendini çok fazla zorluyordu, diğer tüm doktorlar gibi - benim haricimdeki herkes gibi. Her gece birkaç saat uyku uyuyor olmama rağmen kendimi çok dinç hissediyordum.

Ulusal Muhafız albayı bana baktı. "İşte başka bir vaka," dedi. "Adı Jack Braun."

Tachyon başını kaldırıp bana döndü. "Belirtilerin?" diye sordu. Derin bir sesi, belli belirsiz bir Orta Avrupa aksanı vardı.

"Kuvvetliyim. Kamyonları kaldırabiliyorum. Bunu yaparken de altın rengi bir ışık saçıyorum."

Heyecanlanmış gibi göründü. "Biyolojik bir güç alanı. Enteresan. Seni daha sonra incelemek isterim…" Suratına bir tatsızlık ifadesi yerleşti. "Şu anki kriz sona erince."

"Tabii, doktor, nasıl istersen."

Sıradaki yatağa doğru hareketlendi. Acil durum masasından Bay Holmes onu takip etmedi. Sigara kutusuyla oynarken, durmuş beni izliyordu.

Başparmaklarımı kemerime geçirdim ve işe yarar görünmeye çalıştım. "Yardımcı olabilir miyim, Bay Holmes?"

Biraz şaşırmış gibiydi. “Adımı biliyor musun?” diye sordu.

“1933’te Kuzey Dakota, Fayette’e gelişinizi hatırlıyorum,” dedim. “New Deal’ın[8] hayata geçirilmesinden hemen sonraydı. O sırada Tarım Bakanlığı’ndaydınız.”

“Uzun bir zaman önceydi. New York’ta ne yapıyorsunuz, Bay Braun?”

“Tiyatrolar kapanana kadar oyuncuydum.”

“Hımm.” Başını salladı. “Yakında tiyatroları tekrar açacağız. Dr. Tachyon bize virüsün bulaşıcı olmadığını söyledi.”

“Bu insanların içini rahatlatacaktır.”

Gözlerini çadırın girişine doğru dikti. “Hadi dışarı çıkıp bir sigara içelim.”

“Bana uyar.” Onun peşinden dışarı çıktıktan sonra ellerimi silkeleyip, gümüş kabından çıkardığı özel harmanlı sigarasını kabul ettim. Sigaralarımızı yaktı ve kibritin üzerinden beni süzdü.

“Acil durum sona erdiğinde, sana birkaç test daha yapmak isterim,” dedi. “Neler yapabildiğini görmek için.”

Omuzlarımı silktim. “Tabii, Bay Holmes,” dedim. “Özel bir nedeniniz var mı?”

“Belki sana bir iş verebilirim,” dedi. “Dünya sahnesinde.”

Bu sırada benimle güneş arasından bir şey geçti. Yukarı baktığımda soğuk bir parmak boynuma dokundu.

Jetçocuk’un hayaleti gökyüzünün altında siyah bir renkle uçuyor, beyaz pilot atkısı rüzgârda dalgalanıyordu.

Kuzey Dakota’da büyümüştüm. 1924’te, zor zamanlarda doğmuştum. Bankalar sorunlarla boğuşuyor, çiftliklerdeki ihtiyaç fazlası ürünler fiyatları düşürüyordu. Büyük Buhran baş gösterdiğinde işler daha da kötüye gitti. Tahıl fiyatları o kadar düşmüştü ki bazı çiftçiler ekinlerini elden çıkarmak için üstüne para veriyordu. Hükümet binasında neredeyse her hafta açık artırmalarla çiftlikler satılıyordu - elli bin dolar değerindeki çiftlikler birkaç yüz dolara gidiyordu. Ana caddedeki dükkânların yarısı tahtalarla kapatılmıştı.

O günler Çiftlik Tatilleri günleriydi; çiftçilerin, fiyatları yükselsin

diye tahılları ellerinde tuttukları günler… Gecenin bir yarısı kalkar, kimse arkalarından iş çevirip tahıl satmasın diye yollarda devriye gezen babamla kuzenlerime yemek ve kahve götürürdüm. Eğer birisi tahıl kamyonuyla çıkagelecek olursa, kamyona el koyup ekinleri dökerler; eğer bir büyükbaş kamyonu gelecek olursa da, hayvanları vurup yol kenarında çürümeye bırakırlardı. Buğdayı çok ucuza alıp büyük servetler kazanan yerel kodamanlar, çiftlik grevini kırmak için, elleri baltalı, küçük şapkalı Amerikan Lejyonunu yolladığında, tüm mahalle ayaklanmış, onlara hayatlarının dayağını atıp adamları şehre geri yollamıştı.

Aniden bölgemizin muhafazakâr Alman çiftçileri radikaller gibi konuşup davranmaya başlamıştı. Roosevelt, ailemin oy verdiği ilk Demokrat'tı.

Archibald Holmes'u ilk gördüğümde on bir yaşındaydım. Tarım Bakanlığı'ndaki Henry Wallace için sorun giderici olarak çalışıyordu ve Fayette'e çiftçilerle bir konuyu konuşmak için gelmişti - fiyat kontrolü ya da muhtemelen üretim denetimi veya muhafaza tedbirleri konusunda, yani çiftliğimizi açık artırma satışlarından koruyan New Deal önlemleri konusunda. Geldiğinde hükümet binasının basamaklarında küçük bir konuşma yapmıştı. Nedense bunu hiç unutamadım.

O zamanlar bile çok etkileyici bir adamdı. İyi giyimli, henüz kırkına basmamış olmasına rağmen kır saçlıydı, Roosevelt'inkine benzer bir sigara ağızlığı kullanıyordu. Tidewater'inkine benzer bir konuşma tarzı vardı, kulağıma garip gelmişti, *R*'leri biraz kabaca bastırıyor gibiydi. Ziyaretinden hemen sonra, işler yoluna girmeye başlamıştı.

Yıllar sonra, onu iyice tanıdıktan sonra, benim için hep Bay Holmes olarak kaldı. Ona asla ilk adıyla seslenemedim.

Belki de dış dünyaya açılma tutkumu Bay Holmes'un ziyaretine bağlayabilirim. Fayette haricinde bir şeyler olduğunu hissediyordum, Kuzey Dakota'nın dünyaya bakış tarzı dışında bir şeyler. Aileme göre, zaman içerisinde kendi çiftliğimi alacak, kasabadan bir kızla evlenecek, bir sürü çocuk yapacak, pazar günlerimi papazın cehennem hakkındaki konuşmasını dinleyerek geçirecek ve hafta içlerinde de bankanın kazancı için tarlada çalışacaktım.

Tüm kaderimin bundan ibaret olması zoruma gitmiyordu, içgüdüsel olarak biliyordum: Dışarıda bir yerlerde farklı bir hayat

vardı ve bundan kendi payımı almak istiyordum.

Büyüdüğümde, uzun boylu, geniş omuzlu ve sarışın bir adam oldum; büyük ellerim sayesinde Amerikan futbolu benim için çocuk oyuncağıydı ve sonradan menajerimin söyleyeceği gibi "kaba, haşin bir yakışıklılığım" vardı. Futbol oynardım, iyi de oynardım, okul hayatımı pinekleyerek geçirdim, uzun ve karanlık kış günlerindeyse yerel tiyatrolarda, törenlerde oyunlara çıktım. İngilizce ve Almanca oyunlar oynayan amatör tiyatrolar için epey bir fırsat vardı, ben ikisini de yaptım. Genelde Victoria melodramları ile görkemli tarihi oyunlarda oynadım ve güzel eleştiriler aldım.

Kızlarla aram iyiydi. Yakışıklı, normal bir çocuktum ve hepsi onların çiftçi kocası olacağımı düşünürdü. Hiçbir zaman özel birini bulmamaya özen gösterdim. Cebimde hep birkaç prezervatif bulundurur, aynı en az üç-dört kızı elimde tutardım. Büyüklerimin benim için kurdukları tuzağa düşmeyecektim.

Hepimiz vatansever olarak büyüdük. Bu, dünyanın o tarafında normal bir şeydi: sert iklim şartlarıyla beraber gelen güçlü bir vatan sevgisi vardır. Mesele edilecek bir şey değildi; vatanseverlik oradaydı ve her şeyin parçasıydı.

Yerel futbol takımı gayet başarılıydı; Kuzey Dakota'dan çıkış yolumu görmeye başlamıştım. Son senemin sonunda Minnesota Üniversitesi'nden burslu eğitim teklifi aldım.

Ama gitmedim. Onun yerine, Mayıs 1942'de mezun olduktan sonra, askere alım memuruna koşup piyade birliği için gönüllü oldum.

Önemli bir olay değildi. Sınıfımdaki her çocuk benimle aynı şeyi yapmıştı.

Kendimi 5. Tümenle İtalya'da buldum ve çok kötü bir piyade savaşı yaşadım. Sürekli yağmur yağıyor, asla doğru düzgün bir barınak olmuyor, yaptığımız her hareket karşı tepede oturan görünmez Almanların gözüne yapışmış Zeiss dürbünlerinde apaçık görünüyor ve bunu her seferinde bir 88'in korkunç sortisi takip ediyordu… Her an korkuyordum, bazen bir kahramandım, ama çoğunlukla dudaklarıma kadar çamura batmış şekilde mermilerin vızıltısından saklanıyordum. Birkaç ay sonra eve tek parça halinde dönemeyeceğimi anladım, hatta eve hiç dönememe ihtimalim de vardı. Vietnam'daki gibi görev süreleri yoktu; bir nişancı savaşın sonuna kadar ya da ölene kadar veya vurulup dönemeyecek hale gelene kadar cephede kalıyordu. Bu gerçekleri kabullenip yapmam

gerekenleri yapmaya koyuldum. Astsubay üstçavuşluğa terfi ettim ve sonunda bir Bronz Yıldız ile üç Mor Kalp kazandım. Ama madalya ve terfilerin benim için hiçbir zaman bir çift kuru çorap kadar önemi olmadı.

Asker arkadaşlarımdan birinin adı Martin Kozokowski'ydi, babası New York'ta önemsiz bir tiyatro prodüktörüydü. Bir akşam çok kötü bir şişe şarabı ve bir sigarayı -sigara da bana askerliğin öğrettiği bir başka şeydi- paylaşırken Kuzey Dakota'daki oyunculuk kariyerimden bahsedince, Martin sarhoşluğun verdiği taşkın bir neşeyle, "Savaştan sonra New York'a gelsene, babamla birlikte seni sahneye çıkarırız," dedi. Bu anlamsız bir hayaldi, sonuçta o sırada hiçbirimiz gerçekten eve dönebileceğimizi düşünmüyorduk, ama kafama takılmıştı ve sonradan bunun hakkında konuştuk. Derken yavaş yavaş, hani bazen olduğu gibi, bu rüya gerçekleşti.

V-E Günü'nden sonra New York'a gittim ve birtakım yarı zamanlı işlerde çalışırken -hepsi savaş ve çiftçilikle karşılaştırıldığında oldukça kolay şeylerdi- baba Kozokowski bana birkaç rol ayarladı. Tiyatro çevreleri etkileyici, entelektüel ve ruj kullanmayan kızlarla doluydu -o zamanlar ruj kullanmamak cüretkârca bir hareket olarak görülürdü- ve eğer onların Anouilh, Pirandello ya da psikanaliz hakkındaki konuşmalarını dinlerseniz sizi evlerine götürürlerdi. En iyi taraflarıysa, evlenip küçük çiftçi çocuklar doğurmak istememeleriydi. Barış dönemindeki reflekslerim geri dönmeye başlamıştı. Kuzey Dakota yavaş yavaş anılarımdan siliniyordu, hatta bir süre sonra savaşın da kendine has tesellileri olabilir diye düşünmeye başladım.

Bu bir illüzyondu elbette. Çünkü bazı geceler hâlâ kulağımda 88'lerin ıslığıyla uyandığımda, karnım korkuyla düğümleniyor, baldırımdaki eski yara hâlâ sızlıyordu. Havan topunun açtığı yarıkta boynumdan çamurlar akarken sırtüstü uzanmış, morfinin etki etmesini beklerken, kısa ve kalın kanatlarında güneşin ışıldadığı gümüş bir Thunderbolt filosu görmek için gökyüzüne baktığımı, benim bir arazi aracından dışarı atlayışımla kıyaslandığında dağların üzerinden çok daha rahat bir şekilde sıçrayan o uçakları görmeye çalıştığımı hatırlıyordum. Ve bir de, üstümdeki kamuflaj gitgide kana bulanır ve ben morfinin etki etmesini beklerken, savaş pilotlarının kendi dertsiz tasasız göklerinde süzülmelerini kıskanarak, öfkeyle olduğum yerde nasıl yattığımı ve *Eğer o piçlerden birini yerde yakalarsam, ona bunu ödeteceğim*, diye düşündüğümü…

♣

Bay Holmes sözünü ettiği testlere başladığında ne kadar güçlü olduğumu kesin bir şekilde kanıtladı. Herhangi bir insanın gördüğünden, hatta hayal ettiğinden çok daha kuvvetliydim. Şayet iyi hazırlanırsam, 40 tona kadar kaldırabiliyordum. Makineli tüfek mermileri göğsümde dümdüz oluyordu. Zırh delen 20 milimetrelik top mermileri, ilettiği enerjiyle beni yere yıkıyor, ama hasarsız bir şekilde tekrar ayağa sıçrıyordum.

Testlerde 20 milimetrelik mermilerden daha büyük bir şey denemeye korkuyorlardı. Şahsen ben de korkuyordum. Büyük bir makineli tüfek mermisi yerine *gerçek* bir topla vurulsaydım, büyük ihtimalle yulaf ezmesine dönerdim.

Belli sınırlarım vardı. Testlere birkaç saat dayandıktan sonra yorulmaya başlıyordum. Zayıflamış oluyordum. Mermiler acıtmaya başlıyordu. Gidip dinlenmem gerekiyordu.

Tachyon biyolojik güç alanı derken doğru bir tahminde bulunmuştu. Aksiyon esnasında altın bir ışık halkası tarafından çevreleniyordum. Onu tam olarak kontrol etmiyordum -eğer birisi sürpriz bir şekilde arkamdan ateş edecek olursa, güç alanı kendi kendini aktive ediyordu. Yorulmaya başladığımda parıltı azalıyordu.

Asla o ışıltının tamamen kaybolacağı kadar yorulmuyordum, hep aktif olmasını istiyordum. Olmasa ne olacağından korkuyordum, bu yüzden ihtiyacım olduğunda her zaman iyice dinlenmiş olmaya dikkat ediyordum.

Test sonuçları ulaştığında, Bay Holmes beni Park Avenue South'taki dairesine çağırdı. Büyük bir yerdi, beşinci katın tamamını kaplıyordu, ama birçok odanın üstünde kullanılmamışlığın kokusu vardı. Karısı 1940'larda pankreas kanserinden öldüğünden beri sosyal hayatını büyük ölçüde terk etmişti. Kızı da başka bir şehirde okula devam ediyordu.

Bay Holmes bana bir içkiyle sigara verip faşizm hakkında ne düşündüğümü ve o konuda neler yapabileceğimi sordu. Tüm o kibirli SS subaylarını ve Luftwaffe'ye[9] mensup paraşütlü birlikleri hatırladım ve gezegendeki en güçlü insan olarak neler yapabileceğimi düşündüm.

"Aslında, şu anda çok iyi bir asker olurdum diye düşünüyorum," dedim.

Bana doğru hafifçe gülümsedi. “Bay Braun, tekrar asker olmak *ister misiniz?*”

O an amacını anlamıştım. Acil bir durum söz konusuydu. Şeytan dünyada yaşıyordu ve bu konuda bir şeyler yapmam mümkündü. Sonuçta karşımda Franklin Delano Roosevelt’in sağ kolu oturuyordu ve bana göre Roosevelt de Tanrı’nın sağ koluydu ve bu konuda bir şeyler yapmamı *istiyordu*.

Tabii ki gönüllü oldum. Büyük ihtimalle üç saniyemi almıştır.

Bay Holmes elimi sıktı. Sonra bana başka bir soru daha sordu: “Siyahi biriyle çalışmak hakkında ne düşünürsün?”

Omuzlarımı silktim, beni ilgilendirmiyordu.

Gülümsedi. “Güzel,” dedi. “O zaman seni Jetçocuk’un hayaletiyle tanıştırmam gerekecek.”

Gözlerimi açıp dik dik bakmış olmalıyım. Gülümsemesi genişledi. “Aslında adı Earl Sanderson. İyi bir adamdır.”

Gariptir ki o isim bir yerlerden tanıdık geliyordu. “Zamanında Rutgers’ta oynayan Sanderson mı? Sağlam bir sporcuydu.”

Bay Holmes irkilmiş gibi göründü. Belki de sporu pek takip etmiyordu.

“Ah, sanırım onda düşündüğünden fazlasını bulacaksın.”

Earl Sanderson Jr., Harlem, New York’ta benimkinden çok daha farklı bir hayata doğmuştu. Benden on bir yaş büyüktü ve belki de ona hiç yetişemeyecektim.

Babası Earl Sr., demiryolu hamalıydı; akıllı, kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı ve Fredrick Douglass ile Du Bois’nın hayranıydı. Niagara Hareketi’nin -sonradan adı NAACP [Siyahileri Geliştirme Ulusal Birliği] olacaktı- ve daha sonra da Uyuyan Demiryolu Hamalları Kardeşliği’nin kurucu üyeleri arasında yer almıştı. Sıkı ve akıllı bir adamdı, dönemin o hararetli Harlem’inde gayet rahattı.

Earl Jr., akıllı bir gençti ve babası bunu ziyan etmemesini istemişti. Lisede hem spor hem de eğitim açısından son derece başarılı olmuş ve 1930’da Paul Robeson’ın ayak izlerini takip edip Rutgers’a gittiğinde burs teklifleri önüne serilmişti.

Üniversitedeki ikinci yılında, Komünist Parti’ye katılmıştı. Onunla sonradan tanıştığımızda, zamanında önündeki tek mantıklı

seçim buymuş gibi konuşmuştu.

“Buhran sadece kötüye gidiyordu,” demişti. “Polisler ülkenin her tarafında sendika üyelerini vuruyordu ve beyazlar, siyahlar kadar fakir olmanın ne demek olduğunu öğreniyordu. O sıralar Rusya’dan, tam kapasite çalışan fabrikaların resimleri geliyordu. Burada, Amerika’daysa, fabrikalar kapanmıştı ve işçiler açlıktan ölüyordu. Devrime çok az kaldığını düşünüyordum. Komünist Parti o sırada hem sendikalar hem de eşitlik için çalışan tek partiydi. Bir sloganları vardı: ‘Siyah ve beyaz, birleş ve savaş.’ Bu bana doğru gelmişti. Lanet ten renkleri umurlarında değildi - gözlerine bakar ve sana ‘yoldaş’ derlerdi. Bu da o ana kadar başkalarının bize reva gördüğünden çok daha büyük bir şeydi.”

Earl 1931’de Komünist Parti’ye katılmak için tüm iyi nedenlere sahipti. Sonradan tüm o iyi nedenler ayaklanıp hepimizi ezecekti.

Earl Sanderson’ın neden Lillian ile evlendiğinden emin değilim, ama Lillian’ın o kadar yıl boyunca neden onun peşinden koştuğunu anlıyorum. “Jack,” demişti Lillian bana, “Earl adeta *parlıyordu*.”

Lillian Abbott, Earl’le Earl’ün liseyi bitirmesine iki sene kala tanışmıştı. O ilk tanışmadan sonra, Lillian tüm boş zamanlarım onunla birlikte geçirmişti. Gazetelerini almış, cebindeki bozuklarla tiyatro parasını karşılamış, radikallerin toplantılarına katılıp maçlarında onun için tezahürat yapmıştı. Komünist Parti’ye Earl’den bir ay sonra üye olmuştu. Ve Earl, Rutgers’tan yüksek onur derecesiyle ayrıldıktan birkaç hafta sonra da evlenmişlerdi.

“Earl’e pek seçim şansı tanımadım,” demişti Lillian. “Beni susturabilmesinin tek yolu, benimle evlenmesiydi.”

Tabii ki her ikisi de neye bulaştıklarının farkında değildi. Earl kendini boyunu aşan meselelere, gerçekleşmesinin yakın olduğunu düşündüğü devrime kaptırmış ve belki de nahoş zamanlarda Lillian’ın biraz mutluluğu hak ettiğini düşünmüştü. “Evet” demek Earl’e bir şeye mal olmamıştı.

Ama Lillian’ın her şeyine mal olmuştu.

Evliliğinin ikinci ayında Earl, Komintern’e layık bir ajan olmayı öğrenmek için bir yıllığına Lenin Üniversitesi’nde okumak üzere Sovyetler Birliği’ne giden bir gemiye atlamıştı. Lillian evde kalmış, annesinin dükkânında çalışmış, Earl olmadan pek tadı çıkmayan parti toplantılarına katılmıştı. Pek hevesli olmasa da bir devrimcinin eşi olmayı öğreniyordu.

Rusya’da bir yıl kaldıktan sonra Earl hukuk okumak için

Columbia'ya gitmişti. Mezun olup A. Philip Randolph'un yanında, Amerika'nın en radikal sendikalarından olan Uyuyan Demiryolu Hamalları Kardeşliği'nde danışman olarak çalışmaya başlayana kadar Lillian ona madden destek olmuştu. Sendikada çalışmaya başladıktan sonra babası Earl Sr., oğluyla gurur duymuş olmalıydı.

Büyük Buhran sona yaklaştıkça, Earl'ün Komünist Parti'ye olan adanmışlığı da kaybolmaya başlamıştı - belki de beklenen devrimin geleceği yoktu. Earl Rusya'da devrimci olmayı öğrenirken General Motors grevi CIO'nun[10] lehine sonuçlanmıştı. Kardeşlik de, Pullman Company tarafından 1938'de tanınmış ve Randolph sonunda bir maaş almaya başlamıştı - onca yıl ücretsiz çalışmıştı. Sendika ve Randolph, Earl'ün zamanının çoğunu alıyordu, böylece parti buluşmalarına katılımı seyrekleşmeye başlamıştı.

Nazi-Sovyet paktı imzalandığında, Earl sinirle Komünist Parti'den istifa etmişti. Faşistlerle uzlaşmak onun tarzı değildi.

Earl'ün söylediğine göre Pearl Harbor'dan sonra, savunma sanayii için kurulan fabrikalar insanları işe almaya başladığında beyazlar için kriz bitmişti, ne var ki çok az siyaha iş veriliyordu. Bu, Randolph ve arkadaşlarının sabrını taşırmıştı. Randolph -savaşın ortasında- demiryollarını greve sokma tehdidinde bulunmuş ve buna ek olarak Washington'a bir yürüyüş yapacaklarını duyurmuştu. Roosevelt bunun üzerine, sorun gidericisi Archibald Holmes'u bir anlaşma sağlaması için Randolph'e yollamıştı. Sorun, 8802 Numaralı Başkanlık Kararnamesi'nin çıkarılmasıyla sonuçlanmış, böylece devlet müteahhitlerinin ırk ayrımcılığı yapması yasaklanmıştı. Bu, hem sivil haklar tarihinin dönüm noktası sayılabilecek kararlardan hem de Earl'ün kariyerindeki en büyük başarılarından biri olmuştu.

8802 Numaralı Başkanlık Kararnamesi'nden bir hafta sonra, Earl'ün askere alım sınıflandırması değiştirilerek 1-A'ya[11] çevrilmişti. Demiryolu sendikası onu koruyamayacaktı. Hükümet, intikamını alıyordu.

Earl de böylece hava kuvvetleri için gönüllü olmaya karar vermişti. Hep uçmak istemişti.

Pilotluk için yaşlı olmasına rağmen, sporcu olduğu için kondisyonu sayesinde fiziksel testleri geçmeyi başarmıştı. Orduya alınırken, PAF (Prematüre Anti-Faşist) olarak tescillenmişti; 1941 öncesinde Hitler'i sevmeyecek kadar güvenilmez kişiler resmi olarak bu şekilde etiketleniyordu.[12]

Earl, yalnızca siyahilerden oluşan 332. Avcı Uçağı Grubu'na atanmıştı. Siyahi pilotlara uygulanan tahkikat süreci o denli katıydı ki, en sonunda tüm bölük profesörler, papazlar ve doktorlarla dolmuş; tüm bu zeki insanlar da birinci sınıf pilot refleksleri sergilemişti. Yurtdışındaki hava bölüklerinin hiçbiri aralarında siyahi pilotlar istemediği için, 332. Avcı Uçağı Grubu, eğitim için aylarca Tuskegee'de kalmıştı. En sonunda, ortalama bir bölükten üç kat daha fazla eğitim almışlar ve nihayet İtalya'daki üslere hareket ettiklerinde, "Yalnız Kartallar" olarak bilinen grup, Avrupa Cephesi'nin üzerinde bir şimşek gibi çakmıştı.

Thunderbolt'larını en zorlu hedefler de dahil olmak üzere Almanya ve Balkan ülkelerinin üzerinde uçurmuşlardı. On beş binden fazla sorti yapmışlar ve o dönemde, refakat edilen bombardıman uçaklarından bir tanesi bile Luftwaffe'ye kaybedilmemişti. Haberler yayılmaya başladığında, bombardıman uçakları özellikle 332. bölüğün refakatini istemeye başlamıştı.

Grubun en iyi pilotlarından biri, elli üç "teyit edilmemiş" ölüsü bulunan Earl Sanderson'dı. Ölümler teyit edilmemişti çünkü siyahi birlikler için kayıt tutulmuyordu; ordu, siyahilerin öldürme sayısında beyazları geçeceğinden korkuyordu. Korkularında haklıydılar da - elli üç sayısı Earl'ü Jetçocuk dışında tüm Amerikalıların üzerine çıkarıyordu ve Jetçocuk da birçok kurala istisna oluşturan güçlü kişiliklerden bir diğeriydi.

Jetçocuk'un öldüğü gün, Earl işten eve ağır bir grip geçirdiğini düşünerek gelmiş ve ertesi gün siyahi bir as olarak uyanmıştı.

İrade gücüyle uçabiliyor, saatte yaklaşık 800 km hıza kadar çıkabiliyordu. Tachyon buna "projeksiyon telekinezisi" adını koymuştu.

Earl aynı zamanda benim kadar olmasa da güçlüydü - tıpkı benim gibi, kurşunlar vücudundan sekip gidiyordu. Ama top mermileri canını yakabiliyordu, ayrıca havada bir uçakla çarpışma ihtimalinden korktuğunu da biliyorum.

Ayrıca önünde bir tür güç duvarı, yolunun üzerindeki her şeyi etrafa savuran bir tür şok dalgası oluşturabiliyordu. İnsanlar, araçlar, duvarlar… Bir gök gürültüsü eşliğinde hepsi 30 metre öteye fırlatılmış oluyordu…

Earl kendini dünyaya tanıtmadan önce birkaç hafta yeteneklerini tek başına test etmişti; pilot başlığı, siyah deri uçuş ceketi ve botlarıyla şehrin üstünde uçmuştu. Sonunda insanları

kendisinden haberdar ettiğinde, onu ilk arayan Bay Holmes olmuştu.

Earl'le, Bay Holmes'la anlaşmamın ertesi günü tanıştım. O sırada çoktan Bay Holmes'un boş odalarından birine taşınmıştım; dairesinin anahtarlarından biri artık bendeydi. Dünya basamaklarını hızla tırmanıyordum.

Earl'ü hemen tanımıştım. "Earl Sanderson," dedim, daha Bay Holmes bizi tanıştırmaya fırsat bulamadan. Elini sıktım. "Rutgers için oynarken, senin hakkındaki haberleri okuduğumu hatırlıyorum."

Earl bunun üzerinde çok durmadı. "İyi bir hafızan var," dedi.

Oturduk ve Bay Holmes resmi bir şekilde bizden ve daha sonra kadroya katmak istediklerinden ne istediğini açıkladı. Earl'ün işe yarar yeteneklere sahip olan kimse anlamındaki "as" ve buna karşılık virüs tarafından kötü bir şekilde biçimi bozulmuş kimse anlamını taşıyan "joker" terimleriyle ilgili endişeleri vardı - bu terimlerin bir sınıf sistemini dayattığını düşünüyor ve bizi bir tür sosyal piramidin tepesine koymak istemiyordu. Bay Holmes ekibimizin adım resmi olarak Demokrasi Egzotikleri koymuştu. Amerika'nın savaş sonrası ideallerinin görünür sembolleri olacak, Amerika'nın Avrupa ve Asya'yı yeniden imar çabalarına itibar sağlayacak, faşizm ve hoşgörüsüzlüğe karşı verilen savaşı devam ettirecektik.

Amerika bir savaş sonrası Altın Çağ'ı başlatıp bunu dünyanın geri kalanıyla paylaşacaktı. Biz de bunun sembolü olacaktık.

Kulağa çok güzel geliyordu. Katılmak istedim.

Earl ise karar vermekte biraz zorlandı. Holmes onunla daha önce konuşmuş, sonradan Branch Rickey'in Jackie Robinson ile yapacağı anlaşmaya benzer bir anlaşmayı kabul etmesini istemişti: Earl iç politikadan uzak duracaktı. Stalin ve Marksizmle bağlantılarını kopardığını, kendini barışçıl bir değişime adadığını ilan edecekti. Sinirini kontrol altında tutacak, görevini yerine getirirken kaçınılmaz olarak karşılaşacağı öfkeye, ırkçılığa ve tepeden bakışa tahammül edecek ve bunu yaparken hiçbir misillemede bulunmayacaktı.

Earl daha sonra bana kendisiyle nasıl mücadele ettiğini söyleyecekti. O zamana kadar güçlerinin farkına varmıştı, önemli

olayların yaşandığı yerlerde sadece mevcut bulunarak pek çok şeyi değiştirebileceğini biliyordu. Eğer koca bir polis birliğini dümdüz edecek birisi olursa, güneyli polisler, ayrımcılık karşıtlarının mitinglerini dağıtamazdı. Grev kırıcılar onun güç dalgasının önünde etrafa savrulup giderlerdi. Bir restoranın uyguladığı ırka dayalı ayrımcılık politikasını sona erdirmeye karar verecek olursa, tüm Deniz Piyadeleri Birliği gelse onu dışarı atamazdı - en azından, binayı yıkmadan atamazdı.

Ama Bay Holmes, Earl güçlerini bu şekilde kullanırsa, cezayı kendisinin çekmeyeceğini söylemişti. Eğer Earl Sanderson'ın kışkırtmalara şiddetle karşılık verdiği görülecek olursa, ülkenin dört bir yanında masum siyahlar meşe ağaçlarının dallarına asılacaktı.

Böylece Earl, Bay Holmes'a istediği garantiyi verdi. Hemen ertesi gün işe başlayarak, ikimiz epey bir tarih yazmaya koyulduk.

♣

Demokrasi Egzotikleri asla Amerika hükümetinin resmi bir parçası olmadı. Bay Holmes Dışişleri Bakanlığı'nın görüşünü almıştı, ama benim ve Earl'ün giderlerini kendi cebinden karşılıyor ve ben onun dairesinde yaşıyordum.

Halletmemiz gereken ilk iş, Perón'du. Düzmece bir seçimle Arjantin'in devlet başkanı seçilmişti ve kendisini Güney Amerika'nin Mussolini'sine, Arjantin'i de faşistlerle savaş suçlularının sığınağına çevirmeye başlamıştı. Demokrasi Egzotikleri olarak bu konu hakkında neler yapabileceğimizi görmek için güneye uçtuk.

Geriye dönüp bakınca, varsayımlarımıza şaşırıyorum. Büyük yabancı bir devletin anayasal hükümetini yıkmayı kafaya koymuş ve bu konu hakkında pek bir şey düşünmemiştik… Earl bile en ufak bir kuşku duymadan hareket ediyordu. Zaten Avrupa'da yıllarca faşistlere karşı savaşmıştık ve güneye inip faşistleri orada da ezmekte bir fark görmüyorduk.

Yola çıktığımızda, yanımızda başka biri daha vardı. David Harstein uçakta kendi kendine konuşurmuş gibi görünüyordu. Ama oradaydı işte, Brooklyn'den bir Yahudi satranç düzenbazı, New York'un her yerinde görebileceğiniz hızlı konuşan, kıvırcık saçlı genç adamlardandı. Sel sigortası, kullanılmış araba lastiği veya kaşmir kadar kaliteli olan mucizevi bir malzemeden yapılmış ısmarlama takım elbiseler satmaya çalışırlardı. David birdenbire

Demokrasi Egzotiklerinin bir üyesi olmuştu ve önemli kararların çoğunu o veriyordu. Onu sevmenize engel olamıyordunuz. Onunla aynı fikirde olmanızı engelleyemiyordunuz.

O da bir egzotikti elbette. Ona ve dünyaya karşı sıcak hisler beslemenizi sağlayan feromon hormonları salgılar, bu da cana yakın ve telkine açık bir atmosfer yaratırdı. Arnavut bir Stalinisti kafasının üstünde Amerika'nın milli marşını söylemeye ikna edebilirdi - tabii o ve feromonları aynı odada olduğu sürece. Sonrasında, Arnavut Stalinistimiz kendine geldiğinde derhal kendini ihbar eder ve vurdurturdu.

David'in güçlerini gizli tutmaya karar verdik. Tıpkı radyodaki The Shadow gibi gizli bir süper kahraman ve bizim gözcümüz olduğuna dair hikâyeler yaydık. Aslında, sadece konferanslara katılıyor ve insanların bizimle aynı fikirde olmasını sağlıyordu. Oldukça güzel işliyordu.

Perón henüz dört aydır makamında olduğu için daha gücünü toparlayamamıştı. Onu iktidardan indiren darbeyi örgütlememiz yalnızca iki hafta sürdü. Harstein ve Holmes, ordu subaylarıyla toplantıya girer ve daha işlerini bitirmeden albaylar Perón'un kellesini tepside getireceklerine dair yeminler ederlerdi. Sonrasında akılları başlarına geldiğinde bile, gururları sözlerinden geri dönmelerine izin vermezdi.

Darbenin sabahında, kendi sınırlarımdan birini öğrenmiş bulundum. Askerdeyken çizgi roman okurdum, bu yüzden Superman'in, hızlı arabalarıyla kaçan kötü adamların önüne atladığında, arabaların onun üstünden nasıl sektiğini biliyordum.

Bunu Arjantin'de denedim. Karargâhına ulaşmadan durdurulması gereken Perönist bir binbaşı vardı. Adamın Mercedes'inin önüne adadım ve çarpışmanın şiddetiyle altmış metre arkadaki bir Perón heykeline yapıştım.

Sorun arabadan daha hafif olmamdı. Nesneler çarpıştığında en az momentumu olan obje hareket eder ve ağırlık da bu momentumun bileşenlerinden biridir. Hafif olan objenin ne kadar *güçlü* olduğunun bir önemi yoktur.

O olaydan sonra akıllandım. Perón'un heykelini kaidesinden koparıp arabanın üzerine fırlattım. Bu, arabanın icabına bakmaya yetmişti.

Aslar hakkında, çizgi roman okuyarak öğrenemeyeceğiniz birkaç şey daha vardır. Çizgi romanlardaki asların, tankların top

namlularını tutup burgulu krakerlere çevirdiğini hatırlıyorum.

Aslında bunu başarabilmek mümkündür, ancak bir kaldıraç kuvvetine ihtiyacınız vardır. Destek alabilmek için ayağınızı sağlam bir şeyin üzerine yerleştirmeniz gerekir. Benim için tankın altına dalıp paletlerini gövdesinden ayırmak çok daha kolaydı. Sonra etrafından dolaşarak diğer tarafına geçer, kollarımı top namlusunun etrafına dolar, omuzlarımı namlunun altına koyar ve asılırdım. Omuzlarımı kaldıracın dayanak noktası olarak kullanır, namluyu kendi etrafımda bükerdim.

Tabii eğer acelem varsa yaptığım bir şeydi bu. Eğer vaktim varsa, yumruğumla tankın altını delip içeri girer ve aracı içeriden parçalardım.

Ama konudan fazla uzaklaştım. Perón'a dönüyorum.

Halledilmesi gereken birkaç önemli iş vardı. Bazı sadık Perónistlere ulaşılamıyordu ve onlardan biri, Buenos Aires'in eteklerinde duvarlarla çevrili bir alana konuşlu olan bir zırhlı taburun komutanıydı. Darbenin akşamında, tanklardan birini alıp yanlamasına duracak şekilde kapının önüne bıraktım ve hemen omzumla destekleyerek yerinde sabit tuttum, onu hareket ettirmeye çalışan tanklar hurdaya döndü.

Earl de Perón'un hava kuvvetlerini hareket edemez hale getirdi. Pistte uçakların arkasından uçup stabilizatörlerini koparırdı.

Zafer demokrasinindi artık. Perón ve sarışın metresi Portekiz'e kaçmıştı.

Kendime birkaç saat mola verdim. Zafer sarhoşu orta sınıf kalabalıkları kutlama yapmak için caddelere döküldüğünde, ben Fransız büyükelçisinin kızıyla otel odasındaydım. Pencereden kalabalığın tezahüratlarını dinlerken, dilimde şampanyanın ve Nicolette'in tadı vardı, bunun uçmaktan daha iyi olduğuna karar vermiştim.

Görüntülerimiz de topluma o harekâtla mal oldu. Ben çoğunlukla eski ordu kamuflajlarımı giyiyordum, şimdilerde insanlar beni çoğunlukla bu halimle hatırlıyor. Earl ise nişanları çıkarılmış hava subayı üniformasını, botlarını, başlığını, gözlüklerini, atkısını ve üstünde 332. bölük arması olan eski, deri uçuş ceketini giyiyordu. Uçmadığı zamanlarda, başlığını çıkarır ve arka cebinde bulundurduğu eski siyah beresini takardı. Genellikle, bir yere ziyarette bulunmamız gerektiğinde, herkesin bizi tanıması için ikimizden de üniformalarımızı giymemizi isterlerdi. Kamuoyu,

normal yaşantımızda diğer herkes gibi takım elbise ve kravat giydiğimizi hiç anlamıyor gibiydi.

Earl ve ben yan yana olduğumuzda genelde bir çarpışmanın içinde bulunurduk, bu yüzden birbirimizin en iyi arkadaşı olduk… Çarpışmalarda insanlar çok çabuk yakınlaşırlar. Ona hayatımdan, savaştan, kadınlardan bahsederdim. O ise biraz daha temkinliydi -belki de beyaz kızlarla yaşadığı maceralara nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordu- ama en sonunda, bir gece Kuzey İtalya'da Bormann'ı ararken, Orlena Goldoni hakkındaki her şeyi anlattı.

"Sabahları onun bacaklarına çorap çizmem gerekirdi," dedi. "İpek çorap giymiş gibi görünmesi için bacaklarına makyaj yapardım kısacası, arka taraftaki dikiş izini de göz kalemiyle çizerdim." Gülümsedi. "Bu, yapmaktan daima hoşlandığım bir çizim işiydi."

"Neden ona birkaç çorap vermedin ki?" diye sordum. Çorap bulmak gayet kolaydı. GI'lar, Birleşik Devletlerdeki arkadaşlarına ve akrabalarına mektup yazıp onları cepheye göndertebilirleıdi.

"Verdim," diyerek omuzlarını silkti Earl, "ama Lena onları yoldaşlara dağıtırdı."

Earl, Lena'nın resmini saklamamıştı -sonuçta Lillian bulabilirdi- ama sonradan bu kadın Avrupa'nın Veronica Lake'e cevabı olarak afişe edildiğinde onu filmlerde gördüm. Dağınık sarı saçlar, geniş omuzlar ve kısık bir ses. Lake'in beyazperdedeki kişiliği biraz soğuktu, Goldoni ise ateş gibiydi. Filmlerdeki ipek çoraplar gerçekti, ama onların altındaki bacaklar da öyleydi ve filmlerde, Lena'nın bacakları -yönetmenin başına iş açmayacağını düşündüğü ölçüde- sık sık gözler önüne seriliyordu. Earl'ün o bacaklara çizim yaparken ne kadar eğlendiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Tanıştıklarında Lena Napoli'de, siyahilerin girebildiği birkaç kulüpten birinde kabare şarkıcılığı yapıyordu. On sekiz yaşında ve karaborsacıydı, eskiden İtalyan komünistleri için kuryelik yapmıştı. Earl ona bir kez bakmış ve hemen temkini elden bırakmıştı. Belki de hayatında ilk ve son kez kendini şımartmaya karar vermişti. Risk almaya başlamıştı. Onunla birlikte olabilmek için geceleri kışladan kaçıp askeri polis devriyelerini atlatıyor, sabahın erken saatlerinde de tekrar içeri sıvışıp ve Bükreş veya Ploeşti'ye gitmek üzere havalanmaya hazır şekilde uçuş hatundaki yerini alıyordu.

“Sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk,” demişti Earl. “Savaşın er ya da geç biteceğini biliyorduk.” Gözlerinde bir tür mesafe vardı, bir acının hatırası… Lena’yı terk etmenin onun için nelere mal olduğunu görebiliyordum. “O konuda yetişkinler gibi davrandık.” Uzun bir iç çekiş. “Elveda, dedik. Terhis oldum ve sendika için çalışmaya geri döndüm. O zamandan beri de birbirimizi hiç görmedik.” Kafasını iki yana salladı. “Artık filmlerde oynuyor. Hiçbirini izleyemedim.”

Ertesi gün, Bormann’ı yakaladık. Onu keşiş cüppesinden tuttum ve dişleri zangırdayana kadar salladım. Onu Savaş Suçları Mahkemesi temsilcisine teslim ettik ve kendimize birkaç gün izin verdik.

Earl, o zamana kadar onu hiç görmediğim kadar gergindi. Telefon görüşmeleri yapmak için ortadan kaybolup duruyordu. Basın sürekli peşimizdeydi, Earl her fotoğraf makinesi flaşında sıçrıyordu. İlk gece otel odamızdan kayboldu, onu üç gün boyunca göremedim.

Genelde bu tür davranışları sergileyen ben olurdum, her zaman kadınlarla vakit geçirmek için sıvışırdım; bunu Earl’ün yapması beni gafil avlamıştı.

Hafta sonunu Romanın kuzeyindeki küçük bir otelde Lena’yla birlikte geçirmişti. Pazartesi sabahı resimlerini İtalyan gazetelerinde gördüm - her nasılsa basın onların yerini öğrenmişti. Lillian’ın bunu duyup duymadığını ve ne düşündüğünü merak ediyordum. Earl tekrar ortaya çıktığında kaşları çatıktı, pazartesi gününün öğle saatleriydi, Hindistan’a yapacağı uçuşuna tam zamanında yetişmişti: Gandhi ile görüşmek için Kalküta’ya gidiyordu. İşin sonunda, fanatiğin teki Gandhi’ye tapınağın basamaklarında ateş açtığında mermilerle Gandhi’nin arasına girmişti - birdenbire tüm gazeteler İtalya’da olanları unutup Hindistan haberleriyle doluvermişti. Earl’ün bu durumu Lillian’a nasıl açıkladığını bilmiyorum.

Her ne söylediyse, Lillian ona inanmıştır herhalde. Çünkü hep inanırdı.

♠

Onlar zafer yıllarıydı. Faşistlerin Güney Amerika’ya kaçış yolu kesilmiş, Naziler Avrupa’dan çıkamamıştı. Ve Avrupa’da onları bulmak çok daha kolaydı. Earl ve ben, Bormann’ı manastırından bulup çıkarmış, Mengel’i de Bavyera’da bir çiftlik binasının çatı

katından toplamıştık. Ayrıca Eichmann'a da Avusturya'da o kadar yaklaşmıştık ki, adam panikleyerek dosdoğru bir Sovyet devriyesinin kollarına koşmuş ve Ruslar da onu derhal vurmuştu. David Harstein diplomatik bir pasaportla Escorial'e girmiş ve Franco'yu istifa edip seçim çağrısında bulunacağı bir radyo konuşması yapmaya ikna etmişti. Sonra da ta İsviçre'ye kadar uçakta Franco'nun yanında kalmıştı. Hemen sonrasında, Portekiz'de seçim çağrısı yapılmış ve Perón, Narıking'de kendine yeni bir sığınak bulmak zorunda kalmış, burada *Generalissimo*'nun[13] askeri danışmanı olmuştu. Düzinelerce Nazi İberya'yı terk ediyor ve Nazi avcıları onların çoğunu yakalıyordu.

Ben çok iyi para kazanıyordum. Bay Holmes maaş bakımından bana pek bir ödeme yapmıyordu, ama Chesterfield'ın reklam yüzü olup hayat hikâyemi *Life*'a satarak büyük paralar kazandım, ayrıca ücret karşılığında pek çok yerde konuşmalar da yaptım - Bay Holmes benim için bir metin yazarı tutmuştu. Park Avenue'deki dairenin bana ait olan yarısında ücretsiz kalıyor ve yemek için de istemediğim sürece ücret ödemiyordum. Benim adıma yazılan makalelerden çok fazla para kazanıyordum, bunlar "Hoşgörüye Neden İnanırım?", "Amerika'nın Benim İçin Anlamı" ve "Birleşmiş Milletlere Neden İhtiyacımız Var?" gibi şeylerdi. Hollywood'un yetenek avcıları benimle uzun süreli kontratlar yapmak için inanılmaz teklifler sunuyorlardı, ama henüz ilgilenmiyordum. Dünyayı keşfediyordum.

Ziyaretime o kadar çok kadın geliyordu ki, girişe döner kapı yaptırma tavsiyesi alıyordum.

Gazeteler Earl'e 332. bölüğün lakabı olan "Yalnız Kartallar"a atıfla "Kara Kartal" demeye başlamıştı. Earl bu ismi pek beğenmemişti. David Harstein ise, yeteneğini bilen birkaç kişi için "Elçi"ydi. Bense tabii ki "Altın Çocuk"tum. Pek umurumda değildi.

Demokrasi Egzotikleri'ne yeni bir üye daha eklenmişti: gazetelerin "Beyin Emanetçisi" ismiyle andığı Blythe Stanhope van Renssaeler. Seçkin tabakaya mensup minyon bir Boston hanımefendisiydi, soyundan gelen bir asabiyeti vardı. New Yorklu beş para etmez bir kongre üyesiyle evliydi ve ondan üç çocuğu olmuştu. Fark edilmesi zaman alan bir güzelliği vardı, gördüğünüzde nasıl o zamana kadar dikkatinizi çekmediğini merak edeceğiniz türden bir güzellikti bu. Kendisinin hiçbir zaman ne kadar güzel olduğunun farkına vardığını sanmıyorum.

Süper gücü, insanların zihinlerini emebiliyor olmasıydı.

Hatıraları, yetenekleri, her şeyi…

Blythe benden yaklaşık on yaş büyüktü, ama bu beni hiç rahatsız etmemişti, çok geçmeden onunla flört etmeye başladım. Başka birçok kadın arkadaşım oluyordu ve bunu herkes bilirdi, yani hakkımda bir şeyler biliyor olmalıydı ki -gerçi belki de bilmiyordu çünkü emilecek kadar önemli bir zihnim yoktu- beni ciddiye almadı.

Sonunda berbat kocası Henry onu dışarı atınca kalacak bir yer ararken bizim dairemize geldi; Bay Holmes evde yoktu ve ben de onun yirmi dört yıllık brendisinden birkaç kadeh attıktan sonra ağrıyı sızıyı unutmuştum. Blythe'a uyuyabileceği bir yatak gösterdim - doğrusunu söylemek gerekirse, kendiminkini. Hak ettiğim gibi, öfkesini benden çıkardı ve sinirle dışarı çıktı.

Ona bu teklifi kalıcı olarak yapmamıştım. Bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Aslına bakılırsa benim de öyle… 1947'de insanlar genelde şehvetlerine yenik düşüp cehennem ateşinde yanacakları bir günah işlemek yerine, evlenmeyi tercih ederlerdi. Ben bir istisnaydım. Blythe ise oyun oynayamayacağınız kadar asabi bir kadındı - çoğu zaman kafasındaki tüm o bilgiler yüzünden sinirden patlamak üzere olurdu, bu yüzden o an ihtiyacı olan en son şey, evliliğinin bittiği gece ona sırnaşan Dakotalı bir çiftçi çocuktu.

Kısa süre sonra Blythe ve Tachyon beraber olmaya başlamışlardı. Başka gezegenden gelen bir varlık uğruna reddedilmek özgüvenime iyi gelmemişti, ama Tachyon'u artık epey iyi tanıdığım için, sırmalı ipek kumaş ve saten sevgisine rağmen onun iyi bir olduğuna karar vermiştim. Eğer Blythe mutlu olacaksa benim için sorun yoktu. Blythe gibi entelektüel bir kadını böyle günah içinde yaşamaya ikna ettiğine göre Tachyon özel bir şeye sahip olsa gerek, diye düşünmüştüm.

"As" terimi Blythe'ın Demokrasi Egzotikleri'ne katılmasından hemen sonra popüler oldu, birdenbire Dört As olmuştuk. Bay Holmes ise Demokrasinin Son Kozu ya da Beşinci As olarak biliniyordu. İyi insanlardık ve herkes bunun farkındaydı.

Aldığımız övgülerin miktarı hayret vericiydi. Halk resmen kötü bir şey yapmamıza *izin vermiyordu*. Ölümüne bağnaz olanlar bile artık Earl Sanderson'dan "bizim siyahi uçan çocuğumuz" diye bahsediyordu. Earl ırk ayrımcılığı konusunda ya da Bay Holmes halkçılık hakkında konuştuğunda insanlar dinliyordu.

Bence, Earl imajıyla bilinçli bir şekilde oynuyordu. Akıllıydı ve basının çalışma mantığını biliyordu. Bay Holmes'a zar zor verdiği sözün ne kadar yerinde olduğu, yaşanan olaylar sonucunda ortaya çıkmıştı. Bilinçli bir şekilde kendini siyahi bir kahramana, örnek alınacak tertemiz bir figüre dönüştürüyordu. Sporcu, bilgin, sendika lideri, savaş kahramanı, sadık koca, as… *Times*'a ve *Life*'a kapak olan ilk siyahi insan oydu. Siyahların ideal figürü olarak Robeson'un yerine geçmiş, Robeson da buruk bir şekilde "Uçamıyor olabilirim, ama Earl Sanderson da şarkı söyleyemiyor," dediğinde bunu kabul etmişti.

Bu arada, Robeson yanılıyordu.

Earl her zamankinden yüksek uçuyordu. Ama insanların, idollerinin gizli kusurlara sahip olduğunu öğrendiğinde idollerin başına ne geldiğini bilmiyordu.

Dört As'ın başarısızlıkları bir sonraki yıl başladı, yani 1948'de. Komünistler Çekoslovakya'yı ele geçirmek üzereyken aceleyle Almanya'ya uçtuk, ama sonrasında harekât hemen iptal edildi. Dışişleri bakanlığından biri, olayların bizim çözebileceğimizden daha karmaşık olduğuna karar vermiş ve Bay Holmes'tan bu işe karışmamasını istemişti. Sonradan hükümetin bir süredir gizli işleri için kendi aslarını toparlamakta olduğuna ve Çekoslovakya'ya gönderilen bu asların işleri berbat ettiğine dair dedikodular duydum. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum.

Çekoslovakya fiyaskosundan iki hafta sonra, bir milyar küsur insanı demokrasi adına kurtarmak için Çin'e gönderildik.

O sırada pek aşikâr değildi, ama bizim tarafımız çoktan kaybetmişti. Kâğıt üstünde telafisi mümkünmüş gibi görünüyordu - *Generalissimo*'nun partisi Kuomintang hâlâ büyük şehirlerin tamamını elinde tutuyordu, orduları Mao'nun güçlerine göre daha donanımlıydı, ayrıca *Generalissimo*'nun bir dâhi olduğu herkes tarafından biliniyordu. Öyle olmasa, Bay Luce onu neden iki kez *Times*da Yılın Adamı seçsindi ki?

Diğer yandan, komünistler, yağmur da yağsa güneş de çıksa, yaz da olsa kış da olsa günde otuz yedi kilometrelik sabit bir hızla güneye doğru iniyorlar, geçtikleri yerlerde de toprakları insanlara dağıtıyorlardı. Onları hiç kimse durduramazdı - özellikle de *Generalissimo*.

Çağrıldığımızda, *Generalissimo* istifa etmişti bile - bunu arada sırada yapardı, sadece herkese olmazsa olmaz olduğunu göstermek için. Böylece Dört As olarak, Kuomintang'ın yeni başkanıyla buluştuk; Büyük Adam ülkesini kurtarmak için ikinci bir girişimde bulunmaya karar verir de mevkiini kaybeder korkusuyla sürekli omzunun üzerinden arkasına bakan Çen adında bir adamdı bu.

O sırada, ABD, Kuomintang'ın büyük şehirler dışında çoktan kaybetmiş olduğu Kuzey Çin ve Mançurya'dan vazgeçmeye hazırdı. Plan, ülkeyi bölerek Çin'in güneyini *Generalissimo* için kurtarmaktı. Kuomintang yeni bir fetih için hazırlanırken güneyde tekrar toparlanma şansı yakalayacak, komünistler de kuzeydeki şehirleri savaşmadan kazanmış olacaktı.

Hepimiz oradaydık, dört as ve Holmes - Blythe bilimsel danışman olarak ekibe dahil olmuş ve sonunda sağlık işleri, sulama ve aşılama konularında küçük konuşmalar yapar olmuştu. Mao, Çu En Lay ve Başkan Çen oradaydı. *Generalissimo* Canton'daki çadırında somurturken, Çin Halk Kurtuluş Ordusu Mançurya'da Mukden'i kuşatma altına alıyor, kuşatma haricindeyse, Lin Biao komutası altında günde otuz yedi kilometrelik bir hızla güneye ilerliyordu.

Earl ve benim yapacak pek bir işimiz yoktu. Orada gözlemci olarak bulunuyorduk ve genelde delegeleri gözlemliyorduk. Kuomintang delegeleri şaşırtıcı derecede nazik ve iyi giyimliydi. Ayak işleri için etrafta koşuşturan üniformalı hizmetkârları vardı. Birbirleriyle olan ilişkileri, saray danslarını andırıyordu.

Çin Halk Kurtuluş Ordusu delegeleri ise asker gibi görünüyorlardı. Akıllı, gururlu ve gerçek askerler gibi askeriydiler. Kuomintang'ın o beyaz eldivenli resmiyetiyle uzaktan yakından alakaları yoktu. Çin Halk Kurtuluş Ordusu savaşkandı ve yenilgiye alışkın değillerdi. Baktığımda bunu anlayabiliyordum.

Benim için tam bir şok olmuştu. Çin hakkında bildiklerim, Pearl Buck kitaplarında okuduklarımdan ibaretti. Onlardan ve *Generalissimo*'nun tasdikli dehasından.

"*Bu* adamlar *şunlarla* mı savaşıyor?" diye sordum Earl'e.

"*Şu* adamlar…" -Earl, Kuomintang delegelerini gösteriyordu- "… kimseyle savaşmıyor. Saklanacak yer arayıp kaçıyorlar. Sorunun bir kısmı da bu."

"Bu işin görünüşünü sevmedim," dedim.

Earl üzgün görünüyordu. "Ben de sevmedim," dedi. Tükürür gibi

bir ses çıkardıktan sonra devam etti: “Kuomintang yetkilileri köylülerin topraklarını çalıyor. Komünistler de o toprakları geri veriyor, bu yüzden halk onların yanında. Ama savaşı kazandıkları gibi o toprakları geri alacaklar, tıpkı Stalin gibi.”

Earl tarihi biliyordu. Bense sadece gazete okurdum.

Yaklaşık iki haftalık bir sürenin sonunda Holmes, bir müzakere zemini oluşturmayı başardı ve bunun üzerine devreye David Harstein girdi. Kısa bir süre sonra Çen ve Mao eski okul arkadaşları gibi birbirlerine bakıp sırıtıyorlardı. Bir müzakere maratonunun sonunda Çin, resmi olarak ikiye bölündü. Kuomintang ve Çin Halk Kurtuluş Ordusuna birbirleriyle dost olma ve silahlarını bırakma emri verildi.

Ama hepsi birkaç gün içinde çöktü. Küçük oyunumuzdan hiç kuşkusuz eski Albay Perón sayesinde haberdar olan *Generalissimo* anlaşmayı feshedip, Çin’i kurtarmak için geri döndü. Lin Biano güneye ilerlemeyi hiç kesmemişti. Bir dizi kanlı çarpışmanın ardından, *Generalissimo*’nun tasdikli dehası kendini ABD tarafından korunan bir adada buldu - yeniden taşınmak zorunda kalan Juan Perón ve sarışın metresiyle birlikte.

Bay Holmes cebinde bölünme anlaşmasıyla Pasifik üstünden geri döner ve tabii bu esnada, varılan anlaşma onun arkasından paramparça olup Hong Kong, Manila, Oahu ve San Francisco’daki coşkulu kalabalıklar gitgide küçülürken, kendisi bana Neville Chamberlain’i ve elinde salladığı o küçük kâğıt parçasını, Chamberlain’in “Avrupa barışı”nın nasıl kontrol altına alınamayan bir felakete, Chamberlain’in kendisinin de nasıl tarihi bir aptala dönüştüğünü anlatmış; iyi niyetli ama fazla umutlu olan bu adamın, ihanette ondan çok daha tecrübeli insanlara güvenmesinin kadrine uğradığını söylemişti.

Bay Holmes da farklı değildi. Aynı ortak idealler için, demokrasi, liberalizm, adalet ve bütünleşme için yaşayıp çalışırken etrafındaki dünyanın değiştiğini ve kendisi de o dünyayla birlikte değişmediği için dünyanın onu balyoz gibi ezip geçeceğini fark edememişti.

Bu noktada kamuoyu hâlâ bizi affetmeye meyilliydi, ama onları hayal kırıklığına uğrattığımızı unutmayacaklardı. Coşkuları bir miktar azalmıştı.

Belki de Dört As’ın zamanı geçmişti. Büyük savaş suçluları yakalanmış, faşistler kaçmış ve biz de Çekoslovakya ile Çin’de

yaşananlar sonucunda sınırlarımızı keşfetmiştik.

Stalin Berlin'i ablukaya aldığında, Earl'le birlikte Berlin'e uçtuk. Ben yine kamuflajlarımı giymiştim, Earl de deri ceketini. O Rus hatları üzerinde devriye uçuşları yaparken, ben ordunun bana şoförüyle birlikte tahsis ettiği bir arazi aracıyla kendi oyunlarımı oynadım. En sonunda Stalin geri çekildi.

Ancak faaliyetlerimiz gittikçe kişisel bir hal alıyordu. Blythe dünyanın dört bir tarafındaki bilimsel konferanslara katılıp geri kalan zamanının büyük kısmını Tachyon ile geçiriyordu. Earl sivil haklar için yapılan gösterilerine katılıyor ve ülkenin her tarafında konuşmalar yapıyordu. Bay Holmes ve David Harstein ise, o seçim yılında, Henry Wallace'in başkan adaylığı için çalışmaya girişti.

Bense Urban League[14] mitinglerinde Earl'ün yanında konuşmalar yaptım, sonra Bay Holmes'a yardım etmiş olmak için Wallace hakkında birkaç güzel söz söyledim ve Chrysler'ın çıkardığı son model arabayı sürüp Amerikanizm hakkında konuşmalar yaptığım için de büyük paralar kazandım.

Seçimden sonra Louis Mayer ile çalışmak için Hollywood'a gittim. Para hayal ettiğimden bile fazlaydı, ayrıca Bay Holmes'un dairesinde boş durmaktan sıkılmıştım. Geri dönmemin çok sürmeyeceğini düşünerek pek çok eşyamı dairede bıraktım.

Haftada on bin dolar kazanıyordum; kendime bir muhasebeci, telefonlara cevap vermesi için bir sekreter ve halkla ilişkilerimi halletmesi için de bir menajer tutmuştum; tek yapmam gereken oyunculuk ve dans dersleri almaktı. Hemen çalışmaya başlamama gerek yoktu, çünkü çekeceğim filmin senaryosuyla ilgili sorunlar yaşıyorlardı. Daha önce hiç sarışın bir süper hakkında senaryo yazmamışlardı.

Metin sonunda ortaya çıktığında, serbest bir yorumla bizim Arjantin'deki maceralarımızı anlatıyordu ve adı *Altın Çocuk* olmuştu. O ismi kullanabilmek için Clifford Odets'e ciddi bir miktarda para ödediler, sonradan Odets'e ve bana neler olduğunu düşününce bu bağlantının epeyce ironik olduğunu söyleyebilirim.

Senaryoyu bana verdiklerinde, çıkan sonuç pek hoşuma gitmedi. Kahraman bendim, benim için hava hoştu. Karakterimin adını "John Brown" koymuşlardı. Ama Harstein karakteri Montanalı bir papazın oğluna ve Archibald Holmes karakteri de Virginialı bir politikacı yerine, bir FBI ajanına dönüşmüştü. En kötü kısmı ise Earl Sanderson karakteriydi -senaryoda önemsiz birine, siyahi bir emir

erine indirgenmişti; sadece birkaç sahnede gözüküyor ve bu sahnelerde de John Brown'dan emir alıp yanıt olarak "Emredersiniz, efendim," dedikten sonra asker selamı veriyordu. Konuyu konuşmak için stüdyoyu aradım.

"Onu çok fazla sahneye koyamayız," dediler. "Yoksa onu filmin Güney'de yayınlanacak kopyalarından kesemeyiz."

Yapımcıma neden bahsettiğini sordum.

"Eğer bir filmi Güneyde yayınlayacaksak, içinde siyahi insanlar olamaz, yoksa sinema sahipleri o filmi gösterime çıkarmaz. Senaryolarımızı, zencilerin olduğu sahneleri çıkardığımızda Güneyde yayınlanabilecek şekilde yazarız."

Şaşkına dönmüştüm. Böyle şeyler yapıldığını hiç bilmiyordum. "Bak," dedim. "Ben NAACP ve Urban League'in önünde konuşmalar yaptım. Mary McLeod Bethune ile *Newsweek*'e çıktım. Böyle bir şeyin parçası olamam."

Telefondan gelen ses nahoşlaştı. "Kontratınıza bakın, Bay Braun. Senaryo onayınız yok."

"Senaryoyu onaylamak istemiyorum. Sadece hayatımdaki bazı gerçeklerin farkında olan bir senaryo istiyorum. Eğer bu filmde oynarsam, tüm güvenilirliğim yok olur. *İmajımı* mahvedeceksiniz!"

Ondan sonra işler tatsızlaştı. Yapımcımla birbirimize birtakım tehditler savurduk. Muhasebecimden on bin dolarlık haftalığım kesilirse neler olacağını anlatan bir telefon aldım, menajerim de yasal olarak hiçbir itiraz hakkımın olmadığını söyledi.

Sonunda Earl'ü arayıp neler olduğunu anlattım. "*Ne kadar* ödüyorlar dedin?" diye sordu.

Tekrar söyledim.

"Bak," dedi. "Hollywood'da ne yaptığın sana kalmış. Ama oralarda yenisin, onların henüz tanımadığı bir ticaret eşyasısın. Doğru olan için dik durmak istiyorsun, bu güzel. Ama dönüp gidersen, bana ya da Urban League'e herhangi bir iyilik yapmış olmazsın. Orada kal, biraz nüfuz kazan, sonra da onu kullan. Ayrıca eğer kendini suçlu hissediyorsan, haftalık on bin dolamı bir kısmı NAACP'ın gayet güzel işine yarar."

Durum bu şekildeydi. Menajerim stüdyoyla senaryo değişikliklerinde bana danışılmasına ilişkin bir anlaşma sağlamayı başardı. Ben de FBI olayını senaryodan çıkarmayı başardım, Holmes karakterinin hükümetle hiçbir bağı olmayacaktı, Sanderson'ı da biraz daha ilginç bir karaktere dönüştürmeye çalıştım.

İlk çekimleri izlediğimde bayağı hoşuma gitti. Oyunculuğumu beğendim - en azından rahattım, hatta hızla giden bir Mercedes'in önüne atlayıp arabanın göğsümden sekişini bile izledim. Bu, özel efektlerle yapılmıştı.

Filmin çekimleri tamamlandı ve üç martini içtiğim bir öğle yemeğinden sonra hiç ayılmadan çekimlerin tamamlanması şerefine verilen partiye geçtim. Üç gün sonra Tijuana'da başımı çatlatan bir ağrı ve aptalca bir şey yapmış olabileceğimin şüphesiyle uyandım. Yastığımı paylaşan ufak tefek, sarışın güzel kız bana neler olduğunu anlattı. Evlenmiştik. O banyoya girdiğinde, evlilik cüzdanına bakıp adının Kim Wolfe olduğunu öğrendim. Altı yıldır Hollywood'da didinen Georgialı bir yıldız adayıydı.

Birkaç aspirin ve tekiladan sonra, evlilik o kadar da kötü bir fikir değilmiş gibi gelmeye başladı. Belki de yeni kariyerim falan düşünüldüğünde bir yuva kurmamın zamanı gelmişti.

Beverly Hills'teki Summit Drive'da Ronald Colman'ın eski sözde İngiliz tarzı kır evini satın aldım. Oraya Kim ile beraber taşınıp iki sekreterimizi, Kim'in kuaförünü, iki şoförü ve iki yatılı hizmetçimizi de yanımızda götürdük… Birdenbire bütün bu insanlara maaş ödemeye başlamıştım ve nereden geldiklerinden emin değildim.

Bir sonraki film *Rickenbacker Hikâyesi*'ydi. Filmi Victor Fleming yönetecek; Fredric March, Perching rolünü oynarken, June Allyson da âşık olacağım hemşireyi canlandıracaktı. Alman göğsünü Amerikan kurşunları ile dolduracağım Richthofen'i ise onca insan dururken Dewey Martin oynayacaktı -gerçek Richthofen'in başka birisi tarafından vurulmuş olması, önemsiz bir detaydı sadece. Film, devasa bütçesi ve yüzlerce figüranıyla İrlanda'da çekilecekti. Bazı tehlikeli sahnelerde kendim oynamak istediğim için uçmayı öğrenmekte ısrar ettim. Bu konu hakkında konuşmak için de Earl'le uzak mesafeli bir telefon konuşması yaptık.

"Hey," dedim. "Sonunda uçmayı öğrendim."

"Çiftlikte yetişmiş çocuklar," dedi, "çabuk öğreniyor."

"Victor Fleming beni bir asa dönüştürecek."

"Jack," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Sen zaten bir assın." Bir an duraksamıştım, çünkü tüm bu hareketlilik içinde, beni yıldız yapanın MGM[15] olmadığını unutmuştum. "Güzel bir noktaya değindin," dedim.

"New York'a daha sık gelmelisin," dedi Earl. "Gerçek dünyada neler döndüğüne bir bak."

“Evet. Bunu yapacağım. Uçuş hakkında da konuşuruz.”

“Konuşuruz.”

İrlanda’ya giderken üç günlüğüne New York’a uğradım. Kim benimle değildi - benim sayemde bir iş bulmuş ve bir film için Warner Brothers’a ödünç verilmişti. Zaten baştan aşağı Güneyliydi ve bir keresinde Earl’le bir araya geldiğinde çok rahatsız olmuştu, bu yüzden yanımda olmamasını umursamamıştım.

İrlanda’da yedi ay kaldım - hava çok kötü olduğu için çekimler çok uzun sürdü. Kim’le Londra’da iki kez birer haftalığına buluştuk, geri kalan zamanlarda yalnızdım. Sadıktım, yani kendime göre sadıktım, aynı kızla en fazla iki kere üst üste yatıyordum. Ayrıca iyi bir pilot olmuştum, öyle ki tehlikeli sahne pilotlarından bunun için birkaç iltifat bile aldım.

California’ya döndüğümde Palm Springs’te Kim’le iki hafta geçirdim. İki ay içinde *Altın Çocuk*’un galası olacaktı. Springs’teki son günümde, havuzdan daha yeni çıkmıştım ki, takım elbisesinin içinde terleyen kravatlı bir kongre çalışanı bana doğru yürüyüp elindeki pembe kâğıdı uzattı.

Bir çağrı kâğıdıydı. Salı günü erkenden Amerikan Karşıtı Faaliyetleri İzleme Komitesi’nin karşısına çıkacaktım. Hemen ertesi gün.

♣

Çok rahatsız olmuştum. Büyük ihtimalle beni başka bir Jack Braun’la karıştırıyorlar, diye düşündüm. Metro’yu arayıp hukuk müşavirliğinden birisiyle konuştum. Adam, “Ah, biz de çağrı kâğıdının yakın zamanda elinize geçmesini bekliyorduk,” diyerek beni şaşırttı.

“Bir dakika. Siz nereden biliyorsunuz?”

İkinci bir rahatsız edici sessizlik olmuştu. “FBI ile işbirliği yapmak gibi bir prensibe sahibiz. Bakın, avukatlarımızdan biri sizinle Washington’da buluşacak. Komiteye bildiklerinizi anlatırsanız, bir haftaya California’ya dönebilirsiniz.”

“Hey,” dedim. “FBI’ın bununla ne alakası var? Ayrıca bana bunu niye önceden haber vermediniz? Hem komite benim ne bildiğimi sanıyor ki?”

“Çin hakkında bir şey,” dedi adam. “En azından dedektifler bize o konu hakkında sorular sordu.”

Sert bir şekilde telefonu kapattım ve Bay Holmes’u aradım. O,

Earl ve David çağrı kâğıtlarını günün erken saatlerinde aldıklarından beri bana ulaşmaya çalışmışlar, ancak Palm Springs'te olduğum için ulaşamamışlardı.

"Çiftlik çocuğu, Aslar'ı dağıtmaya çalışacaklar," dedi Earl. "Doğu tarafına gelen ilk uçağa atlasan iyi edersin. Konuşmamız lazım."

Ayarlamaları yaptığım sırada içeri Kim girdi, beyaz tenis kıyafetleriyle tenis dersinden henüz gelmişti. Terliyken, tanıdığım bütün kadınlardan daha güzel görünüyordu.

"Sorun nedir?" dedi. Çağrı kâğıdını işaret ettim.

Hızlı tepkisi beni şaşırttı. "Hollywood Onlusu'nun[16] yaptığını yapma," dedi çabucak. "Birbirlerine danışıp katı bir savunma vermişlerdi. O zamandan beri hiçbiri iş bulamadı." Telefona uzandı. "Stüdyoyu arayayım. Sana bir avukat bulmamız lazım."

Telefonu kaldırıp numarayı çevirmesini izledim. Soğuk bir el boynumun arkasına dokundu sanki.

"Keşke neler döndüğünü bilsem," dedim.

Ama biliyordum. O anda bile biliyordum ve bilgimin dehşete düşüren bir doğruluğu, bir berraklığı vardı. Keşke karşımdaki seçenekleri bu kadar net göremeseydim, diye düşünüyordum sadece.

Bana korku geç gelmişti. HUAC, Hollywood'da ilk olarak 1947 senesinde Hollywood Onlusu'nun peşine düşmüştü. Güya komite film endüstrisine komünistlerin sızdığına dair söylentileri inceliyordu - düşününce bu epey komik bir fikirdi; zira hiçbir komünist, Mayer ya da Warner Biraderler gibi insanların açık bilgisi ve izni olmadan filmlerde herhangi bir propaganda yapamazdı. Onlu'nun tamamı eski ya da yeni komünistlerden oluşuyordu ve hepsi avukatlarıyla birlikte ABD Anayasası'nın 1. ek maddesiyle verilen ifade ve örgütlenme özgürlüğü haklarına dayalı bir savunma yapmakta karar kılmıştı.

Komite onların üzerinden, papatyaların üzerinden geçen bir bufalo sürüsü gibi geçti, işbirliği yapmayı reddettikleri için kongreye saygısızlıkta bulundukları gerekçesiyle mahkemeye çıkarıldılar ve yıllar sonra temyiz sürecinin sona ermesiyle hepsi hapse girdi.

Onlu, anayasanın 1. ek maddesinin onları koruyacağını, kongreye saygısızlık iddialarının en fazla birkaç haftada düşeceğini

düşünmüştü, ama temyiz süreci yıllar sürdü ve Onlu hapse girdi, o süre boyunca da hiçbiri iş bulamadı.

Derken kara liste ortaya çıktı. Balta saplarıyla Holiday Association'ın[17] peşine düştükleri günden beri daha incelikli taktikler öğrenmiş olan, eski arkadaşlarım diyebileceğim Amerikan Lejyonu, bilinen ya da şüphelenilen tüm komünistlerin listesini yayınladı. Böylece onları işe alan işverenin hiçbir bahanesi olmayacaktı. Eğer herhangi birini işe alırsa, kendisi de şüpheli durumuna düşebilir ve adı listeye eklenebilirdi.

HUAC'ın önüne çıkarılanların hiçbiri kanunlarda tanımlanan bir suç işlememişti. Zaten, hiçbiri suç işlemekle itham edilmiyordu. Herhangi bir suç faaliyetinden ötürü değil, bağlantılarından dolayı soruşturuluyorlardı. HUAC'ın anayasaya göre bu insanları soruşturmak gibi bir yetkisi yoktu, kara liste yasadışıydı, komite oturumlarında sunulan kanıtlar çoğunlukla kulaktan dolma ve bir mahkemede kabul edilemez nitelikte kanıtlardı… Ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Sonuçta, hepsi yaşandı.

HUAC bir süre sessiz kaldı, bunun nedeni kısmen başkanları Parnell'ın maaş bordrosundaki rakamı şişirdiği için yakalanıp hapse girmiş olması, kısmen de Hollywood Onlusu duruşmalarının halen devam ediyor olmasıydı. Ancak Hollywood'un peşine düştükleri zaman kamuoyundan gördükleri ilgi iştahlarını kabartmış ve toplum da Rosenberg davaları ile Alger Hiss vakası nedeniyle büyük bir çılgınlığa kapılmıştı. Bu yüzden debdebeli bir soruşturmaya daha girişmek için zamanın uygun olduğu sonucuna vardılar.

HUAC'ın yeni başkanı Georgialı John S. Wood, gezegenin en büyük avının peşine düşmeye karar verdi.

Yani bizim.

♠

MGM'in ayarladığı avukat beni Washington havaalanında karşıladı. "Bay Holmes ya da Bay Sanderson ile konuşmamanızı tavsiye ederim," dedi.

"Komik olma."

"Birinci ya da beşinci ek maddeye dayalı bir savunma benimsemenizi sağlamaya çalışacaklar," dedi avukat. "Birinci ek maddeye dayalı bir savunma işe yaramayacaktır - şimdiye kadar tüm davalarda reddedildi. Beşinci ek maddeye dayalı savunma ise, kendi aleyhine tanıklık etmeme hakkını temel alan bir savunma;

eğer kişi yasadışı bir şey yapmadıysa bu savunmaya asla başvurmaz - tabii suçlu *görünmek* istemiyor."

"Ayrıca çalışamazsın da, Jack," dedi Kim. "Metro, filmlerini gösterime bile sokmaz. Amerikan Lejyonu ülkenin her yerinde onları denetleyecektir."

"Peki konuşursam çalışabileceğimi nereden çıkarıyorsun?" dedim. "Tanrı aşkına, kara listede adının çıkması için yapman gereken tek şey *adının anılması*."

"Size söylemem için Bay Mayer tarafından yetkilendirildim," dedi avukat, "eğer komite ile işbirliği yaparsanız onunla çalışmaya devam edeceksiniz."

Kafamı iki yana salladım. "Bu akşam Bay Holmes ile konuşacağım." Onlara bakıp sırıttım. "Tanrı aşkına, biz Aslar'ız. Eğer Georgialı hödük bir kongre üyesini yenemiyorsak, çalışmayı *hak etmiyoruz* demektir zaten."

Akşam Bay Holmes, Earl ve David'le Statler'da buluştum. Kim, mantıksız davrandığımı söyleyip bu buluşmadan uzak durdu.

Görüşmemizin hemen en başında anlaşmazlık çıktı. Earl komitenin bizi çağırmaya hakkı bile olmadığını ve gayet basit bir şekilde, işbirliğini reddetmemiz gerektiğini söyledi. Bay Holmes ise o şekilde kavgadan kaçamayacağımızı, kendimizi komite önünde savunmamız gerektiğini, saklayacak bir şeyimiz olmadığını söyledi. Earl de ona düzmece bir mahkemede makul bir savunma yapılamayacağını söyleyerek cevap verdi. David ise sadece komiteye feromonlarından tattırmak istiyordu. Ben, "Canı cehenneme," dedim. "Ben birinci ek maddeye göre savunma yapacağım. İfade ve örgütlenme özgürlüğü her Amerikalının anlayabileceği bir şeydir."

Bu arada, buna bir saniye bile inanmamıştım. Sadece iyimser bir şey söylemem gerektiğini düşünmüştüm.

İlk gün komite sorgusuna çağrılmadım - lobide David ve Earl'le bir o yana bir bu yana yürüyor, parmaklarımı kemiriyordum; bu sırada Bay Holmes ve avukatı ise içeride Canute'cilik[18] oynayıp yakıcı ve şeytani dalgaların, etlerini kemiklerinden ayırmasını engellemeye çalışıyordu. David güvenliklerle konuşarak sürekli içeri girmeye çalışıyordu, ama bir türlü şansı yaver gitmemişti - dışarıdaki güvenlik görevlileri onu içeri almaya dünden razıydı, ama içeride, komite odasında olanlar, yani onun feromonlarına maruz kalmayanlar girmesini engelliyordu.

Tabii ki medyanın içeriye giriş izni vardı. HUAC, faziletini haber kameraları karşısında sergilemeyi severdi. Ve medya da bu sirki köpürttükçe köpürtüyordu.

İçeride neler olduğunu bilmiyordum, ta ki Bay Holmes dışarı çıkana kadar. Felç geçirmiş biri gibi yürüyor, bir ayağını diğerinin önüne dikkatle yerleştiriyordu. Rengi sarıya dönmüştü. Elleri titriyor ve yürürken avukatının koluna yaslanıyordu. Birkaç saat içerisinde yirmi sene yaşlanmış gibiydi. Earl ve David hemen ona doğru koştular, benim tüm yapabildiğim ise, koridordaki insanların ona yardım edişini dehşet içerisinde izlemek oldu.

Korku beni gırtlağımdan yakalamıştı.

Earl ve Blythe, Bay Holmes'u arabasına bindirdi, sonra Earl MGM'in benim için gönderdiği limuzinin gelmesini bekleyip bizimle birlikte arka tarafa oturdu. Kim suratsız görünüyordu, Earl ona değmesin diye köşeye sinmiş ve bir "Merhaba," bile dememişti.

"İşte, haklı çıktım," dedi Earl. "O piç kurularıyla en ufak bir işbirliği yapmamalıydık."

Ben hâlâ koridorda gördüklerim yüzünden afallamış bir haldeydim. "Bunu neden yaptıklarını anlayamıyorum."

Bana eğlenir bir ifadeyle şöyle bir baktı. Kâinat hakkında bıkkın bir yorumda bulunuyormuş gibi, "Çiftlik çocukları," dedi ve kafasını salladı. "Dikkatlerini çekebilmek için kafalarına kürekle vurmak gerekiyor."

Kim burnunu çekti. Earl ise bunu duyduğunu belli edecek bir şey yapmadı.

"Çiftlik çocuğu, adamlar iktidar hırsıyla kavruluyor," dedi. "Uzun yıllar boyunca Roosevelt ve Truman tarafından iktidardan uzak tutuldular. İktidarı geri almak istiyorlar ve bunun için de böyle bir histeri yaratıyorlar. Dört As'a bak, ne görüyorsun? Zenci bir komünist, Yahudi bir liberal, bir F.D.R. liberali ve günah içinde yaşayan bir kadın. Tachyon'u da ekle, al sana, sadece ülkeyi değil, aynı zamanda kromozomlarımızı da altüst eden bir uzaylı. Kimsenin bilmediği, en az bizim kadar güçlü olan başka aslar da vardır muhtemelen. Hepsi de dünya dışı güçlere sahip, kim bilir neler çeviriyorlardır? Üstelik hükümetin kontrolünde de değiller, liberal bir siyasi gündemleri var, bu da komitedeki birçok insanın iktidar zeminini tehdit ediyor."

“Anladığım kadarıyla, artık hükümetin bizim hiç tanımadığımız aslardan oluşan bir ekibi var. Bu da bize mecbur olmadıkları anlamına geliyor - sonuçta biz fazla bağımsızız ve politik açıdan o kadar güvenilir değiliz. Çin, Çekoslovakya ve diğer asların isimleri - bu bir bahane sadece. Olay, bizi herkesin önünde dağıtabileceklerini göstermek, bu önlerine çıkan herkesi bertaraf edebileceklerini kanıtlayacak. Bir nesil boyunca sürecek olan bir terör döneminin arifesindeyiz. Kimse, başkanın kendisi bile dokunulmaz olmayacak.”

Kafamı iki yana salladım. Söylenen kelimeleri duymuştum, ama beynim onları kabul etmiyordu. “Bu konuda biz ne yapabiliriz?” diye sordum.

Earl gözlerini gözlerime dikti. “Hiçbir şey, çiftlik çocuğu.”

Bunu duyunca başımı çevirdim.

♣

O gece MGM’in ayarladığı avukatım, Holmes’un komite oturumunun ses kaydını dinletti. Bay Holmes ve Virginiadan eski bir aile dostu olan vekili Cranmer, Washington’in âdetleri ve kanunun işleyişi konusunda tecrübe sahibiydi. Derli toplu bir görüşme olacağını, birer centilmen olan komite üyelerinin centilmen tanıklara nazik sorular soracağını düşünmüşlerdi.

Ancak düşüncelerinin gerçekte olanla hiçbir alakası yoktu. Komite Bay Holmes’un konuşmasına neredeyse hiç müsaade etmemişti - bunun yerine, saldırgan kinayelerle ve kulaktan dolma bilgilerle atıp tutarak ona bağırmışlar ve asla cevap hakkı tanımamışlardı.

Kaset dökümünün bir kopyası da bendeydi. Bir kısmı şöyle:

Bay RANKIN: Ukala tavırları, fiyakalı kıyafetleri ve efemine sigara ağızlığıyla komitenin karşısında oturan bu iğrenç New Deal adamına baktığımda, içimde Amerikalı ve Hıristiyan olan her şey isyan ediyor. New Deal adamı! O lanet olası New Deal bu adamın içine kanser gibi yayılıyor ve haykırmak istiyorum: “Sen Amerika da kötü olan ne varsa hepsinin temsilcisisin. Defol ve ait olduğun Kızıl Çin’e geri dön, seni New Deal sosyalisti! Çin’de seni ve ihanetini memnuniyetle karşılayacaklardır.”

BAŞKAN: Sayın üyemizin zamanı dolmuştur.

Bay RANKIN: Teşekkür ederim, Sayın Başkan.

BAŞKANI: Bay Nixon?

Bay NIXON: Çine olan yolculuğunuz öncesinde Dışişleri

Bakanlığında görüş alışverişinde bulunduğunuz kişilerin isimleri nelerdir?

TANIK: Komiteye, beraber çalıştığım insanların, iyi niyetle hareket eden Amerikalı devlet memurları olduğunu hatırlatmak isterim…

Bay NIXON: Komite onların kayıtları ile ilgilenmiyor. Sadece isimleri….

Kaset dökümü bu şekilde seksen sayfa devam ediyor. Ortaya çıkan sonuca göre Bay Holmes güya *Generalissimo ya*. ihanet edip Çin'i komünistlere bırakmıştı. Tıpkı başkan adaylığını desteklediği tatlı su solcusu Henry Wallace gibi komünizme karşı yumuşak davranmakla suçlanıyordu. Mississippi'den John Rankin - muhtemelen komitedeki en garip ses- Bay Holmes'u, Kurtarıcımızı çarmıha geren Yahudi-Kızıl komplosunun parçası olmakla suçluyordu. Californialı Richard Nixon ise isimleri sorgulamayı sürdürüyordu - Alger Hiss'e yaptığını onlara da yapmak için, Bay Holmes'un Dışişleri Bakanlığı'nda görüş alışverişinde bulunduğu kişileri öğrenmek istiyordu. Bay Holmes herhangi bir isim vermiyor ve anayasanın 1. ek maddesini ileri sürüyordu. Bundan sonra komite, hakkı olduğunu düşündüğü bir öfkeyle ayağa kalıyordu: Onu saatlerce hırpalıyorlardı. Ertesi gün de kongreye saygısızlık yapıldığı suçlamasıyla mahkemeye başvuracaklardı. Bay Holmes hapishane yolundaydı.

Tek bir suç bile işlememişti ve hapishaneye gidiyordu.

♥

"Tanrım. Earl ve David ile konuşmalıyım."

"Bay Braun, size bunu yapmamanızı önermiştim."

"Canı cehenneme. Plan yapmalıyız."

"Onu dinle, tatlım."

"Canı cehenneme." Şişenin kadehe çarpış sesi. "Bu işten kurtulmanın bir yolu olmalı."

♠

Süitine gittiğimde, Bay Holmes sakinleştirici verilerek yatağına yatırılmıştı. Earl bana Blythe ve Tachyon'un da çağrı kâğıtlarının ellerine geçtiğini ve ertesi gün geleceklerini söyledi. Nedenini anlayamıyorduk. Blythe politik kararlarda hiçbir rol oynamamıştı ve Tachyon'un da ne Amerika ne de Çin politikalarıyla bir alakası vardı.

Ertesi gün komiteye çağrılan isim David oldu. İçeri girdiği sırada sırıtıyordu. Hepimizin intikamım alacaktı.

Bay RANKIN: New Yorklu Yahudi beyefendiyi temin etmek isterim ki, kendisi ırkına yönelik herhangi bir önyargıyla karşılaşmayacaktır. Hıristiyanlığın temel prensiplerine inanan ve ona göre yaşayan herkese, ister Katolik ister Protestan olsun, saygı ve güven duyarım.

TANIK: Komiteye, "Yahudi beyefendi" tanımlamasına itiraz ettiğimi söyleyebilir miyim?

Bay RANKIN: Beyefendiye mi yoksa Yahudi'ye mi itiraz ediyorsun? Sen ne saçmalıyorsun?

Bu sert başlangıçtan sonra, David'in feromonları odaya yayılmaya başlamış, komiteyi dans ettirip üyelere "Hava Nagila" ilahisini söyletemese de, çağrı kâğıtlarını ve komite oturumlarını iptal ettirmiş, asları vatansever olarak öven bir önerge hazırlamalarını, Bay Holmes'a yönelik davranışları için özür diledikleri bir mektup yazmalarını sağlamış, Hollywood Onlusu hakkındaki suçlamalarını kaldırtmış ve genel olarak komite üyelerini kameraların karşısında aptal durumuna düşürmüştü. John Rankin, David'e "Amerika'nın küçük Yahudi dostu" demişti ki onun böyle bir şey söylemesi büyük bir iltifat sayılırsa… David dışarı adeta vals yaparak çıktı, ağzının kulaklarına vardığını görebiliyorduk. Sırtına vurduk ve kutlama yapmak için Statler'a döndük.

Üçüncü şampanya şişesini açmıştık ki, otel dedektifi kapıyı açtı ve kongre görevlileri, yeni çağrı kâğıtlarını uzattı. Radyoyu açtığımızda Komite Başkanı John Wood cnalı bir konuşma yapıyordu. Söylediğine göre David "Komünist Rusya'daki Pavlov Enstitüsü'nde uygulanan bir tür zihin kontrolü yöntemi" kullanmıştı ve bu ölümcül saldırı biçimi, bütünüyle soruşturma altına alınacaktı.

Korku geri gelmişti.

Blythe ertesi sabah komite oturumuna girdiğinde elleri titriyordu. David ise gaz maskesi takmış güvenlik görevlileri tarafından kapıdan geri çevrildi.

Dışarıda üzerlerinde kimyasal savaş sembolleri bulunan kamyonlar vardı. Sonradan, eğer savaşarak dışarı çıkmaya çalışsaydık üzerimizde fosgen gazı kullanacaklarını öğrendim.

Oturumların yapıldığı odaya camdan bir kabin inşa ediyorlardı. David bir izolasyon içinde, mikrofon yoluyla ifade verecekti. Mikrofonun kontrolü John Wood'un ellerinde olacaktı.

Görünüşe göre HUAC da en az bizim kadar sarsılmıştı, çünkü sorgulamaları biraz tutarsızdı. Blythe'a Çin hakkında sorular sordular, Blythe ise Çin'e bilimsel bir görevle gittiği için onlara politik kararlar hakkında vereceği bir cevabı yoktu. Daha sonra yeteneğinin detayları, insanların zihinlerini nasıl emdiği ve onlarla ne yaptığı hakkında sorular sormuşlardı. Her şey gayet nazik ilerliyordu. Sonuçta Henry van Renssaeler hâlâ bir kongre üyesiydi ve mesleki nezaket kuralları uyarınca, karısının onun aklını yönettiğini ima edemezlerdi.

Blythe'ı dışarı gönderip Tachyon'u çağırdılar. Tachyon şeftali rengi ceketinin altına uzun püsküllü çizmelerden giymişti. Başından beri avukatının tavsiyelerine kulak tıkıyordu - içeri, ayaktakımının yanlış anlamalarını düzeltmek gibi nahoş bir görevi olan bir aristokratın tavrıyla girdi.

Ancak kendi kurnazlığına yenik düştü ve komisyon da onu paramparça etti. Onu yasadışı yollarla gelmiş bir uzaylı olmakla suçlamış, vahşi kart virüsünün salınmasının sorumlusu olarak göstermiş ve tüm bunların üstüne, tedavi ettiği tüm asların isimlerini istemişlerdi, hani olur da Joe Stalin Amcanın emriyle Amerikalıların zihnini etkiliyor olabilirler diye. Tachyon bunu reddetti.

Onlar da onu sınır dışı ettiler.

♣

Ertesi gün komitenin karşısına çıkan isim Harstein oldu, yanında kimyasal savaşa uygun askeri kıyafetler giymiş Deniz Piyadeleri'yle. Cam kabinin içine girdiğinde onu da Bay Holmes gibi paramparça ettiler. John Wood'un eli her zaman düğmesindeydi ve konuşmasına izin vermiyordu, Rankin ona aleni bir şekilde "pis çıfıt" dediğinde bile konuşmasına izin verilmemişti. Sonunda konuşma şansı elde ettiğinde, David komiteyi Nazilerden farksız olmakla suçladı. Bu da Wood'un kulağına, kongreye yapılmış bir saygısızlık olarak geldi.

Oturumun sonunda, David de hapishaneye gidiyordu.

Kongre hafta sonu nedeniyle göreve ara verdi. Earl ve ben komitenin karşısına pazartesi günü çıkacaktık.

♥

Cuma akşamı Bay Holmes'un dairesinde oturup radyoyu dinledik, her şey çok kötüydü. Amerikan Lejyonu ülkenin her tarafında komiteye destek gösterileri düzenliyordu. Ülkede as kabiliyetleri olduğu bilinen herkese çağrı kâğıtları gönderiliyordu - kamera karşısında kötü görünecekleri için, deforme olmuş jokerler çağrılmıyordu. Menajerim, Chrysler'ın bana verdiği arabayı geri istediğini, Chesterfield'ın da durumdan endişeli olduğunu söyleyen bir mesaj bırakmıştı.

Bir şişe viski içtim. Blythe ve Tachyon bir yerlerde gizleniyorlardı. David ve Bay Holmes ise, gözleri çökmüş, adeta kendi bireysel acılarına bakar gibi içeri dönmüş vaziyette bir köşede otururken birer zombiyi andırıyordu. Earl haricinde hiçbirimizin söyleyecek bir şeyi yoktu. "Hepsine lanet olsun, ben anayasanın 1. ek maddesine göre savunmamı yapacağım," dedi. "Eğer beni hapse tıkarlarsa İsviçre'ye uçarım."

Gözlerimi viskimden ayırmadım. "Ben uçamam, Earl," dedim.

"Tabii ki uçabilirsin, çiftlik çocuğu," dedi. "Bana kendin söylemiştin."

"*Uçamam, lanet olsun! Beni yalnız bırak*"

Daha fazla dayanamıyordum, bir şişe daha alıp yatağıma geçtim. Kim benimle konuşmak istedi ama arkamı dönüp uyuyormuş gibi yaptım.

♠

"Evet, Bay Mayer."

"Jack? Bu korkunç, Jack, korkunç."

"Evet öyle. Bay Mayer, bu piçler bizi ezecek."

"Sadece avukatın dediğini yap, Jack. Bir sorun kalmayacak. Cesur davranıp gerekeni yap, yeter."

"Cesur mu?" Kahkaha. "*Cesur mu?*"

"Doğru olan bu, Jack. Sen bir kahramansın. Sana dokunamazlar. Sadece bildiklerini söyle, söyle de Amerika bunun için seni bağrına bassın."

"İspiyonculuk yapmamı istiyorsunuz."

"Jack, Jack. Bu tür kelimeler kullanma. Senden vatanseverce bir davranış sergilemeni istiyorum. Doğru olanı yapmış olacaksın.

Senin kahraman olmanı istiyorum. Ayrıca senin gibi bir kahramana Metroda her zaman yer olduğunu bilmeni istiyorum.”

“Bay Mayer, bir ispiyoncuyu izlemek için kaç kişi bilet alır sizce? Kaç kişi?”

“Telefonu avukata ver, Jack. Onunla konuşmak istiyorum. Sen sadece uslu bir çocuk ol ve onun dediğini yap.”

“Asla böyle bir şey olmayacak.”

“Jack. Seninle ne yapacağım ben? İzin ver avukatla konuşayım.”

Earl penceremin dışında havada asılı duruyordu. Uçuş başlığının tepesindeki gözlüğünün üzerine yağmur damlaları çiseliyordu. Kim ona dik dik bakarak odayı terk etti. Yataktan çıkıp pencereyi açtım. Earl uçarak içeri girdi, botlarıyla halının üstüne bastı ve bir sigara yaktı.

“Jack, pek iyi görünmüyorsun.”

“Akşamdan kalmayım.”

Cebinden katlanmış bir *Washington Star* gazetesi çıkardı. “Seni ayıltacak bir şey getirdim. Gazeteyi gördün mü?”

“Hayır. Hiçbir bok görmedim.”

Gazeteyi açtı. Manşette şöyle yazıyordu: STALİN ASLARA DESTEĞİNİ AÇIKLADI.

Yatağa oturdum ve şişeye uzandım. “Tanrım.”

Earl gazeteyi bir kenara fırlattı. “Bizim mahvolup gitmemizi istiyor. Tanrı aşkına, biz onun Berlin’e girmesini engelledik. Bizi sevmek için hiçbir nedeni yok. Adam Rusya’da kendi vahşi kart yeteneklerine eziyet ediyor.”

“Şerefsiz herif, şerefsiz.” Gözlerimi kapadım. Gözkapaklarımın arkasında rengârenk bir zonklama vardı. “Sigara var mı?” diye sordum. Bir sigarayla beraber, savaştan kalma Zippo çakmağını da uzattı. Yatağıma uzanıp çenemdeki sakalları ovuşturmaya başladım.

“Tahmin ettiğim gibi giderse,” dedi Earl, “on senemiz çok kötü geçecek. Hatta belki ülkeyi terk etmek zorunda bile kalabiliriz.” Kafasını salladı. “Sonra tekrar kahraman olacağız. En azından o kadar sürecektir.”

“İnsanın keyfi nasıl yerine getirilir biliyorsun.”

Güldü. Sigaranın tadı çok kötüydü. Bu safraya benzeyen tadı viskiyle temizledim.

Gülümsemesi suratını terk ederken Earl kafasını salladı. “Bizden sonra normal insanları çağırmaya başlayacaklar, ben asıl onlar için üzülüyorum. Gelecek yıllarda bu ülkede cadı avı olacak.” Kafasını salladı. “Avukatımın ücretini NAACP karşılıyor. Aslında o avukatı geri göndermeyi düşünüyorum. Hiçbir organizasyonla bağlantım olmamalı. Daha sonra onlar için durumu çok daha zorlaştırmaktan başka işe yaramaz.”

“Mayer telefon etti.”

“Mayer.” Suratını buruşturdu. “Onlu, komite karşısına çıktığında stüdyo sahipleri bir duruş sergileyebilseydi keşke. Eğer biraz cesaretleri olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı.” Bana şöyle bir baktı. “Sen de yeni bir avukat bulsan iyi edersin. Tabii beşinci maddeyi seçmeyeceksen.” Kaşlarını çattı. “Beşinci madde daha hızlı. Sadece adım soruyorlar, sorulara cevap vermeyeceğini söylüyorsun ve bitiyor.”

“Avukatın ne önemi var o zaman?”

“Güzel bir noktaya değindin.” Kaba bir sırıtışla bana döndü. “Aslında hiçbir şeyin bir önemi *olmayacak*, değil mi? Ne söylersek söyleyelim, ne yaparsak yapalım fark etmeyecek. Komite yine her şekilde kendi bildiğini okuyacak.”

“Evet. Her şey bitti.”

Bana baktığı sırada, sırıtışı yumuşayarak hafif bir gülümsemeye dönüştü. Bir an Lillian’ın onu çevrelediğini söylediği parıltıyı gördüm. İşte, uğruna çalışıp didindiği her şeyi kaybetmek üzere olduğu halde; sivil haklar hareketi, antifaşizm, antiemperyalizm, işçi hareketi ve önem verdiği diğer her şeyi dağıtacak bir silah olarak kullanılmak üzere olduğu halde; isminin lanetleneceğini, onunla alakası olan herkesin aynı davranışa maruz kalacağını bildiği halde… bir şekilde hepsini kabullenmişti, üzgündü tabii, ama yine de kendi içinde sağlamdı. Korku ona henüz yaklaşmamıştı bile. Komiteden, itibarım yitirmekten, sahip olduğu mevkii ve saygınlığı kaybedecek olmasından korkmuyordu. Hayatının hiçbir anından, inandığı şeylere olan bağlılığından pişman değildi.

“Her şey bitti mi?” dedi. Gözlerinde ateş vardı. “Hayır, Jack, hayır,” diyerek güldü, “hayır, bitmedi. Bir komite oturumu alt tarafı, savaş değil ya. Biz aslarız. Bunu bizden alamazlar, değil mi?”

“Evet. Sanırım.”

“Ben gideyim de sen şu akşamdan kalmalığını düzelt.” Pencereye doğru gitti. “Zaten sabah sporumun vakti geldi.”

“Sonra görüşürüz.”

Pencereden bir bacağını atarken başparmağını kaldırdı. “Kendine dikkat et, çiftlik çocuğu.”

“Sen de.”

Çiseleyen yağmur sağanağa dönüşürken, pencereyi kapatmak için yataktan çıktım. Dışarı, sokağa baktığımda, insanlar sığınacak bir yer bulmak için koşuşturuyorlardı.

♣

“Earl *gerçek bir komünistmiş*, Jack. Yıllardır parti üyesiymiş, okumak için Moskova’ya gitmiş. Dinle, hayatım…” -artık yalvarıyor- “*ona yardım edemezsin*. Ne yaparsan yap, çarmıha gerilecek.”

“Ona çarmıhta yalnız olmadığını gösterebilirim.”

“Aferin. Aferin sana. Tam da davası için ölecek adamla evlenmişim. Söyle bana, beşinci maddeyi seçerek arkadaşlarına nasıl yardım etmiş oluyorsun ki? Holmes eski hayatına geri dönemeyecek. David de kendi kendini hapse tıktı. Tachyon sınır dışı edilecek. Earl de onlar kadar batmış durumda. Onların çarmıhlarını bile taşıyamazsın.”

“Bak bak, kinayeye bak.”

Kim çığlık atmaya başlamıştı artık. “*O şişeyi bırakıp beni dinler misin?* Bu, ülkenin senden istediği bir şey! Doğru olan şey!” Daha fazla dayanamadım, soğuk şubat havasında yürüyüşe çıktım. Tüm gün hiçbir şey yememiştim ve midemde bir şişe viski vardı, yürürken trafiğin vızıltısı yanımdan geçip gidiyor, yağmur damlaları suratıma çarpıyor, hafif ceketimin içine işliyordu ve ben hiçbirini fark etmiyordum. Sadece yüzleri düşünüyordum; Wood, Rankin ve Francis Case’in yüzlerini… Yüzlerini, nefret dolu gözlerini ve kinayeli saldırılarının aralıksız geçidini. Sonrasında kongre binasına koşmaya başladım. Komiteyi bulacak, hepsini feci şekilde hırpalayacak, kafalarını birbirlerine çarpacaktım; korku içinde çığlık çığlığa kaçmalarını istiyordum. Tanrı aşkına, ben Arjantin’e demokrasi getirmiştim, pekâlâ Washington’a da getirebilirdim.

Kongre binasının pencereleri karanlıktı. Mermerlerde soğuk yağmurun pırıltısı görülüyordu. Kimse yoktu. Gizlice binanın etrafında açık bir kapı aradım, sonunda yan kapıyı kırıp doğruca komite odasına daldım. Kapıyı aniden açıp içeri girdim.

Boştu tabii. Neden o kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Açık birkaç ışık vardı sadece. David'in cam kabini yumuşak ışıkta kristal gibi parıldıyordu. Kamera ve radyo ekipmanları yerlerinde duruyordu. Komite başkanının cilalı pirinç tokmağı parıldıyordu. Nedense, odanın sessizliğinde aptal gibi dikilirken öfkem uçup gitti.

Sandalyelerden birine oturup, burada ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Dört As'ın felakete uğradığı açıktı. Kanun ve ahlak bizim elimizi kolumuzu bağlarken, komiteyi bağlamıyordu. Onlara karşı mücadele verebilmemizin tek yolu kanunu çiğnemek, onların kendini beğenmiş yüzlerine karşı diklenip komite odasını tarumar etmek, kongre üyeleri kendilerini korumak için masalarının altına saklandığında kahkaha atmaktı. Ve eğer böyle yapsaydık, savaştığımız şeye, korku ve şiddet saçan kanun dışı bir güce dönüşürdük. Komitenin olduğumuzu iddia ettiği şey olurduk. Bu da durumu bizim için kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Aslar dağılıyordu ve bunu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Kongre binasının basamaklarından inerken tamamen ayılmıştım. Ne kadar içersem içeyim, alkol beni bildiğim şeyi bilmekten alıkoyamıyor ya da gerçeği tüm dehşetiyle, tüm berraklığıyla görmemi engellemiyordu.

Biliyordum, başından beri biliyordum ve bilmiyormuş gibi yapamazdım.

♥

Ertesi sabah bir yanımda Kim, diğer yanımda avukatla birlikte lobiye girdim. Earl de çantasına sarılmış bekleyen Lillian ile birlikte oradaydı. Onlara bakamadım. Yanlarından geçip gittikten sonra, gaz maskeli Deniz Piyadeleri kapıyı açtı ve sorgu odasına girip komiteye dostane şahitlik niyetimi duyurdum.

♠

Sonrasında, komite dostane şahitlik için bir prosedür geliştirdi. Önce kapalı bir oturum yapılacak ve bu oturumda sadece tanıkla komite bulunacaktı: herkes ne konuşulacağını, nasıl bilgiler verileceğini bilsin ve böylece halka açık olan oturum sorunsuz geçsin diye gerçekleştirilen bir tür prova. Benim ifade verdiğim dönemde bu yöntem henüz geliştirilmemişti, bu yüzden her şey biraz kör topal ilerledi.

Spot ışıklarının altında terliyor, dehşet içerisinde olduğum için zor konuşuyordum - görebildiklerim, odanın karşı tarafından şeytani ifadeleriyle bana bakan dokuz çift gözden ibaretti; duyabildiklerimse hoparlörlerden Tanrı'nın sesi gibi çınlayarak kulaklarımda patlayan seslerinden…

Wood oturumu başlatarak açılış sorularını sordu: kim olduğumu, nerede yaşadığımı, nasıl geçindiğimi. Sonrasında, Earl'den başlayarak bağlantılarımı deşmeye başladı. Zamanı dolunca da beni Kearney'e devretti.

"Bay Sanderson'ın daha önce Komünist Parti üyesi olduğunu biliyor musunuz?"

Soruyu duymamıştım bile. Kearney tekrar etmek zorunda kaldı.

"Ha? Ha, evet, bana söylemişti."

"Şu an hâlâ üye olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Şu Nazi-Sovyet şeyinden sonra partiden ayrılmış sanırım."

"1939'da."

"Eğer Nazi-Sovyet şeyi o zaman olduysa, evet. '39'da. Yani sanırım." Sahne sanatına dair bildiğim her şeyi unutmuştum. Kravatımı kurcalıyor, mikrofona mırıldanıyor ve terliyordum. Bir de o dokuz çift göze bakmamaya çalışıyordum.

"Bay Sanderson'ın Nazi-Sovyet paktı sonrasında komünistlerle herhangi bir ilişki içinde olduğuna dair bir bilginiz var mı?"

"Hayır."

Sonrasında beklenen soru geldi: "Size komünist grupların ya da komünistlerle bağlantılı grupların üyesi olan hiç kimsenin ismini vermedi mi?"

Düşünmeden, aklıma gelen ilk cevabı söyledim.

"Şey, sanırım bir kız vardı, İtalya'da. Savaş sırasında tanıdığı biri. Sanırım adı Lena Goldoni'ydi. Oyuncu."

Karşımdaki gözler kırpılmadı bile. Ama yüzlerindeki minik gülümsemeleri görebiliyordum. Gözümün ucuyla, birden ellerindeki not defterlerine eğilen gazetecileri de görebiliyordum.

"İsmi harf harf söyleyebilir misiniz, lütfen?"

İşte Earl'ün tabutuna çakılan son çivi. O zamana kadar Earl için söylenebilecek her şey, en azından onun kendi prensiplerine sadık biri olduğunu gösterirdi. Ama Lillian'a ihanet etmiş olması, ülkesine

de ihanet etmiş olabileceği anlamına geliyordu. Birkaç kelimeyle onu mahvetmiştim ve o sırada ne yaptığımın farkında bile değildim.

Gevezeliğe devam ettim. Kan ter içinde, bu işten bir an önce kurtulmak için aklıma gelen her şeyi söylüyordum. Amerika'yı sevdiğimden ve Bay Holmes'u memnun etmek için nasıl Henry Wallace hakkında o güzel şeyleri söylediğimden bahsettim ki şu anda bunun yapılabilecek en aptalca şey olduğundan eminim. Güneyin yaşam tarzını değiştirmek istemiyordum, güneyin yaşam tarzı güzel bir yaşam tarzıydı. *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi iki kere izlemiştim, harika bir Filmdi. Bayan Bethune, Earl'ün beraber fotoğraf çektirdiğim bir arkadaşıydı sadece. Sorgulamayı Velde devraldı.

"Şu an bu ülkede yaşıyor olabilecek sözde asların isimlerini biliyor musunuz?"

"Hayır. Hiç, yani, birlikte komitenin önüne çıkarıldıklarım dışında."

"Earl Sanderson'ın bu tür isimler bilip bilmediğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Size hiçbir şekilde güvenip içini dökmedi mi?"

Sudan bir yudum aldım. Bunu kaç kez tekrar edebilirdim? "Eğer herhangi bir asm ismini biliyor olsa bile, benim yanımda hiçbir zaman bundan bahsetmedi."

"Sizce Bay Harstein'ın bildiği isimler olabilir mi?" Mütemadiyen devam ediyorlardı. "Hayır."

"Dr. Tachyon'un bildiği isimler olabilir mi peki?"

Bunun icabına bakmışlardı zaten. Ben sadece bildiklerini doğruluyordum. "Kendisi virüsün bulaştığı birçok insanı tedavi etti. İsimlerini bildiğini tahmin ediyorum. Ama bana bu isimlerden hiç bahsetmedi."

"Bayan van Renssaeler diğer asların varlığından haberdar mı?" Kafamı sallamaya başladım, sonradan aklıma bir düşünce geldi ve kekeleyerek, "Hayır. Kendiliğinden bilmiyor, hayır," dedim.

Velde konuşmaya devam etti. "Peki Bay Holmes… diye başladı, ama tam o sırada Nixon soruyu cevaplayış şeklimde bir şey olduğunu hissetti ve araya girmek için Velde'nin iznini istedi. Şüphesiz, Nixon akıllı olandı. Azimli ve sincabı andıran yüzü mikrofonun üzerinden dikkatli bir şekilde bana bakıyordu."

"Tanığın az önceki ifadesini açıklığa kavuşturmasını talep

edebilir miyim?”

Dehşet içerisindeydim. Suyumdan bir yudum daha aldım ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştım, ama bulamadım. Nixon’dan soruyu tekrar etmesini istedim. Etti. O henüz cümlesini tamamlamadan cevabımı verdim.

“Bayan van Renssaeler, Dr. Tachyon’un zihnini emmişti. Tachyon’un bildiği tüm isimleri o da biliyordur.”

Gariptir ki, Blythe ile Tachyon arasındaki ilişkiyi o zamana kadar anlamamışlardı. Dakotalı bir budalanın gelip parçaları onlar için birleştirmesi gerekmişti.

Blythe’ı bir silah alıp vursam daha iyiydi. Her şey daha hızlı olurdu.

İfademin sonunda Başkan Wood bana teşekkür etti. Eğer HUAC’ın başkanı size teşekkür ettiyse, onlara göre siz zararsız birisiniz ve diğer insanlar toplumdan dışlanma korkusu olmadan sizinle ilişkiye girebilir demekti. Amerika Birleşik Devletleri’nde çalışabilirsiniz demekti.

Sorgu odasından bir yanımda avukatım, diğer yanımda Kim’le çıktım. Arkadaşlarımın gözlerine bakamıyordum. Bir saat sonra, California’ya dönen uçaktaydım.

Evim, sinema çevresinden tanıdığım insanlardan gelen tebrik çiçekleriyle dolmuştu. Ülkenin dört bir yanından ne kadar cesur olduğum, ne kadar vatansever olduğum hakkında telgraflar gelmişti. Bunlara Amerikan Lejyonu önayak olmuştu.

Bu sırada Washington’da, Earl beşinci maddeye başvuruyordu.

Ancak beşinci maddeye başvurduğunu söylemesine rağmen gitmesine izin vermediler. Birbiri ardına üstü kapalı sorular yöneltip, Earl’ü her biri için ayrı ayrı beşinci maddeye başvurmak zorunda bıraktılar. Komünist misin? Earl beşinci madde ile cevapladı. Sovyet ajanı mısın? Beşinci madde. Sovyet ajanlarıyla işbirliği yaptın mı? Beşinci madde. Lena Goldoni’yi tanıyor musun? Beşinci madde. Lena Goldoni metresin miydi? Beşinci madde. Lena Goldoni Sovyet ajanı mıydı? Beşinci madde.

Lillian kocasının hemen arka tarafında bir sandalyede sessizce oturuyordu. Lena’nın adı duyuldukça çantasına sarılıyordu.

Sonunda Earl daha fazla dayanamadı. İleri doğru eğildi, suratı öfkeyle gerilmişti.

“Bir bölük faşistin karşısında kendimi suçlu ilan etmekten başka yapacak daha iyi işlerim var,” diye patlayınca, hemen yüksek sesle konuşarak beşinci madde hakkından feragat ettiği sonucuna vardılar ve bu yüzden tüm soruları tekrar sordular. Earl sinirden titreyerek, beşinci maddeyi farklı kelimelerle ifade ettiğini ve herhangi bir cevap vermeyi reddetmeye devam edeceğini açıklayınca, onu kongreye saygısızlıkla suçladılar.

O da hapishaneye, Bay Holmes ve David’in yanına gidecekti.

NAACP’den gelen birtakım insanlar o gece onunla buluştu. İnsan hakları hareketi ile bağlarını koparmasını istediler. Yoksa davalarını elli yıl geriye atacaktı. Gelecekte de bu hareketten uzak duracaktı.

İdol yıkılmıştı. Earl kendisini kusursuz bir süper kahraman imajına büründürmüştü ve ben Lena’dan bahsettiğim anda halk birdenbire Earl Sanderson’ın da insan olduğunu anladı. Saf bir şekilde ona inanıp, birden inançlarını kaybettikleri için onu suçladılar. Eski zamanlarda olsaydı onu taşlayabilir ya da en yakın elma ağacına asabilirlerdi ama sonuçta yaptıkları daha da kötüydü.

Yaşamasına izin verdiler.

Earl bittiğini, yürüyen bir ölü olduğunu biliyordu. Onlara kendisini, inandığı her şeyi, özenle yarattığı kahramanlık imajını, ona güvenen herkesin umudunu ezmeleri için gereken silahı kendisinin verdiğini biliyordu… Onu felç eden bu bilgiyi ölüm gününe kadar taşıdı. Hâlâ gençti ama kötürümdü ve bir daha asla o kadar yükseğe ya da uzağa uçmadı.

Ertesi gün HUAC Blythe’ı çağırdı. Ondan sonra olanları düşünmek bile istemiyorum.

Altın Çocuk, komite sorgulamalarından iki ay sonra gösterime girdi. Galada Kim’in yanına oturdum ve henüz en başında filmin berbat olduğunu anladım.

Earl Sanderson karakteri filmden tamamen kaldırılmıştı. Archibald Holmes karakteri FBI mensubu değildi ama bağımsız da değildi, şu yeni organizasyona üyeydi, CIA’e. Birileri bir sürü yeni sahne çekmişti. Güney Amerika’daki faşist rejim, Doğu Avrupa’da komünist bir rejime dönüşmüş, karakterlerin hepsi yanık tenli, İspanyol aksanlı aktörler tarafından oynanmıştı. Karakterlerin “Nazi” dediği yerler dublajda “Komünist” olarak değiştirilmişti ve dublaj da oldukça gürültülü, kötü ve yapaydı.

Sonrasında, sersemlemiş bir şekilde resepsiyona katıldım. Herkes bana ne kadar iyi bir oyuncu olduğumu, bunun ne kadar güzel bir

film olduğunu söyleyip duruyordu.

Film posterinde ise şöyle yazıyordu: *Jack Braun - Amerika'nın Güvenebileceği Kahraman*. Kusmak istiyordum.

Erkenden ayrıldım ve yatağıma gittim.

Film gişede patlama yaparken, haftada on bin dolar kazanmaya devam ediyordum. Bana Rickenbacker filminin de çok tutulacağı söylenmişti, ama şu an bir sonraki filmin senaryosuyla ilgili problemler yaşanıyordu. Çünkü ilk iki senaryo yazarı komite tarafından çağrılmış ve isim vermedikleri için kara listeye alınmışlardı. Ağlamak istiyordum.

Hollywood Onlusu soruşturmaları tamamlandığı zaman, komite tarafından çağrılan bir sonraki aktör Larry Parks oldu: Hani şu virüs New York'u vurduğu sırada benim sinemada seyrettiğim adam. Larry Parks birtakım isimler verdi, ancak bunları yeterince hevesle vermediği düşünüldüğü için kariyeri sona erdi.

Ne yapsam bir türlü kurtulamıyordum. Bazı insanlar partilerde benimle konuşmuyordu. Bazen sohbetlere kulak misafiri oluyordum. "Hain As." "Altın İspiyoncu." "Dostane Tanık." Bunları bir isim, bir unvanmış gibi söylüyorlardı.

Kendimi daha iyi hissetmek için bir Jaguar aldım.

Bu sırada, Kuzey Kore 38. paralelden saldırıya geçmişti. Birleşik Devletler güçleri Taejon'da kıstırılmıştı. Haftada birkaç kez oyunculuk dersi almaktan başka bir şey yapmıyordum.

Direkt Washington'u aradım. Yarbay rütbesi verdikten sonra beni özel bir uçakla Kore'ye gönderdiler.

Metro bunun güzel bir tanıtım olacağını düşünüyordu.

Emrime özel bir helikopter ve Louisiana bataklıklarından, ölüme susamış bir pilot vermişlerdi. Helikopterin yan panellerinde karikatürlerim vardı, bir dizim ve bir kolum yukarıda, tıpkı uçan Superman gibi.

Kuzey Kore hatlarının arkasına bırakılacak ve sonra biraz adam dövecektim. Çok basitti.

Koskoca tank taburlarını ezip geçecektim. Bizim tarafımızdan tespit edilen havan toplarından her biri krakere dönüşüyordu. Dört Kuzey Kore generalini esir aldığım gibi, General Dean'i de onu kaçıran Korelilerden kurtardım. İkmal konvoylarını dağ yamaçlarından aşağı ittim. Sinirli, acımasız ve kararlıydım. İyi olduğum işi yapıyor, Amerikan hayatlarını kurtarıyordum.

Life dergisine kapak olan bir fotoğrafım var. Yüzümde Clint

Eastwood'unkine benzer belli belirsiz bir tebessümle gülerken, bir T-34 tankını başımın üstüne kaldırmışım. Tankın taretinde çok şaşırmış bir Kuzey Koreli var. Bir meteor gibi parıldıyorum. Resmin adı, *Pusan'ın Süperstarı*'ydı. "Süperyıldız" o zamanlar yeni bir kelimeydi.

Yaptıklarımla gurur duyuyordum.

Bu sırada Amerika'da, *Rickenbacker* da hit olmuştu. Herkesin beklediği kadar büyük bir başarı kazanmamıştı ama yine de güzeldi ve oldukça iyi para kazandırmıştı, izleyicinin "yıldıza" yönelik duyguları karışıktı. *Life*'a kapak olmama rağmen bazıları beni kahraman olarak göremiyordu.

Metro, *Altın Çocuk*'u tekrar gösterime soktu. Sonuç bir kez daha fiyaskoydu.

Pek umurumda değildi. Ben Pusan bölgesine bekçilik ediyordum. Zamanımın çoğunu askerlerle birlikte ateş altında geçiriyordum. Çadırda uyuyor, konserve gıdalar yiyor ve Bill Mauldin çizgi filmlerinden fırlamış birine benziyordum. Sanırım bir yarbay için epey benzersiz bir davranıştı. Diğer rütbeliler bundan nefret ederdi, ama General Dean beni destekliyordu - hatta bir ara tanklara bizzat kendisi bazuka fırlattı. Sonuçta askerler arasında çok popülerdim.

Truman bana Şeref Madalyası verebilsin diye beni uçakla Wake Adası'na gönderdiler. Aynı uçakta MacArthur da yolculuk ediyordu. Uçuş boyunca kafası meşgulmüş gibi bir hali vardı, benimle sohbet ederek vaktini harcamadı. Oldukça yaşlı görünüyordu, son demlerinde gibiydi. Benden hazzettiğini hiç sanmıyorum.

Bir hafta sonra Pusan savunmasını yardık ve MacArthur, X Kolordusunu Inchon'a çıkardı. Kuzey Koreliler de kaçmaya başladı.

Beş gün sonra California ya geri dönmüştüm. Ordu bana kısa ve öz bir şekilde hizmetime daha fazla ihtiyaçları olmadığını söyledi. Bunda MacArthur'un parmağı olduğundan eminim. Kore'nin süperstarı kendisi olsun istiyor ve bu onuru kimseyle paylaşmaya yanaşmıyordu. Ayrıca o zamanlar Birleşik Devletler hükümeti için çalışan başka aslar da -sessiz, kimliği belli olmayan aslar da- vardı muhtemelen.

Ben ordudan ayrılmak istemiyordum. Bir süre boyunca, özellikle de MacArthur Çin tarafından ezildikten sonra, Washington'u arayıp nasıl yararlı olabileceğim konusunda yeni fikirler verdim. Bize büyük sorunlar çıkaran Mançurya'daki hava meydanlarına bir

saldırı düzenleyebilir veya bir yarma harekâtının öncü birliğinde yer alabilirdim. Yetkililer oldukça nazikti, ancak beni istemedikleri açıktı.

Ne var ki CIA'den birilerinin benimle bağlantıya geçtiğini söyleyebilirim. Dien Bien Phu'dan sonra, beni Bao Dai'den kurtulmak için Hindiçin'e göndermek istediler. Planları yarım yamalak görünüyordu - Bao Dai'nin yerine kimi geçirmek istedikleri hakkında en ufak bir fikirleri yoktu; sadece "yerel antikomünist liberal güçlerin" harekete geçip komutayı eline almasını bekliyorlardı ve operasyondan sorumlu olan adam da, Vietnam veya muhatap olacağı insanlarla ilgili hiçbir şey bilmediğini gizlemek için sürekli Madison Avenue jargonu kullanıyordu.

Onları geri çevirdim. Ondan sonra, federal hükümetle olan yegâne ilişkim her nisan ayında vergilerimi ödemek oldu.

♥

Kore'de olduğum dönemde, Hollywood Onlusu duruşmaları bitti. David ve Bay Holmes hapse girdi. David içeride üç yıl yattı. Bay Holmes ise sadece altı ay yatıp, daha sonra sağlık problemleri nedeniyle salıverildi. Herkes Blythe'a ne olduğunu biliyor.

Earl, Avrupa'ya uçtu ve İsviçre'de ortaya çıktı. Birleşmiş Devletler vatandaşlığından çıkıp dünya vatandaşı oldu. Bir ay sonra, Orlena Goldoni'yle birlikte kadının Paris'teki dairesinde yaşıyorlardı. Orlena artık büyük bir yıldız olmuştu. Sanırım Earl ilişkilerini gizlemenin bir anlamı kalmadığına karar verince, bununla caka satmaktan çekinmedi.

Lillian ise New York'ta kaldı. Belki Earl ona para gönderiyordu. Bilmiyorum.

♠

Perón 1950'lerin ortalarında, saçları oksijenle ağartılmış metresiyle birlikte Arjantin'e geri döndü. Korku, güneye doğru ilerliyordu.

Filmlerde oynamaya devam ediyordum, ama nedense hiçbiri beklenilen başarıyı yakalayamadı. Metro, imaj problemimden yakınıp duruyordu.

İnsanlar kahraman olduğuma inanamıyorlardı. Ben de inanamıyordum ve bu durum oyunculuğumu etkiliyordu.

Rickenbacker'da oynarken bir inancım vardı, sonrasında ise hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kim kendi kariyerine devam ediyordu. Onu pek fazla görmüyordum. En sonunda, tuttuğu dedektif, her sabah ona makyaj yapmaya gelen güzellik uzmanıyla beni yatakta fotoğrafladı. Boşanma sonucunda Kim, Summit Drive'daki evi, hizmetçileri, bahçıvanı, şoförleri ve paramın çoğunu aldı. Bense kendimi Malibu'da küçük bir sahil evinde buldum, Jaguarım garajdaydı. Verdiğim partiler bazen haftalarca sürüyordu.

Ondan sonra iki evliliğim daha oldu, en uzunu sekiz ay sürdü. Bu evlilikler paramın geri kalanına mal oldu. Metro işime son verince Warner ile çalışmaya başladım. Filmlerim gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Aynı *Western* filmini altı kez üst üste çektim.

Sonunda tükenmiştim. Film kariyerim yıllar önce bitmiş ve parasız kalmıştım. NBC'ye bir televizyon dizisi fikriyle gittim.

Tarzan televizyonda dört yıl boyunca kaldı. Dizinin yürütücü yapımcısıydım ve ekranda da bir şempanzenin yanındaki komik karakteri oynuyordum. İlk ve tek sarışın Tarzan'dım. Dizi oldukça tuttu ve bana yüklü miktarda bir para bıraktı.

Sonrasında her eski Hollywood aktörünün yaptığını yaptım ve emlak işine girdim. Bir süre California'da oyunculara ev sattım, daha sonra bir şirket kurup evler ve alışveriş merkezleri yapmaya başladım. Her zaman başka insanların parasını kullanıyordum - tekrar meteliksiz kalma riskine girmiyordum. Ortabatı'daki küçük şehirlerin yarısına alışveriş merkezleri diktim.

Büyük bir servet kazanmıştım. Artık paraya ihtiyacım olmamasına rağmen devam ediyordum. Bundan başka yapacak çok fazla şeyim yoktu.

Seçimleri Nixon kazandığında hastalanır gibi oldum. O adama insanların nasıl inanabildiğini anlayamıyordum.

Bay Holmes hapisten çıktıktan sonra *New Republics* editör olarak çalışmaya başladı. 1955'te akciğer kanserinden öldü. Mirası kızına kaldı. Sanırım giysilerim hâlâ Bay Holmes'un dolaplarındaydı.

Earl ülkeden uçtuktan iki hafta sonra, Raul Robeson ve W.E.B. Du Bois, Herald Meydanı'ndaki halka açık merasimde parti kartlarını alarak CPUSA'e[19] üye oldular ve Earl'ün HUAC tarafından maruz bırakıldığı muameleler için yapılan protestolara katılacaklarını açıkladılar.

HUAC birçok siyahiyi de komite odasına çağırdı. Hatta Jackie

Robinson bile çağrıldı ve dostane tanık olarak komitenin karşısına geçti. Beyaz tanıkların aksine, siyahlardan isim vermeleri istenmedi. HUAC daha fazla siyahi kahraman yaratmak istemiyordu. Bunun yerine tanıklardan Sanderson, Robeson ve Du Bois'nın görüşlerini kınamaları istendi. Çoğu bu isteği yerine getirdi.

1950'ler boyunca ve 1960'ların büyük bölümünde Earl'ün ne yaptığını kavramak pek kolay değildi. Lena Goldoni ile Paris ve Roma'da sessizce yaşıyordu. Lena, siyasi açıdan faal olan büyük bir yıldızdı, ama Earl pek ortalarda görünmüyordu.

Saklandığını sanmıyorum. Gözlerden uzakta duruyordu sadece. Arada bir fark var.

Ama çeşitli söylentiler çıkıyordu. Afrika'da birçok bağımsızlık savaşında yer aldığı, Cezayir'de Fransa'ya ve Gizli Ordu'ya karşı savaştığına dair dedikodular kulaktan kulağa yayılıyordu. Sorulduğunda olumlu ya da olumsuz bir cevap vermekten kaçınıyordu. Solcu insanlar ve örgütler onun peşinden koşuyor, ancak Earl nadiren desteğini açık açık ilan ediyordu. Sanırım, o da benim gibi tekrar kullanılmak istemiyordu. Ben buna ek olarak kendisini herhangi bir davayla, herhangi bir amaçla ilişkilendirerek o davaya zarar vermekten korktuğunu da düşünüyorum.

Sonunda terör dönemi sona erdi, tıpkı Earl'ün söylediği gibi. Ben ormanda Tarzan olarak sarmaşıktan sarmaşığa gezerken, John ve Robert Kennedy, Amerikan Lejyonu'na mensup göstericilerin arasından geçerek, Hollywood Onlusu'na dahil bir senaryo yazarı tarafından yazılmış *Spartacus* filmini izlemek üzere sinemaya girdiklerinde, kara listeye bir son vermiş oldular.

Aslar, saklandıkları yerlerden çıkarak sosyal hayata katılmaya başladı. Ama artık maskeler takıyor ve uydurma isimler kullanıyorlardı, tıpkı savaşta okuduğum çizgi romanlarda olduğu gibi, o zamanlar çok aptalca olduğunu düşünürdüm. Artık aptalca değildi. Riske girmiyorlardı. Korku bir gün geri dönebilirdi.

Hakkımızda kitaplar yazılıyordu. Tüm röportaj tekliflerini reddettim. Bazen sorular uluorta soruluyordu, o zaman sadece dönüp soğuk bir şekilde şunu söyledim: "Şu anda bu konu hakkında konuşmayı reddediyorum." Benim şahsi beşinci maddem.

1960'larda, sivil haklar hareketi ülkede alevlenmeye başladığında, Earl Toronto'ya gelip sınıra kondu. Siyahi liderler ve gazeteciler ile buluşup sadece insan hakları hakkında konuştu.

Ama Earl artık meseleden uzaktı. Evet, yeni nesil siyahi liderler

onun hatırasını anıp sözlerini alıntılıyorlar, Panterler de onun deri ceketini, botlarını ve beresini giyiyorlardı, ancak bir sembol yerine insan olarak var olmaya devam ediyor olması biraz rahatsız ediciydi. İnsan hakları hareketi, fikirlerini yüksek sesle ve kesin bir badeyle ortaya koyan tutkulu, canlı bir insan yerine, ölü bir kahramanı tercih ederdi, böylece imajı istenilen her amaç için kullanılabilirdi.

Belki de güneye gelmesi istendiğinde bunu kendisi de hissetti. Gümrük görevlileri muhtemelen sınırı geçmesine izin verirlerdi. Ama Earl çok fazla kararsız kaldı ve sonrasında da Nixon başkan oldu. Earl, HUAC'ın eski bir üyesinin yönettiği bir ülkeye girmek istemedi.

1970'lere gelindiğinde, Earl, Lena'nın Paris'teki dairesine kalıcı olarak yerleşti. Sürgüne gönderilen Cleaver gibi Kara Panter Partisi üyeleri onunla siyahların davası için ortak hareket etmeye çalıştıysa da bunda başarısız oldular

Lena 1975'te bir tren kazasında öldü. Parasını Earl'e bıraktı.

Earl zaman zaman röportaj verirdi. Ben de takip eder, okurdum. Bir röportajcıya göre, röportaj kurallarından biri benim hakkımda soru sorulmamasıydı. Belki de bazı anılarının doğal yollarla ölmesini istiyordu. Ona bunun için teşekkür etmek istemiştim.

Bir hikâye var, hatta efsane bile sayılabilir; oy hakkı mücadeleleri sırasında 1965'te Selma'da protesto yürüyüşü yapanlar anlatır… Polisler biber gazları, copları ve köpekleriyle saldırdıklarında, göstericiler karşılarındaki beyaz eyalet polisleri karşısında dağılmaya başlamışlar. Göstericilerden bazıları, o sırada gökyüzünde uçan bir adam görmüşler, gördüklerine yemin ediyorlar. Uçuş ceketi ve başlığıyla siyah bir figür. Ama adam havada öylece süzülmüş, sonra da gözden kaybolmuş. Harekete geçemiyor, güçlerini kullanmanın o olayın yararına mı, zararına mı olacağına karar veremiyormuş. Kısacası o çok önemli anda bile büyü geri dönmemiş. Sonrasında Earl'ün hayatında pek bir şey olmadı. Kafedeki sandalyesi, piposu, gazetesi ve onu alıp, gökyüzünde kendisini bekleyen şey her ne ise en sonunda ona götüren beyin kanaması vardı sadece…

Sık sık, acaba bitti mi diye düşüncelere dalıyorum, acaba insanlar gerçekten unuttu mu? Ama artık aslar hayatın,

geçmişimizin bir parçası ve tüm dünya, asların mitolojisi üzerinde, Dört As ve onların hain arkadaşları üzerinde yükseliyor. Herkes Hain As'ı ve nasıl biri olduğunu biliyor.

İyimser dönemlerimden birinde kendimi iş için New York'ta buluvermiştim. Empire State Building'deki Yüksek Aslar restoranına gitmiştim. Yeni nesil aslar orada takılıyordu. Kapıda Hiram tarafından karşılandım (gerçek kimliği ortaya çıkana kadar kendini Şişmanadam olarak tanıtan bir astı) ve beni görür görmez tanıdığını, büyük bir hata yapmak üzere olduğumu hemen anladım.

Hakkını vermek lazım, gayet nazik davrandı ama gülümsemek için biraz fazla çaba sarf etmesi gerekti. Beni insanların göremeyeceği, karanlık bir köşeye oturttu. Bir içki ve somon balığı söyledim.

Tabak geldiğinde, balığın etrafında düzgünce dizilmiş bir bozuk para çemberi vardı. Saydım. Otuz adet madeni para.[20]

Kalkıp gittim. Yürürken Hiram'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bir daha da oraya hiç gitmedim.

Onu suçlayamıyordum bile.

♣

Tarzan'ı çekerken, insanlar gayet dinç göründüğümü söylüyorlardı. Daha sonra emlak işine girip bina yapmaya başladığımda da işimin bana ne kadar yakıştığını söylediler. Çok genç görünüyordum.

Şimdi aynaya baktığımda, New York sokaklarında dolanıp oyuncu seçmelerine giden aynı genç adamı görüyorum. Zaman, çehreme tek bir çizgi bile eklemedi, beni fiziksel anlamda hiç değiştirmedi. Elli beş yaşındayım, ama yirmi iki gösteriyorum. Belki de asla yaşlanmayacağım.

Hâlâ kendimi bir ispiyoncu gibi hissediyorum. Ama ben sadece ülkemin bana söylediğini yaptım.

Belki de sonsuza dek Hain As olarak kalacağım.

Bazen tekrar bir as olayım, kimsenin beni tanımaması için suratıma bir maske takıp üstüme bir kostüm geçireyim diyorum. Adımı da Kas Adam, Plaj Çocuğu, Sarışın Dev ya da bunlara benzer bir şey koyayım. Dışarı çıkıp dünyayı kurtarayım, en azından küçük bir parçasını.

Ama düşününce, hayır. Ben şansımı kullandım. Ve şansım varken kendi itibarımı bile kurtaramadım. Ne de Earl'ü veya başka

birini.

O bozuk paraları almam gerekirdi. Sonuçta onları hak etmiştim.

[8] 1929 tarihindeki Büyük Buhran ertesinde uygulanan ekonomik istikrar programları - ed.n.

[9] Alman Hava Kuvvetleri - ed.n.

[10] Sektörel Örgütler Kongresi: 1935 ile 1955 arasında Kanada ve ABD'de sendikalardaki işçileri örgütleyen bir sendikalar federasyonu - ed.n.

[11] Derhal askeri hizmete alınmaya uygun olunduğunu belirten askeri bir sınıflandırma - ed.n.

[12] Faşizm Birleşik Devletler için yakın ve varoluşa yönelik bir tehdit olarak görülmeye başlamadan önce (ki bu ancak Almanya'nın Polonya'yı işgali ve daha çok Pearl Harbor saldırısından sonra gerçekleşmiştir) faşizme karşı mücadele vermiş, mesela İspanya İç Savaşı'nda Cumhuriyetçilerin tarafında savaşmış Amerikalıları tarif etmek için "prematüre anti-faşist" tabiri ortaya atılmıştır. Bu tabirde, söz konusu kişilerin ABD'ye sadakati kuşkulu olan birer komünist ya da komünizm sempatizanı oldukları iması vardır - ed.n.

[13] Çan Kay Şek kastediliyor - ed.n.

[14] Afro-Amerikalılara yönelik ırksal ayrımcılığa karşı mücadele veren bir insan hakları örgütü - ed.n.

[15] Metro Goldwyn Mayer yapım şirketi - ed.n.

[16] 1940-1950 yıllarında aralarında yaşamlarının bazı noktalarında komünist partiye üye olanların da olduğu, HUAC (Amerikan Karşılı Faaliyetleri İzleme Komitesi) tarafından komünist faaliyet sebebiyle soruşturulan senarist, oyuncu ve yönetmen topluluğu. Bu topluluğun içinden on yönetmenin hapse gönderilmesiyle kriz patlak vermiştir - ed.n.

[17] Büyük Buhran sırasında Ortabatı eyaletlerinde çiftlik ürünlerini piyasadan çeken ve kendilerine "tatil" ilan eden çiftçilerin oluşturduğu hareket - ed.n.

[18] 11. yüzyılda Danimarka, İngiltere, Norveç ve kısmen İsveç'e hükmetmiş Danimarka Kralı. Hakkında, maiyetiyle sahile gelip dalgaları durdurmaya çalıştığı ve tabii bunun gerçekleşmemesi üzerine üstünün başının ıslandığı yönünde bir hikaye anlatılır. Bu hikâyeden çıkarılan hisse ise genelde, insanın beyhude çabaların, olmayacak işlerin peşinde koşan bir canlı olduğu doğrultusundadır. fakat sonraki yorumlamalarda, Kral Canute'nin aslında etrafındaki dalkavukları mahcup etmeye, dalkavukluklarını yüzlerine vurmaya çalıştığı sonucuna varanlar da olmuştur - ed.n.

[19] ABD Komünist Partisi - ed.n.

[20] Yahuda İskaryot'un İsa Mesih'i 30 gümüş para karşılığında ele verdiği

söylenir - ed.n.

İTİBARSIZLAŞTIRMA TÖRENLERİ

Melinda M. Snodgrass

Rüzgârın savurduğu bir gazete sayfası, Neuilly'deki posta pulu büyüklüğündeki parkın kuru çimenlerinin üzerinden uçtu ve Amiral D'Estaing'in bronz heykelinin kaidesine çarpınca durdu. Soluklanmak için mola veren tükenmiş bir hayvan gibi kesik kesik çırpınıyordu; derken buz gibi aralık rüzgârı, sayfayı bir kez daha yakaladı ve döne sıçraya yaptığı yolculuğuna geri gönderdi.

Parkın ortasında demir bir banka yayılır gibi oturmuş olan adam, yaklaşan kâğıdı, muazzam bir karar anının arifesindeymiş gibi izledi. Sonra, kıdemli bir ayyaşın abartılı dikkatiyle ayağını uzattı ve kâğıdı yakaladı.

Yırtık pırtık gazete parçasına uzanmak için eğildiğinde, uyluklarının arasına yerleştirdiği şişenin ağzından dökülen kırmızı şarap bacağından aşağı süzüldü. Dudaklarından da, birkaç farklı Avrupa diline ait ve arada sırada tuhaf, inişli çıkışlı bir sözcükle bölünen bir dizi küfür döküldü. Şişenin ağzını kapatıp, yayılan lekeyi büyük mor bir mendille sildi, yerdeki gazete kâğıdını (*Herald Tribune*'ün Paris baskısı) aldı ve okumaya başladı. Kelimeleri içer gibi okurken solgun, leylak rengi gözleri sütundan sütuna atlıyordu.

> *J. Robert Oppenheimer komünist sempatizanlığı ve olası vatan hainliğiyle suçlandı. Atom Enerjisi Komisyonuna yakın kaynaklar, Oppenheimer'ın erişim yetkisinin feshedilmesi ve komisyon başkanlığından alınması yönünde gerekli adımların atıldığını doğruluyor.*

Adam kasılıp titreyerek gazeteyi buruşturdu ve sırtını banka yaslayıp gözlerini kapadı.

İngilizce olarak, "Kahretsin, Allah hepsini kahretsin," diye fısıldadı.

Midesi sanki buna cevap verir gibi gürültüyle guruldadı. Hırçın bir ifadeyle kaşlarını çattı ve ucuz kırmızı şarabım kafasına dikip büyük bir yudum aldı. Dilinden tüm ekşiliğiyle akan şarap, boş midesinde yakıcı bir sıcaklıkla patladı. Karnındaki gurultular azalırken, o içini çekti.

Sarı devasa pirinç düğmeler ve birkaç omuz peleriniyle bezenmiş açık şeftali rengi hacimli paltosu, omuzlarına büyük bir pelerin gibi atılmıştı. Bunun altına da gök mavisi bir ceket ve dar bir pantolon giymişti; pantolonun paçaları, dizlerine kadar gelen deri çizmelerin içine sokulmuştu. Paltosundan ve pantolonundan daha koyu bir maviliği olan yeleği, altın ve gümüş rengi ipliklerle yapılmış süslü motiflerle bezeliydi. Tüm giysileri buruş buruş ve lekeliydi, üzerindeki beyaz ipek gömleğinde yamalar vardı. Bankta hemen yan tarafında bir yay ve keman duruyordu, bilerek açık bırakılmış keman kutusu ise yerde, ayaklarının ucundaydı. Bankın altına eski püskü bir bavul tıkıştırılmış ve onun yanına da, ortasında zarif bir ahenkle düzenlenmiş bir eğreltiotu, iki ay, bir yıldız ve ince bir neşterden oluşan altın yaldızlı bir kabartmanın göze çarptığı kırmızı, deri bir omuz çantası konmuştu.

Geri dönen rüzgâr, ağaçların dallarını titretirken, omzuna kadar gelen karman çorman saçlarını daha da karıştırdı. Saçı ve kaşları metalik bir kızıllığa sahipti, yanaklarını ve çenesini gölgeleyen kirli sakalı da aynı alışılmadık tondaydı. Gazetenin sayfası elinin altında çırpınınca gözlerini açtı ve kâğıda baktı. Merakı öfkesine galip gelmişti; hızla gazete sayfasını sallayıp açtı ve kaldığı yerden devam etti.

BEYİN EMANETÇİSİ ÖLDÜ

Beyin Emanetçisi olarak da bilinen Blythe van Renssaeler, dün Wittier Sanatoryumu'nda öldü. Kepaze Dört Aslar'ın bir üyesi olan Blythe, Amerikan Karşıtı Faaliyetleri İzleme Komitesi'nin karşısına çıktıktan kısa süre sonra, kocası Henry van Renssaeler tarafından Wittier Sanatoryumu'na yatırılmıştı.

Gözleri nemlenirken yazılar bulanıklaştı. Nem yavaşça birikerek, dar burun kemiğinin üzerinden hızlıca kayan bir gözyaşına dönüştü. Damla, komik bir şekilde burnunun ucunda asılı kaldı, ama o silmek için bir harekette bulunmadı. Donmuştu, acıyla ilgisi olmayan korkunç bir durağanlığın içinde hareketsiz kalmıştı. Acı sonradan gelecekti; şu anda hissettiği tek şey, büyük bir boşluktu.

Bilmem gerekirdi, hissetmem gerekirdi, diye düşündü. Gazeteyi dizine serdi ve bir erkeğin, sevgilisinin çenesini okşayacağı gibi uzun işaretparmağıyla makaleyi okşadı. Epey dalgın bir şekilde dahası da olduğunu fark etti; Çin hakkında, Archibald hakkında, Dört Aslar ve virüs hakkında gerçekler.

Ve hepsi yanlış! diye düşündü vahşi bir ruh haliyle. Sayfayı tutan eli spazm geçiriyormuş gibi kasıldı.

Kâğıdı çabucak düzeltti ve okşamaya kaldığı yerden devam etti. “Acaba ölümü kolay olmuş mudur?” diye düşündü. Eğer onu o pis odadan alıp hastaneye götürmüş olsalardı…

İçerisi ter, korku ve dışkı kokuyordu. Bir de çürümenin o iç bayıltıcı, tatlı rayihası duyuluyordu. Hepsinin üzerindeyse antiseptiğin keskin kokusu süzülüyordu. Ter ve korkunun büyük kısmı, kayıp koyunlar gibi koğuşun ortasında birbirlerine sığınmış üç genç pratisyen hekime aitti. Güney duvarına dayanmış bir paravan, yataklardan birini geri kalan hastalardan ayırıyordu, ancak bu uyduruk bariyer, arkasından gelen insandışı homurdanmaları engelleyemiyordu.

Hemen yakınlarda orta yaşlı bir kadın, Katolik dua kitabının üstüne eğilmiş, akşam duası okuyordu. İnce parmaklarının arasından sedef bir tespih sarkıyor ve sayfaların üzerine düzenli olarak kan damlıyordu. Her damlamada, dua okuyan dudakları daha da hızlanan kadın, pıhtılaşan kanları siliyordu. Hiç ara vermeden devam eden kanamaları hakiki bir *stigmata*[21] olarak sınırlı kalmış olsaydı, kilise tarafından azize ilan edilebilirdi, ancak vücudundaki açıklıkların her birinden kan akıyordu. Kulaklarından kanlar süzülüyor, saçlarını keçeleştiriyor, cüppesinin omuzlarını boyuyordu; ağzından, burnundan, gözlerinden, rektumundan… her yerinden kanıyordu. Çalışmaktan bitkin düşmüş bir doktor, dinlenme salonunda bir akşam ona Kanamalı Rahibe Marry diye isim takmıştı; ortaya çıkan şamata ise yalnızca, çalışanların usandırıcı bir yorgunluk içinde oldukları gerekçe gösterilerek mazur görülebilirdi. Manhattan bölgesindeki tüm sağlık çalışanları, Vahşi Kartlar Gününden, yani 15 Eylül 1946’dan beri neredeyse hiç ara vermeden göreve çağrılıyordu ve beş aydır devam eden izinsiz çalışma temposu, olumsuz etkilerini göstermeye başlamıştı.

Sonraki hasta, tuz banyosunda yüzen, bir zamanlar yakışıklı olan siyahi bir adamdı. İki gün önce tekrar dökülmeye başlamış, şimdi geriye sadece deri döküntüleri kalmıştı. Kasları çiğ ve enfekte olmuş bir şekilde parıldıyordu. Tachyon onun tıpkı bir yanık hastası gibi tedavi görmesini emretmişti. Adam böyle bir deri dökümünden canlı çıkabilmişti ama bir ikincisinden sağ çıkabileceği şüpheliydi.

Tachyon, doktorlardan oluşan asık suratlı bir kafilenin önünde paravana doğru yürüyordu.

Daha çok Orta Avrupa veya İskandinavya'yı andıran inişli çıkışlı, müzikli bir aksanın eşlik ettiği yumuşak ve derin sesiyle, "Beyler, bize katılır mıydınız?" diye sordu. Pratisyen hekimler isteksizce o tarafa doğru ilerledi.

Ruhsuz bir hemşire paravanı geri çekince, bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir adam ortaya çıktı. Gözleriyle umutsuz bir şekilde doktorları süzerken, ağzından dehşet verici homurdanmalar çıkıyordu.

"Enteresan bir vaka," dedi Mandel dosyayı kaldırırken. "Garip bir nedenden dolayı, virüs, adamın vücudundaki her boşluğun kapanıp tıkanmasına neden oluyor. Birkaç gün içerisinde ciğerleri hava alamamaya başlayacak ve kalbinin düzgün bir şekilde çalışması için yeterli boşluk kalmayacak…"

"Peki, neden buna bir son vermiyorsunuz?" Tachyon adamın elini tuttu, adam da onun elini sıkarak sözlerini onayladığını belirtti.

"Ne öneriyorsunuz?" Mandel sesini alçaltarak aciliyet belirten bir fısıltıya dönüştürmüştü.

Tachyon her kelimeyi tane tane söyledi: "Yapılabilecek hiçbir şey yok. Onu bu yavaş ölümden kurtarsak daha iyi olmaz mı?"

"Senin dünyanda ilaç olarak ne kullanıyorlar bilmiyorum -ya da şu yarattığınız şeytani virüse bakılırsa, biliyorum- ama bu dünyada biz hastalarımızı öldürmeyiz."

Tach çene eklemlerinin sinirden gerildiğini hissetti. "Çaresiz durumdaki hasta bir kediyi veya köpeği merhametli bir şekilde öldürüyorsunuz, ama acıyı gerçekten dindirdiği bilinen yegâne ilacı insanlarınızdan sakınıyor ve onları acılı bir ölüme zorluyorsunuz. Ah… Lanet olsun size!"

Altın sırmalı muhteşem giysilerini ortaya çıkaracak şekilde beyaz ceketini geriye attı ve yatağın kenarına oturdu. Adam umutsuzca yukarı uzanınca, Tachyon onun ellerini tuttu. Hastanın zihnine girmesi oldukça kolaydı.

Adamın zihninden gelen *Öleyim, bırakın öleyim* isteği, acı ve korkunun tadını taşıyordu, ancak bu istekte sakin bir kararlılık da vardı.

Yapamam, izin vermezler, ama sana rüyalar verebilirim. Hızla adamın beyninin acı ve muhakeme merkezlerini kapattı. Kendi zihninde bunu gümüş-beyaz tonlarında ışıklı güç bloklarından oluşan gerçek bir duvar olarak görselleştirdi. Adamın zevk

merkezlerini canlandırarak, zihninin kendi uydurduğu rüyalara dalıp gitmesine olanak sağladı. Oluşturduğu şey geçiciydi, sadece birkaç gün sürecekti, ama yeterliydi - hatta henüz bitmeden bu joker ölmüş olacaktı.

Ayağa kalktı ve adamın huzur dolu yüzüne baktı.

“Ne yaptın?” diye sordu Mandel.

Tach, diğer doktora buyurgan gözlerle şöyle bir baktı. “Sadece biraz daha şeytani Takis büyüsü.”

Pratisyen hekimlere azametli bir tavırla başıyla selam verip koğuştan çıktı. Dışarıdaki koridorda, duvar kenarlarına yataklar dizilmişti ve hademelerden biri bu dar geçiş yolundan dikkatli adımlarla ilerliyordu. Shirley Dashette hemşire bankosundan Tachyon’u çağırdı. Takisliler ile insanların sevişme tarzları arasındaki benzerlik ve farkları keşfe çıktıkları güzel geceler geçirmişlerdi, ama bu gece Tachyon gülümsemekten ötesini başaramadı ve fiziksel tepkilerindeki bu eksiklik onu teyakkuza geçirdi. Belki de dinlenmenin zamanı gelmişti. “Evet?”

“Dr. Bonners seninle konsültasyon yapmak istiyor. Hasta şokta ve arada sırada histeri krizleri geçiriyor, ama fiziksel olarak hiçbir problemi yok, Dr. Bonners da düşündü ki…”

“Kadının benimkilerden biri olabileceğini düşündü.” Tanrım, lütfen başka bir joker daha olmasın, diye içten içe homurdandı Tachyon. Bir yaratıkla daha yüzleşebileceğimi sanmıyorum. “Nerede?”

“223 numaralı oda.”

Yorgunluğunu titreyen kaslarında ve sinirlerinde hissedebiliyor, bunu da hemen arkasından çaresizlik ve kendine acıma takip ediyordu. Bir küfür mırıldandı ve yumruğunu masanın üstüne geçirdi. Shirley geri çekildi.

“Tach? İyi misin?” Tach’ın çenesine koyduğu eli soğuktu.

“Evet. Tabii ki.” Tach kendini zorlayarak omuzlarını geriye attı ve adımlarına canlılık kazandırarak koridorda yürümeye başladı.

Tachyon kapıyı ittiğinde Bonners başka bir doktorla toplantı halindeydi. Bonners kaşlarını çattı, ama yataktaki kadın delici bir çığlık atıp vücudunu sabit tutan kumaş bağların altında gerildiğinde, görevi Tachyon’a devretmeye istekli göründü. Tach kadının yan tarafına geçti, elini nazik bir şekilde alnına koydu ve zihnine girdi.

AMAN TANRIM! Seçimler! Riley kazanır mı acaba? Tanrı bilir

yeteri kadar ödeme yapmıştır. Zaferi satın alabilir, ama bunu çok bariz yaparsa yanar… Anne, korkuyorum… Kış sabahının soğuk havası ve paten demirinin buzu çizerken çıkardığı ses… Onunkini tutan bir el… ama yanlış bir el. Henry neredeydi.? Onu şimdi böyle yalnız bırakması… kaç saat daha bekleyeceğim… burada olması gerekir… Bir kasılma daha geliyor. HAYIR. Bunu duymamalı. Anne… Henry… ACI!

Tach geriye doğru sendeledi ve kesik kesik nefes alarak şifoniyere çarptı.

"Tanrım, Doktor Tachyon, iyi misiniz?" Bonner'ın eli Tachyon'un kolunun üstündeydi.

"Hayır… evet…" Dikkatli bir şekilde doğrulup dik durdu. Vücudu hâlâ kadının ıstıraplı anılarından dolayı ağrıyordu. Peki ama o ikinci kişilik, o soğuk ve haşin adam hangi cehennemden çıkıp gelmişti böyle?

Tachyon, Bonner'ın elinden kurtulup kadının yanına döndü ve yatağın kenarına oturdu. Bu sefer daha dikkatli davranarak, seri bir şekilde rahatlatıcı ve güçlendirici egzersizler yaptı, sonra da tüm psişik güçlerini kullanıma soktu. Kadının kırılgan zihinsel savunması, bu hücum karşısında hemen düştü ve onu mental girdabıyla yukarı savuramadan, Tachyon kadının zihnini ele geçirdi.

Çiçek açmış gibi, çok hafif bir esintiyle titreyen narin bir kadife…

Tachyon kendini zihin paylaşımının verdiği neredeyse şehvani sayılabilecek o zevk hissinden hemen kurtardı ve asıl görevine geri döndü. Artık tüm kontrol kendisinde olduğu için, kadının zihnini çabucak gözden geçirdi. Bulduğu şey, vahşi kartlar destanına yeni bir boyut ekliyordu.

Virüsün ilk günlerinde çoğunlukla ölüm görmüşlerdi. Manhattan bölgesinde yirmi bine yakın ölüm gerçekleşmişti. On bini virüsün etkileri yüzünden, diğer on bini ise çıkan ayaklanmalar, yapılan yağmalar ve Ulusal Muhafızların bunlara müdahalesinden. Sonra bir de jokerler vardı: virüsle kendi zihinsel yapılarının birleşiminden ortaya çıkmış çirkin canavarlar. Ve son olarak da aslar. Şimdiye kadar yaklaşık otuz as görmüştü Tachyon. Egzotik güçleri olan büyüleyici insanlardı - deneyin başarıyla sonuçlandığını gösteren canlı kanıtlar. Verilen korkunç kayıplara rağmen, süper-varlıklar yaratmayı başarmışlardı. Ve şimdi de karşısında başka hiçbir asta olmayan güçleriyle yeni birisi duruyordu.

Geri çekilerek, hünerli bir binicinin elindeki dizginler gibi geriye

yalnızca tek bir kontrol kanalı bıraktı. “Evet, haklıymışsınız, doktor, o da onlardan biri.”

Bonners, içinde bulunduğu mutlak kafa karışıklığını belli eden bir hareketle ellerini salladı. “Ama nasıl… Yani, siz genelde… testler yapmıyor musunuz?” diye bitirdi zayıf ve etkisiz bir sesle.

Tach rahatlayarak meslektaşının şaşkınlığına sırıttı. “Az önce yaptım ve gerçekten çok dikkat çekici bir sonuca ulaştım; bu kadın bir şekilde kocasının tüm bilgilerini ve hatıralarını içine çekmeyi başarmış.” Aklına gelen yeni bir düşünceyle gülümsemesi soldu. “Sanırım, evlerine birini yollayıp zavallı Henry’nin, yatak odasında ayaklarını sürüye sürüye yürüyen akılsız bir enkaza dönüşüp dönüşmediğini öğrenmemiz gerekiyor. Bana kalırsa, karısı onu emip kurutmuş olabilir, zihnen tabii ki.”

Bonners çıkarken midesi bulanmış gibi görünüyordu. Diğer doktor da onunla birlikte çıktı.

Tachyon onları ve Henry van Renssaeler’ın kaderini düşüncelerinden uzaklaştırıp dikkatini yataktaki kadına verdi. Kadının şuuru ve aklı erimekte olan bir buz tabakası gibi çatlaklarla doluydu ve kişiliğinin zarar görmemesi, büsbütün deliliğe sürüklenmemesi için çok hızlı bir tamirata ihtiyacı vardı. Tachyon sonradan daha kalıcı bir yapı kurmayı deneyecekti, ama sonuçta o da en iyi ihtimalle bir yamadan ibaret kalacaktı. Bu iş tam babasına göreydi, paramparça olmuş zihinlerin tamiratı onun hüneriydi. Ama babası şimdi çok uzaklarda, Takis’te olduğuna göre, kadın Tachyon’un biraz daha zayıf olan yeteneklerine bel bağlamak zorundaydı.

“İşte, tatlım,” diye mırıldandı, kadını yatağa bağlı tutan düğümlenmiş çarşafları çözmeye başlarken. “Seni biraz daha konforlu hale getirip, büsbütün çıldırmanı önleyecek birkaç mental disiplin öğretmeye başlayacağım.”

Tekrar zihin bağını kurdu. Kadının zihni onunkinin altında çırpınıyordu, karmakarışık olmuştu, üzerine gelen değişimin büyüklüğünü algılayamıyordu.

Çıldırıyorum… olamaz… delirmiş olamam.

Hayır, virüs…

O gerçekten orada… dayanamıyorum.

Kendini zorlama. Bak, şuraya yeni bir yol çiz ve onu en dibe it.

HAYIR! Çıkar onu aklımdan!

Bu mümkün değil; tek çözüm yolu, kontrol.

Oda göz kamaştırıcı bir akkor gibi canlılık kazandı ve çetrefilli kafesini, “Henry”nin üstüne kapattı.

Bir hayret ve huzur hissiyatı oluşmuştu, ama Taçlı yolun henüz yarısında olduklarını biliyordu. Oda onun gücü sayesinde ayağa kalkmıştı, yoksa kadın gerçek bir kavrayışa ulaştığı için değil; eğer kadın akıl sağlığım koruyacaksa, bunu kendi başına yaratmayı öğrenmesi gerekiyordu. Tach bağlantıdan çıktı. Kadının vücudu o eski katılığından kurtulmuş, nefes alıp verişi de düzenli hale gelmişti. Tach onun bağlarını çözme işine geri döndü, bunu yaparken dişlerinin arasından da ıslıkla neşeli bir dans melodisi çalıyordu.

Tach odaya çağrıldığından beri ilk defa hastasına bakma, gerçekten bakma lüksüne sahip olmuştu. Kadının zihni ona zaten haz vermişti, şimdiyse vücudu nabzını coşturuyordu. Omuz hizasındaki kapkara saçları yastığın üzerinden çağlayan gibi dökülerek kadının göğsünün üzerinde toplanmıştı. Bu, şampanya rengindeki saten geceliği ile kaymaktaşını andıran tenine mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Uzun, kara kirpikleri yanaklarının üzerinde titreşerek açıldığında, gece mavisi gözlerini ortaya çıkardı.

Kadın ona bakıp birkaç saniye düşündükten sonra sordu: “Sizi tanıyor muyum? Yüzünüzü bilmiyorum, ama… sizi… hissedebiliyorum.” Bu karmaşa ona çok fazla gelmiş gibi gözleri tekrar kapandı.

Tach kadının alnındaki saçları hafifçe kenara çekerek cevapladı: “Ben, Doktor Tachyon ve evet, beni tanıyorsun. Zihinlerimizi paylaştık.”

“Zihin… *zihin*. Henry’nin zihnine dokundum, ama korkunçtu!” Kadın birden doğruldu ve oturur pozisyonda küçük, ürkek bir hayvan gibi titremeye başladı. “Çok korkunç, onursuz şeyler yapmış, en ufak bir fikrim yoktu, ben onu…” Kelimelerin akışını kesti ve Tach’ın kolunu kavradı. “Artık onunla yaşamak zorundayım. Ondan asla kurtulamayacağım. İnsanlar eşlerini seçerken daha… sanırım gözlerinin arkasında neler olduğunu bilmemek daha iyi.” Gözleri kısaca kapanırken kaşları çatıldı. Birden kirpikleri yukarı kalktı ve tırnakları Tachyon’un pazılarına geçti. “Senin zihnini beğendim,” diye açıkladı.

“Teşekkür ederim. Sanıyorum ben de olağanüstü bir zihnim olduğunu söyleyebilirim. Karşılaşabileceklerinin en iyisi, hem de

büyük farkla.”

Kadın garip bir şekilde narin görünüşüne hiç uymayan boğuk, puslu bir sesle kıkırdadı. Tachyon da onunla birlikte güldü, yanaklarına tekrar renk geldiğini görmek onu memnun etmişti.

Kadın daha samimi bir sesle, “Karşılaşabileceklerimin *en iyisi* demek. İnsanların seni biraz kibirli buldukları oluyor mu?” diye konuşmaya devam ederken sırtını tekrar arkasındaki yastığa dayadı.

“Hayır, kibirli değil. Kendini beğenmiş, hatta bazen zorba, ama asla kibirli değil. Görüyorsun, yüzüm bunu taşımaz.”

“Ah, bilemiyorum.” Kadın yukarı uzandı ve yavaşça parmaklarını Tachyon’un çenesinde gezdirdi. “Bence güzel bir yüzün var.” Tachyon ona çok şeye mal olacak olmasına rağmen, kendisini sağduyulu bir şekilde geriye çekti. Kadın incinmiş göründü ve içine kapandı.

“Blythe, kocanı kontrol etmesi için birini gönderdim.” Kadın suratını öbür tarafa çevirip suratını yastığa gömdü. “Onun hakkında öğrendiklerin yüzünden kendini lekenmiş hissettiğini biliyorum, ama onun durumunun iyi olduğundan emin olmalıyız.” Tach yataktan kalkınca kadının elleri ona doğru uzandı. Tach uzanan elleri tutup kadının ince parmaklarını kendi parmaklarının arasına alıp okşadı.

“Ona geri dönemem. Dönemem!”

“Bu tür kararları sabaha bırakabilirsin,” dedi Tach yatıştırıcı bir ifadeyle. “Şimdi biraz uyumanı istiyorum.”

“Akıl sağlığımı sen kurtardın.”

“Benim için bir zevkti.” Tach yapabileceği en iyi şekilde eğildi ve kadının yumuşak bileğinin iç tarafını dudaklarına bastırdı. Makul olmayan bir davranıştı, ama Tach yine de kendine olan hâkimiyetinden memnundu.

“Lütfen yarın tekrar gel.”

“Yarın kahvaltını yatağına getirip, bu kurumda tahıl bulamacı saydıkları o iğrenç şeyi sana bizzat ben yedireceğim. O zaman mükemmel aklım ve güzel yüzüm hakkında daha fazlasını söyleyebilirsin.”

“Mukabele edeceğine söz vermen şartıyla.”

“O konuda en ufak bir endişen olmasın.”

♠

Zihinsel dokunuşların en hafifinin taşıdığı gümüş parlaklığında bembeyaz bir denizin üzerinde süzülüyorlardı. Aynı anda hem sıcak hem anaç hem de tensel bir deneyimdi ve Tach aylardır ilk kez deneyimlediği bu ilk gerçek paylaşıma vücudunun tepki verdiğinin hayal meyal farkındaydı. Dikkatini tekrar seansa vermek için kendini zorladı. Oda, ikisinin arasında gezgin bir ateşböceği gibi havada asılı kalmıştı sanki.

Tekrar.

Yapamıyorum. Çok zor.

Zorundasın. Şimdi tekrar.

Ateşböceği değişken rotasına geri dönerek, zihinsel bir odanın karmaşık çizgileri ve sarmallarını takip etmeye başladı. Pis kokulu bir çamur gelgitini andıran şişkin bir karanlığın belirmesiyle oda paramparça oldu. Tachyon tam zamanında kendi vücuduna geri dönerek, çatıdaki terasın beton zeminine yüzüstü düşmekte olan Blythe'ı yakaladı.

Zorlanan beyni ağrıyla zonkluyordu. "Onu tutmak *zorundasın*."

"Yapamıyorum. Benden nefret ediyor, beni yok etmek istiyor." Blythe'ın kelimelerine hıçkırıklar eşlik ediyordu.

"Tekrar deneyelim o zaman."

"Hayır."

Tachyon bir kolunu kadının omuzlarına sarıp, diğeriyle sıska ellerini kavradı. "Seninleyim. Canını acıtmasına izin vermeyeceğim."

Blythe derin bir nefes aldı ve başını kararlı bir şekilde salladı. "Tamam, hazırım."

Tekrar başladılar. Tach bu kez bağlantıda onun daha yakınındaydı. Birden kendi zihnini, kimliğini emen, onu kadının zihninin derinliklerine doğru çeken bir güç girdabının farkına vardı. Orada bir tecavüzün, şiddetin ve kaybedilişin hissi vardı. İletişimi kesti ve sendeleyerek terasta yürümeye başladı. Etrafındaki şeyleri tekrar hissedebildiğinde, kendini beton bir saksının içinde hüzünle boynunu bükmüş küçük bir söğüt ağacına sarılmış halde buldu. Blythe da ellerini yüzüne kapatmış, acınası bir halde hıçkırarak ağlıyordu.

Yakası kürklü, siyah Dior marka yün paltosunun içinde saçma bir şekilde genç ve savunmasız görünüyordu. Siyah rengin keskinliği teninin solgunluğunu daha da öne çıkarıyor ve hayli yüksek olan dar yakası onu kayıp bir Rus prensesi gibi gösteriyordu.

Tachyon'un az önce yaşadığı özeline girilme hissi, Blythe'ın bu aşikâr ıstırabı karşısında dağıldı.

"Çok özür dilerim, çok. Niyetim bu değildi. Sadece sana daha yakın olmak istemiştim."

"Boş ver." Tachyon, Blythe'ın yanağına birkaç küçük öpücük kondurdu, "ikimiz de yorulduk. Yarın tekrar deneriz."

Denediler de; günlerce çalıştıktan sonra, haftanın sonuna doğru Blythe zihnindeki davetsiz misafiri tam anlamıyla kontrol altına aldı. Henry van Renssaeler henüz hastaneye bedenen gelmemişti; bunun yerine, siyah bir hizmetçi Blythe'a kıyafetlerini getirmişti. Böylesi Tachyon için de daha iyiydi. Adamın bu tecrübeden zararsız bir şekilde kurtulmasına sevinmiş, ancak kongre üyesi van Renssaeler'ın zihniyle yakın temasa girmek çok az hoşuna gitmişti ve aslına bakılacak olursa, adamı kıskanmıştı. Adam, Blythe'ın zihni, vücudu, ruhu üzerinde hak sahibiydi ve Tachyon onun yerinde olmaya can atıyordu. Öyle olsa, Blythe'ı tüm aşkı ve onuruyla *genamiri*'si yapar ve onu koruyup güvende tutardı, ama bu tür hayallerin bir anlamı yoktu. Blythe başka bir adama aitti.

Bir akşam odaya geldiğinde onu yatakta kitap okurken buldu. Kollarının arasında otuz tane uzun saplı, pembe gül vardı. Blythe gülümseyip itiraz ederken, Tach onun üzerini güzel kokulu çiçeklerle kapladı. Çiçeklerden oluşan örtü tamamlandığında Blythe'ın yanına uzandı.

"Seni şeytan! Ya dikenleri batarsa…"

"Hepsini kestim."

"Sen delirmişsin. Ne kadar sürdü?"

"Saatler."

"Yapacak daha iyi bir şeyin yok muydu?"

Tach yuvarlanarak dönüp kollarıyla onu sardı. "Diğer hastalarımı ihmal etmedim, inan bana. Bu sabaha karşı hallettim." Burnunu Blythe'ın kulağına sürttü. Blythe onu itmeyince de dudaklarına yöneldi. Dudakları onunkilerin üstünde oynuyor, vaadin ve tatlılığın tadına bakıyordu. Blythe'ın kolları boynuna sarıldığında içini bir heyecan kapladı. "Benimle sevişecek misin?" diye fısıldadı genç kadının dudaklarına doğru.

"Tüm kızlara böyle mi soruyorsun?"

"Hayır," diye isyan etti Tach. Blythe'ın sesindeki kahkaha onu incitmişti. Doğruldu ve paltosundaki yaprakları eliyle süpürdü.

Blythe birkaç gülün yapraklarını kopardı. "Epey bir şöhret

sahibisin. Dr. Bonners'a göre bu kattaki her hemşireyle yatmışsın."

"Bonners başkalarının işine burnunu sokuyor, ayrıca çoğu yeterince güzel değildi."

"O zaman itiraf et." Blythe yaprakları soyulmuş gül sapını işaret etmek için kullandı.

"İtiraf ediyorum, kızlarla birlikte olmayı seviyorum, ama seninle çok farklı olurdu."

Blythe bir elini gözlerinin üstüne kapatarak tekrar uzandı: "Ah, Tanrım, koru beni, ben bu sözleri daha önce de duymuştum."

"Nerede?" diye sordu Tach, birden meraka kapılmıştı, çünkü Blythe'ın Henry'yi kastetmediğini hissedebiliyordu.

"Riviera'da, çok daha genç ve çok daha aptal oldum zamanlarda."

Tach biraz daha sokuldu. "Lütfen, anlat bana."

Blythe, onun burnuna bir gül yaprağıyla vurdu. "Hayır, sen bana Takis'teki baştan çıkarma taktiklerinden bahset."

"Dans ederken flört etmeyi tercih ederim."

"Neden dans edecekmişiz ki?"

"Son derece romantik de ondan."

Yapraklar kenarlara savruldu ve Blythe üzerine kehribar rengi bir sabahlık giydi. "Göster bana," diye emretti, kollarını açarak.

Tach kolunu Blythe'ın beline doladı ve sağ elini sol eliyle kavradı. "Sana Baştan Çıkarmayı öğreteceğim, oldukça güzel bir valstir."

"İsminin hakkını veriyor mu bari?"

"Deneyelim, sen karar ver."

Dansın karmaşık adımlarıyla yürürlerken, Tach bir yandan hafif bariton sesiyle melodiyi mırıldanıyor, bir yandan da direktifler veriyordu.

"Aman! Sizin tüm danslarınız böyle karmaşık mı?"

"Evet, bizim ne kadar akıllı ve zarif yaratıklar olduğumuzu gösteriyor."

"Tekrar yapalım, bu kez sadece melodiyi mırıldan. Sanırım ilk adımları kavradım, yanlış yaptığımda beni dürtersin yeter."

"Ben sana *rehberlik* edeceğim. Bir erkek yanındaki hanımefendiye nasıl eşlik ederse, öyle."

Tachyon onu tek koluyla döndürüp güzel mavi gözlerine bakıyordu ki, çileden çıkmış bir "Öhö" sesi bu romantik ana bir son

verdi. Nefesini tutan Blythe ne kadar rezil bir görüntü sergilediğini fark etmiş gibi görünüyordu; çıplak ayakla dans ederken dağınık saçları omuzlarından aşağı inmiş sallanıyor incecik dantelli sabahlığı da vücudunu biraz fazla açıkta bırakıyordu. Aceleyle yatağına doğru koşup örtüyü çenesine kadar çekti.

"Archibald," diye ciyakladı.

"Bay Holmes," dedi Tachyon, kendini toparlayıp elini uzatırken.

Virginialı adam bunu görmezden geldi ve karşısındaki uzaylıya çatılmış kaşlarının altından dik dik baktı. Bay Holmes, Başkan Truman tarafından Manhattan'daki yardım ve kurtarma operasyonlarını koordine etmekle görevlendirilmişti. Felaketten sonraki haftalarda düzenlenen telaşlı basın toplantılarında, kürsünün arkasına birlikte geçmişlerdi. Şu anda çok daha az arkadaş canlısı görünüyordu.

Yatağa doğru yürüdü ve Blythe'ın kafasının tepesine babacan bir öpücük kondurdu. "Şehir dışındaydım ve döndüğümde seni hasta buluyorum. Ciddi bir şey değildir umarım?"

"Hayır." Blythe güldü. Biraz fazla yüksek sesli ve tiz bir gülüştü. "*As* olmuşum, çok iyi değil mi?"

"As mı! Yeteneklerin neler…" Bay Holmes birden sözünü yarıda kesti ve Tachyon'a doğru baktı. "Müsaade edersen, vaftiz kızımla baş başa konuşmak istiyorum."

"Elbette. Blythe, sabah görüşürüz."

Tachyon yedi saat sonra döndüğünde, Blythe gitmişti.

Resepsiyondan, eski aile dostları Archibald Holmes'un onu bir saat önce alıp götürdüğünü söylemişlerdi. Tach bir an için onun evine uğramayı düşündü, ama bunun sadece daha fazla probleme yol açacağını düşündü ve vazgeçti. Blythe, Henry van Renssaeler'ın karısıydı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Kendine boş ver demeye çalıştı ve yenidoğan servisindeki genç hemşire arayışına geri döndü.

Blythe'ı aklından çıkarmaya çalışıyordu, ama en garip anlarda kendini, Blythe'ın parmaklarının yanağına dokunuşunu, masmavi gözlerini, parfümünün kokusunu ve hepsinden önemlisi de zihnini düşünürken buluyordu. Güzellik ve şefkatle dolu o hatıra aklından hiç çıkmıyordu, çünkü burada, psişik körlerin arasında kendini yalnız hissediyordu. Sonuçta kişi tanıştığı her insanla telepatik

iletişim kurmazdı ve Blythe'la kurduğu telepatik ilişki de, dünyaya geldiğinden beri yaşadığı ilk *gerçek* iletişimdi. İçini çekti ve onu tekrar görebilmeyi diledi.

♣

Central Park'ın yakınlarında bir daire kiralamıştı. Ağustos 1947'de bunaltıcı bir öğle sonrasıydı ve evinin tek odasında, üstünde ipek gömleği ve *boxer* şortuyla turluyordu. Pencerelerden her biri küçük bir esinti olur umuduyla açıktı; çaydanlığı ocağın üstünde cırtlak bir sesle ıslık çalarken gramofondan da çok yüksek bir sesle Verdi'nin *La Traviata*'sı duyuluyordu. Bu yüksek sese onu, Bing Crosby albümlerinin bağımlısı olan ve "Moonlight Becomes You" [Ay Işığı Sen Olursun] şarkısını bir süredir üst üste dinlemekten başka bir şey yapmayan alt kat komşusu mecbur bırakmıştı. Tachyon, Jerry'nin şu anki kız arkadaşıyla Coney Adası'nda güneş ışığı altında tanışmış olmasını diliyordu; adamın şarkı seçimleri, sevgilileriyle tanıştığı yer ve zamanlara göre belirleniyordu.

Uzaylı, bir gardenyayı eline almış, çiçeği cam kâsenin içine en iyi nasıl yerleştirebileceğini düşünüyordu ki kapı çaldı.

Tachyon kapıya doğru hamlede bulunurken, "Pekâlâ, Jerry," diye bağırdı. "Gramofonun sesini kısacağım, tabii sen de Bing'den vazgeçmeyi kabul edersen. Neden ateşkes yapıp sessiz bir şey denemiyoruz? Glenn Miller ya da başka biri olabilir. Yeter ki bana şu tavşan dudaklıyı daha fazla dinletme."

Kapıyı hızla açtı ve ağzının bir karış açık kaldığını hissetti. "Müziğin sesini kısmak güzel bir fikir olur aslında," dedi Blythe van Renssaeler.

Tachyon ona birkaç saniye boyunca baktı ve ihtiyatlı bir şekilde gömleğinin eteğini çekiştirdi. Blythe gülümseyince, Tach onun gamzeleri olduğunu fark etti. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Oysa Blythe'ın yüzünün silinmez bir şekilde zihnine kazındığını düşünüyordu. Blythe elini kaldırıp onun yüzünün karşısında salladı.

"Hey, merhaba, beni hatırlıyor musun?" Neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu, ama üzerinde korkudan kaynaklanan bir gerginlik olduğu belliydi.

"Ta… tabii. İçeri gelsene."

Blythe hareket etmedi. "Bavulum var."

"Ben de öyle gördüm."

“Evden atıldım.”

“Yine de içeri gelebilirsin… bavulun falan, her şeyinle.”

“Kendini… şey, kapana kısılmış gibi hissetmeni istemiyorum.”

Tachyon gardenyayı Blythe’ın kulağının arkasına sıkıştırıp bavulu elinden aldı ve onu içeri çekti. Kadının solgun şeftali rengindeki elbisesinin fırfırları bacaklarına sürtününce, oluşan elektriklenmeyle Tachyon’un bacağındaki tüyler ürperdi. Kadın modası en büyük merakı sayılırdı, o yüzden elbisenin orijinal bir Dior olduğunu hemen fark etti; bileğine kadar inen eteği, altındaki birkaç şifon kombinezonla kabartılmıştı. Kadının tüm bel çevresini iki eliyle sarabileceğini fark etti. Elbisenin üst kısmını iki ince askı tutuyordu, bu yüzden Blythe’ın sırtının büyük bir kısmı açıktaydı. Beyaz teninin altında kürekkemiklerinin kıpırdanışı Tachyon’un hoşuna gitmişti. Şortunun içinde buna karşılık veren bir hareketlenme oldu.

Utanarak elbise dolabına doğru fırladı. “Bir pantolon giyeyim ben. Su kaynadı, şu gramofonun sesini de kısıver.”

“Çayına süt mü yoksa limon mu alırsın?”

“İkisi de değil. Buzlu istiyorum. Ölmek üzereyim.” Tachyon gömleğini içine sokarken odanın karşı tarafına doğru sessizce yürüdü.

“Çok güzel bir gün.”

“Çok güzel ama *sıcak* bir gün. Benim gezegenim sizinkinden çok daha serin.”

Blythe gözlerini kaçırırken, yanlardan dökülen birkaç tel saçını çekiştirdi. “Uzaylı olduğunu biliyorum, ama bu konuda konuşmak garip geliyor.”

“O zaman konuşmayız.” Tachyon çayla ilgilenirken bir gözünün ucuyla gizlice onu izliyordu. En sonunda, “Evden atılmış bir kadına göre epey sakin görünüyorsun,” diye bir yorumda bulundu.

“Ağlayıp sızlanmalarımı taksinin arka koltuğunda yaptım.” Blythe üzgün bir ifadeyle gülümsedi. “Zavallı adam, çatlağın teki başına kaldı sandı. Özellikle de şeyden sonra…” Birdenbire garip bir şekilde sözünü yarım bıraktı ve uzatılan fincanı bahane ederek Tach’ın araştıran bakışlarından kurtulmaya çalıştı.

“Şikâyet etmiyorum, yanlış anlama, ama şey… eee… neden…”

“Neden mi sana geldim?” Blythe odanın karşısına doğru ilerleyip gramofonun sesini kıstı. “Bu kısmı oldukça hüzünlü.” Tach dikkatini tekrar müziğe vermek için kendini zorladı ve şarkının bu kısmının

Violette ile Afredo'nun veda sahnesi olduğunu fark etti. "Ah… evet, öyle."

Blythe dönerek yüzünü ona çevirdi, gözleri tekinsizdi. "Sana geldim, çünkü Earl kendi sivil haklar davasıyla, yürüyüşleriyle, grevleriyle çok meşguldü; zavallı David ise kendisinden daha yaşlı, histerik bir kadının başına kalacağını duyunca dehşete kapılırdı. Archibald ise işleri bir şekilde yoluna koyup Henry'nin yanında kalmamı söylerdi - neyse ki uğradığımda evinde değildi, ama Jack evdeydi ve benden kalmamı istedi… şey, biraz fazla hararetli istedi."

Tach kafasını sivrisinekler yüzünden çileden çıkmış bir at gibi salladı. "Blythe, kim bu insanlar?"

Blythe, "Nasıl bu kadar bilgisiz olabilirsin," diye dalga geçtikten sonra dramatik bir poz takındı - o kadar dramatikti ki kelimelerle dalga geçiyordu sanki. "*Biz* Dört As'ız." Birden titremeye başladı, fincanındaki çay etrafa saçılmaya başlamıştı.

Tach ona doğru yürüdü ve fincanı elinden alıp Blythe'ı göğsüne yasladı. Gözyaşları gömleğinde sıcak, ıslak bir alan oluştururken Tachyon onun zihnine girmeye çalıştı, ama Blythe bunu fark edip onu şiddetli bir şekilde geriye doğru itti.

"Hayır, yapma, ilk önce ne yaptığımı açıklamam lazım. Yoksa felaket bir şok yaşarsın." Blythe el çantasından işlemeli bir mendil çıkarıp burnunu temizler ve gözlerini hafifçe silerken Tach bekledi. Blythe kafasını tekrar kaldırdığında sakinleşmişti, Tach bunu görünce onun asaletine ve kendine hâkimiyetine hayran kaldı. "Beni gelgeç gönüllü sıradan bir kadın olarak görüyor olmalısın. Eh, seni daha fazla sıkmayacağım. En başından başlayıp gayet mantıklı davranacağım."

"Bana bir elveda bile demeden gittin," diye araya girdi Tach.

"Archibald bunun en iyisi olduğunu düşündü, bir baba gibi davranıp öyle emirler verdiğinde ona asla hayır diyemiyorum." Blythe'ın dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi kıpırdadı. "Hiçbir konuda! Benim ne yapabildiğimi öğrendiğinde, muhteşem bir yeteneğim olduğunu söyledi. Paha biçilmez bilgileri muhafaza edebilirmişim. Grubuna katılmam konusunda ısrarcı oldu."

Tach parmaklarını şıklattı. "Earl Sanderson ve Jack Braun."

"Evet."

Tach aniden ayağa kalktı ve odayı gezmeye başladı. "Arjantin'de bir iş peşindeydiler, Mengele ve Eichmann'ı yakalamakla alakalı,

ama *dörtlü* derken?”

“David Harstein, Elçi olarak da biliniyor…”

“Tanıyorum, onu daha birkaç gün önce tedavi… neyse, devam et.”

“Ve ben.” Blythe küçük bir kızın mahcubiyetiyle gülümsedi. “Beyin Emanetçisi.”

Tach koltuğa tekrar gömüldü ve Blythe’a bakakaldı. “O ne… *sen* ne yaptın?”

“Yeteneğimi Archibald’ın tavsiye ettiği şekilde kullandım, izafiyet, roket teknolojisi, nükleer fizik veya biyokimya hakkında bilmek istediğin bir şey var mı?”

“Zihinleri emmen için seni ülkenin dört bir tarafına gönderiyordu demek,” dedi Tach. Sonra patladı: “Lanet olsun, kafanın içinde kim bilir kimler var?”

Blythe kanepede onun yanına oturdu. “Einstein, Saik, Von Braun, Oppenheimer, Teller ve tabii ki Henry, ama onu unutmak isterim.” Gülümsedi. “İşlerin düğüm olduğu yer de burası. Henry, kafasında birkaç Nobel ödülü sahibi bulunan bir karısı olmasını hoş karşılamadı, tabii onun tüm gömülü iskeletlerinin nerede olduğunu biliyor olmam da ayrı bir konu. Bu yüzden, bu sabah beni dışarı attı. Çocuklar olmasaydı pek kafama takmazdım, ama onlara anneleri hakkında neler söyleyeceğini bilmiyorum ve… Off, lanet olsun,” diye fısıldadı dizlerini yumruklarken. “*Tekrar* ağlamaya başlamayacağım.”

“Her neyse, ne yapabileceğimi düşünmeye çalışıyordum. Jack’ten henüz kurtulmuştum ve taksinin arka koltuğunda zır zır ağlıyordum ki aklıma sen geldin.” Birden Tachyon, onun Almanca konuştuğunun farkına vardı. Dişlerini sıktı ve mide bulantısını önlemek için dilini damağına bastırdı. “Aptalca ama bazı yönlerden kendimi sana dünyadaki herhangi bir insandan daha yakın hissediyorum; senin bu dünyadan bile olmadığını düşününce oldukça garip bir durum.”

Gülüşü hem fettan denizkızlarını hem de biraz Mona Lisa’yı andırıyordu, ancak Tachyon’da buna yönelik fiziksel ya da duygusal herhangi bir tepki yoktu. Çok rahatsız olmuş ve sinirlenmişti. “Bazen siz insanları hiç anlamıyorum! Bu virüsün içerdiği tehlikeleri algılayamıyor musunuz?”

“Hayır, nasıl algılayabilirim ki?” diye araya girdi Blyhte. “Henry, felaketten sonra birkaç saat içinde bizi hemen şehir dışına

çıkardı ve tehlikenin geçtiğini düşünene kadar da geri dönmedik.” Tekrar İngilizce konuşmaya başlamıştı.

“Evet, ama yanılıyormuş, değil mi!”

“Evet, ama bunda benim bir suçum yok!”

“Senin suçun olduğunu söylemiyorum!”

“O zaman neden bu kadar sinirlisin?”

“Holmes,” diye atıldı Tachyon. “Onun sana karşı babacan bir tavrı olduğunu söylüyorsun, ama herhangi bir şefkat duygusu besleseydi seni böyle delice bir yola teşvik etmezdi.”

“Delilik bunun neresinde ki? Ben gencim ve o adamların çoğu yaşlı. Paha biçilmez bilgileri muhafaza ediyorum.”

“Kendi akıl sağlığını kaybetmen pahasına.”

“Ama sen bana şeyi öğrettin…”

“Sen bir insansın! Yüksek seviyeli zihinselliğin stresini kaldırabilecek şekilde eğitilmedin. Sana hastanede, kendi kişiliğini kocanınkinden ayırman için öğrettiğim teknikler yeterli değil, hem de hiç değil.”

“O zaman bana ne bilmem gerekiyorsa onu öğret. Ya da beni tedavi et.”

Bu meydan okuma Tachyon’u duraksattı. “Yapamam… en azından şimdilik. Virüs şeytani bir karmaşıklığa sahip, yapılan tedavileri etkisiz bırakan karşıt bir…” İçini çekti. “Vahşi kart virüsünü yenmem yıllarımı alabilir. Ben yalnız çalışan bir adamım.”

“O zaman ben de Jack’e geri dönerim.” Blythe bavulunu alıp hızla kapıya doğru yürüdü. Ağır çantası onu aşağı doğru çekip dengesini bozarken asaletle maskaralığın garip, merak uyandıran bir karışımıydı. “Ayrıca delirecek olursam da, herhalde Archibald bana güzel bir psikiyatr bulur. Sonuçta, Dört Astan biriyim.”

“Bekle… öylece gidemezsin.”

“O zaman öğreteceksin?”

Tach, baş ve ortaparmaklarını gözlerinin köşelerine bastırıp burun kemiğini sertçe ovuşturdu. “Deneyeceğim.” Bavul yere düştü ve Blythe yavaşça ona doğru yaklaştı. Tach onu boştaki eliyle engelledi. “Son bir şey daha. Ben bir aziz ya da şu sizin insan keşişlerinizden biri değilim.” Yatağının durduğu perdeli girintiyi gösterdi. “Bir gün seni isteyeceğim.”

“Neden şimdi yapmıyoruz ki?” Blythe, Tach’ın elini kenara itti ve vücudunu onunkiyle birleştirdi. Öyle çok dolgun bir vücut sayılmazdı. Hatta cılız olduğu bile söylenebilirdi, ama Blythe onun

suratını iki eliyle kavrayıp dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerken, Tachyon'un bulduğu kusurların hepsi uçup gitti.

"Harika bir gündü." Tachyon tatminle içini çekti, eliyle yüzünü ovuşturdu ve çoraplarıyla iç çamaşırını çıkardı.

Blythe, banyoda yüzünü kremlediği aynadan ona doğru bakıp gülümsedi. "Şu dediğini Dünyalı bir erkek duyacak olsa senin tasdikli bir deli olduğuna ikna olur. Sekiz, beş ve üç yaşlarında üç çocukla geçirilen bir gün, çoğu erkek için angaryadan ibarettir."

"Sizin erkekleriniz aptal." Gözleri dalar gibi olan Tachyon bir an için, terleyip yapış yapış olmuş elleri cebinde öylece dururken minik kuzenlerinin gelip ceplerinde taşıdığı şekerleri aramalarını, yakında *oyun oynamaya yine geleceğine* sadakatle söz verip onların yanından ayrılırken, o yumuşak tombul yanakların kendi yanaklarına dokunuşunu hatırladı.

Sonra geçmişi aklından çıkardı ve Blythe'ın onu dikkatle izlediğini fark etti. "Evini mi özledin?"

"Düşünüyordum sadece."

"Evini özlemişsin sen."

Blythe bir süredir devam eden tartışmalarını yeniden açmaya fırsat bulamadan Tachyon aceleyle, "Çocuklar bir sevinç kaynağı bana göre," dedi. Sonra da bir saç fırçası alıp uzun saçlarını taramaya başladı. "Aslına bakarsan sık sık acaba sizin çocuklar doğumdan sonra karışmış olabilir mi ya da sen yaşlı Henry'yi işin en başında boynuzlamış olabilir misin diye merak ediyorum."

Altı ay önce Blythe evden atıldığında, van Renssaeler hizmetkârlarına ayrıldığı eşini eve sokmama talimatı vermişti, bu da Blythe'ı çocuklarından uzak tutuyordu. Tach bu duruma çabucak bir çare bulmuştu. Her hafta, kongre üyesinin evde olmadığını öğrendiklerinde beraberce eve gidiyorlar, Tachyon hizmetkârların zihnini kontrol ediyor ve böylece, Henry Jr., Brandon ve Fleur ile oyun oynayarak saatlerce vakit geçiriyorlardı. Sonrasında, Tachyon çocukların dadısına ve evin başhizmetçisine bu ziyareti unutmalarını emrediyordu. O nefretlik Henry'ye bu şekilde nanik yapmak ona büyük bir zevk veriyordu, gerçi hakiki bir intikam için, adamın kendi otoritesine meydan okunduğunun farkında olması gerekirdi.

Saç fırçasını bir kenara fırlattı ve akşam gazetesini alıp yatağına

kıvrıldı. On sayfada, Gandhi'yi kurtardığı için madalya alan Earl'ün resmi vardı. Jack ve Holmes da arka planda duruyorlar, yaşlı adam kendinden memnun görünürken, Jack endişeli bir ifade taşıyordu. "İşte bu akşamki ziyafetten bir resim," diye ekledi. "Ama neden bu kadar abarttıklarını hâlâ anlayamıyorum. Sadece bir teşebbüsmüş."

"Biz suikastlara sizin kadar alışık değiliz." Blyhte o sırada pazen geceliğini başının üstünden geçirdiği için sesi geceliğin katları arasında boğulmuştu.

"Biliyorum, ama yine de garip geliyor." Tachyon yan dönüp dirseğinden destek alarak doğruldu. "Dünyaya gelene kadar *hiçbir yere* yanımda korumalar olmadan gitmediğimi biliyor musun?"

Blythe yerleşirken yatak gıcırdadı. "Bu korkunç."

"Biz alışığız. Suikast bizim sınıfımızdakiler için bir yaşam tarzı. Aileler mevki için bu şekilde mücadele verir. Yirmi yaşına geldiğimde, yakın akrabalarımın on dört üyesini suikastlara kurban vermiştim."

"Yakın derken?"

"Annem… yakın sayılır sanırım. Kadınlar bölümündeki merdivenlerin altında ölü bulunduğunda ben daha dört yaşındaydım. Bu işin arkasında, hep halam Sabina'nın olduğundan şüphelenmişimdir ama hiçbir kanıt yoktu."

"Zavallı çocuk." Blythe elleriyle onun yanaklarını kavradı. "Anneni hiç hatırlıyor musun?"

"Sadece anlık hatıralar var. Çoğunlukla ipek ve dantel hışırtısıyla parfümünün kokusu. Ha bir de saçları, altın bir bulut gibiydi."

Blyhte dönüp ona biraz daha sokuldu, kalçaları Tachyon'un kasıklarındaydı. "Takis'le Dünya arasında başka ne gibi farklılıklar var?" Bu, konuyu değiştirmeye yönelik bariz bir çabaydı ve Tach bunun için ona minnettardı. Geride bıraktığı ailesi hakkında konuşmak onu daima üzüyor ve ev hasreti çekmesine neden oluyordu.

"Bir kere, kadınlar çok farklı."

"Biz daha mı iyiyiz yoksa daha mı kötüyüz?"

"Sadece farklısınız. Siz doğurganlık yaşına ulaşınca gayet serbest bir şekilde geziyorsunuz. Biz buna asla izin vermeyiz. Hamile bir kadına karşı gerçekleştirilecek başarılı bir saldırı, yıllar süren özenli bir planlamayı silip atabilir."

"Bence de bu çok korkunç."

“Ayrıca biz seksi günah olarak görmeyiz. Bizim için günah rasgele üremektir ki bu, yapılan planlamaları altüst edebilecek bir şeydir. Ama tabii haz başka bir meseledir. Örneğin, alt sınıflara -yani psişik güçleri olmayan tabakalara- mensup çekici genç erkek ve kadınları alır ve onları büyük hane halklarının erkek ve kadınlarına hizmet etmeleri için yetiştiririz.”

“Hiç kendi sınıfınızdan bir kadın görmez misiniz?”

“Tabii ki görürüz. Otuz yaşına kadar birlikte büyür, birlikte eğitim alır, derslerimize birlikte çalışırız. Bir kadın sadece çocuk doğurma yıllarına geldiğinde -kendi güvenliği için- inzivaya girer. Ayrıca aile etkinliklerinde de bir araya gelmeye devam ederiz: Balolar, çıkılan avlar, piknikler; ama tabii hepsi arazilerimizin duvarlarının arasında gerçekleşir.”

“Küçük çocuklar kadınlar bölümünde anneleriyle birlikte ne zamana kadar kalabiliyorlar?”

“Tüm çocuklar on üç yaşına ulaştığında ayrılıyor.”

“Birbirinizi tekrar görüyor musunuz?”

“Tabii ki, onlar bizim annelerimiz!”

“Hemen savunmaya geçme. Sadece bana çok yabancı geliyor.”

“Eh, sonuçta uzaylıyım,” dedi Tach, Blythe’ın geceliğini yırtıp elini bacağından yukarı doğru çıkarırken.

“Demek seks oyuncaklarınız var,” diye mırıldandı Blythe, Tach’ın elleri vücudunu keşfe çıkarken. Bu sırada o da Tachyon’un sertleşen penisini okşuyordu. “Kulağa güzel geliyor.”

“Benim seks oyuncağım olmak ister misin?”

“Zaten öyleyim sanıyordum.”

♠

Soğuğun verdiği bir ürpertiyle uyandı. Doğrulduğunda Blythe’ın yanında olmadığını gördü, örtüler yerde uzanıyordu. Bu sırada, boncuklardan yapılma perdenin arkasından gelen seslerin farkına vardı. Binanın etrafında esen sert rüzgârlar, pencerelerdeki çatlak ve aralıkları yoklarken keskin uğultulara neden oluyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, ama bunun soğukla bir ilgisi yoktu. Buna perdenin arkasından gelen boğuk, gırtlaksı sesler neden oluyordu; atalarına ait huzursuz ruhların kendi kanlarından olan torunlarının canlı vücutlarını ele geçirdiği, çocukluğunda anlatılan öcü hikâyelerini hatırlamıştı. İrkildi ve boncuklardan

yapılma perdeyi yararak dışarı çıktı. Boncuklu ipler arkasında savrulup tıkırdadı. Tachyon dışarı çıkınca, odanın ortasında ayakta duran Blythe'ın ruhsal bir tartışmanın içerisinde olduğunu gördü.

"Dediğim gibi Oppie, geliştirmemiz lazım…"

"Hayır! Bunu daha önce konuşmuştuk, bizim ilk önceliğimiz cihaz. Şu anda dikkatimizi bu hidrojen bombasına verirsek asıl amacımızdan sapmış oluruz."

Uzun bir süre boyunca Tachyon korkuyla dondu kaldı. Blythe yorulduğunda veya stres altındayken daha önce bunun gibi şeyler olmuştu, ama asla bu boyutta değildi. Tach onu kaybolmadan çabucak bulması gerektiğini biliyordu, kendisini hareket etmeye zorladı. İki uzun adımda Blythe'ın yanına gelmişti; tutup kendine doğru çekti ve zihnine girdi. Neredeyse korkudan geri çekilecekti, içerisi çatışan kişiliklerin kâbus girdabıydı. Blythe ortada çaresizce dönerken, hepsi birbirine üstünlük sağlamak için savaşıyordu. Tachyon ona doğru atıldığında, karşısına çıkan Henry tarafından durduruldu. Tachyon onu öfkeyle kenara itti ve Blythe'ı kendi zihninin himayesine aldı. Diğer altı kişilik, onların etrafında dönüyor, Tachyon'un himaye alanına saldırıyordu. Blythe'ın gücü onunkiyle birleşti ve ikisi bir olup Teller ile Oppenheimer'ı kendi alanlarına def ettiler; Einstein mırıldanarak geri çekilirken, Salk'un kafası karışmış görünüyordu.

Blythe onun üstüne doğru yıkıldığında bu ani ağırlık Tachyon'un yorulmuş bedenine çok fazla geldi. Dizlerinin pes etmesiyle yere düşüp ahşap döşemeye sertçe oturdu. Blythe kucağındaydı. Tach dışarıda sütçünün dağıtım yaptığını duyabiliyordu. Bir anda, Blythe'ın dengesini tekrar sağlamanın saatler sürdüğünü fark etti.

"Allah belanı versin, Archibald," diye mırıldandı, ama yetersiz görünüyordu, onun yardım etme kabiliyeti kadar yetersiz.

◆

"Bence öyle yapma," diye mırıldandı David Harstein. Tach'ın eli dondu. "Atı oynasan daha iyi." Takisli başıyla onayladı ve satranç taşını oynattı. Ancak hamlesini gözden geçirirken ağzı açık kaldı.

"Hile yapıyorsun! Aşağılık bir hilekârsın!"

Harstein yapacak bir şeyinin olmadığını belirten yatıştırıcı bir tavırla ellerini açtı. "Sadece bir tavsiyeydi." Genç adamın ses tonu yumuşaktı, incinmiş gibiydi, ama koyu kahverengi gözleri keyiften ışıldıyordu.

Tachyon homurdandı ve kanepeye yaslanana kadar geriye doğru kaykıldı. “Senin pozisyonundaki birinin, yeteneklerini böyle rezil şekillerde kullanacak kadar düşmesi bana endişe veriyor. Senin asıl diğer aslara örnek olman lazım.”

David sırıttı ve içkisine uzandı. “İnsanların karşısına geçtiğimde öyleyim zaten. Ancak yaratıcımla beraberken o tembel, bohem alışkanlarıma geri dönebilirim herhalde.”

“Dönme işte!”

Bir an gergin bir sessizlik oldu; Tach içine dönüp, unutmayı tercih edeceği görüntülere bakarken, David büyük bir konsantrasyonla minik satranç tahtasını çok az sola kaydırdı.

“Özür dilerim.”

“Zararı yok.” Tachyon genç adama teselli edici bir gülümsemeyle baktı. “Hadi oyuna devam edelim.”

David başıyla onayladı ve koyu renkli, fırça gibi saçlarla kaplı kafasını tahtanın üzerine eğdi. Tachyon ise İrlanda kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, sıvıyı yutmadan önce sıcaklığın ağzını doldurmasına izin verdi. David’in muzip sözlerine verdiği aşırı tepkiden dolayı utanıyordu. Ne de olsa çocuğun kötü bir niyeti yoktu.

David’le 1947’nin başlarında hastanede tanışmıştı. Vahşi Kartlar Günü’nde, Harstein bir sokak kafesinde satranç oynuyordu. O dönemde hiçbir belirti ortaya çıkmamıştı, ama aylar sonra acıdan kıvranır halde hastaneye getirilmişti. Tach bu yakışıklı delikanlının, kimliği belirsiz kurbanlardan bir diğeri olmasından korkmuştu, ancak tüm beklentilerin aksine David Harstein iyileşmeyi başarmıştı. Bunun üzerine birtakım testler yapılmıştı: David’in vücudundan güçlü feromonlar yayılıyordu; kendisine herhangi bir düzeyde karşı konulmasını neredeyse imkânsız kılan feromonlar… Böylece Archibald Holmes tarafından gruba dahil edilmiş, yetenekleri karşısında büyülenen basın organları tarafından kendisine Elçi lakabı takılmış ve David, sahip olduğu muhteşem karizmayı grevleri sona erdirmek, antlaşmalar müzakere etmek ve dünya liderleri arasında arabuluculuk yapmak için kullanmıştı.

Diğer tüm erkek asların arasında Tachyon’un favorisiydi ve David’in verdiği dersler sayesinde Tach satranç oynamayı bile öğrenmişti. David’in oyunu kazanmak için süper gücüne başvurmuş olması, hem Tachyon’un gitgide gelişen oyun yeteneğinin hem de David’in öğretme kabiliyetinin belgesiydi. Uzaylı gülümsedi ve

diğer adamın oyuna müdahalesine aynı şekilde karşılık vermeyi kararlaştırdı.

Büyük bir dikkatle bir araştırma sondası yolladı, David'in savunma hattının arkasına süzüldü ve o güçlü zihnin, sıradaki muhtemel hamleleri düşünüp tartmasını izledi. Karara varılmıştı, ama henüz Harstein harekete geçemeden Tach keskin bir büküşle bu kararı sildi ve yerine başka bir şey koydu.

"Şah."

David birkaç saniye öylece bakakaldıktan sonra tahtayı tiz bir haykırışla yere savurdu. Bu sırada Tach koltuğa tırmanıp kafasını yastığın altına sokmuş, gülüyordu.

"Bir de hile yapmaktan bahsedersin. Ben gücümü kontrol edemiyorum, ama *seni* Zihnime giriyorsun ve…"

Bir anahtar, kapının kilidine girdi ve Blythe seslendi: "Çocuklar, çocuklar, niye kavga ediyorsunuz?"

"Hile yaptı." İki adam bunu birbirlerini göstererek aynı anda söylemişti.

Tach, Blythe'ı kollarının arasına aldı. "Donmuşsun. Sana bir çay koyayım. Konferans nasıldı?"

"Kötü değildi." Blythe kürk şapkasını çıkardı ve tüylerindeki karları silkeledi. "Werner hasta olduğu için, benim yaptığım katkıya minnettar kaldılar." Öne doğru eğildi ve David'in yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Merhaba, tatlım, Rusya nasıldı?"

"Kasvetli." David yere dağılmış satranç taşlarını toplamaya başladı. "Biliyor musun, bana hiç adil gelmiyor."

"Ne?" Blythe paltosunu koltuğa fırlatıp çamurlu botlarını çıkardı ve ayaklarını -ısıtmak için- gümüş tilki kürkünün altına sokuşturarak yastıklara yaslanıp kıvrıldı.

"Earl, Bormann'ı İtalya'dan kapıp geliyor, sonra gidip Gandhi'yi fanatik bir Hindudan kurtarıyor… Sense anca pespaye bir motelde kalıp füze bilimi konferansına katılıyorsun."

"Sadece oturup konuşanlara da hizmet ediliyor. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Ayrıca sen de şan ve şereften kendi payına düşeni almıştın. Arjantin'i hatırlamıyor musun?"

"O olay yaşanalı bir yıldan fazla oldu, ayrıca tek yaptığım, Earl ve Jack sokakta çizmelilerin gözünü korkuturken, Perönistler ile konuşmaktı. Peki sence basın kimi fark etti? Bizi mi? Hayır. Bu işte fark edilmek için üstünde *flaşların* patlaması lazım."

"Peki, bu 'iş' dediğin şey ne?" diye araya girdi Tachyon, üstünde

dumanı tüten çay fincanını Blythe'ın eline verirken.

David önüne doğru eğildi, kafası iki büklüm olmuş omuzlarının arasından meraklı bir kuş gibi fırlamıştı. "Felaketten kurtarabildiklerimizle bir işe yarayabilmek. Bu yetenekleri insanların yaşama şartlarını iyileştirmek için kullanmak."

"Hep bu şekilde başlar, peki orada biter mi dersin? Benim süper-ırklarla olan tecrübelerim -ben de bizzat onlardan biri olduğum için biliyorum- şunu gösteriyor: Biz istediğimizi alıyoruz, diğerlerinin ise canı çıksın diyoruz. Takis'teki insanların çok küçük bir azınlık kesimi zihinsel güçler geliştirmeye başladığında, başka kimsenin bu güce sahip olmaması için grup içi üremeye yöneldiler. Bu bize gezegeni yönetme şansı tanıdı ki biz toplam nüfusun sadece yüzde sekiziyiz."

"Biz farklı olacağız." Harstein'ın alaycı gülüşü, bu söylediğiyle dalga geçer gibiydi.

"Umarım. Ama siz aslardan sadece birkaç düzine olduğunu ve Archibald'ın da hepinizi demokrasi için kurduğu ekibe dahil etmediğini bilmek içimi bundan daha fazla rahatlatıyor." Demokrasi için kurulan ekipten bahsederken Tachyon'un dudakları hafifçe seğirmişti.

Blythe uzandı ve Tachyon alnındaki saçları kenara çekti. "Sen bunu tasvip etmiyor musun?"

"Endişeleniyorum."

"Neden?"

"Bence sen ve David, göz önünde bulunmadığınız için minnettar olmalısınız. Özel güçlere sahip olmayanların olanlara yönelik öfkesi hiçbir zaman hoş değildir, ayrıca sizin ırkınızın yabancı olana, alışılmadık olana karşı düşmanlık ve şüpheyle yaklaşma gibi bir alışkanlığı da var. Siz aslar, yabancıdan da ötesiniz. Kutsal kitaplarınızdan biri ne diyordu? 'Büyücü kadını yaşatmayacaksınız'"

"Ama biz sadece insanız," diye itiraz etti Blythe.

"Hayır, değilsiniz… artık değilsiniz ve bunu diğerleri asla unutmayacak. Sizin gibi otuz yedi kişiyi tanıyorum -ki daha fazlası da olabilir- ve tespit edilmeniz imkânsız; jokerler gibi değilsiniz. Ulusal histeri, özellikle çok tehlikeli ve çok çabuk üreyen bir yabanotudur. İnsanlar baktıkları her yerde komünistleri görüyor; bu güvensizliği, dehşet verici özellikleri olan başka bir azınlığa, inanılmaz güçleri olan, görünmez, gizli bir insan grubuna aktarmaları muhtemelen çok uzun sürmeyecektir."

“Bence biraz abartıyorsun.”

“Öyle mi dersin? Şu HUAC sorgulamalarına bakın yeter.” Tachyon eliyle gazete yığınını gösterdi. “Ayrıca iki gün önce bir federal jüri, Alger Hiss’i yalan ifade vermekle suçladı. Bunlar akıl sağlığı yerinde ve istikrarlı bir ulusun davranışları değil. Üstelik düşünün, bütün bunlar sizin şu sevinç ve yeniden doğum ayınızda oluyor.”

“Hayır, o dediğin Paskalya. Bu daha ilk doğum.” David’in kötü esprisi, odaya çöken sessizliğin içinde yitip gitti. Bu sessizliği yalnızca, pencerelere vuran kar ve rüzgârın uğultusu bölüyordu.

Harstein içini çekip gerildi. “Ne kadar sıkıcı konular konuştuk yahu. Akşam yemeği yiyip güzel bir konser bulmaya ne dersiniz? Şehir dışında bu gece Satchmo çalıyormuş.”

Tach kafasını iki yana salladı. “Benim hastaneye geri dönmem lazım.”

“Şimdi mi?” diye hayıflandı Blythe.

“Sevgilim. Zorundayım.”

“O zaman ben de seninle gelirim.”

“Hayır, bu çok saçma. Siz David’le yemeğe gidin.”

“Hayır.” Blythe’ın dudakları inatçı bir ifadeye büründü. “Eğer yardım etmeme izin vermeyeceksen, en azından sana eşlik edebilirim.”

Tach iç çekip gözlerini devirirken, Blythe botlarını giyiyordu. “İnatçı hanımefendi,” diye fikrini belirtti David, etrafa saçılmış satranç taşlarını aradığı sehpanın altından. “Hepimiz onunla tartışmanın bir işe yaramadığını keşfettik.”

“Bir de onunla *yaşamayı* denemelisin.”

Zarif ilaç kutusu şapkası,[22] Blythe’ın aniden kapanan parmaklarının arasında katlandı. “İnan bana, bu sorunu çözebiliriz.”

“Başlama,” dedi Tach uyarırcasına.

“Ayrıca benimle konuşurken o otoriter baba sesini kullanma! Ben ne çocuğum ne de sizin şu inzivaya çekilen Takisli kadınlarınızdan biriyim.”

“Eğer olsaydın, daha terbiyeli davranırdın; çocuk olmak konusuna gelince, kesinlikle çocuk gibi davranıyorsun - hatta şımarık bir çocuk gibi. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, istediğini *yapmayacağım*.”

“Tartışma falan yapmadık. Beni sürekli engelledin, sözümü kestin, konuyu değiştirdin, tartışmayı red…”

“Hastaneye geç kalıyorum.” Tachyon kapıya yöneldi. “Gördün mü?” Blythe hayli huzursuz görünen Harstein’a doğru dönmüştü. “Sözümü kesti mi kesmedi mi?”

Genç adam omuzlarını silkti ve satranç takımını şekilsiz kadife ceketinin cebine tıkıştırdı. İlk defa söyleyecek kelime bulamıyordu.

“David, lütfen *genamiri*’mi yemeğe götür ve lütfen eve daha sağlıklı bir ruh haliyle geri dönmesi için çaba sarf et.”

Blythe yalvaran gözlerle Harstein’a baktı, bu sırada Tachyon kralları andıran mağrur bir ifadeyle gözlerini uzaktaki duvara dikmişti.

“Hey, arkadaşlar. Bence karda güzel, romantik bir yürüyüşe çıkıp kendi aranızda bir konuşun, sonra akşam yemeği yiyin, sevişin ve ağız dalaşına son verin. Her ne olursa olsun, o kadar büyük bir problem olamaz.”

“Haklısın,” diye mırıldandı Blythe; feromonların rahatlatıcı etkisiyle vücudundaki sertlik yavaş yavaş gevşiyordu.

David elini Tachyon’un sırtına koydu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Blythe’ın elini tutup sertçe Tachyon’un eline bastırdı ve kafalarının üzerinde onları kutsamasına bir hareket yaptı. “Şimdi gidin, çocuklarım, gidin ve daha fazla günah işlemeyin.” Onların arkasından merdivenleri inip sokağa çıktıktan sonra, feromonlarının sakinleştirici etkisi geçmeden metro durağına doğru fırladı.

♣

“Şimdi neden senin benimle çalışmanı istemediğimi anlıyor musun?”

Ay, bulutların eteklerinin altından sızmayı başarmıştı; karların üstüne yayılan soluk gümüşi ışığı, şehri neredeyse temizmiş gibi gösteriyordu. Central Park’a geldiklerinde durdular, Blythe başını yukarı çevirip ona bakarken nefeslerinin yumuşak buharları havada birbirine karışıyordu.

“Beni korumaya çalıştığının farkındayım, ama bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Üstelik bu gece seni izledikten sonra…” Blythe tereddüt etti, sonraki kelimelerini yumuşatmanın bir yolunu arıyordu. “Sanırım ben bunun üstesinden senden daha iyi gelebilirim. Tach, sen hastalarına önem veriyorsun, ama onların deformasyonları ve delilikleri… seni de iğrendiriyor.”

Tach irkildi. “Blythe, çok utandım. Sence biliyorlar mıdır, hissedebiliyorlar mıdır?”

“Hayır, hayır, aşkım.” Blythe eliyle onun saçlarını okşadı, Tachyon’u küçük çocuklarından biriymiş gibi sakinleştiriyordu. “Ben sadece sana çok yakın olduğum için görüyorum. Onlarsa sadece şefkati görüyor.”

“Bastırmaya çok çalıştım, ama daha önce hiç bu kadar korkunç şeyler görmemiştim.” Tach onun rahatlatıcı kollarının arasından ayrıldı ve kaldırımda yürümeye başladı. “Biz deformasyona, şekil bozukluğuna izin vermeyiz. Büyük aileler arasında böyle yaratıklar yok edilir.” Arkadan hafif bir ses gelince, Blythe’ın yüzüne bakmak için döndü. Eldivenli eliyle ağzını kapatmış olan Blythe’ın fal taşı gibi açılan gözleri, yakındaki bir sokak lambasından gelen ışıkta parlak çukurları andırıyordu. “Ve şimdi de bir canavar olduğumu düşünüyorsun.”

“Canavar olan sizin kültürünüz. Engelleri ne olursa olsun her çocuk değerlidir.”

“Ablam da böyle düşünüyordu ve canavar kültürümüz onu da yok etti.”

“Anlatsana.”

Tachyon karla kaplı bir bankın üzerine rasgele şekiller çizmeye başladı. “En büyüğümüzdü, benden yaklaşık otuz yaş büyüktü, ama çok yakındık. Nadiren görülen aileler arası bir ateşkes döneminde, aile dışından birisiyle evlenmişti. İlk çocuğu özürlü doğduğu için öldürüldü ve Jadlan bir daha asla kendine gelemedi. Birkaç ay sonra da kendini öldürdü.” Eliyle bankın üzerini süpürüp çizdiği şekilleri yok etti. Blythe onun elini kaldırdı ve üşümüş parmaklarını kendi eldivenli ellerinin arasında ovuşturdu. “Bu olay, halkımın tüm sosyal yapısı üzerine düşünmeme neden oldu. Sonra da virüse dünyada saha testi uygulama kararı geldi ve bu sondu. Daha fazla oturup bekleyemezdim.”

“Ablan özel biri olmalı, farklı, tıpkı senin gibi.”

“Kuzenim, taşıdığımız Sennari kanıyla alakalı olduğunu söylüyor. Bu, soyumuzdan gelen çekinik bir özellikmiş, devam etmesine asla izin verilmemeliymiş - en azından ona göre. Ama seni tüm bu soy sop muhabbetiyle sıkıyorum, dişlerin birbirine vuruyor. Hadi, eve gidip seni ısıtalım.”

“Hayır, bunu çözmeden olmaz.” Tach anlamamış gibi davranmadı. Blythe devam etti: “Sana yardım edebilirim ve bunu benimle paylaşman konusunda ısrar ediyorum. Bana zihnini ver.”

“Hayır, o zaman toplamda sekiz kişilik olacak. Bu çok fazla.”

“Bırak bunun kararı ben vereyim. Yedisiyle gayet rahat başa çıkabiliyorum.”

Tach kaba bir ses çıkarınca Blythe sinirden kaskatı kesildi. “Tıpkı şubat ayında başa çıkabildiğin gibi, sen odanın ortasında zombi gibi dururken, Teller ve Oppenheimer hidrojen bombası yüzünden kavga ediyorlardı.”

“Bu kez farklı olacak. Sen benim sevgilimsin, zihnin bana zarar vermez. Üstelik bu işin de ötesinde… hatıralarına ve bilgi birikimine sahip olduğumda artık yalnız olmayacaksın.”

“Sen geldiğinden beri yalnız değilim zaten.”

“Yalancı. Uzaklara nasıl dalıp gittiğini gördüm, ayrıca seni dinlemediğimi sandığın zamanlarda kemanla çaldığın o hüzünlü müziği de duyuyorum. Sana yardımcı olmama izin ver.” Blythe elini Tachyon’un ağzının üzerine kapattı. “İtiraz etme.” Tachyon itiraz etmedi ve Blythe’ın kendisini ikna etmesine izin verdi. Bunun nedeni, Blythe’ın söylediklerini kabul etmekten çok, ona olan aşkıydı. O gece geç saatlerde, Blythe’ın bacakları belini sarıp tırnakları terden kayganlaşan sırtına geçtiğinde ve Tach şiddetli bir şekilde boşaldığında, Blythe uzandı ve onun zihnini de emdi.

Tach bir an *zihni tecavüze uğruyormuş, kendisinden çalınıyormuş, kayıplara karışıyormuş* gibi korkunç bir an yaşadı, sonra bu duygu geçti ve Blythe’ın zihninin aynasında iki görüntü belirdi. Sevilen, kadınsı bir yumuşaklığa sahip nazik bir dokunuş, yani Blythe ve korkutucu bir aşinalığı olan, eşit derecede sevilen bir görüntü, yani *ta kendisi*.

“Hepsine lanet olsun!” Tachyon küçük bekleme salonu boyunca hiddetle ilerledi, döndü ve işaretparmağını Prescott Quinn’e doğru salladı. “Bizi bu şekilde çağırmaları çok çirkin ve ahlaksızca. Buna nasıl cüret ederler! Hangi hakla bizi evimizden alıp Washington’a alelacele yollarlar? Hem de iki saat *-iki saat-* önceden haber vererek?”

Quinn piposundan gürültülü bir nefes çekti. “Kanunun verdiği haklarla. Sonuçta kongre üyelerinden bahsediyoruz ve bu komitenin, tanıkları çağırıp sorgulama yetkisi var.” Simsiyah yeleğinin üzerindeki saat zincirini -zincire bir de Phi Beta Kappa anahtarı[23] iliştirilmişti- gerdikçe geren etkileyici göbeğiyle iriyarı, yaşlı bir adamdı.

“O zaman bizi -artık Tanrı bilir hangi konuda- tanık olarak içeri çağırsınlar da şu iş bir an önce bitsin. Dün gece buraya alelacele geldik, ama işittiğimiz lafa bak! Oturum ertelenmişmiş! Şimdi de bizi *üç* saattir bekletiyorlar.”

Quinn homurdandı ve gür, beyaz kaşlarını ovuşturdu. “Genç adam, eğer bu kadar beklemek sana çok geldiyse, federal hükümet hakkında öğrenmen gereken çok şey var demektir.”

“Tach, otur, biraz kahve iç,” diye mırıldandı Blythe. Örgü elbisesi, tüllü şapkası ve eldivenleriyle solgun ama sakin bir görünümü vardı.

David Harstein aylak aylak bekleme odasına girdi ve oturumların yapıldığı salonun kapısındaki iki deniz piyadesi kaskatı kesilip onu temkinli gözlerle süzdü. “Tanrı’ya şükürler olsun, deliliğin ve kâbusların ortasında aklıselimin küçük vahasına vardım.”

“Ah, David, hayatım.” Blythe’ın elleri heyecanlı bir şekilde David’in omuzlarını kavradı. “Sen iyi misin? Dün çok mu kötüydü?”

“Hayır, harikaydı… şu Nazi Rankin’in bana sürekli ‘New Yorklu Yahudi Beyefendi’ diye hitap etmesi dışında. Beni Çin’de olanlar konusunda sorguladılar: Onlara Mao ile Çan Kay Şek arasında bir uzlaşma sağlamak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı söyledim. Tabii ki benimle mutabık kaldılar. Daha sonra da bu oturumları iptal etmelerini önerdim, hepsi coşkulu alkışlar arasında kabul etti ve…”

“Ve odadan ayrıldın,” diye araya girdi Tach.

“Evet.” Kara saçlı kafası öne eğilen David, birbirlerine kenetlenmiş ellerini süzdü. “Şimdi camdan bir kabin yapıyorlar, beni tekrar çağıracaklar. Allah hepsini kahretsin!”

Bu sırada burnu havada bir görevli içeri girdi ve Bayan Blythe van Renssaeler’ın ismini söyledi. Yerinden sıçrayan Blythe çantasını yere düşürdü. Yere düşen çantayı alan Tach, yanağını onunkine yasladı.

“Sakin ol, sevgilim. Sen tek başına olsan bile onların hakkından gelirsin ki bu işte sizinkilerin hepsi mücadele edecek. Ayrıca şunu unutma: *Ben* senin yanındayım.” Blythe belli belirsiz gülümsedi. Quinn koluna girip onu komite odasına götürdü. Tachyon kapı açılınca bir an için birkaç sırt, birkaç kamera ve spot ışıklarından gelen bembeyaz bir ışıkla yıkanan karmakarışık masalar gördü. Sonrasında ise kapı tok bir sesle kapandı.

“Bir oyuna ne dersin?” diye sordu David.

“Tabii, neden olmasın.”

“Seni zorlamayayım? Vereceğin ifadeye hazırlanmayı tercih etmez misin?”

“Ne ifadesi? Ben Çin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Size ne zaman ulaştılar?” David’in marifetli elleri adeta uçuşarak satranç tahtasını hazırlıyordu.

“Dün öğlen bir gibi.”

Elçi lakaplı David hiç de diplomatik sayılamayacak bir ifadeyle, “Hepsi boktan saçmalıklardan ibaret,” dedi ve vezirinin önündeki piyonu hırçın bir ifadeyle iki kare ileri sürdü.

Blythe ve Quinn döndüğünde oyun hâlâ devam ediyordu. Uzaylı aceleyle ayağa sıçrayınca satranç tahtası havaya fırladı, ama David onu suçlamadı. Blythe bir ölü kadar solgundu ve titriyordu.

“Ne yaptılar?” diye atıldı Tach, kelimeler boğazında düğümleniyordu. Blythe cevap vermedi. Tach’ın kollarının arasında yaralı bir hayvan gibi titriyordu sadece.

“Dr. Tachyon, olay Çin’den de öte. Konuşmamız gerekiyor.”

“Bir saniye.” Tach Blythe’a sokulup şakağına bir öpücük kondurdu. Sevgilisinin atan nabzını hissedebiliyordu. Çabucak onun savunma hattının arkasına sızdı ve zihnine sakinleştirici bir dalga yolladı. Blythe son kez ürperdikten sonra rahatladı ve Tachyon’un açık şeftali rengi ceketinin yakalarını tutan ellerini gevşetti. “David’le otur, hayatım. Benim Bay Quinn’le konuşmam gerekiyor.” Tachyon onunla buyurgan bir tavırla konuştuğunun farkındaydı, ama gerginlik Blythe’ın zihnindeki farklı kişilikleri birbirinden ayrı tutmak için inşa ettiği kırılgan yapıyı çökertebilirdi ve Tachyon az önce onun zihnine göz attığında bu yapının aşındığını görmüştü.

Avukat, Tachyon’u kenara çekti. “Doktor, Çin bahaneymiş. Artık olay virüse gelmiş. Sanırım komite asların yıkıcı bir güç olduğu fikrine kapılmış, bu fikri ülke geneline yayabilirler.”

“Dr. Tachyon,” diye seslendi görevli. Quinn onu kaba bir el hareketiyle tersledi.

“Saçma!”

“Yine de, artık neden burada olduğunuzu biliyorum. Benim tavsiyem, beşinci maddeyi seçmen yönünde.”

“O ne anlama geliyor?”

“Hiçbir soruya cevap vermeyi kabul etmiyorsun. Buna ismin de dahil. Vereceğin herhangi bir cevap beşinci maddeyi kullanma

hakkından feragat ettiğin anlamına gelecektir.”

Tach doğrulabildiği kadar doğrularak pek de etkileyici olmayan boyunun sınırına ulaştı. “Bay Quinn, bu adamlardan korkmuyorum, öylece oturup kendimi sessizliğe mahkûm edecek değilim. Bu saçmalığa hemen şimdi bir son vereceğiz!” Oda ışıldar, sandalyeler, masalar, insanlar ve yılan gibi dolanmış kablolardan oluşan bir engelli koşu parkına benziyordu. Tachyon topuğu bir yere takılıp tökezleyince sessiz bir küfür savurarak doğruldu. Bir an oda uzaklaşır gibi oldu ve Tachyon avizelerle aydınlatılan, parke döşeli o Ilkazam balo salonunu görür ve Princes Baffled dansının karmaşık hareketleri arasında ne yapacağını bilemez halde dururken akraba ve arkadaşlarının kıkırdayışlarını duyar gibi oldu. Kendi hatası yüzünden dans yavaşlayarak durmuştu ve Tachyon, kuzeni Zabb’in müziği bastıran genizden gelen sesiyle, onun hangi adımı kaçırdığını acımasız ayrıntılarla tarif edişini duyabiliyordu. Yanaklarına sıcak kanlar hücum ederken, üst dudağında çizgi halinde bir ter tabakası oluştu. Mendilini çıkarıp ıslaklığı silerken rahatsızlığının tamamen hatıralarından kaynaklanmadığını fark etti: Kamera spotları yüzünden oda kavurucu bir sıcaklığa sahipti.

Arkası düz olan sert tahta sandalyeye otururken Tach, David için yapılmakta olan cam kabinin iskelete benzeyen çerçevesini fark etti. Nedense uğursuz bir görüntüsü vardı, yapımı tamamlanmamış bir darağacına benziyordu. Tach dik bakışlarını hemen, onu ve *genamiri*’sini yargılamaya cüret eden dokuz adama çevirdi. Adamlar yalnızca yüzlerindeki gaddar ifadeler açısından dikkat çekiciydi. Yoksa koyu renkli biçimsiz takım elbiseler giymiş orta yaşlı ve yaşlı adamlardan oluşan bir topluluktu sadece. Sandalyesine yaslandı, bu rahatlığıyla onların gücüne meydan okumak istiyordu.

“Keşke giyim konusunda bana danışsaydın,” diye mırıldandı Quinn, evrak çantasını açtığı sırada.

“Güzel giyinmemi söyledin. Ben de giyindim.”

Quinn onun açık çatal kuyruklu ceketine, açık şeftali rengindeki pantolonuna, yeşil ve altın rengi işlemelerle bezeli yeleğine ve altın püsküllü çizmelerine baktı. “Siyah daha iyi olurdu.”

“Ben sıradan bir işçi değilim.”

“Komite için adınızı söyler misiniz?” dedi Başkan Wood, gözlerini önündeki kâğıtlardan ayırmadan.

Tach mikrofona doğru eğildi. “Sizin dünyanızda Doktor Tachyon olarak biliniyorum.”

“Tam ve gerçek adınız.”

“Gerçekten istediğinize emin misin?”

Wood fevri bir sesle, “Yoksa sorar mıydım?” diye gürledi.

“Nasıl isterseniz.” Uzaylı, hafifçe gülümseyerek tüm aile şeceresini saymaya başladı. “Tisianne brant Ts’ara sek Halima sek Ragnar sek Omian. Bu anne tarafı; Omian, Zaghloul’a mensup olup evlilik yoluyla Ilkazam klanına nispeten yeni katılmış kişi anlamına geliyor. Anne tarafımdan büyükbabam ise Taj brant Parada sek Amurath sek Ledaa sek Shahriar sek Naxina idi. Onun babası da Bakonur brant Sennari…”

“Teşekkürler,” dedi Wood aceleyle. Masadaki meslektaşlarına bir göz attı. “Sanırım bu soruşturma için *nom de plume*’u kullanabiliriz?”

“*De guerre*,”[24] diye düzeltti Tachyon nazik bir sesle. Wood’un sinirden yüzünün kızarması hoşuna gitmişti.

Devamında, nerede yaşadığı ve ne iş yaptığı hakkında amaçsız ve dolambaçlı sorular soruldu; derken Mississippili John Rankin öne doğru eğildi: “Şimdi anladığım kadarıyla, Dr. Tachyon, siz Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı değilsiniz.”

Tach, Quinn’e inanamadığını belirten bir bakış fırlattı. Odadaki gazeteciler arasında kıkırdamalar oldu, Rankin dik dik baktı.

“Hayır, efendim.”

“O zaman uzaylısınız.” Rankin’in kelimelerinde tatmin vardı.

“İnkâr edilemeyecek şekilde,” dedi Tachyon ağır ağır. Lakayt bir şekilde sandalyesine yaslanarak boyunbağının katlarıyla oynamaya başladı.

Güney Dakota temsilcisi Case konuşmaya dahil oldu: “Peki, bu ülkeye kanunsuz bir şekilde mi girdiniz?”

“White Sands’e indiğimde gözüme bir gümrük kapısı çarpmadı, öte yandan sormadım da, o sırada daha önemli meselelerle meşguldüm.”

“Ama aradan geçen yıllarda Amerikan vatandaşlığı için başvurabilirdiniz?”

Sandalye geriye doğru sürtündü ve Tach ayağa kalktı. “Ya sabır! Bu düpedüz saçmalık. Ülkenizin vatandaşı olmak gibi bir niyetim yok. Dünyanızı çok merak uyandırıcı buluyorum ve gemim hiper uzay yolculuğuna çıkabilecek durumda olsa bile burada kalırdım, çünkü bana ihtiyacı olan hastalar var. Ama benim bu cahil mahkemenin keyfi için çene patlatmaya ne zamanım ne de isteğim

var. Lütfen, siz küçük oyunlarınıza devam edin, ama bırakın beni işimi yapayım…”

Quinn onu tutup sandalyeye doğru çekti ve eliyle mikrofonun üstünü kapadı. “Böyle devam edersen, dünyayı federal hapishanenin duvarlarının arkasından inceliyor olacaksın,” diye fısıldadı. “Kabul et! Bu adamların hepsi yetki sahibi ve bu yetkilerini senin üzerinde rahatlıkla kullanabilirler. Şimdi özür dile ve bu darmadağın ortamdan neler kurtarabileceğimize bakalım.”

Tachyon isteksiz bir şekilde özür diledi ve sorgu devam etti. Onları asıl önemli konuya getiren, Californialı Nixon oldu.

“Doktor, anladığım kadarıyla, tüm bu insanların hayatlarına mal olan virüsü sizin aileniz geliştirmiş. Doğru mu?”

“Evet.”

“Affedersiniz?”

Tachyon boğazını temizledi ve bu kez daha yüksek bir sesle söyledi: “Evet.”

“Ve sonra da siz…”

“Virüsün serbest kalmasını önlemek için geldim.”

“Peki, bunu ispatlamak için nasıl bir kanıta sahipsin, Tachyon?” diye gürledi Rankin.

“Diğer geminin mürettebatıyla yaptığım konuşmaları gösteren kendi gemimin seyir defteri.”

“Peki, bu kayıtları edinebilir misiniz?” diye sordu Nixon.

“Gemimdeler.”

Bir görevli, komite üyelerinin bulunduğu platforma çıktı ve komite üyeleri kendi aralarında acele bir konuşma yaptılar. “Raporlar, geminizin tüm giriş çabalarına direnç gösterdiğini belirtiyor.”

“Talimatları o yöndeydi.”

“Geminizin açılmasını ve bu sayede hava kuvvetlerinin kayıtlara ulaşmasını sağlayabilir misiniz?”

“Hayır.” Uzun bir süre birbirlerine baktılar. “Gemimi bana verin, ben de size kayıtları vereyim, olmaz mı?”

“Olmaz.”

Tachyon tekrar sandalyesine oturdu ve omuzlarını silkti. “Neyse, zaten size pek faydası dokunmazdı; İngilizce konuşmuyorduk.”

“Peki, şu diğer uzaylılara ne oldu? Onları sorgulayabilir miyiz?” Rankin’in dudakları, aklından sanki son derece nahoş ve iğrenç bir

şey geçiyormuş gibi büzüştü.

“Korkarım hepsi öldü.” Bir kez daha anılarının getirdiği suçluluk duygusuyla boğuşurken Tachyon’un sesi güçten düşmüştü. “Kararlılıklarını yanlış değerlendirmişim. Kavrama ışınına karşı savaştılar ve atmosferde dağıldılar.”

“Çok mantıklı. O kadar mantıklı ki acaba özellikle böyle planlanmış olabilir mi diye merak ediyorum.”

“Virüsün salınmasına Jetçocuk’un başarısızlığı neden oldu.”

“İftiralarınla o büyük Amerikan kahramanının adına leke sürme!” diye bağırdı Rankin. “Bu komiteye ve ulusa, yaptığın şeytani deneyin etkilerini incelemek için Dünya’da kaldığını arz ediyorum. Diğer tüm uzaylılar, senin kahraman gibi görünüp aramıza kabul edilmen ve saygı görebilmen için ölmeye hazır birer kamikaze görevi görmüştür! Ama aslında sen, bu tehlikeli ve vahşi elementleri kullanıp bu büyük ulusu yıkmanın bir yolunu arayan bozguncu bir uzaylıdan başka bir şey değilsin…”

“Hayır!” Tachyon ayağa kalkmıştı, elleriyle masayı kavrarken karşısındaki komite üyelerine doğru uzanmıştı. “Kimse 1946’daki olaylardan benim kadar pişman değil. Evet, başaramadım… gemiyi durdurmayı başaramadım, kürenin yerini tespit edemedim, yetkilileri tehlikenin boyutuna inandıramadım, Jetçocuk’a yardım edemedim ve hayatımın geri kalanı boyunca bu başarısızlıkla yaşamak zorundayım! Yapabileceğim tek şeyse kendimi sunmak… yarattığım şeyin etkilerini sıfırlamak için size yeteneklerimi, virüsle ilgili tecrübelerimi sunmak - özür dilerim… özür dilerim.” Aniden durdu, tıkanır gibi oldu ve Quinn tarafından uzatılan suyu şükranla yudumladı.

Vücudunu sarmalayan ısıyı hissedebiliyordu, ciğerlerindeki nefesi çalıyor, onu sersemletiyordu. Bayılmamak için kendini zorladı ve cebinden çıkardığı mendille gözlerini silerken bir hara daha yapmış olduğunun farkına vardı. Bu kültürdeki erkeklere duygularını bastırmayı öğretiyorlardı. Onların bir başka tabusunu daha ihlal etmişti. Ağır bir şekilde sandalyesine yığıldı.

“Dr. Tachyon, eğer gerçekten pişmanlık duyuyorsanız, bunu komiteye kanıtlayın. Sizden şunu istiyoruz: Tedavi ettiğiniz ya da duyduğunuz şu sözde asların eksiksiz bir listesi, isimleri… mümkünse adresleri ve…”

“Hayır.”

“Ülkene yardım etmiş olurdun.”

“Burası benim ülkem değil, size cadı avınızda yardım etmeyeceğim.”

“Doktor, bu ülkede yasadışı olarak bulunuyorsunuz. Sınır dışı edilmeniz bu ulus için en iyi çözüm olabilir. Bu yüzden, yerinizde olsam, cevabımı dikkatlice düşünürdüm.”

“Daha fazla düşünmeme gerek yok… hastalarıma ihanet etmeyeceğim.”

“O zaman komitenin tanığa soracak daha fazla sorusu yok.”

♠

Kongre binasının ön kapısında, keskin yüz hatlarına sahip, soluk tenli bir adamla karşı karşıya geldiler.

Küçük bir çığlık koparan Blythe, Tach’ın koluna sarıldı.

Quinn, “İyi günler, Henry,” diye homurdanınca, uzaylı, bu adamın iki buçuk yıl boyunca hayatını ve yatağını paylaşan kadının kocası olduğunu anladı.

Adam tanıdık geliyordu. Tach, Blythe’la ne zaman telepatik ya da fiziksel bir ilişki kursa bu adamın kişiliğiyle çarpışıyordu. Tabii ki Henry, tozlu bir çatı katına atılmış yararsız bir kereste yığını gibi Blythe’ın beyninin kullanılmayan bir köşesine itilmişti, ama sonuçta zihni oradaydı ve bu, hiç de hoş bir zihin değildi.

“Blythe.”

“Henry.”

Adam soğuk bir bakışla Tachyon’a doğru döndü. “Bize müsaade edersen, karımla konuşmak istiyorum.”

“Hayır, lütfen, beni bırakma.” Blythe parmaklarını Tachyon’un paltosuna geçirmişti. Tach ütüsünü tamamen bozmadan Blythe’ın parmaklarını paltosundan çekti ve sevgilisinin elini sıcak bir şekilde kendi avucuna aldı.

“Hiç sanmıyorum.”

Kongre üyesi, Tach’ın omzunu kavrayıp itti. Bu büyük bir hataydı. Tach ufak tefek olabilirdi, ama Takis’in en iyi dövüş ustalarından biriyle çalışmıştı ve verdiği tepki bilinçli bir hareketten daha çok refleks olarak geldi. Dövüş sanatlarının incelikleriyle hiç uğraşmadı, sadece dizini kaldırıp van Renssaeler’ın yumurtalıklarına geçirdi; adam iki büklüm olduğunda da yumruğu suratında patladı. Kongre üyesi kafasına balta yemiş gibi yere yapışırken, Tachyon da acıyan parmak eklemlerini emdi.

Blythe'ın odağını yitirmiş görünen mavi gözleri çılgın gibi yerdeki kocasına bakıyor, Quinn ise beyaz saçlı bir Zeus gibi kaşlarını çatıyordu. Birtakım insanlar yerdeki politikacıya yardım için koştular. Bu sırada kendini çabucak toparlayan Quinn de, Blythe ve Tachyon'u aceleyle merdivenlerden aşağı sürükledi.

"Oldukça pis bir darbeydi," diye sertçe homurdandı, yoldan geçen bir taksiye el sallarken. "Bir adamın hayalarına tekme atmak pek sportmence bir hareket değildir."

"Sporla ilgilenmiyorum. Ya kazanmak için savaşırsın… Ya da başarısız olur ölürsün."

Quinn, "Eğer size öğrettikleri kural buysa çok garip bir dünyadan geliyor olmalısın," diyerek tekrar homurdandı. "Ayrıca, sanki başında yeterince dert yokmuş gibi, Henry'nin sana saldırı ve yaralama suçlamasıyla dava açacağından da eminim."

"Kendini bu olay için de şimdiden avukatımız say, Prescott," dedi Blythe, kafasını Tachyon'un omuzlarından kaldırarak. Takside iki erkeğin arasında sıkış tıkış oturuyor ve Tach hâlâ onun vücudundaki hafif titremeyi hissedebiliyordu.

"Sen de boşanma davası açmayı düşünsen iyi olur. Şu sana kadar neden açmadığını anlayamıyorum."

"Çocuklar. Eğer Henry'den ayrılırsam onları bir daha göremeyeceğimi biliyordum."

"Eh, sen bir düşün gene de."

"Nereye gidiyoruz?"

"Mayflower'a. Güzel bir otel, beğeneceksiniz."

"Ben istasyona gitmek istiyorum. Eve gidelim."

"Bunu tavsiye etmem, içimden bir ses bu olayın henüz bitmediğini söylüyor ki içimdeki ses asla yanılmaz."

"İfademizi verdik ama."

"Ama daha Jack ve Earl gelecek, Harstein'ın da tekrar ifade vermesi gerekiyor, sizin tekrar çağrılmanızı gerektirecek bir olay olabilir. Sonuna kadar bir yere ayrılmayalım. Eğer haklı çıkarsam fazladan bir yolculuktan kurtulmuş olursunuz."

Tach istemeye istemeye kabul etti ve pencereden akıp giden şehri izlemek için minderlere gömüldü.

Pazar akşamı olduğunda artık Washington'dan da, Mayflower'dan da, Quinn'in felaket tellallığından da bıkmıştı. Blythe bunun küçük bir tatil olduğu hayalini sürdürmeye çalışmış ve onu şehirdeki mermer binalarla anlamsız heykelleri görmek için

peşinden sürükleyip durmuştu, ama cuma günü David'in kongreye saygısızlıkla suçlanıp dosyasının büyük jüriye gönderilmesiyle Blythe'ın hayal dünyası paramparça olmuştu.

Çocuk onların süitinde bir kenara kıvrılmış, hiçbir ceza almayacağından kesin bir şekilde emin olmakla suçlu bulunup hapse gireceği korkusu arasında gidip gelmişti. İkinci seçenek daha olasıydı, çünkü David o son ifade gününde komiteye karşı korkunç derecede aşağılayıcı bir tutum takınmış, hatta onları Hitler'in yönetici elitleriyle karşılaştıracak kadar ileri gitmişti. Ortam acımasızdı. Tachyon, David'in komiteye karşı hazırladığı intikam planlarını engellemeye, bunun yanı sıra da artık anadili olan İngilizceyi tamamen unutmuş görünen ve çoğunlukla sadece Almanca konuşan Blythe'ı sakinleştirmeye çalışmaktan neredeyse kafayı yemek üzereydi.

Odalarının kuşatma altında olması da bu çabalarına hiç yardımcı olmuyordu; çevreleri bir gazeteci ordusu tarafından sarılmıştı ve sürekli rahatsız ediliyorlardı. Blythe, içeriye oda servisi kılığında girmeye çalışan bir gazetecinin üstüne bir demlik sıcak kahve dökmüş olmasına rağmen adamlar yılmıyordu. Sadece Quinn'in kaleye giriş izni vardı ve o da o kadar kötümserdi ki, Tachyon'un adamı camdan fırlatmasına ramak kalmıştı.

Şimdi, gökyüzü doğuda şafağın ilk ışıklarıyla boyanırken yatakta uzanan Tach, yanına sokulmuş Blythe'ın düzgün kalp atışlarını ve nefes alıp vermesinin yumuşak fısıltısını dinliyordu. Sevişmeleri uzun ve çılgınca olmuştu, Blythe onunla olan iletişiminin kesilmesinden korkuyordu sanki. Ayrıca rahatsız edici bir tarafı da olmuştu, çünkü Tach, Blythe'ın zihnindeki çeşitli kişiliklerin arasında büyük bir sızıntı bulmuştu. Onu yeni bir yapının üzerinde yoğunlaştırmaya çalışmış olsa da, Blythe bunun için duygusal olarak çok kırılgan durumdaydı. Sadece dinlenir ve stressiz zaman geçirirse dengesini yeniden kazanabilecekti, böylece Tachyon, komite onları çağırsın ya da çağırmasın o gün Washington'dan ayrılacaklarına yemin etti.

O gün öğleden sonra saat birde oda kapılarının deli gibi yumruklanmasıyla yataktan sıçrayarak kalktı. Şaşkınlıktan, robdöşambrını giymeyi bile akıl edemedi ve bunun yerine yatak örtüsünü beline dolayıp kapıya doğru sendeleyerek ilerledi. Karşısındaki Quinn'di ve suratındaki ifade Tachyon'un kafasında kalan son uyku kırıntılarını da sildi.

"Ne? Ne oldu?"

“Olabilecek en kötü şey. Braun hepinizi mahvetti.”

“Ne?”

“Dostane tanık. Kendisini kurtarmak için hepinizi kurtlara attı.” Tach bir sandalyeye yığıldı. “Hepsi bu değil, Blythe’ı geri çağırıyorlar.”

“Ne zaman? Neden?”

“Yarın, Earl’den hemen sonra. Blythe’ın Von Braun, Einstein ve tüm diğer sivri zekâların yanı sıra senin düşüncelerine ve hatıralarına da sahip olduğu bilgisini Jack gayet cömert bir şekilde kendiliğinden paylaşmış. Diğer asların isimlerini istiyorlar ve eğer onları senden alamazlarsa, ondan alacaklar.”

“Blythe bunu reddeder.”

“O zaman hapse girebilir.”

“Hayır… yapmazlar… bir kadına yapamazlar.”

Avukat kafasını iki yana sallamakla yetindi.

“Bir şeyler yap. Avukat sensin. İlk başta ben reddettim, o zaman beni hapse göndersinler.”

“Başka bir seçenek var.”

“Ne?”

“Onlara istediklerini ver.”

“Hayır, öyle bir seçenek yok. Blythe’ı o sorgu odasından *sen* uzak tutacaksın.”

Yaşlı adam kuvvetli bir şekilde içini çekti ve saçları sinirli bir kirpinin dikenleri gibi havaya kalkana kadar hararetle kafasını kaşıdı. “Peki, neler yapabileceğime bir bakayım.”

Yeterli olmamıştı. Salı sabahı tekrar kongre binasına dönmüşlerdi. Earl içeri girmiş, beşinci maddeyi kullanmış, sonra da suratında mutlak bir iğrenme ve küçümseme ifadesiyle dışarı çıkmıştı. Beyaz adamların hükümetinden hiçbir şey beklemiyordu ve hükümet de onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Şimdi sıra Blythe’taydı. Kapıda, iki genç deniz piyadesi, Tachyon’u içeri sokmamaya çalışmıştı. Tachyon haksızlık yaptığının, yanlış insanlara saldırdığının farkındaydı, ama onların kendisini Blythe’tan ayırma girişimi, kontrolünü kaybetmesine neden olmuş, bu nedenle iki deniz piyadesinin de zihnini vahşice kontrol altına almıştı. Onlara uyuma emri vermişti. Askerler yere düştüklerinde çoktan

horlamaya başlamışlardı bile. Bu güç gösterisi, olayı gören birkaç kişinin üzerinde güçlü bir etki bırakmıştı. Böylece çabucak onun için odanın arkasında, basın mensuplarının arasında oturacak bir yer bulmuşlardı. Tachyon karşı çıkmak istemiş, Blythe'ın yanında oturmayı talep etmiş, ama bu kez itiraz eden Quinn olmuştu.

"Hayır, orada onunla birlikte oturman boğaya kırmızı bayrak tutmak gibi olur. Onunla ben ilgilenirim."

"Sadece hukuksal olayları kastetmiyorum. Onun zihni… şey, onun zihni şu an çok kırılgan bir durumda." Tachyon başıyla Rankin'i gösterdi. "Onu ezmelerine izin verme."

"Denerim."

"Aşkım." Ellerinin altında, Blythe'ın omuzları çok ince ve kemikliydi. Sevgilisi yüzünü ona doğru kaldırdığındaysa, gözleri, beyaz çehresinde kararmış birer morluğa benziyordu. "Unutma, onların özgürlüğü ve güvenliği sana bağlı. Lütfen hiçbir şey söyleme."

"Merak etme, söylemeyeceğim," dedi Blythe, eski neşeli ruhunun bir anlık parıltısıyla. "Onlar benim de hastalarım."

Blythe'ın bir elini hafifçe Quinn'in koluna koyup yavaş yavaş yürümesini izlerken Tachyon'un içini bir korku sardı. Blythe'ın peşinden koşup ona bir kez daha sarılmak istiyordu. Acaba hissettiği korku, başıboş önsezi yeteneğinin devreye girmesiyle mi alakalıydı, yoksa sadece düzenini yitirmiş zihninin bir ürünü müydü?

"Şimdi, Bayan van Renssaeler, ilk önce olayların zaman sıralamasını netleştirelim, ne dersiniz?" diye sordu Rankin.

"Peki."

"Bu güce sahip olduğunuzu ilk olarak ne zaman keşfettiniz?"

"Şubat 1947."

"Peki kocanızı, kongre üyesi Henry van Renssaeler'ı ne zaman terk edip gittiniz?" Rankin, 'kongre üyesi' tabirini üstüne basa basa söylemiş, meslektaşlarının tepkisini görmek için de sağına soluna hızlı bir bakış atmıştı.

"Terk etmedim, o beni evden attı."

"Peki bu başka biriyle, insan bile olmayan biriyle ilişki yaşadığınızı öğrenmiş olmasından kaynaklanmış olabilir mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Blythe.

"İtiraz ediyorum!" diye haykırdı Quinn aynı nefesle. "Bu bir boşanma davası değil…"

“İtirazınızın bir dayanağı yok, Bay Quinn. Ayrıca size komitemizin bazen avukatların geçmişlerini araştırmayı gerekli gördüğünü de hatırlatayım. Sizin gibi adamlar bu ülkenin düşmanlarını neden savunur, insan merak ediyor doğrusu.”

“Çünkü Anglo-Amerikan hukukunun ilkeleri, sanığın, onu federal hükümetin müthiş gücünden koruyacak bir vekile sahip olmasını öngörüyor…”

“Teşekkürler, Bay Quinn, ama hukuk nasihatine ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum,” diye araya girdi Temsilci Wood. “Devam edebilirsiniz, Bay Rankin.”

“Teşekkür ederim, efendim. O konuyu şimdilik bırakalım. Şimdi, sözde Dört Aslar’a ne zaman katıldınız?”

“Sanırım mart ayındaydı.”

“1947’de mi?”

“Evet. Archibald bana gücümü paha biçilmez bilgileri saklamak için nasıl kullanacağımı gösterdi ve birkaç bilim adamıyla iletişime geçti. Kabul ettiler ve ben de…”

“Onların akıllarını emmeye başladınız.”

“Öyle bir şey değil!”

“Bir insanın bilgilerini ve yeteneklerini vampir gibi emmeniz size de biraz iğrenç gelmiyor mu? Üstelik hile de yapmış oluyorsunuz. Ne büyük bir zekâyla doğmuşsunuz ne de bu noktaya ulaşmak için çalışıp çabalamışsınız. Sadece başkalarının zihinlerini çalıyorsunuz.”

“Onların izniyle yapıyordum. İzinleri olmadan asla yapmam.”

“Peki, kongre üyesi van Renssaeler size izin vermiş miydi?” Tachyon, Blythe’ın sesinin gözyaşlarıyla boğuklaştığını duyabiliyordu. “O olay farklıydı. Anlamadım… kontrol edemiyordum.” Blythe yüzünü eldivenli ellerine bastırdı.

“Peki, devam edelim. Kocanızı ve çocuklarınızı terk ettiğiniz döneme gelmiştik.” Rankin daha çok diğer komite üyelerine hitap edermiş gibi, rahat bir sohbet havasıyla ekledi: “Ayrıca bir kadının kendi doğal konumunu bırakıp böyle bir yola sapmasını da inanılmaz buluyorum. Neyse, bunun konuyla çok bir alakası yok.”

“Ben onları terk etmedim,” diye araya girdi Blythe.

Rankin onun tepkisine aldırış etmedi. “Kelime farkı sadece. Peki, bu olay ne zaman oldu?”

Blythe umutsuzca sandalyesine yaslandı. “23 Ağustos 1947.”

“Peki 23 Ağustos 1947’den beri nerede yaşıyorsunuz?” Blythe

sessizce oturmaya devam etti. “Hadi ama, Bayan van Renssaeler. Komite karşısında bu soruları cevaplayacağınıza rıza göstermiştiniz. Bu rızanızı şimdi geri çekemezsiniz.”

“Central Park West, yüz on yedi numara.”

“Peki orası kimin dairesi?”

“Doktor Tachyon’un,” diye fısıldadı Blythe. Gazetecilerin arasında bir dalgalanma oldu, çünkü Tachyon ve Blythe ilişkilerini çok gizli tutmuştu. Sadece diğer üç As ve Archibald’ın onların nerede yaşadıklarından haberi vardı.

“Yani, kocanızın özel dünyasını ihlal edip zihnini çaldıktan sonra çıkıp gidiyor ve yeteneğinizi borçlu olduğunuz bu virüsün yaratıcısıyla, insan bile olmayan başka gezegenden bir yaratıkla günah içinde yaşamaya başlıyorsunuz. Her şey ne kadar da tıkır tıkır işlemiş.” Rankin masanın üzerinden uzandı ve Blythe’a yüksek sesle bağırdı. “Şimdi kulaklarınızı açıp iyi dinleyin, hanımefendi; sorulara cevap verirseniz iyi edersiniz, çünkü büyük bir tehlike altındasınız. Bu Tachyon denen kişinin zihnini ve hafızasını aldınız mı?”

“E-evet.”

“Onunla birlikte çalıştınız mı?”

“Evet.” Blythe’ın verdiği cevaplar zar zor duyuluyordu.

“Peki Archibald Holmes’un, Dört Aslar’ı, Amerika Birleşik Devletleri’nin sadık müttefiklerinin altını dinamitlemek için tasarlanmış bozguncu bir unsur olarak kurduğunu kabul ediyor musunuz?”

Blythe sandalyesinde arkaya dönmüştü; elleri sandalyenin en üst tarafındaki destek çubuğunu umutsuz bir kuvvetle kavrarken, gözleri dalgın bir şekilde kalabalık salonu tarıyordu. Yüzü sanki kıvranıyor, kendisini farklı simalara dönüştürmeye çalışıyordu. Zihninden neredeyse psişik bir beyaz gürültü geliyordu. Bu sesler kafasına ulaşınca Tachyon’un kalkanları hemen devreye girdi.

“Bayan van Renssaeler, dinliyor musunuz? Çünkü dinleseniz iyi olur. Sizin ve sizin bu kan emici gücünüzün bu ülke için bir tehdit oluşturduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de yasadışı yollarla ele geçirdiğiniz bu bilgileri ülkemizin düşmanlarına satmadan hapse girmeniz daha iyi olur.”

Blythe o kadar titriyordu ki sandalyede dik durması mümkün görünmüyordu. Ayrıca gözlerinden de yaşlar süzülüyordu. Tach ayağa kalktı ve onları ayıran kalabalığı yararak ilerlemeye başladı.

“Hayır, hayır, lütfen… yapmayın. Beni rahat bırakın.” Blythe elleriyle koruyucu bir şekilde kendi vücudunu sardı ve ileri-geri sallanmaya başladı.

“O zaman bana o isimleri ver!”

“Tamam… tamam.” Rankin mikrofondan uzaklaşıp sandalyesine yaslanırken, kalemiyle önündeki not defterinin üzerinde tatmin olmuş küçük bir ritim tuttu. “Croyd var…”

Tachyon’a zaman gerilmiş, uzamış ve neredeyse sabitlenmiş gibi geliyordu. Blythe ile arasında hâlâ birkaç sıra insan vardı. O sonsuzluk gibi gelen kısacık zaman aralığında kararını verdi. Zihni bir mızrak gibi fırlayıp Blythe’ın zihnini bir kelebek gibi mıhladı. Blythe boğulur gibi olup susarken *ııkk diye* komik bir ses çıkardı. Tachyon için bu, bir kar tanesini ya da narin bir bibloyu elinde tutmaktan farksızdı. Kavrayışının altında, Blythe’ın tüm zihin yapısının paramparça olduğunu hissederken, Blythe, döne döne korkunç ve karanlık bir ruh mağarasının içine düşüyordu. Özgür kalan diğer yedi kişilikse delicesine koşuşturuyordu. Kıkırdıyor, konferans veriyor, poz veriyor, atıp tutuyorlardı. Blythe’ın tüm merkezi sinir sisteminde dört dönüp kadının vücudunu çıldırmış bir kukla gibi seğirtiyorlardı. Blythe’ın ağzından patlar gibi kelimeler fışkırıyorlar: Formüller, Almanca konferanslar, Teller ile Oppenheimer arasında süren tartışmalar, kampanya konuşmaları ve Takis dilinde sözcükler girdap gibi dönen bir çorbanın içinde birbirine karışıyordu.

Tach, Blythe’ın zihninin çöktüğünü hissettiği anda onu serbest bıraktı, ama artık çok geçti. Kalabalığı yarıp Blythe’a doğru ilerlerken sandalyeleri ve insanları acımasızca kenara doğru itiyordu. Sonunda onu kollarının arasına aldı. Salona büyük bir kargaşa hâkimdi; Wood tokmağını vuruyor, haberciler bağıra çağıra birbiriyle itişiyor, hepsinin üstünde de Blythe’ın kendi kendine yaptığı delice konuşmanın sesi duyuluyordu. Tach onu yakalayıp zihninin gidergen kuvvetiyle tekrar dışarı uzandı ve Blythe’ı unutulmuşluğun içine doğru taşıdı. Blythe kollarının arasında yığılıp kalırken salonu esrarengiz bir sessizlik kapladı.

“Komitenin sanığa daha fazla sorusu olmadığını zannediyorum?” Kelimeleri öfkeyle söylerken içindeki nefret fiziksel bir güç gibiydi. Dokuz adam rahatsız bir şekilde kıpırdanırken Nixon zar zor duyulan bir sesle mırıldandı:

“Hayır, hayır, başka sorumuz yok.”

♣

Saatler sonra dairesinde oturmuş, Blythe'ı kucağında sallıyor, kendi gezegeni Takis'te minik kuzenlerine yapacağı şekilde ona şarkı mırıldanıyordu. Zihni Blythe'ın akıl sağlığım geri getirme çabalarından dolayı harap düşmüş durumdaydı; tüm çabalarına rağmen en ufak bir başarı sağlayamamıştı. Kendini genç ve çaresiz hissediyordu; topuklarını halıya vurmak, dört yaşındaki bir çocuk gibi inlemek istiyordu. Gözlerinin önüne babasının görüntüsü geliyor, adeta onunla alay ediyordu; iriyarı, sert ve güçlü bir adam olan babası, bunun gibi zihinsel hastalıklarla başa çıkmak için hem yeterli eğitime hem de doğal yeteneğe sahipti. Ama yüzlerce ışık yılı uzaktaydı ve maceracı oğlunun, vârisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu sırada kapı itiraz kabul etmez bir şekilde çalındı. Tachyon kucağında hamur gibi yatan ve hiçbir şeye karşı koyacak hali olmayan kadını sol koluna aldıktan sonra sendeleyerek kapıya doğru ilerledi. Yanan gözleri, iki polis memuru ile onların arkasındaki çehreye odaklandığında bir adım geri attı. Henry van Renssaeler bereli suratını kaldırıp gözlerini Tachyon'a dikti.

"Karım için hastaneye yatırılma emri çıkarıldı. Karşı koymadan onu bize ver."

"Hayır… hayır, anlamıyorsunuz. Ona sadece ben yardım edebilirim. Yapıyı henüz tamamlayamadım ama az kaldı. Sadece biraz daha çalışmam lazım."

İçeri giren polisler nazik ama katı bir tavırla Blythe'ı onun kollarından koparıp aldı. Onlar merdivenden aşağıya inerken Tachyon da arkalarından sendeleye sendeleye inmeye başladı. Blythe, polis memurlarından birinin kollarında öylece uyuyordu. Van Renssaeler ona dokunmak için herhangi bir hamlede bulunmamıştı.

"Sadece biraz zaman." Tach ağlıyordu artık. "Lütfen, bana sadece biraz zaman verin."

Bu sırada düştü ve en alttaki merdiven parmaklıklarına tutunurken, dış kapı onların arkasından kapandı.

♥

Blythe'ı hastaneye yatırılışından sonra sadece bir kez görmüştü.

Sınır dışı edilmesine ilişkin duruşmalar mahkeme salonlarını gezerken, Tachyon sonun geldiğini görmüş ve arabasını New York dışındaki özel sanatoryuma doğru sürmüştü.

Odaya girmesine izin vermiyorlardı. Aslında Tachyon zihin kontrolü ile bu karara engel olabilirdi, ama o korkunç günden beri güçlerini kullanamıyordu. Bu yüzden, ağır kapıdaki küçük pencereden içeri bakmakla yetinmiş ve artık tanımadığı bir kadın görmüştü. Blythe küçük odasında dört dönerek görünmez bir izleyici kitlesine bir şeyler anlatırken, saçları keçeleşmiş cadı saçları gibi suratının etrafında sallanıp duruyordu. Sesi kısık ve rahatsız ediciydi; belli ki sürekli erkek sesiyle konuşmaya çalışırken ses telleri hasar görmüştü.

Tachyon kendisine engel olamayarak telepatik gücünü kullanmış, ama Blythe'ın zihnindeki kargaşa onu sertçe itip kendinden uzaklaştırmıştı. En kötüsü de Blythe'ın çok derin ve gizli bir kaynaktan yardım dilemesi olmuştu. Tachyon öyle büyük bir vicdan azabı yaşamıştı ki, sanki kusmak ruhunu temizleyebilirmiş gibi tuvalette uzun dakikalar geçirmişti.

Beş hafta sonra da Liverpool'a giden bir gemiye bindirilmişti.

♠

"*Le pauvre*,"[25] Yanında iki küçük kız çocuğu olan iriyarı, anaç bir kadın durmuş, bankta sere serpe oturan berduş adama bakıyordu. El çantasını karıştırdı ve bir bozukluk çıkardı. Madeni para boğuk bir tıkırtıyla keman kutusuna düştü. Kadın çocuklarını yanına çekip yoluna devam ederken, Tachyon iki kirli parmağıyla bozukluğu aldı. Çok büyük bir para değildi, ama bir şişe şarap daha alıp, unutuşla yüklü bir gece daha geçirmesi için yeterliydi.

Ayağa kalkarak enstrümanını kutusuna koydu, tıbbi çantasını toparladı ve katlanmış gazete sayfasını gömleğinin içine sokuşturdu. Bu kâğıt parçası gece boyunca onu soğuktan koruyacaktı. Dengesiz birkaç adım attıktan sonra tökezledi ve sağa sola sallanarak durdu. İki çantayı tek eline alarak sayfayı gömleğinin içinden çıkardı ve son bir kez manşete baktı. Soğuk doğu rüzgârı geri dönmüş, sayfayı şiddetle çekiştiriyordu. Tachyon elinden bırakınca kâğıt uçup gitti. Durup onun nereye takıldığına bile bakmadan yürümeye devam etti. Gazete kâğıdı bankın demir ayaklarının arasında kimsesiz bir halde çırpınıyordu. Hava soğuk olabilirdi, ama Tachyon yalıtım konusunda şaraba güveniyordu.

[21] Bazı insanların vücutlarında doğaüstü bir şekilde gözlemlenen. İsa'nın çarmıha gerilen bedenindeki yaraları andıran işaret - ed.n.
[22] Üst kısmı düz, siperliği olmayan bir çeşit kadın şapkası - ed.n.
[23] Phi Beta Kappa: ABD'deki en prestijli öğrenci derneklerinden biri. Dernek üyelerine bunun sembolü olarak birer anahtar verilir - ed.n.
[24] *Nom de plume*, yazarların kullandığı takma isim, müstear anlamına gelirken; *nom de guerre* savaşta kullanılan takma isim anlamına gelir - ed.n.
[25] Fr. "Fakirler" - ed.n.

BİRİNCİ ARA

“Kızıl Aslar, Kara Yıllar”dan
Elizabeth H. Crofton,
New Republic, Mayıs 1977.

1950’de Wheeling, Batı Virginiadaki meşhur konuşmasını yapıp, “Elimde, bugün ABD’de gizlice yaşayıp çalışan kırk yedi vahşi kartın yazılı olduğu bir liste var,” dedikten sonra, Senatör Joseph R. McCarhty’nin, ‘50’lerin başlarında ülkeyi kasıp kavuran vahşi kart histerisinin lideri olarak HUAC’ın pek tanınmayan üyelerinin yerine geçtiği konusunda çok az şüphe vardı.

Şüphesiz, HUAC, Archibald Holmes’un Demokrasi Egzotikleri’ni, savaş sonrasının asude yıllarında ortaya çıkan Dört Aslar’ı ve vahşi kart virüsünün halk üzerindeki yıkımının en görünürde olan yaşayan sembollerini itibarsızlaştırıp ortadan kaldırdığını söyleyerek bu işler için övgüyü hak ettiğini iddia edebilirdi (kesin olarak belirtmek gerekirse, her asa karşılık on joker bulunuyordu, ama tıpkı siyahlar, homoseksüeller ve ucubeler gibi, jokerler de bu dönem boyunca görünmez kaldılar, seçenek verilse onların hiç var olmamasını tercih edecek bir toplum tarafından yok sayıldılar). Dört Aslar düştüğünde, birçok kişi sirkin sona erdiğini düşünmüştü. Ama yanılıyorlardı. Bu henüz başlangıçtı ve Joe McCarthy de söz konusu sirkin müdürüydü.

McCarthy’nin körükleyip öncülüğünü yaptığı “Kızıl Aslar” avı, HUAC’ın kazandığı zaferlere rakip olabilecek büyük bir zafer kazanamadı, ama sonunda McCarthy’nin çabaları çok daha fazla insanı etkiledi ve HUAC’ın başarısı çok kısa sürerken, onunkisi çok daha kalıcı oldu. As Kaynak ve Girişimleri Senato Komitesi (SCARE) 1952’de McCarthy’nin asları avlamaya yönelik girişimi için bir platform olarak kuruldu, ama sonunda Senato’nun komite yapısının kalıcı bir parçası oldu. Zamanla SCARE, tıpkı HUAC gibi, eski halinin hayaleti olacak ve on yıllar sonra, Hubert Humphrey, Joseph Montoya ve Gregg Harmann gibi insanların yönetiminde tamamen farklı bir yasama organına dönüşecekti, ancak

McCarthy'nin SCA-RE'i, isminin kısaltılmış halinin ima ettiği her şeydi.[26] 1952 ile 1956 arasında iki yüzden fazla erkek ve kadına SCARE tarafından çağrı kâğıdı gönderildi; SCARE'in bunu yaparken dayandığı kanıtlar da çoğunlukla, kimliği belirsiz muhbirlerin, çağrı kâğıdı gönderilen insanların vahşi kart güçleri sergilediğine dair ihbarlarıyla sınırlı kaldı.

Yaşananlar, modern zamanlarda gerçekleşen gerçek bir cadı avıydı ve as olmak bir suç olmadığı halde bu ithamla Kuyruk Topçusu Joe'nun[27] önüne çıkarılanlar, tıpkı Salem'deki ruhani ataları gibi,[28] masumiyetlerini kanıtlamakta büyük güçlük çektiler. *Uçamadığınızı* nasıl kanıtlayabilirsiniz? SCARE mağdurlarından hiçbiri bu soruya tatmin edici bir cevap veremedi. Ve ifadesi tatmin edici olmayanları her zaman kara liste bekliyordu.

En acıklı akıbeti, gerçekten vahşi kart mağduru olan ve komitenin önünde as güçlerine sahip olduklarını kabul edenler yaşadı. Bu vakalar içinde hiçbiri, Timothy Wiggings'inki (ya da çıktığı gösterilerin ilanlarındaki ismiyle "Bay Gökkuşağı"nınki) kadar dokunaklı değildi. Wiggins, 1953'te komitenin karşısına çıktığında McCarthy'ye, "Eğer ben as olsaydım, ikili görmekten nefret ederdim," demiş ve o andan itibaren "ikili" kelimesi, önemsiz ya da işe yaramaz güçlere sahip olan aslara verilen bir isim olarak sözlüğe girmişti. Wiggins de kesinlikle bu kategoriye giriyordu. Tombul, miyop ve kırk sekiz yaşında bir şovmen olan Wiggins'in vahşi kart yeteneği (derisinin rengini değiştirebilme) onu Catskill'deki küçük kıyı otellerinde, şov kadrolarının ikinci adamı olmak gibi baş döndüren yüksekliklere taşımıştı. Gösterileri dört telli Hawaii gitarı çalıp "Kırmızı Narbülbülü", "Teksas'ın Sarı Gülü" ve "Vahşi Kart Blues" gibi şarkıların oynak, tiz sesli versiyonlarını söylemekten ve derisinin rengini şarkılara uygun şekilde değiştirmekten oluşuyordu. İster as ister ikili olsun, Bay Gökkuşağı, McCarthy ya da SCARE'den en ufak bir merhamet görmedi. Kara listeye alınınca tüm işlerini kaybeden Wiggins, ifade vereli daha on dört ay olmadan kızının Bronx'taki dairesinde kendisini astı.

Diğer kurbanlar ise hayatlarının buna göre yalnızca bir miktar daha az trajik şekillerde mahvolduğuna tanıklık ettiler: İşlerini ve kariyerlerini kara liste yüzünden kaybettiler, arkadaş ve eşlerinden oldular, boşanma davalarında kaçınılmaz olarak çocuklarının velayetini kaybettiler. SCARE soruşturmalarının en parlak günlerinde en az yirmi iki as ortaya çıkarıldı (gerçi McCarthy sıklıkla bu sayının iki katından fazlasını "ortaya çıkarmış" olmakla

övünürdü, ama o bu sayıya, zanlının “güçlerinin” yalnızca kulaktan dolma ve tesadüfi kanıtlara dayandığı, hiçbir belgelendirilmiş kanıtın gösterilemediği vakaları da dahil ediyordu); bu tehlikeli suçlular arasında, uyurken yerden yükselip uçabilen Queensli bir ev hanımı, elini küvete sokup suyu yedi dakikanın altında bir sürede kaynatabilen bir liman işçisi, Philadelphialı amfibik bir öğretmen (kadın solungaçlarını giysilerinin altına gizliyordu, fakat bir gün boğulmak üzere olan bir çocuğu kurtararak kendini aptalca ele vermişti) ve hatta inanılmaz bir şekilde saçlarını istediği anda uzatabilen göbekli bir İtalyan manav bile bulunuyordu.

Bu kadar vahşi kartı soruşturmadan geçirirken, SCARE kaçınılmaz olarak ikililerin arasında birkaç gerçek asa da denk geldi. Bunlara, yaptığı itirafla Wall Street’te paniğe yol açan telepatik borsa simsarı Lawrence Hague ve haber kameraları karşısında geçirdiği dönüşümle tüm sinemaseverleri dehşete düşüren Weehawkenlı “panter kadın” da dahildi. Ama o bile, New York’un elmas merkezini yağmalarken yakaları gizemli adamın karşısında sönük kalmıştı; adam yakalandığında cepleri tıka basa değerli taşlar ve amfetaminlerle doluydu. Bu bilinmeyen as, normal insandan dört kat daha hızlı reflekslere, dudak uçuklatan bir kuvvete ve tabanca ateşine karşı aşikâr bir bağışıklığa sahipti. Bir polis arabasını koca bir bina bloğunun öteki ucuna fırlatıp bir düzine polisi hastanelik ettikten sonra nihayet, göz yaşartıcı gaz sayesinde etkisiz hale getirilmişti. SCARE derhal bir çağrı kâğıdı hazırlasa da, kimliği belirsiz adam sorguya çıkamadan derin, koma benzeri bir uykuya dalmış ve -McCarthy’yi deli edecek şekilde- bir türlü uyandırılamamıştı. Ta ki sekiz ay sonra, özel olarak güçlendirilmiş maksimum güvenlikli hücresi aniden ve esrarengiz bir şekilde boş bulunana kadar. Güvenilir bir mahkûm, adamı duvarın içinden geçerken gördüğüne yemin ediyordu, ancak verdiği eşkal, kaybolan mahkûmun eşkaline uymuyordu.

McCarthy’nin en uzun süreli başarısı, tabii başarı olarak adlandırılabilecekse, “Vahşi Kart Yasaları” denen kanunları meclisten geçirmek oldu. 1954’te çıkarılan Egzotik Güçleri Kontrol Yasası bunların ilkiydi. Bu yasa, vahşi kart güçleri sergileyen herkesin derhal federal hükümete başvurarak bunu kayıt altına aldırmasını zorunlu kılıyordu; kayıt yaptırılmaması on yıla kadar hapisle cezalandırılıyordu. Bunu, Kur’a ile Askerlik Bürosu’na, kayıtlı asları belirsiz bir süreyle devlet hizmetine alma yetkisi veren Özel Mecburi Hizmet Yasası takip etti. Ellilerin sonlarına doğru,

yeni yasalar uyarınca, birçok asın süresiz hizmet için orduya, FBI'a ve Gizli Servis'e alındığına dair söylentiler hâlâ devam ediyor, ama bu doğruysa bile, onları istihdam eden kurumların, söz konusu asların isimlerini, güçlerini ve hatta varlıklarını bile çok gizli tuttukları söylenebilir.

Aslına bakılırsa, yasanın yürürlükte olduğu yirmi iki yıl boyunca sadece iki kişi Özel Mecburi Hizmet Yasası uyarınca açık açık göreve çağrıldı: Kendisine yönelik borsa manipülasyonu suçlamaları düşürüldükten sonra devlet hizmetine girerek gözden kaybolan Lawrence Hague ve ülkenin dört bir yanında gazete manşetlerine çıkan çok daha şöhretli bir as. Dört Aslar'ın karizmatik arabulucusu David "Elçi" Harstein, kongreye saygısızlıkta bulunduğu gerekçesiyle HUAC tarafından tıkıldığı hapishaneden salıverileli daha bir yıl bile olmadan, yüzüne tokat gibi inen bir görev emriyle karşılaştı. Ancak Harstein bu çağrıya hiçbir zaman cevap vermedi. Bunun yerine, 1955'in başlarında sosyal hayattan tamamen kayboldu ve FBI'ın tüm ülke çapında başlattığı insan avı bile, McCarthy'nin "Amerika'nın en tehlikeli komünizm yanlısı" olarak etiketlediği bu adamın izine rastlayamadı.

Vahşi Kart Yasaları, McCarthy'nin en büyük başarısıydı, ama ironiktir ki, bu yasaların meclisten geçirilmesi, onun mahvına giden ortamın da tohumlarını ekmiş oldu. Bolca reklamı yapılan yasalar kanunlaştığında, ülkenin havası değişir gibi oldu. McCarthy kamuoyuna tekrar tekrar bu yasaların, ülkenin altını dinamitleyen gizli aslarla başa çıkmak için gerekli olduğunu söylemişti. Kamuoyunun cevabı ise şöyle oldu: Pekâlâ, yasalar geçti, problem de çözüldü, bütün bunlardan bıktık artık.

Bir sonraki sene, McCarthy, Uzaylı Hastalığını Önleme Yasası'nı ortaya attı; bu yasa tüm vahşi kart kurbanlarının kısırlaştırılmasını zorunlu kılıyordu, buna aslar kadar jokerler de dahildi. Ancak bu kadarı, McCarthy'nin en sadık destekçileri için bile çok fazlaydı. Tasarı, hem Temsilciler Meclisi'nde hem de Senato'da ağır bir yenilgiye uğrayarak geri çevrildi. McCarthy bu başarısızlığı telafi edip tekrar manşetlere çıkmak amacıyla orduya karşı akılsız bir SCARE soruşturması başlattı. Özel Mecburi Hizmet yasasından yıllar önce hizmete alındıkları söylenegelen "derinlerdeki asları" ortaya çıkarmaya kararlıydı. Ama Ordu-McCarthy soruşturmalarında kamuoyu çarpıcı bir şekilde onun karşısında konumlandı ve bu da McCarthy'nin Senato tarafından kınanmasıyla sonuçlandı.

1955'in başlarında, birçok insan McCarthy'nin 1956'daki

seçimlerde Cumhuriyetçilerin başkan adayı olarak Eisenhower'ın yerine geçebileceğini düşünüyordu, ama 1956 seçimlerine kadar politik iklim o kadar değişmişti ki, McCarthy artık bir etken bile sayılmıyordu.

28 Nisan 1957'de McCarthy, Maryland, Bethesda'daki Deniz Hastanesi ne yatırıldı. Artık hiç durmadan kendisine ihanet ettiklerini düşündüğü insanlardan bahseden, çökmüş bir adama dönüşmüştü. Son günlerinde, bu çöküşünün Harstein'ın suçu olduğunda ısrar ediyor, Elçi'nin dışarıda bir yerlerde olduğunu, ülkenin dört bir yanını dolaşarak uzaylılara özgü o sinsi zihin kontrolü yeteneğiyle insanları ona karşı zehirlediğini söylüyordu.

Joe McCarthy 2 Mayısta öldü ve insanlar bunu duyunca omuzlarını silktiler. Yine de geride bıraktığı miras, ondan uzun bir süre sonraya kadar canlılığını korudu: SCARE, Vahşi Kart Yasaları ve korku atmosferi. Eğer Harstein dışarıda bir yerlerdeyse bile ortaya çıkıp böbürlenmedi. Zamanındaki asların birçoğu gibi gizlenmeye devam etti.

[26] SCARE İngilizcede "korku, korkutmak" anlamlarına gelir - ed.n.

[27] Joseph R. McCarthy'ye geçmişinde orduda yaptığı göreve atıfla takılmış bir lakap - ed.n.

[28] Boston'a bağlı Salem kasabasında 1692-93 yıllarında cadı mahkemeleri kurulmuş ve yargılamalar yapılmıştır - ed.n

KABUK OYUNLARI

George R. R. Martin

Eylül ayında öğrenci yurduna yerleştiğinde Thomas Tudbury'nin yaptığı ilk şey, Başkan Kennedy'ye ait imzalı fotoğrafı ve Jetçocuk'un Yılın Adamı seçildiği yıpranmış *Time* dergisi kapağını raptiyeyle duvara tutturmak olmuştu.

Kasım ayına gelindiğinde, Kennedy'nin resmi, Rodney'in fırlattığı dart oklarıyla delik deşikti artık. Rod odanın kendine ait olan tarafını bir Konfederasyon bayrağı ve bir düzine *Playboy* sayfası ile süslemişti. Yahudilerden, zencilerden, jokerlerden, Kennedy'den nefret ediyor ve Tom'u da pek fazla sevmiyordu. Tüm güz dönemi boyunca eğlencesine bakmıştı; Tom'un yatağım tıraş köpüğü ile kaplamış, yatak çarşaflarını içeriden katlayıp içine girilmeyecek hale getirmiş, gözlüğünü saklamış, çekmecesini köpek pisliği ile doldurmuştu.

Kennedy'nin Dallas'ta öldürüldüğü gün, Tom odasına geldiğinde gözyaşlarını zor tutuyordu. Rod ona bir hediye bırakmıştı. Bir kırmızı kalem kullanmıştı. Artık Kennedy'nin kafasının tepesinden kan damlıyordu ve gözlerinde küçük çarpı işaretleri vardı. Dili de ağzının kenarından sarkıyordu.

Thomas Tudbury o resme uzunca bir süre bakakaldı. Ağlamadı; buna izin vermedi. Bavulunu toplamaya başladı.

Birinci sınıf öğrencilerinin park alanı kampüsün ortasında kalıyordu. Tom'un '54 model Mercury'sinin bagaj kilidi bozuktu, bu yüzden çantalarını arka koltuğa fırlattı. Kasım ayazında uzunca bir süre arabasının ısınmasını bekledi. Koltukta öylece otururken komik görünüyor olmalıydı; kısa boylu, kilolu, asker tıraşlı, kemik gözlüklü bir eleman, kafasını sanki kusacakmış gibi direksiyonun üst kısmına yaslamış.

Arabayı park alanından çıkardığı sırada, Rodney'in yepyeni, parıldayan Olds Cutlass'ım fark etti.

Vitesi boşa aldı ve bir süre bekledi. Düşünüyordu. Etrafına bakındı. Görünürde kimse yoktu; herkes içeride haberleri izliyordu.

Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve tekrar Oldsmobile'a baktı. Direksiyonu sımsıkı kavrayan parmaklarının eklem yerleri beyaza döndü. Sert bir şekilde dik dik bakıyor, kaşlarını çatıyor ve *sıkıyordu*.

İlk başta kapı panelleri göçerek baskı yüzünden yavaşça içeri doğru büküldüler. Farlar art arda küçük çatırtılarla patladı. Gümüş rengi kaporta bordürleri tangır tungur yere düştü, arka cam birden patlayarak her yöne camlar saçıldı. Ön çamurluklar eğilip göçtü, metal parçalar itiraz eder gibi ciyaklıyordu. İki arka teker aynı anda patladı, önce yan paneller, sonra da kaporta içeri göçtü; ön cam tamamen parçalara ayrılıp saçıldı. Yağ karteri pes etti, onu yakıt deposu takip etti; yağ, mazot ve şanzıman yağı arabanın altında küçük bir göl oluşturmuştu. Artık Tom Tudbury kendine daha çok güveniyordu. Bu durum işleri daha da kolaylaştırdı. Arabaya devasa, görünmez bir yumruk, *güçlü* bir yumruk indirmiş gibi hayal etti ve böylece yumruğunu daha da sıktı. Kırılan camın çatırtısı ve işkence gören metalin çığlığı parkı doldurdu, ama duyacak kimse yoktu. Arabayı adım adım ezilmiş bir metal topuna çevirdi.

Bittiğinde, vitesi bire attı ve okulu, Rodney'i ve çocukluğunu sonsuza dek arkada bıraktı.

Bir yerlerde bir dev ağlıyordu.

Tachyon, büyük bir kafa karışıklığı ve mide bulantısıyla uyandı; akşamdan kalmalığının yol açtığı başındaki zonklama, devasa hıçkırıklarıyla aynı tempodaydı. Karanlık odadaki şekiller tuhaf ve yabancıydı. Suikastçılar yine gece mi gelmişti, aile saldırı altında mıydı? Babasını bulmalıydı. Zorlukla ayağa kalktığında başı dönüyordu. Sabit durmak için elini duvara dayadı.

Duvar çok yakındaydı. Burası onun Takis'teki odası değildi, her şey yanlıştı, koku… ve hatıralar geri döndü. Suikastçıları tercih ederdi.

Yine rüyasında Takis'i gördüğünü fark etti. Başı ağrıyordu; sızlayan boğazı kurumuştu. Karanlığın içinde beceriksizce tepedeki ışığın çekmeli zincirini buldu. Zinciri çektiğinde ampul çılgınca savrularak odadaki gölgeleri dans ettirdi. Mide bulantısını yatıştırmak için gözlerini kapadı. Ağzının arkasında acı bir tat vardı. Saçları keçe gibi ve pis, giysileri buruş buruştu. Hepsinden en kötüsü de, şişe boştu. Tachyon aciz bir şekilde etrafına bakındı.

ROOMS adında bir pansiyonun ikinci katında küçük bir odada kalıyordu. Pansiyon, Bowery Caddesi'ndeydi. Kafa karıştırıcı bir şekilde, caddenin etrafındaki mahalleye de bir zamanlar Bowery deniyordu - bunu ona Meleksurat söylemişti. Ama bu eskidendi; artık bölgenin farklı bir adı vardı. Pencereye doğru gidip panjuru kaldırınca, sokak lambasının sarı ışığı odayı doldurdu. Caddenin karşı tarafında, dev, aya uzanmaya çalışıyor, ama eliyle kavrayamadığı için ağlıyordu.

Ona Ufaklık diyorlardı. Tachyon bunun bir insan esprisi olduğunu düşündü. Ufaklık ayağa kalkabilse boyu dört metreyi geçerdi. Suratı çizgisiz ve masumdu; başı ise yumuşak, kara saçlarının karmaşık düğümüyle kaplıydı. Bacakları uzun ve mükemmel oranlara sahipti. Komik olan kısmı da aslen buydu: Uzun, mükemmel oranlı bacaklar, dört metre boyunda bir adamın ağırlığını kaldıramıyordu. Ufaklık o nedenle tahtadan bir tekerlekli sandalyede oturuyordu; hurdası çıkmış bir TIR'dan alınmış dört kabak tekerin üzerinde Jokerkent'in sokaklarını gezen bu tekerlekli sandalye, kocaman bir makine sayılırdı. Ufaklık penceredeki Tachyon'u görünce abuk sabuk bir çığlık attı, hani neredeyse onu tanımış gibi. Tachyon pencerenin önünden çekildi, titriyordu. Sıradan bir Jokerkent akşamıydı. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

Odası hem çok soğuktu hem de küf ve kusmuk kokuyordu. ROOMS, eskiden müdavimi olduğu oteller gibi iyi ısıtılmıyordu. Birden, kendi kendine Washington'daki Mayflower'i hatırladı, hani Blythe'la… ama hayır, o anıları düşünmemek daha iyi olacaktı. Saat kaç olmuştu bu arada? Yeterince geçti. Güneş batmıştı ve Jokerkent'te hayat, gece yaşanırdı.

Yerden paltosunu alıp üzerine geçirdi. Kirli olsa da, canlı gül rengi kumaşı, omuzlarındaki püsküllü altın sarısı apoletleri ve aşağı doğru uzun bir sıra halinde uzanan düğmelerini bağlamak için dikilmiş altın sarısı ilmekleriyle yine de harikulade bir paltoydu. Goodwill'deki adamın söylediğine göre bir müzisyen paltosuydu. Tach botlarını ayağına geçirmek için bel vermiş döşeğinin kenarına oturdu.

Tuvalet koridorun sonundaydı. Klozetin kenarına çarpan idrarından buhar yükseliyordu; elleri o kadar titriyordu ki tuvaleti bile tutturamıyordu. Soğuk, pas renkli suyu suratına çarptı ve ellerini pis bir havluyla kuruladı.

Tach dışarı çıkınca, gıcırdayan ROOMS tabelasının altında bir an durup Ufaklık'a baktı. Kendini öfkeli ve utanmış hissetti. Bir de

fazlasıyla ayık. Ufaklık için yapılabilecek hiçbir şey yoktu, ama kendi ayıklığı için bir şeyler yapabilirdi. Sırtını ağlayan deve döndü, ellerini paltosunun ceplerinin derinliklerine kaydırdı ve Bowery'de hızlı bir tempoyla yürümeye başladı.

Ara sokaklarda, jokerler ve şarapçılar kahverengi kesekâğıtlarını elden ele geçiriyor ve donuk bakışlarla, geçenleri izliyorlardı. Meyhaneler, rehinciler ve maske dükkânlarında hareketli bir alışveriş vardı. Meşhur Bowery Vahşi Kart On Sent Müzesi (Müzenin adı hâlâ buydu, ama girişte artık on sent değil, yirmi beş sent alınıyordu) bugünlük kapanıyordu. Tachyon iki yıl önce, kendisini özellikle suçlu hissettiği bir günde içerisini gezmişti; yarım düzine kadar ucube joker, formaldehit içinde yüzen yirmi kavanoz "canavar joker bebekleri" ve Vahşi Kartlar Günü hakkında çekilmiş küçük, duygusal bir belgeselin yanı sıra müzede ayrıca çeşitli balmumu heykeller ve dioramalar da vardı; Jetçocuk'un, Dört Aslar'ın, bir Jokerkent Âlemi'nin… ve onun.

Bu sırada bir tur otobüsü geçti, pembe suratlar camlara yapışmıştı. Bölgedeki bir pizza salonunun neon ışıkları altında, siyah deri ceketli ve yüzleri lastik maskeli dört genç, Tachyon'u bariz bir düşmanlıkla izliyordu. Tach kendini huzursuz hissetti. Gözlerini kaçırarak en yakınındaki gencin zihnine daldı: *çıtkırıldım ibne saçlarını da boyamış kesin kendini bando çalgıcısı falan sanıyo o soktuğum davulunu iyi bir tokmaklardım ama dur daha iyisi vardır bu gece kendimize iyisinden bulucaz evet böyle vurunca böcek gibi ezilecek birini*. Tach tatsız bir şekilde bağı kopardı ve aceleyle yoluna devam etti. Değişen bir şey yoktu ve bu, yeni bir spordu: Bowery'ye gel, birkaç maske al ve joker döv. Polisin umurunda bile değildi.

Kaos Kulübü ve onun meşhur Joker Revüsü her zamanki kalabalığını toplamıştı. Tachyon yaklaşırken kaldırıma uzun, gri bir limuzin yanaştı. Kabarık beyaz kürkünün üstüne siyah bir smokin giymiş olan kapı görevlisi, kuyruğuyla kapıyı açtı ve ceketli şişman bir adamın dışarı çıkmasına yardım etti. Adamın kavalyesi ise straplez bir gece elbisesi giyip inci takılar takmış, sarı saçları kabarık bir saç modeliyle tepede toplanmış, iri göğüslü bir genç kızdı.

Bir blok ötede, bir yılan-kadın yakınlardaki bir binanın verandasından seslenerek müstehcen bir teklifte bulundu. Gökkuşağı renklerindeki pulları parıl parıl parlıyordu. "Korkma, kızıl," dedi, "içerisi hâlâ yumuşak." Tachyon kafasını iki yana salladı.

Eğlenceevi, devasa pencereleri caddeye bakan uzun bir binanın içindeydi, ancak pencere camları tek taraflı aynalar ile değiştirilmişti. Randall binanın önünde duruyor, kuyruklu ceketi ve maskeli pelerininin içinde tir tir titriyordu. Tamamen normal görünüyordu - ta ki sağ elini cebinden hiç çıkarmadığı fark edilene kadar. “Hey, Tacky,” diye bağırdı. “Ruby’ye n’olacak şimdi?”

“Üzgünüm, ama onu tanımıyorum,” dedi Tachyon.

Randall kaşlarını çattı. “Hayır, şu Oswald’i öldüren adam.”

“Oswald mı?” dedi Tach, kafası karışmıştı. “Hangi Oswald?”

“Lee Oswald, Kennedy’yi vuran adam. Bugün öğleden sonra televizyonda öldürüldü.”

“Kennedy öldü mü?” dedi Tachyon. Birleşmiş Devletler’e dönüşüne Kennedy izin vermişti ve Tach Kennedy’lere hayrandı; neredeyse Takisli gibi görünüyorlardı. Ama suikast, liderliğin bir parçasıydı. “Kardeşleri intikamını alacaktır,” dedi. Sonrasında dünyada işlerin böyle yürümediğini hatırladı, ayrıca şu Ruby denen adam görünüşe göre Kennedy’nin intikamını çoktan almıştı. Tachyon’un suikastlarla ilgili rüyalar görmüş olması ne kadar garipti.

“Ruby’yi hapse attılar,” dedi Randall. “Ben olsaydım, o piç kurusuna madalya takardım.” Durakladı. “Kennedy bir keresinde elimi sıkmıştı,” diye ekledi. “Nixon ile yarıştığı sırada, konuşma yapmak için Kaos Kulübü’ne uğramıştı. Sonrasında, mekândan ayrılırken, herkesle el sıkışıyordu.” Kapı görevlisi, sağ elini cebinden çıkardı. Sert ve kitinsi bir eldi, böceğimsiydi ve ortasında, şişmiş kör gözler vardı. “Hiç çekinmedi bile,” dedi Randall. “Gülümsedi ve ‘Umarım oy vermeyi unutmazsın,’ dedi.”

Tachyon, Randall’ı bir yıldır tanıyordu ama daha önce elini hiç görmemişti. Kennedy’nin yaptığını yapmak istedi, o çarpık pençeyi tutmak, sıkmak istedi. Elini paltosunun cebinden çıkarmaya çalıştı, ancak boğazının arkasından safra gibi acı bir tat yükseldi ve sonunda tüm yapabildiği, uzağa bakıp “O iyi bir adamdı,” demek oldu.

Randall tekrar elini gizledi. “İçeri gir, Tacky,” dedi, nazik sayılabilecek bir tavırla. “Meleksurat’ın gidip birisiyle görüşmesi gerekti, ama Des’e masanı hazır tutmasını söyledi.”

Tachyon başıyla onayladı ve Randall’ın kapıyı onun için açmasına müsaade etti. İçeri girince paltosunu ve ayakkabısını vestiyerdeki kıza verdi; düzgün bir vücudu olan bu joker kızın

suratında -vahşi kart virüsü artık suratına her ne yaptıysa onu gizleyen- tüylü bir baykuş maskesi vardı. Daha sonra Tachyon iç kapıları iterek ilerledi; çoraplı ayakları, aynalı zeminde pürüzsüz bir aşinalıkla kayıyordu. Aşağıya baktığında, ayaklarıyla çerçevelenmiş başka bir Tachyon ona geri bakıyordu; kafası plaj topuna benzeyen, fena halde şişman bir Tachyon.

Aynalı tavandan sarkan kristal bir avize bin bir pırıltıyla ışıldıyor, yansımaları yerdeki döşemelerde, duvarlarda, aynalı duvar nişlerinde, gümüş kadeh ve bardaklarda, hatta garsonların tepsilerinde parıldıyordu. Aynaların bazıları gerçeği yansıtıyordu; diğerleri ise görüntüyü çarpıtan eğlenceevi aynalarıydı. Eğlenceevi'nde omzunuzun üzerinden arkanıza baktığınızda, asla ne göreceğinizi tahmin edemezdiniz. Jokerkent'te hem normalleri hem de jokerleri kendine çeken tek işletme burasıydı. Eğlenceevi'nde normaller kendilerini çarpık ve kusurlu görüp kıkırdayarak joker taklidi yapabiliyor; bir joker de, eğer çok şanslı ise, doğru aynaya baktığı takdirde kendisini bir zamanlar olduğu gibi görebiliyordu.

"Masanız hazır, Doktor Tachyon," dedi Başgarson Desmond. Des iriyarı ve gösterişli bir adamdı; pembe ve buruş buruş olan kalın hortumu bir şarap mönüsünün etrafında kıvrılmıştı. Hortumunu kaldırdı ve ucundan sarkan parmaklarından biriyle Tachyon'u kendini takip etmesi için çağırdı. "Bu akşam da her zamanki konyağınızdan mı istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Tach. Bunu derken de "Keşke bahşiş için biraz param olsaydı," diye düşündü.

O akşam her zamanki gibi ilk içkisini Blythe'a içti, ama ikinci içkisi John Fitzgerald Kennedy içindi.

Geri kalanı ise, kendisi için.

♣

Hook Road'un sonunda, metruk rafineriyi ve ithalat/ihracat depolarım, sahipsiz kırmızı vagonların durduğu demiryolu barınma hatlarını, otobanın altındaki yaya geçidini, çöp ve yabani otlarla kaplı boş arazileri, devasa soya yağı tanklarım geçtikten sonra Tom sığınağını buldu. Geldiğinde hava neredeyse kararmıştı; Mercury'sinin motoru uğursuz bir gürültüyle takırdıyordu. Ama Joey bu konuda ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Araba hurdalığı, New York Körfezi'nin yağlı, pisliklerle kaplı sularının üzerinde dimdik duruyordu. Tepesine üç kat dikenli tel

çekilmiş üç metre yüksekliğindeki tel örgünün arkasında, hurdalığın bekçi köpekleri, onun arabasıyla yarış halinde koşuyor, onları daha az tanıyanları dehşete düşürecek havlamalarla gürültü bir hoş geldin diyorlardı. Güneşin batışı, dağ gibi üst üste duran çatlamış, bükülmüş, paslanmış arabalara, geniş alanları kaplayan hurdalık demirlere, çöplerin ve ıskartaya çıkarılmış araba parçalarının oluşturduğu tepe ve vadilere garip, bronz bir parıltı veriyordu. Tom sonunda hurdalığın geniş çifte kapılarına ulaştı. Kapıların bir tarafındaki metal bir levha şöyle uyarıyordu: İZİNSİZ GİRİLMEZ. Diğer yandaki tabela ise DİKKAT KÖPEK VAR diyordu. Kapı zincirli ve kilitliydi.

Tom durdu ve korna çaldı.

Tel örgülerin hemen arkasında, Joey'in "evim" dediği dört odalı barakayı görebiliyordu. Barakanın oluklu teneke çatısına devasa bir tabela yerleştirilmiş, üzerindeki yazıyı aydınlatması için de tepesine sarı spot ışıkları takılmıştı. Üzerinde DI ANGELIS DEMİR HURDA & ARABA PARÇALARI yazıyordu. Yazının rengi solmuş ve yirmi yılın güneşi ve yağmuruyla kabarmıştı; tahta malzemenin kendisi çatlamış, spotlardan biri de yanmıştı. Evin yanında, çok eski, sarı bir damperli kamyon, bir çekici ve Joey'in hem onuru hem de neşesi olan, arkasında köpekbalığınınkini andıran kanatları ve kaportasının oyuğunda da canavar gibi bir motoru bulunan kan kırmızısı 1959 model iki kapılı bir Cadillac park halindeydi.

Tom tekrar korna çaldı. Ama bu kez kendi özel sinyallerini kullanmış, çocukken izledikleri *Mighty Mouse* çizgi filmindeki *İşte-günü-kurtarmaya-geliyor!* şarkısının ritmini çalmıştı.

Joey elinde birayla dışarı çıkarken, hurdalığa kare biçiminde sarı bir ışık saçıldı.

O ve Joey, birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Farklı ailelerden geliyor, farklı dünyalarda yaşıyorlardı, ama üçüncü sınıftaki evcil hayvan gününden beri birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. Tom kaplumbağaların aslında uçamadığını o gün öğrenmişti; kendisinin ne olduğunu, neler yapabildiğini de öyle.

Stevie Bruder ve Josh Jones'a okul bahçesinde yakalanmıştı. İki çocuk onun kaplumbağalarını birbirlerine atıp tutuyor, Tommy de kırmızı bir suratla ağlaya ağlaya bir ona, bir diğerine koşturuyordu. Sıkıldıklarında, kaplumbağaları, duvara tebeşirle çizilmiş olan kare

biçimli hedef tahtasına atıp öylece bırakmışlardı. Stevie'nin Alman kurdu da gidip bir tanesini hemen yiyivermişti. Tommy köpeği tutmaya çalıştığındaysa Stevie onu yere sermiş, kırık gözlükleri ve patlak dudağıyla öylece yerde bırakmıştı.

Hurdacı Joey olmasaydı daha kötüsünü de yapabilirlerdi. Siyah, kıvırcık saçlı sıska bir çocuk olan Joey sınıf arkadaşlarından iki yaş büyüktü, ama şimdiden iki kez sınıfta kalmıştı, okuması yoktu ve sürekli, babası Dom hurdalığın sahibi olduğu için kötü koktuğunu söylerlerdi. Joey, Stevie Bruder kadar iriyarı değildi, ama umurunda da değildi, ne o gün ne de başka bir gün. Stevie'yi gömleğinin arkasından tutup sertçe kendine doğru çevirmiş, yumurtalıklarına tekmeyi yapıştırmıştı. Sonra köpeğe de tekme atmıştı; Josh Jones'u da tekmelerdi, tabii Josh kaçmasaydı. Çocuk kaçarken, ölü bir kaplumbağa yerden havalanarak okul bahçesi boyunca uçmuş ve Josh'un kırmızı, etli ensesinde patlamıştı.

Joey bu olayı görmüştü. "Bunu nasıl yaptın?" demişti afallayarak. O ana kadar, Tommy bile kaplumbağalarının uçabilmesinin nedeninin *kendisi* olduğunu fark etmemişti.

Bu, ikisinin paylaştığı bir sır, garip arkadaşlıklarını bir arada tutan tutkal olmuştu. Tommy, Joey'in ödevlerine yardım edip okuldaki sınavlardan önce ona test yaparken, Joey de okul bahçesindeki zorbalıklara karşı onun koruyucusu olmuştu. Tommy, Joey'e çizgi roman okumaya başlamış ve en sonunda okumayı iyice öğrenen Joey'in ona ihtiyacı kalmamıştı. Kır saçlı, bira göbekli, yufka yürekli bir adam olan Dom bununla gurur duyuyordu; kendisinin okuma yazması yoktu, hatta İtalyancayı bile okuyamıyordu. Arkadaşlıkları ilkokuldan liseye kadar sürmüş, Joey'in okulu bırakmasına, birlikte kızları keşfetmelerine, Dom DiAngelis'in ölümüne ve Tom'un ailesinin Perth Amboy'a taşınmasına tanıklık etmişti. Hâlâ, Tom'un ne olduğunu bilen tek kişi Joey DiAngelis'ti.

Joey boynunda sallanan şişe açacağı ile bir tane daha Rheingold birası açtı. Kolsuz beyaz atletinin altında, babasınınki gibi bir bira göbeği büyüyordu. "Oğlum sen çok akıllısın, gidip siktiri boktan bir televizyon tamircisinin yanında ne çalışıyorsun!" diyordu.

"İş sonuçta," dedi Tom. "Geçen yaz da çalıştım, tam zamanlı çalışabilirim artık. Ne iş yaptığım önemli değil. Önemli olan bu şeyimle… şey yani… yeteneğimle ne yaptığım."

"Yetenek mi?" diye dalga geçti Joey.

“Ne demek istediğimi biliyorsun, hıyar herif.” Tom elindeki boş şişeyi, oturduğu tek kişilik koltuğun yanındaki turuncu kasanın üstüne bıraktı. Joey’in mobilyalarının çoğu, pek öyle gösterişli diyebileceğiniz türden şeyler değildi; Joey hepsini hurdalıktan toplamıştı. “Bir süredir Jetçocuk’un ölmeden önce söylediklerini, hani ne demek istediğini düşünüyorum. Galiba henüz yapmadığı şeyler olduğunu söylüyordu. Bir de bana bak, ben daha *hiçbir* bok yapmadım. Buraya gelirken kendime sürekli bu ülke için neler yapabileceğimi sorup durdum. Gerçi ikimiz de bu sorunun cevabını biliyoruz.”

Joey sandalyesinde arkaya doğru kaykılırken Rheingold’unu emiyor, bu esnada da kafasını iki yana sallayıp duruyordu. Arkasındaki duvara, Dom’un yaklaşık on yıl önce çocuklar için yaptığı kitap rafları sıralanmıştı. En alt sıra erkek dergilerinden oluşuyordu. Geri kalan raflarda ise çizgi romanlar vardı. Kendi çizgi romanları. *Superman*’ler, *Batman*’ler, *Action Comics* ve *Detective*, Joey’in kitap özetleri için yararlandığı *Resimli Klasikler*, korku türünde çizgi romanlar, polisiye çizgi romanlar, hava çarpışmalarını konu alan çizgi romanlar ve hepsinden önemlisi de, ortak hazineleri: *Jetçocuk Çizgi Romanı*’nın neredeyse tüm sayıları.

Joey, onun neye baktığını gördü. “Aklından bile geçirme,” dedi, “sen Jetçocuk falan değilsin.”

“Evet,” dedi Tom. “Bende ondan fazlası var. Ben…”

“Sen katıksız bir aptalsın,” diye atıldı Joey.

“Ben bir asım,” dedi Tom ciddi bir ifadeyle. “Tıpkı Dört Aslar gibi.”

“Onlar zenci bir müzik grubu değil miydi ya?”

Tom kızardı. “Aptal herif, şarkıyla müzikle ne alakaları var, onlar…”

Joey elini sallayarak onu susturdu. “Ne bok olduklarını biliyorum, angut. İki dakka dur. Onlar da senin gibi salağın tekiydi. Hepsi ya hapse girdi ya vuruldu ya da başka bir şey oldu, değil mi? Bir tek şu aralarındaki göt oğlanı gammaz hariç, neydi herifin adı…” Parmaklarını şıklattı. “Hani şu *Tarzan* adam ya.”

“Jack Braun,” dedi Tom. Zamanında Dört Aslar hakkında bir dönem ödevi hazırlamıştı. “Her iddiasına girerim, gizlenen başka aslar da vardır. Benim gibi. Ben de en başından beri gizleniyorum. Ama artık yeter.”

“Ha ne yapacaksın peki? *Bayonne Times*’a gidip karşılarında

gösteri mi yapacaksın? Aptal herif. Gidip onlara komünist olduğunu söyle daha iyi. Seni zorla Jokerkent'e postalar, sonra da babanın camını çerçevesini indirirler. Hatta seni askere bile çağırabilirler, göt kafa."

"Hayır," dedi Tom. "Ben o olayı inceledim. Dört Aslar kolay hedeflerdi. Ben kimsenin benim kim olduğumu ya da nerede yaşadığımı öğrenmesine izin vermeyeceğim." Elindeki bira şişesiyle kitap raflarını işaret etti. "Ben ismimi gizli tutacağım. Çizgi romanlardaki gibi."

Joey sesli bir şekilde güldü. "Hadi ya. Paçalı don da giyecek misin, aptal herif?"

"Ya yeter be," dedi Tom. Sinirlenmeye başlıyordu. "Kapa çeneni." Joey ise orada oturmuş, sallana sallana gülüyordu. "Hadi o zaman, boşboğaz," diye patlayan Tom ayağa kalktı. "Koca kıçını kaldır da dışarıya gel, sana ne kadar aptal olduğumu göstereyim. Hadi ama, çok biliyorsun ya."

Joey DiAngelis ayağa kalktı. "Aa bunu görmeden olmaz bak."

Dışarıda, Tom sabırsızca bekliyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, nefesinin buharı soğuk kasım havasında yukarı doğru süzülüyordu. Bu sırada Joey, evin yan tarafındaki metal kutuya doğru gitti ve anahtarlardan birini indirdi. Direklerin tepesindeki hurdalık ışıkları büyük bir parlaklıkla yanmaya başladı. Köpekler etraflarına toplanmıştı. Onlar yürümeye başladığında, yerleri koklaya koklaya peşlerinden gittiler. Joey'in siyah deri ceketinin cebinden bira şişesi görünüyordu.

Orası bir hurdalıktı sadece, çöplerle, hurda metallerle ve paramparça olmuş arabalarla doluydu, ama bu akşam Tommy'nin gözlerine on yaşındayken olduğu kadar büyülü görünüyordu. New York Körfezi'nin karanlık sularına tepeden bakan bir yükseltide, çok eski beyaz bir Packard, hayaletli bir kale gibi duruyordu. Orası eskiden zaten onlar için böyle bir yerdi, Joey ve Tom çocuk olduğu zamanlarda yani; o Packard onların kutsal mekânı, sığınağı, uzay istasyonu, atlı karakolu, kalesi olmuştu. Ay ışığında parıldıyordu, ötede kıyıya vuran dalgalarsa umut doluydu. Hurdalığın üzerine çöken karanlık hava ve gölgeler, aralarında labirenti andırır gri patikalar bulunan çöp ve demir yığınlarını gizemli, siyah tepeciklere dönüştürmüştü. Tom önden o labirente girerek, zamanında dağın kralı oyunu oynayıp hurda demirlerle düello yaptıkları büyük çöp yığınını, yine zamanında çok sayıda kırılmış

oyuncak, bir sürü renkli cam, depozitolu şişe ve hatta bir keresinde içi çizgi romanlarla dolu koskoca bir kutu buldukları sahipsiz hazineler kısmını geçtiler.

Üst üste istiflenmiş kırık dökük, paslanmış arabaların oluşturduğu sıraların arasından yürüdüler; Ford'lar ve Chevy'ler, Hudson'lar ve DeSoto'lar, üstündeki açılır kapanır kısmı mahvolmuş bir Corvette, çevreye gelişigüzel atılmış bitik Beetle'lar, bir zaman taşıdığı yolcular kadar ölü olan, siyah, ağırbaşlı bir cenaze arabası. Tom hepsine dikkatle baktı. Sonunda durdu. "Şu," dedi, tüm iç akşamı boşaltılmış eski bir Studebaker Hawk'tan geriye kalanları işaret ederek. Arabanın tekerleri gibi motoru da gitmişti; ön camında örümcek ağını andıran dallı budaklı, büyük bir çatlak vardı; o karanlıkta bile arabanın paslanıp çürümüş çamurluklarını ve yan panellerini görebiliyorlardı. "Hiçbir ederi yok, değil mi?"

Joey birasını açtı. "Buyur, hepsi senin."

Tom derin bir nefes alıp arabanın karşısına geçti. Ellerini yanlarında yumruk yaptı. Sert gözlerle bakıp odaklandı. Araba hafifçe sallandı. On taraftaki ızgarası düzensiz bir şekilde yerden birkaç santim yükseldi.

"Vaaaaaaooov," dedi Joey alaycı bir şekilde, Tom'un omzuna hafif bir yumruk atarken. Studebaker bir tangırtıyla düştü ve tamponu gövdeden ayrılıp yana fırladı. "Vay canına, etkilendim," dedi Joey.

"Ya kahretsin, sessiz dur ve beni rahat bırak," dedi Tom. "Yapabilirim, sana göstereceğim, sadece bir dakika çeneni kapa. Bir süredir alıştırma yapıyorum. Yapabileceğim şeyleri bilmiyorsun."

"Tek kelime bile etmeyeceğim," diye söz verdi Joey sırıtarak. Birasından bir yudum aldı.

Tom tekrar Studebaker'a döndü. Her şeyi aklından çıkarmaya çalıştı, Joey'i, köpekleri, hurdalığı unutmaya çalıştı; tüm dünyasını Studebaker dolduruyordu artık. Karnı kaskatı kesilmişti. Kendine sakinleşmesini söyledi, birkaç derin nefes aldı ve yumruklarını açtı. *Hadi, hadi, sakin ol, moralini bozma, yap şunu, bundan daha fazlasını zaten yaptın, bu kolay, kolay*.

Araba yavaşça yükselirken bir pas yağmuru içinde yavaşça yukarı doğru süzülüyordu. Tom arabayı gittikçe daha hızlı bir şekilde kendi etrafında döndürmeye başladı. Daha sonra muzaffer bir gülümsemeyle on beş metre uzağa fırlattı. Havada süzülen araba, bir Chevy yığınının üzerine düştü ve her şey bir metal çığı

gibi aşağı indi.

Joey, Rheingold'unu bitirdi. "Fena değil. Birkaç yıl önce, beni kaldırıp çitlerin üstünden anca geçirebiliyordun."

"Gittikçe güçleniyorum," dedi Tom.

Joey DiAngelis kafasıyla onaylayıp boş şişesini kenara fırlattı. "Güzel," dedi, "o zaman bana karşı hiç sıkıntı çekmezsin, değil mi?" Tom'u iki eliyle şiddetli bir şekilde itti.

Tom sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attı ve kaşlarını çattı. "Kes şunu, Joey."

"Gel sen durdur," dedi Joey. Onu bu kez daha sert bir şekilde tekrar itti. Bu defa Tom neredeyse düşüyordu.

"Lanet olsun, kes şunu," dedi Tom. "Komik değil, Joey."

"Komik değil mi?" dedi Joey sırıtarak. "Bence çok komik. Ama beni durdurabilirsin, değil mi? Şu lanet gücünü kullan." Tom'un suratına uzanıp hafifçe yanağını tokatladı. "Durdur beni, as," dedi. Sonra öncekinden daha sert bir tokat attı. "Hadi, Jetçocuk, durdur beni." Üçüncü tokat en sertiydi. "Hadi başla, Superman, neyi bekliyorsun?" Dördüncü tokat çok şiddetliydi; beşinci ise Tom'un başını yana savurmayı başarmıştı. Joey gülümsemeyi kesti; Tom onun nefesindeki bira kokusunu alabiliyordu.

Arkadaşının elini yakalamaya çalıştı, ama Joey çok güçlü ve hızlıydı; Tom'un yakalayışından sıyrılıp bir tokat daha attı. "Boks yapmak ister misin, as? Gel de seni köpek mamasına çevireyim. Hıyar herif. Götlek." Yüzüne inen tokat neredeyse Tom'un kafasını kopartıyordu, gözlerine acı yaşlar inmişti. "*Durdursana beni*, yavşak," diye bağırdı Joey. Parmaklarını kapattı ve yumruğunu Tom'un karnına o kadar sert gömdü ki, iki büklüm olan Tom nefessiz kaldı.

Tom onu tutup itmek için odaklanmaya çalışıyordu, ama her şey tekrar okul bahçesindeki duruma dönmüştü, Joey her yerdeydi, üzerine yumruklar yağarken Tom'un tüm yapabildiği, ellerini kaldırıp yumrukları engellemeye çalışmaktı ki o da bir şey fark ettirmiyordu, Joey ondan çok daha güçlüydü, onu pataklıyor, tartaklıyor, bunu yaptığı sırada da bağırıyordu. Tom düşünemiyor, odaklanamıyor, dayak yemekten başka bir şey yapamıyordu, geri çekiliyor, topallıyordu. Joey peşinden gelerek yumruklarını kaldırdı ve Tom'un ağzının sağ tarafına -dişlerini hayli acıtan- sert bir aparkat indirdi. Tom birdenbire kendini, ağzı kanla dolmuş bir halde yerde sırtüstü uzanırken bulmuştu.

Joey kaşlarını çatarak tepesine dikildi. “Hasiktir,” dedi. “Dudağını patlatmak istememiştim.’ Uzandı ve arkadaşını elinden tutarak sertçe ayağa kaldırdı.”

Tom elinin tersiyle dudağındaki kanı sildi. Gömleğinin önünde de kan vardı. “Şu halime bak, ağzıma sıçtın,” dedi tiksinti içinde. Joey’e dik dik baktı. “Bu hiç adil değildi. Beni böyle tartaklarken bir şey yapmamı bekleyemezsin, lanet olsun.”

“Tabii ya,” dedi Joey, “sen gözlerini kısıp odaklanmaya çalışırken, kötü adamlar seni rahat bırakacaklar zannediyorsun, değil mi?” Eliyle Tom’un sırtına hafifçe vurdu. “Hayır, gelip dişlerini ağzına dökecekler. Tabii şanslıysan. Yoksa tabancalarını çekip seni direkt vurabilirler de. Sen Jetçocuk değilsin, hıyar herif.” Soğuktan ürperdi. “Hadi, burası çok soğuk.”

♠

Ilık karanlıkta uyandığında Tach, yaptığı âlemin sadece küçük bir kısmını hatırlıyordu, ama zaten böylesini seviyordu. Oturma pozisyonuna geçmek için mücadele verdi. Üzerinde yattığı saten çarşaflar yumuşacıktı ve o çürük kusmuk kokusunun altında hâlâ çiçeksi bir parfümün belli belirsiz rayihasını alabiliyordu.

Sarsak bir hareketle çarşafları üzerinden attı ve kendini dört direkli karyolanın kenarına çekti. Çıplak ayaklarının altındaki zemin halıyla kaplıydı. Kendisi de çıplaktı, odanın havası çıplak tenine rahatsız edici bir sıcaklık veriyordu. Elini uzatıp ışığın düğmesini buldu ve içerinin aydınlanmasıyla biraz sızlandı. Oda, Victoria tarzı mobilyaları ve kalın, ses geçirmez duvarları ile pembe-beyaz bir karmaşadan ibaretti. John E Kennedy’nin yağlıboya bir tablosu, şöminenin üzerinden aşağıya gülümsüyordu; köşedeyse yaklaşık bir metre yüksekliğinde, alçıdan yapılma bir Meryem Ana heykeli vardı.

Meleksurat yanmayan şöminenin yanındaki pembe berjer koltuğa oturmuş, uykulu bir halde ona göz kırpıyor ve esneyişini elinin arkasıyla kapatıyordu.

Midesi bulanan Tachyon ise utanç içerisindeydi. “Seni yine yatağından ettim, değil mi?” dedi.

“Sorun değil,” diye cevapladı Meleksurat. Ayakları, küçük bir ayak taburesinin üzerindeydi. Ayaklarının tabanları, giydiği özel yapım ayakkabılara rağmen çirkin ve çürüklerle kaplıydı, kararmış ve şişmiş bir haldeydi. Bunlar haricinde çok güzeldi. Açık bırakılmış

siyah saçları beline kadar iniyordu; teni kıpkırmızıydı, adeta yaşamın sıcak ışıltısıyla parlıyordu. Gözleri koyu ve berraktı, ama en inanılmaz özelliği, Tachyon'u her zaman şaşırtmayı başaran özelliği, bu gözlerin içindeki sıcaklık, asla hak etmediğini düşündüğü şefkatti. Ona ve geri kalan herkese yaptıklarına rağmen, bu Meleksurat denen kadın onu affetmiş ve umursamıştı.

Tach ellerinden birini şakağına bastırdı. Birisi testereyle kafatasının arka tarafını kesmeye çalışıyordu sanki. "Başım," diye inledi. "En azından bu fiyata sattığınız içkilerin içinden bütün o reçineleri ve zehirleri çıkarabilirsiniz. Mesela Takis'te biz…"

"Biliyorum," dedi Meleksurat. "Takis'te şarap içtikten sonra başınızı ağrıtmıyor. Bunu bana zaten söylemiştin."

Tachyon ona yorgun bir şekilde gülümsedi. Kadın imkânsız bir şekilde diri görünüyordu, bacaklarını kasıklarına kadar açıkta bırakan kısa, saten bir gömlekten başka bir şey giymemişti. Gömleği şarap kırmızısıydı, teninin üstünde çok güzel duruyordu. Ama ayağa kalktığında, uyurken yanağını koltuğun kenarına yasladığı yer bir an Tachyon'un gözüne ilişti. Çürüklük şimdiden kararmaya başlamıştı, yanağında mor bir çiçek açıyordu adeta. "Melek…" diye başladı.

"Önemli bir şey değil," dedi Meleksurat. Çürüğü kapatmak için saçlarını önüne indirdi. "Kıyafetlerin pisti. Mal onları temizletmeye götürdü. Yani, bir süreliğine benim tutsağımsın."

"Ne kadar uyudum?" diye sordu Tachyon.

"Bütün gün," diye cevapladı Meleksurat. "Kafana takma. Bir keresinde, çok sarhoş bir müşterim beş ay uyumuştu." Makyaj masasına oturdu, telefonu kaldırdı ve kahvaltı siparişi verdi: kendisi için tost ve çay, Tachyon için ise yumurta, domuz pastırması ve konyaklı sert bir kahve. Yanında da aspirin.

"Hayır," diye itiraz etti Tachyon. "Tüm o yemekler. Kusarım."

"Yemek zorundasın. Uzaylılar bile sadece konyakla yaşayamaz."

"Lütfen…"

"Eğer içmek istiyorsan, yiyeceksin," dedi Meleksurat sert bir şekilde. "Anlaşma buydu, hatırladın mı?"

Anlaşma, evet. Hatırlıyordu. Meleksurat ona kira parası, yemek ve anılarını zihninden çıkarıp atmaya yetecek kadar sınırsız içki temin ediyordu. Bunun karşılığında Tachyon'un tüm yapması gereken, yemek yemek ve hikâyelerini anlatmaktı. Meleksurat onu konuşurken dinlemeyi seviyordu. Tachyon ona aile anılarım

anlatıyor, Takis gelenekleri hakkında bilgi veriyor, çeşitli tarihi olayları ve efsaneleri naklediyor, Jokerkent'in sefaletinden çok çok uzaklardaki balolara, entrikalara, güzelliklere dair hikâyeler anlatıyordu.

Bazen, kapanıştan sonra, onun için dans ederek gece kulübünün aynalı zemininde Takis'in kadim ve çetrefilli aristokrat danslarının izini sürer, Meleksurat da onu izleyip cesaretlendirirdi. Bir keresinde, ikisi de çok fazla şarap içtiğinde, Meleksurat onu Düğün Dansı'nı göstermesi için ikna etmişti. Bu, hemen hemen her Takislinin bildiği erotik bir baleydi, ancak bu dansı yalnızca bir kez, kendi düğün gecelerinde icra ederlerdi. Meleksurat onunla yalnızca o zaman dans etmişti; başlarda tereddütlü hareketlerle adımlarını taklit etmiş, daha sonra gittikçe hızlanmış ve çıplak ayakları çatlayıp yerdeki aynalı karolarda ıslak, kırmızı lekeler bırakana kadar sallanıp dönmüştü. Düğün Dansı'nın sonunda, dans eden çiftler bir zafer kazanmış gibi uzun bir süre birbirleriyle kucaklaşırlardı. Ama bu Takis'teydi; burada ise, o an geldiğinde, Meleksurat dansın düzenini bozup geri çekilmiş ve Tach bir kez daha Takis'ten çok uzakta olduğunu hatırlamıştı.

İki yıl önce, Desmond onu Jokerkent'te bir ara sokakta çıplak ve baygın bir halde bulmuştu. Birileri o uyurken kıyafetlerini çalmıştı; ateşi vardı ve durmadan sayıklıyordu. Des onu Eğlenceevi'ne taşımak için yardım çağırmıştı. Tach kendine geldiğinde, arka odada bir karyolanın üzerindeydi, etrafı bira fıçıları ve şarap kasalarıyla çevriliydi. "Ne içtiğini hatırlıyor musun?" diye sormuştu Meleksurat, onu ofisine getirdiklerinde. Tach bilmiyordu; tek hatırladığı acilen içki içmeye ihtiyacı olduğu ve sokaktaki yaşlı siyahi adamın onunla cömertçe içkisini paylaştığıydı. "Ona Sterno deniyor," demişti Meleksurat. Des'e en iyi konyağından bir şişe getirmesini söylemişti. "Eğer bir adam içki içmek istiyorsa, bu onun kendi bileceği iştir, ama en azından kendini biraz daha kaliteli bir şekilde öldürebilirsin." Konyağın sıcaklığı göğsüne ince filizler halinde yayılıp elinin titremesini durdurmuştu. Tach kadehi içip bitirdiğinde Meleksurat'a coşkuyla teşekkür etmiş, ama ona dokunmaya çalıştığında Meleksurat kendini geri çekmişti. Ona nedenini sormuştu Tach. "Göstereyim," demişti Meleksurat elini ona uzatarak. "Yalnız çok hafif," demişti. Tachyon'un öpücüğü gerçekten dudaklarının hafif bir sürtünüşünden ibaret kalmış, kadının elinin üst kısmı yerine de, nabzını, içindeki hayatı hissetmek için bileğinin iç tarafını öpmüştü, çünkü Meleksurat çok

güzel ve nazikti, çünkü Tach onu istiyordu.

Bir an sonra, kadının teninin önce mora, sonra siyaha dönmesini dehşet içinde izlemişti. *Yine benimkilerden biri,* diye düşünmüştü.

Yine de bir şekilde arkadaş olmuşlardı. Sevgili değil elbette, bazen Tach'ın rüyaları dışında; Meleksurat'ın kılcal damarları en hafif baskıda kopuyor ve aşırı hassas sinir sistemi en hafif dokunuşta bile acı hissediyordu. Nazik bir okşama bile tenini siyaha ya da mora çevirmeye yetiyordu; sevişmek ise büyük ihtimalle onu öldürürdü. Ama arkadaşlar mıydı? Evet, arkadaşlardı. Meleksurat ondan asla veremeyeceği bir şeyi istemiyor, böylece Tachyon da onu asla hayal kırıklığına uğratmıyordu.

Kahvaltı, kafasında saç yerine açık mavi tüyler olan Ruth adında siyahi, kambur bir kadın tarafından servis ediliyordu. Masayı hazırladıktan sonra, Meleksurat'a kahverengi kâğıtla kaplanmış kalın, kare biçimli bir paket uzatırken, "Adam bunu bu sabah sizin için getirdi," dedi. Meleksurat herhangi bir yorum yapmadan paketi aldı. Bu sırada Tachyon konyaklı kahvesini içmiş, çatalıyla bıçağını eline almış, önündeki amansız domuz pastırmasıyla yumurtalara kederli gözlerle bakıyordu.

"Öyle dertli dertli bakma," dedi Meleksurat.

"Sana daha önce Şebeke yıldız gemisinin Takis'e gelişini ve büyük büyükannem Amurath'ın, Ly'bahr elçisine ne söylediğini anlattığımı sanmıyorum," diye başladı Tach.

"Hayır, anlatmadın." dedi Meleksurat. "Devam et. Büyük büyükanneni seviyorum."

"Tam bizden biridir. Beni korkutur," diyen Tachyon hikâyeye daldı.

Tom şafaktan epey önce uyandı, Joey arka odada hâlâ horluyordu. Hurdası çıkmış bir kahve demliğinde kahve demleyip ekmek kızartma makinesine bir çörek yerleştirdi. Kahve arkada demlenirken, çekyatı katlayıp koltuğu eski haline getirdi. Çöreğinin üstüne yağ ve çilek reçeli sürdükten sonra da okuyacak bir şey bulmak için etrafa bakındı. Çizgi romanlar onu çağırıyordu.

Onları kurtardıkları günü hatırladı. Babasından aldığı *Jetçocuk*'lar da dahil olmak üzere, birçoğu esasen ona aitti. Bu çizgi romanlara bayılırdı. Ama 1954 senesinde bir gün, okuldan eve geldiğinde onların ortadan kaybolduğunu görmüştü; koca bir

kitaplık ve iki portakal kasası dolusu çizgi roman uçup gitmişti. Annesi, PTA'dan[29] birkaç kadının uğrayıp bu çizgi romanların ne kadar kötü bir şey olduğundan bahsettiklerini söylemişti. Kadınlar ona, Dr. Wertham'ın yazdığı bir kitabı göstermişlerdi. Bu kitapta çizgi romanların çocukları nasıl birer suçluya ve eşcinsele çevirdiği, asları ve jokerleri nasıl göklere çıkardığı anlatılıyordu. Böylece annesi, onların Tom'un koleksiyonunu almasına izin vermişti. Tom bağırıp çağırmış, hatta sinir krizi geçirmiş ama bunlar bir işe yaramamıştı.

PTA, okuldaki tüm çocukların çizgi romanlarını toplamıştı. Onların hepsini cumartesi günü okul bahçesinde yakacaklardı. Bu, tüm ülkede yapılıyordu; hatta çizgi romanları, en azından korku, suç ve ilginç güçleri olan insanlarla alakalı olanları yasaklayacak bir kanundan bile söz ediliyordu.

İşin sonunda Wertham ve PTA'nın haklı olduğu ortaya çıktı: Zira o cuma akşamı, çizgi romanlar yüzünden, Tommy Tudbury ve Joey DiAngelis birer suçluya dönüştüler.

Tom dokuz, Joey ise on bir yaşındaydı, ama Joey yedi yaşından beri babasının kamyonunu kullanıyordu. Böylece gecenin geç saatlerinde kamyonu kaçırdı ve Tom da onunla buluşmak için evden gizlice sıvıştı. Okula geldiklerinde, Joey levye ile pencerelerden birini açtı ve Tom onun omuzlarına tırmanıp karanlık sınıfın içine baktı. İyice odaklanarak içinde kendi koleksiyonunun bulunduğu karton koliyi buldu, kucağına aldı ve pencereden kamyonun kasasına bıraktı. Sonra da ne olur ne olmaz diye fazladan birkaç koli daha aldı. PTA bu olayı hiç fark etmedi; yakmak için hâlâ bir sürü çizgi romanları vardı. Dom DiAngelis tüm bu çizgi romanların nereden geldiğini merak etmiş olabilirse de hiçbir şey söylemedi; sadece duvara kitap rafları yaptı, sonuçta okuma yazma bilen bir çocuğunun olmasından büyük bir gurur duyuyordu. O günden sonra da, bu çizgi romanlar ikisinin ortak koleksiyonu oldu.

Çöreğiyle kahvesini portakal kasasının üzerine koyan Tom, kitaplığa gitti ve *Jetçocuk* çizgi romanlarının birkaç sayısını aşağı indirdi. Çöreğini yerken bir yandan onları tekrar okudu, *Jetçocuk Dinozor Adası'nda, Jetçocuk ve Dördüncü Reich* ve onun en sevdiği olan final sayısı: *Jetçocuk ve Uzaylılar*. Kapağın iç tarafındaki başlık şöyleydi: "Broadway Üzerinde Otuz Dakika." Tom soğuyan kahvesini yudumlarken bu sayıyı iki kez okudu. En iyi bölümleri üzerinde de epey oyalandı. Son sayfada, uzaylının, Tachyon'un resmi vardı, adam ağlıyordu. Tom bunun gerçekten yaşanıp

yaşanmadığını bilmiyordu. Çizgi romanı kapattı ve çöreğini bitirdi. Uzunca bir süre öylece oturup düşündü.

Jetçocuk bir kahramandı. Peki o neydi? Bir hiç. Pısırığın teki, korkak tavuk. Vahşi kart gücünün kimseye zerre yararı dokunmamıştı. Hiçbir işe yaramamıştı, tıpkı onun gibi.

Şevki kırılmış bir şekilde paltosunu giydi ve dışarı çıktı. Şafakta, hurdalık kaba ve çirkin görünüyor, dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Birkaç yüz metre doğuda, körfez dalgalı ve yeşildi. Tom, minik tepesindeki eski Packard'a tırmandı. Hızla çekip açtığında arabanın kapısı gıcırdadı. İçeride, yarılmış koltuklar çürük kokuyordu, ama en azından o rüzgârdan kurtulmuştu. Dizlerini kontrol paneline dayayıp arkasına yaslandı ve güneşin doğuşunu izledi. Uzunca bir süre hareketsiz durdu; hurdalığın dört bir yanında jantlar ve tekerlekler yerden havalanıp adeta çığlık atarak New York Körfezi'nin yeşil, dalgalı sularını boyladı. Tom kendi özel adasında duran Özgürlük Anıtı'nı ve kuzeydoğudaki Manhattan kulelerinin bulanık ana hatlarını görebiliyordu.

Saat neredeyse yedi buçuk olmuştu, kol ve bacakları semsertti. Tom Tudbury, suratında garip bir ifadeyle doğrulduğunda uçurduğu jantların sayısını unutmuştu. Bu sırada yerden on beş metre yukarıda tuttuğu buzdolabı güm diye yere indi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve buzdolabını tekrar kaldırdı, yaklaşık yirmi metre ilerletip Joey'in oluklu teneke çatısının tam üzerinde bıraktı. Sonrasında, aynı şeyi bir tekerlek, yamulmuş bir bisiklet, altı jant ve küçük, kırmızı bir el arabasıyla tekrarladı.

Bunun üzerine evin kapısının güm diye açılmasıyla Joey'in üzerinde yalnızca *boxer*'ı ve kolsuz içliğiyle soğuğa çıkması bir oldu. Çok sinirlenmiş görünüyordu. Tom onun çıplak ayaklarını yakalayıp şöyle bir çekince kıç üstü oturan Joey okkalı bir küfür savurdu.

Tom onu yakaladı ve birden tepetaklak çevirip havaya kaldırdı. "Hangi cehennemdesin, Tudbury?" diye bağırdı Joey. "Kes şunu, aptal herif. İndir beni."

Tom iki devasa, görünmez el hayal ederek Joey'i birinden diğerine fırlatmaya başladı. "Yere indiğimde, seni öyle bir döveceğim ki hayatının geri kalanı boyunca pipetle besleneceksin," diye söz verdi Joey.

Pencere kolu yıllardır kullanılmadığı için sertleşmişti, ama Tom sonunda Packard'ın penceresini indirmeyi becerdi. Kafasını dışarı çıkardıktan sonra da, "Hey çocuklar, hey, hey, hey,"[30] diye

kıkırdayarak güldü.

Yerden dört metre yukarıda asılı duran Joey, havada sallanırken yumruğunu gösterdi. “Senin çükünü koparacağım, göt herif,” diye bağırdı. Tom bunun üzerine Joey’in donunu aniden çekti ve telefon direğine astı. “Seni geberteceğim, Tudbury,” dedi Joey.

Tom derin bir nefes aldı ve Joey’i nazikçe yere bıraktı. Kader anı. Joey küfürler savurarak ona doğru koştu. Tom gözlerini kapattı, ellerini direksiyonun üzerine koydu ve *kaldırdı.* Altındaki Packard kımıldar gibi oldu. Alnında nokta nokta terler birikmişti. Dünyayla ilişkisini kesti, odaklandı ve yavaşça ondan geriye doğru saymaya başladı.

Sonunda, Joey’in yumruğunun burnunu dağıtmasını bekleyerek gözlerini açtığında, Packard’ın kaportasının üstüne konmuş bir martıdan başka bir şeyle karşılaşmadı; hayvan kafasını yana yatırmış, arabanın çatlamış ön camından içeri bakıyordu. Tom ise havada süzülüyordu. Uçuyordu.

Kafasını arabanın camından çıkardığında Joey’in ellerini beline koyup suratında bezmiş bir ifadeyle dört metre aşağıdan dik dik yukarı baktığını gördü. Tom gülümseyerek, “Şimdi söyle bakalım,” diye bağırdı, “dün gece ne diyordun sen?”

“Umarım orada tüm gün kalabilirsin, orospu çocuğu,” dedi Joey. Aciz bir şekilde yumruğunu sallarken cansız siyah saçları gözlerinin önüne düştü. “Hem bu neyi kanıtlıyor ki? Eğer silahım olsaydı, seni yine de gebertebilirdim.”

“Eğer silahın olsa, kafamı camdan çıkarmazdım,” dedi Tom. “Aslında cam olmasa daha da iyi olurdu.” Bunu bir saniye düşündü, ama bu şekilde havadayken düşünmesi zordu. Packard oldukça ağırdı. “Aşağıya geliyorum,” dedi Joey’e. “Peki sen, şey, sakinleştin mi?”

Joey sırıttı. “Dene ve gör, piç kurusu.”

“Çekil yolumdan o zaman. Tepene inip seni ezmek istemiyorum.”

Joey, kıçı açıkta ve tüyleri diken diken olmuş bir halde kenara çekilirken Tom da Packard’ı sakin bir sonbahar gününde yere doğru süzülen bir yaprak gibi nazik bir şekilde yere indirdi. Kapıyı daha yarıya kadar açmıştı ki Joey içeri uzanıp onu tuttu, dışarı çıkardı ve sertçe itip arabanın kenarına yasladı. Bu sırada diğer elini de yumruk yapmıştı. “Aslında var ya…” diye başladıysa da sonra kafasını iki yana salladı, alaycı bir ses çıkardı ve Tom’un omzunu

hafifçe yumrukladı. “Hadi, şu donumu bana geri ver, as,” dedi.

Eve geri döndüklerinde Tom kalan kahveyi tekrar ısıttı. “Bu işte sana ihtiyacım var,” dedi, bir yandan kendisine omlet, jambon ve birkaç çörek daha hazırlarken. Telekinetik gücünü kullanmak daima iştahını açıyordu. “Tamir ve kaynak işlerini sen halledeceksin. Tesisatı ben yapacağım.”

“Ne tesisatı?” diye sordu Joey, kupasının üstünde ellerini ısıtırken. “Ne için?”

“Işıklar ve kameralar için. İnsanların dışarıdan çekim yapabilecekleri pencereler istemiyorum. Kameraları ucuza alabileceğimiz bir yer biliyorum, sende de bir sürü eski şey var zaten, hepsini tamir ederim.” Tom oturdu ve omletine kurt gibi saldırdı. “Güçlü hoparlörlere de ihtiyacım olacak. Bir tür ses sistemi. Bir jeneratör. Acaba içeriye buzdolabı koyacak yerim kalır mı?”

“O Packard hayvan gibi,” dedi Joey. “Koltukları çıkarırsan üç tanesi bile sığar.”

“Packard olmaz,” dedi Tom. “Daha hafif bir araba bulacağım. Pencereleri eski karoser panelleriyle falan kapatabiliriz.” Joey gözlerinin önündeki saçları itti. “Karoserleri siktir et. Bende savaştan kalma zırh levhaları var. 1946 ve 47’de deniz üssünden birçok gemiyi ıskartaya çıkarmışlardı. Dom da metaller için teklif verip yaklaşık yirmi ton zırh almıştı. Ulan ne israf be! Kim savaş gemisi zırhı almak ister ki? Hepsi hâlâ bende, arkada bir yerlerde durdukları yerde paslanıyorlar. O koduğumun zırhını on altı kalibrelik bir tabancayla ancak delersin! Götün sağlamda olacak yani, şey gibi… şey, ne bileyim işte, götün sağlamda olacak sonuçta!”

Tom biliyordu. “Sağlamda,” dedi yüksek sesle, “kabuğunun içindeki bir kaplumbağa gibi!”

♣

Noel’e yalnızca on alışveriş günü kalmıştı. Tach cumbalardan birine oturmuş, aralık soğuğuna karşı İrlanda kahvesini yudumluyor, tek taraflı camdan Bowery’yi izliyordu. Eğlenceevi’nin açılmasına daha bir saat vardı ama arka kapı Meleksurat’ın arkadaşları için her zaman açıktı. Sahnede, kendilerine Kozmos ve Kaos diyen iki joker jonglörlük yaparak bowling toplarım atıp tutuyordu. Kozmos bağdaş pozisyonunda yerden bir metre kadar

yükselmişti, gözsüz suratı dingindi. Tamamen kördü, ama ne bir ritim kaçırıyor ne de topları düşürüyordu. Partneri altı kollu Kaos, etrafta deli gibi hoplayıp zıplıyor, kıkırdayıp kötü espriler yapıyor ve arkasındaki iki kolla hiç durmadan alevli lobutlarını çevirmeye devam ederken, önündeki dört kolu Kozmos'a bowling topları fırlatmakta kullanıyordu. Tach onlara sadece bir anlık baktı. Ne kadar yetenekli olsalar da, vücutlarındaki deformasyonlar canını acıtıyordu.

Bu sırada Mal gelip masasına oturdu. "Kaç tane içtin?" diye sordu Tachyon'un İrlanda kahvesine dik dik bakarken. Alt dudağından sarkan dokunaçları kör bir solucan gibi genişleyip büzüşüyor, deformasyona uğramış mavi-siyah tonlarındaki devasa çenesi de yüzüne saldırgan bir aşağılama ifadesi veriyordu.

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamadım."

"Sen hiçbir boka yaramazsın, değil mi?"

"Hiçbir zaman yaradığımı iddia etmedim zaten."

Mal homurdandı. "Ancak koca bir bok çuvalı kadar değerin var. Meleksurat'ın neden senin gibi karı kılıklı bir uzaylının burada takılıp içkilerini sünger gibi emmesine ihtiyacı olduğunu anlamıyorum…"

"İhtiyacı yok. Bunu ona söyledim."

"O kadına hiçbir şey anlatamıyorsun zaten," diye kabul etti Mal. Yumruğunu sıktı. Oldukça büyük bir yumruktu. Mal, Vahşi Kartlar Günü'nden önce ağır sıklet boksörleri arasında sekizinci sıradaydı. Sonrasında, üçüncülüğe kadar yükselmişti… ta ki yetkililer vahşi kartları profesyonel sporlardan men ederek onun tüm hayallerini bir çırpıda ortadan kaldırana kadar. Bu tedbirin bokstaki rekabeti sürdürebilmek adına aslara karşı alındığını söylemişlerdi, ancak söz konusu yasağa jokerler de dahil edilmişti. Mal artık yaşlanmıştı, seyrek saçları demir grisine dönmüştü ancak hâlâ Floyd Patterson'ı ortadan ikiye ayırabilecek kadar güçlü, Sonny Liston'a bakışlarıyla meydan okuyacak kadar sert görünüyordu. "Şuna bak," diye tiksintiyle gürledi, pencereden dışarı bakarak. Ufaklık dışarıda, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. "Burada ne arıyor? Ona artık buralara gelmemesini söylemiştim." Mal ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Onu rahat bırakamaz mısın?" dedi Tachyon arkasından. "Kimseye zararı yok."

"Zararı yok mu?" diye çıkışan Mal arkasına döndü. "Çığlıklarıyla

tüm turistleri kaçırıyor, o zaman senin beleş içkilerini kim ödeyecek?”

Ama tam o anda kapı açıldı; Desmond pardösüsünü katlayıp bir koluna atmış, hortumunu da hafifçe yukarıya kaldırmış vaziyette eşikte duruyordu. “Onu rahat bırak, Mal,” dedi başgarson yorgun bir sesle. “Hadi, git buradan.” Mal söylenerek uzaklaştı. Desmond gelip Tachyon’un masasına oturdu. “Günaydın, doktor,” dedi.

Tachyon başıyla onayladı ve içkisi bitirdi. İrlanda kahvesinin viskili kısmı, kupasının dibinde kalmıştı. Bu yüzden aldığı son yudum boğazından aşağı inerken tüm vücudunu ısıttı. Derken kendini masanın aynalı yüzeyindeki surata bakarken buldu: yıpranmış, harcanmış, *kaba saba* bir surat, kızarıp şişmiş gözler, keçe gibi olmuş yağlı, uzun kızıl saçlar, alkol yüzünden çarpılmış bir çehre. Bu o değildi, o olamazdı; o yakışıklıydı, temiz yüzlüydü, farklıydı, onun yüzü…

Desmond’un hortumu yılan gibi uzanarak ucundaki parmaklarla kabaca Tachyon’un bileğine dolandı ve onu öne doğru çekti. “Söylediklerimin tek kelimesini duymadın, değil mi?” dedi Des. Alçak sesi, öfkeli bir aciliyet barındırıyordu. Bulanık gözlerle etrafına bakan Tach, Desmond’un kendisiyle konuştuğunu fark edince mırıldanarak özür dilemeye başladı.

“Kafana takma,” dedi Des hortumunu gevşeterek. “Dinle beni. Senden yardım istiyordum, doktor. Bir joker olabilirim, ama eğitimsiz bir adam değilim. Hakkında yazılanları okudum. Birtakım… şey, yeteneklerin varmış, diyelim.”

“Hayır,” diye araya girdi Tach. “Düşündüğün şekilde değil.”

“Yeteneklerin detaylı olarak belgelenmiş,” dedi Des.

“Hayır, ben…” diye başladı Tach sıkıntılı bir şekilde. Ellerini açtı. “O eskidendi. Kaybettim… demek istediğim, yapamıyorum, artık yapamıyorum.” Kendi harcanmış çehresine bakarken, aslında Des’in gözlerinin içine bakmak, anlamasını sağlamak istiyordu, ancak jokerin vücudundaki deformasyonun görüntüsüne dayanamıyordu.

“Yardım etmeyeceksin yani,” dedi Des. Ayağa kalktı. “Kulübü açmadan seninle konuşursam, seni ayık bulacağımı sanıyordum. Yanılmışım. Söylediğim her şeyi unut.”

“Edebilecek durumda olsaydım yardım ederdim,” dedi Tach.

“Kendim için istemiyordum,” dedi Des sert bir ifadeyle.

Gittiğinde, Tachyon da kalkıp gümüş-krom kaplamalı bara doğru

ilerledi ve tam bir şişe konyağı midesine indirdi. İlk bardak kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı; İkincisi ellerinin titreyişini durdurdu. Üçüncüsünde ağlamaya başladı. Mal gelip ona tiksintiyle baktı. “Hiç senin kadar ağlayan bir erkek görmemiştim,” dedi. Hışımla ona kirli bir mendil uzattı ve mesai başlangıcına yardım etmek için oradan ayrıldı.

Sağ ayağının dibindeki polis frekansına ayarlanmış radyodan yangın haberleri gelmeye başladığında dört buçuk saattir havadaydı. *Çok* yüksekte değildi, evet, sadece iki metre kadar yukarıdaydı, ama bu yeterliydi - Tommy iki metre de yükselse yirmi metre de yükselse bunun pek bir şeyi değiştirmediğini öğrenmişti. Dört buçuk saattir havada olmasına rağmen daha hiç yorulmamıştı. Aksine, kendini *sansasyonel* hissediyordu.

Joey’in hurda bir Triumph TR-3’ten söküp Vosvos’un tam ortasında alçak bir milin üzerine yerleştirdiği sürücü koltuğuna güvenli bir şekilde sıkıca bağlıydı. Tek ışık, dört bir tarafını saran farklı farklı televizyon ekranlarından gelen fosfor parıltısıydı. Kameralar ve onların iz sürme motorları, jeneratör, havalandırma sistemi, ses ekipmanı, kontrol panelleri, yedek vakum tüplerinin durduğu kutu ve minik buzdolabının arasında Tommy’nin kendi etrafında dönmesi için çok az bir alan kalıyordu. Ama sorun değildi. Zaten Tom klostrofobik değil, aksine tam bir klostrofildi; yani içeride olmayı seviyordu. Joey, tüm iç döşemeleri çıkarılmış Vosvos’un dışına üst üste iki kat savaş gemisi zırhı yerleştirmişti. Dolayısıyla araç lanet bir tanktan bile daha iyiydi. Joey şimdiden, Dom’un savaş sırasında bir Alman subayından aldığı Luger’le arabaya birkaç el ateş etmişti. Şanslı bir atış kameralardan ya da ışıklardan birini patlatabilirdi, ancak kabuğun içindeki Tom’a ulaşma ihtimali yoktu. Tom’un durumu güvenlinin de ötesindeydi, *dokunulmazdı* ve bu güveni hissedip kendinden emin olduktan sonra, yapabileceklerinin sınırı yoktu.

Kabukla işleri bittiğinde Vosvos artık Packard’dan daha ağır durumdaydı, ama bu bir şeyi değiştiriyormuş gibi görünmüyordu. Tom dört buçuk saattir yere hiç değmemiş, havada sessizce ve neredeyse zahmetsizce süzülüp durmuş ve daha terlememişti bile.

Radyodaki anonsu duyduğunda içini büyük bir heyecan kapladı, *işte bu!* diye düşündü. Joey’i beklemesi gerekiyordu, ama Joey

(pepperoni, soğan ve ekstra peynir) akşam yemeğini almak için Pompeii Pizzaya gitmişti ve kaybedilecek zaman yoktu, beklediği fırsat buydu.

Tom kabuğu iki buçuk metre, üç metre, dört metre yukarıya ittikçe, kabuğun altındaki ışık halkasından, yamuk metallerin ve çöplerin oluşturduğu tepelerin üzerine keskin gölgeler düşüyordu. Gözleri bir ekrandan diğerine endişeli bir şekilde kayarken, yeryüzünün gitgide uzaklaşmasını izliyordu. Görüntü tüpü eski bir Sylvania'dan araklanan bir gösterge, düşey doğrultuda yavaş bir şekilde dönmeye başladı. Tom bir düğmeyle oynayıp onu durdurdu. Avuçları terliydi. Dört buçuk metreye ulaştığında yavaşça ilerlemeye başladı, ta ki kabuk kıyı şeridine ulaşana kadar. Önü karanlıktı; New York'u görmek için fazla sisli bir akşamdı, ama orada olduğunu biliyordu, eğer ulaşabilirse. Küçük siyah-beyaz ekranlarında, New York Körfezi'nin suları olduğundan daha karanlık görünüyordu; önünde ucu bucağı olmayan, dalgalı bir mürekkep denizi uzanıyordu. Şehrin ışıkları görüş alanına girene kadar yolunu el yordamıyla bulmak zorundaydı. Eğer suyun üzerinde havadayken kontrolü kaybederse, Jetçocuk'un ve John F. Kennedy'nin yanına planladığından daha çabuk katılacaktı; kapakların vidalarını boğulmaktan kurtulacak kadar çabuk sökse bile, yüzme bilmiyordu.

Ama *kaybetmeyecekti*. Niye tereddüt ediyordu ki? Asla kaybetmeyecekti! Buna inanmak zorundaydı.

Dudaklarını birbirine bastırdı, zihniyle itti ve kabuk suyun üzerinde süzülmeye başladı. Altındaki amansız dalgalar yükselip alçalıyordu. Şu ana kadar hiç suyun üzerinde süzülmek zorunda kalmamıştı; farklı bir duyguydu bu. Bir an panikleyince kabuk sarsıldı ve kontrolü tekrar sağlayana kadar bir metre düştü. Tom kendisini sakinleştirdi, aracı zihniyle yukarı itti ve yükseldi. *Yüksek*, diye düşündü, yüksekten gidecek, yükseklerden *uçacaktı*-, tıpkı Jetçocuk gibi, tıpkı Kara Kartal gibi, tıpkı bir as gibi! Güven kazandıkça kabuk harekete geçerek gittikçe hızlanmaya, körfezin üzerinde dinginlik içerisinde kayarcasına yol almaya başladı. Tom kendini hiç bu kadar güçlü, iyi ve haklı hissetmemişti.

Pusula gayet iyi çalışıyordu; on dakikadan daha kısa bir sürede, Battery ve Wall Street'in ışıkları karşısında belirmeye başladı. Tom daha da yükseldi ve Hudson'ın kıyı şeridini takip ederek şehrin yukarı kesimine süzüldü. Derken Jetçocuk'un mezarı görüş alanına girip altından geçti. Tom onlarca kez bu mezarı ziyarete gelmiş,

önündeki devasa metal heykelin yüzüne bakmıştı. Acaba Jetçocuk bu gece gökyüzüne bakıp onu görse neler düşünürdü?

New York'un sokak haritasına sahipti, ama bu akşam ona ihtiyacı yoktu; alevler neredeyse bir buçuk kilometre uzaklıktan görülebiliyordu. Tom bile zırhlı kabuğunun içinde, üzerinden geçerken alevlerin onu yaladığını hissedebiliyordu. Dikkatli bir şekilde alçalmaya başladı. Fanları vızıldarken kameraları emriyle takibe başladı; aşağıda büyük bir kargaşa vardı, sirenler, bağrışlar, insanlar, aceleyle hareket eden itfaiyeciler, polis barikatları ve ambulanslar, cehenneme su püskürten merdivenli itfaiye araçları. İlk başta kaldırımın on beş metre üzerinde süzülürken onu kimse fark etmedi - ta ki ışıkları binaların duvarlarına düşecek kadar alçalana kadar. Daha sonra insanların yukarı bakıp onu işaret ettiklerini gördü; heyecandan başı dönüyordu.

Ancak bu hissin tadını çıkarmak için çok kısa bir zamanı oldu. Bir anda gözünün ucuyla ekranlarda bir kadın gördü. Aniden bir binanın beşinci kat penceresinde belirmişti, camdan sarkarak öksürüyordu ve giysileri çoktan alev almıştı. Tom harekete geçemeden, alevler kadının etrafını sarıverdi; bir çığlık koparan kadın camdan atladı.

Tom onu havada yakaladı, düşünmeden, tereddüt etmeden, yapıp yapamayacağını düşünmeden. Öylece*yapmıştı* işte, onu yakalayıp tutmuş ve nazikçe yere indirmişti. İtfaiye erleri bir anda kadının etrafını sardı, giysisindeki ateşi söndürdü ve onu aceleyle bir ambulansa bindirdiler. Bir an sonra Tom *herkesin* ona, gecenin karanlığında parıltılı ışık halkalarıyla havada süzülen garip şekle baktıklarını gördü. Radyodan polis frekansının cızırtılı sesi geliyordu; onu merkeze uçan daire olarak bildiriyorlardı. Bunu duyunca Tom keyifle gülümsedi.

Bir polis memuru, elinde megafonla polis arabasının üzerine tırmandı ve ona seslenmeye başladı. Tom alevlerin gürlemesini bastırıp daha iyi duymak için radyoyu kapattı. Polis ona iniş yapıp kendisini tanıtmasını söylüyor, kim ve ne olduğunu soruyordu.

Bu kolaydı. Tom mikrofonunu açtı. "Ben Kaplumbağayım," dedi. Vosvos'unun tekerlekleri yoktu; Joey tekerlek oyuklarına, piyasadaki en büyük amfilerle güçlendirilmiş, bulabildikleri en devasa hoparlörleri yerleştirmişti. Kaplumbağa'nın sesi yerde ilk defa duyuluyor, gürleyen "BEN KAPLUMBAĞAYIM" sesi cadde ve sokaklarda yankılanırken, cızırtılı bir gök gürlemesine benziyordu. Ancak söylediği cümle Tom'a pek doğru gelmemişti. Böylece sesi

daha da yükseltti ve sesine biraz daha bas kattı. “BEN YÜCE VE KUDRETLİ KAPLUMBAĞAYIM,” diye herkese ilan etti.

Sonrasında bir blok batıya, Hudson’ın kirli, karanlık sularına doğru uçtu ve on metre genişliğinde iki devasa, görünmez el hayal etti. Onları nehre indirip doldurduktan sonra yukarı kaldırdı. Geri dönerken, avucundan minik dereler halinde sızan sular caddeye dökülüyordu. İlk çağlayanı alevlerin üzerine bıraktığında, aşağıdaki kalabalıktan coşkulu bir tezahürat yükseldi.

Saat gece yarısını vurup da Noel arifesi için toplanmış rekor kalabalık sevinçten haykırmaya, bağırmaya ve masalara vurmaya başlayınca Tach sarhoş bir şekilde, “*Mutlu Noeller*,” diye ilan etti. Sahnede, Humphrey Bogard alışılmadık bir ses tonuyla bayat bir espri patlattı. Kulüpteki tüm ışıklar kısa bir süreliğine söndü; tekrar yandıklarında, Bogart’ın yerini yuvarlak yüz hatları ve kırmızı bir burnu olan şişman bir adam almıştı. “Bu da kim şimdi?” diye sordu Tach, solundaki ikize.

“W. C. Fields,” diye fısıldadı genç kadın, dilini Tach’ın kulağının içinde gezdirirken. Tachyon’un sağındaki ikiz ise masanın altında çok daha ilgi çekici bir şey yapıyordu, elleri bir şekilde pantolonun içine giden yolu bulmuştu. İkizler, Meleksurat’ın ona verdiği Noel hediyesiydi. “Onlar benmişim gibi davranabilirsin,” demişti, gerçi ikizlerin elbette Melekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. İyi kızlardı, biraz saf olmalarına rağmen ikisi de balıketli, neşeli ve kesinlikle çekincesizdi; Tachyon’a Takis’teki seks oyuncaklarını hatırlatıyorlardı. Sağındaki, vahşi kartı çekmişti, ama yatakta bile kedi maskesi takıyordu ve Tachyon’un ereksiyonunun tatlı zevkini bozacak görünür bir deformasyonu yoktu.

W. C. Fields, artık her kimse, Noel ve küçük çocuklar hakkında alaycı espriler yapıyordu. Kalabalık onu yuhalayarak sahneden indirdi. Ondan sonra sahneye çıkan Projeksiyoncu’nun ise hayret verici tiplemeleri vardı, ama espri yapamıyordu. Tach umursamadı; eğlence yönünden bir eksiği yoktu.

“Gazete, doktor?” Satıcı, üç parmaklı kalın eliyle masanın üzerinden bir *Herald Tribune* uzattı. Derisi mavi-siyahtı ve yağlı görünüyordu. “Tüm Noel haberleri,” dedi, kolunun altındaki hantal gazete yığınını düzeltirken. Geniş, sırıtan ağzının iki köşesinden hafifçe kıvrılmış küçük dişler fırlıyordu. Fötr şapkasının altında, kafatasının büyük bir bölümü yer yer ince kızıl saçlarla kaplıydı. Sokaklarda onu “Mors” adıyla çağırıyorlardı.

“Hayır teşekkürler, Jube,” dedi Tach, sarhoş bir ciddiyetle. “Bu akşam insan saçmalıklarının içinde debelenmek gibi bir niyetim yok.”

“Hey, bak,” dedi sağdaki ikiz. “Kaplumbağa!”

Tachyon etrafa bakındı, bir an için kafası karışmış, o devasa zırhlı kabuğun Eğlenceevi’ne nasıl girmiş olabileceğini merak etmişti, ama tabii ki ikiz, gazeteden bahsediyordu.

“Onun için bir gazete alsan iyi edersin, Tacky,” dedi soldaki ikiz kıkırdayarak. “Eğer almazsan surat asar.”

Tachyon iç çekti. “Jube, eğer bir daha fıkralarını dinlemek zorunda kalmayacaksam, bir tane alacağım.”

“Aslında yeni bir fıkra duymuştum. Bir joker, bir Polonyalı ve bir İrlandalı ıssız bir adada mahsur kalmışlar… Ama sırf bu söylediğin yüzünden anlatmayacağım,” diye yanıtladı Mors geniş sırıtışıyla.

Tachyon cebinde bozukluk aradı, ama küçük bir kadın eli haricinde hiçbir şey bulamadı. Jube göz kırptı. “Desten alırım,” dedi. Tachyon gazeteyi açıp masaya serdi, bu sırada Kozmos ve Kaos’un sahneye çıkışıyla kulüpte büyük bir alkış koptu.

Kaplumbağanın flu bir fotoğrafı gazetede iki sütuna yayılmıştı. Tachyon bunun uçan bir turşuya, üzeri küçük pütürlerle kaplı bir salatalığa benzediğini düşündü. Kaplumbağa, Harlem’de dokuz yaşındaki bir çocuğa vurup kaçan cani bir sürücüyü yakalamış ve arabayı yerden beş metre yukarı kaldırıp öylece beklemişti. En sonunda polisler olay yerine intikal edene kadar arabanın motoru havada kükrercesine çalışmaya, tekerleri de delicesine dönmeye devam etmişti. Yan taraftaki küçük bir haber kutusunda, kabuğun deneysel bir uçan tank olduğu söylentisi, hava kuvvetleri sözcüsü tarafından reddediliyordu.

“Yazacak daha önemli bir konu bulamamışlar mı gene!” dedi Tachyon. Gazetedeki haber, bu hafta Kaplumbağa hakkında çıkan üçüncü büyük haberdi. Okur mektupları, köşe yazıları, her şey, her şey Kaplumbağa hakkındaydı. Hatta televizyonlar bile Kaplumbağa spekülasyonları ile çalkalanıyordu. Kimdi? Neydi? Bunu nasıl yapıyordu?

Hatta bir gazeteci o soruyu sormak için Tach’ı arayıp bulmuştu. “Telekinezi,” diye cevaplamıştı Tach. “Yeni bir şey değil. Hatta oldukça alışıldık bir durum.” Telekinezi, 1946da virüsle enfekte olmuş mağdurlarda en sık rastlanan yetenekti. Tach, kâğıt

ataşlarını, kalemleri hareket ettirebilen düzinelerce hasta görmüştü, hatta tek seferde kendi vücudunu on dakika aralıksız olarak havada tutabilen bir kadına bile şahit olmuştu. Earl Sanderson'ın uçuş yeteneği dahi esasen telekinetikti. Ancak Tachyon'un gazeteciye söylemediği şey, bu seviyede bir telekinezi yeteneğinin şu ana kadar görülmemiş olduğuydu. Tabii ki, haber basıldığında, söylediklerinin yarısını yanlış anlamışlardı.

"O bir joker bence," diye fısıldadı gümüşgri kedi maskesi takan sağdaki ikiz. Tachyon'un omzuna yaslanmış, Kaplumbağa hakkındaki haberi okuyordu.

"Joker mi?" dedi Tach.

"Sonuçta bir kabuğun içinde saklanıyor, değil mi? Korkunç bir görüntüsü yoksa bunu neden yapsın?" Kız, ellerini Tachyon'un pantolonundan çekmişti. "Şu gazeteyi alabilir miyim?"

Tach gazeteyi ona doğru itti. "Onu şu an destekliyorlar," dedi sert bir sesle. "Dört Aslar'ı da desteklemişlerdi."

"Dört Aslar siyahi bir gruptu, değil mi?" dedi kız, dikkatini manşetlere çevirirken.

"Gazete kupürlerini saklıyor," dedi ikizi. "Tüm jokerler Kaplumbağa'nın kendilerinden biri olduğunu düşünüyor. Aptalca, değil mi? Bahse girerim sadece bir makinedir, bir çeşit hava kuvvetleri uçan dairesi."

"Değil," dedi ikizi. "Burada değil diye yazıyor." Uzun, kırmızı tırnağı ile küçük haber kutusunu gösterdi.

"Boş ver sen onu," dedi soldaki ikiz. Tachyon'a yaklaştı ve boynunu nazikçe ısırırken eli masanın altına gitti. "Hey, sorun nedir? Hiç sertleşmemişsin."

"Özür dilerim," dedi Tach kasvetli bir sesle. Kozmos ve Kaos sahnede birbirlerine baltalar, palalar ve bıçaklar fırlatıyor, silahların parıldayan salınımları etraflarındaki aynalar sayesinde sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Tachyon'un elinde kaliteli bir şişe konyak, iki yanında da istekli, güzel kadınlar vardı, ama aniden, adını koyamadığı bir nedenden dolayı, pek de güzel bir akşam değilmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu ve sarhoş edici alkol buharını içine çekti. Kendi kendine, "Mutlu Noeller," diye mırıldandı.

♠

Mal'ın öfkeli sesini duyunca kendine gelen Tach kafasını aynalı

masadan zorlukla kaldırdı ve şişkin yüzünün kırmızı yansımasına bakarken gözlerini kırpıştırdı. Jonglörler, ikizler ve kalabalık çoktan gitmişti. Masaya dökülmüş içki birikintisinin üzerinde uyuyakaldığı için yanağı yapış yapış olmuştu. İkizler onu neşelendirmiş, okşamış, hatta birisi masanın altına girmişti, ama bu bile nafileydi. Daha sonra masaya Meleksurat gelmiş ve onları göndermişti. "Yat uyu, Tacky," demişti. Mal gelip Tachyon'u yatağa taşımayı önerdiğindeyse Meleksurat, "Bugün değil," demişti, "bugünün ne günü olduğunu biliyorsun. Bırak burada uyusun." Tach ne zaman uyuduğunu hatırlayamıyordu.

Kafası patlamak üzereydi ve Mal'ın bağrışları da işini hiç kolaylaştırmıyordu. "Sana ne söylendiği umurumda değil, pislik herif, onu görmeyeceksin," diye bağırdı fedai Mal. Daha yumuşak bir ses, cevap olarak bir şeyler söyledi. Mal da hemen atılarak, "Paranı alacaksın, ama tüm alacağın bu kadar," diye sertçe karşılık verdi.

Tach başını kaldırıp baktı. Aynada tartışan adamların karanlık yansımalarını görebiliyordu: şafağın solgun ışığıyla siluet halinde görülen garip, çarpık şekiller, yansımaların yansımaları, yüzlercesi, güzel, canavarımsı, sayılması imkânsız, hepsi onun çocukları, vârisleri, başarısızlıklarının ürünü, jokerlerden oluşan yaşayan bir deniz. Yumuşak ses başka bir şey daha söyledi. "Ah, sen benim joker kıçımı öp," dedi Mal. Burulmuş sopaya benzeyen bir vücudu ve balkabağı gibi bir kafası vardı; bu, Tach'ı gülümsetti. Mal birini sertçe itti ve elini arkasına uzatarak silahını arandı.

Yansımalar ve yansımaların yansımaları, bir deri bir kemik gölgeler ve davul gibi şişmiş olanlar, yuvarlak yüzlüler ve bıçak inceliğinde olanlar, siyah ve beyaz, hepsi aynı anda hareket ediyor, kulübü gürültüyle dolduruyordu; Maldan gelen boğuk bir haykırış, bir tabancanın patlayışı… İçgüdüsel olarak Tach kendini korumak için yere atladı, aşağı kayarken alnını sert bir şekilde masanın kenarına çarpmıştı. Acının neden olduğu gözyaşlarını gözlerini kırparak bastırdı ve yerde tortop oldu; dünya dağılıp keskin bir kakofoniye dönüşürken, kollarının arasından ayakların yansımalarına bakıyordu. Camlar düşüp şangır şungur kırılıyor, her yanda aynalar parçalanıyor, sayıları Kozmos ve Kaos'un yakalayabileceğinden bile fazla olan gümüş bıçaklar etrafta uçuşuyordu; karanlık cam parçaları yansımaları kemiriyor, tüm o çarpık gölgeşekillerden ısırıklar alıyor, çatlayan aynalara kan sıçrıyordu.

Aniden, her şey başladığı gibi bitiverdi. Yumuşak ses bir şey söyledi, sonra ayak sesleri ve altlarında çatırdayan camların sesleri duyuldu. Bir an sonra, Tach'ın arkasından boğuk bir çığlık geldi. Tach, sarhoş ve korkmuş bir halde masanın altında uzanmaya devam ediyordu. Parmağı acıyordu: Bakınca, kanadığını gördü, küçük bir ayna parçasıyla yarılmıştı. Tüm düşünebildiği, insanların kırılmış aynalar ve kötü şans hakkındaki batıl inançlarıydı. Bu korkunç kâbustan kurtulabilmek için kafasını kollarının arasına aldı.

Tekrar uyandığında, bir polis memuru onu sert bir şekilde sallıyordu.

Bir dedektifin söylediğine göre Mal ölmüştü; Tach'a bir fotoğraf göstermişlerdi: Fedai, cam kırıklarıyla kaplı bir kan gölünün içinde cansız yatıyordu. Ruth da ölmüştü, kapı görevlilerinden biri de öyle, kimseyi incitmeyecek aptal bir tepegöz. Tach'a bir gazete göstermişlerdi. Noel Baba Katliamı… Adını böyle koymuşlardı ve fikri de Noel sabahı, Noel ağacının altında ölü bulunan üç jokerden almışlardı.

Diğer dedektifin söylediğine göre Bayan Fascetti gitmişti, acaba Tach onun hakkında bir şeyler biliyor muydu? Bayan Fascetti de bu işin içinde olabilir miydi? Suçlu muydu yoksa kurban mı? Bu konu hakkında ne söyleyebilirdi? Tachyon öyle birini tanımadığını söyledi, ta ki en sonunda dedektifler ona Angela Fascetti'den bahsettiklerini ve belki de kadını Meleksurat olarak tanıyor olabileceğini açıklayana kadar. Meleksurat ortadan kaybolmuş, Mal da vurularak öldürülmüştü; en korkuncu ise Tachyon'un bir sonraki içkisinin nereden geleceğini bilmiyor olmasıydı.

Onu dört gün boyunca tuttular, aynı konuların üstünden tekrar tekrar geçerek bıkmadan usanmadan sorguladılar, ta ki Tachyon çığlık atana kadar. Yalvarana, haklarını talep edene, avukat isteyene, içki isteyene kadar. Ona sadece avukatı verdiler. Avukat, belirli bir suçlama olmadan onu burada tutamayacaklarını söyledi. Dedektifler de onu baştanık olmakla, serserilikle, tutuklamaya mukavemetle suçlayıp tekrar sorguladılar.

Sorgulamaların üçüncü gününde elleri titriyor, ayakta halüsinasyonlar görüyordu. Nazik olan dedektif, işbirliği yapması karşılığında ona bir şişe içki vermeye söz verdi, ama nedense

Tach'ın cevapları onları asla tatmin etmiyor ve beklenen şişe gelmiyordu. Sert olan dedektifse, gerçeği anlatmazsa onu sonsuza kadar orada tutacaklarını söylüyordu. Kâbus gördüğümü sanmıştım, diyordu Tach ona, ağlıyordu. Sarhoştum, uykudan uyanmıştım. Hayır, onları göremedim, sadece yansımalarını gördüm, aynaların çoğalttığı çarpık yansımalarını. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Ne hakkında olduğunu da bilmiyorum. Hayır, düşmanı yoktu, herkes Meleksurat'ı severdi. Hayır, Mal'ı o öldürmedi, bu hiç mantıklı değil, Mal onu çok severdi. İçlerinden birinin yumuşak bir ses tonu vardı. Hayır, hangisinin olduğunu bilmiyorum. Hayır, ne dediklerini hatırlamıyorum. Hayır, joker olup olmadıklarını bilmiyorum, joker gibi görünüyorlardı, ama aynalar görüntülerini çarpıtıyordu, bazıları joker olabilir, hepsi değil, anlamıyor musunuz? Hayır, onları suçlu tespitinde gösteremem, onları tam anlamıyla hiç görmedim ki. Masanın altına saklanmak zorundaydım, anlamıyor musunuz, suikastçılar içeri girmişti, babam bana her zaman böyle söylerdi, yapabileceğim bir şey yoktu.

Onun bildiği her şeyi söylediğini fark ettiklerinde, suçlamaları düşürdüler ve Tach'ı Jokerkent'in karanlık sokaklarına, gecenin soğuğuna saldılar.

♣

Bowery'de titreye titreye tek başına yürüyordu. Mors, Hester'ın köşesindeki gazete standında çığırtkanlık yaparak akşam gazetelerini satıyordu. "Yazıyor, yazıyor," diye bağırdı. "Jokerkent'te Kaplumbağa terörü." Tachyon durdu ve tepkisiz bir şekilde manşetlere baktı. *The Post*, POLİS KAPLUMBAĞAYI ARIYOR başlığını atmıştı. *World-Telegram* ise KAPLUMBAĞA SALDIRIYLA SUÇLANIYOR, diye ilan ediyordu. Demek Kaplumbağa'ya verilen destek şimdiden kesilmişti. Haber metnine göz attı. Söylenene göre, Kaplumbağa iki akşamdır Jokerkent'i geziyor, insanları sorgulamak için otuz metre havaya kaldırıyor ve eğer cevaplarını beğenmezse onları oradan yere bırakmakla tehdit ediyordu. Polis önceki gece onu tutuklamaya çalıştığında, Kaplumbağa iki polis aracını alıp Chatham Meydanı'ndaki Freakers'ın çatısına bırakmıştı. KAPLUMBAĞAYI DURDURUN, diyordu *World-Telegram*'ın başyazısı.

"Sen iyi misin, doktor?" diye sordu Mors.

"Hayır," dedi Tachyon, gazeteyi bırakırken. Zaten satın alacak parası da yoktu.

Eğlenceevi'nin girişi polis bariyerleriyle kapatılmış, kapısına da asma kilit vurulmuştu. Kapıdaki tabelada, SÜRESİZ OLARAK KAPALIDIR, yazıyordu. Tach'ın bir içkiye ihtiyacı vardı, ancak bandocu ceketinin cepleri boştu. Des'i ve Randall'ı düşündü, fakat bunu düşününce ne onların nerede yaşadıkları ne de soyadlarının ne olabileceği hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

ROOMS'a ağır adımlarla yürüyüp yorgun bir halde merdivenleri çıktı. Karanlığa adımını attığında odanın buz gibi soğuk olduğunu fark etti; pencere açıktı ve esen sert rüzgâr içerideki sidik, küf ve içki kokularını temizliyordu. Bunu o mu yapmıştı? Kafası karışmış bir halde pencereye yönelince, kapının arkasından çıkan biri ona arkasından sarılıverdi.

Bu o kadar hızlı gerçekleşmişti ki Tach tepki verecek zamanı bulamadı. Soluk borusuna baskı yapan kol, demir bir çubuktan farksızdı, çığlığını boğuyordu. Diğer bir el de sağ kolunu sırtından yukarı doğru bükmüştü. Tach boğuluyordu, kolu kırılmak üzereydi. Derken arkadan açık pencereye doğru itilmeye başladı, koşuyorlardı, Tachyon kendisinden çok daha güçlü olan adama çelimsizce direnebiliyordu sadece. Pencere pervazının karnına sertçe çarpmasıyla ciğerlerindeki son nefesten de oldu; aniden düşmeye başlamıştı, saldırganın sert kollarının arasında çaresizdi, ikisi de aşağıdaki kaldırıma doğru uçuyordu.

Betona bir buçuk metre kala sarsılarak durdular. Bu ani duruş, arkasındaki adamdan bir homurtu sesi çıkarmıştı.

Tach çarpışma anından önce gözlerini kapamıştı. Yukarı doğru süzülmeye başladıklarında gözlerini açtı. Sokak lambasının sarı halesinin üzerinde, kış yıldızlarını görünmez kılan karanlık bir alanın içine yerleştirilmiş, çok daha parlak bir ışık halkası vardı.

Boğazının etrafını saran kol Tachyon'un inlemesine müsaade edecek kadar gevşedi. "Sen," dedi Tach kısık bir sesle. Bu sırada kabuğun etrafında dönüp nazikçe üzerine yerleştiler. Metal buz gibiydi, soğukluğu Tachyon'un pantolonunu delip etini ısırıyordu. Kaplumbağa gecenin karanlığına doğru yükselmeye başladığında, arkasındaki adam Tachyon'u bıraktı. Tach ürpererek soğuk havayı içine çekti ve dönüp bakınca karşısında fermuarlı deri ceket ve siyah tulum giymiş, yüzüne de yeşil renkte lastik bir kurbağa maskesi takmış bir adam buldu. "Kim?.." diye başlasa da soluğunun kesilmesiyle duraksadı.

"Ben, Yüce ve Kudretli Kaplumbağa'nın amansız ortağıyım,"

dedi kurbağa maskeli adam oldukça neşeli bir sesle.

“ZANNEDİYORUM DOKTOR TACHYON SİZSİNİZ,” diye patladı kabuğun hoparlörleri, Jokerkent’in dar sokaklarının çok üzerinde süzülürlerken. “SİZİNLE HEP TANIŞMAK İSTEMİŞİMDİR. DAHA ÇOCUKKEN SİZİN HAKKINIZDA YAZILANLARI OKUYORDUM.”

“Kıs şunun sesini,” diye hırıldadı Tach zayıf bir sesle.

“AH. TABİİ. Böyle iyi mi?” Ses belirgin bir şekilde azaldı. “İçerisi çok gürültülü ve bu zırhın arkasında ne kadar yüksek sesli konuştuğumu fark edemiyorum. Eğer sizi korkuttuysak özür dilerim, ama hayır deme ihtimalinizi göze alamazdık. Size ihtiyacımız var.”

Tach olduğu yerde kaldı; tir tir titriyordu. “Ne istiyorsun?” diye sordu yorgun bir halde.

“Yardım,” diye açıkladı Kaplumbağa. Hâlâ yükseliyorlardı; Manhattan’ın ışıkları etraflarına yayılmıştı; Empire State ve Chrysler binalarının kuleleri karşılarındaydı. Ancak onlar ikisinden de daha yüksekteydiler. Rüzgâr çok soğuk ve güçlüydü; Tach tatlı canı için kabuğa sarıldı.

“Beni rahat bırakın,” dedi. “Size yardım edemem. Ben kimseye yardım edemem.”

“Siktir, ağlıyor,” dedi kurbağa maskeli adam.

“Anlamıyorsun,” dedi Kaplumbağa. Bu sırada kabuk batıya doğru süzülmeye başlamıştı, hareketi sessiz ve istikrarlıydı. Uçuşunda harika ve tüyler ürpertici bir şeyler vardı. “Yardım etmek zorundasın. Ben tek başıma denedim, ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Ama sen, senin güçlerin, fark yaratabilir.”

Tachyon kendi zavallılığında kaybolmuş durumdaydı, cevap veremeyecek kadar üşümüş, yorulmuş ve çaresizdi.

“Bir içki istiyorum,” dedi.

“Siktir ya,” dedi kurbağa-surat. “Dumbo bu adam hakkında söylediklerinde haklıymış, herif kahrolası bir ayyaştan başka bir şey değil.”

“Anlamıyor,” dedi Kaplumbağa. “Açıkladığımızda anlayacaktır. Doktor Tachyon, sizin arkadaşınız olan Meleksurat’tan bahsediyoruz.”

Tach o kadar içki istiyordu ki canı acıyordu. “O kadın bana iyi davranıyordu,” dedi, Meleksurat’ın saten çarşaflarındaki tatlı parfüm kokusunu ve aynalı zemindeki kanlı ayak izlerini hatırlayarak. “Ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Polise bildiğim

her şeyi anlattım.”

“Ödlek herif!” dedi kurbağa-surat.

“Çocukken, *Jetçocuk Çizgi Romanı*’nda seninle ilgili maceraları okumuştum,” dedi Kaplumbağa. ‘Broadway Üzerinde Otuz Dakika’ hatırladın mı? Einstein kadar akıllı bir adam olduğun söyleniyordu. Arkadaşın Meleksurat’ı kurtarabilirim, ama senin güçlerin olmadan bu imkânsız.”

“Artık o işi yapmıyorum. *Yapamam*. Değer verdiğim birinin canını acıttım çünkü, bir anlığına onun zihnini ele geçirdim, tamamen iyi bir neden için ya da en azından ben iyi bir neden olduğunu sanıyordum, ama yaptığım şey… onu mahvetti. Tekrar yapamam.”

“Haa haa,” dedi kurbağa-surat dalga geçerek. “Atalım onu, Kaplumbağa, bir kova bok kadar bile değeri yok.” Deri ceketinin ceplerinin birinden bir şey çıkardı; bunun bir bira şişesi olmasına Tach çok şaşırmıştı.

“Lütfen,” dedi Tachyon, adam boynunda duran şişe açacağıyla şişenin kapağını açarken. “Bir yudum, sadece bir yudum.” Normalde biranın tadından nefret ederdi, ama içecek bir şeye ihtiyacı vardı, herhangi bir şeye. Günler olmuştu. “Lütfen.”

“Siktir git,” dedi kurbağa-surat.

“Tachyon,” dedi Kaplumbağa, “istesen ona verdirtebilirsin.”

“Hayır yapamam,” dedi Tach. Adam şişeyi yeşil lastik dudaklarına doğru kaldırdı. “Yapamam,” diye tekrar etti Tach. Kurbağa-surat içmeye devam etti. “Hayır.” Tach içkinin lıkır lıkır akışını duyabiliyordu. “Lütfen, sadece biraz.”

Adam bira şişesini indirdi ve dalgın bir ifadeyle salladı. “Sadece bir yudum kaldı,” dedi.

“Lütfen.” Tachyon titreyen elleriyle uzandı.

“Hayır,” dedi kurbağa-surat. Şişeyi baş aşağı çevirmeye başladı. “Tabii, eğer gerçekten susadıysan, istediğin anda zihnimi ele geçirebilirsin, değil mi? Lanet şişeyi sana vermemi *sağla*.” Şişeyi birazcık daha çevirdi. “Hadi, sana meydan okuyorum, yap şunu.”

Tach, son yudum biranın Kaplumbağanın kabuğunun üzerine dökülüp havaya dağılışını izledi.

“Hayda,” dedi kurbağa maskeli adam. “Çok istiyordun, değil mi?” Cebinden bir şişe daha çıkarıp açtı ve uzattı. Tach şişeyi iki eliyle kavradı. Bira soğuk ve acıydı, ama şu ana kadar bunun yarısı kadar bile tatlı bir şey tatmamıştı. Hepsini uzun bir yudumla

mideye indirdi.

Kurbağa-surat, Kaplumbağaya “Başka zekice bir fikrin var mı?” diye sordu.

Karşılarında Hudson Nehri’nin karaltısı uzanıyordu, Jersey’in ışıkları batıda kalmıştı. Alçalıyorlardı. Altlarında, Hudson’ın hemen karşısında, demir, cam ve mermerden yapılma büyük bir anıt görülüyordu. Tachyon, asla içine adım atmasa da hemen hatırlamıştı: Jetçocuk’un anıt mezarı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bir kurtarma işi için bir adamla görüşmeye,” dedi Kaplumbağa.

Jetçocuk’un anıt mezarı, uçağının parçalarının yağdığı alanda koca bir araziyi dolduruyordu. Fosfor parıltılarıyla çevrelenmiş halde kabuğunun sıcak karanlığında oturan Tom’un ekranlarını da dolduruyordu. Kameralar raylarında ilerlerken motorlar vızıldıyordu. Anıt mezarın flanşlı devasa kanatları yukarı doğru kıvrımlıydı, bina sanki birazdan havalanıp uçacakmış gibi duruyordu. Tom anıt mezarın yüksek, dar pencerelerinin ardından JB-1’in tavana asılı olan maketini görebiliyordu, uçağın kırmızı renkli yan tarafları gizli ışıklar sayesinde ışıl ışıl parlıyordu. Kapının üstüne, kahramanın son sözleri oyulmuştu; her harf siyah İtalyan mermerine yontulmuş ve paslanmaz çelikle doldurulmuştu. Kabuğun beyaz ışıkları efsanenin üzerinden kayarak geçtiği sırada metal harfler yanıp söndü:

ŞİMDİ ÖLEMEM,
DAHA *JOLSON STORY*’Yİ BİLE İZLEMEDİM!

Tom, kabuğu anıtın önüne doğru alçaltarak merdivenlerin tepesindeki geniş mermer alanın üzerinde asılı kaldı. Hemen yakınlarda, yirmi metre yüksekliğindeki çelik Jetçocuk heykeli, Barı Yakası Otoyolunu ve arkasındaki Hudson’ı izlerken elleri yumruk şeklindeydi. Tom, anıtın yapımında kullanılan metallerin düşmüş uçakların enkazından toplandığını biliyordu. Bu heykelin yüzünü, babasının yüzünden daha iyi tanıyordu.

Bu sırada, buluşacakları adam heykelin altındaki gölgelerin arasından çıkarak onlara doğru ilerledi: Kalın paltosunun içine gömülmüş, iriyarı, karanlık bir şekilden ibaretti. Ellerini ceplerinin dibine gömmüştü. Tom çevirdiği ışıkla onu aydınlatırken, kameralarından biri daha iyi görüntü vermek için rayında hareket

etti. Joker, yuvarlak omuzlu, şişman ve iyi giyimliydi. Paltosunun yakası kürklüydü ve fötr şapkası iyice aşağı çekilmişti. Suratının ortasında burun yerine bir fil hortumu, hortumun ucunda da minik bir deri eldivenin içinde parmaklar vardı.

Kabuğun üstünden kayarak inmek isteyen Dr. Tachyon, dengesini kaybedip kıçının üstüne düştü. Tom, Joey'in güldüğünü duydu. Sonrasında Joey de yere atladı ve Tachyon'u ayağa kaldırdı.

Joker, uzaylıyı süzdü. "Demek onu gelmeye ikna ettiniz. Şaşırdım."

"Gerçekten feci ikna ediciyiz," dedi Joey.

"Des," dedi Tachyon, şaşkın bir sesle. "Burada ne arıyorsun? Bu insanları tanıyor musun?"

Fil-surat hortumunu kırıştırdı. "Öyle de denebilir, evet, dünden beri. Bana geldiler. Saat geç olmuştu, ama Yüce ve Kudretli Kaplumbağa'dan gelen bir telefon insanın ilgisini çekiyor doğrusu. Yardım etmeyi teklif etti, ben de kabul ettim. Hatta onlara senin nerede yaşadığını söyledim."

Tachyon elini karmakarışık, pis saçlarına daldırdı. "Mal için üzgünüm. Meleksurat hakkında bir şey biliyor musun? Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun."

"Dolar ve sent olarak, evet, gayet iyi biliyorum," dedi Des.

Tachyon'un ağzı açık kalmıştı. İncinmiş görünüyordu. Tom onun için üzüldü. "Sana gelmek istedim," dedi Tach. "Seni nerede bulabileceğimi bilmiyordum."

Joey kahkaha attı. "Koduğumun telefon rehberinde adı var, aptal. Xavier Desmond isminde çok fazla insan yok." Kabuğa baktı. "Buradaki dostunu bile bulamıyorsa kadını nasıl bulacak?"

Desmond başıyla onayladı. "Çok güzel bir noktaya parmak bastın. Bu iş olmaz. Şunun haline baksanıza!" Hortumuyla işaret etti. "Neye yarar ki? Burada değerli vaktimizi boşa harcıyoruz."

"Senin dediğin gibi de yaptık," diye yanıtladı Tom. "Hiçbir yere varamıyoruz. Kimse konuşmuyor. İstediğimiz bilgiyi o elde edebilir."

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye araya girdi Tachyon.

Joey tiksintisini belirten bir ses çıkardı. Bir yerlerden bir bira bulmuş, kapağını açıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Tach.

"Konyak ve ucuz fahişeler haricinde ilgilendiğin bir şeyler olsaydı anlardın," dedi Des buz gibi bir sesle.

“Bize anlattığın şeyi ona da anlat,” diye emretti Tom. Tachyon öğrendiğinde kesinlikle yardım edecektir, diye düşünüyordu. *Zorundaydı.*

Des derin bir iç çekti. “Meleksurat’ın eroin bağımlılığı vardı. Canı acıyordu, biliyorsun. Muhtemelen bunu sen de zaman zaman fark etmişsindir, doktor? Gününü sağ salim geçirmesini sağlayan tek şey uyuşturucuydu. Uyuşturucu olmasa, o acı onu delirtirdi. Keza, onun bağımlılığı sıradan bir eroinmanın bağımlılığı gibi de değildi. Normal bir kullanıcıyı öldürecek miktarlarda saf eroin alıyordu. Bunun onu ne kadar az etkilediğini görmüşsündür. Joker metabolizması enteresan bir şey. Peki, Doktor Tachyon, eroinin ne kadar pahalı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Boş ver, olmadığını görebiliyorum. Meleksurat, Eğlenceevi’nden epey para kazanıyordu, ama asla yeterli olmuyordu. Ona eroin tedarik eden kaynağı, borcu boyunu aşana kadar kredi açtı, sonrasında da bir… şey talep etti, borç senedi diyebilirsin. Ya da Noel hediyesi. Meleksurat’ın seçim şansı yoktu. Ya kabul edecekti ya da eroin tedariki kesilecekti. İflah olmaz bir iyimser olduğu için, parayı bulup buluşturacağını umut ediyordu. Ama başaramadı. Noel sabahı olduğunda kaynağı borcu tahsil etmek için uğradı. Mal ise Meleksurat’ı onlara vermeye yanaşmadı. Israr ettiler.”

Tachyon parlak ışıkların altında kısılmış gözlerle bakıyordu. “Neden bana söylemedi?” dedi.

“Sanırım sırtına fazladan bir yük bindirmek istemedi. Oturup kendine acıdığın içki âlemlerinin tadını kaçırabilirdi.”

“Polise söylediniz mi?”

“Polis mi? Ah, evet. New York’un en iyisi. Şu ne zaman bir joker dövülse ya da öldürülse enteresan bir şekilde ilgisiz davranan, ama ne zaman bir turist soyulsa teyakkuza geçen polisleri mi kastediyorsun? Hani şu Jokerkent dışına çıkma zevksizliğini gösteren jokerleri düzenli bir şekilde tutuklayan, taciz eden, onlara zulmeden polisleri mi? Kim bilir, belki de kadın jokerlere tecavüz etmenin bir suçtan ziyade tuhaf bir zevksizlik örneği olduğu yorumunu yapan polis müdürüne danışsak fena olmazdı.” Des alaycı bir ses çıkardı. “Doktor Tachyon, Meleksurat’ın uyuşturucuları nereden aldığını zannediyorsun? Sıradan bir sokak satıcısının onun istediği miktarda saf uyuşturucuyu temin edebileceğini mi sanıyorsun? Ona uyuşturucuyu polisler tedarik ediyordu. Hani daha kesin konuşmak gerekirse, Jokerkent narkotik timinin başı. Ah, sana tüm departmanın olaya dahil olmasının pek

mümkün olmadığını söyleyebilirim. Cinayet masası şu anda yasal bir soruşturma yürütüyor olabilir. Peki onlara katilin Bannister olduğunu söylersek ne derler sanıyorsun? İçlerinden birini tutuklarlar mı? Benim veya bir başka jokerin ifadesine dayanarak?..”

“Onun borç senedinin gereğini yapacağız,” diye atıldı Tachyon. “Bu adama parasını vereceğiz. Ya da Eğlenceevi’ni işte. Ya da her ne istiyorsa.”

“Senet,” dedi Desmond yorgun bir şekilde, “Eğlenceevi için değildi.”

“Her neyse işte, ona istediğini vereceğiz!”

“Meleksurat adama onun hâlâ istediği, kendisinin de sahip olduğu tek şeyi vermeye söz vermişti,” dedi Desmond. “Kendisini. Güzelliğini ve acısını. Sokakta etrafa kulak kabartırsan duyarsın, tabii eğer dinlemesini biliyorsan. Şehirde bir yerde çok özel bir yeni yıl partisi olacak. Sadece davetliler katılabilecek. Pahalı. Eşsiz bir heyecan. Meleksurat’a ilk önce Bannister sahip olacak. Bunu uzun zamandır istiyordu zaten. Ama diğer misafirlerin de sırası gelecek. Jokerkent misafirperverliği.”

Bir an Tachyon’un ağzı sessiz bir şekilde açılıp kapandı. “*Polis mi?*” demeyi başardı en sonunda. O da, Desmond’un Tom ve Joey’e söylediğinde ikilinin şaşırdığı kadar şaşırmıştı.

“Bizi sevdiklerini mi sanıyorsun, doktor? Biz ucubeyiz. Hastalıklıyız. Jokerkent tam bir cehennem, bir çıkmaz sokak ve Jokerkent polisleri de şehirdeki en gaddar, en yozlaşmış ve en yeteneksiz polisler. Eğlenceevi’nde olanları planladıklarını sanmıyorum, ama olan oldu ve Meleksurat çok şey biliyor. Onun yaşamasına izin veremezler, bu yüzden joker kukusuyla biraz eğlenecekler.”

Tom Tudbury mikrofonuna eğildi. “Onu kurtarabilirim,” dedi. “Bu şerefsizler henüz Yüce ve Kudretli Kaplumbağa gibisini görmediler. Ama kadını *bulamıyorum*.”

“Meleksurat’ın birçok arkadaşı var. Ama biz ne zihin okuyabiliyoruz ne de insanlara istemediği şeyleri yaptırabiliyoruz.” “*Yapamam*” diye itiraz etti Tachyon. Onlardan yavaşça uzaklaşmak için kendi içine çekiliyor gibi göründü ve Tom bunu görünce ufak tefek adamın kaçacağını sandı. “Anlamıyorsunuz.”

“Ulan sen ne karı kılıklısın,” dedi Joey sesli bir şekilde. İçerideki ekranlardan Tachyon’un çöküşünü izleyen Tom Tudbury’nin

sonunda sabrı tükenmişti. “Başaramazsan başaramazsın,” dedi. “Denemezsen, yine başaramamış olursun, ne fark eder ki? Jetçocuk da başaramadı, ama en azından *denedi*. O bir as değildi, lanet bir *Takisli* de değildi, sadece jeti olan normal bir adamdı, ama yapabileceğini yaptı.”

“İstiyorum… ama… *yapamam işte*.”

Des tiksintisini belli eden bir ses çıkardı. Joey omuz silkti.

Tom kabuğunun içinde afallamış bir halde oturuyordu, duyduklarına inanamamıştı. Tachyon yardım etmiyordu. Tom buna hiç inanmamıştı. Joey de Desmond da onu uyarmıştı, ama Tom ısrar etmişti, emindi, bu Doktor Tachyon’du, tabii ki yardım ederdi, belki problemleri vardı, ama durumu ona açıkladıktan sonra, işin ucunda ne olduğunu, ona ne kadar ihtiyaçları olduğunu açıkça belirttikten sonra… yardım etmek *zorundaydı*. Ama hayır diyordu. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Tom ses düğmesini sonuna kadar çevirdi. “OROSPU ÇOCUĞU,” diye haykırınca, hoparlörden çıkan ses tüm arazinin üzerine balyoz gibi indi. Tachyon irkilip geri çekildi. “SENİ İŞE YARAMAZ KÜÇÜK UZAYLI! ÖDLEK TAVUK!!” Tachyon tökezleyerek merdivenden geri geri inerken Kaplumbağa onu takip ediyor, hoparlörler inliyordu. “HEPSİ YALANDI, DEĞİL Mİ? ÇİZGİ ROMANLARDAKİ, GAZETELERDEKİ HER ŞEY APTAL BİR YALANDAN İBARETTİ. TÜM HAYATIM BOYUNCA BENİ DÖVÜP KORKAK VE PISIRIK DEDİLER, AMA KORKAK OLAN *SENSİN*, AŞAĞILIK HERİF, MIZMIZ OROSPU ÇOCUĞU, DENEMİYORSUN BİLE, KİMSEYİ UMURSAMIYORSUN, NE ARKADAŞIN MELEKSURAT’I NE KENNEDY’Yİ NE DE JETÇOCUK’U, HİÇ KİMSEYİ, BELLİ GÜÇLERİN VAR AMA SEN BİR *HİÇSİN*, HİÇBİR ŞEY YAPMIYORSUN, SEN OSWALD’DAN DA, BRAUN’DAN DA, HEPSİNDEN DAHA KÖTÜSÜN.” Tachyon, elleri kulaklarında, merdivenlerden tökezleye tökezleye inerken anlaşılamayan bir şeyler haykırıyordu, ama Tom artık dinlemiyordu. Artık içindeki öfkenin kendine ait bir hayatı vardı. Aniden saldırınca, uzaylının kafası hızla yana döndü, tokadın şiddetiyle yanağı kızarmıştı. “PİSLİK HERİF!” Tom acı çığlıklar atıyordu. “*ASIL KABUĞUN İÇİNDE OLAN SENSİN*.” Tachyon’un üzerine öfkeli darbeler yağıyordu. Yalpaladı, düştü, merdivenin üçte birini yuvarlanarak geçti, ayağa kalkmaya çalıştı, tekrar yuvarlandı ve tepetaklak yola düştü. “PİSLİK HERİF!” diye gürledi Kaplumbağa. “KOŞ, AŞAĞILIK ADAM. UZAKLAŞ BURADAN, YOKSA SENİ LANET NEHRE ATARIM! KOŞ, SENİ KÜÇÜK PISIRIK, YÜCE

VE KUDRETLİ KAPLUMBAĞA GERÇEKTEN SİNİRLENMEDEN KOŞ! LANET OLSUN! KABUĞUN İÇİNDE OLAN SENSİN! KABUĞUN İÇİNDE OLAN SENSİN!”

Ve Tachyon koştu, bir sokak lambasından diğerine, kör topal halde depar attı, ta ki gölgelerin arasında kaybolana dek. Tom Tudbury onun gözden kayboluşunu kabuğun televizyon ekranlarında izledi. Kendini hasta ve hırpalanmış hissediyordu. Başı ağrıyordu. Bir biraya ihtiyacı vardı ya da aspirine ya da ikisine birden. Siren seslerinin yaklaştığını duyunca, Joey ve Desmond’u havaya kaldırıp kabuğun üstüne yerleştirdi, ışıklarını kapattı ve gece karanlığına doğru yükseldi, gittikçe daha yükseğe, karanlığın, soğuğun ve sessizliğin içine.

♠

O gece Tach, lanetlenmişlerin uykusunu uyudu; humma kâbusundaki bir adam gibi debeleniyor, ağlıyor, haykırıyor, kötü rüyalardan uyanıyor, ama tekrar kendini kâbusların içinde buluyordu. Rüyasında Takis’te olduğunu görmüştü; nefret ettiği kuzeni Zabb yeni seks oyuncağı hakkında böbürleniyor, ama onu ortaya çıkardığında, bu kadın Blythe oluyordu. Ona, Tachyon’un gözü önünde tecavüz ediyordu. Tach hepsini izlemek zorundaydı, araya girmeye gücü yoktu; Blythe’ın vücudu, kuzeninin vücudu altında debeleniyor, ağzından, kulaklarından ve vajinasından kan akıyordu. Derken Blythe değişmeye başlıyor, hepsi birbirinden korkunç olan binlerce joker şekline dönüşüyordu. Zabb iğrençliklerine devam ediyor, kıvranıp çığlık çığlığa haykıran jokerlerin hepsine tecavüz ediyordu. Ama sonrasında, kanla kaplı cesedin üzerinden kalktığında, yüzü kuzeni Zabb’in değil, kendi yıpranmış ve ayyaş yüzü oluyordu. Gözleri kızarıp şişmiş, uzun kızıl saçları yağlanıp birbirine karışmış, yüz hatları alkol yüzünden ya da Eğlenceevi’nin aynaları yüzünden bozulmuş *kaba* bir çehre…

Tach öğlene doğru, pencerenin dışında ağlayan Ufaklık’ın sesine uyandı. Dayanabileceğinden fazlaydı. Dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Pencereye doğru topalladı, camı hışımla açtı ve dev adama sessiz olması, durması, onu yalnız bırakması için bağırdı, ama Ufaklık hiç durmadan devam etti, çok fazla acı, çok fazla suçluluk, çok fazla utanç, neden onu rahat bırakmıyorlardı, daha fazla dayanamıyordu, hayır, kapa çeneni, kapa çeneni, *lütfen* kapa çeneni ve birden Tach haykırdı. Haykırdı ve zihniyle uzanarak Ufaklık’ın

beynine girip onu susturdu.

Sessizlik gök gürültüsü gibiydi.

En yakın telefon kabini bir blok aşağıdaki bir şekerci dükkânındaydı. Vandallar telefon rehberini paramparça etmişti. Tach danışma hattını aradı ve Xavier Desmond'un bilgilerini aldı; Des oradan kısa bir yürüyüşle ulaşılabilecek bir mesafede, Christi Caddesi'nde oturuyordu. Dairesi bir maske mağazasının üzerinde, dördüncü kattaydı. En üst kata ulaştığında Tachyon nefes nefeseydi.

Des kapıyı beşinci vuruşta açtı. "Sen," dedi.

"Kaplumbağa," dedi Tach. Boğazı kurumuştu. "Dün gece bir şeyler öğrenebildi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Desmond. Hortumu seğirdi. "Her zamanki hikâye. Artık onu tanıyorlar, onları gerçekten yere atmayacağını biliyorlar. Blöfünü görüyorlar. Birilerini gerçekten öldürmediği takdirde, yapabileceği bir şey yok."

"Bana Meleksurat'ın yerini kime soracağımı söyle," dedi Tach.

"Sana mı?" dedi Des.

Tach jokerin gözlerine bakamıyordu. Başıyla onayladı.

"Paltomu alayım," dedi Des. Yıpranmış bej yağmurluğu ve kürk şapkasıyla birlikte soğuğa karşı sarmalanmış bir halde daireden çıktı. "Saçın şapkanın içinde kalsın," dedi Tachyon'a, "ve o gülünç ceketi de burada bırak. Tanınmak istemezsin." Tach söyleneni yaptı. Dışarı çıkarlarken, Des son bir rötuş için maske mağazasına girdi.

Des ona maskeyi uzattığında "Tavuk mu?" dedi Tach. Üzerinde parlak sarı tüyleri, turuncu bir gagası, tepesinde kırmızı bir ibiği vardı.

"Görür görmez, sana uygun olacağını düşündüm," dedi Des. "Tak hadi."

Chatham Meydanı'nda, Freakers'ın çatısındaki polis araçlarını aşağı indirmek için büyük bir vinç pozisyon alıyordu. Kulüp açıktı. Kapı görevlisi, uzun ve sivri dişleri olan, iki metre boyunda, saçsız bir jokerdi. Tepedeki ışıklı tabelada kıvranarak dans eden altı memeli dansçının neon bacaklarının altından geçmeye çalıştıkları sırada, kapı görevlisi, Des'in kolunu tuttu. "Jokerler giremez," dedi kaba bir sesle. "Kaybol, fil."

Uzan ve adamın zihnini ele geçir, diye düşündü Tachyon. Bir

zamanlar, Blythe'tan önce, bunu içgüdüsel olarak hemen yapıverirdi. Ama şimdi tereddüt etti ve tereddüt edince de kaybetti.

Des elini arka cebine götürdü ve cüzdanından elli dolar çıkardı. "Polis arabalarını indirmelerini izliyordun," dedi. "Beni geçerken görmedin."

"Ah, tabii," dedi kapı görevlisi. Para, pençeli elinde kayboldu. "Şu vinçler, gerçekten enteresan."

Mağaraya benzeyen loş mekâna girerlerken Des, "Bazen para en ikna edici güçtür," dedi. Seyrek sayılabilecek bir öğle kalabalığı oturmuş ücretsiz yemeğini yiyor ve dikenli tellerin arkasındaki uzun pistte kendi etrafında dönerek dans eden striptizciyi izliyorlardı. Kadının tüm vücudu, tıraşlanmış göğüsleri dışında, ipeksi gri tüylerle kaplıydı. Bu sırada Desmond da duvar kenarına dizili olan masaları incelemekle meşguldü. Derken Tach'ın dirseğini tuttu ve onu, elinde büyük bir bira bardağıyla oturan, denizci paltosu giymiş bir adamın bulunduğu karanlık bir köşeye çekti. Onlar yaklaşırken adam düşmanca bir sesle, "Artık jokerleri içeri alıyorlar mı?" diye sordu. Suratı asık ve çiçekbozuğuydu.

Tack adamın zihnine girdi. *Siktir bu ne şimdi fil adam Eğlenceevi'nden ama şu yanındaki de kim koduğumun jokerleri ne kadar küstah be*

"Bannister, Meleksurat'ı nerede tutuyor?" diye sordu Des.

"Meleksurat şu Eğlenceevi'ndeki kevaşe, değil mi? Bannister diye birini tanımıyorum. Bu bir oyun mu? Siktir git, joker, ben oynamıyorum." Ama düşüncelerinde, birtakım görüntüler yuvarlanıyordu: Tack aynaların kırıldığını, gümüş bıçakların havada uçuştuğunu gördü, Mal'ın karşısındaki adamı itmesini hissetti ve onu silahına davranırken gördü, kurşunlar vücuduna isabet edince titreyip yana doğru savruluşunu izledi, Ruth'u öldürmeleri için adamlarına emir veren Bannister'ın yumuşak sesini duydu, Meleksurat'ı tuttukları Hudson üzerindeki depoyu, onu kolundan çekiştirdiklerinde oluşan morluğu gördü, adamın korkusunu, jokerlerden ne kadar korktuğunu, keşfedilmekten, Bannister'dan ne kadar korktuğunu, *onlardan* ne kadar korktuğunu hissetti. Tach elini uzatıp Desmond'un kolunu sıktı.

Des dönüp gitmek üzereyken, çiçekbozuğu suratlı adam, "Hey, dur bakalım orada," diye seslendi. Masadan kalkarken rozetini gösterdi. "Sivil narkotik," dedi, "ve siz de böyle saçma sapan eroinman soruları soruyorsanız, uyuşturucu kullanıyor olmalısınız,

bayım.” Adam onun üstünü ararken Des hiç kıpırdamadan durdu. “Vay vay vay, şuna da bir bakın,” dedi adam, Des’in cebinden içinde beyaz bir toz olan bir poşet çıkarırken. “Acaba bu ne ola ki? Tutuklusun, ucube-surat.”

“O benim değil,” dedi Desmond sakin bir şekilde.

“Bok değil,” dedi adam. Zihninde düşünceleri birbiri ardına koşuyordu: *Tutuklamaya direnirken bir kaza olsa nasıl olur hal jokerler bas bas bağırır ama kim koduğumun jokerlerini dinler ki? ama şu diğeri ne olacak?* Tachyon’a doğru baktı. *Tanrım şu titrek tavuğa bak belki o şerefsiz de kullanıyordur işte o zaman süper olur*.

Ürperen Tach, kader anının geldiğini fark etti.

Yapabileceğinden emin değildi. Ufaklık’a yaptığında durum farklıydı; onu içgüdüsel bir refleksle yapmıştı, ama artık uyanıktı ve ne yaptığını biliyordu. Bir zamanlar çok kolaydı, ellerini kullanmak kadar kolaydı. Ama artık o eller titriyordu, üzerinde kan vardı, zihninde de öyle… Blythe’ı ve onun zihninin, dokunuşu altında tıpkı Eğlenceevi’ndeki aynalar gibi çatırdayışını düşündü. Uzun ve korkunç bir an boyunca hiçbir şey olmadı, ta ki boğazı korkuyla düğümlenene ve başarısızlığın o aşina olduğu acı tadı ağzını doldurana dek.

Sonrasında çiçekbozuğu suratlı adam aptal gibi gülümsedi, tekrar yerine oturdu, başını masaya dayadı ve tatlı bir çocuk gibi uykuya daldı.

Des bunu doğal karşıladı. “Sen mi yaptın?”

Tach başıyla onayladı.

“Titriyorsun,” dedi Des. “Doktor, iyi misin?”

“Sanırım,” diye karşılık verdi Tachyon. Polis memuru gürültülü bir şekilde horlamaya başlamıştı. “Belki de iyiyimdir, Des. Yıllar sonra ilk defa.” Jokerin suratına baktı, çirkinliği aşıp arkasındaki adama baktı. “Meleksurat’ın nerede olduğunu biliyorum,” dedi. Çıkışa doğru yöneldiler. Kafesin içinde, iri göğüslü, sakallı bir hermafrodit sallanıp dans etmeye başlamıştı. “Hızlı hareket etmeliyiz.”

“Bir saate yirmi adam toparlayabilirim.”

“Hayır,” dedi Tachyon. “Onu tuttukları yer, Jokerkent’te değil.”

Des, eli kapının üzerindeyken durdu. “Anlıyorum,” dedi. “Ve Jokerkent’in dışında, jokerler ve maskeli adamlar oldukça göze batar, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Tach. Ancak diğer korkusunu, yani jokerler

polislerin (özellikle de Bannister ve yaverleri gibi pisliğe batmış polislerin) karşısına çıkmaya cesaret edecek olursa maruz kalacakları şiddete yönelik korkusunu dile getirmedi. Bu riski kendisi alacaktı, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, ama böyle bir riski jokerlerin almasına izin veremezdi. “Kaplumbağaya ulaşabilir misin?” diye sordu.

“Seni ona götürebilirim,” diye yanıtladı Des. “Ne zaman?”

“Şimdi,” dedi Tach. Bir ya da iki saat içinde, uyuyan polis memuru uyanıp doğruca Bannister’a gidecekti. Peki ama ne diyecekti? Des ve tavuk maskeli bir adamın sorular sorduğunu ve tam onları tutuklamak üzereyken birdenbire uykusunun geldiğini mi? Bunu itiraf etmeye cesaret edebilir miydi? Ederse, Bannister’ın buna tepkisi ne olurdu? Meleksurat’ı başka bir yere mi götürürdü? Yoksa onu öldürür müydü? Bu işi şansa bırakamazlardı.

Freakers’tan dışarı çıktıklarında, vinç, ikinci polis arabasını kaldırıma henüz indirmişti. Soğuk bir rüzgâr esiyordu, ancak Doktor Tachyon tavuk tüylerinin arkasında terlemeye başlamıştı.

♣

Tom Tudbury, birisinin kabuğuna vuruşunun belli belirsiz, boğuk sesine uyandı.

Yıpranmış battaniyesini kenara itti, fakat doğrulurken kafasını çarptı. “Ah, kahretsin,” diye lanet okurken, seyyar lambayı bulana kadar karanlığın içinde beceriksizce arandı. Bu sırada vuruşlar devam ediyordu; zırhtan gelen *bum bum bum* sesleri boş bir yankı yapıyordu. Tom paniğe kapıldı. Polisler, diye düşündü, beni buldular, beni dışarı sürükleyip mahkemenin önüne çıkarmak için geldiler. Başı acıyordu, içerisi soğuk ve sıkışıktı. Isıtıcıyı, pervaneleri, kameraları çalıştırdı. Ekranları canlandı.

Dışarıda, soğuk ve aydınlık bir aralık günü hüküm sürüyordu; güneş ışığı kirli tuğlalardan her birini keskin bir berraklıkla boyuyordu. Joey trene binerek Bayonne’a dönmüş, ama Tom kalmıştı; zamanları tükeniyordu, başka şansı yoktu. Des ona güvenli bir mekân, Jokerkent’in derinliklerinde, etrafı çürüyen beş katlı binalarla çevrili bir avlu bulmuştu. Zeminindeki parke taşlarının kokusu kanalizasyonu andıran avlu, tümüyle sokaktan tecrit edilmiş bir konumdaydı. Şafaktan hemen önce buraya iniş yaptığında, kabuğun ışıkları birkaç karanlık pencereyi aydınlatınca panjurların arkasında temkinli yüzler belirmişti; dikkatli, ürkek ve pek insansı

olmayan suratlar kısa bir süreliğine ortaya çıkmış ve dışarıdaki şeyin onları ilgilendirmediğine karar verdikleri gibi bir anda gözden kaybolmuştu.

Tom bir yandan esnerken sürüklene sürüklene koltuğuna oturdu ve gürültünün kaynağını bulmak için kameralarım hareket ettirdi. Des açık bir mahzen kapısının yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş halde dikiliyor, Doktor Tachyon ise bir süpürge sapıyla kabuğa vurmaya devam ediyordu.

Şaşıran Tom mikrofonlarını açtı. "SEN!"

Tachyon irkildi. "Lütfen."

Tom sesi kıstı. "Üzgünüm. Beni şaşırttın. Seni tekrar görmeyi hiç beklemiyordum. Yani, dün geceden sonra. Canını acıtmadım, değil mi? Canını yakmak istememiştim, ben sadece."

"Anlıyorum," dedi Tachyon. "Ama birbirimizi suçlamak ya da özür dilemek için vaktimiz yok."

Des'in görüntüsü ekranda yukarı doğru kaymaya başladı. Şu düşey sabitleme ayarına lanet olsun. "Onu nerede tuttuklarını biliyoruz," dedi joker, görüntüsü ekranda takla atarken. "Tabii, Doktor Tachyon anlatıldığı gibi zihinleri gerçekten okuyabiliyorsa."

"Nerede?" dedi Tom. Des takla atmaya devam ediyordu.

"Hudson'da bir depo," diye yanıtladı Tachyon. "Bir iskelenin ayağının yanında, size bir adres veremem, ama depoyu adamın düşüncelerinde açıkça gördüm. Tanırım."

"Harika!" Tom'un keyfi yerine gelmişti. Düşey sabitleme ayarını düzeltmeye çalışmaktan vazgeçti ve ekrana güçlü bir şekilde vurdu. Görüntü düzeldi. "O zaman yakaladık onları. Hadi gidelim." Tachyon'un yüz ifadesi onu afallattı. "Geliyorsun, değil mi?"

Tachyon yutkundu. "Evet," dedi. Elindeki maskeyi başına geçirdi.

Bu Tom'u rahatlatmıştı; bir saniyeliğine, tek başına gitmek zorunda kalacağını düşünmüştü. "Tırman," dedi.

Uzaylı, boyun eğişini belirten bir iç çekişle zar zor kabuğun tepesine tırmanırken, botları zırhın üstünde debeleniyordu. Tom kolçaklarını sıkıca tuttu ve kabuğu zihin gücüyle yukarıya doğru itti. Kabuk tıpkı bir sabun köpüğü gibi kolayca yükseldi. Tom kendini çok mutlu hissediyordu. Ben bunun için varım, diye düşündü, Jetçocuk da aynen böyle hissetmiş olsa gerek.

Joey kabuğa devasa bir korna monte etmişti. Çatıların üzerinde yükselirlerken, Tom kornayla *İşte-günü-kurtarmaya-geliyoruuuuuum*

şarkısının melodisini gürültüyle çalarak etraftaki güvercinleri, birkaç şarapçıyı ve Tachyon'u yerlerinden sıçratmaktan çekinmedi.

"Bu konuda biraz daha tedbirli davranmak akıllıca olabilir," dedi Tachyon diplomatik bir şekilde.

Tom güldü. "İnanamıyorum, sırtımda Pinky Lee gibi giyinmiş bir uzaylı var ve bana tedbirli davranmam gerektiğini söylüyor." Jokerkent sokakları dört bir taraflarında ufka doğru uzanırken, Tom tekrar güldü.

En sonunda kıyıdaki ara sokakların oluşturduğu bir labirentin arasında yol almaya başladılar. Sonuncusu bir çıkmaz sokaktı ve bu sokağın sonunda, üzerine çete isimleriyle genç âşıkların isimlerinin karalanmış olduğu bir tuğla duvar vardı. Kaplumbağa duvarın üzerinde yükselince deponun arkasındaki yükleme alanına ulaştılar. Yükleme alanının kenarında kısa deri ceketli bir adam oturuyordu. Kaplumbağa havada belirdiğinde adanı ayağa zıpladı. Ancak zıplayışı onu beklediğinden çok daha yukarıya çıkarmıştı, yaklaşık üç metre kadar. Ağzını açtı, ama henüz bağıramadan, Tach onun zihnine girdi; adam havada uykuya dalmıştı. Kaplumbağa onu yakınlardaki bir çatının üzerine yerleştirdi.

Alana dört geniş yükleme bölmesi açılıyordu, hepsi zincirli ve asma kilitliydi, oluklu metal kapılarında yol yol kahverengi pas lekeleri vardı. Kenardaki dar kapının üzerindeyse İZİNSİZ GİRENLER HAKKINDA KANUNİ İŞLEM YAPILACAKTIR yazıyordu.

Tach aşağı atladı ve topuklarının üstüne rahatça indi. "Ben içeri gireceğim," dedi Kaplumbağaya. "Bana bir dakika ver, sonra arkamdan gel."

"Bir dakika," dedi hoparlörler. "Tamamdır."

Tach botlarını çıkardı, kapıyı hafifçe araladı ve mor çoraplarıyla deponun içine sızdı; ona bir zamanlar Takis'te öğrettikleri tüm gizli hareket etme becerilerini kullanmaya çalışıyordu. İçeride, kâğıt imha makinesinden geçirildikleri belli olan şerit halindeki kâğıtlar ince tellerle bağlanarak balyalanıp üst üste istiflenmişti ve yükseklikleri on metreyi buluyordu. Tachyon, eğri büğrü bir koridorda gizli gizli yürüyerek, seslerin geldiği yöne doğru yavaşça ilerledi. Yoluna sarı renkli devasa bir forklift çıkınca yere yüzüstü uzandı ve kıvrana kıvrana forkliftin altına girip devasa tekerleğinin yanından kafasını uzattı.

Hepsi beş kişiydi. Katlanabilir sandalyelerde oturan ikisi kâğıt oynuyor, üst üste dizilmiş kapaksız kitaplardan oluşan bir yığını da masa olarak kullanıyordu. Çok şişman bir adam, devasa bir kâğıt imha makinesini duvar kenarına yerleştirmekle meşguldü. Kalan iki adam da üzerinde muntazam bir şekilde beyaz toz paketlerinin dizili olduğu uzun bir masanın başında duruyordu. Oduncu gömleği giymiş olan uzun boylusu küçük bir tartıda bir şeyler tartıyordu. Yanında onu denetleyen kişi de, pahalı bir yağmurluk giymiş, ince uzun, kel bir adamdı. Elinde bir sigara vardı, sesi sakin ve yumuşaktı. Tachyon onun neler söylediğini tam olarak çıkaramıyordu. Meleksurat ortalarda görünmüyordu.

Tach, Bannister'ın kanalizasyondan farksız olan zihnine girince onu gördü. Meleksurat kâğıt imha makinesi ile balyalama makinesinin arasındaydı. Each forkliftin altından göremiyordu, makineler görüş alanını engelliyordu, ama Meleksurat oradaydı. Beton zemine pis bir şilte atılmıştı ve Meleksurat da onun üzerinde uzanıyordu, kelepçelerin sıktığı ayak bilekleri şişmiş ve soyulmuştu.

♠

"… elli sekiz hipopotam, elli dokuz hipopotam, *altmış* hipopotam," diye saydı Tom.

Yükleme bölmeleri yeterince büyüktü. Tom'un sıkmasıyla asma kilit parçalanarak metal ve pas artıklarına dönüştü. Zincirler şangırtıyla yere düştü ve kapı takırdayarak yukarı doğru açılırken, paslanmış rayları cırtlak bir itirazda bulundu. Kabuğunu ileri doğru kaydırırken Tom aracının tüm ışıklarını yaktı, içeride kâğıt yığını kuleleri yolunu kapatıyordu. Aralarından geçecek kadar boşluk yoktu. Onları *sert* bir şekilde itti, ama kuleler yıkılmaya başlarken bir şeyi fark etti; onların üzerinden geçebilirdi.

♦

Yükleme kapısının acı acı bağırarak açıldığını duyduklarında kâğıt oynayanlardan biri, "Ne lan bu!" dedi.

Bir an sonra, hepsi harekete geçmişti. Kâğıt oynayan adamların ikisi de alelacele ayaklandı; biri tabancasını çıkarmıştı. Oduncu gömleği giyen adam tartıdan başını kaldırıp etrafa baktı. Şişman adam, kâğıt imha makinesine arkasını döndü ve bağırarak bir şeyler söyledi, ancak ne dediğini çıkarmak imkânsızdı. Uzaktaki duvarın

kenarında, yıkılmaya başlayan kâğıt balyaları, yanındaki diğer yığınların da yıkılmasına neden oluyordu; bu olay zincirleme reaksiyon halinde tüm depoya yayıldı.

Bannister hiç tereddüt etmeden Meleksuraf'a yöneldi. Tach onun zihnini ele geçirdi ve altıpatlarını doğrultmak üzere olan adamın eylemini yarıda kesti.

Sonrasında, bir düzine kadar kâğıt balyası forkliftin arkasına doğru yıkıldı. Araç hafifçe kayınca, Tachyon'un eli devasa siyah tekerleğin altında ezildi. Tach şok ve acı içinde bağırırken Bannister'ı kaybetti.

♣

Aşağıda, iki küçük adam ona ateş ediyordu. İlk mermi onu o kadar korkuttu ki, Tom bir an konsantrasyonunu kaybeder gibi oldu ve durumu tekrar toparlayana kadar kabuk bir metre kadar aşağı düştü. Ardından kurşunlar hiçbir zarar veremeden kabuğun üzerinde patlamaya ve depoda oradan oraya sekmeye devam etti. Tom gülümsedi. Dört bir tarafta kâğıt yığınları etrafa saçılırken, hoparlörlerinin sesini en yüksek seviyeye getirerek "BEN YÜCE VE KUDRETLİ KABLUMBAĞAYIM," diye ilan etti. "SİZ AŞAĞILIK HERİFLER HAPI YUTTUNUZ. TESLİM OLUN."

En yakındaki aşağılık herif teslim olmadı. Tekrar ateş etti ve Tom'un ekranlarından biri karardı. "AH, SİKTİR," dedi Tom, mikrofonunu kapamayı unutmuştu. Adamın kolunu tuttu ve silahını hızla çekiverdi, pislik herifin attığı çığlığa bakılırsa adamın omzunu da çıkarmıştı, lanet olsun. Böyle şeylere dikkat etmeliydi. Bu sırada diğer adam koşmaya başlamıştı, yıkılmış bir kâğıt yığınının üzerinden atlarken Tom onu havada yakaladı, adamı doğruca tavana yükseltti ve çatı kirişlerinden birine astı. Gözleri bir ekrandan diğerine sıçrıyordu, ama artık ekranlardan biri kararmış ve hemen onun yanındaki ekranın lanet olası düşey sabitleme ayarı tekrar bozulmuştu; bu yüzden Tom o tarafta neler olup bittiğine dair hiçbir şey göremiyordu. Tamir edecek zamanı yoktu. Büyük ekranda oduncu gömleği giymiş bir adamın birtakım paketleri bir bavula doldurduğunu gördü. Göz ucuyla da şişman bir adamın bir forklifte tırmandığını…

♥

Eli tekerin altında ezilen Tachyon, çektiği dayanılmaz acıdan dolayı kıvranıyor ve çığlık atmamaya çalışıyordu. Bannister… Bannister'ı Meleksurat'a ulaşmadan durdurmalıydı. Dişlerini sıktı ve acıyı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı; tıpkı zamanında kendisine öğretildiği gibi, acıyı bir top yapıp kendinden uzağa doğru itmeliydi, ama zordu, disiplinini kaybedeli çok olmuştu, elindeki kırılmış kemikleri hissedebiliyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Sonrasında forkliftin motorunun çalışmaya başladığını duydu, birdenbire araç ileri doğru hareket etmeye başlamıştı, kolunun üzerinden geçerek doğruca kafasına doğru geliyordu, devasa tekerlek ona doğru ilerleyen kara bir ölüm duvarıydı… ama tam kafatasının üzerinden geçecekken, forklift birden havaya kalktı.

♠

Forklift deponun üzerinden güzelce uçtu ve Yüce ve Kudretli Kaplumbağa'nın hafif bir itişiyle kendini uzaktaki duvarın içinde buldu. Şişman adam havada forkliftin içinden atladı ve ciltsiz kitaplardan oluşan bir yığının üzerine indi. Tom, forklifti kaldırdığı yerde Tachyon'un yattığını ancak o an fark edebildi. Uzaylı elini tuhaf bir şekilde tutuyordu; tavuk maskesi de kirlenip ezilmişti. Tom, Tach'ın zorlukla ayağa kalktığında bir şeyler bağırdığını gördü. Uzaylı sersemlemiş bir halde topallayarak koşmaya başladı. Bu kadar aceleyle nereye koşuyor olabilirdi?

Kaşlarını çatan Tom, bozuk ekranına elinin tersiyle vurdu ve düşey kayma birden durdu. Bir an için, televizyondaki görüntü temiz ve keskindi. Yağmurluk giymiş bir adam, şiltenin üzerindeki bir kadının başında duruyordu. Kadın gerçekten güzeldi ve suratında tuhaf bir gülümseme vardı, altıpatlar alnına dayandığında yüzünde üzgün ama neredeyse kabullenir bir ifade vardı.

♦

Tach sendeleye sendeleye kâğıt imha makinesinin yanına geldi, ayak bilekleri artık onu taşıyamıyordu, dünya kırmızı bir bulanıklıktan ibaretti, kırılmış kemikleri her adımda birbirine sürtüyordu. Sonunda onları orada buldu; Bannister silahını hafifçe Meleksurat'ın şakağına bastırıyordu, kurşunun gireceği yer şimdiden kararmaya başlamıştı. Tach kendi gözyaşlarını, korkularını, bezdiren acısını aşıp Bannister'ın zihnine uzandı ve onu ele geçirdi… ancak tam o anda adamın tetiği çekişini ve silahın geri

tepmesiyle vücudunun hafifçe geriye kaykılmasını hissetti. Patlamayı iki kulağıyla da duydu.

“Hayıııııııuııııııır!” diye haykırdı. Gözlerini kapayıp dizlerinin üzerine çöktü. Bannister’ın silahını atmasını sağlamıştı, ama ne işe yarayacaktı ki, hiçbir işe, çok geçti, yine çok geç kalmıştı, başaramamıştı, yine başaramamıştı… Meleksurat, Blythe, ablası, sevdiği herkes, hepsi gitmişti. Yerde iki büklüm olurken zihni kırık aynaların, acı ve kan içinde yaptıkları düğün dansının görüntüleriyle doldu. Bu, karanlık onu teslim almadan önce gördüğü son şeydi.

♣

Burnunda bir hastane odasının keskin kokusuyla uyanan Tachyon, başının altında bir yastık olduğunu hissetti. Kolalı yastık kılıfı tiril tirildi. Gözlerini açtı. “Des,” dedi zayıf bir sesle. Doğrulmaya çalıştı ama bir şekilde bağlanmıştı. Dünya bulanık görünüyordu, odaksızdı.

“Doktor, traksiyondasın,” dedi Des. “Sağ kolun iki yerinden kırılmış, elinse çok daha kötü durumda.”

“Özür dilerim,” dedi Tach. Ağlayacaktı, ama gözyaşları tükenmişti. “Çok özür dilerim. Denedik, ben… ben çok özür, ben…”

“*Tacky*,” dedi yumuşak ve kısık bir ses.

Meleksurat oradaydı, başında duruyordu, üzerinde bir hastane önlüğü vardı, buruk gülümsemesini siyah saçları çerçeveliyordu. Alnını gizlemek için saçlarını öne doğru taramıştı; kaküllerinin altında morla yeşil arası bir çürük vardı ve gözlerinin çevresi de kıpkırmızıydı. Tach bir an ölmüş olduğunu sandı ya da delirdiğini, rüya gördüğünü. “Sorun değil, Tacky. Ben iyiyim. Buradayım.”

Tach uyuşmuş bir halde ona baktı. “Sen ölmüştün,” dedi cansız bir sesle. “Ben çok geç kalmıştım. Silahın ateşlendiğini duydum, o an adamın zihnini ele geçirmiştim ama çok geçti, silahın geri teptiğini bile hissettim.”

“Peki, birdenbire yana döndüğünü hissettin mi?” diye sordu Meleksurat.

“Yana dönmek mi?”

“Sadece birkaç santim farkla sıyırdı. Son anda kurtuldum. Barut biraz yaktı ama kurşun kafamı otuz santim sıyırarak şilteye saplandı.”

“Kaplumbağa,” dedi Tach boğuk bir sesle.

Meleksurat başıyla onayladı. “Bannister tetiği çektiği anda Kaplumbağa silahı kenara itti. Sen de, o orospu çocuğu ikinci kez ateş edemeden, silahı atmasını sağladın.”

“Onları hakladınız,” dedi Des. “Karışıklıkta adamlardan birkaçı kaçtı, ama Kaplumbağa, Bannister da dahil olmak üzere üçünü polise teslim etti. Bir de içinde dokuz kilo paketlenmiş saf eroin olan bir bavulu. Deponun sahibinin mafya olduğu ortaya çıktı.”

“Mafya?” dedi Tachyon.

“Çete yani,” diye açıkladı Des. “Suçlular, Doktor Tachyon.”

“Depoda ele geçirilen adamlardan biri çoktan suç ortaklarının aleyhinde ifade verdi,” dedi Meleksurat. “Her şeyi itiraf edecek - rüşvetler, uyuşturucu ticareti, Eğlenceevi’ndeki cinayetler.”

“Belki Jokerkent’te düzgün polisler bile olur,” diye ekledi Des.

Tachyon’un içinde coşan duygular rahatlamadan çok daha fazlasıydı. Onlara teşekkür etmek, onlar için ağlamak istiyordu, ama ne ağzından kelimeler çıkıyordu ne de gözünden yaşlar. Güçsüz ve mutluydu. En sonunda, “Başarısız olmadım,” demeyi becerebildi.

“Evet,” dedi Meleksurat. Des’e doğru baktı. “Dışarıda bekler misin?” Baş başa kaldıklarında, yatağın kenarına oturdu. “Sana bir şey göstermek istiyorum. Sana çok daha önce göstermek istediğim bir şey.” Altın bir madalyon çıkarıp Tachyon’un önünde tuttu. “Aç hadi.”

Tek elle açması zordu, ama Tach becerdi. Madalyonun içinde, yatakta yatan yaşlı bir kadının yuvarlak bir fotoğrafı vardı. Kol ve bacakları iskelet gibiydi, etle kaplanmış sopaları andırıyorlardı. Kadının suratı da korkunç bir şekilde çarpıktı. “Nesi var?” diye sordu Tach, alacağı cevaptan korkarak. Başka bir joker, diye düşündü, başarısızlıklarımın bir başka kurbanı.

Meleksurat yaşlı kadına baktı, iç çekti ve madalyonu tek hamlede kapattı. “Küçük İtalya’da, dört yaşındayken, sokakta oyun oynadığı sırada üzerinden araba geçmişti. Bir at suratına bastı ve at arabasının tekerleği omurgasını ezdi. Bu olay, ee, 1886’da yaşandı. Tamamen felç oldu, ama yaşadı. Eğer buna yaşamak dersen tabii. O küçük kız, sonraki altmış yılını yatakta, başkaları tarafından beslenerek, yıkanarak ve kendisine kitap okunarak geçirdi, rahibelerden başka arkadaşı yoktu. Bazen tek istediği ölmek oluyordu. Güzel olmanın, sevilmenin, arzu edilmenin, dans edebiliyor olmanın, bir şeyler hissedebiliyor olmanın nasıl bir şey olduğunun hayalini kuruyordu. Ah, bir şeyler *hissetmeyi* ne kadar

isterdi…” Gülümsedi. “Sana çok uzun zaman önce teşekkür etmem gerekirdi, Tacky, ama o fotoğrafı birilerine göstermek benim için çok zor. Ama minnettarım ve sana artık iki mislini borçluyum. Eğlenceevi’nde hiçbir zaman içkiye para ödemeyeceksin.”

Tach ona doğru baktı, “içki istemiyorum,” dedi. “Artık istemiyorum, yeter.” O an anlamıştı; eğer Meleksurat acısıyla yaşayabiliyorsa, onun kendi yaşamını ve yeteneklerini heba etmesinin nasıl bir bahanesi olabilirdi? “Meleksurat,” dedi birden, “senin için eroinden daha iyi bir şey hazırlayabilirim. Ben biyokimyacıydım, hatta hâlâ öyleyim, Takis’te ilaçlar vardır, onları burada da sentezleyebilirim, ağrı kesiciler, sinir blokları. Eğer üzerinde birkaç test yapmama izin verirsen, senin metabolizmana uygun bir şeyler ayarlayabilirim. Elbette bir laboratuara ihtiyacım olacak. Böyle bir laboratuar kurmak biraz pahalıya patlayabilir, ama ilacı üç kuruşa mal edebiliriz.”

“Benim biraz param olacak,” dedi Meleksurat. “Eğlenceevi’ni Des’e satıyorum. Ama senin söylediğin şey kanunlara uygun değil.”

“Başlatma şu aptalların kanunlarına,” diye patladı Tach. “Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem.” Sonrasında kelimeler bir sağanak gibi birbiri ardına dökülmeye başladı: planlar, hayaller, umutlar… Konyak ve Sterno’nun içinde kaybettiği ya da boğduğu her şey… Meleksurat ona bakıyordu, şaşırıp kalmıştı, gülümsüyordu. Bu sırada, kendisine verilen ilaçların sonunda etkisini yitirmeye başlayıp kolunun bir kez daha zonklamaya başlamasıyla, Doktor Tachyon eski derslerini hatırladı ve acıyı bedeninden uzaklaştırdı. Bir şekilde acısıyla birlikte suçluluk duygusu ve kederi de uçup gitmiş gibi geldi, sonunda tekrar bir bütündü ve canlıydı.

Manşette KAPLUMBAĞA VE TACHYON’DAN EROİN ÇETESİNE DARBE yazıyordu. Tom gazetedeki yazıyı defterine yapıştırdığı sırada, Joey biralarla geri döndü. Şişelerden birini Tom’un yanına bırakırken “Yüce ve Kudretli kısmını atlamışlar,” diye belirtti.

“En azından benim ismimi başa koymuşlar,” dedi Tom. Parmaklarındaki beyaz yapıştırıcıyı peçeteyle sildi ve defteri kenara itti. Altında, kabuk için yaptığı birkaç kabataslak çizim vardı. “Şimdi,” dedi, “Plakçaları nereye koyacağız?”

♣ ♦ ♠ ♥

[29] Ulusal Veli-Öğretmen Birliği - ed.n.
[30] 1955-60 yıllarında NBC'de yayınlanan "It's Andy's Gang" programındaki "Hiya kids, hiya, hiya, hiya" sözüne referans - ç.n.

İKİNCİ ARA

New York Times'tan
1 Eylül 1966

JOKERKENT KLİNİĞİ
VAHŞİ KART GÜNÜ'NDE AÇILIYOR

Takis'ten gelen vahşi kart virüsünün tedavisi konusunda uzmanlaşan ve özel olarak finanse edilen bir araştırma hastanesinin açılışı, dün, bu virüsün geliştirilmesine katkı sağlayan uzaylı bilim adamı Dr. Tachyon tarafından duyuruldu. Dr. Tachyon, Güney Caddesi'nde Doğu Nehri'ne nazır bir konumda yer alacak bu yeni kurumun personel şefi olarak görev yapacak.

Hastane, merhume Bayan Blythe Stanhope van Renssaeler'ın onuruna Blythe van Renssaeler Kliniği adını taşıyacak. 1947 ile 1950 yılları arasında Demokrasi Egzotikleri üyesi olan ve 1953te Wittier Sanatoryumu'nda ölen Bayan van Renssaeler, daha çok "Beyin Emanetçisi" adıyla bilinirdi.

Van Renssaeler Kliniği kapılarını halka 15 Eylül'de, vahşi kart virüsünün Manhattan'a salınmasının yirminci yıldönümünde açacak. 196 yataklı hastanede, acil servis hizmeti ve ayakta psikolojik tedavi hizmeti verilecek. Jetçocuk'un anıt mezarının merdivenlerinde öğleden sonra düzenlediği basın toplantısında, "Bu bölgeye ve şehre hizmet vermek için buradayız," diyen Dr. Tachyon, sözlerine şöyle devam etti: "Ama önceliğimiz, uzun zamandır tedavisiz kalanların tedavi edilmesi olacak. Şimdiye kadar benzeri görülmemiş ve genel olarak bakıldığında ümitsiz sayılabilecek tıbbi sorunlar yaşayan jokerler çoğu zaman var olan hastaneler tarafından göz ardı ediliyor. Vahşi kart oyunu 20 yıl önce oynandı, virüs ile ilgili süregelen bu kasıtlı ihmal büyük bir suçtur ve affedilemez." Dr. Tachyon, Van Renssaeler Kliniği'nin, vahşi kart araştırmalarında dünyanın önde gelen merkezleri arasında yer alabileceğini ve vahşi kart virüsünü tedavi edeceği düşünülen "koz" virüsünün mükemmelleştirilmesine yönelik

çabalara öncülük edebileceğini umduğunu söyledi.

Kliniğe 1874'te inşa edilen, sahil kenarındaki tarihi bir bina ev sahipliği yapacak. 1888 yılından 1913'e kadar Denizcinin Sığınağı adında bir otel olan bina, 1913 ile 1942 yılları arasında Asi Kızlar İçin Kutsal Kalp Evi olarak hizmet verdikten sonra ucuz bir pansiyon olarak kullanılmıştı.

Dr. Tachyon, binanın satın alınması ve içinin tamamen yenilenmesi için gereken paranın Bay George C. Stanhope'un başkanlığını yaptığı Boston Stanhope Vakfı tarafından karşılandığını duyurdu. Bayan Renssaeler'ın babası olan Bay Stanhope, "Eğer Blythe bugün hayatta olsaydı en çok isteyeceği şey, Dr. Tachyon'la beraber çalışmak olurdu," dedi.

Başlangıçta klinikteki çalışmaların giderleri, alınacak aidatlar ve özel bağışlarla karşılanacak fakat Dr. Tachyon, Başkan Yardımcısı Hubert H. Humphrey ile Washington'da bir görüşme yaptığını ve başkentteki görüşmeden kısa süre önce döndüğünü belirtti. Başkan yardımcısına yakın kaynaklar, As Kaynak ve Girişimleri Senato Komitesi (SCARE) yoluyla kısmi bir bütçenin Jokerkent'teki kliniğe aktarılmasının düşünüldüğünü belirtiyor.

Çoğu vahşi kart virüsü kurbanlarından oluşan yaklaşık beş yüz kişilik bir kalabalık, Dr. Tachyon'un açıklamalarını coşkulu bir şekilde alkışladı.

♣ ♦ ♠ ♥

FORTUNATO'NUN UZUN VE KARANLIK GECESİ

Lewis Shiner

Düşünebildiği tek şey, onun hayattayken ne kadar güzel olduğuydu.

"Sizden kalıntıları teşhis etmenizi istemek zorundayım," dedi adli tabip yardımcısı.

"Bu o," dedi Fortunato.

"İsmi?"

"Erika Naylor. Erika. *K* ile yazılıyor."

"Adres?"

"Park Avenue, 16 numara."

Adam ıslık çaldı. "Kaliteli. En yakın akrabası?"

"Bilmiyorum. Minneapolisliydi."

"Tamamdır. Hepsinin geldiği yer orası zaten. Orada bir fahişe akademisi falan var zannedersin."

Fortunato kızın boğazındaki uzun, korkunç yaradan kafasını kaldırdı ve adli tabip yardımcısının, gözlerine bakmasına izin verdi. "O fahişe değildi," dedi.

"Tabii," dedi adam, ama geriye doğru bir adım attı ve başını eğip elindeki dosyaya baktı. "Buraya model' olarak yazıyorum."

Geyşa, diye düşündü Fortunato. Erika, onun geyşalarından biriydi. Zeki, komik, güzel, hem aşçı hem masöz hem de diplomasız bir psikolog, yatakta ise yaratıcı ve şehvetli.

Son bir yıl içinde doğranıp düzgün parçalara ayrılan kızlarının üçüncüsüydü.

Sokağa çıktı, ne kadar kötü göründüğünü biliyordu. Bir doksan beş boyundaydı ve uyuşturucu onu öyle zayıflatmıştı ki, oturduğunda göğsü omurgasına gömülüp kaybolur gibi oluyordu. Lenore onu dışarıda bekliyordu, güneş en sonunda yüzünü göstermiş olmasına rağmen genç kadın sahte siyah kürk mantosuna

sarınmıştı. Fortunato'yu gördüğü anda onu bir taksiye bindirdi ve taksiciye, West 19 numaradaki adresini verdi.

Fortunato, pencereden dışarı bakıp işlemeli kotlar giyen uzun saçlı kızları, mağaza vitrinlerindeki fosforlu posterleri, tüm kaldırımlara karalanmış parlak renkli tebeşir izlerini izledi. Paskalya yaklaşıyordu, Aşk Yazı'nın[31] üzerinden iki kış geçmişti, ama ilkbaharın düşüncesi bile içini morgun fayans zemini gibi buz kestirmeye yetiyordu.

Lenore onun elini tutup sıktı, Fortunato da koltuğuna yaslandı ve gözlerini kapadı.

Bu kız yeniydi. Kızlarından biri, onu Çekiçbaş Willie adında Brooklynli bir pezevengin elinden kurtarmış ve Fortunato kızın "kontratı" için beş bin dolar ödemişti. Eğer Willie karşı çıksaydı, Fortunato'nun o beş bin doları (insan hayatının mevcut piyasa değeri) onu vurdurtmaya harcayacağı, sokaktaki herkes tarafından biliniyordu.

Willie, Gambione Ailesi için çalışıyordu ve Fortunato onlarla birkaç kez kafa kafaya gelmişti. Siyahi -daha doğrusu, yarı siyahi- ve bağımsız olması, Fortunato'yu Don Carlo'nun paranoyak fantezilerinin başrol oyuncusu haline getiriyordu. Dan Carlo'nun ondan daha fazla nefret ettiği bir şey varsa, o da ancak jokerlerdi.

Fortunato, cinayetlerde bu yaşlı adamın parmağı olsa şaşırmazdı, ancak şöyle bir durum vardı: Don Carlo, Fortunato'nun işletmesine, bizzat kadınlara sataşmayacak kadar çok göz koymuştu.

Lenore, Virginia dağlarında, yaşlı insanların halen Elizabeth dönemi İngilizcesi konuştuğu bir taşra kasabasından geliyordu. Willie onu ancak bir ay çalıştırmıştı ve bu da kızın güzelliğini hırpalayacak kadar uzun bir süre değildi. Beline kadar uzanan koyu kızıl saçları, neon yeşili gözleri ve küçük, tatlı bir ağzı vardı. Siyahtan başka bir renk giymezdi ve bir cadı olduğuna inanırdı.

Fortunato onu giriş sınavına tabi tuttuğunda, kızın havalı ve sofistike görünümüne hiç uymayan taşkınlığından ve kendini tamamen dünyevi zevklere adamış olmasından etkilenmişti. Böylece onu eğitime almayı kabul etmişti; üç haftayı geride bırakmış olan kız yalnızca arada sırada müşteriye gidiyor, yetenekli fahişelikten acemi geyşalığa uzanan ve en az iki yıl sürecek olan geçiş sürecinde ilerliyordu.

Kız Fortunato'yu dairesine çıkardı ve anahtarı deliğe soktuktan sonra durdu. "Şey, umarım senin için çok garip olmaz."

Lenore odanın içinde yürüyerek mumları teker teker yakmaya başlarken Fortunato antrede durdu. Pencerelerde ağır perdeler vardı ve Fortunato etrafta, bir telefon haricinde hiçbir elektronik eşya görememişti - ne bir televizyon ne bir saat hatta ne de bir ekmek kızartma makinesi. Kız odanın tam ortasına, ahşap zeminin tam üzerine, etrafında bir çember olan beş köşeli bir yıldız çizmişti. Erotik tütsü ve misk kokularının ardında, bir kimya laboratuarının kükürdü andıran, keskin kokusundan bir parça vardı.

♣

Sehpanın üzerinde bir sarma sigara buldu, yaktı ve Fortunato'ya uzattı. "Hemen döneceğim," dedi.

Fortunato kıyafetlerini çıkardı ve ellerini kafasının arkasına koyarak uzandı, sigara ağzının köşesinden sarkıyordu. Uzun bir nefes çekti ve ayak parmaklarının açılmasını izledi. Tepesindeki tavan masmaviydi, üzerine de fosforlu sarı-yeşil renkle takımyıldızlar çizilmişti. Anlayabildiği kadarıyla burç işaretleriydi bunlar. Bu aralar büyü, astroloji ve gurular epey revaçtaydı. Son moda Village partilerindeki insanlar devamlı olarak birbirlerine burçlarını soruyor ve karmadan söz ediyorlardı. O ise Kova Çağı'nın[32] hüsnükuruntudan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Beyaz Saray'da Nixon vardı, Amerikalı gençler Güneydoğu Asya'da kıçlarına mermiyi yiyordu ve halen "zenci" kelimesini duymadığı bir gün geçmiyordu. Ama burayı görse çok sevecek müşterileri vardı.

O bıçaklı psikopat onu kepenk kapatmaya zorlamazsa tabii.

Lenore yatakta onun yanında çırılçıplak diz çöktü. "Çok güzel bir cildin var." Parmaklarını Fortunato'nun göğsünde gezdirerek tüylerini diken diken etti. "Daha önce hiç böyle bir renk görmemiştim." Bir cevap alamayınca, "Annenin Japon olduğunu duymuştum," dedi.

"Babamın da bir Harlem pezevengi olduğunu."

"Bu olay seni gerçekten mahvetti, değil mi?"

"O kızları çok seviyordum. Hepinizi seviyorum. Benim için paradan da, aileden de daha önemlisiniz."

"Başka?"

Fortunato söyleyecek başka bir şeyi kalmadığını düşünüyordu ki kelimeler ağzından çıkmaya başladı. "Kendimi çok… çok çaresiz hissediyorum. Kahrolası sapığın teki kızlarımı öldürüyor ve elimden

hiçbir şey gelmiyor.”

“Belki,” dedi kız. “Belki.” Parmaklarını Fortunato’nun kasık kıllarında dolaştırmaya başladı. “Seks güçtür, Fortunato. Evrendeki en güçlü şeydir. Bunu sakın unutma.”

Fortunato’nun penisini ağzına aldı ve bir şekermiş gibi diliyle nazikçe oynamaya başladı. Anında serleşen Fortunato, alnının terlediğini hissetti. Parmak ucunu ıslatarak ağzındaki esrarlı sigarayı söndürdü ve yatağın kenarından aşağı bıraktı. Topukları buz kayganlığındaki çarşafların üzerinden kayıyor, burnu ise Lenore’un sürdüğü parfümün kokusu ile doluyordu. Aklına Erika’nın öldüğü geldi ve bu, içinde Lenore’u daha sert ve uzun süre becerme isteği doğurdu.

“Hayır,” dedi kız, Fortunato’nun elini göğsünden çekerek. “Sen beni sokaklardan çekip aldın, bana *kendi* bildiklerini öğretiyorsun. Şimdi benim sıram.”

Fortunato’yu itip sırtüstü yatırdı, kollarını kafasının üstüne çekti ve siyah ojeli tırnaklarını, Fortunato’nun kaburgalarının üzerindeki ince derinin üzerinde gezdirdi. Sonra vücudunun üzerinde hareket etmeye başlayarak, ona dudaklarıyla, göğüsleriyle, saçlarının ucuyla, Fortunato’nun derisi karanlıkta parlayacak kadar ısınana kadar dokundu. En sonunda üstüne bindi ve Fortunato’yu içine aldı.

Kızın içinde olmak, Fortunato’ya bir uyuşturucu bağımlısının yaşadığı heyecanı verdi. Kasığını art arda yukarı itip geri çekerken, Lenore da ağırlığını kollarına vererek kendini aşağı ittiriyor, bunu yaparken saçları kafasının yanlarından bir şelale gibi dökülüyordu. Sonra yavaşça kafasını kaldırdı ve karşısındaki Fortunato’ya baktı.

“Ben *Şakti*’yim,” dedi. “Ben tanrıçayım. Ben gücün kendisiyim.” Bunu söylerken gülümsedi ve Fortunato kızın deli olduğunu düşünmek bir kenara, onu daha fazla arzuladı. Titreyerek, kafasını geriye atarak ve Fortunato’nun üstünde sertçe inip kalkarak orgazma ulaşmaya başlayan kızın sesi hızlı nefeslere dönüşmüştü. Fortunato onu çevirip bu işi bitirmek istedi ama Lenore hayal edebileceğinden çok daha güçlüydü. Fortunato rahatlayana kadar parmaklarını omuzlarına geçirdikten sonra, acı bir yavaşlıkla onu tekrar okşamaya başladı.

Etrafındaki her şey kıpkırmızı olup da Fortunato artık dayanamayacağını fark edinceye kadar, kız iki kez gelmişti. Fakat Lenore da onun artık dayanamadığını hissetmiş ve Fortunato daha ne olduğunu anlayamadan onun üzerinden kalkmış, bacaklarının

arasına uzanmış ve parmağını penisinin köküne bastırmıştı. Ama durmak için çok geçti, orgazm Fortunato'yu öyle sert yakalamıştı ki, kalçaları yataktan tamamen kalktı. Kız, sol eliyle onun göğsüne bastırırken sağ eliyle penisini tutmaya devam ediyor, spermlerin fışkırmasını engelleyerek onları geri dönmeye zorluyordu.

Beni öldürdü, diye düşündü Fortunato, sıvı ateşin kasıklarına geri hücum edişini, omuriliğine doğru ilerlerken önüne geçen her şeyi yakışını ve sonunda omuriliğini bir fünye gibi ateşe verişini hissederken.

"*Kundalini*," diye fısıldayan kızın terli yüzünde hevesli bir ifade vardı. "Gücü hisset."

Kıvılcım, Fortunato'nun omurgasından yukarı ateşlendi ve beyninde patladı.

Fortunato, en sonunda gözlerini açtı. Zaman, projektörün dişlileri arasından kurtulmuş ve her şeyi tek tek, alakasız kareler halinde görmüştü. Lenore onu kollarıyla sarmalamıştı. Gözlerinden süzülen yaşlar, Fortunato'nun göğsüne damlıyordu.

Fortunato sonunda sesini kullanmayı akıl edip, "Havada süzülüyordum," dedi. "Yukarıda, tavanın etrafında."

"Öldüğünü sandım," dedi Lenore.

"İkimizi görebiliyordum. Her şey ışıktan yapılmış gibi görünüyordu. Oda beyazdı ve sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Her yerde çizgiler ve dalgalar vardı." Hem çok fazla kokain çekmiş gibi hem de parmaklarını bir prize sokmuş gibi hissediyordu. "Bana ne yaptın?"

"Tantra yoga. Şey yapması gerekiyordu… Bilmiyorum. Seni ateşlemesi gerekiyordu. Daha önce bu kadar güçlü tepki veren birini duymamıştım." Lenore yüzünü ona doğru çevirdi. "Gerçekten çıktın mı? Vücudundan dışarı çıkabildin mi yani?"

"Sanırım." Fortunato kızın saçını yıkadığı naneli şampuanın kokusu alabiliyordu. Lenore'un yüzünü iki elinin arasına aldı ve onu öptü. Ağzı yumuşak ve ıslaktı, dili de dişlerinin arasında kıpırdanıyordu. Fortunato halen bir kaya kadar sertti ve kıza duyduğu arzuyla titremeye başlamıştı.

Dönerek Lenore'un üzerine çıktı ve kız da onu, kendisinin de onun için yanıp tutuştuğunu anlaması için içine doğru götürdü. "Fortunato," diye fısıldadı, dudakları o kadar yakındı ki,

konuşurken Fortunato'nun dudaklarına sürtünüyordu, "eğer boşalırsan kafayı yersin. Kendini o kadar güçsüz hissedersin ki zar zor hareket edebilirsin."

"Bebeğim, hiç umurumda değil. Daha önce kimseyi bu kadar istememiştim." Fortunato kızı görebilmek için kollarından destek alarak kendini kalırdı ve delicesine onun içine girip çıkmaya başladı. Vücudundaki tüm sinirler uyarılmıştı. Yakıcı bir gücün içlerinde yükseldiğini, sonra yavaşça geri çekildiğini, kendi vücudunun ortalarında bir yerlerde, onu kurutmak, güçsüz, çaresiz ve bitkin bırakmak üzere içinden kükreyerek çıkmaya hazır bir şekilde toplandığını hissedebiliyordu.

Kızın içinden çıktı, yatağın öteki ucuna yuvarlandı ve iki büklüm olup dizlerini kavradı. "Yüce İsa!" diye çığlık attı. "Neler oluyor bana?"

♠

Kız onunla kalmak istedi ama Fortunato onu yine de geyşa dersine yolladı. Eve döndüğünde yine burada olacağına söz verdi.

Daire Lenore olmadan çok geniş ve boş görünüyordu. Fortunato'nun aklına birden, Lenore'un, Erika'nın katilinin halen dolaşıyor olduğu sokaklarda yalnız başına olduğu düşüncesi geldi ve kanı buz kesti.

Hayır, dedi kendi kendine. Bir kez daha olmaz, en azından bu kadar erken olmaz.

Kızın dolabında şatafatlı, Doğuyu andıran bir kaftan buldu ve üstüne geçirdi. Sonra dairenin içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı; sinir sistemindeki duyulmayan vızıltıyı yürüyerek susturmaya çalışıyordu. En sonunda, oturma odasındaki kitaplığın önünde durdu.

Kundalini, demişti kız. Bu ismi daha önce de duymuştu ve *Uyanan Yılan* adında bir kitap gördüğünde aradaki bağlantıyı kurmayı başardı. Kitabı aldı ve okumaya başladı.

Tataristan civarında bulunan Ultima Thule Büyük Beyaz Kardeşlik örgütü ilgili bir şeyler okudu. Kayıp *Dyzan Kitabı* ve *vama chara*, sol elin yolu… *Kali yuga*, çağların en son ve en yozlaşmış olanı gelmişti. "Arzuladığınız her şeyi yapın, böylece tanrıçayı memnun edeceksiniz." *Şakti*. Gücün *rasa*'sı, nektarı olarak döl: *yod*. Ölüleri dirilten livata. Şekil değiştirenler, astral bedenler, intihara sürükleyen aşılanmış takıntılar. Paracelsus, Aleister Crowley,

Mehmet Karagöz, L. Ron Hubbard.

Fortunato mutlak bir konsantrasyon halindeydi. Her kelimeyi, her şekli ezberliyor, karşılaştırmalar yapmak, illüstrasyonları incelemek için sayfaları karıştırıp duruyordu. Kitabı bitirdiğinde ise Lenore evden çıkalı yirmi üç dakika geçtiğini fark etti.

Göğsündeki ürperme, korkuydu.

Gecenin yarısında, Lenore'un yanağına dokunmak için elini uzattığında parmakları ıslandı. "Uyanık mısın?" diye sordu.

Kız döndü ve ona sokulup sıkıca sarıldı. Çıplak teninin sıcaklığı Fortunato'yu aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de yatıştırıyordu; tıpkı pahalı viskilerin tadı gibi. Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve güzel kokulu boynunu öptü. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Çok aptalca," dedi Lenore.

"Ne?"

"Bu şeylere gerçekten inanıyorum. Thelema Büyüsü. Crowley ona Büyük İş diyor." Büyü kelimesini uzun bir *ü* ile, Crowley'i de uzun bir *o* ile telaffuz etmişti. "Yoga yaptım, Kabalayı, Tarot'u ve Enokyan sistemi öğrendim. Oruç tuttum, Doğumsuz Ritüel'i yaptım ve Abramelin çalıştım. Fakat hiçbir şey olmadı."

"Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Bilmiyorum. Bir görü. *Samadhi*. Saçlarını uzatan çocukları linç etmeye çalıştıkları Virginia'daki lanet olası otobüs duraklarından başka bir şey görmek istiyordum. Kendimden ayrılmak istiyordum. Bu öğleden sonra sana olanı istiyordum. Bunu sen yaşadın, ama sen istemiyorsun bile."

"Bu gece senin kitaplarından bazılarını okudum," dedi Fortunato. Aslında toplam iki düzine kitap okumuştu ki bu da kızın koleksiyonunun neredeyse yarısı ediyordu. "Neler olduğunu bilmiyorum ama bunun bir büyü olduğunu düşünmüyorum. O Crowley denen herifin büyüsü gibi değil en azından. Bana yaptıkların bir şeyi harekete geçirdi, ama sanırım o zaten benim içimde olan bir şeydi."

"Şu tohumdan bahsediyorsun, değil mi? Şu vahşi kart virüsünden." Bu virüsün adının geçmesi bile Lenore'un istemeden gerilmesi için yeterli olmuştu.

“Başka ne olabileceğini bilmiyorum.”

“Şu Doktor… şeye… adı her neyse işte, ona bir görünmelisin. Seni kontrol edebilir. Hatta istediğin buysa eski haline de döndürebilir.”

“Hayır,” dedi Fortunato. “Anlamıyorsun. O kitapları okuduğumda, bahsedilen tüm o güçleri hissedebiliyordum. Yüksekten dalış yapan biri olduğunu ve daha önce yapmadığın karmaşık bir dalışla ilgili bir şeyler okuduğunu, aslında çalışırsan bunu yapabileceğini fark ettiğini düşün. Bunu istemediğimi söyledin, belki de en başta gerçekten istememiştim. Ama şimdi istiyorum.” Devasa seks organları ve inanılmaz derece esnek pozisyonların olduğu bir Japon yatak kitabında bir resim vardı: alnı, içinde tuttuğu spermlerin gücü ile şişmiş, parmakları güç *mudra*ları ile bükülmüş bir Tantra büyücüsü. Fortunato, gözleri yanmaya başlayana kadar o resme bakmıştı. “Şimdi bunu istiyorum,” dedi.

♣

“Kesinlikle bir vahşi kart çekmişsiniz,” dedi ufak tefek adam. “Hatta bence bir as.”

Fortunato’nun beyaz insanlarla bir alıp veremediği yoktu ama onların argolarına katlanamıyordu. “Bunu bir de günlük İngilizce ile söyler misiniz?”

“Takis virüsü, genlerinizi tekrar yazmış. Görünüşe bakılırsa virüs merkezi sinir sisteminizde, muhtemelen omurgada, pasif durumda bekliyormuş. Sanırım sizi sarsan bu intromisyon, virüsü aktif hale getirmeye yetmiş.”

“Peki, şimdi ne olacak?”

“Bana göre, iki seçiminiz var.” Ufak tefek adam, Fortunato’nun karşısında duran muayene masasına sıçrayıp oturdu ve uzun kızıl saçlarını, kulaklarının arkasına doğru sıkıştırdı. Bir rock grubunda çalması veya bir müzik dükkânında çalışması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Doktor olarak pek de ikna edici bir dış görünüşü yoktu. “Virüsün etkilerini geri çevirmeye çalışabilirim. Ama o noktada bir garanti veremem - yaklaşık yüzde otuzluk bir başarı oranına sahibim. Arada bir, öncekinden daha körü bir hal alan insanlar da oluyor.”

“Ya da?”

“Ya da gücünüzle yaşamayı öğrenebilirsiniz. Tabii yalnız

başınıza kalmayacaksınız. Sizin durumunuzdaki diğer insanlarla bağlantıya geçmenizi sağlayabilirim.”

“Öyle mi? Şu ‘Yüce ve Kudretli Kaplumbağa gibi mi? Etrafta uçayım ve insanları kaza yapan arabaların içinden kurtarayım diye mi? Hiç sanmıyorum.”

“Yetenekleriniz ile neler yapacağınız tamamen size ait bir karar olacak.”

“Nasıl ‘yeteneklerden’ söz ediyoruz?”

“Tam olarak söyleyemiyorum. Halen yüzeye çıkıyor gibi görünüyorlar. EEG güçlü bir telekinezi yeteneği gösteriyor. Kirlian kromatografı ise istediğiniz şekilde kontrol edebileceğinizi düşündüğüm, çok güçlü bir astral beden gösteriyor.”

“Yani, büyü demeye çalışıyorsunuz.”

“Hayır, tam olarak öyle değil. Ama bu, vahşi kart virüsünün tuhaf özelliklerinden bir diğeri. Bazen virüsle gelen güçleri bilinçli bir şekilde kullanabilmek için spesifik bir mekanizma gerekiyor. Bu güçten yararlanabilmek için şu Tantra ritüeline ihtiyaç duyacak olursanız şaşırmam.”

Fortunato ayağa kalktı ve ön cebindeki para balyasından bir yüzlük çıkardı. “Klinik için,” dedi.

Ufak tefek adam uzun bir süre baktıktan sonra parayı aldı ve Sgt. Pepper ceketinin cebine tıkıştırdı. “Teşekkürler,” dedi, kelimeleri söylemek ona acı veriyormuş gibi. “Dediklerimi unutmayın. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz.”

Fortunato başıyla onayladı ve Jokerkent’in ucubelerine bakmak için dışarı çıktı.

Jetçocuk Manhattan semalarında infilak ettiğinde Fortunato altı yaşındaydı, virüsten korkarak büyümüştü. Yeni dünyanın ilk gününde ölen on bin kişiyi halen hatırlıyordu. Yatakta yatarken bir-iki dakikalık süreler içinde derisi açılıp tekrar iyileşen babası da onlardan biriydi. Bu döngü, yarıklardan birinin, kalbinin üzerinde açılıp Harlem’deki dairelerinin her yanını kana bulaması ile dahi sonlanmamıştı. Babası tabutunda yatıp iki dakikalık bir cenaze töreni sonrasında toplu bir ayinle mezara gömülmeyi beklerken bile derisi sürekli açılıp tekrar iyileşiyordu.

Bu olayın hatırası hiç sönmemiş, fakat zaman içinde yeni hatıraların arkasına itilmişti. Fortunato yavaş yavaş kendisine bir

şey olmayacağına inanmaya başlamıştı. Virüsün bulaşmadığı kişiler için hayat her zamanki gibi ilerliyordu.

Fortunato kendi yolunu çizmesi gerektiğini çok erken fark etmişti. Annesinin Amerikan kadınlarıyla ilgili şikâyetlerini dinleye dinleye, geyşa fahişeler fikrini bulmuştu; on dört yaşındayken, aynı lisede okuduğu, dudak uçuklatıcı derecede güzel olan Porto Rikolu bir kızı, eğitilmek üzere annesine getirmişti. İşin başlangıcı böyle olmuştu.

Başını çevirip yukarı baktı ve Jokerkent'te amaçsız bir şekilde dolanırken gecenin çöktüğünü fark etti. Gri ve pastel renkler neon ışıklara, sokak kıyafetleri ise şallara ve leopar desenlerine dönmüştü. Biraz ötede protestocular, caddeyi açık kasa bir kamyonla kapatmışlardı. Kamyonun kasasında davullar, amfiler, gitarlar ve Kaos Kulübü'nün açık kapısından içeri giren uzatma kabloları vardı.

O an için sahnede, gitar çalan uzun kıvırcık kızıl saçlı bir kadından başka kimse yoktu. Kadının arkasındaki bir afişte S.N.C.C. yazıyordu. Fortunato'nun, harflerin neyin kısaltması olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kadın, seyirciyle beraber bir folk şarkısı söylüyordu. Nakarat bölümünde gitar sustu ve kadın, seyircilerle beraber bu bölümü birkaç kez tekrar etti. Şarkı sona erdiğindeyse selam verdi ve seyircilerden alkış aldıktan sonra kamyonun üzerinden indi.

Lenore'unki gibi bir güzelliği yoktu; burnu biraz büyüktü, cildi de o kadar güzel değildi. Üzerine pek de yakışmayan mavi bir kot ve işçi gömleği giyerek radikal üniformasına bürünmüştü. Fakat Fortunato'nun istemese bile gördüğü bir enerji aurası ile çevrelenmişti.

Fortunato'nun kadınlara karşı bir zaafı vardı. Araba farı görmüş bir geyikten farksızdı. Kendini ne kadar aşağılık hissederse hissetsin, kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Derken bir anda onu yanında buldu; kadın dibinde birkaç bozukluk olan bir kahve kutusu sallıyordu.

"Hey, dostum, bağış yapmaya ne dersin?"

"Bugün değil," dedi Fortunato. "Siyasetle pek ilgilenmiyorum."

"Siyahsın, Nixon da başkanlık koltuğunda oturuyor ve sen siyasetle ilgilenmiyorsun demek? Kardeşim, sana öyle haberlerim var ki."

"Bu eylem siyahilerle mi alakalı?" Fortunato kalabalığın içinde

kendinden başka siyahi bir surat göremiyordu.

“Hayır, dostum, jokerlerle alakalı. Hey, seni can evinden mi vurdum yoksa?” Fortunato’nun cevap vermemesine aldırmayan kadın, konuşmaya devam etti: “Vietnam’a giden jokerlerin ortalama yaşam süresi beklentisi nedir biliyor musun? İki aydan daha az. Birleşik Devletler nüfusu içindeki joker yüzdesini alıp, Vietnam’daki jokerlerin yüzdesine bölersen, karşına ne sonuç çıkıyor biliyor musun? Orada yüz kat daha fazla joker var. Yüz *kat* fazla, dostum!”

“Evet, tamam, peki benim bu konu hakkında ne yapmamı istiyorsun?”

“Bağış yapmam. Avukat tutup bu işe bir son vereceğiz. İşin arkasında FBI var, dostum. FBI ve SCARE. Sanki McCarthy geri gelmiş gibi. Ellerinde tüm jokerlerin listesi var ve onları bilinçli olarak orduya alıyorlar. Yürüyüp silah tutabiliyorlar ise gerçek bir muayeneden bile geçirilmeden dosdoğru Saygon’a gönderiliyorlar. Bu bir soykırım, açık ve net.”

“Peki, tamam.” Fortunato cebinden bir yirmilik çıkardı ve teneke kutunun içine bıraktı.

“Ne istiyorum, biliyor musun?” Kadın, banknotun boyutunu fark etmemişti bile. “O lanet olası asların kendi insanları için bir şey yapmalarını. Siklon veya şu diğer aşağılık heriflerden birinin o dosyaları yok etmesi ne kadar zor olabilir ki? Hiç, dostum, hiç zor değil. Ama onlar gazete manşetlerini süslemekle meşguller.”

Kadın tam uzaklaşmaya başladığı sırada kutunun içine baktı. “Hey, sağ ol adamım. Sen iyi birisin. Dinle, bu ilanı al. Daha fazlasını yapmak istersen, bizi ara.”

“Tabii,” dedi Fortunato. “Adın ne?”

“Bana C.C. derler,” dedi kadın. “C.C. Ryder.”

“Yukarıdaki C.C. ile aynı mı?” Fortunato S.N.C.C yazan afişi işaret etti.

C.C. kafasını iki yana salladı. “Komik birisin, dostum,” dedi, bir kere gülümsedi ve kalabalığın içine karıştı.

Fortunato ilanı katladı, cebine tıkıştırdı ve Bowery’den saptı. Jokerlerle ilgili tüm bu konuşmalar kendini olan bitenden kopuk hissetmesine neden olmuştu. Sokağın hemen aşağısında, duvarlarında aynalar olan, Eğlenceevi adında bir kulüp vardı. Kulübün sahibi olan Desmond denen adamın burnunun yerinde bir hortum vardı. Fortunato’nun müşterilerinden biriydi ve her zaman, Fortunato’nun ona bulduklarından daha güzel ciltli, daha esmer

veya daha tatlı yüzlü geyşalar isterdi. Fortunato o sırada onu görmeye tahammül edemezdi.

Ara sokaklarda artık neredeyse kimse maske takmıyordu. Ters dönmüş suratlardaki veya kavun büyüklüğündeki kafalardaki gözler, ona meydan okur gibi bakıyorlardı. Yeni erkek ve kız kardeşlerim, dedi Fortunato kendi kendine. Eler asa karşılık, ara sokaklarda dolaşan bu jokerlerden on tane vardı. Şanslı olanlar ise, pelerin takıp o uyduruk jargonları ile konuşuyor ve havada uçup birbirleriyle savaşıyorlardı. Gazete manşetleri ve televizyon programları aslarındı, jokerkent ise ucubeler ve sakatların. Jokerkent ve C.C.'nin anlattığı hikâye doğruysa, Vietnam.

Fakat Fortunato'nun o an istediği tek şey, Lenore'un dairesinde onunla sevişmekti. Ve bu sefer kendini tamamen bırakacaktı; bu onu güçsüz düşürecek olsa bile umurunda değildi, her şey eskiden olduğu gibi devam edebilirdi.

Ancak katil er ya da geç tekrar harekete geçecekti. Vietnam dünyanın diğer ucundaydı, ama katil orada, belki de tam bu sokaktaydı.

Yürümeyi bıraktı, başını kaldırıp etrafına baktı ve bilinçaltının onu, Erika'yı bulduklarını söyledikleri ara sokağa getirdiğini fark etti.

C.C.'nin söylediklerini düşündü. Güçlerini, kendi insanlarını gözetmek için kullanmak.

Lenore yaptığı şeyle onu vücudunun dışına çıkardığı zaman, daha önce hiç görmediği şeyler görmüştü; girdaplar ve adını koyamadığı enerji desenleri. Eğer tekrar vücudundan dışarı çıkabilirse, polislerin gözden kaçırdığı bir şey görebilirdi.

Uzun, kirli bir pardösü giymiş bir sarhoş ona dik dik baktı. Fortunato'nun, adamın bir av köpeğininkini andıran uzun, sarkık kulaklarını ve ıslak, siyah burnunu fark etmesi biraz zaman aldı. Adamı görmezden geldi, gözlerini kapattı ve o hissi hatırlamaya çalıştı.

Ama düşünerek aya çıkmaya çalışmasıyla aynı şeydi bu. Lenore'a ihtiyacı vardı, ama onu buraya getirmekten korkuyordu. Acaba bunu onun evinde yapıp, buraya uçabilir miydi? Bunu o kadar süre boyunca devam ettirebilir miydi? Eğer devam ettirebilirse, fiziksel bedenine ne olurdu?

Çok fazla soru vardı. Bir ankesörlü telefondan kadını aradı ve ona kendisiyle buluşmasını istediği yeri söyledi.

“Silahın var mı?” diye sordu.
“Evet, şeyden beri… Biliyorsun.”
“Gelirken yanında getir.”
“Fortunato? Başın belada mı?”
“Daha değil.”

♠

Ara sokağa yanında Lenore ile geri döndüğünde, etraflarında bir kalabalık oluşmuştu. Hepsinin üzerinde Kurtuluş Ordusu’ndan geriye kalan kıyafetler vardı; bol pantolonlar, yırtık ve lekeli ekose gömlekler, kurumuş yağ renginde ceketler. Kısa boylu, yaşlı bir kadın, erimeye başlamış bir balmumu heykele benziyordu. Onun sağında duran yeniyetme bir oğlan ise bir çöp kutusu yığınının yanında duruyor ve titriyordu. Titreşimler belli bir perdeye yükseldiğinde, tenekeler spastik bir zil grubu gibi birbirlerine çarpıyor, onlara sinirlenen kadın da dönüp çöp tenekelerine bir tekme savuruyordu. Diğerlerinin şekil bozuklukları ise daha az görünürdü; parmak uçlarında vantuzlar olan bir adam, vücut hatları, sertleşmiş derisinin çıkıntıları ile köşeli hale gelmiş bir kız.

Lenore, Fortunato’nun kolunu tuttu. “Şimdi ne yapıyoruz?” diye fısıldadı.

Fortunato onu öptü. Kız, onları izleyen ucubeler kıs kıs gülmeye başlayınca geri çekilmeye çalıştı ama Fortunato ısrarcıydı. Lenore’un dudaklarını diliyle açtı, ellerini onun belinin üzerinde dolaştırdı ve kız nihayet ağır ağır nefes almaya başladığında Fortunato, gücün, omurgasının kökünde canlanmaya başladığını hissetti. Dudaklarını Lenore’un omzuna götürdüğünde, genç kadının uzun tırnakları boynunu deliyordu. Bir an sonra Fortunato köpek-adamla göz göze gelene kadar kafasını kaldırdı. Gücün gözlerine ve sesine doğru akmaya başladığını hissetti ve sessizce, “Git buradan,” dedi.

Köpek-adam döndü ve yürüyerek ara sokaktan çıktı. Fortunato, kalabalıktakilerin her birine teker teker gitmelerini söyledi ve kıza dönüp “Şimdi,” dedikten sonra kızın elini pantolonunun içine soktu. “Bana daha önce yaptığın şeyi tekrar yap.” Ellerini kızın kazağının içine soktu ve yavaşça göğüslerinde dolaştırdı. Lenore sağ eliyle onun erkekliğini kavramış, sol eli ise beline dolanmıştı; 32 kalibrelik Smith & Wesson’unun ağırlığı ile Fortunato’yu rahatlatıyordu. Sıcaklık yükselmeye başladıkça Fortunato gözlerini

kapadı ve ağırlığını arkasındaki tuğla duvara verdi. Saniyeler içinde gelmeye hazır hale gelmişti, astral vücudu gevşek bağlanmış bir balon gibi sallanıyordu.

Ve sonra, tıpkı hareket eden bir arabanın yan kapısından dışarı çıkarmış gibi, özgür kaldı.

Tuğlaların ve yerdeki şeker kâğıtlarının her biri belirgin bir şekilde parıldıyordu. Fortunato konsantre olurken, trafiğin gürültüsü artık zorlukla duyulur hale gelinceye kadar yavaşlayıp derinleşti.

Erika'yı ara sokağın derinliklerindeki bir kapının önünde, kolları ve bacakları kesilip şömine odunu gibi kucağına istiflenmiş ve kafası boynunun yarı kalınlığından daha ince bir et parçasıyla vücuduna tutunur halde bulmuşlardı. Fortunato kadının kan lekelerinin, betonun molekülleri arasında hâlâ yaşam özüyle cılız bir şekilde parıldadığını görebiliyordu. Kapı çerçevesinin tahtası hâlâ parfümünün belli belirsiz kokusunu ve kül sarısı saçının tek bir telini taşıyordu.

Sokağın bariton uğultusu o kadar düşük bir titreşim seviyesine inmişti ki Fortunato dalga uçlarının bir bir içinden geçtiğini hissedebiliyordu. Artık Erika'nın vücudunun beton zemin üzerinde, ayakkabılarının asfaltta bıraktığı izi görebiliyordu. Onların yanındaysa katilinin ayak izleri vardı.

İzler sokaktan Erika'nın vücuduna doğru ilerleyip geri dönüyor ve kaldırımın kenarında arabanın bıraktığı izle buluşuyordu. Fortunato'nun bunun nasıl bir araba olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu, ama bıraktığı izleri görebiliyordu, kalın, siyah ve lifliydi, sanki tüm yol boyunca lastiklerini yakmış gibiydi.

Fortunato bir an durdu ve dönüp, Lenore'un kolları arasında donmuş olan maddi vücuduna baktı. Daha sonra, arabanın izlerinin onu sokağa çıkarmasına, İkinci Bulvar'a götürüp hemen ardından güneye, Delancey'e ulaştırmasına izin verdi. Yavaş yavaş güçten düştüğünü hissediyordu, görüşü bulanıklaşıyor ve şehrin arka plan sesleri işitme sınırlarını sarsmaya başlıyordu. Fiziksel vücudundan son bir kez daha kuvvet almaya çalışarak daha güçlü bir şekilde konsantre oldu.

Araba Bowery'de kuzeye dönüyor ve harap haldeki gri renkli bir deponun önünde duruyordu. Fortunato kaldırıma çıktı ve arabadan

inip binanın ön kapısına doğru ilerleyen ayak izlerini gördü.

Onları izleyerek üst kata çıktı. Devasa lastik bir banta bağlıymış da koşa koşa artık bantın esneyemeyeceği bir sınıra gelmiş gibi hissediyordu. Çıktığı her basamak, onu, bir öncekine göre daha fazla yoruyordu. Sonunda ayak izleri bir çatı katının girişinde kayboldu ve Fortunato tükendiğini fark etti.

Etrafındaki trafik sesi hızla döndü ve geldiği yöne doğru fırlayıp karşı konulamaz bir şekilde vücuduna çekildi. Sekste tükenmiş gibi tatlı bir yorgunluk içerisinde, havuza dalar gibi vücuduna geri döndü. Lenore onun aniden ağırlaşması ile sendelerken, Fortunato bilinçsizliğin içine doğru kayıp gitti.

♣

"Hayır," diyen Lenore yatakta ondan uzaklaştı. "Yapamam."

Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü. Fortunato, onun kendisini taksiye bindirip merdivenlerden dairesine çıkarabilmiş olmasına hayret ediyordu.

"Anlamıyorum," dedi.

"Gücü biriktirir ve sonra seksle onu yakarsın. Anladın mı? Güç, *şakti*. Ama tantra büyüsü ile enerjiyi tekrar içine çekiyorsun. Sadece kendininki de değil, benim sana verdiğim her türlü enerjiyi de içine çekiyorsun."

"Yani geldiğinde, bu *şakti*yi bırakmış oluyorsun."

"Aynen öyle."

"Ve bana, sahip olduğun tüm enerjiyi vermiş durumdasın."

"Doğru, koca adam. Becerile becerile bitmiş durumdayım."

Fortunato telefona uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Katilin nerede olduğunu biliyorum," dedi Fortunato numarayı çevirirken. "Eğer bana onu yakalayacak gücü sen veremiyorsan, başka bir yerden bulmak zorundayım." Bunu bu şekilde söylemiş olmasından pek memnun değildi, ancak o sırada bunu umursayamayacak kadar yorgundu. Yorgundu ve başka bir şey daha vardı. Beyni, gücünün bilgisiyle uğulduyordu ve bu gücün onu değiştirdiğini, kontrolü ele geçirdiğini hissediyordu.

Hattın diğer ucunda telefon çaldı ve Miranda'nın telefonu açtığını duydu. Ahizeyi eliyle kapayıp Lenore'a döndü. "Yardım edecek misin?"

Lenore gözlerini kapadı ve ağzıyla neredeyse gülümsemeyi andıran bir hareket yaptı. “Sanırım bir fahişe kıskanmaması gerektiğini bilmeli.”

“Geyşa,” dedi Fortunato.

“Pekâlâ,” dedi Lenore. “Ona ne yapılacağını göstereceğim.”

♥

Her birinin önünde birer şerit kokain ve güçlü bir tür Vietnam esrarı vardı. Lenore bunun sadece birbirlerine uyum sağlamalarına yardım etmek için olduğuna yemin etmişti. Uzun boylu, siyah saçlı, olgun bir kadın olan Miranda, Fortunato’nun kadınları arasındaki fiziksel olarak en beceriklisiydi. Üstündekileri jartiyeri, uzun çorapları ve göğüs uçlarının kara halkalarını gösterecek kadar ince olan sutyeni kalana kadar yavaşça çıkardı.

Kırk dakika sonra Lenore yatağın ayakucunda baygın halde yatıyordu. Kafası yatağın kenarından sallanırken kolları çarmıha gerilmiş gibi iki tarafa açılmış durumda olan Miranda ise gözlerini kapadı ve “Bu kadar,” diye fısıldadı. “Daha fazla gelemem. Bir daha asla gelemeyebilirim.”

Fortunato dizlerinin üzerinde doğruldu. Vücudu terle parıldıyordu. Bir an derisinin altından sızan altın rengi ışığı görebildiğini düşündü. Lenore’un elbise dolabının üzerindeki aynada kendini gördü ve alnının güçle şişmeye başladığını fark ettiğinde ne panik yaptı ne de şaşırdı.

Artık hazırdı.

♠

Taksi onu iki blok ötedeki Delancey’de indirdi. Güvence olarak Lenore’un 32 kalibrelik tabancasını almış, siyah keten ceketi ile gizlenen pantolonunun arkasına sokmuştu. Ama yapabilirse, işi kendi elleriyle halledecekti. Her halükârda, polislerin, katili tekrar sokaklara salacak şansı olmayacaktı.

Gözleri pek odaklanamıyordu ve ellerini de onlara pek güvenmediği için ceplerinde tutmak zorundaydı. Her nedense, hiç korkmuyordu. Tekrar on beş yaşında gibi hissediyordu, annesinin eğittiği kızlarla o işi yapmaya başladığındaki gibiydi. Annesinin söyleyebilecekleri ya da yapabilecekleri yüzünden aylarca denemekten korkmuştu; bir kez yaptığındaysa bir daha

umursamamıştı.

Yine aynı hissediyordu. Umursamazdı, seksin karanlık kokusu ve sıcak, nemli basıncı ile yüklüydü. Bir katil ile yüzleşeceğim, dedi kendi kendine, ama bunlar sadece kelimelerden ibaretti. İçten içe bunu kadınlarını korumak için yaptığını biliyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

Çatı katına çıkan merdivenleri tırmandı. Saat gece yarısını geçiyordu, ama içeride çelik kapıyı bile sarsan bir sesle Rolling Stones'un "Street-Fighting Man" şarkısının çaldığını duyabiliyordu. Ellerini sıkıp yumruklarıyla kapıya vurdu.

Sert bir şekilde yutkundu ve boğazı buz kesti.

Kapı açıldı.

Diğer tarafta, on yedi ya da on sekiz yaşlarında, solgun tenli, ince, ama kaslı bir çocuk vardı. Uzun sarı saçları ve çenesinin etrafında patlak vermiş sivilceler olmasa güzel sayılabilecek bir yüzü vardı, sivilceler acemice bir makyajla kapatılmıştı. Siyah puantiyeli sarı bir gömlek ve rengi atmış, bol paça bir kot pantolon giyiyordu.

"Bir şey mi istedin?" diye sordu sonunda.

"Seninle konuşmak istedim," dedi Fortunato. Ağzı kurumuştu ve gözleri de hâlâ düzgün odaklanamıyordu.

"Ne hakkında?"

"Erika Naylor."

Çocuk hiçbir tepki göstermedi. "Hiç duymadım."

"Bence duydun."

"Polis misin?" Fortunato cevap vermedi. "O zaman siktir git."

Kapıyı kapatmaya başladı. Fortunato ara sokağı, jokerleri tek sözüyle uzaklaştırmasını hatırladı. "Hayır," dedi, sert bir ifadeyle çocuğun renksiz gözlerine bakarken.

Çocuk tereddüt etti, afallamış görünüyordu, ama teslim de olmuyordu. Fortunato kapıya omzuyla vurdu ve çocuğu geriye doğru itip yere serdi.

Oda karanlıktı ve müziğin sesi sağır ediciydi. Fortunato tepedeki ışığın düğmesini bulup açtı ve beyni gördüklerini idrak edince istemeden geriye doğru bir adım attı.

Lenore'un dairesinin sapkınlığa adanmış bir versiyonuna benziyordu; hayli revaçta olan o seksi okültizm modasının yerine bu odaya işkence, cinayet ve tecavüz hâkimdi. Lenore'un dairesindeki gibi yerde beş köşeli bir yıldız vardı, ama bu yıldız, zemine keskin

bir obje kullanılarak aceleyle ve düzensiz çizgilerle çizilmiş ve sonra da üzerine kan serpilmişti. Kadifelerin, mumların ve egzotik ahşapların yerine odanın bir köşesinde gri çizgili bir döşek, yığın halinde kirli çamaşırlar ve duvara zımbalanmış bir düzine ya da daha fazla Polaroid fotoğraf vardı.

Fortunato neyle karşılaşacağını biliyordu, ama yine de duvara doğru yürüdü. Parçalara ayrılmış on dört çıplak kadından üçünü tanıdı. Sonuncusu, sağ alt köşedeki Erika'ydı.

Müzik bu kadar yüksek sesle çalarken düşünemezdi. Sesin kaynağını ararken etrafa bakındı ve sarışın gencin titrek bacakları üzerinde kalkıp kapıya doğru yalpaladığını gördü. "Dur!" diye bağırdı Fortunato, ancak göz teması olmadan bir şey ifade etmedi.

Öfkelenip paniklemiş bir halde ileri atıldı. Çocuğu belinden yakaladı ve çıplak alçı duvara yapıştırdı.

Ve birden çocuk öfkeden kudurmuş bir hayvana dönüştü; dizleri, tırnakları ve dişleriyle saldırıya geçmişti, içgüdüsel bir şekilde geriye çekilen Fortunato, jilet keskinliğindeki devasa bir sustalı bıçağın ikisinin arasında parlayışını ve sonra da ceketini, gömleğini ve etini keserek kırmızıya bulanmış bir halde geriye çekilmesini izledi.

Öleceğim, diye düşündü. Tabancası pantolonunun arkasında, bıçak tekrar gelip derisini bu sefer daha derinden boylu boyunca kesmeden uzanamayacağı kadar uzaktaydı.

Bıçağa baktı. Daha ne yaptığının farkına bile varamadan bıçağa dikkatli gözlerle bakmaya, konsantre olmaya başlamıştı; tıpkı Lenore'un dairesindeki kitaplarda okuduğu, Jokerkent'in arka sokaklarında yaptığı gibi…

Ve zaman yavaşladı.

Bıçakta sadece kendi kanını değil, diğerlerinin, Erika'nın ve fotoğraflardaki tüm diğer kadınların kanını görüyordu, izleri silinmişti ama hâlâ metalin hafızasında muhafaza ediliyorlardı.

Ağırlaşan havada bir rüya yavaşlığıyla, ancak yine de çocuktan ya da bıçağından daha hızlı hareket ederek karşısındaki delirmiş delikanlıdan uzaklaştı. Elini arkasına uzatınca tabancanın kaygan sapını parmaklarının altında hissetti. Silahı çocuğa doğrultup soluk gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüğü sırada, Rolling Stones bir cenaze ağıtı kadar yavaşlamıştı.

Onu öldürme, diye düşündü birden. Neden yaptığını öğrenene kadar olmaz. Tabancanın namlusunu, gencin sağ omzunu işaret

edene kadar yana kaydırdı ve tetiği çekti.

Ses, Fortunato'nun elinde bir titreşim olarak başladı, bir roket gibi hızlandı, gürlemeye dönüştü, kısa bir gök gürültüsü oldu ve sonrasında zaman tekrar akmaya başladı. Çocuk, merminin etkisiyle geriye doğru sarsılsa da gözlerinde bunu yansıtan bir ifade yoktu. Bıçağını artık işlevsiz kalan sağ elinden sol eline aldı ve tekrar ileriye atıldı.

Çıldırmış, diye korkuyla düşünen Fortunato onu kalbinden vurdu.

Fortunato geriye doğru sendelerken gömleğini çekerek açtı ve göğsü boyunca uzanan, şimdiden kanaması durmuş haldeki o uzun, sığ kesiği gördü, dikişe bile ihtiyacı olmayacaktı. Dairenin kapısını çarparak kapadı ve odanın öteki tarafına doğru yürüyüp pikabın fişini bir tekmeyle prizden çıkardı. Sonra da boğuk sessizliğin içinde, yüzünü ölü gence çevirdi.

İçindeki güç dalgalanıp kabardı. Ölü gencin ellerindeki kadınların kanım, yerdeki çarpık pentagramdan etrafa yayılan kan izlerini, gencin ayakta durduğu yerlerdeki ayak izlerini, kadınların öldüğü yerdeki gölgeleri görebiliyordu. Ve orada, başka bir şey tarafından bırakılmış olan belli belirsiz birtakım izler vardı. Sanki birisi onları silmeye çalışmıştı.

Güç hatları, çöldeki bir otobanda titreşen ısı dalgaları gibi hâlâ pentagramın içinde oyalanıyordu. Fortunato ellerini yumruk yaparken göğsünden kayan soğuk ter damlasını hissetti. Burada *gerçekten* ne olmuştu? Genç çocuk bir şekilde bir iblis mi yaratmıştı? Yoksa çocuğun deliliği, çok daha büyük bir şeye, birkaç rasgele cinayetten çok daha kötü bir şeye mi alet edilmişti?

Bunu ona çocuk söyleyebilirdi, ama çoktan ölmüştü.

Fortunato kapıya gidip elini topuzuna koydu. Gözlerini kapayıp alnını serin metale dayadı. Düşün, dedi kendine.

Üzerindeki parmak izlerini silip tabancayı cesedin yanına attı. Bırak polisler kendi sonuçlarını çıkarsın. Polaroidler onlara düşünmeleri için epey bir malzeme verecekti.

Tekrar oradan çıkmak için döndü ve tekrar odadan ayrılamadı.

Güce sahipsin, dedi kendine. Güce sahip olduğunu bildiğin halde onu kullanmayı reddederek, öylece yürüyüp çıkarabilir misin?

Kollarından ve yüzünden terler akıyordu.

Güç *yod*da, *rasa*da, spermdeydi. İnanılmaz bir güç, kontrol etmeyi bildiğinden çok daha fazlası. Ölüyü diriltmeye yetecek kadar.

Hayır, diye düşündü. Yapamam. Sadece düşüncesi bile midesini bulandırdığı için değil, aynı zamanda bunun kendisini değiştireceğini bildiği için de. Bunu yaparsa geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiş olacaktı, tamamen insan olmayı bırakacağı bir noktaya.

Ama güç onu şimdiden değiştirmişti. Şimdiden, ona sahip olmayanların asla anlayamayacağı şeyleri görmüştü. Güç yozlaştırır, denmişti ona, ama şimdi bunun ne kadar saf bir düşünce olduğunu görüyordu. Güç aydınlatırdı. Güç dönüştürürdü.

Ölü çocuğun kemerini çözdü, bol paça pantolonun fermuarını açtı ve pantolonu çıkardı. Çocuk ölürken pantolonuna pislemişti, koku Fortunato'nun yüzünü buruşturmasına neden oldu. Kotu köşeye fırlattı ve çocuğu yüzüstü çevirdi.

Bunu yapamam, diye düşündü Fortunato. Ama şimdiden sertleşmişti. Ölü çocuğun bacaklarının arasına girerken yüzünden yaşlar süzüldü.

♣

Neredeyse hemen geldi. Bu onu hayal edebileceğinden çok daha fazla güçsüz düşürmüştü. Emekleyerek uzaklaştı; midesi bulanmış, yaptığından iğrenmiş ve tükenmiş bir halde pantolonunu çekti.

Ölü çocuk aniden kıpırdamaya başladı.

Fortunato duvara ulaşınca kendisini zorlukla ayağa kaldırdı. Başı dönüyor ve kafası acıyla zonkluyordu. Yerde bir şey gördü, ölü çocuğun pantolonundan düşmüş bir şey. On sekizinci yüzyıldan kalma bir madeni paraydı, o kadar tazeydi ki tavan arasının keskin ışığında kırmızımsı görünüyordu. Sonradan bir anlam ifade edebileceğini düşünerek madeni parayı cebine attı.

"Bana bak," dedi ölü çocuğa.

Ölü çocuğun eli yeri pençelerken ahşap zeminden kanlı kıymıklar fırlıyordu. Çocuk yavaşça kendisini ellerinin ve dizlerinin üzerine çekti ve sonra hantalca yalpalayarak ayağa kalktı. Döndü ve boş gözlerle Fortunato'ya baktı.

Gözleri korkunçtu. Ölümün hiçlik olduğunu söylerlerdi, birkaç saniyesi bile çok fazla gelmişti.

"Konuş benimle," dedi Fortunato. Yoluna devam etmesini

sağlayan şey artık öfkesi değil, öfkesinin hamasiydi. “Lanet olsun, konuş benimle. Bana bütün bunların ne anlama geldiğini söyle. Neden olduğunu söyle.”

Ölü çocuk Fortunato’ya boş boş baktı. Bir an için gözlerinde bir şey titreşti ve ölü çocuk “TIAMAT,” dedi. Kelimeyi fısıldamıştı ama söylediği şey gayet net duyulmuştu. Sonrasında ölü çocuk gülümsedi. İki eliyle kendi boğazına uzandı, boynunun derisini yarıp gırtlağını etrafa kanlar saçarak söktü ve Fortunato’nun gözleri önünde, kendi gırtlağını yırtıp ikiye böldü.

♥

Lenore uyuyordu. Fortunato kıyafetlerini çöpe attı ve otuz dakika boyunca, sıcak su tükenene kadar duşun altında kaldı. Daha sonra Lenore’un oturma odasında, mum ışığı altında oturdu ve okudu.

TIAMAT ismini Crowley’in büyüsünün Sümer’deki kökenleri üzerine yazılmış bir metinde buldu. Yılan, Leviathan, KUTULU. Canavar, şeytan.

İdrakine meydan okuyan bir şeyin henüz sadece çok çok küçük bir parçasını bulduğunu şüphe götürmeyecek bir şekilde biliyordu.

En sonunda uyudu.

♠

Lenore’un bavulunun kilitlerini kapatma sesine uyandı.

“Görmüyor musun?” diye açıklamaya çalıştı Lenore. “Ben sadece, senin eve gelip tekrar şarj olmak için kullandığın bir duvar priziyim. Bu şekilde nasıl yaşayabilirim? Sen benim her zaman istediğim şeye sahipsin, gerçek büyü yapabilecek gerçek güce. Ve buna istemeden, şans eseri sahip oldun. Benimse sırf lanet olası bir uzay virüsü kapmadım diye tüm hayatım boyunca yaptığım çalışmaların, egzersizlerin hiçbir anlamı yok.”

“Seni seviyorum,” dedi Fortunato. “Gitme.”

Lenore ona kitapların kendisinde kalabileceğini, isterse dairesini de kullanabileceğini söyledi. Hatta mektup yazacağını da ekledi, ama Fortunato’nun onun bu söylediğinin yalan olduğunu anlaması için büyüye ihtiyacı yoktu.

Derken Lenore gitmişti.

◆

Fortunato iki gün boyunca uyudu. Sonunda, üçüncü gün olduğunda Miranda onu buldu ve Fortunato neler olduğunu anlatacak güce kavuşana kadar seviştiler.

“Ölü olması yeter,” dedi Miranda, “geri kalanı umurumda değil.”

Genç kadın o gece müşterisine gitmek üzere onun yanından ayrıldığında, Fortunato bir saat boyunca yerinden kımıldayamaz halde oturma odasında oturdu. Kısa süre sonra, ölü çocuğun evinde izlerini gördüğü diğer varlığı aramaya çıkması gerektiğini biliyordu. Bu fikrin düşüncesi bile onu tiksinti ile felç etmeye yetiyordu.

Sonunda Crowley’in *Büyü* kitabına uzandı ve beşinci bölümü açtı. “Er ya da geç,” diyordu Crowley, “o nazik ve doğal gelişim sürecini bir çöküntü takip eder - Ruhun Kara Gecesi, işe yönelik sonsuz bir bıkkınlık ve tiksinti.” Ama eninde sonunda bunu “yeni ve çok daha üstün bir durum, sadece ölüm süreci ile mümkün kılınabilecek bir durum,” takip ederdi.

Fortunato kitabı kapattı. Crowley biliyordu, ama Crowley ölmüştü. Kendisini kıraç kayalıklarla kaplı bir gezegende yaşayan son insanmış gibi hissediyordu.

Ama o son insan değildi. O yeni bir şeyin, insandan daha iyi olma potansiyeline sahip bir şeyin ilk örneklerinden biriydi.

Şu protesto gösterisindeki kadın, C.C. Kendi insanları için yararlı bir şeyler yapabileceğini söylemişti. Yüzlerce jokeri Vietnam’ın sıcak ve rutubetli havasında ölmekten kurtarmak, ona neye mal olurdu? Pek bir şeye mal olmazdı. Hatta hemen hemen hiçbir şeye mal olmazdı.

Ceketinin cebindeki el ilanını buldu. Yavaşça, gitgide artan bir kararlılıkla numarayı çevirdi.

[31] 1967 yılında ABD’de oluşan hippi hareketini tanımlamak için kullanılan terim - ed.n.

[32] Popüler kültürde, Kova Çağı, ABD’de 1960’lar ve 1970’lerde “New Age” hareketinin revaçta olduğu döneme atıfla kullanılır - ed.n.

BAŞKALAŞIMLAR

Victor Milán

Kasım gecesi rüzgârı pantolonunda kamçı gibi şaklayıp ince bacaklarını triffid[33] asmaları gibi yakarken, insanların arasından zar zor geçerek kampüsten pek de uzak olmayan küçük bir kulübün kapısından içeri girmeyi başardı. İçerideki karanlık bir yara gibi zonkluyor, gürültüye eşlik eden kırmızı ve mavi ışıklarla bir nabız gibi atıyordu. Kapıdan içeri girdiği gibi olduğu yerde durakladı; annesi onu üç yıl önce Massachusets Teknoloji Enstitüsü'ne postalarken üzerinde olan topak topak olmuş turuncu-yeşil ekoseli montu, dar omuzlarına adeta ölü bir cüce gibi tutunmuştu. *Bu kadar ödlek olma, Mark*, dedi kendi kendine. *Bunu bilim için yapıyorsun*.

Sahnedeki grup "Crown of Creation"a[34] saldırıp onu boğuşa boğuşa yere yıkarken, Mark da elinde çay fincanıyla içgüdüsel olarak kulübün en karanlık köşesini aramaya koyuldu - en azından kola veya kahve sipariş etmenin ne kadar demode olduğunu öğrenmişti.

Ancak, haftalar süren araştırmalarına rağmen hareketlerin hiçbirini öğrenememişti. Paçaları bileklerinin üstünde biten pantolonu ve yan tarafları sürekli rüzgâra kapılmış bir yelken gibi bombelenen türden pastel renkli polyester gömleği yüzünden, insanlar her an onu bir narkotik polisi zannedebilirdi. Sonuçta Woodstock'tan sonraki sonbahar mevsimindeydiler ve Gordon Liddy de Nixon'a insanların savaşa olan ilgilerini dağıtacak bir konu vermek için Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi'ni (DEA) bu yıl icat etmişti. Fakat Berkeley ve San Francisco havalı şehirlerdi, üniversite şehirleriydi; *onlar* bir bilim öğrencisini görür görmez tanırlardı.

Cam Soğan adındaki kulüpte dans pisti denebilecek bir yer yoktu; insan vücutları ya masaların arasındaki alacakaranlık kızılı-çivit mavisi parıltıda sağa sola sallanıyor ya da ufak sahnenin önündeki boş alana tıkışıyordu; üzerlerindeki boncuklar ve geyik derisi püsküller hışırdarken, ara sıra da Kızılderili mücevherlerinin donuk parıltısı görülüyordu. Mark kendini hareketin merkezinden

olabildiğince uzak tutmaya çalışsa da, kendine yaraşır bir şekilde yanından geçtiği herkese çarpıp, arkasında bir dizi ters bakış ve utangaç "kusura bakmayın"lar bırakmaktan kaçamadı. Kepçe kulakları yanarken tam amacına, bir Ma Bell kablo makarasından yapılmış, her an çökecek gibi duran, yanında tek çizikli yeşil bir toplantı sandalyesi ve üzerinde boş bir fıstık ezmesi kavanozuna tıkıştırılmış sönük bir mum bulunan ufak masaya ulaşmak üzereyken birine şiddetli bir şekilde çarptı.

Önce kemik çerçeveli devasa gözlükleri burnundan aşağı doğru kaydı ve karanlıkta kayboldu. Sonra da dengesini kaybederek iki eliyle, çarptığı kişiye tutundu. Çay fincanı elinden düşerek tangır tangır yere düştü. "Ah pardon, lütfen kusuruma bakmayın, özür dilerim…" sözleri, bozuk bir makineden çıkan top sakızlar gibi döküldü ağzından.

Cılız ellerinin sıkıca tutunduğu kişide bir yumuşaklık olduğunu fark ederken, bir misk ve paçuli kokusu ortamdaki pis havadan sıyrılarak, algı merkezinin derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Kendi kendine kızdı: *Gidip güzel bir kadına çarpmak zorundaydın, değil mi?* En azından *kokusu* güzel olan bir kadına.

Sonra kadın onun koluna hafifçe vurarak üzgün olduğunu mırıldandı. Derken insan vücutlar onların etrafında dönüp dolaşırken ikisi de yere eğilip fincanı ve gözlüğü aramaya koyuldular, bu sırada kafaları çarpışınca özürler eşliğinde geri çekildiler. Az sonra Mark heyecanlı parmaklarıyla gözlüğünü bularak -mucizevi bir şekilde sapasağlamdı- gözlerinin önüne geri oturttu, gözlerini kırpıştırdı ve kendini Kimberly Ann Cordayne'in yüzünden on santim uzakta dururken buldu.

Kimberly Ann Cordayne: Evet, hayallerindeki kız. Karşılık bulamadığı çocukluk aşkı; ikisinin de oturduğu mütevazı Güney California banliyösünde, beş yaşında küçük bir kız çocuğuyken üzerinde askısız elbisesiyle üç tekerlekli bisikletini sürerken gördüğü o ilk günden beri âşık olduğu Kimberly. Bisikletinin selesinde oturan kızın Hallmark Kartları'ndan çıkma mükemmelliği onu öylesine büyülemişti ki, ahududulu dondurması külahından kaldırımın korkunç sıcağına düşmüş ama Mark bunu fark etmemişti bile. Kız bisikletiyle onun çıplak ayaklarının üzerinden geçmiş ve varlığına bile aldırış etmeden küstah burnunu havaya dikerek yoluna devam etmişti. O günden beri kalbi yitikti.

İçinde umut ve çaresizliğin köpüklü dalgalar gibi yükseldiğini hissetti. Doğruldu, hiçbir şey söyleyemeyecek kadar dili tutulmuştu.

Sonra Kimberly, “Mark! Mark Meadows! Siktir ya, seni görmek çok güzel!” diye bağırdı ve onu kucakladı.

Mark olduğu yerde bir aptal gibi gözlerini kırpıştırarak öylece durdu. Daha önce akrabası olmayan bir kadın tarafından kucaklanmamıştı. Kasılarak yutkundu. *Ya ereksiyon olursam?* Geç de olsa, genç kadının sırtına cılız parmaklarıyla hafifçe vurdu.

Kimberly onu itip biraz geri çekildi. “Dur sana bir bakayım, kardeşim. Hah, hiç değişmemişsin.”

Mark irkildi. Çelimsizliği, sakarlığı, asker tıraşı, sözüm ona ergenlik sonrasının yetişkin yüz hatları olacak cılız çehresine halen yayılmış durumda olan sivilceleri ve en yeni, en sinir bozucu eksikliği olan, biraz olsun havalı görünmekteki mutlak beceriksizliği ile alay etme seansı az sonra başlayacaktı. Kimberly Ann, lise yıllarındayken o eski kayıtsızlığını terk etmiş ve onun en büyük işkencecisine dönüşmüştü - daha doğrusu bu rol, Kimberly’nin, aşırı gelişmiş kol kaslarına tutunup cilveleşerek cesaretlendirdiği bir grup sporcu tip tarafından üstlenilmişti.

Şimdiyse Mark’ı köşedeki masaya doğru çekiştiriyordu. “Haydi dostum. Şu eski kötü günlerden konuşalım.”

Mark’ın hayatının dörtte üçü boyunca umutsuz bir şekilde umduğu bir fırsattı bu. Sahnedeki grup Beatles’ın “Blackbird” şarkısına saldırırken, hayatında aşk ve güzellikten anladıklarının en mükemmel örneği ile yüz yüzeydi - ve söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Fakat Kimberly Ann konuşmayı üstlenmekten gayet mutluydu. Rexford Tugwell Lisesi’nden sonra yaşadığı değişimlerden bahsediyordu. Whitter College’da tanıştığı acayip insanların onu nasıl değiştirdiğinden ve gözlerini açtığından… Buraya, Bay Area’ya, Hareket’in[35] parlayan merkezine gelmek için son sınıfı nasıl yarıda bıraktığından… O zamandan beri nasıl kendini keşfettiğinden…

Belki Mark hiç değişmemişti ama Kimberly kesinlikle değişmişti. Düz siyah atkuyruğu, pildi etekleri, pastel ruj ve ojeleri, gelecek vaat eden bir Bank of America yöneticisinin tek kızının o ciddi, hostesvari mükemmelliği gitmişti. Uzayan saçları, bulutu andıran geniş, acayip bir Yoko Ono yelesi halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerine mantar ve gezegen desenleri işlenmiş fırfırlı bir köylü bluzu ve Mark’a Disneyland’deki havai fişek gösterilerini hatırlatan alacalı renklerle boyanmış hacimli bir etek giymişti.

Ayrıca Mark az önce genç kadının ayağına bastığı için Kimberly'nin ayaklarının çıplak olduğunun da farkındaydı. Hayal edebileceğinden çok daha güzel görünüyordu.

Kış göğünü andıran, geçmişte onu sık sık olduğu yerde donduran o soluk gözleriyse şimdi öylesine bir sıcaklık taşıyordu ki onlara zar zor bakabiliyordu. Cennetteydi, ama nedense buna inanmıyordu. Kendisine yaraşır bir şekilde, içinde bulunduğu durumu sorgulamak zorundaydı.

"Kimberly…" diye söze başladı.

Genç kadın iki parmağını havaya kaldırdı. "Orada dur bakalım, ahbap. O ismi, burjuva alışkanlıklarım ile beraber geçmişimde bıraktım. Artık adım Günebakan."

Mark başını sallarken âdemelması da boynunda gidip geldi. "Tamam - Günebakan."

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, dostum?"

"Bir deney."

Genç kadın, onu reçel kavanozundan bozma şarap kadehinin üzerinden süzdü, aniden dikkat kesilmişti.

"Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ndeki lisans çalışmamı geçenlerde tamamladım," diye açıkladı Mark aceleyle. "Berkley'deki Kaliforniya Üniversitesi'nden biyokimya doktoramı almak için buradayım."

"Bunun buradaki ortamla ne ilgisi var?"

"Şey, DNA'nın genetik bilgiyi nasıl kodladığını çözmeye çalışıyorum. Birkaç makale falan yayımladım." Aslında onu enstitüde Einstein'la kıyaslamalardı ama Mark'ın bunu kendi ağzıyla söylediğini asla duyamazdınız. "Fakat bu yaz, çok daha fazla ilgimi çeken bir şey keşfettim. Zihnin kimyası." Kimberly'nin gözleri, mavi bir boşluktan ibaretti… "Psikedelikler. Psikoaktif uyuşturucular. Konu hakkında yazılan her şeyi okudum - Leary'yi, Alpert'i, Solomon külliyatını. Bunlar beni gerçekten… nasıl denir? Gerçekten tahrik etti." Öne eğildi. Parmakları bilinçsizce, plastik koruyucuları içinde göğüs cebine yerleştirilmiş olan keçeli kalemleriyle oynuyordu. Heyecanlanmıştı, makaradan yapılmış masanın üstüne istemeden tükürüklerini saçıyordu. "Gerçekten çok hayati bir araştırma alanı. Çok önemli soruların cevaplanmasına yardımcı olabileceğini düşünüyorum - 'Biz kimiz? Nasıl ve neden buradayız?' gibi sorular."

Genç kadın kaşlarını hafifçe çatıp yarım bir gülümsemeyle baktı.

“Hâlâ anlamış değilim.”

“Çalışmalarıma bir bağlam sağlamak için saha araştırması yapıyorum. Uyuşturucu kültürü üzerine… ee, şey, karşı kültür üzerine. Halüsinojen kullanımının, insanların bakış açısını nasıl etkilediğini anlamaya çalışıyorum.”

Mark dudaklarını ıslattı. “Gerçekten heyecan verici bir şey. Daha önce var olduğundan haberdar olmadığım bir dünya var burada. Ama nedense, şey, temas kuramıyorum. Tüm Grateful Dead albümlerini aldım ama hâlâ kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Ne-neredeyse tüm bu hippi olayının bir parçası olmak istiyormuşum gibi hissediyorum.”

Genç kadın alaycı bir ses çıkararak “Hippi mi?” dedi. “Mark, sen neredeydin? 1969 yılındayız. Hippi hareketi iki yıldır ölü vaziyette.” Kafasını salladı. “Araştırmaya çalıştığın uyuşturucuların herhangi birini kullandın mı hiç?”

Mark kızardı. “Hayır. Ben… Ee… O aşamaya geçmeye hazır değilim.”

“Zavallı Mark. Çok gerginsin. Sanırım size bunun nasıl bir şey olduğunu göstermeye çalışırken işim hayli zor olacak, Bay Jones.”

Burnu, elmacıkkemikleri ve diğer yüz hatları mutlu bir ifadeye bürünürken aniden yüzü aydınlanan Mark, at dişlerini göstererek güldü. “Yani bana yardım edeceğini mi söylüyorsun?” Genç kadının elini yakaladı, fakat sonra sanki iz bırakacaklarından korkarmış gibi hemen parmaklarını çekti. “Bana etrafı gezdirecek misin?”

Kimberly başıyla onayladı.

“Harika!” Mark fincanı eline alıp sakar bir şekilde üst dişlerinden birine çarptı ve boş olduğunu fark edince tak diye eski yerine geri koydu. “Şeyi merak ediyordum… ee… benimle… şey, neden benimle daha önce… şey, hiç bu şekilde *konuşmadığım*.”

Kimberly onun ellerinden birini iki eli arasına alınca Mark kalbinin duracağını sandı. “Ah, Mark,” dedi genç kadın, neredeyse şefkatli bir sesle. “Her zaman çözümlemeye çalışırsın. Gözlerim açıldığından beri, herkesin kendine göre bir güzelliği olduğunu fark ettim sadece; halka zulmeden o domuz polisler hariç. Ve görüyorum ki hâlâ düzgün bir adamsın. Davayı satmamışsın, adamım. Bunu görebiliyorum; auranda okuyabiliyorum. Sen hâlâ eski Marksın.”

Kafası, kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Beyninin şüpheci olan sol tarafı, Kimberly’nin evini özlediği hipotezini ortaya attı; kendisi genç kadının çocukluğunun ve belki

de çok büyük bir parçasını kesip attığı geçmişinin bir parçasıydı. Ama bu düşünceyi bir kenara itti. O asla incitilemez, asla yanına yaklaşılamaz Kimberly Ann'di. Her an Mark'ın bir düzenbaz olduğunu fark edebilirdi.

Ama genç kadın bunu fark etmedi. Gece boyunca konuştular - daha doğrusu Kimberly konuştu ve o dinledi, inanmak istiyor ancak halen inanmıyordu. Sahnedeki grup çok gecikmiş bir ara verdikten sonra, biri ses sistemine Destiny'nin son albümünün ön yüzünü koydu. *Gestalt* kendini geri çevrilemeyecek bir şekilde belleğe yazmaya başladı: Dünyasındaki en güzel kadının saçlarında ve yüzünde karanlık gölgeler ve renkli ışıklar oynaşırken, bütün bunların ardında Thomas Marion Douglas o boğuk bariton sesiyle aşka, ölüme ve altüst olmaya dair, ima edilmese daha iyi olacak eski tanrılara ve kaderlere dair şarkılar söylüyordu. O gece, Mark'ı değiştirdi. Fakat bunu henüz bilmiyordu.

İçi neredeyse sevince kapılamayacak, hatta şaşıramayacak kadar büyük bir hayretle dolmuş haldeyken, sahnedeki grup ikinci kısa programının yarısına geldiği sırada, Kimberly aniden ayağa kalkıp onun elini tuttu. "Bu iş iyice sıkmaya başladı. Şu herifler asıl olayın nerede olduğunu bilmiyorlar. Benim eve gelip biraz şarap içmeye ve kafayı bulmaya ne dersin?" Gözleri meydan okur gibiydi, hatta kırmızı bağcıklı botlarını ayaklarına geçirirken o eski kendini beğenmişliğinden, o eski soğukluğundan izler taşıyordu. "Yoksa bunu yapamayacak kadar temiz bir çocuk musun?"

Mark dilinin ortasında pamuktan bir yumak varmış gibi hissetti. "Ah, ben… Hayır. Memnun olurum."

"Harika. Senin için hâlâ umut var demek ki."

Serseme dönen Mark, genç kadınla beraber kulüpten çıktı; pencerelerinin üzerinde devasa, sürgülü San Quentin ızgaraları bulunan bir içki dükkânına girdiler ve dükkânın kelleşmekte olan, soluk yüzlü sahibinden tatsız bakışlar eşliğinde bir şişe Ripple satın aldılar. Mark bakirdi. Tabii kendine göre fantezileri vardı, Çin Mahallesi'nin ücra bir köşesindeki dairesinde, harap olmuş yatağının altındaki bilimsel makaleler arasında, sayfaları birbirine yapışmış *Playboy* dergileri duruyordu mesela. Fakat fantezilerinde bile göz kamaştırıcı Kimberly Ann ile beraber olacağını düşünmeye cesaret edemezdi. Şimdiyse, yanlarından geçerken Giinebakan'a selam veren ucubeleri ve sokak insanlarım neredeyse hiç fark etmeden, adeta ağırlıksızmışçasına genç kadının yanında süzülüyordu.

Harap durumdaki arka merdivenleri yine zar zor fark edebilmişti ki, Günebakan'ın ağzından, "… kocamla da tanışırsın. Onu çok seveceksin; çok sağlam bir heriftir," kelimelerinin döküldüğünü işitti.

Bu kelimeler beyninde kurşundan bir tokmak gibi patladı. Tökezledi. Kimberly güldü ve onu kolundan yakaladı. "Zavallı Mark. Hep çok gerginsin. Haydi, neredeyse geldik."

Böylece kendini bir elektrikli ocak, bir de banyosundaki sızıntılı musluktan ibaret olan ufacık, tek göz bir dairede buldu. Duvarların birinde, cüruf briketlerinin arasına sıkıştırılmış bir kapıya dayalı şekilde duran, üzerinde madras baskılı bir pike bulunan, adeta kurtarılmış bir döşek duruyordu. Azizlik mertebesine erişmiş Che'nin dev bir posterinin altındaki örtünün üzerindeyse, bağdaş kurmuş şekilde Philip, yani Günebakan'ın Kocası oturuyordu. Koyu renkli gözleri haşin bakıyordu; kaslı göğsünde gerili duran siyah tişörtünün üstünde, altında *Huelga*[36] yazan, kan kırmızısı bir yumruk vardı. Küçük, hayli kullanılmış ve tepesine anten yerine bir askı yerleştirilmiş portatif bir televizyonda, bir protesto gösterisine ait görüntüleri seyrediyordu.

İçeri girdikleri sırada, "Çok iyi," diyordu. "Kertenkele Kral kafasını toparlamış. Şu 'Gene-için-temizlen sistem-içinde-çalış'[37] diye gezen Kaplumbağa gibi aslar, asıl önemli olanı şeyi bilmiyorlar; faşist Amerika'ya meydan okumayı. Sen de kimsin be?"

Günebakan onu bir köşeye çekip hararetli bir fısıltıyla Mark'ın bir polis casusu değil, eski, çok eski bir arkadaş olduğunu açıkladıktan ve "O yüzden beni utandırma, aşağılık herif," dedikten sonra, Philip, Mark'ın elini sıkmayı kabul etti. Mark kafasını uzatıp televizyona baktı; kendisi ile röportaj yapılan sakallı adam ona nedense tanıdık geliyordu.

"Kim bu?" diye sordu.

Philip dudağının bir köşesini kaldırdı. "Tom Douglas tabii ki. Destiny'nin solisti. Kertenkele Kral." Mark'ı üç numara saçlarından mokasen ayakkabılarına kadar süzdü. "Belki de sen daha önce hiç duymamışsındır."

Mark gözlerini kırpıştırdı ve hiçbir şey söylemedi. Destiny ve Douglas'ı biliyordu; araştırmasının bir parçası olarak kısa süre önce yeni albümleri *Black Sunday*'i almıştı, vişneçürüğü renginde düz bir arka planın üzerinde, simsiyah devasa bir güneş olan bir kapağı vardı. Ama bunu söyleyemeyecek kadar utanıyordu.

Günebakan'ın gözleri uzaklara daldı. "Onu bugünkü gösteride görecektin. Polislere karşı Kertenkele Kral olarak savaşıyordu. Cidden olağanüstü."

Kibarlıkları aradan çıkardıktan sonra, Philip ve Kimberly cam ve lastik bir hortumdan oluşan bir düzenek çıkardılar ve çanağına esrar doldurup yaktılar. Günebakan otu Mark'a bizzat uzatsaydı, Mark bunu kabul ederdi. Ama şimdi kendini bir kez daha garip ve yabancı hissediyordu, sanki cildi üzerine tam oturmuyormuş gibi… Bu yüzden teklifi reddetti. Ev sahibi ve sahibesi yatakta oturup esrar içerken, o da köşedeki *Daily Workers* yığınının yanına oturdu, bodur ama haşin bir adam olan Philip'in kendisine silahlı mücadelenin gerekliliği hakkında verdiği derse neredeyse kafası patlayacakmış gibi hissetmeye başlayana kadar katlandı, aldıkları tatlı şarabın tümünü kendi başına içti -normalde içki de içmezdi- ve sonunda Kimberly'nin, kocasına sokulup onunla oynaşmaya başladığını görünce rahatsız olarak birkaç bahane sıralayıp sendeleye sendeleye daireden çıktı ve bir şekilde evinin yolunu buldu. Şafağın ilk ışıkları kendi köhne dairesinin pencerelerinden içeri sızarken, Ripple şişesinden içtiği şarabı çatlak porselen tuvaletin içine geri çıkardı ve tuvaleti temizlemek için sifonu on beş kere çekmesi gerekti.

Mark'ın Günebakan'la, yani eski adıyla Kimberly Ann Cordayne'le olan flörtleşmesi işte böyle başladı.

♠

"*Seni istiyorum…*" Rüzgârla etrafa saçılan bu küstah ve davetkâr kelimeleri söyleyen ses, yılbaşı borazanı gibi gürültü çıkaran Japon yapımı ufak transistörlü radyonun kalitesizliğine rağmen, viskiyi andıran erimiş bir kehribar niteliği taşıyordu. Wojtek Grabowski yağmurluğunu iki taraftan çekerek geniş göğsüne iyice oturttu ve duymamaya çalıştı.

Bu sırada zombi bir dinozor gibi şaha kalkan vinç, ucundaki metal kirişi onun üstüne doğru savurdu. Vojtek vinç operatörüne, dalgıçların su altında yaptıkları gibi abartılı hareketlerle cevap verdi. Radyodan gelen ses, "*Seni istiyorum…*" diye ısrar ediyordu. Anlık bir rahatsızlık hissetti. Sunucu o profesyonel delikanlı sesiyle, "*Geçmişi hatırlatan bir parça - 1966 yılından, Destiny'nin ilk hit şarkısı,*" demişti. Şu Amerikalılar, diye düşündü Wojtek, 1966'nın antik çağlara karıştığını sanıyorlar.

“Şu rezalet müziği kapatsanıza,” diye homurdandı biri.

“Siktir git,” dedi radyonun sahibi. Yirmi yaşındaydı, iki metre boyu vardı, Vietnam’dan geleli altı ay olmuştu. Deniz piyadesiydi. Khe Sanh Muharebesi’ne katılmıştı. Tartışma başlamadan sona erdi.

Grabowski oğlanın radyoyu kapatmasını istiyordu, ama kendisini öne çıkarmaktan hoşlanmazdı. Saygı duyulan biriydi - sağlam bir işçiydi, cuma geceleri şantiyedeki en güçlü adamdan çok daha fazla içki içebilirdi. Ama kendini tuttu.

İşçiler aşağı inen kirişi yakalayıp yerine sabitler ve körfezden gelen soğuk rüzgâr Wojtek’in yağmurluğunun ince naylonuyla yaşlanan derisini delip geçerken, Wojtek kendini burada bulmasının ne kadar garip olduğunu düşündü - o, zengin bir Varşova ailesinin ortanca çocuğuydu, sıska ve ufak tefek olanı, çalışkan olanı. Bir doktor, bir profesör olacaktı. Biraz biraz kıskansa da büyük bir hayranlık duyduğu, bir süvarinin siyah bıyığına sahip olan iriyarı, cesur ve havalı erkek kardeşi Kliment ise Subay Akademisi’ne gidiyordu; bir kahraman olacaktı.

Sonra Almanlar gelmişti. Kliment, Katin Ormanı’nda Kızıl Ordu tarafından kafasının arkasından vurulmuştu. Kız kardeşi Katia ise Wehrmacht’ın sahra genelevlerinden birinde kaybolmuştu. Sovyetler Vistula’da oyalanır ve kendi kirli işlerini Nazilere yaptırırken, anneleri Varşova’ya yapılan son bombardımanda ölmüştü. Küçük bir devlet memuru olan babası savaştan canlı çıkmıştı ancak birkaç ay sonra kukla Lubin yönetimi tarafından, ensesine yediği bir kurşunla temizlenmişti.

Üniversite hayalleri yıkılan genç Wojtek, altı buçuk senesini ormanlarda partizanlık yaparak geçirmiş, bu süreyi bir kaçak olarak tamamlamış ve tek umudu hayatta kalmak olan bir adam olarak kendini yabancı bir ülkeye sürmüştü.

“*Seni istiyorum.*” Aynı sözlerin sürekli tekrar edilmesi sinirlerini bozmaya başlamıştı. O, Mozart ve Mendelssohn dinleyerek büyümüştü. Hem şarkının mesajı da… Bu bir aşk şarkısı değil, şehvet şarkısıydı - azgınlığa bir davetti.

Aşk onun için daha fazla şey ifade ediyordu - gözlerini buğulandıran bir anlık serin ıslaklık, rüzgârın soğuk eli tarafından siliniverdi. Stuka’ların bir köy kilisesinden geriye bıraktığı bir binanın içinde, partizan sevgilisi Anna ile nasıl evlendiğini hatırladı; tören sonrasında rahip eskimiş cüppesini bacaklarından yukarı çekip, mucizevi bir şekilde sağlam kalmış orgda Bach’ın *Toccata ve*

Füg'ünü çalmış, bir deri bir kemik kalmış bir kız da körüğü çalıştırmak için eğilmişti. Sonraki gün faşistlere pusu kuracaklardı, ama o gece, işte o gece…

Yukarıda başka bir kiriş daha belirdi. Anna ondan önce gitmişti, yardımsever İngiliz ajanlar tarafından 1945 Haziran'ında, karnında çocuğu ile Amerika'ya kaçırılmıştı. Wojtek de savaşabildiği kadar savaşmış, sonra o da Anna'nın peşinden gitmişti.

Şimdiyse adeta bir sevgili gibi sevdiği bir ülkede yaşıyordu. Başka hiçbir şeyi yoktu. Yirmi üç yıldır, sevdiği kadının ve muhtemelen doğurduğu çocuğun izine rastlayamamıştı. Ama, Yüce Meryem aşkına, öyle bir aramıştı ki…

"*Seni istiyoooruuuum…*"

Gözlerini kapattı. Eğer şu banal sözlere bir kez daha katlanmak zorunda kalırsam…

"*… benimle ölmeni istiyorum.*"

Müzik gittikçe hafifledi ve garip bir iniltiye dönüştü. Bir an, sanki rüzgâr gömleğinin içindeki teri buza dönüştürmüş gibi hareketsiz kaldı. Basit bir şuruplu tatlıya benzeyen şey, çok daha şeytani bir şeye dönüşmüştü. Gençliğin sözcüsü olarak görülen bir adam, aşkın -hatta şehvetin- tatlı sözlerini bir *totentanz*'a, bir ölüm rimeline indirgiyordu.

Kiriş bir direğe çarpınca çatlak bir çan gibi çınladı. Grabowski titreyerek kendine geldi ve vinci kullanan adama durmasını işaret etti. Aynı anda gerildi ve sunucunun Tom Douglas ismini söylediğini duydu.

Hatırlayacağı bir isimdi bu.

Mark bunun bir flörtleşme olduğunu umuyordu. İki gün sonra Günebakan onu sponsoruyla yaptığı bir görüşmeden çıkarken yakaladı ve parkta bir yürüyüşe götürdü. Gece kulüplerine ve gecenin geç saatlerinde yapılan rap seanslarına, People's Park'taki protesto yürüyüşlerine, konserlere giderken peşine takılmasına izin verdi. Her zaman bir arkadaşı, çırağı, tertemiz düzgün bir çocuk olmaktan kurtarmayı şahsi bir görev bellediği bir çocukluk arkadaşı olarak… Ama maalesef, kocasına ait o yüce rolde değil.

Ancak Mark hâlâ umutluydu. Kaslı Philip'i bir daha görmedi. Hatta Günebakan'ın erkek arkadaşlarını bir seferden fazla gördüğü olmuyordu. Hepsi sert, tutkulu, zeki adamlardı (ve bunu

karşılarındaki insana söylemek için can atıyorlardı). Kendilerini davalarına adamışlardı. Ve kaslıydılar; Kimberly'nin *o* alandaki zevkleri değişmemişti. Bu durum Mark'ı çok kere umutsuzluğa sürüklemişti, ama cılız göğsünün altında, Kimberly'nin bir gün sağlam bir kayaya ihtiyaç duyacağı ve adeta karayı bulan bir deniz kuşu gibi kendisine geleceği fikrini besliyordu.

Ama hâlâ, özendiği o dünyayla kendisi arasındaki, Günebakan'ın içinde yaşayıp temsilcisi olduğu o dünyayla kendisi arasındaki uçurumun karşı tarafına geçememişti.

O kışı umutla ve annesinin gönderdiği parça çikolatalı yulaf unlu kurabiyelerle geçirdi.

Ve müzikle… Mitch'in şarkılarına beraberce eşlik ettikleri ve Lawrance Welk'in J.F.K. ile aynı zirveyi paylaştığı bir evde yetişmişti. Ebeveynlerinin evindeki havanın rock 'n' roll tarafından kirletilmesine asla izin verilmezdi. Laboratuarı ve kişisel fantezileri dışındaki her şeyde olduğu gibi, rock n' roll hakkında da hiçbir fikri yoktu. Beatles istilasından, Mick Jagger'ın Isle of Wight konserinde likantropi suçlamasıyla gözaltına alınmasından, Aşk Yazı'ndan ve asit-rock patlamasından haberdar olmamıştı.

Şimdi ise bunların hepsi üzerine doğru hücum ediyordu. Stones, Beatles, Airplane, Grateful Dead, Spirit, Cream, 'The Animals, ve Kutsal Üçlü: Janis, Jimi ve Thomas Marion Douglas.

Bunların başında ise, antik harabeler gibi düşündürücü, karanlık, önsezi dolu ve gizemli müziği ile Tom Douglas geliyordu. Asıl düşkünlüğü şimdiden tarih olmuş zamanlara ait daha nazik Mamas & Papas müziği olmasına rağmen, Mark, Douglas'ın dokunuşuna -karanlık mizahına, daha da karanlık olan şaşırtmacalarına- kapılmıştı, hem de müziğine içkin olan Nietzsche'ci öfke onu iğrendirmesine rağmen. Belki de Douglas, Mark Meadows'un olmadığı her şey olduğundandı. Ünlü, enerjik, cesur, havalı ve kadınların karşı koyamadığı bir cazibeye sahip… Ve de bir as.

Aslar ve Hareket: Birçok yönden, toplum bilincinin ana akımına, Mark'ın babasının Kuzey Vietnam'da savaşa sürdüğü ağır metalden savaş kuşlarının aldığı uçuş düzeniyle girmişlerdi. Rock n' roll aslarının sayısı, toplumun diğer kesimleri içindeki aslardan daha fazlaydı. Güçleri de pek göze çarpmayacak gibi değildi. Bazıları büyüleyici ışık gösterileri yapabiliyor, bazıları da hiç enstrümana ihtiyaç duymadan abartılı müzikler çalabiliyordu. Ama çoğu,

illüzyon veya bariz duygusal manipülasyon tekniklerini kullanarak, seyirciler üzerinde akıl oyunları oynuyorlardı. Tom Douglas -Kertenkele Kral- ise baş gösteri ustasıydı.

♣

İlkbahar gelip çattığında Mark'ın fakülte danışmanı, ondan çalışmalarının sonuçlarını istemeye başlamıştı. Mark da buna karşılık umutsuzluğa kapılmaya, azimsizliğine veya uyuşturucu ortamlarına girmesinin önüne geçerek, araştırmasına devam etmesine engel olan insani kusur her neyse ona lanet etmeye… Kendini çocukken ebeveynlerinin esrarengiz bir şekilde sahip olduğu, lusit bir buz küpü içinde muhafaza edilen o sinek gibi hissediyordu.

Böylece nisan ayı geldiğinde dünyaya sırtını dönüp kendi mikrokozmosuna, soyulan duvarları içindeki kâğıttan gerçekliğine çekildi. Destiny'nin tüm plaklarına sahipti ama ne onlarınkini, ne Dead'i, ne Stones'u, ne de şehit Jimi'yi çalabilirdi. Plaklar ona sataşıyor, başa çıkamayacağı bir zorluk çıkarıyorlardı.

Çikolatalı kurabiyelerini yiyor, gazozunu içiyor ve odasından yalnızca nostaljik bir çocukluk kusuru için, çizgi roman sevgisi için çıkıyordu. Yalnızca eski klasikleri, insanlığın vahşi kartı henüz çekmediği masumiyet günlerinden kalma Superman ve Batman gibi hikâyeleri değil, onların modern vârislerini, Eski Batı'ya dair ucuz romanlar gibi gerçek asların kurmaca maceralarını işleyen çizgi romanları da takip ediyordu. Onları adeta bir bağımlının tutkusu ile yalayıp yutuyordu. Bu çizgi romanlar bir anlamda, onu içten yiyip bitirmeye başlayan özleme cevap veriyordu.

Bu özlemin, insanüstü güçlere sahip olmakla bir ilgisi yoktu; öyle egzotik bir şey değildi. Karşı kültürün gizemli dünyasına kabul edilmek için duyduğu istekle veya onu terli geceler boyunca uyutmayan, eski adıyla Kimberly Ann Cordayne'in kıvrımlı, sutyensiz vücudunu görme arzusuyla da ilgisi yoktu. Mark Meadows'un dünyadaki her şeyden daha fazla arzuladığı tek şey, *daha etkili bir kişiliğe* sahip olmaktı. Başarabilme, elde edebilme, bir iz bırakabilme yeteneği; iyi veya kötü olması pek fark etmeksizin…

Nisanın sonuna doğru bir akşam, daire kapısının çalınmasıyla Mark'ın çekildiği inziva son buldu. Üstüne ne zaman değiştirdiğini hatırlamadığı çarşaflar serili olan ince bir şiltenin üzerinde oturmuş, Cosh Comics'in çıkardığı *Kaplumbağa*'nın 92. sayısını okuyordu.

Önce korktu, sonra bu davetsiz misafire sinirlendi. Dünyanın kendisi için çok fazla olduğuna karar vermişti; dünyayı kendi haline bırakmaya karar vermişti. Neden dünya da aynı şeyi onun için yapamıyordu?

İçi boş ahşap kapıyı kıracakmış gibi gelen emredici vuruş tekrarlandı. Mark iç geçirdi.

"Ne istiyorsun?" Kelimelerin arasına bir mızmızlanma sıkıştırmıştı.

"Beni içeri alacak mısın yoksa şu domuz ev sahibinin kapı dediği bu kâğıttan bozma şeyi parçalamak zorunda mı kalacağım?"

Bir an için Mark yerinde uzanıp kaldı. Sonra elindeki çizgi romanı yatağın yanına, alacalı ahşap zemine koydu ve rengi atmış çoraplarıyla kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Kimberly'nin elleri belindeydi. Üzerinde yine bir 4 Temmuz eteği ve rengi atmış pembe bir bluz vardı; körfezden gelen ilkbahar soğuğuna karşı da, sırt kısmına siyah renkli, Birleşik Çiftlik İşçileri kartalı basılmış ve sol göğsüne bir barış sembolü dikilmiş, Levi's marka bir kot ceket giymişti. Zorla odaya girdi ve kapıyı ardından vurarak kapattı.

Duvarları göğüs kemiği hizasında ikiye bölen bir el hareketi yaparken, "Şu rezalete bak," dedi. "Bir insan nasıl böyle yaşayabilir? Sadece işlenmiş şeker yiyerek…" -kafasıyla yarısı yenip bitirilmiş kurabiye tabağını ve geçen haftadan kalan, gazı kaçmış kahverengi gazoz dolu bardağı işaret etti- "ve kafasını şu polis sevici otoriteryan saçmalıklarla doldurarak" -yerdeki buruşmuş yığın üzerinde duran *Kaplumbağa*'ya doğru yine kesin bir hareket yaptı. Kafasını salladı. "Kendini yiyip bitiriyorsun, Mark. Arkadaşlarınla, seni seven insanlarla tüm bağını kestin. Buna bir son vermen gerek."

Mark olduğu yerde kalakaldı. Onu haşlamasına, annesi -daha doğrusu babası- gibi konuşuyor olmasına rağmen, Kimberley'i daha önce bu kadar güzel gördüğünü hatırlamıyordu. Derken Kimberly'nin onu sevdiğini söylediğini idrak edince, cılız vücudu adeta bir ses çatalı gibi titremeye başladı. Bu ondan duymak istediği türde bir sevgi değildi, ama duygusal açıdan seçici olabilecek bir konumda değildi.

"Kabuğundan çıkmanın zamanı geldi, Mark. *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ndeki yaratıklara benzer bir şeye dönüşmeden önce şu odadan çık artık."

“Yapmam gereken işler var.”

Günebakan kaşlarından birini kaldırdı ve *Kaplubağa*’nın 92. sayısını ayağı ile ittirdi.

“Bizimle geliyorsun.”

“Nereye?” Mark gözlerini kırptı. “Kimle?”

“Duymadın mı?” Kimberly kafasını salladı. “Tabii ki duymadın. Bir keşiş gibi bu odaya tıktın kendini. Destiny şehre geldi. Bu akşam Fillmore’da bir konser veriyorlar. Babam para yolladı. Hepimiz için biletim var - sen, ben ve Peter. O yüzden giyin artık; sonsuza kadar sırada beklemek istemiyorsak şimdi çıkmamız gerekiyor. Ve Tanrı aşkına, lütfen tam bir *düzgün gibi* giyinmemeye çalış.”

Peter bir sörfçüye benziyor ve kendisinin Karl Marks olduğunu sanıyordu. Görünüşü Mark’a Kimberly Ann’in eski erkek arkadaşlarından birini, lise zamanında kıza çok arzulu bir şekilde baktığı için burnuna bir yumruk patlatan takım kaptanını hatırlatıyordu. Üstünde eski püskü bir tüvit ceket ve sahip olduğu tek kot pantolonu ile dışarıda dururken, nemli hava ve sigara dumanı soluyor, bu esnada da Peter’ın ağzından, Günebakan’ın tüm erkek arkadaşlarının verdiği aynı “Tarihsel Süreç” dersini dinliyordu. Mark söylenenlere yeterince tutkulu bir şekilde katılmadığında -sonuçta tüm bu manifestolardan anladıkları bir fikir oluşturmaya yetmiyordu- Peter buz mavisi Kuzeyli bakışlarını onun üstüne dikti ve “Seni mahvedeceğim,” diye gürledi.

Mark, daha sonra bu lafın sakallı kocadan direkt olarak çalındığını öğrenecekti. Şimdiyse sadece konser salonunun dışındaki eğri büğrü kaldırım taşlarının arasından eriyip gitmeyi istemesine neden olmuştu. Günebakan’ın, karşısındaki iki adama sanki ona bir ödül kazandırmışlar gibi yüzü sevinçle parlayarak durması da hiç yardımcı olmuyordu.

Neyse ki Peter, kapıda içki araması yapan polislerle tartışmaya başlamış ve gazabını Mark’ın üzerinden çekmişti. Mark ise içten içe polislerin Peter’ın sarı saçlı kafasına copla vurup onu kodese tıkmalarını umuyordu.

Fakat Destiny şimdiye kadarki en olaylı turnesinin son ayağındaydı. Alkol ve kimyasal madde kullanımı as güçleri kadar efsanevi olan Tom Douglas, her konserden önce körkütük sarhoş oluyordu. Kertenkele Kral çığırından çıkmıştı; geçen haftaki New

Haven konseri, Yale'in eski kampüsünü ve kasabanın yarısını altüst eden bir isyanla sonuçlanmıştı. Polisler de bu gece yaşanabilecek bir olayı önlemek için acemice yollar deniyorlardı. Üst araması yapmak tam olarak akıllıca bir çözüm değildi ama polisler -ve Fillmore yönetimi- çocukları Tom Douglas'ın onları çıkaracağından daha yüksek bir vahşilik seviyesine çıkartmak istemiyorlardı. Böylece izleyiciler içeri alınırken -nazikçe olsa da- hepsinin üstü arandı. Sonuçta Peter ve onun altın rengi kafasına da hiçbir darbe inmedi.

Mark'ın ilk Destiny konseri, hayalinde canlandırdığı her şeyin on katıydı. Douglas, her zamanki gibi sahneye iki saat geç çıkmıştı ve yine her zamanki gibi öyle dağılmış bir durumdaydı ki, hayranlarından oluşan çılgın kalabalığın içine düşmekten kaçınmak şöyle dursun, ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Ama Destiny'nin geri kalanını oluşturan üç müzisyen, rock müziğin en sağlam icracılarındandı. Uzmanlık alanları içinde birçok günah yer alıyordu. Douglas'ın, müzisyenlerin sağlam icralarına eşlik eden bağırtıları ve henüz zirvesine ulaşmamış vücut hareketleri, yavaş yavaş büyülü bir şeye dönüştü. Müzik, Mark'ın etrafındaki lüsit hapishaneyi eriten, derisine çarpan ve canını yakan bir asit patlaması gibiydi.

Konserin ilk yarısının sonunda, ışıklar büyük bir kapının kapanmasına benzer bir ses çıkararak kapandı. Bir yerlerde bir davul yavaş, boğuk vuruşlar yapmaya başladı. Karanlığın içinden adeta azap dolu bir gitar iniltisi yükseldi. Tek bir mavi spot ışığı, sahnenin ortasındaki mikrofonun başında dururken deri pantolonu yılan derisi gibi parıldayan Douglas'ı aydınlattı. Heyecanı ve sesi giderek yükselen yumuşak ve hafif bir inlemeyle başyapıtının, "Yılan Zamanı"nın giriş bölümünü söylemeye başladı. Derken yükselen sesi ani bir çığlığa dönüştü ve fırtına dalgalarının kayalıklara çarpması gibi ansızın etrafında beliren ışıklar ve grup üyeleri ile gecenin en ücra köşelerine doğru bir yolculuğa çıktı.

En sonunda Kertenkele Kral görünüşüne bürünmüştü. Etrafında ocak ısısına benzer siyah bir aura belirdi ve seyircilerin üzerine yayıldı. Bunun tarif edilmesi imkânsız, uçurucu bir etkisi vardı; yeni, garip bir uyuşturucu gibiydi; izleyenlerin bazılarını hazzın doruklarına çıkarıyor, bazılarını soğuk bir umutsuzluğun dibine sürüklüyordu; bazıları en çok arzuladıkları şeyleri görürken, diğerleri cehennemin çukurlarını seyrediyordu.

Ve bu gece yarısı aydınlığının ortasında duran Tom Douglas, olduğundan daha büyük görünüyor, arada sırada çekici vücut

hatlarının yerini siyah renkli, devasa, tehditkâr bir kral kobranın kafası ve parıldayan sırtı alıyor, şarkı söylerken sağa sola hamleler yapıyordu.

İnsan, org ve gitar seslerinin birlikte inlemesiyle şarkı tepe noktasına ulaşırken, cılız yanaklarından arsız gözyaşları dökülen Mark kendini, bir eliyle Günebakan'ın, diğer eliyle de bir yabancının elini tutarken buldu; Peter ise kafasını ellerinin arasına alarak yere oturmuş, *dekadans* hakkında bir şeyler geveliyordu.

♠

Ertesi gün nisanın son günüydü. Nixon, Kamboçya'yı işgal etmişti. Tepkiler ülkenin tüm kampüslerine atom bombası patlaması gibi yayılıyordu.

Mark, Günebakan'ın körfez civarında, Golden Gate Parktaki kızgın kalabalığın ortasında yapılan konuşmaları dinlerken buldu. Çekilen nutukların gürültüsünün üzerinden "Yapamıyorum," diye bağırdı. "Karşı tarafa geçemiyorum -kendi içimden çıkamıyorum."

Günebakan başını ağlamaklı bir şekilde salladı ve "Off, *Mark!*" diye bağırdı. "Çok bencilsin. Çok… çok *burjuvasın*." Sonra da slogan atan insanların arasında hızla kayboldu.

Bu olaydan sonra Mark onu üç gün boyunca hiç görmedi.

Kızgın kalabalıkların, Nixon'ı ve savaşı lanetleyen dövizlerin arasında dolaşarak, bir hanımeli çalısının kokusu gibi havada asılı kalan marihuana dumanlarının içinden geçerek onu aradı. Çok düzgün olan giyimi nedeniyle düşmanca bakışlara hedef oluyordu; sadece ilk gün çıkması muhtemel olan bir düzine kavgadan kaçındı, etrafını çevreleyen bu ateşli insan kitlesine dahil olamayışı onu daha çok rahatsız etmeye başlamıştı.

Hava, devrim elektriği ile yüklüydü. Statik bir yük gibi biriktiğini hissedebiliyordu, neredeyse ozonun kokusunu alacaktı. Böyle hisseden tek kişi o değildi.

Günebakan'ı mayısın üçüncü gününün gece yarısına dakikalar kala, bir gece nöbetinde buldu. Binlerce protestocunun ayak darbelerine maruz kalmış olmasına rağmen hayata tutunan ufak, solgun bir çimenliğin üzerinde bağdaş kurmuş, bir yandan bir megafondan okunan konuşmaları dinlerken bir yandan da elindeki gitarı tembelce tıngırdatıyordu. "Neredeydin?" diye sordu Mark, geçerken atıştırmış bir yağmurun bıraktığı çamura bileklerine kadar batarken.

Kimberly ona öylece bakıp kafasını iki yana sallamakla yetindi. Deliye dönen Mark, etrafa su sıçratarak onun yanına oturdu. “Günebakan, neredeydin? Her yerde seni arayıp durdum.”

En sonunda Kimberly ona gerçekten baktı ve hüzünle kafasını salladı. “Halkla birlikteydim, Mark,” dedi. “Ait olduğum yerde.”

Aniden öne doğru eğilip Mark’ı kolundan yakaladı. Şaşırtıcı derecede güçlüydü. “Senin ait olduğun yer de burası, Mark. Sen yalnızca çok, çok bencilsin. Sanki bunu bir zırh gibi üstüne geçirmişsin. Verebileceğin o kadar çok şey var ki - şu anda, çok geç olmadan tüm zalimlerle savaşmak için alabildiğimiz tüm yardıma ihtiyacımız varken. Kır zincirlerini, Mark. Kendini serbest bırak.”

Şaşkına dönen Mark, Kimberly’nin gözünden bir damla yaş aktığını gördü. “Deniyorum,” dedi dürüstçe. “Ama… ama sanırım yapamıyorum.”

Denizden soğuk ve bir miktar nemli bir rüzgâr esiyor, megafondan dökülen kelimeleri ara sıra havaya karıştırıyordu. Mark ürperdi. “Zavallı Mark. Çok gerginsin. Annen baban, gittiğin okullar, hepsi sana bir deli gömleği giydirmiş. Zincirlerini kırman gerek.” Kimberly dudaklarını ıslattı. “Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim.”

Mark hevesle öne doğru eğildi. “Nasıl?”

“Duvarları yıkman gerek, tıpkı şarkıda söylendiği gibi. Zihnini açman gerek.”

Günebakan işlemeli kot ceketinin ceplerini bir süre karıştırdıktan sonra elini kapatıp ileri uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu. “Gün ışığı.” Elini açtı. Avucunda beyaz bir tablet duruyordu. “Asit.”

Mark tablete bakakaldı. Hiçbir uyuşturucu denemeden giriştiği uzun çalışmalarının nihai amacı karşısında duruyordu: hem tek başına bir fetih hem de fethinin hedefi. Yasal yollardan LSD elde etmenin zorluğu -buna ek olarak da maddeyi karaborsadan almaya çalışmasını engelleyen, karakterine kökten yerleşmiş çekingenliği ve ilk satın alma denemesinin onu San Quentin Hapishanesi’ne postalayacağına dair duyduğu içgüdüsel korku- hesaplaşma gününü ertelemesini sağlamıştı. Ona daha önce havalı arkadaşları tarafından asit teklif edilmişti, ama kendisine bir sokak hapının içeriğinde neler bulunduğunu asla bilemeyeceğini söyleyerek, gerçekte ise hapın sunduğu çok katmanlı kapıdan geçmeye korktuğu için, bu teklifleri her seferinde reddetmişti. Şimdiyse

katılmak için can attığı dünya, etrafında bir deniz gibi yükseliyor; sevdiği kadın ona hem zorlu bir görev hem de cezbedici bir şey teklif ediyordu. Teklif ettiği şey de karşısında duruyor, yağan yağmurda yavaşça eriyordu.

Tableti hızla ve büyük bir dikkatle, parmaklarını yakmasından çekiniyormuşçasına Günebakan'ın elinden aldı ve baştan aşağı çamura bulandığı için acemi bir kumaş boyama deneyine maruz kalmış gibi görünen siyah pantolonunun arka ceplerinden birine koydu. "Bunu düşünmem gerekiyor, Günebakan. Böyle bir şeyi aceleye getiremem." Söyleyecek veya yapacak başka bir şey bulamayınca ince bacaklarını toparlayıp ayaklanmak için hamle yaptı.

Kimberly onu tekrar kolundan yakaladı. "Hayır. Burada benimle kal. Eğer şimdi eve gidersen onu tuvalete atıp üzerine sifonu çekeceksin." Mark'ı yanına, daha önce çekmediği kadar yakınına çekti ve Mark aniden Kimberly'nin her zamanki sarışın fedaisinin etrafta olmadığını fark etti.

"Burada, halkın arasında kal. Yanı başımda," diye fısıldadı Günebakan. Nefesi Mark'ın kulak memesinde bir kirpik gibi titremişti. "Kazanman gereken şeyi gör. Sen özelsin, Mark. Gerçekten önemli olabilecek çok şey yapabilirsin. Bu gece benimle kal."

Davet tam olarak istediği kapsamda olmamasına rağmen Mark çamurun üstüne geri oturdu ve soğuk havadaki bu birliktelikleri gece boyunca devam etti; ikisi Günebakan'ın ceketinin sağladığı derme çatma korumaya sığınmışken, hatipler devrimi, Amerika ile son hesaplaşmayı konu alan konuşmalar yapıp haykırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde protesto gösterisi kendi kendini sindirmeye başladı. Göstericiler kampüse yakın ve gece boyunca açık olan bir kahve dükkânına dağılıp, Mark'ın tat alamadığı organik kahvaltılarını ederken, Günebakan hararetle Mark'ın burnunun ucunda duran kaderinden bahsetmeye başladı: "Kendi içinden bir *çıkabilsen*, Mark." Bronz tenli ellerinden birini uzatıp, Mark'ın uzun, solgun ellerinden birini tuttu. "Geçen sonbahar o kulüpte sana rastladığımda, seni gördüğüme sevinmiştim. Ne kadar kötü olsalar da, eski günleri özlüyordum sanırım. Sen arkadaş canlısı bir yüzdün."

Mark bakışlarını yere indirip hızla göz kırpmaya başladı; Günebakan'ın onu o olduğu için değil, eski günlerden bir çehre

olduğu için aradığını apaçık söylemesine şaşırmıştı. “Ama bu değişti, Mark.” Mark bakışlarını tekrar kaldırdı; bir evin bahçesinde, ufacık bir tehlike işaretinde kaçmaya hazır bir geyik kadar tedirgindi. “Artık seni takdir ediyorum. Yapabileceğin şeyleri de öyle… Bu asker tıraşının, kemik çerçeveli gözlüklerinin ve giydiğin şu usturuplu kıyafetlerin altında gerçek bir insan saklı. Dışarı salınmak için bağıran bir insan.”

Diğer elini Mark’ın elinin üstüne koydu ve yavaşça okşadı. “Umarım onun dışarı çıkmasına izin verirsin, Mark. Onunla tanışmayı çok istiyorum. Fakat artık karar verme zamanın geldi. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Seçim yapma zamanın geldi, Mark.”

“Yani…” Mark’ın dili dolandı. Yorgun ve karışık aklında, Günebakan’ın kendisine arkadaşlıktan çok daha fazlasını teklif ettiği, ama hemen harekete geçmezse arkadaşlığını bile geri çekmekle tehdit ettiği fikri oluştu.

Günebakan’ın evine kadar beraber yürüdüler. Evin dışındaki sahanlıkta Günebakan onu aniden ensesinden yakaladı ve şaşırtıcı bir tutkuyla öptü. O içeri girip gözden kaybolurken Mark gözlerini kırpıştırıyordu.

“Şu küçük komünist bozuntularının dersini verdiler sonunda. İşte bu be, işte *bu!*”

Yapımı devam eden gökdelen temelinin yanında durup, bir termostan sıcak çayını yudumlayan Wojtek Grabowski, iş arkadaşlarının az önce her daim açık olan radyodan duydukları haberle ilgili konuşmalarını dinliyordu; Ulusal Muhafızlar Ohio’daki Kent Eyalet Üniversitesi’ne baskın düzenlemişlerdi, birçok öğrenci ölmüştü. Herkes bunun tam zamanında yapıldığını düşünüyordu.

O da öyle düşünenler arasındaydı, ama gelen haberler onu üzüntüye boğmuştu, coşkuya değil.

Daha sonra, dünyaya yukarıdan bakan kirişlere tırmanırken tüm olan bitenin ardındaki trajediyi düşündü. Amerikan askerleri Amerikan değerlerini korumak ve kardeş bir ulusu komünist baskısından kurtarmak için çarpışıyorlar, ama burada başka Amerikalılar onların üzerine tükürüyor, hakaretler yağdırıyorlardı. Ho Chi Minh bir kahraman, bir kurtarıcı olarak gösteriliyordu.

Grabowski bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Komünistlerin “kurtuluş” derken aslında neden söz ettiklerini kan dökerek tecrübe

etmişti. Onların kahraman olarak gösterildiğini duyunca, katledilmiş arkadaşları ve ailesi zihninin ardında bir koro gibi ayaklanıyor ve suçlamalar yağdırmaya başlıyordu.

Olay sadece protestocuların neyi savunduğu değildi; ayrıca kim olduklarıydı. Ezici çoğunluğu üst-orta sınıf ailelerden gelen bu ayrıcalıklı çocuklar, onlara insanlık tarihinde görülmemiş bir konfor ve güvenlik sağlayan sisteme, şımarık bir huysuzlukla saldırıyorlardı. "Amerika çocuklarını yiyor," diye bağırıyorlardı, ama Wojtek durumu farkı görüyordu: Amerika, çocukları tarafından yenme tehlikesi ile karşı karşıyaydı.

Sahte peygamberler tarafından korkunç bir şekilde baştan çıkarılmışlardı. Tom Douglas gibi adamlar tarafından. Geçen kasım ayında duyduğu bir Tom Douglas şarkısı onu şoka soktuğundan beri, bu adam hakkında araştırma yapıyordu. Douglas'ın lekelilerden olduğunu, 1946 yılının eylül ayında bir öğleden sonra dünyaya salınan o uzaylı zehri tarafından işaretlenmiş olduğunu artık biliyordu; Grabowski bu kötülük şafağının doğumuna Governor's Island açıklarında demirlemiş bir göçmen gemisinin güvertesinde tanık olmuştu. İşte Douglas da bu kötülük şafağının çocuklarından biriydi. Şeytanın seçip kendine mal ettiği insanlar tarafından yönetilen çocukların, atalarına saldırmak için yılanlar gibi ayaklanmalarına şaşırmamak gerekti.

"Hey," diye bağırdı, elinde radyosu olan eski deniz piyadesi. "Şu hippi hergeleler belediye binasının etrafındaki sokakları doldurmuşlar, pencereleri kırıp Amerikan bayraklarını yakıyorlarmış!"

"Orospu çocukları!"

"Bir şeyler yapmalıyız! Burnumuzun dibinde bir devrim oluyor."

Genç gazi Levi's ceketini giydi ve çelik başlığını asker tıraşlı kafasına yerleştirdi. "Buradan yalnızca birkaç sokak ötede. Sizi bilmem ama ben bir şeyler yapacağım." Kendisini takip edenlerin önünde hızla asansör kafesine yöneldi.

Grabowski, "Durun, bekleyin, gitmeyin! Bunu yetkililere bırakmalısınız - eğer kardeş kardeşle kavga etmeye başlarsa kargaşa isteyen güçler kazanır," diye bağırabilirdi. Ama kelimeler ağzından çıkmadı.

Çünkü o da geri kalan herkes kadar kızgındı ve dillerden düşmeyen şu *devrimin* sonuçlarını ilk elden tecrübe ettiği için korkuyordu. Kapıldığı bu duygular içerisinde bir payandayı söküp

eline aldı.

Ancak parmakları çelik malzemenin içine geçmişti. Sanki çelik payanda, Amerikalıların dondurma dediği şu yumuşak, yapışkan macundan farksızmış gibi…

Şeytanın işaretini taşıyanlar arasında o da vardı.

♣

Mark günün geri kalanını şehvet, umut ve korkunun bileşiminden oluşan garip bir pusun içerisinde geçirdi. Kent Eyalet Üniversitesi'nde olanları duymamıştı. Amerika'nın geri kalanı, olayları dehşet veya beğeniyle karşılarken, o yanına bir tabak kurabiye alıp dairesine kapanmış, LSD hakkındaki makalelere ve kenarları yıpranmış kitaplara gömülmüş, tableti de bir muska gibi parmaklarında döndürüp durmuştu. Güneş gökyüzüne yerleştiğinde, geçici bir azim dalgası, tableti ağzına atmasına sebep oldu. Kararından vazgeçmeden önce gazı kaçmış turuncu gazozdan bir yudum aldı ve tableti yuttu.

Okuduklarından hareketle, asidin birbir buçuk saat arasında etkisini göstereceğini biliyordu. Anlama arayışında iken toparladığı Solomon antolojisini okuyarak, Marvel ve *Zap* çizgi romanlarını karıştırarak zaman geçirmeye çalıştı. Bir saat geçtikten sonra uyuşturucunun etkisini göstermesini daha fazla bekleyemedi ve dairesinden çıktı. Günebakan'ı bulmak, ona erkekliğini keşfettiğini ve en önemli adımı attığını söylemek zorundaydı. Ayrıca asit etkisini gösterdiğinde yalnız olmaktan korkuyordu.

Günebakan'ı bulmak daima rüzgâr tarafından sürüklenmiş bir çiçek yaprağım aramaya benziyordu, ama şunu çok iyi biliyordu ki, Günebakan artık, havalı Bay Area kültürünün merkezi olma rolünü can çekişen Haight'tan uzun süre önce almış olan UCB'ye daha çok takılıyor ve arada bir People's Park'ın yakınlarındaki bir mağazada çalışıyordu. O yüzden Mark, 5 Mayıs 1970 tarihinin sabahında, saat dokuz buçuk civarı parka girdi… Ve bütün Vietnam çağı asları arasındaki en görkemli çatışmanın içine daldı.

♦

Bir anlığına herkes -hem "Kurulu Düzen" hem de düşmanları- sokaklarda çatışma zamanının geldiğini biliyordu. Eğer devrim gelecekse şimdi gelecekti - Kent Eyalet Üniversitesi katliamını

takiben ortaya çıkan ilk öfke patlamasında. Bay Area radikallerinin liderleri o sabah People's Parkta devasa bir yürüyüş çağrısı yapmış ve bu sefer yalnızca Bay Area'nın polis kuvvetleri değil, aynı zamanda Ronald Reagan'a bağlı olan Ulusal Muhafızlar da onlara müdahale etmek için parkta yerlerini almıştı.

Saat ona çeyrek kala polis parktan çekilmiş ve çatışmanın yayılmasını önlemek için kampüs alanının etrafında bir güvenlik kordonu oluşturmaya başlamıştı. Olay yerinde sadece çocuklar ve onların kırk metre ötesinde, brandalarının altından askeri üniforma ve gaz maskeleri giymiş Ulusal Muhafızları indiren birkaç ordu kamyonu kalmıştı. Derken bir Mİ 13 zırhlı personel taşıyıcı, hafif bir takırtı ve dizel motoru homurtusu çıkararak, sabitlenmiş süngüler ile oluşturulan hattın arkasında durdu; paletleri çimi adeta bir ağız gibi çiğniyordu. Yüzbaşı rütbesi taşıyan ve kafasına Knute Rockne futbol kaskına benzer bir miğfer geçirmiş olan bir adam, aracın atış kulesinde, 50 kalibrelik makineli tüfeğinin arkasında haşin ve kararlı bir suratla oturuyordu.

Öğrenciler parmak ucuna damlatılmış bir cıva gibi yeşil hattın gerisine doğru dağıldılar. Başından beri mücadele ve savaş sloganları atan gençler, tıpkı Ohio'daki kardeşleri gibi bunu başarmış görünüyorlardı. Muhafızlar düzenli aralıklarla gösterilere müdahale ediyordu - ancak zırhlı personel aracının kutu gibi çirkin şekli, yeni bir şeye, olaylara en uzak kişinin bile fark edebileceği bir tehlikeye işaret ediyordu. Kalabalık tereddüt içerisindeydi, alarm sinyalleri veriliyordu.

Hatlar arasındaki alanda, siyah deri giyimli ince bir figür belirdi. "Sesimizi duyurmaya geldik," dedi Thomas Marion Douglas kararlı bir sesle, "ve lanet sesimizi *duyuracağız!*"

Douglas'ın arkasında duran kalabalık tekrar toparlanmaya başladı. Karşılarında bir süperstar, bir as duruyor ve onlarla beraber olduğunu söylüyordu. Süngülerden oluşan çitin diğer tarafında ise Ulusal Muhafızların gözleri, taktıkları maskelerin kalın camları arkasında gergin bir şekilde titreşiyordu. Çoğu, orduya çağrılıp Vietnam'a gönderilmekten kurtulmak için Muhafız olmuş genç adamlardı; karşılarında kimin olduğunun farkındaydılar. Çoğunun Destiny plakları vardı; Douglas'ın mağrur yüz hatları, odalarının duvarlarına astıkları posterlerden onları izlerdi. Tanıdığınız birine karşı süngü veya dipçik kullanmak -bu kişi, yüzünü yalnızca bir plak kapağında veya *Life* dergisindeki bir fotoğrafta gördüğünüz biri olsa bile- her nedense daha zordu.

Yüzbaşıları ise daha amansız bir adamdı. Oturduğu kuleden haykırarak bir emir verdi. Göz yaşartıcı bomba kapsüllerinin ateşlenmesiyle, yarım düzine ufak göktaşı, Douglas ve ona katılmak için etrafında toplanan kalabalığın arasına indi. Şarkıcı, dalgalanarak yayılan yoğun beyaz dumanın, CS gazının arasında kayboldu.

Arka sokaklardaki kestirme yolları kullanan Mark, polis hattına denk gelmeden olay yerine ulaşmayı başarabilmişti. Tam o anda, adeta çarmıha gerilmiş bir ortaçağ şehidi gibi etrafı dumanla sarılmış olan idolünü mükemmel bir açıyla tam yan tarafından gördüğü bir noktaya ulaşmıştı. Durdu ve önünde şekil alan çatışmayı ağzı açık bir şekilde izledi.

Asit etkisini göstermeye başlamıştı.

Gerçekliğin kolajenlerinin çözünmeye başladığını hissediyordu, fakat önündeki sahne bir halüsinasyona göre çok şiddetliydi. Sert sabah rüzgârı gaz perdelerini parçalarken, bacaklarını sağlamca yere basıp yumruklarını havaya kaldırmış bir adam belirdi; nedense parıldayan geniş suratının üstünde kestane rengi saçlar dalgalanıyordu. Başının olduğu yerde dev bir kobra kafası vardı, siyah pulları ışıl ışıldı ve boynu yana doğru açılmıştı. Muhafızlar geri çekildi; Kertenkele Kral tam ortalarındaydı.

Kral kıvrılarak süzüldü ve ileriye atıldı. Üniformalılar yoldan çekildiler. Muhafızlardan biri süngüsünü Kral'a doğru salladı, belki de yoldan çekilmek için yeteri kadar hızlı davranamamıştı. Görünüşte yavaş ve isteksiz yapılmış gibi duran ancak insanüstü bir hız barındıran bir bilek hareketiyle tüfek havaya fırlarken, sahibi de dehşet içinde bağırarak çimlerin üzerine düştü. Demir kutusunda oturan yüzbaşı boğuk bir sesle bağırdı, adamlarının yıpranan kararlılığını yeniden toparlamaya çalışıyordu.

Fakat Kertenkele Kral görünümüne bürünen Douglas, kafa karıştırıcı akıl oyunlarını adamların üzerine saldı: Muhafızların gözleri etrafta dolaşmaya, umutsuz bir güzellik veya afallatıcı bir korku taşıyan görüntüler aramaya başlamıştı; Kertenkele Kral'ın yaydığı siyah aura herkesi farklı bir şekilde etkiliyordu.

Öfkeli kalabalık artık sloganlar atarak, bağırıp çağırarak tehditkâr bir şekilde ilerliyordu. Böylece yüzbaşı yapabileceği tek şeyi yaptı - parmağı 50 kalibrelik tüfeğinin kelebek biçimli tetiğine bir kez dokundu. Silah, camları patlatacak bir gürültü ve bir Volkswagen alevi kusarak, protestocuların kafasına izli mermiler

yağdırmaya başladı.

Başarının büyüsüne erken kapılan kalabalık, çığlık çığlığa etrafa dağıldı. Mermilerin çıkardığı gürültü Mark'ın üzerine dev bir yastık gibi çarptı ve onu sonsuz, dolambaçlı koridorlara doğru fırlattı. Ama sahne gözlerinin önünden ayrılmadı, tünelin sonunda korkunç ve ısrarcı bir ışık vardı. Mermiler kimseye isabet etmemişti ama Mark'ın da aralarında bulunduğu protestocular, peygamberleri Mao'nun onlara anlatmaya çalıştığı gerçeklikle ilk defa karşılaşmışlardı: gücün nereden geldiğiyle.

Tom Douglas o kadar yakında duruyordu ki, namlu alevi kaşlarını yakmıştı. Ancak çıkan gürültü onu bir kamyon dolusu hoparlörün bile yanına yaklaşamayacağı bir güçle çarpmış olmasına rağmen geri adım atmadı. Onun yerine, bu gürültüyü Muhafızların köpek yavruları gibi düşe kalka kaçmalarına neden olan bir kükreme ile karşıladı.

Devasa bir sıçrayışla personel aracının üstüne çıktı. Eğildi, silahın namlusunu kavradı ve kendine doğru çekti. Browning marka ağır silah, montelendiği yerden, kökünden koparılan bir fidan gibi çıktı. Douglas silahı iki eliyle kafasının üzerinde tuttu, sonra da omuz ve kol kaslarının tek bir hareketi namluyu neredeyse ikiye katladı. Böylece "Kurulu Düzen" ve onun savaş makinelerine olan nefretini gösteren Douglas, mahvolmuş makineli tüfeği, tamamen bozguna uğramış olan askerlerin arkasından fırlattı ve kulesinde dehşete kapılmış bir şekilde oturan yüzbaşıyı gömleğinden yakalayıp yukarı çekti. Çelimsizce tekmeler savuran adamı başının üzerine kaldırmıştı.

Ve meçhul bir asın muhteşem gücü ile arkasından indirilen bir darbeyle yere yığıldı.

Mark aklını tamamen yitirdi. Acı bir feryat koparan ruhu, girdap gibi dönen karanlığın içinde kayboldu. Vücuduysa döndü ve körlemesine koşmaya başladı.

♠

Wojtek Grabowski, siyaha bürünmüş uğursuz yılan figürünün personel aracının tepesine atlayıp silahı montaj yerinden söktüğünü gördü ve yaşamaya devam etme kararının doğru bir seçim olduğunu anladı.

Onu inşaatın tepesinden ölümün kollarına atlamaktan alıkoyan tek şey, sadık bir şekilde bağlı olduğu Katolikliği olmuştu.

Göstericilere saldırmak isteyen işçilerin çoktan boşaltmış olduğu şantiyeden hızla çıkmış ve gece boyu sürecek bir ıstırap ve sessiz dua nöbeti için sıkışık dairesinin yolunu tutmuştu.

Şafakla beraber gerçekten de bir "ışık" inmiş ve Wojtek, vücuduna yayılan bir sıcaklıkla, as olma belasının cennetten inme olduğunu, bir lanet değil bir nimet olduğunu anlamıştı. Karanlığın güçlerine sadakat yemini etmiş olanların liderliğini yaptığı devrim, onun sonradan kendine yurt bellediği ülkeyi tehdit ediyordu. Böylece yıkanmış, giyinmiş ve huzur dolu kalbiyle parkın yolunu tutmuştu.

Şimdiyse birçok kafası varmış gibi görünen bir yaratıkla karşı karşıyaydı, nefret ettiği Tom Douglas'ın ta kendisiyle yüz yüze olduğunu biliyordu.

İçinin büyük bir öfkeyle dolduğunu hissetti. As dönüşümü vücudunun her yanını sardı; kasları, üstüne bol gelen kıyafetleri patlayacak duruma gelinceye kadar şişti. İşi gereği taktığı çelik başlık kafasındaydı ve elinde de bir metre uzunluğunda bir ingilizanahtarı vardı. Gücünü normal insanlara karşı kullanmaya yönelik şüpheleri ortadan kalkmıştı; karşısında ona layık bir düşman vardı: bir as, bir hain -bir cehennem hizmetkârı.

İleri atıldı ve yılan kafalı siyah yaratık yüzbaşıyı yerinden kaldırırken aracın üzerine sıçradı. Öğrenciler bağırarak Douglas'ı uyarmak istedilerse de, Douglas bu bağrışları duymadı. Çelikkafa, ingilizanahtarını kaldırdı ve bir an gür saçlarla kaplıymış gibi görünürken hemen sonra siyah, tüysüz ve tiksindirici bir görünüme bürünen kafalardan birinin arkasına sert bir darbe indirdi.

Onu öldürdüğünü düşünen Grabowski, gücünün çekilmeye başladığını hissetti. "Meta" halinde kalabilmek için öfkeye ihtiyacı vardı, ama hissettiği tek duygu utançtı. Umutsuz bir şekilde kalabalığa doğru döndü. Boğuk, aksanlı İngilizcesiyle, "Eve gidin," diye bağırdı. "Artık eve gidin, bitti. Artık kavga etmemelisiniz. Liderlerinize itaat edin ve barış içinde yaşayın."

Kalabalık olduğu yerde durdu ve Wojtek'in suratına koyun gibi baktı. Sabah çiyi göz yaşartıcı gazı emmiş ve çimi zehirlemişti. Birkaç beyaz CS filizi yerde, ölen yılanlar gibi debeleniyordu. Grabowski'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. *Onu dinleyemezler miydi?*

Kalabalığın arkasından genç bir adam, "Siktir git! *Siktir git, seni lanet olası faşist!*" diye bağırdı.

Kendisine, vücudunda hâlâ faşist kurşunları taşıyan onun gibi bir adama, şımarık, küstah, cahil bir eniğin böyle bir şey demesi içini öfke ve beraberinde gelen insanüstü bir güçle doldurdu.

Neyse ki öyle olmuştu, zira tam o sırada kendine gelen Tom Douglas ayağa fırladı, Çelikkafa'yı bileklerinden yakaladı ve botlarını çekerek onu yere düşürdü. Grabowski'nin başlığı personel aracının yüzeyine çarparak dev bir zile benzer bir ses çıkardı. Az önce kendini yere seren adam kadar kızgın olan Douglas, Çelikkafa'yı yere düşerken yakaladı, aracın yan tarafına yapıştırdı ve kendi as gücüyle vücuduna ardı ardına darbeler indirmeye başladı.

Fakat Grabowski'nin de insanüstü bir dayanıklılığı vardı. İngilizanahtarını vücutlarının arasından çekip çıkardı ve Douglas'ı sert bir darbeyle üstünden savurdu. Ayakları ıslak çimlerin üzerinde bir kez kayan Kertenkele Kral tam bir yılan çevikliğiyle kendini toparlamış ve saldırmak için ileriye atılmışken, karnına birkaç santim uzaktan geçen çift kollu ingilizanahtarının darbesinden kaçınmak için, bir balet gibi parmak ucunda denge sağlamaya çalışırken buldu kendini.

Douglas ingilizanahtarının çizdiği ölümcül yayın içine daldı. Rakibini yakalayıp kaburgalarına yumruklar indirmeye başladı. Grabowski hızlı bir şekilde geriye çekildi, elini Douglas'ın göğüskafesine koydu ve itti. Douglas bir adım geri gitti, ingilizanahtarı bir kırbaç gibi savruldu ve bu sefer Douglas'ın darbeyi kafasının tam ortasına yemesini engelleyen tek şey, insanüstü refleksleri oldu.

Ancak aletin ucu başına temas ederek alnını yarmıştı. Akan kan durmak bilmiyordu. Kızgın bir şekilde geriye doğru çekildi; bir eliyle gözlerini siliyor, diğerini de bir sonraki darbeden korunmak için önünde sallıyordu.

Çelikkafa ingilizanahtarını biz beyzbol sopası gibi savurdu ve parkta bir el bombası patlamış gibi yankılanan bir sesle Douglas'ın sağ kolunun altına indirdi. Douglas yere düştü. Çelikkafa bacaklarını genişçe açıp onun tepesinde durdu ve son darbe için hazırlanan bir cellat gibi ingilizanahtarını Douglas'ın kafasının üstüne kaldırdı. Ağzının kenarından kan akıyordu. Çıldırmıştı, yüzünde tereddütten, merhametten eser yoktu; rakibinin kafatasını, kayanın üzerinde duran bir sümüklüböcek gibi ezme ihtiyacı hepsinin üzerine çıkmıştı.

Fakat üzerinden kan damlayan parlak ingilizanahtarı aşağı doğru inerken, arkadan gelen altın bir zincir aletin etrafına dolandı ve darbenin inmesini engelledi.

Çelikkafa, bir savaşçı refleksiyle derhal kollarını gevşetti ve ingilizanahtarının çekildiği yöne doğru serbestçe dönmesine izin verdi. Sonra vücudunun tüm ağırlığım zincire verebilmek için kendi etrafında dönerken silahı yukarıdan aşağı doğru savurdu. Fakat hareket ettiği sırada bir sıcaklıkla kaplanmaya başlayan zincir gevşedi. Böylece gevşeyen zincirden kurtulan ingilizanahtarı ahenkli bir ses çıkararak serbest kaldı. Yaptığı hareketin hiçbir engelle karşılaşmaması yüzünden Çelikkafa kendi etrafında hızla dönerken ileri doğru tökezledi ve aralarındaki beş metrelik çamurlu toprak parçasının öbür tarafında bulunan rakibi ile yüz yüze gelmek için bir yarım tur daha döndü.

Karşısında, altın rengi saçları omuzlarına dökülen ve elinde uzun bir zincirin ucuna takılmış, tabak büyüklüğünde, altından bir barış madalyonu sallayan zayıf, uzun boylu bir genç duruyordu. Körfezin sabah rüzgârına rağmen üstünde yalnızca bir kot pantolon vardı. Kısa boylu ve esmer bir adam olan Grabowski için, Nazilerin askere alma posterlerinden fırlamış bir figürden başka bir şey değildi.

“Kimsin sen?” diye hırladı Çelikkafa. Sonra kendi dilinde konuştuğunu fark etti ve cümleyi İngilizce olarak tekrarladı.

Genç adam kafası karışmış gibi kısa bir süreliğine kaşlarını çattı. Sonra sırıttı ve “Bana Radikal de,” dedi. “Halkı korumak için buradayım.”

“*Hain!*” Çelikkafa saldırıya geçerek ingilizanahtarını savurmaya başladı. Radikal yana doğru çekildi. Çelikkafa ne kadar vahşice saldırırsa saldırsın, ne kadar yanıltıcı hamle yaparsa yapsın rakibi onun darbelerinden kolaylıkla kaçabiliyordu. Altın saçlı gence vurmak için yaptığı hamlelerin boşa çıkması yüzünden siniri bozulan Çelikkafa, tekrar halen yerde inlemekte olan Douglas’a döndü. Ancak Radikal bu sefer de oradaydı, elindeki barış sembolü havada dönerken altından bir sekiz şekli oluşturuyor, Çelikkafa’nın en gaddar darbelerini parıldayan kıvılcımlar çıkararak önlüyordu. Bu sırada askerler ve öğrenciler, bu manzara karşısında donakalmışlardı.

Fakat Çelikkafa’nın darbeleri tılsımı geçemiyor olsa da, Radikal karşı saldırıya geçmeyi istemiyor ya da geçemiyormuş gibi görünüyordu. Bunu fark eden Çelikkafa ingilizanahtarını tehditkâr

bir şekilde savurmaya devam ederek birkaç adım geri çekildi. Bir saniye sonra Radikal de bir sis gibi ilerleyerek onun peşinden geldi. Çelikkafa saat yönünün tersine daireler çizerken, Radikal de aynı tempoyla onu takip ediyordu. Böylece Polonyalı, uzun saçlı rakibini yerde boylu boyunca uzanan Douglas'ın yanından yavaş yavaş uzaklaştırdı.

Sonra yıldırım hızıyla sola döndü ve izleyicilerin üzerine atıldı. Hızı Radikal'inki kadar yüksek olmasa da normal insanlardan çok daha hızlıydı, bu yüzden kimse herhangi bir tepki vermeye fırsat bulamadan protestocu kalabalığın arasına daldı ve ingilizanahtarını havaya kaldırdı. Hazırlıksız yakalanan Radikal zamanında müdahale edemedi.

İngilizanahtarı, lüsit içinde donmuş bir sinek gibi yukarıda kaldı. Umutsuzluğa kapılıp saldırıya geçen Radikal ileri atıldı ve elindeki barış madalyonunu, Çelikkafa'nın başlığının kıvrımı altında kalan ağaç gövdesi kalınlığındaki boynuna doğru savurdu. Madalyon, Çelikkafa'nın boynuna, ağaca vurulan bir balta darbesi gibi indi; gerçi Kertenkele Kral'ın indireceği kadar güçlü bir darbe değildi, dahası Grabowski'nin ingilizanahtarının korkunç gücü ile karşılaştırılamazdı bile. Ama darbe Çelikkafa'nın dengesini bozmayı başardı ve çim, çamur ve buruşmuş dövizlerin üstüne yüzüstü düşmesine neden oldu.

Madalyonunu yanında yavaşça sallayan Radikal, Grabowski'nin tepesinde durdu. Bir süre sonra acı içinde suratını ekşiten ve yan tarafını ovuşturan Douglas da ona katıldı. "Sanırım birkaç kaburgamı kırdı," dedi o tanıdık bariton sesiyle. "Ne bu böyle?" Onların gözleri önünde, Çelikkafa'nın insanüstü yapısı, bol kıyafetler giymiş tıknaz, kelleşen, çamurların arasında yüzükoyun yatan ve sanki kalbi kırılmış gibi ağlayan bir adama dönüştü. Douglas kabarık saçlarını savurarak, kendisine yardım eden genç adama döndü. "Ben Tom Douglas. Kıçımı kurtardığın için sağ ol."

"O şeref benim, adamım."

Sonra Douglas uzun boylu, sarışın genci kucaklamak için öne doğru bir adım attı ve kalabalıktan bir alkış yükseldi. Zırhlı personel araçlarını geride bırakan Ulusal Muhafız askerleri çekiliyorlardı. Devrim bugün gelmeyecekti, belki hiç gelmeyecekti ama çocuklar kurtarılmıştı.

Televizyon kameralarının olay yerine akın etmesiyle, Tom Douglas, Radikal'i yoldaşı ilan etti ve Bay Area'nın daha önce

görmediği çılgınlıkta bir kutlama başlattı. Polisler huzursuz bir şekilde güvenlik kordonunu korur ve Ulusal Muhafızlar yaralarını sararken, binlerce çocuk, kahramanlarını selamlamak için parka yığıldı. Terk edilmiş M113 sahne görevi gördü. Parka, renkli mantarlar gibi çadırlar yayılmıştı. O gün ve tüm gece boyunca müzik, uyuşturucu ve içki özgürce aktı.

Her şeyin ortasında ise Tom Douglas ve ona yardım eden gizemli adam parıldıyordu. Etrafları güzel, uysal kadınlarla çevriliydi - en güzel ve uysalları ise herkesin Günebakan dediği zarif, esmer, içlerine buz küpleri saklanmış gibi gözleri olan genç bir kadındı; bir doğum sonrası Siyam ikizi gibi, Radikal'in kalçasından filizlenmiş gibi görünüyordu. Yeni gelen adam Radikal'den başka bir isim vermiyor, kökeni, nasıl tam o sırada o yerde olabildiği ile ilgili soruların hiçbirini cevaplamıyor, sırıtıyor ve utangaç bir şekilde, "Buradaydım çünkü burada bana ihtiyaçları vardı, adamım," diyordu. Ertesi günün şafağında, gittikçe küçülen kutlamaların arasından sessizce sıyrıldı ve kayboldu.

Onu bir daha gören olmadı.

1971 yılı ilkbaharında, Peoples Park çatışmasından ötürü Tom Douglas'a yöneltilen suçlamaların tümü -olayın soruşturulmasına yardım etmesi için SCARE tarafından göreve çağrılan Dr. Tachyon'un tavsiyesiyle- düşürüldü; tam da Destiny'nin yeni albümü "City of Night"piyasaya çıkmışken hem de. Bundan kısa bir süre sonra, yalnızca müzisyenlikten değil aslıktan da emekliye ayrılacağını açıklayan Douglas, tüm rock dünyasını sarstı.

Daha sonra Doktor Tachyonün deneysel koz tedavisine girmeyi kabul etti ve tedavinin işe yaradığı şanslı yüzde otuzdan biri oldu. Böylece Kertenkele Kral geride normal biri olan Thomas Marion Douglas'ı bırakarak sonsuza kadar kayboldu.

Ancak Thomas Marion Douglas da bundan altı ay sonra öldü. Aşırı uyuşturucu ve alkol kullanımı öyle bir noktaya ulaşmıştı ki, onu hayatta tutan tek şey as dayanıklılığıydı. O da gittiği zaman, sağlığı hızla kötüleşti. 1971 yılının sonbaharında, Paris'teki köhne bir otelde zatürreeden öldü.

Çelikkafa'ya gelince - çatışmadan sonraki gün Dr. Tachyon ile görüştürüldü ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiği için gözlem altında tutulmak üzere hastaneye kaldırıldı. Wojtek Grabowski düşmanlarının

onu yenemediği konusunda ısrarcıydı. O günlerin en popüler sloganı "ihtiyacın olan tek şey aşk"tı ve ona galebe çalan da aşk olmuştu. En azından o böyle iddia ediyordu. Çünkü kalabalığın üzerine atıldığında, yirmi beş yıldır görmediği eşi Anna'nın yüzüne bakarken bulmuştu kendini.

Tam olarak Anna gibi değildi, demişti gözyaşları içinde; saçının rengi ve burnunun şekli farklıydı. Ayrıca tabii ki Anna'nın şu an yirmili yaşlarında bir kadın olması olanaksızdı.

Ama kızları olabilirdi. Grabowski, en sonunda hiç tanımadığı çocuğunu gördüğüne emindi. Dünyada en çok değer verdiği şeyi öfkesi yüzünden neredeyse yok edeceğini aniden fark etmek, tüm gücünü bir anda ondan almıştı, Radikalin madalyon darbesi de tam as gücünden normal insan durumuna dönerken inmişti.

Adamın söylediklerinden etkilenen Dr. Tachyon, Grabowski'nin Bay Area'da kızını aramasına yardım etti. Gerçi bu kızı bulabileceklerini hiç düşünmüyordu; Grabowski'nin onu gördüğünü sandığı anda Tom Douglas ayağa kalkmıştı ve Kertenkele Kral görünümü hâlâ aktifti. Yaydığı o siyah aura, size en çok görmek istediğiniz şeyi gösterebilirdi. Tachyon'a kalırsa, göstermişti de.

Dolayısıyla, aramalardan hiçbir sonuç alınamamasına şaşırmadı. Her halükârda, adamın içinde bulunduğu durum onu ne kadar etkilese de, Grabowski'ye çok az bir zaman ayırabildi. Grabowski ve SCARE soruşturmacılarına üç hafta yardım ettikten sonra Doğuya geri döndü. Birkaç ay sonra Grabowski'nin ortadan kaybolduğu haberini aldı, ailesini aramaya devam ediyordu şüphesiz. O zamandan beri ne Wojtek Grabowski'den ne de Çelikkafa'dan haber alan olmadı.

Radikal'e gelince…

♣

1970 yılı, 6 Mayıs sabahının erken saatlerinde, Mark Meadows bir ara sokaktan çıktı ve sendeleye sendeleye People's Park'a doğru ilerledi; kafası parazit sesleriyle doluydu ve üzerinde bir kot pantolondan başka hiçbir şey yoktu. Başına gelenler hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordu. Nerede olduğunu da zar zor fark edebildi. Kendini dün geceki kutlamalara katılanlardan geriye kalanlar arasında bulmuştu. Herkesin gözlerinden yorgunluk akıyordu, ama hepsi hız tutkunları gibi son yirmi dört saatte yaşanan olağanüstü olaylar hakkında konuşuyordu. "Orada olmalıydın dostum," dediler Mark'a. Önceki sabah yaşanan olayları anlatırlarken, Mark'ın aklına

garip, gerçeküstü ve tutarsız hatıra parçacıkları gelmeye başladı: Belki de *zaten* oradaydı.

Hatırladıkları şeyler kendi deneyimleri miydi? Yoksa asitten geriye kalanlar, aynı anda bir düzine görgü tanığının nefes nefese anlattığı güçlü tasvirlerle eşleşen görüntüler mi yaratıyordu? Bilmiyordu. Tek bildiği, Radikal'in, en çılgın rüyasının gerçekleşmesini temsil ettiğiydi: Mark Meadows'un bir Kahraman olmasını.

Yakınlarda bir yerde, saçları dağılmış ve gözleri dalgın halde duran Günebakan'ı görüp de genç kadın ona "Ah, Mark, *inanılmaz* bir adamla tanıştım," dediğinde, Mark, Günebakanın bir arkadaşı olmaktan daha fazlasına dair umutlarının tümünün çöpe gittiğini anladı. Tabii Radikal aslında kendisi değilse…

Ne yapması gerektiğini biliyordu tabii ki. Sokakta, Günebakan'ın yanında geçirdiği çıraklık döneminde, sandığından daha fazla şey öğrenmişti; gece olduğunda döşeğinin üzerinde bağdaş kurmuş, etrafına kurabiye ve çizgi romanlarını almış, iki haftalık ihtiyaçlarını karşılayacak pahada LSD'yi elinde tutuyordu. O kadar yükseklerdeydi ki, ilk tableti ağzına attığında, kafayı bulmak için uyuşturucunun etkisini göstermesine bile gerek kalmadı.

Yaptığı tek şey de bu oldu. Radikal'e dönüşmemişti. Hiçbir şey olmamıştı. Sadece… *uçmuştu.*

Bir hafta boyunca dairesinden çıkmaksızın küflenmiş kurabiye kırıntılarından başka bir şey yemedi ve son dozun etkisi geçer geçmez devamlı daha yüksek dozlarda asit aldı. Hiçbir şey olmuyordu. En sonunda, aldığı uyuşturuculardan daha fazlasını edinmek için sendeleyerek dışarı çıktığında vücudunun dış hatları flulaşmaya başlamıştı.

Ve görev böylece başlamış oldu.

[33] İlk olarak John Wyndham'ın *The Day of the Triffids* romanında geçen kurgusal bir bitki. Hareket etme yeteneğine sahip olan bu bitki son derece

zehirlidir - ed.n.

[34] Jefferson Airplane grubunun şarkısı ve aynı adlı albümü - ed.n.

[35] Woodstock ve sonrasındaki Barış Hareketi kastediliyor - ed.n.

[36] İspanyolca “grev” - ed.n.

[37] Eugene McCarthy’nin 1968 yılındaki başkanlık kampanyasında gönüllü olarak çalışmak için saç ve sakallarını kesip “temizlenen” Yeni Sol görüşlü gençlere yapılan bir atıf - ed.n.

ÜÇÜNCÜ ARA BÖLÜM

Tom Wolfe "Vahşi Kart Şıklığı", *New York*, Haziran 1971.

Mmmmmmmmmmmmmmm. Bunlar güzelmiş. Yengeç eti ve karidesle doldurulmuş, yumurtalı ulak sigara börekleri. Gerçi biraz yağlılar. Aslar eldivenlerindeki yağ lekelerini temizlemek için ne yapıyorlar acaba? Belki de mantar dolmalarını veya parça fındık kaplı, ufak rokfor peyniri lokmalarını tercih ediyorlardır; ki tam da şu dakikada bu yemeklerin tümü onlara, Yüksek Aslar üniforması giymiş, uzun boylu ve gülümseyen garsonlar tarafından gümüş tabaklarda servis ediliyor… Bu Vahşi Kart Şıklığı akşamlarında akla gelen sorular bunlar. Örneğin, pencere kenarında duran şu siyah adam, Hiram Worchester ile el sıkışan, siyah bir ipek gömleği, siyah bir deri ceketi ve kesinlikle inanılmaz derecede şişmiş bir alnı olan adam, asansörden, güzel görünümlü insanlarla dolu bu restorandaki herkesin görüp görebileceği en büyüleyici üç kadınla beraber inen şu kakao renkli, badem gözlü, *tehlikeli* görünümlü adam - bir as, düpedüz bir as olan bu adam, garson yanından geçtiğinde şu yengeç eti ve karidesle doldurulmuş, yumurtalı ufak sigara böreklerinden alıp Hiram'ın görgülü nezaketinin tek hecesini bile kaçırmadan böreği midesine mi indirecek, yoksa daha çok mantar dolmasını sevenlerden mi…

Hiram harikadır. İriyarı, *ürkütücü* bir adamdır, bir doksanlık boyu ve koca cüssesi ile kötü bir ışıkta Orson Welles bile sanılabilir. Bahçıvan küreği şeklindeki sakalı son derece bakımlıdır ve gülümsediğinde görünen dişleri bembeyazdır. Sık sık gülümser. Sıcakkanlı, cana yakın bir adamdır; tüm asları, aynı hızlı ve sağlam tokalaşmayla karşılar, herkesin omzuna aynı şekilde vurur, Lillian, Felicia, Lenny, Belediye Başkanı Hartmann, Jason, John ve D.D. ile karşılaştığında hep aynı tanıdık sözleri söyler.

"Sizce kaç kiloyumdur?" diye neşeyle sorar ve tahmin yürütmeleri için insanları zorlar; 140 kilo, 160 kilo, 180 kilo… İnsanların tahminlerini duyunca derin, yankılı bir sesle kıkırdar, çünkü bu devasa adam yalnızca 15 kilodur; Empire State

Building'in tepesindeki yeni ve lüks restoranı Yüksek Aslar'ın tam ortasına, kristallerin, gümüş takımların ve tertemiz beyaz masa örtülerinin arasına bir tartı, spor salonlarındakine benzer bir tartı koydurmasının sebebi de bunu herkese ispatlamak istemesidir. Biri ona meydan okuduğunda hemen tartının üstüne sıçrar. Tartı 15 kiloyu gösterir ve Hiram kendi ufak şakasını sever. Fakat ona artık Şişmanadam demeyin. Bu as artık destenin içinden çıkmıştır, tüm doğru insanları, doğru şarapları bilen, smokininin içinde tanı da olması gerektiği gibi görünen ve şehirdeki en yüksek, en *şık* restorana sahip yeni bir tür as olmuştur.

Ne akşam ama! Masalar hazırlanmış, gümüş takımlar parıldıyor, mumlardan çıkan titrek alevler etrafı çevreleyen pencerelere yansıyor, binlerce yıldız dipsiz bir karanlığın içinde ışıldıyor ve Hiram da en çok bu anı seviyor. Hem içeride hem de dışarıda binlerce yıldız var, yıldızlarla dolu bir Manhattan kulesi, kulelerin en yüksek ve en görkemlisi… Jason Robards, John ve D.D. Ryan, Mike Nichols, Willie Joe Namath, John Lindsay, Richard Avedon, Woody Allen, Aaron Copland, Lillian Heilman, Steve Sondheim, Josh Davidson, Leonard Bernstein, Otto Preminger, Julie Belafonte, Barbara Walters, Pennler, Greenler, O'Neallar gibi göklerde dolaşan göz kamaştırıcı insanlar… Ve şimdi, bu Vahşi Kart Şıklığı sezonunda, aslar…

Şuradaki insan topluluğu, şu büyülenmiş, hayran hayran bakan, heyecanlı, ellerinde uzun ve ince şampanya bardakları tutan, yüzlerinde sevinç ifadeleri olan ve tüm dikkatlerini, ortalarına aldıkları, dalgalı kadifeden bir smokin, dalgalı kadifeden *turuncu* bir smokin ve fırfırlı limon sarısı bir gömlek giymiş, uzun, parlak kızıl saçları olan bir adama vermiş insan topluluğu… Tisianne brant Ts'ara sek Halima sek Ragnar sek Omian, tıpkı bir zamanlar Takis'te yaptığı gibi, yine tüm ilgiyi üzerinde toplamış; etrafındaki göz kamaştırıcı insanlar, genellikle yanlış telaffuz etmelerine ve Dr. Tachyon pek çoğu için şimdi ve sonsuza kadar Dr. Tachyon olarak kalacak olmasına rağmen, ona "Prens" ve "Prens Tisianne" diye hitap ediyorlar. Başka bir gezegenden gelen bu prens ve ardında bıraktığı hikâyenin *tümü gerçek* - bir sürgün, ordu tarafından hapse atılmış ve HUAC'ın işkencelerine maruz kalmış bir kahraman; iki insan hayatı kadar yaşamış ve hiçbirinin hayal bile edemeyeceği şeyler görmüş, Jokerkent'teki sefiller arasında özverili bir şekilde çalışan bir adam ve bu adamın varlığının yarattığı heyecan, Yüksek Aslar'da haydut bir hormon gibi yayılıyor, Tachyon da heyecanlı

görünüyor; leylak rengi gözlerinin, şu diğer asla, şu tekinsiz görünümlü Fortunato adındaki adamla beraber gelen Doğulu kadına kayıp durmasından anlayabiliyorsunuz.

Kendini tutamayanlar, “Daha önce bir asla tanışmamıştım,” diyor. “Bu benim için bir ilk.” Seksen altıncı katın tümü adeta *zangırdayana* kadar, Yüksek Aslar’ın havasında heyecan titreşiyor; benim için bir ilk, daha önce sizin gibi biriyle tanışmamıştım, benim için bir ilk, sizinle hep tanışmak istemişimdir, benim için bir ilk ve Wisconsin’in nemli topraklarında bir yerde, Joseph McCarthy, tiz ve hafif bir ses çıkararak tabutunun içinde dönüp duruyor, ne ektiyse onu biçiyor. Bunlar Hollywood’da poz kesenler, sıkıcı politikacılar, solmuş edebiyat çiçekleri, yardım dilenen acınası soytarılar değiller. Bunlar, bu büyüleyici ve heyecan verici aslar… *gerçek soylular*.

Ne kadar güzel… Aurora, Hiram’ın barında oturuyor, onu Broadway’in yıldızı yapan upuzun bacaklarını sergiliyor ve etrafında toplanan erkekler, yaptığı her şakaya gülüyor. Çıplak omuzlarından aşağıya dökülen kızıl-altın rengi, kıvırcık ve parfümlü saçları ve şu morarmış, bükülmüş dudakları harikulade, her güldüğünde etrafında kuzey ışıkları parıldıyor ve erkekler alkış tutuyor. Gelecek sene rol alacağı ilk filmi için imzayı attı bile. Red lord ile beraber oynayacağı filmi Mike Nichols yönetecek. Büyük bir filmde başrol oynayacak ilk as yıldız olacak, şeyden beri - ah hayır, o adamdan bahsetmek istemeyiz, değil mi? Bu kadar eğleniyorken olmaz.

Ne kadar hayret verici… Şunların, şu asların *yapabildiği* şeyler… Baştan aşağı yeşil giyinmiş, düzgün görünümlü ufak tefek bir adam, bir meşe palamudu ve bir cep dolusu saksı toprağı çıkarıyor, barmenden bir brendi kadehi alıyor ve Yüksek Aslar’ın tam ortasında ufak bir meşe ağacı oluşturuyor. Keskin yüz hatlarına sahip esmer bir kadın üzerinde kot pantolon ve kot ceketle çıkageliyor, ama Hiram onu kapıdan geri çevirmeye çalışınca, kadın ellerini çırpıyor ve bir anda baştan aşağı abanoz ağacı gibi parlayan, siyah bir zırh kuşanıyor. Bir kez daha el çırpıyor ve üzerinde omuzları açıkta bırakan, üstüne mükemmel oturan yeşil renkli kadife bir gece elbisesi beliriyor; öyle ki Fortunato bile dönüp iki kez bakıyor. Şampanya kovalarındaki buzlar azalmaya başlayınca, iriyarı siyahi bir adam ileri çıkıyor, eline bir Dom Perignon alıyor ve şişenin dış tarafı buz tutmaya başlarken bir oğlan çocuğu gibi gülümsüyor. “Tam ayarında,” diyor, şişeyi Hiram’a

uzatırken. “Biraz daha soğutsaydım kaskatı olurdu.” Hiram gülüyor ve onu tebrik ediyor. “Gerçi,” diyor, “henüz sizinle tanışma şerefine erişemedim.” Siyahi adam esrarengiz bir şekilde gülümsüyor ve ağzından sadece, “Croyd,” kelimesi dökülüyor.

Ne kadar romantik, ne kadar trajik… Barın en sonunda oturan, hani şu üstünde gri deri bir kıyafet olan adam Tom Douglas değil mi? Evet, evet, Kertenkele Kral’ın ta kendisi. Suçlamaları düşürdüklerini duymuştum, ama şu yaptığı şey nasıl bir *cesaret*, nasıl bir adanmışlık gerektirmiş olmalı? Ha bu arada ona yardım eden şu Radikal adlı adama ne oldu acaba? Gerçi Douglas çok kötü görünüyor. Eriyip gitmiş. Etrafına doluştuklarında gözleri aniden açılıyor ve kısa süreliğine tepesinde dev bir kara kobranın hayaleti dolaşıyor, Aurora’nın parıldayan renklerine karşı karanlık bir tezat oluşturuyor ve herkes Kertenkele Kral’ın başından çekilene kadar Yüksek Aslar’a bir sessizlik çöküyor.

Ne kadar gösterişli, ne kadar göz alıcı… Siklon bir ortama nasıl giriş yapılacağını iyi biliyor, değil mi? Ama Hiram’ın Sunset Balcony’de ısrar etmiş olmasının nedeni tam da bu; sadece yaz yıldızlarının altında içilecek içkiler ve Hudson m öbür tarafından batan güneşin harikulade manzarası için değil, aynı zamanda aslara iniş yapacak bir yer de sağlamak için… Üstelik Siklonun bu asların başında gelmesi de gayet doğal. Rüzgârın sırtında yolculuk edebilirken neden bir asansör kullanmak zorunda kalasın ki? Ve o giyim tarzı - baştan aşağı mavi-beyaz olan paraşütçü tulumu onu o kadar *esnek* ve *havalı* gösteriyor ki… El ve ayak bileklerinden aşağı sarkan ve rüzgârları kamçıladığında bir balon gibi şişen o pelerin de cabası. İçeri girip Hiram’ın elini sıkıyor ve havacı başlığını çıkarıyor. Şu Siklon tam bir moda öncüsü, hakiki bir *kostüm* giyen ilk as ve buna da, diğer aslardan çok önce, ‘65 yılında başladı, Vietnam’daki o iç karartıcı yıllarda bile kostümünü çıkarmadı. Ama bir adamın maske takıyor olması, illa ki takıntılı bir şekilde kimliğini saklamasını gerektirmez, değil mi? O günler geçmişte kaldı. Cyclone’un gerçek kimliği San Franciscolu Vernon Henry Carlysle. Tüm dünya o korkunun öldüğünü ve artık *herkesin* as olmak istediği Vahşi Kart Şıklığı çağında yaşadığımızı biliyor. Siklon bu parti için uzun bir yol kat etti, ancak bu toplantı Batı Kıyısı’nın en önemli ası olmadan eksik kalırdı, öyle değil mi?

Her tarafta yıldızların ve asların parıldadığı bir gecede, her yöne doğru yüz kilometrelik bir manzaranız varken her şeyin eksiksiz olduğu düşünülebilecek olsa da, bu toplantı *pek* öyle eksiksiz

sayılmaz, değil mi? Mesela Earl Sanderson halen Fransa'da, gerçi Hiram'ın davetiyesine karşılık kısa ama içten bir özür mesajı yollamayı ihmal etmedi. Çok büyük bir adamdır, çok büyük bir haksızlığa uğramış çok büyük bir adam… Bir de David Harstein, kayıp Elçi, o da burada değil. Hiram'ın *Times*'a verdiği "David, lütfen evine geri dön!" ilanına rağmen hem de. Ve Kaplumbağa, Yüce ve Kudretli Kaplumbağa nerede? Bu özel, büyülü gecede, Vahşi Kart Şıklığı'nın altın çağında, Kaplumbağa kabuğundan çıkıp Hiram'ın elini sıkmayacak ve ismini dünyaya duyurmayacak mı? Fakat hayır, burada değil gibi görünüyor, şey olamaz değil mi? Yoksa? Tanrım, hayır. Şu eski hikâyelerin *doğru* olduğunu ve Kaplumbağanın aslında bir joker olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?

Siklon, Hiram'a, rüzgârlar üzerindeki hâkimiyetinin üç yaşındaki kızına da geçtiğini düşündüğünü söylüyor. Hiram'ın yüzü parlıyor, Siklonun elini sıkıyor, kızına düşkün babayı tebrik ediyor ve kadehini onun şerefine kaldırıyor. Ama güçlü, görgülü ses tonuyla bile o anın gürültüsünü yarıp geçemeyen Hiram, yumruğunu sıkıyor ve yerçekimine yaptığı şeyi yaparak vücut ağırlığını 15 kilonun daha da altına düşürdükten sonra tavana doğru yükseliyor. Hiram artdeco tarzı dev avizenin yanında süzülürken Pimm's bardağını kaldırıyor ve konuşmasını yapıyor. Lenny Bernstein ve John Lindsay küçük Mistral Helen Carlysle'ın, ikinci nesil as adayının şerefine içiyorlar. O'Neallar ve Ryanlar ise kadehlerini Kara Kartal'a ve Elçi'ye, sonra da Blythe Stanhope van Renssaeler'ın anısına kaldırıyorlar. Lillian Heilman, Jason Robards ve Broadway Joe, Kaplumbağa ve Tachyon şerefine içiyor; sıra hepimizin babası Jetçocuk'a geldiğinde ise herkes kadehini kaldırıyor.

Kadeh kaldırmalardan sonra ortak sorunlar hakkında konuşmalar yapılıyor. Böyle bir gün ve çağda Vahşi Kart Yasaları'nın halen geçerli olması büyük bir utanç kaynağı, bu konuda kesinlikle bir şeyler yapılmalı. Dr. Tachyon'un da yardıma ihtiyacı var; Jokerkent Kliniği için yardıma ihtiyacı var, dava süreci için yardıma ihtiyacı var - 1946 yılında devletin haksız şekilde el koyduğu uzay gemisini geri almak için açtığı dava ne kadar uzun bir zamandır sürünüyor, değil mi! Ne büyük utanç! Yalnızca yardım etmek için o kadar yol gelen bir adamın gemisinin elinden alınması hepsini kızdırıyor ve *tabii ki* hepsi paralarını, avukatlarını ve nüfuzlarını kullanarak yardım edeceklerine söz veriyor. Her iki yanında da güzel bir kadın olan Tachyon gemisinden söz ediyor. "O

canlı," diyor onlara, "ve kesinlikle yalnızlık çekiyor." Konuşurken ağlamaya başlıyor ve gemisinin adının *Bebek* olduğunu söylediği zaman, birçok davetlinin lenslerinin ardından dökülen gözyaşları, ustaca sürülmüş rimeller için tehdit oluşturuyor. Ve tabii ki şu Joker Tugayı'yla ilgili olarak da bir şeyler yapılmalı, sonuçta soykırımdan bir farkı yok neredeyse…

Ancak tam o sırada akşam yemeği servisi başlıyor. Ziyaretçiler kendilerine ayrılmış yerlere geçiyorlar, Hiram'ın başyapıt niteliğindeki oturma planı, tıpkı gurme yemeklerindeki ölçüler gibi mükemmel ayarlanmış; her yerde zenginlik, bilgelik, zekâ, güzellik, gösteriş ve şöhret dengesi tam ayarında ve tabii ki her masada bir as var, yoksa birileri partiden kendilerini kandırılmış hissederek ayrılabilir, Vahşi Kart Şıklığı'nın bu yıl, ay ve saatinde…

♣ ♦ ♠ ♥

DERİNLERDE

Edward Bryant ve Leanne C. Harper

Rosemary Muldoon, taksilerin arasında zikzak çizip Central Park West Caddesi'ni geçerek parka girdiğinde, kendisini zor bir öğleden sonranın beklediğini biliyordu, ikindi saatlerinde köpeklerini yürüyüşe çıkaran insanların kaldırımda oluşturduğu kalabalığın arasından dalgın dalgın geçti ve Bagabond'u görmek için etrafa bakındı.

New York Sosyal Hizmetler Departmanı'nda stajyer olarak çalışan Rosemary'nin elinde, başka kimsenin başa çıkamayacağı bir sürü vaka vardı. Bugünün kısa süreli başrol oyuncusu olan gizemli Bagabond ise en kötülerinden biriydi. Bagabond en az altmış yaşında olmalıydı ve o altmış yılın yarısını hiç yıkanmadan geçirmiş gibi kokuyordu. Bu Rosemary'nin hiç alışamadığı bir şeydi. Kendi ailesi de öyle çok kibar ya da görgülü değildi, ama ailedeki herkes her gün banyo yapardı. Babası bu konuda özellikle ısrar eder ve kimse babasına karşı çıkamazdı.

Toplumun döküntülerine duyduğu merakın sebebi, bu insanların ötekileştirilmeleriydi. Çok azının geçmişleri veya aileleri ile herhangi bir bağlantısı vardı. Rosemary bunu biliyor, ancak kendi kendine önemli olan şeyin neden değil, sonuç olduğunu söylüyordu. Onlara yardım edebilirdi.

Bagabond bir meşe koruluğunun altında duruyordu. Kadına yaklaşan Rosemary, onu bir ağaçla konuşup el kol hareketleri yaparken gördüğünü sandı. Kafasını salladı ve Bagabond'un dosyasını çıkardı. İnce bir dosyaydı. Kadının ne gerçek adı, ne yaşı, ne doğduğu yer, ne de geçmişi ile ilgili hiçbir şey bilinmiyordu. Dosyadaki kıt bilgilere göre, kadın sokaklarda yaşıyordu. Eski sosyal hizmet uzmanının aklına yatan en olası tahmin, Bagabond'un bir zamanlar bir devlet hapishanesinde tutulduğu ve yer azlığından salıverildiği idi. Bu evsiz kadın bir paranoyaktı, ama muhtemelen tehlikeli değildi. Bagabond herhangi bir bilgi vermeyi reddettiği için ona yardım etmek mümkün olmamıştı. Rosemary dosyaları

çantasına geri koydu ve kat kat eski püskü kıyafetler giyinmiş kadının yanına doğru yürüdü.

“Merhaba, Bagabond. Adım Rosemary ve sana yardım etmeye geldim.” İlk hamlesi işe yaramadı. Bagabond kafasını çevirdi ve frizbi oynayan iki çocuğa bakmaya başladı.

“Güzel, güvenli, sıcak bir yuvan olsun istemiyor musun? Sıcak yemekler, konuşacak insanlar?” Aldığı tek cevap, bir hayvanat bahçesinin dışında gördüğü en büyük kediden geldi. Bagabond’un yanına sokulan kedi, şimdi Rosemary’yi süzüyordu.

“Belki banyo da yapabilirsin.” Evsiz kadının saçı kir içindeydi. “Fakat adını öğrenmem gerekiyor.” Önce Bagabond’a bakan dev siyah kedi, dik bakışlarını tekrar Rosemary’ye çevirdi.

“Benimle gelmeye ne dersin? Biraz konuşabiliriz.” Kedi hırlamaya başladı.

“Haydi…” Rosemary elini Bagabond’a uzattığı anda kedi yerinden fırladı. Geriye sıçrayan Rosemary de yere koyduğu el çantasına takılıp düştü. Sırtüstü yatarken, kızgın kedi ile göz göze gelmişti.

“Güzel kedicik. Orada kal.” Ayağa kalkmaya başladığında, siyah kedinin yanına ondan çok az daha ufak olan bir kaliko kedisi katılmıştı.

“Tamam. Sonra görüşürüz.” Rosemary çantasını ve dosyasını toparlayıp geri çekildi.

Babası neden şehirdeki yoksullar ya da onun deyimiyle “pislikler”le uğraşmak istediğini hiç anlamamıştı. Annesi, babası ve nişanlısı ile geçirmek zorunda kalacağı, sıkıntı dolu bir gece onu bekliyordu. Ailesinin bulduğu bir adamla evlenecekti, bu çağda hem de. Keşke babama karşı çıkıp “Hayır!” demek daha kolay olsaydı, diye düşündü. Geleneklere oldukça bağlı bir ailesi vardı, o ise buna uyum sağlayamıyordu.

Rosemary’nin, yakın zamana kadar C.C. Ryder ile paylaştığı bir dairesi vardı. C.C. Ryder, lafını sakınmayan bir hippiydi. Rosemary, C.C. ile babasının hiç karşılaşmaması için bir hayli özen göstermişti. Böyle bir şeyin sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu. İki hayatını birbirinden ayrı tutabilmesi çok önemliydi.

Bunları düşününce bir an için acı çekmeye çok yaklaştı. C.C. gitmişti, şehrin içinde kaybolup gitmişti. Rosemary hem kendisi hem de C.C. için korkuyordu, çünkü bunun şehir için ne anlama geldiğini biliyordu.

Bir bankta oturup kalan Rosemary yukarı baktı. Dosyayı ofise bırakıp, Columbia'ya ve derse gitme vakti gelmişti.

"Müthiş bir gece." Lombardo "Şanslı Lummy" Lucchese kendini harika hissediyordu, tamamen harika. Tam iki yıl boyunca hesap tutup ufak çaplı koruma işleri yaptıktan sonra Beş Aile'nin[38] en önde gelenine girmişti. Sonuçta yetenekten anlıyorlardı ve Lummy'de yetenekten bol hiçbir şey yoktu. Üç arkadaşı ile beraber 81. Cadde'den parka doğru yürürken sevinçten havalara uçuyordu.

Nişanlısı Maria'yı ziyarete gitmeliydi. Ne çekingen kız ama! Ne var ki Don Carlo Gambione'nin tek çocuğu olan bu çekingen kız, gelecek yıllarda çok değerli olabilirdi. Lummy sonra arkadaşları ile kutlamaya çıkacaktı. Şimdiyse Maria'ya bağlılığını gösteren güzel çiçekler alabilmesi için biraz para bulması lazımdı. Karanfil nasıl olurdu acaba?

"Aşağıya inip biraz para kaldıracağım," dedi Lummy.

"Sana eşlik etmemi ister misin?" dedi Joey "Burunsuz" Manzone.

"Hayır, şaka mı yapıyorsun? Gelecek haftadan sonra paraya batacağım. Sadece bir iş daha yapmak istiyorum. Eski günlerin hatırına. Görüşürüz."

Yağdan parlayan su birikintilerini sıçratarak yürüyen Lummy, 81. Cadde metro durağının yerini gösteren ışıklandırılmış küreye doğru ıslık çalarak ilerliyordu. Bu gece moralini hiçbir şey bozamazdı.

Ne kadar da berbat bir akşam, diye düşündü Sarah Jarvis. Altmış sekiz yaşındaki kadın, bir Amway partisine davet edilebileceğini daha önce hiç hayal etmemişti. Düşüncesi bile aklına gelmemişti. Arkadaşı ile beraber partiden çıkmaları saatler sürmüştü. Tabii ki çıktıklarında yağmur yağıyordu ve tabii ki etrafta hiç taksi yoktu. Arkadaşı yan binada oturuyordu. Sarah'ın ise şehir merkezinin dışındaki Washington Heights'a gitmesi gerekiyordu.

Sarah metrodan nefret ediyordu. O bayat koku hep midesini bulandırırdı. Şehrin gürültülü yerlerini zaten sevmezdi ve metro da en gürültülü yerlerden biriydi. Ama bu gece her şey sessizdi. Peronda tek başına bekleyen Sarah, tüvit ceketinin altında tir tir titriyordu.

Peronun ucuna gidip tünele doğru baktı ve kent merkezinin dışına giden AA banliyö treninin ışığını gördüğünü sandı. Orada bir

şey vardı ama çok yavaş ilerliyor gibi görünüyordu. Başını çevirdi ve reklam afişlerine bakmaya başladı. Bay Nixon'ın tekrar başkan seçilmesi çağrısında bulunan posteri inceledi. Posterin yanında duran gazete otomatındaki manşetler, Washington'daki bir otele ve daireye giren hırsızlardan söz ediyordu. Watergate mi? Bir bina için ne kadar komik bir isim, diye düşündü. *Daily News* gazetesi, sözde Metro İnfazcısı ile ilgili bir haber yapmıştı. Polis, geçen hafta içinde gerçekleşen beş cinayetten bu gizemli katili sorumlu tutuyordu. Kurbanların hepsi uyuşturucu satıcıları ve diğer suçlulardı. Cinayetlerin tümü metrolarda yaşanmıştı. Sarah irkildi. Şehir artık çocukluğundakinden çok farklıydı.

Önce merdivenlerden aşağı inen ve terk edilmiş jeton kulübesinin yanından geçen ayak sesleri duydu. Sonra ahenksiz, tuhaf bir vızıltı şekilde bir ıslık sesi geldi ve sesin sahibi istasyona girdi. Sarah istemsiz bir şekilde, tedirginlikle rahatlama arasında gidip geldi. Verdiği tepkiden biraz utandı ve etrafında biri olmasının pek de kötü olmadığına karar verdi.

Ancak adamı görür görmez bu kararım tekrar gözden geçirmeye başladı. Sarah siyah deri ceketleri hiçbir zaman sevmemişti; özellikle de kaypak görünümlü, sırıtan genç adamların üzerindeyse. Hemen sırtını döndü ve rayların öteki tarafındaki duvara odaklandı.

Yaşlı kadın arkasını döner dönmez yüzünü bir gülümseme kaplayan Şanslı Lummy dilinin ucuyla üst dudağına dokundu.

"Hey, bayan, ateşiniz var mı?"

"Hayır."

Kadının arkasına doğru yürürken Lummy'nin ağzının bir kenarı seğirdi. "Haydi, bayan, kibar olun biraz."

Sarah geçen kış katıldığı kendini savunma kursunda öğrendiklerini hatırlarken, ona arkadan yaklaşan Lummy, kadının omuzlarının gerildiğini göremedi.

"Ver şu çantayı ban… *aaaaah!*" Sarah'nın dönüp, ayağının üst kısmını basit ama sofistike görünümlü, bej rengi bir gece ayakkabısı ile ezmesiyle beraber çığlık atan Lummy geri çekildi ve kadının yüzüne bir yumruk savurmaya çalıştı. Sarah geri çekilerek ondan sıyrılmayı başardı ama kaygan bir şeyin üstüne basıp kaydı. Lummy sırıttı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

AA treninin istasyona yaklaşması ile yanlarından bir rüzgâr esip geçti.

Bir düzine insanın aynı anda metro girişine geldiğini ikisi de

fark etmemişti. İçeri giren kalabalığın çoğu *Baba* filminin geç saatteki bir gösterimine gitmişti ve Coppola'nın mafyanın modern suç dünyası içindeki rolünü abartıp abartmadığına dair hareketli bir tartışma içindeydiler.

Filme gitmeyenlerden biri ise, uzun ve zorlu bir gün geçirmiş olan bir metro işçisiydi. Sadece eve gitmek ve akşam yemeğini yemek istiyordu, hangisini önce yapabilirse artık. Gazeteler yine konuyu gündeme getirmeye başlamıştı; şu Joker Hakları olayı bile onları her zaman meşgul tutmaya yetmiyordu. Adam düzenli ray kontrolü görevinden alınmış ve kanalizasyonlarda, metro tünellerinde, iletim hattı kuyularında ve derin kontrol bacalarında, günde on sekiz saat boyunca boş yere timsah aramak ile görevlendirilmişti. Sansasyon meraklısı basma sorgusuz sualsiz inanan işverenlerine içten içe lanet etti, peşini bırakmayan ve zar zor kurtulabildiği habercilere de özel bir yer ayırdı.

Kalabalık grup jeton aramaya ve kapılardan geçmeye başladığında, işçi kargaşanın arasına karışmamak için biraz geride durdu. Filmden çıkanlar konuşarak yürümeye devam ettiler.

AA treni, bir gürleme ve metalin metale çarpması ile yükselen bir fren sesiyle tünelden fırladı.

Peronda her çeşit insan karşı karşıya duruyordu. Lummy İtalyanca küfrederek kurbanını bıraktı ve kaçabileceği bir delik aramaya başladı.

İlk iki çift perona girmişti ve önlerinde yaşanan olayı izliyorlardı. Adamlardan biri Şanslı Lummy'ye doğru atılırken, diğeri de sevgilisini tuttu ve geriye doğru çekilmeye çalıştı.

Trenin kapıları tıslayarak açıldı. Gecenin bu saatinde trende pek fazla insan yoktu ve kimse inmedi.

"İhtiyacınız olduğunda hiçbir yerde görevli bir polis olmaz," dedi sözde kurtarıcı. Lummy bir an için şu serserinin üzerine atılıp gözünün üstüne bir yumruk çakmayı düşündü. Ama adama vuracak gibi yaptıktan sonra yarı topallayıp yarı koşarak ilk vagona girdi. Kapılar kapandı ve tren hareket etmeye başladı. Belki de ışıktandı ama trenin yanındaki parlak grafitiler değişiyor gibi görünüyordu.

Vagonun içine giren Şanslı Lummy güldü ve vücudundaki morlukları ovuşturup kirlenmiş giysilerini toparlamaya çalışan Sarah'ya doğru terbiyesiz bir hareket yaptı. Kadının istemsiz kurtarıcılarına da bir hareket yaparken, tüm grup Sarah'nın etrafına toplandı.

Birdenbire Lummy'nin yüzünde bir korku ifadesi belirdi. Sonra bu ifade dehşete dönüşürken kapıları yumruklamaya başladı. Lummy'yi durdurmaya alışan adam, tren karanlığa doğru hızla kaybolurken göz ucuyla Lummy'nin arka kapıyı tırmaladığını gördü.

"Ne iğrenç bir herif!" dedi sözde kurtarıcının sevgilisi. "Şu jokerlerden biri miydi?"

"Hayır," dedi arkadaşı. "Yalnızca sıradan bir pislik."

Tünelden gelen çığlıkları duyan herkes donup kaldı. Banliyö treninin azalan gürlemesi üzerinden Lummy'nin çaresiz, acı dolu çığlıkları duyulabiliyordu. Tren gözden kayboldu, fakat çığlıklar en az 83. Cadde'ye kadar devam etti.

Metro işçisi şehir merkezine giden tünele doğru yürürken, pek zarar görmemiş olan Sarah ve etraftakiler günün kahramanım kutluyordu.

Peronun diğer ucundaki basamaklardan başka bir metro işçisi indi.

"Hey!" diye bağırdı. "Lağım Jack! Jack Robicheaux! Sen hiç uyumaz mısın?"

Bitkin adam bu bağrışı duymazdan geldi ve metal servis kapısından içeri girdi. Tünelden aşağı doğru yürürken, elbiselerini çıkarmaya başladı. İzleyen biri, öne doğru eğilen ve tünelin ıslak zemininde sürünmeye başlayan, keskin, biçimsiz dişlerle dolu bir ağzı ve izleyen kişiyi tuzla buz edebilecek, kaslı bir kuyruğu olan bir adam gördüğünü düşünebilirdi. Ancak eski metro işçisi karanlıkta kaybolurken üzerinde beliren yeşilimsi gri pulların yaydığı ışıltıyı kimse görmedi.

Lummy'nin yankılanan ölüm çığlıkları 81. Cadde peronundaki insanları öyle dondurmuştu ki diğer yönden gelen bas tonlu gürlemeyi yalnızca birkaçı duydu.

Son dersi de biten Rosemary, yorgun bir şekilde 116. Cadde'nin metro girişine doğru yürüdü. Bugünkü işlerden bir tanesi daha hallolmuştu. Şimdiyse nişanlısını görmek için babasının dairesine gidiyordu. Bunun için pek istekli değildi ama bu günlerde içinde hiçbir şey için bir istek yoktu. Hayatındaki herhangi bir şeyin bir çözüme ulaşmasını umarak devam ediyordu yaşamaya.

Bir kucak dolusu kitabını sağ eline aldı ve tek eliyle çantasının

içinde bir jeton aradı. Kapıdan geçerken bir an duraksadı ve diğer öğrencilerin yolundan çekilmek için bir tarafa çekildi. Elinde dövizlerle gezen insanların sayısına bakılırsa, en son savaş karşıtı gösteri de tamamlanmış olmalıydı. Rosemary, elinde Joker Tugayı'nın resmi olmayan sloganının yazılı olduğu dövizler taşıyan ve görünürde normal olan çocukları fark etti. Dövizlerde şöyle yazıyordu: EN SON GİDER - İLK ÖLÜR.

C.C. bu işlere hep meraklı olmuştu. Hatta gürültüsü daha az olan gösterilerin birkaçında şarkılarını bile söylemişti. Bir gün eve bir aktivist dostunu, Fortunato adında bir adamı bile getirmişti. Adamın Joker Hakları hareketinin içinde olması güzeldi ama Rosemary dairesine, geyşaları olsun veya olmasın, pezevenklerin gelmesini sevmiyordu. C.C. ile ettiği az sayıdaki kavgaların birinin nedeni de buydu. Kavganın sonucunda C.C. akşam yemeğine çağıracağı misafirler için Rosemary'den onay alması gerektiğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

C.C. Ryder, onca defa Rosemary'yi aktif bir tavır almaya ikna etmeye çalışmıştı ama Rosemary birkaç insana direkt olarak yardım etmenin, etrafta dolaşıp "Kurulu Düzen'i suçlayan sloganlar atmak kadar yarar sağlayabileceğini düşünüyordu. Hatta belki çok daha fazlasını… Rosemary tutucu bir aileden geldiğini biliyordu. Ev arkadaşı bunu ona sık sık hatırlatıyordu."

Derin bir nefes aldı ve insan selinin arasına karıştı. Görünüşe bakılırsa, geç saatteki derslerin tümü aynı saatte sona ermişti.

Rosemary peronda ilerlerken, bekleme alanının uzak tarafında durabilmek için kalabalığın arkasından yürüdü. İnsanlarla yakın mesafede olmak istemiyordu. Kısa bir süre sonra tünelden gelen rutubetli hava akımını hissetti ve nemli kazağının altında titredi.

Sağır edici ve iç karartıcı banliyö treni yanından geçti. Tüm vagonların üzerinde yazılar vardı, ancak en sondaki vagonun üzerindeki, tuhaf bir şekilde göze batıyordu. Rosemary, eski Garden'da izlediği Ringling Brothers gösterisindeki dövmeli kadını hatırladı. Trenlerin yan taraflarına yazılar yazan çocukların psikolojilerini sık sık merak ederdi. Bazen kelimelerin arkasındaki anlamdan hoşlanmazdı. New York, yaşamak için her zaman güzel bir yer değildi.

Aklıma getirmeyeceğim. Aklına getirdi. C.C.'nin St. Jude Hastanesi'nin yoğun bakım koğuşunda, komada yatan görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Parlak yaşam destek makinelerini görür gibi

oldu. C.C.'nin haber verilecek hiçbir akrabası olmadığı için, Rosemary hemşireler bandajları değiştirirken bile oradaydı. C.C.'nin vücudunun büyük bir bölümünü kaplayan morlukları, siyah ve zehirli bir mavi tonu taşıyan lekeleri hatırladı. Doktorlar genç kadının kaç sefer tecavüze uğradığından emin değildi. Rosemary onunla empati kurmak istemiş, ama kuramamıştı. Nasıl başlayacağından bile emin değildi. Yapabileceği tek şey beklemek ve umudunu kaybetmemekti. Ve sonra C.C. hastaneden kaybolmuştu.

Son vagon boş gibi görünüyordu. Rosemary oraya yönelirken, grafitilere baktı. Gözleri vagonun karanlık tarafına yazılmış kelimeleri okurken, olduğu yere çakılıp kaldı:

Maydanoz, adaçayı, Rosemary?[39]

Zaman…

Zaman başkaları için, benim için değil ki…

"C.C.! Ne?" Boş vagonu fark eden diğer insanları görmezden gelerek, önündekileri iteleyip kapıya doğru koşmaya başladı. Kapılar kapalıydı. Rosemary kitapları yere bıraktı ve kapıyı parmaklarıyla açmaya çalıştı. Tırnaklarından birinin kırıldığını hissetti. Başaramayınca, tren yavaşça istasyondan ayrılmaya başlayıncaya kadar kapıları yumrukladı.

"Hayır!"

Kendi adına son bir kez bakan Rosemary'nin gözleri yaşlarla doldu ve C.C.'nin şarkı sözlerinden bir tanesini daha gördü:

Sonuna kadar savaşamazsın,

Ama intikam alabilirsin.

Rosemary başka hiçbir şey söylemeden trenin ardından bakakaldı. Sonra kafasını eğdi ve ellerine baktı. Görünürde çelikten olan kapı yumuşak, gevşek ve sıcaktı. Biri ona asit mi vermişti? Bu bir tesadüf müydü? C.C. yeraltında mı yaşıyordu? C.C. hayatta mıydı?

Sonraki tren, uzun bir süre sonra geldi.

Neredeyse mutlak bir karanlıkta avlanıyordu.

Açlık, hiçbir zaman tam olarak yatıştıramadığı o açlık, onu yine ele geçirmiş ve o da ava çıkmıştı.

Her şeyin farklı olduğu bir zaman ve yerin belli belirsiz bir

görüntüsü belirdi aklında. Biriydi o -olduğu şey neydi?- başka bir şeydi.

Etrafa baktı ama çok az şey gördü. Pis suyun atıklarla tıkandığı bu kasvetli yerde, gözleri pek bir işe yaramıyordu. Tatlar ve kokular daha önemliydi, ona hem ileride kendisini nelerin beklediğini -sabırla peşine düşülecek avlar- söyleyen hem de burnunun biraz ötesinde hiçbir şeyden şüphelenmeden bekleyen anlık doyumları haber veren ufak parçacıklar daha önemliydi.

Suyun içinde sağa sola hareket eden kuyruğunun güçlü ancak yavaş salınımlarından, yukarıdaki şehirden inen ezici ancak uzak dalgalara ve karanlıkta koşuşturan avların sayısız ufak hareketlerine kadar, tüm titreşimleri duyabiliyordu.

Kirli su, geniş, düz ağzının etrafından dökülüyor, akıntı ise kalkık burun deliklerinin her iki tarafından da süzülüyordu. Arada sırada, çıkıntılı gözlerinin üzerine saydam zarlar çekiliyor ve tekrar geri kayıyordu.

Ne kadar büyük olsa da -bu av sırasında dolandığı bazı tünellere zar zor sığabilmişti- çok az ses çıkarıyordu. Bu gece ona eşlik eden seslerin çoğu, midesine inen avların çığlıklarıydı.

Yaklaşan ziyafetin ilk sinyallerini burun delikleri veriyor, ancak kısa bir süre sonra kulaklarından gelen mesajlar da bunlara katılıyordu. Vücudunun neredeyse tamamını kaplayan bu barınağı terk etmekten nefret etse de, yiyeceğin olduğu yere gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Başka bir tünelin ağzı, yan tarafa doğru uzanıyordu. Geçiş yolu, onunki gibi çok esnek bir vücudun bile dönüp yeni suyoluna girmesini zorlaştıracak kadar dardı. Su gittikçe sığlaşıyor ve girişten iki adam boyu uzakta tamamen bitiyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Bacakları gayet iyi çalışıyordu ve aynı sudaki gibi sessizce ilerleyebilirdi. Onu ileride bir yerlerde bekleyen avın kokusunu hâlâ alabiliyordu. Daha yakın. Yakın. Çok yakın. Sesleri duyabiliyordu; ötüşleri, cırlamaları, acele ayak hareketlerini, kürklü bedenlerin taşa sürtüşünü.

Onun için hazırlıklı olamazlardı; derinlerdeki bu tünellerde yalnızca birkaç tane yırtıcı vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar üstlerine atıldı, ilkini çenesinin arasında ezerken çıkan ölüm çığlığı diğerlerine bir uyarı niteliğindeydi. Avlar panik içinde etrafa dağıldı. Kaçış yolları olmayanlar dışında tabii… Hiçbiri karşı koymaya çalışmadı. Kaçtılar.

Aralarında en uzun yaşayanlar, ortalarındaki canavardan

koşuşturarak kaçıp, tünelin kiremitle kapatılmış sonuyla karşılaşanlardı. Diğerleri onun etrafından koşmaya çalışıyordu - hatta birisi onun pullu sırtının üzerinden atlama cesaretini bile gösterdi- ama kırbaç gibi savrulan kuyruk onları sert duvarlarda paramparça etti. Bazıları ise direkt olarak ağzının içine doğru kaçtılar; korkuyla sinip kalmalarından yalnızca bir saniye sonra devasa dişler birleşti.

Acılı iniltiler yükselip alçalarak devam etti. Kan, leziz bir şekilde akmaya devam ediyordu. Et, tüy ve kemikler, tatmin olmuş midesinde yatıyorlardı. Avların birkaçı halen hayattaydı. Katliamdan ellerinden geldiğince kaçmaya çalıştılar. Avcı onları takip etmeye başladı ancak yediği yemek ağır gelmişti. Şimdilik onları takip edecek veya umursayacak hali yoktu. Suyun kenarına kadar geldi ve orada durdu. Şimdi, uyumak istiyordu.

Önce ortamdaki sessizliği bozacaktı. Bunu yapabilirdi, kendi bölgesindeydi. *Her yer* kendi bölgesiydi. Dev çeneler açıldı ve tünel ve borulardan, geçiş yolları ve taş koridorlardan oluşan görünüşte sonsuz labirentin içinde, saniyelerce yankılanan, delici, gür bir kükreme sesi duyuldu.

Yankı nihayet bittiğinde, avcı uyudu. Fakat uyuyan sadece oydu.

♣

Rosemary o gece güvenlik nöbetinde olan Alfredo'ya merhaba dedi. Rosemary kayıt defterine adını yazarken gülümseyen Alfredo, genç kadının elindeki kitap yığınını görünce kafasını salladı.

"İsterseniz kitapları taşımanıza yardım edebilirim, Bayan Maria."

"Teşekkürler, Alfredo. Kendi başıma idare edebiliyorum."

"Siz daha ufacık bir *bambina* iken kitaplarınızı taşıdığımı hatırlıyorum, Bayan Maria. O zamanlar büyüdüğünüzde benimle evleneceğinizi söylerdiniz. Artık öyle hissetmiyorsunuz sanırım, ha?"

"Üzgünüm, Alfredo. Maymun iştahlıyım işte." Rosemary gülümsedi ve gözlerini kırpıştırdı. Şaka yapmak, hatta kibar davranmak bile kolay değildi. Yalnızca bu akşamın, bu günün bitmesini istiyordu.

Asansörde yalnızdı ve bu avantajı değerlendirip kafasını yan duvarlardan birine dayadı. Alfredo'nun kitaplarını okula kadar taşıdığını hatırlıyordu tabii. Çocukluğundaki savaşlardan biri

sırasındaydı. Ne aile ama…

Asansör kapıları açıldığında, teras katı girişinin önünde bekleyen iki adam hazır ola geçti. O yaklaştıkça rahatladılar ama ikisi de garip bir şekilde ciddi görünüyordu.

“Max. Ne oldu?” Rosemary önünde duran aynı siyah takım elbiseyi giymiş iki adamdan daha uzun olanına, sorgular bir şekilde baktı.

Max kafasını iki yana salladı ve kapıyı açtı.

Rosemary bunaltıcı, koyu renk meşe panellerle kaplı duvarların arasından kütüphaneye doğru yürüdü. Eski yağlıboya tablolar, ortamdaki kasvetin azalmasına yardımcı olmuyordu.

Kütüphanenin kapısına geldi, kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı ama ağır, oymalı kapılar daha onlara vuramadan içeri doğru açıldı. Çalışma masasının üzerinde duran lamba, kapının girişinde duran babasının siluetini aydınlatıyordu.

Babası, Rosemary’nin iki elini de tutup sıkıca kavradı. “Maria, Lombardo artık aramızda değil.”

“Ne oldu?” Rosemary babasının yüzüne baktı. Gözlerinin altları karanlıktı. Gıdığı hatırladığından daha da sarkık durumdaydı.

Babası yana doğru işaret etti. “Haberi bu genç adamlar verdi.”

Frankie, Joey ve Küçük Renaldo yan yana duruyordu. Joey şapkasını elinde tutuyordu.

“Don Carlos’a haberi biz verdik, Maria. Şanslı Lum… ee, Lombardo buraya gelirken metroya uğramış.”

“Sanırım sakız almak istemiş,” dedi Frankie, sanki bir önemi varmış gibi.

“Evet, her neyse. Oradan çıkmadı. Biz de etrafta takılıyorduk,” dedi Joey, “ve istasyonda bir… kargaşa olduğunu duyunca gidip neler olduğunu öğrenmek istedik. Oraya vardığımızda, neler olduğunu öğrendik.”

“Evet, onu yaklaşık iki düzine.”

“Frankie!”

“Evet, Don Carlo.”

“Bu gecelik bu kadar yeter, çocuklar. Sizinle sabah görüşürüz.”

Üç genç adam kafalarım eğdi ve alınlarını Rosemary’ye doğru uzatarak selam verip çıktılar.

“Üzgünüm, Maria,” dedi babası.

“Anlamıyorum. Bunu kim yapmış olabilir?”

“Maria, Lombardo’nun aile işlerimizde çalıştığını biliyorsun. Bunu bilen başkaları da vardı. Ve onun benim damadım olacağını duydular. Bana zarar vermeye çalışan birinin yapmış olduğunu düşünüyoruz.” Don Carlo’nun sesi üzgün geliyordu. “Yakın zamanda başka olaylar da yaşandı. Ulaşmak için hayatımız boyunca çalıştığımız şeyi bizden almaya çalışanlar var.” Sesi yeniden sertleşti. “Bunu yanlarına bırakmayacağız. Söz veriyorum, Maria!”

“Maria, biraz lazanya var. En sevdiğinden. Lütfen biraz yemeye çalış.” Rosemary’nin annesi saklandığı gölgelerin arasından konuşmuştu. Rosemary’yi mutfağa götürmek için oradan çıktı ve kolunu omzuna atarak ona eşlik etti.

“Anne, yemek için beni beklememeliydin.”

“Beklemedim ki. Geç kalacağını biliyordum, bu yüzden birazını sana ayırdım.”

Rosemary, “Anne, onu sevmiyordum,” dedi.

“Şş, biliyorum,” diyen annesi, kızının dudaklarına dokundu. “Ama zamanla onu sevebilirdin. İyi anlaştığınızı görebiliyordum.”

“Şu patlıcan renkli zenciler yapmış olmalı! Bize başka kim saldırıyor olabilir ki şimdi? Tünelleri kullanarak Harlem’den buraya geliyor olmalılar. Yıllardır bizim bölgelerimizde gözleri vardı. Özellikle de Jokerkent gibi müthiş bir bölgeyi istiyorlar. Hayır, o jokerler bunu tek başlarına yapmaya cesaret edemezler ama siyahlar onları kullanarak bizim dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor olabilirler.”

Rosemary önce bir sessizlik, sonra da telefondan gelen madeni sesler duydu. Annesi onu kolundan çekti.

Don Carlo, “Şimdi durdurulmalılar yoksa bütün Aileler için bir tehdit haline gelecekler. Bunların hepsi vahşi.”

Bir sessizlik daha.

“Abartmıyorum!”

“Maria…” dedi annesi.

“O zaman yarın sabah,” dedi Don Carlo. ”Erkenden. Güzel.”

“Gördün mü, Maria? Baban bunun icabına bakacak.” Annesi Rosemary’yle beraber hasat sarısı renkli mutfağa girdi; içeride ışıl ışıl parlayan birçok beyaz eşya ve duvarlarda da içinde anavatanlarına ait dini öğütler yazan çerçeveler göze çarpıyordu. Rosemary annesine C.C. ve metrodaki olaydan söz etmeyi düşündü ama tekrar düşününce böyle bir şeyin imkânsız olduğuna karar verdi. Hayal gücü onu yanıltmış olmalıydı. Sadece uyumak

istiyordu. Bir şey yemek istemiyordu. Bu gece başka bir şeyi kaldıramazdı.

Evsiz kadın uykusunda döndü ve yanında duran iki büyük kediden bir tanesi yana çekildi. Kafasını kaldırıp arkadaşını kokladı, iki kedi, karnında bir keseli sıçanla beraber uyuyan kadının yanından ayrıldı ve terk edilmiş metro tünelinin karanlığı içinde kayboldu. 86. Cadde'deki kimsenin fark etmediği kestirme yol, onlara yemeğin yolunu gösteriyordu.

İki kedi de açtı ama şimdi kadınlarının kahvaltısı için avlanıyorlardı. Bir drenaj tünelini kullanarak parkın içine, caddeye bakan akçaağaçların altına çıktılar. Bir *New York Times* dağıtım kamyonu kırmızı ışıkta durduğunda, siyah kedi, kaliko olana baktı ve burnuyla kamyonu işaret etti. Kamyonun hareket etmesini bekleyip üstüne atladılar. Kamyonun arkasına yerleşen kedilerden siyah olanı bir yığın balık görüntüsü yarattı ve kalikoyla paylaştı. Önlerinden geçen sokakları izleyerek, balıkların kendini belli eden kokusunu almayı beklediler. Kamyon yavaşlarken nihayet balık kokusu alan kaliko, sabırsız bir şekilde araçtan aşağı fırladı. Kızgın bir şekilde bağıran siyah kedi de onun ardından bir ara sokağa girdi. İnsanların kokusu, yemeğinkini bastırdığı anda ikisi de durdu. Ara sokağın aşağılarında jokerlerden, normal insanların beceriksiz parodilerinden oluşan bir kalabalık vardı. Paçavralara sarınmış halde, yemek bulmak için çöpleri karıştırıyorlardı.

Bir kapı açıldı ve ara sokakta bir ışık huzmesi belirdi. Tüm leşçilerden daha iriyarı olan, iyi giyimli bir adam ara sokağa birtakım kutular taşırken, iki kedi taze yemek kokusu aldı.

"Lütfen." Çarpık jokerlerle konuşan şişman adamın sesi yumuşak ve acı doluydu. "Size yemek getirdim."

Bir an için donan sahne, jokerlerin kartonlara saldırıp hepsini yırtarak açmaları ile sonlandı. Birbirlerini itip kakmaya ve iyi yemeklere ulaşmak için birbirlerine saldırmaya başladılar.

Kaosun ortasında uzun boylu bir joker "Durun!" diye bağırdı. "Biz insan değil miyiz?"

Jokerler durdu, kutulardan uzaklaştı ve adamın yiyecekleri eşit bir şekilde dağıtmasına izin verdiler. En son yemek alan kişi ise uzun boylu jokerdi. Adam ona yemeğini uzatırken joker tekrar konuştu: "Yüksek Aslar'a teşekkür ederiz, bayım."

Sokağın karanlık tarafında bekleyen kediler, jokerlerin yediklerini incelediler. Siyah olan, kaliko olana döndü, bir balık iskeleti görüntüsü oluşturdu ve sokaktan ayrıldılar. 6. Cadde'de siyah kedi, kalikoya Bagabond'un bir resmini gönderdi. Yavaş hareket eden bir sebze-meyve kamyonu onları istedikleri yere götürene kadar etrafta dolandılar. Çok sayıda sokak geçtikten sonra kamyon bir Çin pazarına yaklaştı ve siyah kedi tanıdık bir koku aldı. Kamyon fren yaparken iki kedi de aşağı atladı. Açık hava marketine ulaşana kadar ikisi de sokak lambalarından uzakta, karanlıkta hareket etti.

Şafağın sökmesine daha çok vardı ve kamyoncular günün taze ürünlerini kamyondan indiriyorlardı. Yeni kesilmiş tavuk kokusu alan siyah kedinin dili, üst dudağına dokundu. Sonra arkadaşına döndü ve kısa bir hırıltı çıkardı. Kaliko bir kasa domatesin üzerine atladı ve pençeleriyle parçalamaya başladı.

Dükkân sahibi Çince bir şey bağırdı ve elindeki not defterini etrafı mahveden kediye doğru fırlattı. Tutturamadı. Kamyonu boşaltan adamlar duraksadı ve görünüşe bakılırsa delirmiş olan kediye baktılar.

"Jokerkent'teki en kötüsü," diye mırıldandı biri.

"İşte ben büyük bir kedicik diye buna derim," dedi öteki.

Dikkatleri domatesleri parçalayan kaliko kedisine yönelir yönelmez, fırsat bekleyen siyah kedi kamyonun arkasına atladı ve ağzına bir tavuk aldı. Siyah olan çok büyük bir kediydi, en az yirmi kiloydu ve tavuğu kolayca kaldırabiliyordu. Bagaj kapağından atlayarak karanlık arka sokağa doğru koştu. Kaliko da bir süpürge darbesinden kaçtı ve siyahın ardından fırladı.

Siyah kedi, kalikoyu ilerideki sokağın ortasında bekliyordu. Kaliko ona yetiştiğinde, iki kedi de beraberce ulur gibi bir ses çıkardı. İyi bir av olmuştu. Siyah kedi ve ara sıra ağzındaki tavuğu kaldırıma çıkarmasına yardım eden kaliko, parka ve evsiz kadının yanına doğru yürüdü.

Sokakta yaşayan dostlarından biri, daha ayık olduğu zamanlardan birinde ona Bagabond ismini yakıştırmış, bu isim de üstüne yapışıp kalmıştı. Onun halkı, yani şehirdeki vahşi yaratıklar ise onu bir isimle değil, ona ait görüntüleriyle çağırırlardı. Bu görüntüler yeterliydi. Zaten Bagabond da ismini arada sırada hatırlardı.

Bagabond, bir apartman çöplüğünde bulduğu güzel görünümlü

yeşil montu üstüne çekti. Keseli sıçanı rahatsız etmemeye özel göstererek doğruldu. Kucağında bir sıçan ve her iki omzunda da birer sincap olan kadın, ganimetleriyle birlikte gelen gururlu siyah kediyle kalikoyu karşıladı. Daha önce onunla herhangi bir alışverişi olmuş birkaç sokak insanını şaşkınlığa uğratacak bir rahatlıkla vahşi kedilere uzandı ve kafalarını okşadı. Okşarken, zihninde, ikiliyi bilhassa cılız ve yarısı yenmiş bir tavuğu bir restoranın çöp kutusundan çıkarırken gösteren bir görüntü oluşturdu.

Siyah olan burnunu havaya kaldırdı ve görüntüyü hem kendi kafasından hem de Bagabond'un kafasından silerken nazikçe homurdandı. Kaliko alaycı bir sinirle, miyavlama ve gürleme karışımı bir ses çıkardı ve başını, kadının kafasına doğru uzattı. Bagabond'un gözlerine baktı ve yaptıkları avın görüntülerini, kendi algıladığı şekilde tekrar oynattı: Kaliko en azından bir aslan büyüklüğünde, etrafı da ağaç gövdeleri kalınlığındaki insan bacakları ile sarılı. Cesur kaliko avın, yani bir ev büyüklüğündeki tavuğun yerini saptıyor. Acımasız kaliko bir insanın gırtlağına atılıyor, dişlerini gösteriyor…

Bagabond'un dikkati ansızın başka bir yere çekilince sahne karardı. Kaliko, ağır siyah bir pati onu sırtüstü yere devirip o şekilde tutana değin bağırıp çağırdı. Bağırmayı kesen kaliko kafasını yana çevirdi ve kadının yüzünü izlemeye başladı. Siyah ise bir beklenti içinde, kaskatı kesilmişti.

Üç zihinde de aynı görüntü oluştu: ölü fareler. Görüntü, Bagabond'un öfkelenmesiyle ortadan kayboldu. Ayağa kalkan Bagabond, üstündeki sincapları silkip sıçanı bir kenara koydu. Hiç tereddüt etmeden döndü ve aşağı doğru inen teğet tünellerden birine girdi. Siyah kedi sessizce onun yanından geçti ve gözcülük yapmak için ilerledi. Kaliko ise kadının yanından ilerliyordu.

"*Bir şey farelerimi yiyor*"

Tüneller kapkaranlıktı; ara sıra gelen biyoluminesans buradaki tek ışık kaynağıydı. Bagabond kediler kadar iyi göremiyordu ama onların gözlerini kullanabilirdi.

Üçü de parkın iyice aşağılarına indiğinde, siyah garip bir koku aldı. Kokuyu özdeşleştirebildiği tek şey, yarı yılan, yarı kertenkele benzeri, yer değiştiren bir yaratıktı.

Yaklaşık yüz metre ileride, yerle bir edilmiş bir fare yuvasına rastladılar. Farelerin hiçbiri yaşamıyordu. Bazılarının yarısı yenmişti. Tüm vücutlar parçalanmıştı.

Bagabond ve arkadaşları ıslak tünelde tökezleyerek ilerlemeye devam ettiler. Kadının ayağı bir çıkıntıdan kaydı ve beline kadar tiksindirici suya battı. Dingin akıntıda ne olduğu anlaşılamayan iri parçalar bacaklarına çarpıp duruyordu. Bu olayın zaten bozuk olan sinirine iyi geldiği pek söylenemezdi.

Siyah kedi tüylerini kabarttı ve birkaç dakika önce yansıttığı görüntünün aynısını yine üretti. Ama bu seferki yaratık daha da büyüktü. Kedi üçünün de bu geçitten geri dönmesini önerdi. Hızla. Sessizce.

Bagabond öneriyi görmezden geldi ve kaygan bir duvarın yanından geçerek, tahrip edilmiş başka bir yuvaya yöneldi. Buradaki farelerin bazıları halen hayattaydı. Saldırgana dair oluşturdukları görüntü, inanılmaz derecede büyük ve çirkin bir yılanın siluetiydi. Ölümcül yaralar alanların beyinlerini kapattı ve yola devam etti.

Geçidin beş metre aşağısında, yukarıdaki parkın bir bölümü için drenaj sağlayan bir oyuk vardı. Giriş, tünel tabanının bir metre kadar üstündeydi. Siyah kedi orada sinmiş duruyordu, kasları gergin, kulakları geriye yaslanmıştı ve yavaşça miyavlıyordu. Korkmuştu. Kaliko küçümseyici bir tavırla oyuğa yöneldi ama siyah onu yana devirdi. Büyük kedi Bagabond'a geri döndü ve oluşturabildiği her türlü olumsuz görüntüyü gönderdi.

Öfke içindeki Bagabond, içeri ilk kendisinin gireceğini işaret etti. Bir nefes aldı, nefesini tuttu ve oyuktan içeri süründü.

Oyuğun içi, yaklaşık beş metre yukarıdaki ızgaradan sızan ışıkla aydınlanıyordu. Sızan gri ışık, bir adamın çıplak bedeninin üzerine düşüyordu. Bagabond adamın otuzlu yaşlarında olduğunu düşündü, kaslıydı ama fazla kaslı da değildi. Kilolu değil. Bagabond, adamın diğer evsizler gibi bitik görünmediğini fark etmişti. Bir anlığına onun da öldüğünü, gizemli katilin kurbanlarından bir diğeri olduğunu düşündü. Ama zihni adama odaklanmaya başladığında, yalnızca uyuyor olduğunu fark etti.

Kediler onun ardından oyuğa girdiler. Kafası karışık olan siyah kedi hırıldadı. Duyuları ona kertenkele-yılan arası şeyin bıraktığı izin burada, adamın yattığı yerde bittiğini söylüyordu. Bagabond, adamda garip bir şey seziyordu. Genellikle insanları okumaya çalışmazdı, bu çok zordu. Onların zihinleri karmaşıktı. Onlar oyun oynarlar, komplo kurarlardı. Yavaşça adamın yanına diz çöktü ve elini uzattı.

Adam uyandı, ona dokunmak üzere olan kirli sokak insanını gördü ve geriye çekildi.

“Ne istiyorsun?”

Kadın ona baktı.

Adam çıplak olduğunu fark etti ve oyuğun girişine doğru bir hamle yaptı, ancak derin bir hırlama sesi duyunca geri çekildi ve hayatında gördüğü en büyük kedinin pençelerinden gelen darbeden zar zor kaçabildi. Bir an için zihnindeki karanlığın içine kayarak düştüğünü hissetti. Sonra ana tünelden içeri girdi ve kayboldu.

Kafaları karışan kediler bağırıyorlardı, ancak Bagabond’un onlara verecek bir cevabı yoktu. Neredeyse, diye düşündü. Adamın zihninin içinde. Neredeyse hissettim… ama neyi? Gitmiş.

Bagabond, kaliko ve siyah kedi bir saat daha arama yaptılar ancak garip kokunun başka bir izine rastlamadılar. Tünelde bir canavar yoktu.

♠

Evsizler, dışlanmışlar, sokakta yatan kadınlar ve diğer sokak insanları güne erken saatlerde, en iyi konserve ve şişelerin bulunabileceği zamanda başlamıştı. Rosemary de teras katındaki daireden erken bir saatte çıkmıştı. Neredeyse hiç uyumamıştı ve o sabah, kütüphanenin kapalı kapılarının ardında neler döndüğünü bildiği için oradan hızla çıkmak istemişti. Ailesi savaş açıyordu.

Ağaçları, çalıları ve bankları ile Central Park, sokakta yaşan insanların önemli bir kısmı için cennet gibiydi. Bu güneşli sabahta, Rosemary yardım etme görevini üstlendiği birkaçını arıyordu. Taş köprünün ötesindeki ikinci banka ulaştığında, yırtık giysiler içindeki bir adam elindeki şişeyi bankın yanındaki çalılığa saklayıp ayağa fırladı.

Bir omzunun daha az solmuş bir yerinde bir zamanlar Joker Tugayı “feda askeri” yaması dikili olan hâki renkli bir asker ceketi giyiyordu. Rosemary, bu yamayı şehrin yukarı kısımlarında giymenin pek de akıllıca bir hareket olmadığını söylemişti.

“Merhaba, Sürüngen,” dedi sosyal hizmet uzmanı. Yirmili yaşlarının sonlarında olan bu adam -Rosemary bu eski askerin güneşten yanmış yüzüne bakıp tam olarak kaç yaşında olduğunu çıkaramıyordu- takma adını Vietnam’daki ordu görevinden almıştı: tünellerde sürünerek ilerlemek. Sürüngen orduya iki kez daha yazılmış ve sonra göreceği kadar gördüğüne karar vermişti.

“Hey, Rosemary. Yeni gözlüklerimi aldın mı?” Sürüngen eğreti bir gözlük takıyordu; camları kirli beyaz yapışkan bantlarla tutturulmuş, ucuz 14. Cadde güneş gözlükleri. Rosemary, gözlüklerin altındaki gözlerin koyu, gereğinden fazla iri ve olağanüstü derecede hassas olduğunu biliyordu.

“Gerekli para için başvuruda bulundum. Bir süre daha beklememiz gerekecek. Formaliteler işte, aynı ordudaki gibi.”

“Kahretsin.” Fakat evsiz adam, onun yanına yaklaşırken halen gülümsüyordu.

Rosemary tereddüt etti ve sonra, “istersen Gaziler Bakanlığı ile iletişime geçebilirsin. Sana bir gözlük ayarlarlar,” dedi.

“Asla olmaz,” diye karşılık verdi Sürüngen, sesi endişeli geliyordu. “Benim gibi adamlar o bakanlığa girerse asla dışarı çıkamazlar.”

Rosemary, “Saçmalama,” diyecekti ama düşünüp vazgeçti. “Sürüngen, yeraltıyla ilgili bir şey biliyor musun? Bilirsin işte, metro tünelleri falan filan?”

“Biraz biliyorum. Sonuçta orada barınmak zorundayım. Ama orada bulunmayı sevmiyorum tabii. Ayrıca, aşağıda çok ürkütücü şeyler dönüyor. Timsahlarla ilgili şeyler duydum. Belki alkol krizine giren şarapçıların uydurmasıdır ama gidip öğrenmek istemiyorum.”

“Birini arıyorum,” dedi Rosemary.

Sürüngen onu dinlemiyordu. “Yalnızca gerçekten garip olanlar orada yaşar.” Bir şeyler mırıldandı. “… Doğu Yakası’nda, bilirsin the Town’dakilerden bile daha garip olanlar. Orada *o kadın* da yaşıyor.” Sürüngen, bir akçaağacın altında oturan yaşlı kadını işaret etti. Kadın yüz metre ötede duruyordu ama Rosemary kadının kafasında oturan güvercinler ve omzuna tünemiş bir sincap olduğuna yemin edebilirdi. Kafasını kaldırdı ve tekrar ufak tefek adama baktı.

“O yalnızca Bagabond,” dedi. “Ondan zarar gelmez.” Rosemary, Sürüngen’in artık onunla olmadığım fark etti. Adam işe yürüyerek gidip gelerek egzersiz yapan, iyi giyimli bir iş adamından para dileniyordu. Rosemary bunu görünce yarı itiraz yarı boyun eğme niteliğindeki bir ifadeyle kafasını salladı.

Dönüp tekrar Bagabond’a baktığında güvercinler ve sincap ortadan kaybolmuştu. Rosemary kafasını sallayıp kendine gelmeye çalıştı. Hayal gücüm gerçekten fazla mesai yapıyor, diye düşündü ve evsiz kadına doğru yürümeye başladı. Başka bir kayıp ruh

daha…

“Merhaba, Bagabond.”

Saçları tel tel ayrılmış olan yaşlı kadın kafasını başka yöne çevirdi ve parkın karşı tarafına doğru bakmaya başladı.

“Adım Rosemary. Seninle daha önce de konuşmuştum. Yaşayabileceğin güzel bir yer bulmaya çalışmıştım. Hatırlıyor musun?” Rosemary, kadınla yüz yüze gelebilmek için onun yanında çömeldi.

Daha önce gördüğü siyah kedi Bagabond’un yanına geldi ve sürtünmeye başladı. Kadın kedinin kafasını okşadı ve ne olduğu anlaşılmayan sesler mırıldandı.

“Lütfen benimle konuş. Sana yiyecek sağlamak istiyorum. Yaşayabileceğin güzel bir yer sağlamak istiyorum.” Rosemary elini uzattı. Orta parmağındaki yüzük güneşte parıldadı.

Yerde oturan kadın bacaklarını kendine doğru çekti ve içi kendi hazineleri ile dolu olan naylon çöp torbasını kavradı. İleri geri sallanıp alçak sesle şarkı söylemeye başladı. Siyah kedi kendisine doğru dönünce tedirgin olan Rosemary irkilerek geriye çekildi.

“Seninle daha sonra konuşacağım. Seni görmek için geri geleceğim.” Ayağa kalktı ve dimdik durdu. Yüzü kasılırken, hayal kırıklığını bastırmak için bir an ağlamak istedi. Yalnızca yardım etmek istiyordu. Birine, herhangi birine… Yaptığı bir şey için kendini iyi hissetmek istiyordu.

Bagabond’dan uzaklaştı ve Central Park West’e, metro girişine doğru yürüdü. Babasının savaş konseyi toplantısı onu korkutmuştu. Babasının yaptığı şeylerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve kendi hayatının tümü bir kaçış ve arınma, babasının günahlarını telafi etme arayışı gibi geliyordu ona. Rosemary huzur istiyordu ama ne zaman ona ulaşabileceğini düşünse her seferinde avuçlarının arasından kayıp gidiyordu. C.C. onun son şansıydı, yardım edemediği dışlanmışlar da öyle. Bagabond’a ulaşmanın bir yolu vardı, olmalıydı.

Rosemary sersem bir halde merdivenden aşağı indi, bekledi, jetonunu attı ve ikinci bir merdivenden inerek perona ulaştı. İstasyona önce bir soğuk hava dalgası, ardından da AA treni girdi. Rosemary kafasını yerden neredeyse hiç kaldırmayarak en yakındaki vagona doğru yürüdü.

Tam trene binmek üzereyken gözleri fal taşı gibi açıldı ve arkadaki kalabalığa doğru gerisin geriye bir adım arınca, akışı

bozduğu için ters bakışlara ve birkaç küfre maruz kaldı. Aynı vagon. Yan tarafında C.C.'nin şarkı sözlerinden bir başkası vardı ve kırmızının, kanı hatırlatan bir tonuyla yazılmıştı. C.C. her zaman manik depresif özellikler gösteren biriydi ve Rosemary, onun ruh halini, yazdığı veya söylediği şarkılardan anlayabilirdi. Bu sözleri yazmış olan C.C. ise Rosemary'nin daha önce görmediği kadar depresif bir durumdaydı:

Kan ve kemikler
Beni eve götürün
Oradakilere borçluyum
Oradakiler gidecek
Benimle ta
Cehenneme, benimle ta Cehenneme

Rosemary vagona yaklaştı ve birkaç saniye önce orada olmadığını *bildiği* kelimeleri gördü:

Rosie, Rosie, güzel Rosie
Burayı terk et
Yüzümü unut
Ağlama
Rosie, Rosie, güzel Rosie

"Seni bulacağım, C.C. Seni kurtaracağım," dedi Rosemary ve güç bela girmeye çalıştığı vagonun her tarafında C.C.'nin şarkı sözlerinden parçalar yazılı olduğunu fark etti. Bazılarını hatırlıyordu, bazıları ise yeni olmalıydı. Vagon onu bir kez daha reddetmişti. Zorlukla nefes alan, gözleri fal taşı gibi açılan Rosemary, vagonun tünele doğru gidişini izledi. Vagonun yan tarafından gözyaşı şeklinde kan damlaları dökülmeye başladığını görünce nefesi kesildi.

"Meryem aşkına, Aman Tanrım…" Saçma bir şekilde, Rosemary'nin aklına çocukluğunda dinlediği aziz hikâyeleri geldi. Bir an için dünyanın sonunun geldiğini, savaş ve ölümlerin, jokerlerin ve nefretin kıyamet habercisi olduğunu düşündü.

Öğlen vakitleriydi.

Amerikan B-52'leri Hanoi ve Haniphong'u bombalıyordu. Kuzey Vietnamlıların yürüyüşe geçtiği Quang Tri ise karışıktı. Washington D.C.'deki politikacılar, yakın zamanda gerçekleşen bir hırsızlıkla

ilgili olarak, birbirleriyle harareti gittikçe artan telefon görüşmeleri yapıyorlardı. Bazı mecralarda, Donald Segretti'nin bir as olup olmadığı sorusu soruluyordu.

Manhattan şehir merkezinde çok büyük bir kalabalık vardı. Büyük Merkez İstasyonu'nda Rosemary Muldoon, peşlerinden yeraltının karanlığına inebileceği pejmürde gölgeler arıyordu. Kuzeyde, on blok ötede ise Jack Robicheaux her günkü işini yapıyor, elektrikli ufak el arabası ile daimi karanlığın içinde ilerliyor, ardı ardına gelen tünellerdeki rayların sağlamlığını kontrol ediyordu. 86. Cadde'deki terk edilmiş kestirme yolun altında bir yerlerde, Central Park Gölü'nün güney yakasının tabanının hemen altında ise Bagabond uykuya dalmaya çalışırken, kedileri ve hayatındaki diğer hayvanlar onu ısıtıyordu.

Öğlen. Manhattan'ın altındaki savaş başlıyordu.

"Don Carlo Gambione, yaptığı konuşmalardan birinde şöyle der," dedi "Kasap" Frederico Macellaio. Odada onun etrafında toplanan mafya patronları ve adamlarına sert gözlerle baktı. 30'lu yıllarda, bu devasa oda, şehir merkezi ulaşımı için bir yeraltı tamir atölyesi olarak kullanılıyordu. Büyük Savaştan önce, Gönüllüler Ordusu'nun nehrin ötesindeki tüm bakım alanlarını güçlendirme kararı alması ile beraber kapatılmış ve mühürlenmişti. Kısa bir süre sonra mekân Gambione Ailesi'nin silah ve kaçak mal deposu, kargo transfer alanı ve ara sıra da ölüleri gömdüğü bir yer haline gelmişti.

Kasap sesini yükseltirken söyledikleri odada yankılandı. "Savaşı kazanmamızı sağlayacak iki önemli şey vardır: disiplin ve sadakat."

Küçük Renaldo; Frankie ve Joey ile beraber yan tarafta bir yerde duruyordu. Sırıtarak, "Otomatik silahları ve yüksek güçlü patlayıcıları da unutmamak gerek," dedi.

Joey ve Frankie birbirlerine baktılar. Frankie omuz silkti. "Tanrı, silahlar ve zafer," dedi Joey.

"Sıkıldım. Çıkıp bir şeyler vurmak istiyorum," dedi Küçük Renaldo.

Joey kendini Kasap'a duyurabilmek için biraz daha yüksek bir sesle, "Hey, şu tuhaf tiplerden birkaçını haklıyor muyuz artık? Hedef kim? Sadece siyahlar mı? Yoksa jokerler de var mı?" dedi.

"Müttefiklerinin kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Kasap. "Tek başlarına hareket etmeyeceklerini biliyoruz. İçimizde, onlara para karşılığında yardım eden hainler var."

Küçük Renaldo'nun yüzündeki manyakça sırıtış büyüdü.

“Serbest atış bölgesi,” dedi “Çok güzel.” Avcı şapkasını kafasına yerleştirdi.

“Siktir,” dedi Joey, “sen orada değildin bile.”

Küçük Renaldo başparmağı ile onay işareti yaptı. “O John Wayne filmini izledim.”

“Patron böyle diyor demek, ha?” dedi Joey.

Kasap’ın yüzünde ince ve soğuk bir gülümseme vardı. “Sana sorun çıkaranları harca gitsin.”

Gruplar harekete geçti; gözcüler, takımlar ve müfrezeler olarak ayrıldılar. Adamlarda M-16’lar, pompalı tüfekler, birkaç M-60 makineli tüfek, el bombaları ve fırlatıcılar, roketler, göz yaşartıcı gaz, tabancalar, bıçaklar ve her tür patlama için yeterli miktar C-4 vardı.

“Hey, Joey,” dedi Küçük Renaldo. “Sen ne vuracaksın?” Joey elindeki dergiyle AK-47’ye vurdu. Bu silah Gambione cephaneliğine ait değildi, kendi yadigârıydı. Tüfeğin cilalanmış ahşap kabzasına dokundu. “Belki bir timsah.”

“Ha?”

“Aşağıda dev timsahlar olduğundan bahseden haberlerin hiçbirini okumadın mı?”

Küçük Renaldo ona şüpheyle baktı ve irkildi. “Orman jokerleri neyse, ama kocaman dişleri olan büyük kertenkelelerle uğraşmak istemiyorum.”

Sırıtma sırası Joey’deydi.

“Öyle şeyler yok, değil mi?” dedi Küçük Renaldo. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Joey başparmağı ile abartılı bir onay işaret yaptı.

♣

Jack zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ray bakım aracını ana hattan alıp bir rampa hattına aktarmasının üzerinden çok uzun bir zaman geçtiğini biliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Daha az kullanılan güzergâhlardan birkaçını kontrol etmeye karar verdi. Bu durum, onu adeta kuyruksokumunun tam üstündeki bir noktaya bastırılan bir buz parçası gibi rahatsız ediyordu.

Tren sesleri duymuştu ama uzaktan geçiyorlardı. Şu anda gezindiği tüneller, yüksek yoğunluk zamanlarında, ray yangınlarında veya ana hatta başka problemler yaşandığında

trenlerin güzergâhları değiştirildiği zaman, yani nadiren kullanılıyordu. Jack uzaklardan gelen ve silah sesine benzeyen gürültüler de duymuştu.

Şarkı söyledi. Karanlığı, *zydeco* müziğiyle; çocukluğundan hatırladığı, blues'a benzer bir Cajun-Siyah müziği karışımıyla doldurdu. Big Bopper'ın "Chantilly Lace"i ve Clifton Chenier'ın "Ay-Tete-Fee"si ile başladı, bir Jimmy Newman potpurisi ve Slim Harpo'nun "Rainin' in My Heart"ı ile devam etti. Tam kolu indirmiş ve arabayı, en az bir yıldır kontrol etmediğini bildiği bir rampa hattının üstüne çekmişti ki, kırmızı ve sarı renkli alevler saçan bir patlamayla dünyası sarsıldı. Karanlık paramparça olmadan önce "*L'Haricots sont pas sales*"den bir mısra söyleyecek kadar zamanı olmuştu. Kulaklarına ve arabaya çarpan basınç dalgaları onu havaya fırlatıp kendi etrafında dönerek savrulmasına neden oldu.

Tünelin uzak duvarına çarpıp yere yuvarlanırken yalnızca "Bu da ne…" diyebildi. Kafasına aldığı darbe ve ani parlama onu sersemletmişti. Gözlerini kırpıştırırken, döne döne yükselen dumanı ve bu dumanı aydınlatan el fenerlerini görebildiğini fark etti.

Birinin "Tanrı aşkına, Renaldo! Karşımızda bir tank yoktu," dediğini duydu.

Başka biri, "Bunu yaptığıma biraz üzüldüm. Sesi Chuck Berry'ye bu kadar benzeyen birini öldürmekten nefret ediyorum."

"Neyse," dedi üçüncü biri, "en azından adamın bir casus olduğunu biliyoruz."

"Etrafa bak, Renaldo. Adam muhtemelen açılmış bir et konservesine benziyordur ama bundan emin olsak iyi olur."

"Hey, Joey."

Fener ışıkları, etrafa yayılan dumanın içinde yukarı aşağı hareket ederek gitgide yaklaşıyordu.

Beni öldürecekler, diye düşündü Jack. Bunu ilk fark ettiğinde hiçbir şey hissetmedi. Sonra kızgınlık başladı. Bu hissin onu ele geçirmesine izin verdi. Kızgınlık yükseldi ve büyük bir öfkeye dönüştü. Adrenalinin neden olduğu karıncalanma, sinirlerine acı veriyordu. Önceleri kurt adam deliliğinin başlangıcı olduğunu sandığı şeyin ilk etkisini hissetti.

"Hey, galiba bir şey görüyorum! Soluna bak, Renaldo."

Renaldo dedikleri adam yaklaştı. "Evet, gördüm onu. Ama öldüğünden emin olalım." Silahını kaldırdı ve kabzaya sıkıca bastırdığı fenerini doğrultarak nişan aldı.

Bu hareket Jack'in sabrını taşırdı. *Seni soğukkanlı, aşağılık herif!*

Acı, o güzel acı, onu mahvetti. Artık… *dönüşüyordu.*

Beyni dönüyor gibiydi, zihni ise ilkel sürüngen seviyesine ulaşana değin kendi üzerine doğru katlanıyordu. Vücudu uzuyor, kalınlaşıyordu; çenesi ileri fırladı, bol miktarda diş kendini gösterdi. Mükemmel kaslarının uzunluğunu, kuyruğunun dengesini hissetti. Vücudunun en büyük gücünü… tamamen hissediyordu.

Ve sonra tam karşısında avını, onu tehdit eden şeyi gördü.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Küçük Renaldo. Parmağı M-16'nın tetiğine dayandı. Silahtan çıkan ilk mermiler her yana saçıldı. İkinci kez ateş etme şansı olmadı.

Eskiden Jack olan yaratık ileri atıldı, çeneleri Renaldo'nun belinin etrafında kapandı, etini büküp parçalamaya başladı. Adamın elindeki ışık düştü, yerde parçalandı ve kapandı.

Diğer adamlar ise çılgın gibi ateş etmeye başladılar.

Timsah, çığlıkların, haykırışların geldiği yönü belirledi. Havada dehşet kokusu vardı. Güzel. Avın yerini belli etmesi, onun işini kolaylaştıracaktı. Renaldo'nun cesedini bıraktı ve ışıkların geldiği tarafa doğru hareket etti. Meydan okuyarak kükredi, sesi tünelin her yanında yankılandı.

"Tanrı aşkına, Joey! Bana yardım et!"

"Bekle. Nereye gittiğini göremiyorum!"

Koridor dardı, içinde eski ve çürümeye yüz tutmuş malzemeler vardı. Aynı derecede cazip olan iki lokma arasında kalan timsah, kapalı alanda yere çöktü. Parlayan ışıklar gördü ve vücudunda birkaç darbe hissetti, özellikle de kuyruğunda. Avının çığlık çığlığa bağırdığını duydu:

"Joey, bacağımı parçaladı!"

Birkaç parlayan ışık daha. Bir patlama. Keskin bir duman kokusu burun deliklerini doldurdu. Tavanın farklı yerlerinden taş yığınları düşmeye başladı. Çürümüş kirişler paramparça oldu. Kötü durumdaki çimento çöktü. Altında duran zeminin bir bölümü yıkıldı ve dört metre uzunluğundaki vücudu aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Yukarıdan duman, toz ve katı moloz yağıyordu.

Timsah, böyle bir darbeyi kaldırmak için tasarlanmamış, ince bir metal bölmenin içine düştü. Alüminyum, çadır bezi gibi yırtıldı ve timsah açık bir kuyuya yuvarlandı. Beş metre daha düştükten sonra, ahşap kirişler arasındaki bir örümcek yuvasının üstüne çakıldı. Ardından da ufak moloz parçaları geldi. Sonra ortalığı bir sessizlik

kapladı, hem yukarıda, hem aşağıda. Timsah, karanlığın içinde yatıyordu. Vücudunu esnetmeye çalıştı ama pek bir faydası olmadı. Ahşaptan bir kedi beşiğinin içine sıkışıp kalmıştı. Uzun çenesinin üzerine bir kiriş düşmüştü, ağzını bile açamıyordu.

Kükremeye çalıştı ancak gücü sadece boğuk bir hırıltı çıkarmaya yetti. Gözlerini kırpıştırdıysa da hiçbir şey göremedi. Gücü giderek azalıyor, vücudunun aldığı darbe durumunu gitgide kötüleştiriyordu.

Burada ölmek istemiyordu. Sonunun sudayken gelmesini isterdi.

Daha da kötüsü, timsah açken ölmek istemiyordu.

Midesi kazınıyordu.

Bagabond, uzun zamandır tecrübe etmediği bir şey hissetti: sempati… Hem de Rosemary Muldoon'a karşı. Sosyal hizmet uzmanının yardım etmek istediğini biliyordu ama yardıma ihtiyacı olmadığını ona nasıl söyleyebilirdi ki? Bu duygu yüzünden kafası karışan Bagabond, başka bir duygu keşfetti. Arkadaşları insan olmasalar bile onların ilgisi ve sevgisi ile mutlu olabilirdi.

Uyuyacak sıcak bir yeri vardı. Central Park'ın altındaki evi buhar tünellerinin yakınındaydı. Bagabond, evini sokaktan bulduğu en iyi eşyalarla, yavaş yavaş döşemişti. Evdeki tek mobilya kırık bir kırmızı yönetmen sandalyesiydi, ama zeminin her yerini kaplayan, çok sayıda bez ve battaniye vardı. Bir duvarda Güney Afrika bozkırlarındaki aslanları tasvir eden kadife bir tablo, bir köşede de ahşaptan oyma bir leopar duruyordu. Leoparın bacaklarından biri yoktu ama salonun onur köşesindeydi.

86. Cadde'deki terk edilmiş kestirme tünelinde uyuklayan Bagabond, önceden olduğu insanı bile hatırladı: Suzanne Melot'u… Zihnine yayılan acı dalgası düşüncelerini böldü. Bağrışının gücü, siyah kedinin de acıyla inlemesine neden oldu. Dalga durulurken, siyah kedi, Bagabond'a farelere saldıran yaratıktan aldığı aynı görüntüyü gönderdi. Bagabond zihniyle onayladı. O bile görüntünün tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. Yaratık devasa bir kertenkeleye benziyordu ama tümüyle hayvan da değildi. Ve acı çekiyordu.

Bagabond iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Huzur ve sessizlik içinde oturmak istiyorsak onu bulmamız gerekiyor." Siyah kedi bu çözümün arkasında değildi ama başka bir ıstırap dalgası daha geldi.

Homurdandı ve Bagabond'un solundaki tünelin içine girdi. Kaliko ise önce Bagabond ve siyahtan geçen acının yalnızca ufak bir bölümünü hissediyordu. Bagabond bu ıstırap çığlığını tekrar oynatınca, kaliko kendini boylu boyunca yere bitiştirip kulaklarını geriye yasladı. Bagabond'un zihninde siyahın görüntüsü belirdi ve kaliko onu takip ederek tünelin içine fırladı. Bagabond kalikoya yanından ayrılmamasını söyledi ve hem siyahı hem de yaralı yaratığı aramaya başladılar.

Onları bulmak zaman aldı. Yaratık gerçekten de dev bir kertenkeleyi andırıyordu. Tamamlanmamış bir tünelin içinde, düşen birkaç kerestenin altında sıkışıp kalmıştı. Siyah kedi birkaç adım geride çömelmiş, bu tuhaf yaratığı izliyordu.

Bagabond sıkışmış yaratığa baktı ve güldü. "Demek gerçekten de kanalizasyonda yaşayan timsahlar var." Timsah kuyruğunu seğirtti ve birkaç tuğlayı tünele doğru fırlattı. "Ama sen sadece bir timsah değilsin, öyle değil mi?"

O ve kedilerinin timsahı kurtarması imkânsızdı. Bagabond diz çöktü ve kendisine yardım etmesi için arkadaşlarım çağırırken yaratığın altında kaldığı keresteleri inceledi. Elini timsahın kafasına uzattı, onu yatıştıracak görüntüler göndererek ve okşayarak rahatlattı. Yaratığın bilincinin bir açılıp bir kapandığını hissedebiliyordu.

Hayvanlar farklı zamanlarda geldiler. Bagabond her hayvana yeteneklerine göre direktifler verirken, ortama tedirgin bir huzur hâkim oldu. Fareler kemirirken, bir çift vahşi köpek kas gücü sağladı, keseli sıçan ve rakunlar ufak taşları taşıdılar. Siyah kediyle kaliko da Bagabond'un bu farklı farklı hayvanları idare etmesine yardımcı oldular.

Daha küçük olan moloz yığınları temizlenip, kereste ve paneller yaratığın üzerinden alındıktan veya kemirildikten sonra, Bagabond yaratığı çekmeye başladı. Bir yandan kadın tarafından çekilirken, bir yandan da kendisini yığından kurtarmaya çalışan Jack en sonunda enkazın altından çıkmayı başardı. Bagabond ise kucağında çok yorgun ve yara bere içinde bir timsahla kaldı. Siyah ve kaliko, yardım eden hayvanlara gitmelerini söyledi.

İki kedi, Bagabond'un timsahın çenesinin alt kısmını ovup yaratığı rahatlatmasını izledi. Kadın onu okşarken, çene ve kuyruk kısalmaya başladı. Pullu deri yumuşayıp soluk bir cilde dönüştü. Kısa ve kalın uzuvlar uzayarak kol ve bacak halini aldı. Birkaç

dakika içinde, Bagabond'un kucağında daha önce karşılaştıkları çıplak, yara bere içindeki adam yatıyordu. Dönüşüm devam ederken, Bagabond hangi esnada gerçekleştiğini anlamasa da, bir noktada artık bu yaratığı kontrol edemediğini, düşüncelerini okuyamadığını fark etti. Nasıl olduysa insanla hayvan arasındaki o kritik geçiş anını kaçırmıştı.

Ayağa kalktı, kucağındaki adamı yere bıraktı ve tünelin sonuna doğru yürüdü. Kaliko onu takip etti. Siyah kedi ise adamın yanında kaldı.

Neden? diye düşündü Bagabond.

Siyah da *Neden?* diye karşılık verdi. Az önce yaptıkları iş, kedinin gözlerinden görüldüğü şekilde, Bagabond'un zihninde beliriverdi.

Kaliko bir kadına, bir diğer kediye bakıyordu. Bu konuşmaya davet edilmemişti.

Timsah, diye açıkladı Bagabond, *insan değil*.

Zihinde, timsah bir insana dönüştü.

"Merak…" Bagabond, kurtarma operasyonundan beri ilk kez sesli konuşmuştu.

Siyah kedi, sırtüstü yatarken patilerini havaya kaldırmış siyah bir kedinin görüntüsünü gönderdi.

Bagabond adamın yanına oturdu. Adam birkaç dakika sonra hareket etmeye başladı. Acı içinde doğruldu. Yukarıdan sızan loş ışıkta, bir gün önce gördüğü yaşlı kadını, Bagabond'u tanıdı.

"Ne oldu? Ellerinde silah olan birkaç deliye rastladığımı hatırlıyorum, sonrası ise net değil." Dikkatini yaşlı kadının üzerinde toplamaya çalıştı ama kadının görüntüsü devamlı ikiye ayrılıyordu. "Sanırım bir beyin sarsıntısı geçirdim."

Bagabond omuz silkti ve adamın arkasındaki çatı çöküntüsünün arasında bulunan kirişleri gösterdi. Gözlerini kısan adam, zeminde ve çöküntü etrafındaki duvarların üstünde bulunan yüzlerce pençe izini gördü. Yıkımın tam ortasında ise devasa bir kuyruğun bıraktığı izi fark etti.

"Tanrım, yine mi?" Jack, Bagabond'a döndü. "Buraya geldiğinizde neler gördünüz?"

Bagabond adamdan bir miktar uzaklaştı, halen sessizdi. Jack, kadının tel tel ayrılmış saçlarının ardına gizlenen ağzında, tuhaf bir gülümseme gördü. Bu kadın deli miydi?

"*Merde.*[40] Şimdi ne yapacağım?" Göğsüne inen iki siyah pati

Jack'i az kalsın yere yuvarlıyordu. "Yavaş ol, oğlum. Bataklıkları terk ettiğimden beri gördüğüm en büyük kediciksin." Siyah kedinin gözleri, garip bir yoğunlukla onunkilere bakmaya başladı. "Ne oldu?"

"Nasıl yaptığını öğrenmek istiyor." Yaşlı kadının sesi, görünüşü ile uyumlu değildi. Ufak bir alay havası taşıyan genç bir sesti. "Dikkatli ol. Kendinden geçmiş haldesin, adeta üzerinden Ihorazine'in etkisini atar gibi." Ayağa kalkmaya çalışan adamın kolunu tuttu.

Adam doğrulduğunda da, "Bu şekilde pek uzağa gidemezsin," diye ekleyerek mantosunu çıkarmaya başladı.

"*Mon Dieu*. Teşekkürler." Derisinin kızardığını hisseden Jack, kadının yeşil kumaş mantosunu üzerine geçirdi ve tüm vücuduna sardı. Manto onu boynundan dizlerine kadar örtüyordu ama kollarının dirseklerinden aşağı kısmına yetişmiyordu.

"Nerede yaşıyorsun?" Bagabond adama ifadesiz bir şekilde baktı.

"Şehir merkezinde. Belediye Binası istasyonunun yakınında, Broadway'de. Yakınımızda bir istasyon var mı?" Jack kaybolmaya alışık değildi ve bu duygudan hiç hoşlanmadığını fark etti.

Bu soruya karşılık olarak Bagabond tünel girişine doğru ilerlemeye başladı. Adamın onu takip edip etmediğini görmek için dönüp bakmadan sağa döndü.

Jack siyah kediye dönüp, "Alınmayın ama şu sahibiniz garip bir kadın," dedi. Jack evsiz kadını takip ederken onun yanında yürüyen kedi ise başını kaldırıp yüzüne baktı, burun kıvırdı ve kuyruğunu seğirtti.

"Ben kim oluyorum da konuşuyorum, değil mi?"

Jack, Bagabond'a yetişmeyi denese de hızla geriye düştü. Kadın en sonunda, siyah kedinin ricasıyla geri döndü ve Jack'in kolunu kendi omzuna atarak yürümesine yardım etti.

57. Cadde istasyonuna geldiklerinde, etraftaki tüneller Jack'e tanıdık gelmeye başladı. Perón'a doğru ilerlerken Bagabond'un geçirdiği değişimi şaşkınlıkla izledi. Kadın ona halen destek oluyor olsa da, sanki onun üzerinden sarkıyormuş gibi görünüyordu. Uzun adımlar atmak yerine ayaklarını sürterek yürüyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu. Perón'da bekleyenler onların etrafından bir hayli açıldılar.

Metro tren istasyonuna girdiğinde son vagon alışılmadık derecede parlak grafıtilerle kaplıydı. Bagabond, Jack'i canlı

renklerle süslenmiş vagona doğru sürükledi. Jack bu sırada, yan tarafı kaplayan sözlerden daha anlaşılır olan birkaçını okuma fırsatı bulmuştu:

Tuhaf biri misin?
Ateşi hissettin mi?
İçinde yanan bir alev var mı?
Alevler hepimizi yutuyor,
Fakat asla ölmemize izin vermiyorlar.

Jack bunları okuduğu sırada sözlerden bazılarının değiştiğini zannetti, ama bu beynindeki sarsıntının etkisi olmalıydı. Bagabond onu içeri çekti. Kapılar, dışarıda çok kızgın yolcular bırakarak kapandı.

"Durak?" Bagabond kelimelerini oldukça hesaplı kullanıyor, diye düşündü Jack.

"Belediye Binası." Jack bir koltuğa yığıldı, kafasını arkaya yasladı ve tren şehir merkezine doğru ilerlerken gözlerini kapadı. Oturduğu koltuğun, o uyurken kendisine destek olmak için vücudunun etrafına sarıldığını ise fark etmedi. Kapıların, inecekleri durağa ulaşana kadar hiç açılmadığını da gözden kaçırdı.

Kediler bu metro yolculuğundan pek de memnun değildi. Kaliko açıkça korkmuştu. Kulakları geriye yatmış, kuyruğu düz ve tüyleri kabarık olan kedi, Bagabond'un yanına sokuldu. Siyah ise patileriyle vagonun zeminini dikkatlice kabartmaya başladı. Doku yalnızca kısmen tanıdık geliyordu. Etrafındaki ısı ve kafa karıştırıcı kokunun nereden geldiğini düşündü.

Bagabond ise karanlık vagonun içine odaklanmayı denedi. Burada keskin açılar yoktu. Gördüğü donuk şekiller, zarifçe şekil değiştiriyor gibi görünüyordu. *O asit rüyasından beri*, diye düşündü, *hiç böyle bir şey hissetmedim*. Bilincini kediler ve Jack'in üresine doğru genişletti. Kısa süreliğine iletişime geçtiği kişinin *kim* olduğunu anlayamıyordu. Fakat burada etraflarını saran konforu, sıcaklığı ve korunma duygusunu hissedebiliyordu.

Dikkatli bir şekilde tekrar koltuğuna yerleşti ve kalikoyu okşadı.

"Geldik," dedi Jack.

Ufak gruplarını Belediye Binası istasyonundan, şaşırtıcı şekilde birbiri ardına dizilmiş bakım bölmelerinin ötesine ve oradan da

kullanılmayan tünellerden oluşan başka bir labirente götürecek kadar toparlanmıştı. Evine doğru ilerlerlerken geçtikleri geçitlerdeki, önceden monte etmiş olduğu ışıkları ihtiyaç olduğu zaman açıyor veya kapatıyordu. Son kapıyı da açtıktan sonra yana çekildi ve Bagabond'la kedilerine içeri girmelerini işaret etti. İçeri girenler uzun odayı incelerken o da gururla gülümsedi.

"Vay canına, adamım." Bagabond, gösterişli mobilya ve süslemeleri incelerken hafifçe irkildi. Odaya girince dikkati çeken ilk şey, kırmızı kadifeli ve pençe ayaklı divanlardı.

"Gerçekten de göründüğünden daha gençsin. Ben de bu tepkiyi vermiştim. Bana Kaptan Nemo'nun kamarasını hatırlatmıştı…"

"*Denizler Altında 20 Bin Fersah*."

"Aynen öyle. Sen de izlemişsin. Kilisenin salonunda izlediğim ilk filmlerden biriydi." Kıpkırmızı halılarla döşenmiş, iki tarafında altın rengi destek direkleri ve pelüş kadife halatlar bulunan merdivenlerden aşağı indiler. İki kedi de koşarak onların önüne geçti. Kaliko, Victoria dönemi üslubundaki koltukları engel olarak kullanıyordu. Elektrik ışığı, odaya geçmiş yüzyıldan kalma bir atmosfer katan titrek gaz alevleriyle destekleniyordu. Siyah kedi, İran halılarının üzerinden hızlı hızlı yürüyerek peronun kenarına geldi ve arkasındaki iki insana doğru baktı.

"Bunun ne olduğunu ve o kapının ardında ne olduğunu bilmek istiyor." Merdivenlerden aşağı yavaşça inerlerken Bagabond Jack'i durdurdu. "Bir yere uzanman gerekiyor."

"Geldik sayılır. Burası benim evim, kapının arkasında da yatak odam var. Eğer şu yönden ilerleyebilirsek…" Odanın karşı tarafına doğru yürümeye başladılar. "Burası New York'un ilk metrosuydu. Eyaletler arası savaş sonrasında, Alfred Beach adlı bir adam tarafından yapılmış. Yalnızca iki blok arası gidip geliyormuş. Patron Tweed bu metroyu istememiş ve kapatmış, sonra da unutulup gitmiş. Ulaştırma İdaresi'nde çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra keşfettim burayı - işin faydalarından biri oldu. Nasıl bu kadar iyi durumda kaldığını bilmiyorum ama benim için iyi bir yer. Ortalığı biraz temizlemem yetti." Odanın diğer yanına ulaşmışlardı; Jack gösterişli, dökme bronz kapının kolunu çevirmek için elini uzattı. Merkez çember dönerek açıldı. "Burası eskiden pnömatik tüpe açılan girişmiş."

"Bunu beklemiyordum." Bagabond, tünelin iç tarafının seyrek eşyalı olmasına şaşırmıştı, içeride çam kerestelerinden yapılmış ev

yapımı bir yatak, aynı şekilde ev yapımı bir kitaplık ve tahtadan bir sandık vardı.

“Bir evde bulunabilecek her türlü konfor var. Eksiksiz Pogo kitap koleksiyonum bile burada.” Jack masumca Bagabond’a baktı; kadın önce güldü, sonra buna şaşırmış göründü.

“İyodun nerede?” Bagabond etrafta bir ilkyardım çantası aradı.

“O tarz şeyler kullanmam. Bana şunlardan biraz uzatabilir misin?” Jack örümcek ağlarını işaret etti.

“Şaka yapıyorsun.”

“Dünyadaki en iyi yara lapası. Büyükannem öğretmişti.”

Bagabond ona döndüğünde adam üstüne bir şort giymişti, elinde de bir gömlek tutuyordu. Örümcek ağlarını adama uzattı ve en kötü görünen sıyrıkları bandajlamasına yardım etti.

“Peki ya sen buraya nasıl düştün?” Jack yatakta uzanıyordu, suratında hafif bir acı ifadesi vardı. Bagabond dikkatli bir şekilde yatağın kenarına oturdu.

“Sen şu sosyal hizmet görevlilerine hiç benzemiyorsun.” Bagabond, kapının dışındaki kedilerin birbirlerini kovalamasını izledi. Sonra Jack’e döndü ve anlamaya çalışan gözlerle baktı. “*Onlar da* sana.”

“Beni bir süre önce salıverdiler, ben de şehre geri döndüm. Gidecek başka yerim yok. Siyahla tanıştım, konuşmaya başladım, o da cevap verdi. Birçok başka hayvan da cevap verdi, en azından insan olmayanları. İdare ediyorum. İnsanlara ihtiyacım yok, etrafımda insan istemiyorum. İnsanlar bana hep kötü şans getiriyorlar. Sen o diğer şeye dönüştüğünde seninle de konuşabiliyorum, biliyor musun? Dışarıda bana Bagabond derler. Eskiden başka bir ismim vardı ama onu pek hatırlamıyorum.”

“Bana Lağım Jack derler.” Bagabond kendi lakabını ne kadar donuk bir şekilde söylediyse, Jack de o kadar tatsız bir şekilde söylemişti. Bagabond’un saklı tuttuğu duygu patlamasının içinde çığlıklar, parlak ışıklar, korku ve bataklığın sağladığı barınak vardı.

“O buradaydı - o yaratık. Sen nesin?” Bagabond’un kafası karışmıştı; daha önce yalnızca bazen iletişime geçebildiği böyle bir insan-hayvan karışımıyla karşılaşmamıştı.

“İkisi de benim. Gördün ya.”

“Onu sen mi kontrol ediyorsun? Kendini dönüştürebiliyor musun?”

“Lawrence Talbot’u kurt adam rolünde izledin mi hiç?

Kontrolümü kaybettiğimde veya yaratığın beni ele geçirmesine izin verdiğimde dönüşüyorum. Üzerimde yalnızca dolunayda ortaya çıkan bir lanet yok; her zaman lanetliyim. Kurt adam, benim memleketimden gelen bir efsane. Tüm Cajunlar ona inanır. Gençken ben de inanırdım. Birine zarar vereceğimden korktuğum için gidebildiğim kadar uzağa gittim. New York yabancı bir yerdi; burada beni kimse tanıyamaz veya rahatsız edemezdi."

Dalgın gözleri birden açılan Jack, geçmişi bırakıp dikkatini kadının üzerinde topladı. "Neden rol yapıyorsun? En fazla kırk beş yaşındasın."

"Yirmi altı." Kadın Jack'e doğru baktı, bunun neden önemli olduğunu düşünüyordu. "İnsanların beni fazla rahatsız etmemesini sağlıyor."

Jack açık kapıdan dışarıya, karşı duvarda asılı olan gar saatine baktı. "Acıkmaya başladım. Ya sen?"

C.C.'yi kurtarmak… Harika bir fikir gibi görünen şey bir kâbusa dönüşmüştü. Rosemary bazı evsizlerin peşine takılmış ve Büyük Merkez İstasyonu'nun aşağısındaki buhar tünellerine inmişti. Önce her karşısına çıkana C.C.'yi sormayı denedi. Fakat rutubetli koridorlarda ilerlemeye devam ettikçe, yaşayan insan sayısı azalıyordu. Yeraltındaki ışık kaynakları da kısıtlıydı; ya yukarıdaki sokağa bakan ızgaralardan ya da evsizlerin yaktığı dumanlı ateşlerden ışık geliyordu. Yorgunluk ve korku onu ele geçirmeye başlamıştı; ardı ardına tünellerin çamurlu zeminine düşüyordu.

Bir keresinde tünelde ilerlerken iğrenç bir yaratığın ona saldırıp pençelerini savurmasıyla dehşete kapıldı. Yaratığı kovmayı başardı ama karşılığında çantasını kaybetti. Rosemary tamamen kaybolmuş durumdaydı. Arada sırada mermi sesine ve patlamaya benzeyen sesler duyuyordu. *Cehenneme düştüm resmen*.

İleride ona karanlığın içinden bakan iki parlak nokta vardı. O yaklaştıkça, noktalar geri çekiliyordu. Parıldayan yeşil ışıklar kafasını bulandırmıştı.

Derken noktalar belirginleşti ve Rosemary karanlığın içinde çömelmiş halde bekleyen kediyi gördü. Birkaç adım gerileyerek hırıldayan kedi, Rosemary'nin, başında nöbet tuttuğu yaralı kediye yaklaşmasını izledi. Göğsü ezilmiş ve bir bacağı vücudundan neredeyse tamamen kopmuş olan yaralı kedi ölmek üzereydi.

Muhafızı ise ona daha fazla acı verilmesine izin vermek istemiyordu. Istırap dolu inlemeyi duyan Rosemary, gözleri yok saydı ve yaralı kedinin yanında diz çöktü. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayınca da kediyi kucağına aldı. Kedi mırlamaya başladıktan hemen sonra boğuldu ve öldü.

Muhafız kafasını kaldırdı ve ölen arkadaşını bir inleme ile andıktan sonra koşarak karanlığın içine karıştı.

Rosemary kedinin cansız bedenini önündeki zemine koyduktan sonra hayvanın kafasını ve bacaklarını düzgünce yerleştirdi, doğruldu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Uzun bir süre ağladıktan sonra, nefesini toparlamaya çalışarak silah seslerinin geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

♣

Jack, buzdolabını karıştırdıktan sonra -Bagabond, Con Edison'ın bu kaçak hattı neden fark etmediğini anlayabiliyordu ama nasıl olmuştu da bu adam buraya bir buzdolabı getirebilmişti?- biraz uyumak için yatak odasına gitti. Bagabond ve kedileri de Jack'in yaşadığı yeri incelemeye başladılar. Tabii bu, Jack'in arkalarından kilitlediği kapıdan çıkabildiklerinden emin olmalarını da içeriyordu.

Ancak etrafı gezmeleri pek zamanlarını almadı. Bagabond, içi çok doldurulmuş, at kılı kumaşından bir kanepeye oturdu. Kaliko yere değmeden odanın diğer tarafına geçme oyununa devam ederken, siyah da Bagabond'un yanına geldi. Bagabond düşünmeye başladı ve yıllar sonra ilk kez siyahı düşüncelerine davet etmedi. Jack'in yaşayış tarzı Bagabond'u şaşkınlık içinde bırakmıştı. Paçavra yığınlarından ibaret olan geçici evlerin birinden diğerine taşınarak geçirdiği kendi hayatı, ona birdenbire yanlış gelmeye başlamıştı. Bu hayat, önceden görmezden geldiği rahatsızlıklarla doluydu.

O ve Jack, as olabilme ihtimallerini tartışmışlardı. Ne şans ama… Virüs ikisinin de hayatını mahvetmişti. Bagabond, bir daha asla zihni asit ve virüs tarafından hayvan dünyasının tuhaf algıları ile doldurulmamış, masum bir çocuk olamayacaktı. Bir de *kendisinin* sefil bir çocukluk geçirdiğini zannederdi. Evi terk etmesinin nedeni de buydu. Ama bir kurt adama, Tanrı tarafından lanetlenmiş bir yaratığa dönüştüğünü düşünerek büyümek…

Neden Jack'e bu kadar açılmıştı ki? Şu an şehirde onun hakkında Jack'in bildiği kadar çok şey bilen ve hayatta olan kimse yoktu. Çünkü birbirlerine benziyorlardı; farklı olmanın ne demek

olduğunu, diğer herkes gibi davranmanın yollarını aramayı bırakmanın ne demek olduğunu biliyorlardı.

Elinin arkasına inen pençe darbelerinin akıttığı kanla, birdenbire tekrar gerçek dünyaya döndü. Siyah kediyle göz göze geldi ve zihnine, başkalarının gözleri üzerinden aktarılan dehşet verici görüntüler akmaya başladı: makineli tüfeklerle yok edilen fare yuvaları; bağırarak bir keseli sıçanı korkutan adamlar ve sıçan kaçarken onun sırtına tutunan yavrulardan birinin düşüp ölmesi; kaçan, kaçarken vurulan, katledilen kediler; yavrularını korumak için savaşan ancak atılan bir el bombasıyla tüm yavrularını kaybeden, bir bacağı neredeyse paramparça olan bir anne kedi; ölen kediyi kucağına alan ve o lanet olası sosyal hizmet uzmanına benzeyen bir kadın. Dünya üzerindeki tek arkadaşlarının, gittikçe daha fazla akan kanları.

“Kedicikler. Hayır!” Bagabond ayağa kalktı ve titremeye başladı.

“Neler oluyor?” Bagabond’un çığlığına uyanan Jack, yarı uyur vaziyette odasından çıktı.

“Onları öldürüyorlar! Onları durdurmam gerekiyor.” Bagabond yumruklarını sıktı ve adama sırtını döndü, iki kedi kadının iki tarafına geçti ve merdivenlere doğru koştular.

“Bensiz olmaz.” Odasına geri koşan Jack, el fenerleri, bir çift spor ayakkabı ve Bagabond’un yeşil mantosunu alarak onları takip etti.

Bir yandan koşarken, bir yandan da ayakkabılarını bağlamaya uğraştığı için onlara ancak ilk tünel birleşiminde yetişebildi.

“O yoldan değil.” Jack, sağ taraftaki tünele giren üçlüyü durdurdu. Bagabond’a mantosunu fırlattı ve el fenerlerinden birini diğer koridora doğrulttu.

“Buradan gelmiştik.” Panikleyen Bagabond, Jack’e duyduğu güvenin çoğunu kaybetmişti.

“O yol sizi sadece metroya götürür. Parka çok daha hızlı çıkmamızı sağlayacak bir yol var. Benim de bir ray arabam var. Beni takip eder misiniz?” Jack, Bagabond’un kabul etmesini bekledi ve hızla sol taraftaki tünelin içine daldı.

Central Park’a yaklaşıp arabayı terk ettiklerinde Bagabond’un zihnindeki katliam görüntüleri giderek daha net bir hal almaya başladı. Sonraki tünel ayrımına ulaştıklarında Jack kafasını kaldırdı ve havayı kokladı. “Her kimseler, bir ordu kadar barut kullanıyorlar. Plan nedir?”

“Onları durdurmak için öncelikle kim olduklarını öğrenmemiz gerekiyor. Değil mi?” Bagabond ne yapılması gerektiğinden hiç emin değildi.

“Şu silahlı *mes amis*[41] olduklarından eminim ama patronun kim olduğunu bilmiyorum.”

Kalikoyu Jack’le, siyahı da Bagabond’la yürürken gösteren bir görüntü belirdi.

“Harika.” Bagabond devasa siyah kedinin kafasını okşadı. “İyi fikir.”

“Ne fikri?”

“Siyah, ne olup bittiğini anlayana kadar gruplara ayrılmamız gerektiğini düşünüyor. Yanımızda kedilerden biri olduğu sürece, şey…”

“Bağlantıda kalabiliriz. Evet. En azından sen neler olduğunu görebilirsin.” Jack dalgın bir şekilde kafasını salladı. “Eskiden savaş filmlerini çok severdim, ama evimdeki televizyon yayını çok kötü, hiç çekmiyor. Hadi gidelim, çavuş.” Kaliko sıçrayıp onun önüne geçti. “*Bon chance*.”

Bagabond başını öne doğru salladı ve diğer yöne doğru harekete geçti.

Silahlı adamların kafalarındaki madenci kasklarından yayılan ışığın kısmen aydınlatabildiği derin bir karanlığın içinde yürüyen Don Carlo Gambione, krallığı olan bu viraneyi inceliyordu.

Yardımcısı adeta özür diler gibi konuşuyordu. “Don Carlo, korkarım ki adamlarımız görevlerini yaparken biraz fazla hararetli davranmışlar.”

Don Carlo, Kasap’ın fenerinden gelen ışıkla aydınlanan cesetlere baktı. “Bu gibi bir durumda fazla hevesli olmak,” dedi, “bir kusur değil.”

“Karargâhlarını bulduk,” dedi Kasap. “Adamlarımız orayı tespit edeli bir saat bile olmadı.” Parmağını haritaya bastırdı. “86. Cadde civarı. Parkın altında. Central Park Gölü’ne yakın. Orada birileri yaşıyor gibi görünüyordu. Sizi de o zaman aradım.”

“Minnettarım,” dedi lideri. “Düşmanlarımızın fikirsiz, kontrolsüz bir şekilde başlattığı bu isyanın alevleri söndürüldüğünde orada olmak istiyorum. İsyan etmelerinin ardında bir neden olduğunu

biliyordum.” Don Carlo’nun sesi de isyanla yükseldi. Kasap ona ciddi gözlerle baktı.

“Kellelerini istiyorum,” dedi Don Carlo. “Amsterdam ve 110. Cadde’de kazığa geçireceğiz onları.” İri gözleri, elektrikli lambanın ışığında vahşice parladı.

Kasap, elini nazikçe Donun bileğinin üstüne koydu. “Artık şehrin yukarı tarafına gitsek iyi olur, *Padrone*. Adamlara beni oldukları yerde beklemelerini söyledim ama yerlerinde duramıyorlar.”

Bir an için, Don Carlo’nun bakışları kirli betonun üstünde dağılmış halde duran cesetlerin üzerinde, oradan oraya gezmeye başladı. Paçavralar kandan sırılsıklam olmuştu. “Tam bir trajedi! Acı, ah o acı…” Doğrudan, ayağının dibinde duran cesede baktı. Beyaz bir adamdı, sırık gibi olan kol ve bacakları, kırık bir kuklanın uzuvları gibi yanlara doğru açılmıştı. Çizgili, güneşten yanmış yüzünde hiç huzur yoktu. Fal taşı gibi açılmış koyu gözlerinden yalnızca ıstırap yansıyordu. Adamın kafasından akan kanın toplandığı yerde, parçalanmış, eğreti gözlükler duruyordu. Don, adamın solmuş asker ceketinin omuz tarafını, cilalı botlarından birinin ucuyla bilinçsizce dürttü. “Bu gerçek bir orman jokeriymiş…” Sesi canlılığını yitirdi.

Don Carlo uzaklara baktı. Ne yapması gerektiğine ilişkin neredeyse kutsal olan bilgiden güç alarak kendini toparladı. Kasap’ın ciddi ifadeli yüzüne doğru eğildi. “Yaptığımız bu şeyler…” dedi. “Bunlar üzücü, çok üzücü. Ama bazen sevdiğimiz hayat tarzını korumak için ona saldırmak, hatta onu yok etmemiz gerekiyor.”

♠

Jack, cesaret gösterisine rağmen *-neden şu pejmürde kadını etkilemeye çalışıyorum ki?-* tünellerde temkinli bir şekilde ilerliyordu. Parka doğru yaptıkları uzun yolculuk nedeniyle tekrar sekmeye ve hatırı sayılır ölçüde acı çekmeye başlamıştı. Bir ses duyduğu anda olduğu yerde kalıyordu. Kaliko da kayda değer bir sabır göstermişti. On beş metre civarı önden ilerleyip etrafı kolaçan ediyor, bölge temizse geri dönüyordu. Jack ise kediyle konuşabiliyor olmayı diliyordu.

Şimdi duyulan sesler hayal ürünü değildi. Gittikçe yükseliyordu. Jack, ne dediği anlaşılmayan bağrışlar duymaya başladı. Her silah atışı veya patlamada korkudan zıplıyordu. Birinin göreceğinden korktuğu için el fenerini kapatmıştı. Kaliko yalnızca birkaç metre

önden gidiyordu artık. Jack, yansımayı azaltmak için yüzüne çamur sürdü.

Az ilerisindeki beton zeminde ilerleyen ayak sesleri duydu. Geri çekilmeye başladı ama avcılardan biriyle karşı karşıya geldi. Adam da onun kadar şaşkına dönmüştü.

“Bu da ne? Joey! Joey, birini yakaladım!”

Fenerli bir baret takan adam, silahın dipçiğini Jack’in kafasına doğru savurdu.

“Nerede o adam, Sly?”

Dipçik Jack’in kafasını az farkla sıyırmıştı. Koşarak ışıktan uzaklaşmayı başardı ve çıkmaz gibi görünen bir koridora girdi. Jack kendini duvara yapıştırmaya çalışırken, beton veya çamur gibi kullanışlı bir şeye dönüşebilmeyi diledi. Bu düşünce aklından geçer geçmez, pullarının çıkıyor olduğunun göstergesi olan kaşıntıyı hissetti. Nefes alıp verişini yavaşlatarak ve durum üzerinde kontrol sağlamaya çalışarak dönüşümü savuşturmayı denedi. Şu an ihtiyacı olan tek şey buydu. Kaliko nerede, diye düşündü. O kediye bir zarar gelirse Bagabond beni gebertir.

“Burada olmalı, Joey. Gidecek başka yer yok.” Adamın sesi, birkaç santim uzaktaymış gibi geliyordu.

“İçeriye bir el bombası at ve ilerle. Adamların karargâhının etrafını sarmamız gerekiyor.”

“Of, Joey, hadi ama.”

“Sly, sen delisin, adamım. İlerle hadi.”

Kayaların üzerinde seken bir metal sesi duyuldu. Jack, el bombasından yansıyan parıltıyı gördükten hemen sonra, adrenalin tüm beynini ele geçirdi. Bilinci kapanmadan önceki son düşüncesi “*Merde*” oldu.

Patlamanın çıkardığı gürültünün yanına, düşen kayaların sesi de eklendi ama bu bölümde büyük denilebilecek bir oyuk açılmadı. Çatı dayanıklıydı.

“Şuna bir bak, Siy.”

“Tamamdır, Joey. Sağ ol.” Siy, neredeyse Küçük Renaldo kadar çılgın olmasıyla meşhurdu.

Neden ben, diye düşündü Joey.

“Hiçbir şey kalmamış. Sadece birkaç paçavra ve bir spor ayakkabı. Sağ teki.”

“Hadi o zaman. Önümüzde daha çok yol var.”

İki adam da tavana yakın olan bir kısımdaki duvar çıkıntısına

çökmüş durumdaki kalikoyu fark etmedi. Aşağı zıplayan kaliko, yırtık ve kanlı elbiseler arasında gezindi. Manzarayı Bagabond'a gönderdi ve onunla buluşmak için yola çıktı.

Bagabond, 86. Cadde'deki kestirme yolun uzak duvarına yaslanmış, sessizce duruyordu. Kalikoyu nazikçe okşuyor ve mümkün olduğunca zararsız yaşlı bir kadın gibi görünmeye çalışıyordu. Siyah kedi onu mafyanın geldiğine dair uyarmıştı, ama geri çekilme fırsatı bulamadan onu yakalamışlardı. Çok kalabalık oldukları için Bagabond onlarla dövüşememiş, uysal bir şekilde adamları takip etmişti. Şimdiyse sessiz bir şekilde, adamların yağmaladığı evini izliyordu. Başında duran tek kişinin dikkati Don Carlo'nun üzerindeydi.

"Bir şekilde kaçmış olmalılar," dedi Kasap, yine özür diler gibi.

"Onları istiyorum," dedi Don Carlo. Ucuz bir ahşap çerçevenin içinde duran, bir köşesi yırtılmış büyük kadife tabloya baktı: Tabloda Güney Afrika bozkırlarında zebra kovalayan bir aslan sürüsü resmedilmişti. "Burada bulunmuşlar," dedi. "Vahşiler."

"Don Carlo, efendim, ben…" Konuşan Joey'di.

"Ne var?"

"Maria burada, Don Carlo. Onu tünellerin içinde dolanırken buldum." Joey, Rosemary'yi babasının yanına getirdi. Rosemary onu görmüş veya etrafında olan bitenin farkındaymış gibi görünmüyordu. Yüzü ifadesizdi, neredeyse huzur doluydu. Tünellerin içinde bir yerlerde kaybolmuş, uysal bir bez bebek gibiydi Rosemary.

Dan Carlo ona önce hayret, sonra da endişe içinde baktı. "Maria, neyin var, *mia?* Joey, ona ne oldu?"

"Bilmiyorum, Don Carlo. Onu bulduğumda böyleydi."

Bagabond, tel tel saçlarının altından baktı. Alçak bir sesle, "Rosemary, *buna da* karışmak zorunda mıydın? Sosyal hizmet görevlileri… Her şeye burunlarını sokuyorlar," diye fısıldadı. Başında duran adam onun mırıldandığını duydu, ama kafasını salladı ve dikkatini tekrar bu heyecanlı olaya yöneltti.

"Şu işi bitirene kadar onunla benim için ilgilen, Joey." Don Carlo, Kasap'a döndü ve "Bu yaşlı kadın bir şey biliyor mu?" diye sordu.

"Biz de onu öğreneceğiz." Bagabond'a doğru ilerleyen Kasap'ın

elindeki kamanın çeliği ışıkta parladı. Sonra Kasap durdu ve dikkatle etrafı dinlemeye başladı.

Tüneldeki herkes kulak kesilmişti. Önce uzaktan geçen bir trene benzeyen gürlemenin gürültüsü çok hızlı bir şekilde artmıştı. Batı tünelinden bağrışlar, hatta acı içinde bir çığlık da yükseliyordu ki karanlığın içinden, hiçbir vagonun giremeyeceği bir yerde yolculuk eden, üçüncü bir rayı olmayan ve mahvolmuş bir hat üzerinde ilerleyen bir metro vagonu çıktı. Beyaz bir fosfor ışığı ile parlıyordu, hayalet gibiydi. Güzergâh levhasının üzerinde "cc banliyösü" yazıyordu. Vagon gelip adamların ortasında durdu. Yan taraflarındaki gösterişli tasarımlar o kadar hızlı değişiyordu ki, onlara odaklanmak imkânsızdı.

"C.C.!" Joey'in yanında duran Rosemary adamdan kaçmayı başardı ve hayalet vagonun içine koştu. Karşısındaki şeyi bağrına basmak istercesine kollarını açtı ama kenara dokunduğu anda vagon onu geri tepti. Rosemary, metal olmayan malzemeye dokunmak için bir elini uzattı. "C.C.?"

Dokunduğu noktanın etrafından renkler saçılmaya başladı, sonra kayboldu. Vagon siyaha döndü ve neredeyse izleyenlerin gözlerinin önünde kayboldu. Tıpkı daha önce olduğu gibi sözler belirdi; C.C.'nin yazdığı ve yalnızca en yakın arkadaşı Rosemary'nin duyduğu şarkıların sözleri, izleyenler oldukları yerde kalakalmışlardı, şaşkınlıktan hareket edemiyorlardı:

Acı hakkında şarkı söyleyebilirsin
Ya da keder hakkında
Fakat hiçbir şey yeni bir yarın getirmeyecek
Ya da almayacak dünü geri.

Vagonun yan tarafında adeta oraya yansıtılmış gibi görüntüler belirdi. İlk sahne bir saldırıyı, bir metro istasyonunda yaşanan tecavüz olayım gösteriyordu. Yanında Rosemary olduğu anlaşılabilen bir figür duran bir hastane yatağı vardı. Hastane önlüğü giyen biri, yangın merdivenlerinden aşağı indi.

"Demek hastaneden böyle çıktın, C.C. Neden kaçtın?" Rosemary vagona baktı ve sanki karşısında arkadaşı varmış gibi onunla konuştu.

Sonraki sahne başka bir metro istasyonu ve başka bir saldırıyı gösteriyordu, ama hastane önlüğü giyen kişi bu sefer olayın tanığıydı. Saldırıyı durdurmaya çalışmış ama yana fırlatılmış, rayların üzerine yuvarlanmıştı. Acı ve öfkenin renkleri. Çöpler ve

boş peronun üzerine sabitlenmemiş diğer her şey -otomatlar, kenara atılmış gazeteler, ölü bir fare, *her şey*- bir kara deliğin doymak bilmez kalbine çekiliyormuşçasına, raylara doğru çekildi. Altı vagonu olan bir tren, acı bir çığlık çıkararak istasyona girdi. Aniden trene bir vagon daha katıldı. Kaçan saldırgan yeni vagona bindi ve… sahne kızıl renge döndü, sanki hayalet vagonun her yanını kan kaplamıştı. Daha fazla metro istasyonu, daha fazla kızıl renk. Deri ceketli başka bir saldıran, bir yaşlı kadın.

"Lummy?" Gasp yaparken yakalanan nişanlısını gören Rosemary, geriye çekildi. "*Lummy?*"

"Lombardo!" Don Carlo, müstakbel damadının girdiği vagonda katledilmesini izlerken sinirden mosmor oldu. "Joey, Maria'yı şu… şeyden uzaklaştır. Ricardo, roketatar nerede? Sıra şimdi sana da gelecek. Frederico, şu yaşlı kadını vagona yaklaştır. Hepsinin yok edilmesini istiyorum. Şimdi!"

Rosemary, onu vagondan uzaklaştıran Joey'le mücadele ediyordu. Joey, "Yüce İsa," dedi. Ama ne Rosemary'ye ne de belirli birine… "Tıpkı eskiden köylerde olanlar gibi. İsa aşkına." Bagabond, kalikoyu sıkıca kucağında tutarak sessizce gitti.

Ricardo roketatarla dikkatli bir şekilde nişan aldı. Bagabond doğruldu.

Yirmi kiloluk kızgın ve vahşi siyah kedi, Ricardo'nun sırtına güçlü bir darbe indirdi. Ricardo öne doğru düşerken, elindeki silah da yukarıya döndü ve ateşlediği roket, çatıya isabet etti. Çatı kırmızı ve altın renkli kıvılcımlar yağdırarak patladı.

Joey'den kurtulan Rosemary vagona doğru koştu.

Tünelin içine su püskürmeye başladı. Sivri uçlu beton bloklar, contalı birleşme noktalarından ayrılmaya başlayınca, içeriye daha fazla su hücum etti.

"Ricardo, seni aptal, Central Park Gölü'nde bir delik açtın!" Kasap Frederico, artık durumla alakasız olan bir kişiye bağırıyordu. Mafya üyeleri dağılarak tünellerin içine doğru kaçtılar.

"Vagona gir. Hadi!" Rosemary, Bagabond'u yakaladı.

"Maria, seni almaya geliyorum. Dayan." Tek kızını kurtarmaya çalışan Don Carlo, yükselen sele karşı durmaya çalıştı.

"Baba, ben C.C. ile gidiyorum."

"Hayır! Gitmemelisin. Bu vagon lanetli." İlerlemeye çabalayan Don Carlo, bacağının bir yere sıkıştığını fark etti. Bacağını kurtarmak için iki elini de buz gibi suya daldırdığında elleri pullu

bir deri hissetti. Aşağıya baktı ve fildişi renginde sıra sıra dişler gördü. Amansız sürüngenin gözleri, onunkilere bakıyordu.

Rosemary herkesi vagonun içine almıştı, siyah kediyi bile. Vagon batı tüneline doğru geri geri hareket etmeye başladı.

“Durun. Jack orada kaldı. Onu bırakmayın.” Bagabond kapıları açmaya çalıştı. Rosemary onu omuzlarından tuttu.

“Jack de kim?”

“Arkadaşım.”

“Geri dönemeyiz,” dedi Rosemary. “Üzgünüm.”

Bagabond arka koltuğa oturdu, iki yanında yine kedileri vardı. Vagon yüksek zemine doğru çıkarken, suyun arkalarında kalan tünele dolmasını izledi.

♣

86. Cadde yokuşunu tırmanan metro vagonunu, bulanık bir su akıntısı takip ediyor, C.C.’nin oluklu tekerleklerine dalgalar halinde çarpıyordu. C.C. bir süre sonra tünel içindeki bir yükseltiye ulaşınca akıntı da vagonu takip etmeyi bıraktı. C.C. durdu, geriye gitmeye başladı ve frenlerini kilitledi.

Arka bağlantı kapısında toplanan yolcuları, karanlığın içinde neler kaldığını görmeye çabalıyorlardı.

“Gitmemize izin ver, C.C.,” dedi Rosemary. “Lütfen.”

Bu söze nazik bir şekilde cevap veren metro vagonu, tıslayarak yan kapılarını açtı, ikisi kedi, ikisi insan dört kişi, tutunarak demiryolu temeline atladılar ve yeni bir kıyıya çıktılar. Kaliko suyun kenarını kokladı ve geri döndü. Mızmızlandı ve kafasını kaldırıp Bagabond’a baktı.

“Bekleyin,” dedi evsiz kadın. Bir an için, yüzünde alışılmadık bir gülümseme belirdi.

Rosemary kendini zorladı, konsantre olup karanlığın içine doğru bakmaya çalıştı. Gördüğünü hatırladığı son şey onu kurtarmaya çalışan babasıydı, sonra sadece yüzü, sonra sadece gözleri… En sonunda ise hiçbir şey.

“Orada,” dedi Bagabond tekdüze bir sesle.

Hepsi, işaret ettiği yerde bir şey görmeye çalıştı. “Bir şey görmüyorum,” dedi Rosemary.

“Orada.”

Şimdiyse hepsi bir şey görüyordu: geniş, kürek başı şeklindeki

geniş bir çenenin bıraktığı, V şeklindeki dalga izleri. Zırhla korunmuş bir çift gözün sudan dışarı fırlayıp kıyıdaki grubu inceleyişini gördüler.

Kediler heyecanla miyavlamaya başladı. Kaliko ileri-geri sıçrıyor, siyah ise kuyruğunu, bir karayılan kırbacı gibi sallıyordu.

"İşte Jack," dedi Bagabond.

Bir süre sonra ortalık yatıştı, su çekildi, yaralar sarıldı, cesetler gömüldü ve sabırlı belediye çalışanları, tüm kurumun birlikte çalışmasını gerektirecek seviyede olan dağınıklığı, ellerinden geldiğince toparladı. Manhattan normale döndü.

Central Park Gölü'nün dibi tekrar kapatıldı ve havzası tekrar dolduruldu. Deniz canavarları (daha doğrusu, göl canavarları) ile ilgili haberler gelmeye devam etti ama hiçbiri kanıtlanamadı.

68 yaşındaki Sarah Jarvis, başkanın derisinin altında nasıl bir gizli kimlik saklı olduğunu en sonunda anladı. Kasım 1972'de George McGovern'a oy verdi.

Joey Manzone'un şansı döndü - en azından biraz iyiye gitti. Connecticut'a taşındı, Vietnam'la ilgili hiç satmayan, organize suçla ilgili ise epeyce satan birer roman yazdı.

Rosa-Maria Gambione, ismini yasal olarak Rosemary Muldoon olarak değiştirdi. Columbia'daki sosyal hizmet eğitimini tamamladı ve C.C. Ryder'ın terapisinde Dr. Tachyon'a yardım ediyor. Hukuk fakültesine girdi ve aile işini devralmayı planlıyor.

C.C. Ryder doktorun karşılaştığı en zor vakalardan biri olmayı sürdürüyor, ama hem zihnini hem de bedenini insan formuna geri döndürme çalışmaları sonuç vermeye başlamış gibi görünüyor. C.C. güzel, keskin şarkı sözleri yazmaya devam ediyor. Şarkıları Patti Smith ve Bruce Springsteen gibi isimler tarafından seslendirildi.

Zaman zaman -özellikle de havanın çok kötü olduğu zamanlarda- Bagabond'la kedileri, Alfred Beach pnömatik metro tüpüne, Lağım Jack Robicheaux'nün yanına taşınıyorlar. Rahatlık sağlayan bir düzenleme, ama yapılması gereken bazı değişiklikler oluyor. Mesela Jack artık fare avlamıyor. Victoria döneminden kalma yemek odasında ise sık sık, "Yine mi bu, *yine mi* tavuk?" ağıtları duyuluyor.

♣ ♦ ♠ ♥

[38] 1931'den itibaren ABD'de örgütlü suçlar işleyerek bu alanda hakimiyet kuran ilk beş İtalyan asıllı Amerikalı mafya ailesi - ed.n.
[39] Rosemary, "biberiye" anlamına gelir - ed.n.
[40] Fr. "Kahretsin" - ed.n.
[41] Fr. "dostlarım" - ed.n.

DÖRDÜNCÜ ARA BÖLÜM

Hunter S. Thompson, "Jokerkent'te Korku ve Nefret", *Rolling Stone*, 23 Ağustos 1974

Jokerkent'te yine şafak söküyor. Rıhtımın yanında, South Street Inn'deki odamın penceresinden çöp kamyonlarının gürültüsünü duyabiliyorum. Burası her şeyin son durağı, çöp olsun veya olmasın. Burası Amerika'nın göt deliği ve New York'un en rezalet, en zehirli sokaklarında dolaşarak geçirdiğim bir haftadan sonra ben de kendi sonuma yaklaştığımı hissediyorum… Dışarı baktığımda pervazın üzerinden kendini yukarı çeken bir pençe görüyorum, kısa bir süre sonra da bir surat görünüyor. Sokaktan altı kat yukardayım ve şu amfetamin müptelası aşağılık herif, hiçbir şey yokmuş gibi pencereden içeri giriyor. Belki de haklıdır; sonuçta burası Jokerkent, burada hayat hızlı ve acımasız geçer. Sanki uyuşturucu etkisi altında bir Nazi ölüm kampını dolaşırmış gibi; gördüğünüz şeylerin yarısının ne olduğunu anlamazsınız ama yine de ödünüz kopar.

Penceremden içeri giren iki metre boyundaki şeyin, ahşap döşemede oyuklar açacak kadar aşağıda salınan, pençeli, üç eklemli ve örümcek bacağı gibi upuzun kolları, Kont Drakula'ya benzer bir ten rengi ve Büyük Kötü Kurt'takine benzer bir burnu var. Sırıttığı zaman ağzı öyle bir açılıyor ki, upuzun sivri, yeşil dişlerin hepsi ortaya çıkıyor. Adi herif zehir bile tükürebiliyor ki bu, gece vakti Jokerkent'te dolanıyorsanız işinize yarayabilecek bir yetenek. Pencereden inerken "Elinde hiç amfetamin var mı?" diye soruyor. Komodinin üzerinde duran tekila şişesini fark ediyor, o saçma sapan uzunluktaki kollarından biriyle şişeyi kavrıyor ve koca bir yudum içiyor.

"Ucuz mal kullanacak bir adama benziyor muyum?" diyorum.

"Sanırım benimkini kullanmak zorunda kalacağız," diyor Croyd ve cebinden bir avuç dolusu siyah hap çıkarıp dördünü Cuervo Gold'umdan aldığı bir yudumla midesine indiriyor…

… Hubert Humphrey'in bir joker çektiğini düşünün, Hube'u

suratının ortasına bir hortum yapıştırılmış şekilde hayal edin; burnunun olması gereken yerde asılı duran, sarkık, pembe bir solucan gibi bir hortum. Xavier Desmond da aşağı yukarı buna benziyor işte. İnce saçlarının neredeyse hepsi dökülmüş, gözleri de üzerindeki bol takım elbise gibi gri ve şişkin. On yıldır bu görevi yapıyor ve bu mevkiin adamı tüketmeye başladığını anlayabiliyorsunuz. Yerel köşe yazarları ona Jokerkent'in belediye başkanı ve jokerlerin sesi diyor; o ve onun acınası Jokerlere Hakareti Durdurma Birliği'nin (JHDB) son on yılda elde ettiği başka pek bir başarı da yoktu zaten: birkaç uydurma unvan, Tammany'nin en sevdiği joker ev hayvanı olmanın getirdiği statü ve parti verenler son dakikada bir as bulamadığı takdirde birkaç şık Village partisine davet edilme şansı.

Üç parçalı takım elbisesini giymiş, aptal şapkasını -Tanrı aşkına!- hortumuyla tutarken, joker dayanışmasından, oy vermenin öneminden, Jokerkent'te joker polislerin görev yapması gerektiğinden söz ediyor, sanki bir önemi varmış gibi eski ayakları çekiyor. Arkasında sarkmış bir şekilde duran JHDB bayrağının altında ise görüp görebileceğiniz en kepaze beceriksizler birliği duruyor. Eğer siyah olsalardı hepsi birer Tom Amca olurdu, ama jokerler henüz onlar için bir isim bulmuş değil… fakat bulacaklar, bu konuda maskeniz üzerine bahse girebilirsiniz. JHDB'ye sadık kalanların hepsi maske takmayı takıntı haline getirmiştir, tıpkı tüm iyi jokerler gibi. Ama yalnızca kayak maskesi veya ufak parti maskeleri de değil. Bowery veya Chrystie Caddesi'nden aşağı yürüdüğünüzde veya Tachyon'un kliniğinin önünde biraz oyalandığınızda, bir uyuşturucu bağımlısının kâbuslarından çıkma maskeler görebilirsiniz: tüylü kuş maskeleri, kurukafalar, deriden yapılmış fare suratları, keşiş cüppeleri, parlak pullarla süslenmiş ve tanesi yüz papelden fazlaya giden, kişiye özel "şık maskeler". Maskeler, Jokerkent renklerinin bir parçasıdır; Boise, Dulutb ve Muskogee'den gelen turistler, birkaç hediyelik plastik maske alıp evlerine götürmeyi asla ihmal etmezler. Zavallı, mahvolmuş jokerlere dair gereksiz bir haber daha yapmak isteyen zil zurna sarhoş vasat gazetecilerin ilk fark ettiği şey de maskeler olur. Maskelere öyle dik bakarlar ki, maske takmış jokerlerin giydiği parlak ve ince Kurtuluş Ordusu üniformalarını, rengi solmuş ev elbiselerini ve bazı maskelerin ne kadar da *eskimiş* olduğunu fark etmezler. Deri ve Levi's marka kıyafetler giyen ve maske takmayan genç jokerlere ise kesinlikle bulaşmazlar. İğrenç kokulu bir

Jokerkent genelevinin dışında bekleyen ve bir kavanoz dolusu parçalanmış anüse benzeyen bir suratı olan bir kız, “Benim görünüşüm bu,” demişti bana. “O normallerin beni beğenip beğenmediği umurumda bile değil. Queensli normal bir kevaşe bana bakınca midesi bulanmasın diye maske takmak zorundayım, öyle mi? Siktirsinler!”

Xavier Desmond’u dinleyen kalabalığın yaklaşık üçte biri maske takıyor, belki de daha azı. Adam her alkış beklediğinde maskeli insanlar ellerini çırpıyorlar, ama bunun onlar için bile bir işkence olduğunu anlayabiliyorsunuz. Geri kalanlar ise yalnızca dinliyor ve bekliyorlar, gözleri de vücutlarının geri kalanı kadar çirkin. Etrafta sert görünümlü bir genç topluluğu var, çoğunun üzerinde de İBLİS PRENSLER, ÖLÜMCÜL İNEKLER, KURT ADAMLAR gibi çetelerin kıyafetleri var. Bense yan tarafta duruyorum ve burada olacağı söylenen Tack’ın gelip gelmeyeceğini düşünürken, kimin başlattığını bilmiyorum ama, asların, jokerlerin ve normallerin hepsinin Tanrı’nın evladı olduğuyla ilgili sıkıcı konuşmasının ortasında olan Desmond aniden susuyor ve kafamı çevirdiğimde insanların onu yuhaladığını, fıstık yağmuruna tuttuklarını, atılan fıstıkların kafasından, göğsünden ve lanet olası hortumundan sektiğini, bazılarının şapkasına girdiğini ve Desmond’un da ağzı açık bir şekilde beklemekten başka bir şey yapamadığını görüyorum. *Daily News* ve *Jokertown Cry*’a göre güya bu insanların sesi olması gereken bu bunak herifin, ne olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile yok…

… saat gece yarısını yeni geçmişken Freakers’tan çıkıp kaldırımın kenarına işemeye gidiyorum. Burayı kullanmak erkekler tuvaletine girmekten daha güvenli, ayrıca gecenin bu saatinde, Jokerkent’te devriye gezen polislere rastlama olasılığım gülünç derecede az. Bir an için, patlamış sokak lambasının altında duranın Wilt Chamberlain olduğunu zannediyorum ama adam bana yaklaştıkça kolları, pençeleri ve uzun burnu fark ediyorum. Derisi solmuş fildişi renginde. Ona derdinin ne olduğunu soruyorum, o da Meleklerle ilgili kitabı yazan adam olup olmadığımı soruyor. Yarım saat sonra Broome Caddesi üzerinde, gece boyunca açık olan bir mekânın arka tarafında oturuyoruz. Kadın garson, adama litrelerce siyah kahve dolduruyor. Pembe üniformasının göğsünde Sally yazan, uzun sarı saçlı ve güzel bacaklı garson hiç de fena değil… tabii yüzünün halini fark edinceye kadar. Ne zaman bana yaklaşsa başımı aşağı çevirip tabağıma baktığımı fark ediyorum, bu da

midemi bulandırıyor, beni üzüyor, sinirimi bozuyor. Koca Burun hiç cebir öğrenmediğinden söz ediyor; dört parmaklık sağlam bir amfetaminin çözemeyeceği hiçbir sorunum olmadığını söylediğimde ise bana dişlerini gösteriyor ve bugünlerde kaliteli amfetamin kıtlığı olsa da, bulabileceği bir yer olduğunu söylüyor…

… Cüce bana Devrimci Hap Kardeşleri selamını veya her ne haltsa onu verdikten sonra, "Burada *yaralardan* söz ediyoruz, gerçek, derinden kanayan, zehirli yaralardan, lanet bir yara bandı ile tedavi edilemeyecek yaralardan. Desmond'da bu yaralara karşılık yalnızca bir sürü yara bandı var işte," diyor. Diğer jokerlere göre şanslı bir kart çekmiş sayılabilir -cüceler virüsten çok önce vardı- fakat yine de bu konu onun sinirlerini bozuyor.

"O şapkayı on yıldır hortumuna asıyor ve normallerin gelip şapkanın içine sıçması dışında hiçbir şey olmuyor. İşte bu bitti artık. Artık onlardan bir şey rica etmiyoruz, yapacağımız şeyleri söylüyoruz, ATJ söylüyor ve gerekirse bunları o güzelim inci kulaklarına da sokmayı biliriz." ATJ, Adaletli Toplum İsteyen Jokerler'in kısaltılmış hali. Üstelik bir pirana ile dişçi muayenehanelerinin dışında gördüğünüz süs havuzlarının içinde yüzen, dev, patlak gözlü beyaz Japon balıkları arasında ne kadar benzerlik varsa, ATJ ile JHDB arasında da o kadar benzerlik var. ATJ'nin yönetim kurulunda bir Kaptan Tacky, bir Jimmy Roosevelt veya bir Peder Ralph Abernathy yok -hatta bir yönetim kurulu bile yok ve jokerlere acıyan aslara, endişeli vatandaşlara üyelik de satmıyor. Eğer Hubert bir ATJ toplantısına katılsaydı kendini rahatsız hissederdi, yüzünde bir hortum olsun veya olmasın…

… sabahın dördünde bile, Village, Jokerkent'e hiç benzemiyor, zaten sorunun bir parçası da bu; ama asıl sorun, çok etkili bir amfetaminin etkisi altında olan Croyd'un düz kontak yapıp çıldırması ve görünüşe göre bir haftadır hiç uyumamış olması. Aramaya çıktığımız yarı yarıya siyah ve büsbütün bir as olan kadın tüccarı herif, Village'da bir yerlerde yaşıyor ve şehirdeki en güzel kızları etrafında topladığı söyleniyor, ama onu bulamıyoruz, Croyd sokakların değişip durduğundan dert yanıyor, onlardan sanki sokaklar canlıymış, kalleş birer yaratıkmış ve onun peşine düşmüşler gibi bahsediyor. Kaldırımda yürüyen Croyd'un üç eklemli, örümcek bacağı gibi uzun kollarını gören arabalar yavaşlıyor, ama Croyd onlara dönüp hırıldayınca da hızla kaçıyorlar. Croyd, bulmamız gereken şu kadın tüccarını unutup, susadığına karar veriyor ve kendimizi bir şarküterinin önünde

buluyoruz. Croyd pençelerini çelik kepenklerin etrafına sarıyor, homurdanıyor, kepenkleri hızla çekerek mağazanın ön duvarından koparıyor ve pencereyi kırmak için kullanıyor… Bir kasa Meksika birasını yarılamışken sirenleri duyuyoruz. Croyd ağzını açıyor ve kapıya tükürüyor, şu zehirli boktan madde cama çarpıyor ve anında camı eritmeye başlıyor. “Yine peşime düştüler,” diyor, lanet, nefret, amfetamin öfkesi ve paranoya dolu bir sesle. “Hepsi benim peşimde.” Sonra bana bakınca, boynuma kadar belaya battığımı hemen anlıyorum. “Onları buraya sen getirdin,” diyor, hayır diyorum ona, seni severim, en iyi arkadaşlarımdan bazıları jokerdir; şarküterinin önünde mavi-kırmızı polis lambalarının yansımaları belirirken Croyd, son söylediğimi duyar duymaz ayağa fırlıyor, beni tutuyor, “Ben joker falan değilim seni aşağılık herif, ben lanet olası bir *asım*,” diye çığlık atıyor ve beni pencereden, diğer pencereden, camı kırılmamış olandan, dışarı fırlatıyor. Ben kaldırımda kanlar içinde yatarken, kolunun altına bir altılı Dos Equis sıkıştıran Croyd, ön kapıdan yürüyerek dışarı çıkıyor, ona kurşun yağdıran polislere gülüyor ve tırmanmaya başlıyor… Pençeleri tuğlalarda derin delikler açıyor. Çatıya ulaştığında aya bakıp uluyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve hepimizin üstüne işedikten sonra ortadan kayboluyor…

♣ ♦ ♠ ♥

İPLER

Stephen Leigh

Andrea Whitman'in ölümü tamamen Kuklacı'nın işiydi. Onun güçleri olmadan, on dört yaşındaki zihinsel engelli bir oğlan çocuğunun, kendisinden daha genç olan bir komşu kızına karşı hissettiği karanlık arzu asla saf bir öfkeye dönüşmezdi. Roger Pellman kendi haline bırakılsa Andrea'yı asla Cincinnati banliyölerindeki Kutsal Kalp Okulunun arkasında bulunan ormanlık alana sürüklemez ve dehşete düşen kızın giysilerini paramparça etmeye karar vermezdi. O tuhaf sertliği, sarkık, güçlü bir boşalma hissedene kadar Andrea'nın içine sokmazdı. Kız çocuğunun yüzüne ve bacaklarından süzülen koyu renkli kana bakıp iğrenmez, yanlarında duran o büyük ve yassı taşı eline almazdı. O taşı asla, Andrea'nın sarışın kafasını yırtık etler ve parçalanmış kemiklerden oluşan, tanınması imkânsız bir yığın haline getirmek için kullanmazdı. Çıplak bedeninin her tarafına kızın kafasından sıçrayan kan damlaları bulaşmış bir halde eve gitmezdi.

Kuklacı, zavallı Roger'ın hasarlı beyninin girintilerinde saklanıyor, oradaki duygulardan besleniyor, çocuğun hareketlerini kontrol ediyor ve bedeni mahveden o ergen ateşini kuvvetlendiriyor olmasaydı, Roger Pellman bunları asla yapmazdı. Roger'ın zayıf, kolayca işlenebilir ve savunmasız bir zihni vardı; Kuklacı da buraya, en az Roger'ın Andrea'ya yaptığı kadar vahşice tecavüz ediyordu.

Kuklacı on bir yaşındaydı. Andrea'dan nefret ediyordu. Andrea kendisine ihanet ettiği ve kendisini küçük düşürdüğü için şımarık bir çocuğun dehşet verici nefretiyle nefret ediyordu ondan. Kuklacı, vahşi kart virüsüne maruz kalmış bir oğlan çocuğunun, Andrea'ya ondan hoşlandığını söyleme hatasını yapmış bir çocuğun intikam fantezisiydi. "Belki de bir gün evleniriz," demişti kendinden yaşça büyük olan kıza. Bunu duyan Andrea'nın gözleri büyümüş ve kıkırdayarak onun yanından kaçmıştı. Sonraki gün çocuk okula gittiğinde, fısıldayarak onunla alay edenleri duymuş ve yanakları utançtan kızarırken kızın aşk ilanını tüm arkadaşlarına söylediğini

anlamıştı. Herkese söylemişti.

Roger Pellman, Andrea'nın bekâretini aldığında, Kuklacı da o kızışmanın verdiği heyecanın küçük bir kısmını hissetmişti. Roger orgazm olurken titremiş, derken çocuk ağlayan kızın suratına taşla vurduğunda, kemiğin o yavan kırılışı kulaklarına gelince soluğu kesilmişti. İçinde dolaşan zevk onu sersemletmişti.

Hem de yarım kilometre uzaktaki odasında, güvenle otururken…

İlk cinayetin yarattığı yoğun etki onu hem korkutmuş hem de kendine çekmişti. Takip eden aylar boyunca bu güçten temkinli bir şekilde yararlandı, tekrar kendinden geçip kontrolü kaybetmekten korkuyordu. Ama yasak olan her şey gibi, içindeki dürtü onu zorluyordu. Sonraki beş yıl boyunca Kuklacı tekrar ortaya çıkacak ve yedi kişiyi daha öldürecekti.

Bu gücün kendinden ayrı bir varlık olduğunu düşünüyordu. O gizli bir Kuklacı'ydı - görünmez parmaklarından şerit halinde sallanan iplerin ucunda, grotesk kuklaları dans ediyordu.

TEDDY VE JIMMY HALEN MÜCADELE EDİYOR HARTMAN, JACKSON, UDALL ANLAŞMAYA VARMAYA ÇALIŞIYORLAR

New York Daily News, 14 Temmuz 1976

HARTMAN SÖZ HAKKI VERMEYİ GARANTİ EDİYOR JOKER HAKLARI SORUNU TARTIŞILIYOR

New York Daily News, 14 Temmuz 1976

Senatör Gregg Hartmann asansörden indi ve Yüksek Aslar'ın antresine girdi. Beraberindekiler de onun ardından tek sıra halinde restorana girdiler: iki gizli servis ajanı, kendi yardımcıları John Werthen ile Amy Sorenson ve asansörle yukarı çıkarken isimlerini unutmayı becerdiği dört gazeteci. Kalabalık bir asansör yolculuğu olmuştu. Gregg hepsinin tek seferde yukarıya çıkabileceğini söylediğinde, koyu camlı gözlük takan iki adam söylenmeye başlamıştı.

Hiram Worchester, grubu karşılamak için bekliyordu. İriyarı, göbekli bir adam olmasına rağmen şaşırtıcı bir hız ve çeviklikle hareket eden Hiram'ın kendisi de görülmeye değer bir manzaraydı. Halı döşeli karşılama alanını rahatça kat etti, elini uzattı ve sakallarının ardında bir gülümseme belirdi. Batan güneşin ışığı, restoranın geniş pencerelerinden içeri süzülerek kel kafasının üzerinde parlıyordu. "Senatör," dedi neşeyle. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

“Seni de, Hiram.” Gregg kederli bir şekilde gülümsedi ve kafasıyla arkasındaki kalabalığı işaret etti. “John ve Amy’yi tanıyorsun sanırım. Eh, hayvanat bahçemizin geri kalan üyeleri de kendi kendilerini tanıtsın bakalım. Anlaşılan, sonsuza kadar kuyruğumda dolanacaklar artık.” Haberciler gülüştü, korumalar ise anlık, ince bir gülümsemeyle yetindiler.

Hiram sırıttı. “Korkarım ki aday olmanın bedellerinden biri de bu, senatör. Ama her zamanki gibi iyi görünüyorsunuz. Üzerinizdeki ceketin kesimi mükemmel.” Devasa adam, Gregg’den bir adım uzaklaştı ve onu baştan aşağı süzdü. Sonra yanına sokuldu ve sanki bir entrika çeviriyormuş gibi sesini alçalttı. “Tachyon’a giyim kuşamıyla ilgili birkaç tavsiye vermelisiniz. Doktor iyi bir adam ama bu akşam giydiği o şeyler…” Hiram, kestanerengi gözlerini alaycı bir dehşet ifadesiyle gökyüzüne çevirdi ve güldü. “Neyse gevezeliği bıraksam iyi olacak; masanız hazır.”

“Anladığım kadarıyla konuklarım buradalar.”

Bunu duyan Hiram suratını astı. “Evet. Kadın benim zevkime göre biraz fazla içiyor ama yine de fena değil, ama şu cüce sizin korumanız altında olmasaydı, onu derhal dışarı attırırdım. Çıkardığı olay bir yana, garsonlara da son derece kaba davranıyor.”

“Onun uslu durmasını sağlayacağım, Hiram.” Gregg kafasını iki yana salladı ve parmaklarını küllü sarı saçlarının arasında dolaştırdı. Gregg Hartmann’ın sade ve orta halli bir görünümü vardı. Ne 70’lerin yeni nesil, iyi giyimli, yakışıklı politikacılarına ne de diğer tiplere, o tıknaz ve kendileriyle barışık Eski Oğlanlara benziyordu. Hiram, Gregg’i seçmenlerini ve onların yaşadığı sorunları içten duygularla önemseyen, dost canlısı ve doğal bir insan olarak tanıyordu. SCARE’in başkanı olarak, vahşi kart virüsünden etkilenen herkesle yakından ilgilenmişti. Virüsten etkilenenlerle ilgili kısıtlayıcı yasaların bazıları, senatörün liderliğinde esnetilmiş, kaldırılmış veya hukuksal olarak geçersiz hale gelmişti. Egzotik Güçleri Kontrol Yasası ve Zorunlu Askerlik Kanunu yasal olarak halen geçerliydi ama Senatör Hartmann, vekillerinin bu yasaları icra etmelerini yasaklamıştı. Hiram, Gregg’in halk ve jokerler arasındaki hassas ilişkileri ele almadaki becerisine sık sık hayret ederdi. *Time*’da çıkan bir haberde (haberin yanında Gregg’in, Eğlenceevi’nin kapı görevlisi Randall’ın elini sıktığı bir fotoğraf da vardı -Randall’ın eli bir böcek pençesine dönüşmüştü, avucunun tam ortasında da bir grup ıslak, çirkin göz bulunuyordu) ona “Jokerkent’in Dostu” deniyordu. Hiram, senatörü

o nadir bulunan ve politikacılar için bir anomali sayılan İyi Adam olarak görüyordu.

Gregg iç geçirdi ve Hiram, senatörün iyi huylu görünüşünün altında yatan ciddi yorgunluğu sezdi. “Görüşmeler nasıl gidiyor, senatör?” diye sordu. “Joker Hakları tasarısı geçer oy alacak mı?”

“Bunun için bütün gücümle uğraşıyorum,” diye cevap veren Gregg, konuşmayı gerçek bir ilgiyle izleyen gazetecilere baktı. “Birkaç gün içinde oylama yapılacak, sonucu o zaman göreceğiz.”

Hartmann’ın gözlerindeki teslimiyet duygusunu fark eden Hiram, istediği tüm bilgiyi almıştı - tasarı geçemeyecekti, tıpkı diğerleri gibi. “Senatör,” dedi, “görüşmeler bittikten sonra buraya tekrar uğramanızı bekliyorum. Yalnızca sizin için özel bir şey hazırlayacağım; yaptığınız işi takdir ettiğimi gösterebilmek için.”

Gregg, Hiram’ın sırtına eliyle hafifçe vurdu. “Tek şartla,” diye cevapladı. “Köşe masalardan birine oturmamı sağlayacaksın. Tek başıma. Yalnız.” Senatör güldü. Hiram da karşılığında sırıttı.

“Oldu bilin. Şimdi, bu gece için kırmızı şaraba yatırılmış bifteği tavsiye ederim - çok lezizdir. Kuşkonmaz da gayet taze ve sosunu da kendim yaptım. Tatlı olarak ise, beyaz çikolatalı muşu tatmanız gerekiyor.”

Arkalarındaki asansörün kapıları açıldı. Gizli servis ajanları, asansörden çıkan iki kadına tedbirli gözlerle baktılar. Gregg kadınlara başıyla selam verdi ve tekrar Hiram’ın elini sıktı. “Diğer konuklarınla ilgilenmelisin, dostum. Bu çılgınlık bittiğinde beni ara.”

“Beyaz Saray’da da bir aşçıya ihtiyacınız olacak.”

Gregg içten bir kahkaha attı. “Bu konu için Carter veya Kennedy ile konuşman gerekecek, Hiram. Ben yarıştaki sürpriz atlardan biriyim sadece.”

“Öyleyse en iyi adayın kim olduğunu bilmiyorlar,” diye cevap verdi Hiram ve oradan ayrıldı.

Yüksek Aslar, Empire State Building’in gözetleme kulesindeydi. Yemek yiyenler, restoranın geniş pencerelerinden dışarı bakıp Manhattan Adası’nı seyredebilirlerdi. Güneş, şehir limanının ötesindeki ufka inmişti; Empire State Building’in altından zirvesi, yemek salonunun içini yansımalarla dolduruyordu. Altın-yeşil renkli günbatımında, her zamanki masasında, yanında Gregg’in tanımadığı bir kadınla oturan Dr. Tachyon’u fark etmek zor değildi. Gregg, içeri girer girmez Hiram’ın haklı çıktığını anladı - Tachyon’un

üzerinde, zümrüt yeşili satenden bir yakası olan, parlak kızıl bir smokin vardı. Omuz ve kollarında mor renkli payetlerden oluşan desenler göze çarpıyordu; neyse ki pantolonu saklıydı, ama ceketinin altından parlak turuncu bir şerit görülebiliyordu. Gregg el salladı, Tachyon kafasıyla selam verdi. “John, lütfen konuklarımızı masalarına götür ve gerekli tanıtımı yap. Az sonra geleceğim. Amy, benimle gelir misin?” Gregg masaların arasından geçerek yürümeye başladı.

Tachyon’un omuzlarına kadar sarkan saçları da, ceketiyle aynı inanılmaz kızıl rengi taşıyordu. Birbirine karışmış lülelerini eliyle, zarif bir şekilde düzeltti ve Gregg’i karşılamak için ayağa kalktı. “Senatör Hartmann,” dedi. “Size Angela Fascetti’yi tanıtmak isterim. Angela, bu Senatör Gregg Hartmann ve yardımcısı Amy Sorenson; kliniğime gelen fonların çoğu senatör tarafından sağlanıyor.”

Birkaç ufak şakalaşmadan sonra, Amy yanlarından ayrıldı. Gregg, Tachyon’un yanındaki kadının da ek bir hatırlatmaya gerek duymadan Amy ile beraber masadan ayrılmasına sevindi. İki kadının da birkaç masa uzaklaşmasını bekledi ve Tachyon’a döndü. “Kliniğinizdeki ajanı tespit ettiğimizi bilmek istersiniz diye düşündüm, doktor. Şüphelerinizde haklı çıktınız.”

Tachyon kaşlarını çattı, alnında derin çizgiler oluştu. “KGB?”

“Muhtemelen,” dedi Gregg. “Ama kim olduğunu bildiğimiz sürece kısmen zararsız biri olarak kalacak.”

“Yine de oradan çıkarılmasını istiyorum, senatör,” diye nazikçe ısrar etti Tachyon. İki elinin parmak uçlarını birbirine bastırdı ve Gregg’e tekrar baktığında, eflatun rengi gözleri eski bir acıyla doluydu. “Sizin devletiniz ve önceki cadı avları ile yeteri kadar sorun yaşadım. Başka birine daha bulaşmak istemiyorum. Niyetim sizi kırmak değil, senatör; sizinle beraber çalışmak benim için bir zevk, gerçekten bana çok yardımcı oldunuz, ama kliniğimi politikadan tamamen uzak tutmayı yeğlerim. Yalnızca jokerlere yardım etmek istiyorum, daha fazlasını değil.”

Gregg bu cevaba yalnızca başını sallayarak karşılık verdi. Doktorun uzak durmak istediği politikanın, aynı zamanda kliniğin bazı faturalarını ödüyor olduğunu hatırlatmak istediyse de kendini tuttu. Sesi sempati doluydu. “Benim niyetim de bu zaten, doktor. Fakat adamı direkt olarak kovarsak, KGB birkaç ay içinde bir ajan daha yerleştirecektir. Bizimle çalışmaya yeni başlayan bir as var; onunla konuşacağım.”

“Dilediğinizi yapın, senatör. Kliniği etkilemedikleri sürece, kullandığınız yöntemlerle ilgilenmiyorum.”

“Öyle olmasını sağlayacağım.” Salonun karşı tarafına bakan Gregg, Amy ve Angela’nın yaklaşmakta olduğunu gördü.

“Tom Miller’la görüşmek için mi buradasınız?” diye sordu Tachyon, bir kaşı havadaydı. Kafasıyla Gregg’in masasının olduğu tarafı işaret etti. John halen konukları birbirine takdim etmekle meşguldü.

“Cüce mi? Evet. O…”

“Onu tanıyorum, senatör. Son aylarda Jokerkent’te yaşanan birçok ölümden ve şiddet vakasından sorumlu olduğundan şüpheleniyorum. O sert ve tehlikeli bir adam, senatör.”

“Ben de tam bu yüzden ona erkenden engel olmak istiyorum.”

Soğuk bir sesle “Size iyi şanslar diliyorum,” dedi Tachyon.

ATJ, TASARININ GEÇMEMESİ DURUMUNDA ŞİDDETE BAŞVURACAĞINI SÖYLEDİ

New York Times, 14 Temmuz 1976

Gregg Hatmann’ın masaya yaklaştığını gören Sondra Falin, karmaşık duygular içindeydi. Bu gece bu zorlukla yüzleşeceğini biliyordu ve galiba içkiyi biraz fazla kaçırmıştı. Alkol midesini yakıyordu. Yanındaki Tom Miller -veya ATJ içinde tercih ettiği adıyla “Gimli”- ise yerinde rahat duramıyordu. Bu yüzden Sondra, adamın önkolundaki kalın kasların üstüne elini koydu.

“Şu lanet olası ellerini çek üstümden,” diye homurdandı cüce. “Benim lanet büyükannem değilsin, Sondra.”

Bu laf Sondra’ya normalden daha fazla dokundu; kafasını eğdi ve ellerine, ince kemiklerden sarkan benekli cildine ve şişmiş, kireçlenmiş parmak boğumlarına baktı. *Bana bakacak, bir yabancı gibi gülümseyecek ve ben ona gerçeği söyleyemeyeceğim*. Gözleri yaşlarla doldu; elinin arkasıyla gözlerini sert bir şekilde sildi ve önünde duran bardağı kafasına dikti. Glenlivet: Boğazından aşağı inen viski, tüm vücudunu yaktı.

Senatör onlara gülümsedi. Gülümsemesi, sıradan bir politikacı hamlesinden daha fazlasıydı - Hartmann’ın doğal ve açık bir yüzü vardı, güven veriyordu. “İçeri girer girmez masaya gelemediğim için kusura bakmayın,” dedi. “Bu akşam benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Tom Miller siz misiniz?” Cücenin sakallı simasına doğru döndü ve elini uzattı.

Miller ters bir cevap verdi: “Hayır, ben Warren Beatty, bu da Kül

Kedisi.” Orta Batı’ya özgü, gırtlaktan gelen bir sesi vardı. Cüce, kafasını agresif bir şekilde Hartmann’a doğru uzattı, kendisine uzatılan eli açıkça görmezden geliyordu.

Çoğu insan bu hakarete aldırmazdı, Sondra bunu biliyordu. Ellerini geri çeker, hiç uzatmamış gibi davranırlardı. “Bay Beatty ile geçen akşamki *Rolling Stone* partisinde tanıştım,” dedi senatör. Gülümsedi, halen havada olan eli etraftaki masaların ilgisini çekmişti. “Onun elini bile sıkmayı başardım.” Hartmann bekliyordu. Miller ise sessizliğin içinde homurdanıyordu. En sonunda cüce, Hartmann’ın parmaklarını beceriksiz bir şekilde sıktı. Sandra, bu dokunuşun Hartmann’ın yüzündeki gülümsemeyi bir anlığına sildiğini, adeta bu temasın ona bir miktar acı verdiğini görür gibi oldu. Hartmann hızla Miller’ın elini bıraktı. Sonra yüzündeki ılımlı hava geri döndü. “Tanıştığıma memnun oldum,” dedi. Sesinde iğnelemeden eser yoktu, yalnızca samimi bir sıcaklık, bir rahatlık vardı.

Sondra, bu adamı nasıl sevmeye başladığını anlamıştı. *Onu seven sen değilsin, yalnızca Succubus. Gregg’in tanıdığı kip o. Gregg senin politik duruşu muallakta olan, yaşlı, buruşuk bir kadın olduğunu düşünüyor. Succubus’un aynı insan olduğunu hiçbir zaman öğrenmemeli, onu elinde tutmak istiyorsan tabii. Tek göreceği şey, Succubus’un onun için yarattığı fantezi olacak. Miller bunu yapmamız gerektiğini söyledi ve sen de ona itaat edeceksin, değil mil*

Canını ne kadar acıtırsa acıtsın.

Şimdi Gregg’in elini sıkma sırası ondaydı. Elleri birbirine dokunurken kendi parmaklarının titrediğini hissetti; bunu Gregg de fark etmiş olmalıydı, zira ağzının kenarında hafif bir sempati ifadesi belirmişti. Ama adamın gri-mavi gözlerinde hâlâ yalnızca merak ve ilgi vardı; bunun ötesinde bir şey yoktu. Sondra kasvetli ruh haline geri döndü. *Bu yaşlı kadını etkileyen dehşet verici şeylerin ne olduğunu merak ediyor. İçimde nasıl bir iğrençlik olduğunu, beni tanıyor olsaydı ona gösterebileceğim korkulan merak ediyor*.

Viski bardağına uzandı.

Ruh hali, yemek boyunca kararmaya devam etti. Konuşma, belli bir düzende ilerliyor gibiydi. Hartmann bir konuyu tartışmaya açıyor, Miller buna haksız bir iğneleme ve küçük görme ile karşılık veriyor, senatör de onu yatıştırmaya çalışıyordu. Sondra ise araya girmiyor ve ikilinin birbiriyle konuşmasını izliyordu. Masanın etrafındakilerin de aynı gerginliği hissettiği belliydi. Sahne iki ana

oyuncu tarafından paylaşılıyor, diğerleri ise sanki repliklerini önceden ezberlemiş gibi araya giriyorlardı. Hiram'ın sürekli olarak ilgiyle tepelerinde dolanması dışında, tüm yemek ağzında kül gibi bir tat bırakmıştı. Sondra daha fazla içti, Gregg'i seyretti. Mus kâseleri kenara konup konuşma iyiden iyiye ciddileştiğinde, Sondra sarhoş olmuştu. Gözlerindeki buğudan kurtulmak için kafasını sallaması gerekti.

"… toplum içinde bir gösteri olmayacağına dair söz vermeniz gerekiyor," diyordu Hartmann.

"Avucunu yalarsın," diye cevap verdi Miller. Sondra bir an için adamın tükürecekini düşündü. Gimli'nin kabarık sakalı altındaki solmuş, içeri göçmüş yanakları şişti, manyakça bakan gözleri kısıldı. Sonra yumruğunu masaya vurdu ve tabakları titretti. Korumalar oturdukları yerde gerildiler, masanın etrafındaki diğer insanlar da çıkan sesle sıçradılar. "Siz politikacıların hepsi böyle saçmalıklarla geliyorsunuz," diye gürledi cüce. "ATJ bunu yıllardır duyuyor. Uslu dur ve uslu bir köpek gibi yerde yuvarlan, biz de sana masada kalan birkaç artığı atalım. Ziyafete katılmamızın zamanı geldi, Hartmann. Jokerler artıklardan bıktı artık."

Miller'ın aksine, Hartmann'ın sesi yumuşak ve makul bir tondaydı. "Buna katılıyorum, Bay Miller, Bayan Falin." Gregg, Sondra'ya başını salladı. Sondra ise ona kaşlarını çatarak cevap verebildi, ağzının etrafındaki kırışıklıkların çekildiğini hissediyordu. "Demokrat Parti'ye Joker Hakları tasarısını başkanlık manifestosuna eklemelerini tam da bu yüzden önerdim zaten. Alabileceğim her oyu almaya bu yüzden uğraşıyorum zaten." Gregg ellerini yana açtı. Bu konuşma başka biri tarafından yapılsaydı, karşı tarafta boş, sahte bir izlenim oluşturabilirdi. Fakat Gregg'in sözleri, görüşmeler sırasında harcadığı uzun, yorucu saatleri yansıtıyordu ve bu da onlara doğruluk payı katıyordu. "Bu yüzden sizden örgütünüzü sakin tutmanızı rica ediyorum. Gösteriler, özellikle de şiddet içerikli olanlar, kararını tam olarak vermemiş vekillerin sizin aleyhinizde önyargı oluşturmasına sebep olacaktır. Bana, kendinize bir şans vermenizi istiyorum. Jetçocuk'un anıt mezarına yapmayı planladığınız yürüyüşten vazgeçin. Buna izniniz yok; polis zaten şehirdeki kalabalıklardan bıkmış durumda ve böyle bir şey yapmayı denerseniz daha da ileri gideceklerdir."

"Öyleyse onları durdurun," dedi Sondra. Viski yüzünden kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkıyordu, kafasını salladı. "Kimse sizin bunu önemsediğiniz gerçeğini sorgulamıyor. Öyleyse durdurun

onları.”

Hartmann suratını ekşitti. “Yapamam. Belediye başkanını bu gibi olaylara karşı ihtiyatlı davranması için uyardım, ama kendisi son derece kararlı. Eğer yürürseniz, cepheleşmeye davetiye çıkarmış olursunuz. Yasayı çiğnemenizi görmezden gelemem.”

“Yuvarlan, kuçukuçu,” dedi Miller sakin bir sesle. Sonra kafasını geriye doğru attı ve yüksek sesle uludu. Yemek salonundaki müşteriler onlara doğru sert bakışlar atmaya başladılar. Tachyon onlara apaçık bir öfkeyle bakarken, Hiram’ın endişeli yüzü mutfak kapılarının ardından fırladı. Gizli servis ajanlardan biri ayağa kalkmak istedi ama Gregg ona oturmasını işaret etti. “Lütfen, Bay Miller. Sizinle gerçekleri konuşmaya çalışıyorum. Mevcut para ve yardım miktarı zaten çok sınırlı, eğer bunları kontrol edenleri kışkırtmaya devam ederseniz yalnızca kendinize zarar vereceksiniz.”

“Ben de sana diyorum ki, Jokerkent’in sokakları o lanet olası ‘gerçekler’ ile dolu. Oraya gel ve etraftaki bok kokusunu içine çek, senatör. Sokaklarda gezinen zavallı yaratıklara bir bak; virüsün öldürme nezaketini göstermediği, bacakları olmadığı için kaldırımda sürünerek ilerlemeye çalışan, kör olan, iki kafalı veya dört kollu olan insanlara bir bak. Konuşurken salyası akanlara, güneş derilerini yaktığı için karanlıkta saklanmak zorunda kalanlara, en ufak dokunuşta bile acı çekenlere.” Miller’in sesi yükseldi, gür ve tok bir tonu vardı. Masanın etrafındaki dinleyicilerin ağızları ise bir karış açıktı; gazeteciler devamlı not alıyorlardı. Bu sesteki çarpıcı, merak uyandırıcı gücü Sondra da hissedebiliyordu. Miller’ın Jokerkent’te onu yuhalayan bir kalabalığın önüne çıkıp, on beş dakika içinde herkesin sessizce kendini dinlemesini, dediklerini başlarıyla onaylamasını sağlamasına tanık olmuştu. Gregg bile bu güce yakalanmış halde, öne doğru eğiliyordu.

Dediklerini dinle, ama dikkatli ol. Onun sesi yılanınki gibidir; önce büyüleyicidir, ama seni kapana kıstırdığı anda saldırır.

“İşte senin ‘gerçekliğin’ bu,” diye hırıldadı Miller. “Şu lanet olası görüşmeler bir oyundan başka bir şey değil. Ve sana şimdiden söyleyeyim, senatör” -birden avaz avaz bağırmaya başladı- “ATJ, protestolarını sokağa taşıyacak!”

“Bay Miller…” diye başladı Gregg.

“*Gimli!*” diye bağırdı Miller. Sesi cırtlak çıkıyordu, sanki deposu

boşalmış gibi gücünü kaybetmişti. “*Benim kahrolası adım Gimli!*” Sandalyesinin üzerinde ayağa kalkmıştı. Başka bir durumda bu duruş çok gülünç olabilirdi, ama kimse ona gülemedi. “Ben kahrolası bir *cüceyim*, sizin ‘baylarınızdan’ biri değilim!”

Sondra, Miller’ın kolunu çekiştirdi; Miller omuzlarını silkerek ondan kurtuldu. “Beni rahat bırak. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi görmelerini istiyorum.”

“Nefret hiçbir işe yaramaz,” diye üsteledi Gregg. “Buradaki kimse sizden nefret etmiyor. Eğer jokerler için harcadığım saatleri, Amy ve John’un yaptığı ağır işleri bilseydiniz…”

“*Siz bizim yaşadıklarımızı yaşamıyorsunuz!*” Miller bunu çığlık atarak söylemişti. Ağzından sıçrayan tükürükler, Gregg’in ceketinin önüne sıçradı, içerideki herkes onlara bakıyordu, korumalar da ayağa fırladı. Onları yalnızca Gregg’in eli engelliyordu.

“Sizin düşmanlarınız değil, müttefikleriniz olduğumuzu göremiyor musunuz?”

“Benim müttefikim olacak bir adamın sizinki gibi bir yüzü olmaz, senatör. Siz çok normalsiniz. Kendinizi bir joker gibi hissetmek mi istiyorsunuz? O zaman birilerinin size acımasının nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin verin.”

Miller, hiçbiri herhangi bir tepki veremeden çömeldi. Kalın, güçlü bacaklarıyla senatörün üzerine doğru atıldı. Parmaklarını pençe gibi büktü ve Gregg’in suratını hedef aldı. Gregg geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. Sondra bunu durdurmak için ağzını açmıştı, ama artık çok geçti.

Fakat cüce birdenbire, sanki devasa bir el sırtına bir darbe indirmiş gibi masanın üzerine yığıldı. Masa eğildi ve cücenin ağırlığı altında paramparça oldu, bardaklar ve porselenler etrafa saçıldı. Miller yaralı bir hayvan gibi kulak tırmalayıcı, acınası bir şekilde bağırırken, kıpkırmızı olan yüzü öfkeyle kaynayan Hiram belirdi, yemek salonunun diğer tarafından onlara doğru hızla ilerledi. Bu sırada gizli servis ajanları da Miller’ın kollarını tutmuş, onu yerden kaldırmaya uğraşıyorlardı. “Kahretsin, bu ufaklık cidden ağırmış,” diye söylendi içlerinden biri.

“Derhal restoranımdan çıkın!” diye gürledi Hiram. Korumaların arasından geçti ve cüceye doğru eğildi. Adamı sanki bir tüymüş gibi yerinden kaldırdı - Gimli havada sahmyormuş, batmadan yüzüyormuş gibi duruyor, ağzını sessizce açıp kapatıyor, yüzünde açılan birkaç ufak çizikten de kan damlıyordu. “Buraya bir daha

asla ayak basmayacaksın!" diye kükredi Hiram, tombul parmaklarından birini cücenin şaşkın gözlerinin önünde sallayarak. Çıkışa doğru yürümeye başlayan Hiram, cüceyi sanki bir balon tutuyormuş gibi sürükledi ve yol boyunca azarlamaya devam etti. "Çalışanlarıma hakaret edersin, tiksindirici davranışlar sergilersin, sana yalnızca yardım etmek isteyen senatörü bile tehdit edersin, ha?" Antrenin kapıları ardından kapanan Hiram'ın sesi giderek daha az duyulmaya başladı. Bu sırada Hartmann, takım elbisesindeki porselen kırıklarını silkeliyor ve korumalara bakarak kafasını sallıyordu. "Bırakın gitsin. Kızgın olmakta haklı - Jokerkent'te yaşamak zorunda kalan siz olsaydınız, siz de kızgın olurdunuz."

Gregg iç geçirdi ve cücenin ardından bakakalan Sondra'ya doğru kafasını salladı. "Bayan Falin, size yalvarıyorum - eğer ATJ ve Miller üzerinde herhangi bir kontrolünüz varsa, lütfen onları zapt edin. Dediklerimde ciddiyim. Yalnızca kendi davanızı tehlikeye atarsınız. Gerçekten." Adam kızgın değil, üzgün görünüyordu. Ayağının dibindeki döküntülere baktı ve iç geçirdi. "Zavallı Hiram," dedi. "Bir de ona söz vermiştim."

Tükettiği alkol miktarı Sondra'nın başını döndürmüş ve zihnini yavaşlatın işti. Gregg'i başıyla onayladı ve herkesin ona baktığını, bir şey söylemesini beklediklerini fark etti. Gri, kırışık kafasını onlara doğru salladı. Ağzından çıkarabildiği tek şey "Denerim," oldu. Sonra, "Müsaadenizle, lütfen," diyerek döndü ve koşarak mekândan çıktı, kireçlenmiş dizleri acıyordu.

Kambur sırtında Gregg'in bakışlarını hissedebiliyordu.

JOKER HAKLARI OYLAMASI BU GECE YAPILACAK

New York Times, 15 Temmuz 1976

ATJ MEZARA YÜRÜMEKTE KARARLI

New York Daily News, 15 Temmuz 1976

İki gündür New York'un üzerine yorgun ve devasa bir hayvan gibi çökmüş olan yüksek basınç dalgaları, şehrin sıcaklığını mevsim şartlarına göre normalin üzerine çıkarmış ve bunaltıcı bir hal almıştı. Şehirde yoğun ve pis kokulu gazlarla dolu bir sıcaklık vardı; insanların akciğerlerinde yakıcı ve ekşi bir sıcaklık olarak ilerliyordu; tıpkı Sondra'nın boğazından geçen Jack Daniels gibi. Şifonyerinin üzerine koyduğu küçük bir elektrikli vantilatörün önünde oturuyor, aynaya bakıyordu. Çapraz çizgilerle dolu olan

yüzü sarkmış; terden birbirine dolanmış kır saçları, üzerinde kahverengi lekeler olan kafa derisine yapışmış; göğüsleri de kemikli bir göğüskafesinden sarkan boş çuvallara dönmüştü. Yıpranmış sabahlığının önü açıldı ve kaburgalarının eğimi üzerinden ter akmaya başladı. Bu manzaradan nefret ediyordu. Umutsuzluğa kapıldı ve odaya geri döndü.

Dışarıda, Pitt Caddesi'nde ise Jokerkent karanlığın içinde uyanıyordu. Penceresinden dışarı bakan Sondra, onları, Gimli'nin sürekli hakkında söylendiği insanları görebiliyordu. Hiç ara vermeden ışıl ışıl parlayan derisiyle fark edilmemesi çok zor olan Lambent; derisinin üzerine yavaş açan çiçekler gibi yayılmış parlak çıbanlarıyla Marigold; yavaş yavaş yanıp sönen bir işaret lambası ile aydınlatılıyormuş gibi karanlığın içine karışan Flicker… hepsi oradaydı. Hepsi ufak avuntular peşindeydi. Manzara, Sondra'yı hüzünlendirdi. Duvara uzandı ve omzu, ucuz bir çerçeve içinde duran bir fotoğrafa çarptı. Fotoğraf, on iki yaşında gösteren bir genç kıza aitti; genç kız, ergen göğüslerinin şişkinliğini ortaya çıkaracak şekilde bir omzundan sıyrılmış, dantelli bir gecelikten başka bir şey giymemişti. Fotoğraf apaçık bir şekilde cinsel içerikliydi - suratında rahatsız edici derecede istekli bir ifade olan genç kızın çehresi, yaşlı kadının yıpranmış hatlarıyla epeyce benzerlik taşıyordu. Sondra iç geçirdi ve çerçeveyi düzeltmek için fotoğrafa uzandı. Fotoğrafın altında kalan boya, duvarın diğer yerlerindeki boyadan daha koyuydu; çerçeve uzun bir süredir orada asılı olmalıydı.

Sondra, Jack Daniel's'dan bir yudum daha aldı.

Yirmi yıl. Bu süre içinde Sondra'nın vücudu bunun iki buçuk katı kadar yaşlanmıştı. Fotoğraftaki kız Sondra'ydı, fotoğrafı da 1956 yılında babası çekmişti. Fotoğraftan yalnızca beş yıl önce, 1951 yılında doğmuş olmasına rağmen ergenlik belirtileri göstermeye başlayan vücudunu fark eden babası, ona bir yıl önce tecavüz etmişti.

Dairesinin dış tarafındaki merdivenlerde duyduğu temkinli ayak sesleri bir an sonra durdu. Sondra kaşlarını çattı. *Yine fahişelik yapma zamanı. Kahretsin Sondra, Miller'ın seni bunu yapmaya ikna etmesine nasıl izin verdin? Kahretsin, kullanıyor olman gereken adamdan hoşlanmaya nasıl başlarsın?* Adamın, Sondra'nın ona yönelik duygularıyla daha da güç kazanan belli belirsiz feromon titreşimlerini kapının arkasından bile hissedebiliyordu. Kendi vücudunun buna sıcakkanlı bir biçimde cevap vermek istediğini hissetti ve kontrolünü gevşetti. Gözlerini kapattı.

En azından bu hissin tadını çıkarmaya bak. En azından bir süreliğine tekrar genç olacağın için sevin. Vücudundaki hızlı değişimleri, kas ve tendonlarının kasılıp onu yeni bir şekle sokmalarını hissedebiliyordu. Omurgası düzleşirken, salgıladığı yağlar cildinin o kuru kırılganlığının ortadan kaybolmasını sağladı. Kasıklarında zonklamaya başlayan sıcaklıkla göğüsleri de büyüdü. Elini boynuna attı ve sarkıklıkların kaybolduğunu fark etti. Sonra, giydiği sabahlığın omuzlarından sıyrılıp düşmesine izin verdi.

Bitti bile. Bu geceki çok hızlı. Altı aydır sevgiliydiler; gözlerini açtığında karşısında ne bulacağını biliyordu. Evet; vücudu parlak ve genç bir hale gelmiş, bacaklarının kesiştiği yerde sarı tüyler belirmiş, göğüsleri de aynı fotoğraftaki gibi, küçülmüştü. Bu hayalet, sevgilisinin zihnindeki bu imaj, çocukçaydı, ama masum değildi. *Her zaman aynı. Her zaman genç, her zaman güzel; geçmişinden kalma bir görüntü belki de… Sahipsiz bir çocuk, bakire bir fahişe*. Parmak ucuyla, meme uçlarından birine dokundu. Dokunduğu meme ucu uzadı, nefes alışıyla beraber kalınlaştı; tahrik olmuştu. Bacaklarının arası ıslanmaya başlamıştı bile.

Gelen adam kapıyı çaldı. Sondra, onun üç kat merdiven çıktıktan sonra hızlanan nefesini duyabiliyordu. Bir an sonra bunun kendi nefesinin ritmiyle uyuştuğunu fark etti. Şimdiden adamın içinde kaybolmuştu. Kapının kilidini açtı, topuzu çevirdi. Koridorda duran adamın yanında kimse olmadığını görünce kapıyı tamamen açtı ve çıplak vücuduna bakmasına izin verdi. Adamın suratında, gözlerini ve burnunu kapatan, mavi renkli satenden bir maske vardı ve maskenin altındaki ince ağız gülümsüyordu. Sondra onu tanıyordu - yalnızca kendi vücudunun vereceği tepkiye ihtiyacı vardı. “Gregg,” dedi, dönüştüğü çocuğun sesiyle. “Bu gece gelemeyeceğinden korkuyordum.”

Gregg içeri girdi ve kapıyı ardından kapadı. Hiçbir şey demeden onu uzun uzun öptü, dili Sondra’nınkini bulurken elleri vücudunun yan taraflarını okşamaya başladı. Adam sonunda bir nefes alıp geri çekildiğinde, Sondra kafasını onun göğsüne dayadı.

“Kaçmakta zorlandım,” diye fısıldadı Gregg. “Bir hırsız gibi otelimin arka merdivenlerinden sinsice kaçmak… Hem de suratımda bu maske ile…” Hüzünlü bir sesle güldü. “Oylama çok uzun sürdü. Tanrı aşkına, seni terk edeceğimi mi düşündün?”

Sondra bu lafa gülümsedi ve edalı bir adım atıp geri çekildi. Gregg’in elini tuttu, bacaklarının arasına götürdü ve parmağının o sıcaklığın içine girmesiyle nefesini tuttu. “Seni bekliyordum,

aşkım.”

“Succubus,” dedi Gregg. Kadın hafifçe, bir çocuk gibi kıkırdadı.

“Yatağa gel,” diye fısıldadı.

Darmadağın yatağın yanında dururken, adamın kravatını gevşetti ve gömleğinin düğmelerini çözerek meme uçlarını hafifçe ısırdı. Sonra önünde diz çöktü, ayakkabılarının bağlarını çözüp çoraplarını çıkardıktan hemen sonra kemerini açtı ve pantolonunu indirdi. Yukarı doğru kıvrılan penisini okşarken adama baktı ve gülümsedi. Gregg’in gözleri kapalıydı. Bir kere yalayınca, adam inledi. Gregg maskeyi çıkarmaya yeltenince Sondra onu durdurdu. “Hayır, bırak kalsın,” dedi. Gregg’in bunu söylemesini istediğini biliyordu. “Gizemli ol.” Dilini baştan sonra tekrar gezdirdikten sonra adamın nefesi kesilene kadar onu ağzına aldı. Gregg’i döşeğe doğru itti ve nazikçe okşayarak onu kızıştırdı, onun ihtiyaçlarım karşılayacağı yolu takip etti. Girdap gibi yükselen bu parlak yankının içinde kendi de kaybolana değin, Gregg’in şehveti onun arzularını körükledi. Adam, gırtlağından gelen boğuk bir ses çıkardı, onu yukarı çekti, çevirdi ve bacaklarını sertçe açtı. Sonra da ardı ardına içine girmeye başladı; hareket ederken maskenin ardındaki gözleri parıldıyordu; Sondra’ya çığlık attıran parmaklarını kalçalarına geçirdi. Hiç nazik değildi; onun bu heyecanı, Sondra’nın zihninde bir girdap, dönüp duran bir renk fırtınası, her ikisini de yakan, nefes kesici bir ısı yaratıyordu. Adamın doruğa ulaştığını hissedebiliyordu; içgüdüsel olarak, o kızıllığın birikmesinden anlıyordu. Adam tırnaklarını etine batırırken ve vücudunu onunkine tekrar tekrar çarptırırken dişlerini sıkıyordu.

En sonunda Gregg inler gibi bir ses çıkardı.

Sondra adamın içine boşaldığını hissedebiliyordu. Ama kendisi Gregg’in altında hareket etmeye devam etti ve hemen ardından kendisi de orgazma ulaştı. Girdap yatışmaya, renkler solmaya başladı. Sondra, vücudunun bu şeklini bir süre daha koruyabilmesi için gereken enerjiyi, bu duyguların hatıralarına tutunarak sağladı.

Gregg maskenin ardından ona bakıyordu. Gözleri vücudunda dolaşmaya başlamış, göğüslerindeki izleri, tırnaklarının bıraktığı kırmızı, derin yarıkları görmüştü. “Özür dilerim,” dedi. “Succubus, çok özür dilerim.”

Sondra onu çekip yanına yatırdıktan sonra, Gregg’in ondan gülümsemesini beklediğini bilerek gülümsedi, onu affetmesi gerektiğini bilerek affetti. Succubus olarak kalabilmek için, adamın

içindeki tahrik duygusunu canlı tutması gerekiyordu. “Sorun değil,” diye yatıştırdı onu. Üzerine eğildi ve omzunu, boynunu, kulağını öptü. “Bana isteyerek zarar vermedin.”

Adamın yüzüne baktı, kafasının arkasına uzandı ve maskesinin iplerini gevşetti. Gregg’in çatık yüzü sarkarken, özür dileyen gözleri de parlıyordu. *Dokun ona, içindeki ateşi hisset. Rahatlat onu*.

Fahişe.

Sondra’nın asıl nefret ettiği kısım buydu; ailesinin onu New Yorklu zenginlere sattığı yılları hatırlatan kısım… O, 1956’yla 1964 yılları arasında şehirdeki en meşhur ve en pahalı hayat kadını olan Succubus’tu. Bu işe başladığında yalnızca beş yaşında olduğunu, vahşi kart destesinden çektiği as kartının, yanında bir jokerle beraber geldiğini kimse bilmiyordu. Hayır, onlar yalnızca Succubus’un, kendi fantezilerinin nesnesi olmasını önemsiyorlardı - erkek ya da kadın, genç ya da yaşlı, uysal veya dominant. Her vücut veya her şekil: Islak rüyaların Pygmalion’u. Bir taşıyıcı sadece. Succubus’un eninde sonunda çöküp Sondra’ya dönüştüğünü, vücudunun normalden çok hızlı bir şekilde yaşlandığını, Sondra’nın Succubus’tan nefret ettiğini kimse bilmiyor veya önemsemiyordu.

On iki yıl önce ebeveynlerinin tutsaklığından kaçtığında Succubus’un tekrar kullanılmasına asla izin vermeyeceğine dair yemin etmişti - Succubus yalnızca, başka türlü zevk alma şansı bulamayanlara zevk sağlayacaktı.

Lanet olası Miller. Beni nasıl bunu yapmaya ikna edebilir? Beni nasıl bu adamın yanına gönderebilir? Ben nasıl Gregg’den bu kadar hoşlandığımı fark edebilirim? En çok da beni ondan gizlenmeye mecbur bırakan şu virüse lanet olsun. Tanrım, dün Yüksek Aslar’daki o yemek…

Sondra, Hartmann’ın ona karşı hissettiğini söylediği duyguların içten olduğunu biliyordu ve bunu bilmekten nefret ediyordu. Ama Sondra’nın jokerler için duyduğu kaygı da içtendi ve ATJ ile olan ilişkisi, sadakat temelinde ilerliyordu. Devleti ve en önemlisi de SCARE’i tanımak çok önemliydi. Gregg Hartmann, uzun ve gizli yıllardan sonra otoritelerin tarafına geçmeye başlayan asları etkilemişti: Kara Gölge, Shaker, Oddity, the Howler. ATJ, devlet fonlarını Hartmann üzerinden jokerlere aktarabilmişti - Sondra birçok devlet ihalesindeki en düşük teklifleri bulmuş ve bu bilgiyi jokerler tarafından idare edilen şirketlere sızdırmayı başarmıştı. En önemlisi de, Hartmann’ı kontrol ediyor olduğu için, Miller’ın ATJ’yi şiddet yanlısı bir radikal gruba dönüştürme isteğini bastırabilmiş

olmasıydı. Succubus'un ellerini kullanarak senatörle istediği gibi oynayabildiği sürece Gimli'nin hırsım sınırlayabilirdi. En azından bunu yapmayı umuyordu, ama Yüksek Aslar fiyaskosundan sonra bunu yapabileceğinden emin değildi. Gimli, bu akşamki toplantılarında nemrut ve somurtkan davranmıştı.

Gregg'e, "Yorgunsun, aşkım," dedikten sonra, elini senatörün parlak saçlarının alnındaki çizgisinde gezdirdi.

"Beni yoruyorsun," diye cevap verdi Gregg. Yüzündeki gülümseme çekingen bir şekilde geri dönerken, Sondra da dudaklarını onunkilere sürttü.

"Biraz dalgın görünüyorsun, o kadar. Görüşmeler yüzünden mi?" Elini Gregg'in vücudunda aşağı doğru kaydırdı ve yaşının etkisiyle yumuşayan karnının üzerinden aşağı indirdi. Bacaklarının iç kısımlarını okşamaya başlarken, onu rahatlatmak, yatıştırmak için Succubus'un güçlerini kullanıyordu. Gregg her zaman gergindi ve zihninde hiçbir zaman açmadığı bir duvar, Sondra'nın tanıdığı asların çoğuna karşı hiçbir işe yaramayacak zayıf bir engel vardı. Gregg'in bu engelin varlığından haberdar olduğunu, virüsün -çok hafifçe bile olsa- kendisine de dokunmuş olduğunu bildiğini sanmıyordu. Gregg'in tutkusunun yeniden canlandığını hissetti.

"Pek iyi geçmedi," diyen senatör ona sarıldı. "Oylamada hiçbir şansımız yoktu, iki tarafın ortasında bulunanlar bize karşı oy kullandı - hepsi muhafazakâr bir yükselişten korkuyor. Eğer Reagan adaylık yarışında Ford'u yenebilirse her şey askıya alınır. Hem Carter hem de Kennedy tasarıya tamamen karşıydı - ikisi de emin olmadıkları amaçları desteklemek zorunda kalmak istemiyorlardı. Önde gelen adaylar olarak, en ufak bir destek vermemeleri çok etkili oldu." Gregg iç geçirdi. "Kazanmaya yaklaşamadık bile, Succubus."

Adamın ağzından çıkan kelimeler Sondra'nın zihnini buzla kaplamış gibiydi ve Succubus biçimini koruması için bu düşünceleri bastırması gerekiyordu. Haberler Jokerkenf'e ulaşmış olmalıydı. Gimli haberi almış ve yarınki yürüyüş için hazırlıklara başlamış olmalıydı. "Tasarıyı tekrar oya sunamaz mısın?"

"Şimdi değil." Gregg onun göğüslerini okşarken parmaklarını meme uçlarının etrafında gezdirdi. "Succubus, tüm bunlardan sonra seni görmeyi nasıl arzuladığımı bilemezsin. Çok uzun ve sinir bozucu bir gece oldu." Gregg ona döndü, Sondra da onun yanına sokuldu; ama zihni karmakarışıktı.

Düşüncelere daldığı için neredeyse Gregg'in dediklerini kaçırıyordu. "… eğer ATJ ısrar ederse, sonuçları çok kötü olacak."

Elini senatörün üzerinde dolaştırmayı bıraktı.

"Evet?" dedi sorarcasına.

Fakat artık çok geçti. Şimdiden, adamın şehvetinden gelen çekimin başladığını hissedebiliyordu. Senatör, elini Sondra'nın elinin üstüne koydu. "Hisset," dedi. Sertliği, Sondra'nın bacaklarında zonkladı ve çaresiz kalan Sondra, tekrar adamın içinde kaybolmaya başladı. Konsantrasyonunu kaybetti. Senatör onu öptüğünde Sondra'nın ağzı yandı; bacaklarını açıp adamın üzerine oturdu ve onu tekrar içine aldı, içeride mahsur kalan Sondra, Succubus'a lanet okudu. *Kahretsin, ATJ'den söz ediyordu.*

Sevişme sonrasında bitkin düşen Gregg, neredeyse hiç konuşmadı. Sondra ise biçimini kaybedip yaşlı bir kadına dönmeden önce onu çabucak daireden çıkarmaya uğraştı.

BELEDİYE BAŞKANI HAREKETE GEÇMEKTE KARARLI, SENATÖR DOĞACAK SONUÇLARI HATIRLATIYOR

The New York Times, 16 Temmuz 1976

GÖRÜŞMELERDE SÜRPRİZ ÇIKABİLİR

New York Daily News, 16 Temmuz 1976

"LANET OLSUN, TAMAM! *ORAYA* GÖTÜRÜN O ZAMAN. EĞER YÜRÜMEYİ BECEREMİYORSANIZ, GARGANTUA'NIN EL ARABASINA BİNİN. BAKIN, SALAĞIN TEKİ ÖLDÜĞÜNÜ BİLİYORUM AMA EN AZINDAN LANET BİR EL ARABASINI ÇEKEBİLİR, TANRI AŞKINA."

Paslanmış bir Chevy kamyonetin arka kasasının üzerinde, kısa kollarını delicesine sallayarak jokerleri yüreklendirmeye çalışan Gimli'nin suratı, çığlık atmaktan kıpkırmızı kesilmişti, sakalından da ter damlıyordu. Grand'in yakınındaki Roosevelt Park ta toplanmışlardı. Bulutsuz bir göğe doğan güneş New York'u adeta pişiriyordu, sabahın erken saatlerindeki sıcaklık bile otuzlara dayanmıştı ve daha da yükseleceğe benziyordu. Birkaç ağacın sağladığı gölge, bunaltıcı sıcağa karşı işe yaramıyordu - Sondra zar zor nefes alabiliyordu. Kamyonete ve Gimli'ye doğru attığı her adımda yaşının etkilerini hissediyordu, yazlık elbisesinin koltukaltlarında koyu renkli ter izleri oluşmuştu.

"Gimli?" dedi, sesi çatlak ve kırılmış bir şey gibi çıkıyordu.

"HAYIR, AŞAĞILIK HERİF! MARIGOLD'UN YANINA, ŞURAYA TAŞIYACAKSIN! Merhaba, Sondra. Yürümeye hazır mısın? Grubun

arka tarafını organize ederek bana yardımcı olabilirsin. Sana Gargantua'nın el arabasını ve sakatları vereceğim - böylelikle kalabalıktan uzak bir yerde ilerleyebilir ve ön taraftakilerin durup geridekileri beklemeden yürüyüşe devam etmelerini sağlayabilirsin. Gargantua'nın salakça bir şey yapmasını engellemek için birine ihtiyacım var. Güzergâhı biliyor musun? Grand'den Broadway'e doğru ineceğiz, sonra Fulton'daki anıt mezarı geçip…"

"Gimli," dedi Sondra ısrarcı bir sesle.

"Kahretsin, ne var?" Miller elini beline koydu. Üstünde yalnızca şal desenli bir şort vardı; üzeri kızılımsı-kahverengi kıllarla kaplanmış olan geniş göğsü ve kısa ama kalın, güçlü bacak ve kolları çıplaktı. Bas tonlu sesi gürleyerek çıkıyordu.

"Polisin park kapılarının etrafında toplandığını ve barikatlar kurduklarını söylüyorlar." Sondra, Miller'a suçlamasına baktı. "Sana buradan çıkmakta sorun yaşayacağımızı söylemiştim."

"Evet. Lanet olsun. Siktir et onları, yine de gideceğiz."

"Bize izin vermeyecekler. Hartmann'ın Yüksek Aslar'da söylediklerini hatırlıyor musun? Onun bana geçen akşam söylediklerini hatırlıyor musun?" Yaşlı kadın zayıf kollarını, eskimiş elbisesinin önünde kavuşturdu. "Eğer burada bir mücadeleye girişirsen ATJ'yi yok edeceksin…"

"Sorun ne, Sondra? Adamın aletiyle beraber siyasi saçmalıklarını da mı ağzına alıyorsun?" Miller güldü ve kamyonetten atlayıp kavrulan çimlerin üzerine indi. Etraflarında, parkın Grand Caddesi girişi civarında toplanmış iki veya üç yüz civarı joker vardı. Sondra'nın bakışına karşılık kaşlarını çatan Miller, çıplak ayak parmaklarını toprağa gömdü. "Pekâlâ," dedi. "Seni bu kadar rahatsız ediyorsa gidip şu kahrolası şeye bir bakacağım."

Dökme demirden kapıda, polisin gidecekleri yol üzerine tahta bariyerler kurduğunu görebiliyorlardı. Birkaç joker, yaklaşan Sondra ve Miller'ın yanına geldi. "Önden sen mi gideceksin, Gimli?" diye sordu içlerinden biri. Jokerin üzerinde hiç kıyafet yoktu - sert, böcek kabuğuna benzer bir derisi, sendeleyen, yuvarlanan bir yürüyüş şekli ve kazık gibi olmuş uzuvları vardı.

"Buna birkaç dakika sonra cevap versem olur mu, Peahut?" diye cevap verdi Gimli. Gözlerini kısarak uzağa baktı; vücutları cadde üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu. "Coplar, eylem müdahale teçhizatı, göz yaşartıcı gaz, tazyikli su pompası. Ne ararsan var."

"Tam da bizim istediğimiz gibi, Gimli," dedi Peanut.

“Aramızdan bazılarını kaybedeceğiz. Yaralananlar, belki de ölenler olacak. Bazıları coplara karşı koyamaz, biliyorsun. Bazıları göz yaşartıcı gaza karşı reaksiyon gösterebilir,” dedi Sondra.

“Bazıları da kendi ayaklarına takılıp yere düşebilir.” Gimli’nin sesi daha da yükseldi. Caddenin aşağı tarafında duran polislerden birkaçı, onların olduğu tarafı işaret edip baktı. “Devrimin kalkışılamayacak kadar tehlikeli bir şey olduğuna ne zaman karar verdin, Sondra?”

“Sen istediğini almak için insanlarımıza zarar vermek zorunda olduğumuza ne zaman karar verdin?”

Gimli tek elini güneşe siper ederek ona doğru baktı. “Konu benim ne istediğim değil,” dedi yavaşça. “Doğru olanı, adil olanı yapmak. Bunu sen bile söyledin.”

Sondra’nın ağzı açılırken çenesinde kırışıklıklar belirdi. Kır saçlarından bir tutamını geriye attı. “Bu şekilde yapmamızı hiçbir zaman istemedim.”

“Ama yapıyoruz.” Gimli derin bir nefes aldı ve bekleyen jokerlere doğru bağırmaya başladı: “PEKÂLÂ. EMRİ BİLİYORSUNUZ - NE OLURSA OLSUN YÜRÜMEYE DEVAM EDİN. MENDİLLERİNİZİ ISLATIN. MEZARA ULAŞANA KADAR SAPLARI BOZMAYIN. YANINIZDAKİLERİN YARDIMA İHTİYACI VARSA, ONLARA YARDIM EDİN. TAMAM, HADİ GİDELİM!” Sesinde yine o güç vardı. Sondra bunu duymuş ve diğerlerinin verdiği tepkiyi görmüştü; aniden gelen bir coşku, bağırarak verilen karşılıklar. Onu duyunca kendi nefes alıp verişi bile hızlanmıştı. Gimli kafasını Sondra’ya doğru çevirdi, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. “Geliyor musun, yoksa birileriyle oynaşmaya mı gideceksin?”

“Bu bir hata,” diye diretti Sondra. İç geçirdi, elbisesinin yakasını çekiştirdi ve etrafında ona bakanları izledi. Kimse ona destek vermiyordu, ne Peanut ne Tinhorn ne Zona ne de Calvin veya File - toplantıların bazılarında ona arka çıkmış olan kimseden ses yoktu. Eğer şimdi geride kalmaya karar verirse, Miller’ı kontrol altında tutmanın hiçbir yolu kalmayacağını biliyordu. Geri dönüp parka, bir araya gelip düzensiz bir sıra oluşturan jokerlere baktı; yüzleri endişeliydi, ama her şeye rağmen kararlarım vermişlerdi. Sondra omuz silkti. “Geliyorum,” dedi.

“Çok sevindim,” diyen Gimli küçümser bir ses çıkardı.

JOKER İSYANINDA ÜÇ ÖLÜ, ÇOK SAYIDA YARALI

New York Times, 17 Temmuz 1976

Güzel bir manzara değildi, kolay da değildi. New York Emniyet Müdürlüğü'nün planlama komisyonu, jokerlerin yürüyüş yapmaya karar vermesi durumunda doğabilecek ihtimallerin çoğunu içerdiği iddia edilen pek çok dosya hazırlamıştı. Ancak operasyonun başında olanlar, böyle bir önceden planlamanın hiçbir işe yaramadığını hemen fark etmişlerdi.

Jokerler Roosevelt Park'ın dışına, Grand Caddesi'nin geniş kaldırımlarına doğru yayılmışlardı. Bu, kendi başına bir sorun değildi - yürüyüşün haberleri gelmeye başladıktan hemen sonra, polis parka yakın olan tüm transit caddeleri trafiğe kapatmıştı. Caddenin karşısındaki barikatlar, girişten elli metre kadar uzaktaydı. Yürüyüşü organize edenlerin protestocuları bir araya getirememeleri veya müdahale teçhizatı giyen, üniformalı polislerin olduğu bölgeye geldiklerinde parka geri kaçmaları ve orada karşılaşacakları atlı polisler tarafından dağıtılmaları umuluyordu. Polisler coplarını ellerinde hazır tutuyorlardı, fakat çoğu bugün cop kullanacağını düşünmüyordu - sonuçta bunlar jokerdi, as değillerdi ki. Bunlar sakat, güçsüz olanlar, çarpık ve şekli bozuk olanlardı: Virüsün işe yaramaz posalarıydılar.

Caddenin aşağısına, barikatlara doğru ilerlediler ve polisin ön saflarında duran adamlardan bazıları açık bir şekilde kafalarını salladı. Gelenlerin başında bir cüce vardı - bu Tom Miller olmalıydı, ATJ aktivisti. Diğerleri o kadar acınası olmasalardı, gülünç olabilirlerdi. Jokerkent çöplüğü açılmış ve sokaklara boşalmıştı. Bunlar Tachyon, Chrysalis gibi, Jokerkent'in tanınan sakinleri değillerdi. Bunlar karanlıkta ilerleyen, yüzlerini gizleyen ve o bölgenin kirli sokaklarından asla çıkmayan zavallı jokerlerdi. Miller'in teşviki ile dışarı çıkarlar ve tüm iğrençlikleri ile Demokratik Kongre'nin amaçlarını desteklemesini sağlayabileceklerine inanırlardı.

Normalde ucubelerden oluşan bir karnavalın zirve noktası olabilecek bir gösteri yürüyüşüydü.

Daha sonra polis memurları, hiç kimsenin bu gösterinin şiddet içerikli bir olaya dönüşmesini istemediğini belirteceklerdi. Yürüyüşe katılanları şehir merkezindeki Manhattan sokaklarından, asgari düzeyde güç kullanarak uzak tutmak için hazırlıklıydılar. Jokerlerin ön safları barikatlara ulaştığı zaman derhal Miller'i tutuklayacak ve diğerlerini geri döndüreceklerdi. Hiç kimse bunun zor olacağını düşünmemişti.

Geriye dönüp baktıklarında, nasıl bu kadar aptalca

davranabildiklerini merak ediyorlardı.

Protestocular, arkalarında polisin beklediği, tahta testere tezgâhlarından yapılma bariyerlere yaklaşırken yavaşladılar. Uzun süren saniyeler boyunca hiçbir şey olmadı, jokerler caddenin ortasında dağınık, sessiz bir şekilde toplanıyorlardı. Kaldırımdan yansıyan ısı, suratlarda ter olarak parlıyordu. Kararsızlık içinde ters ters etrafa bakan Miller, arkasındakilere ilerlemeleri için işaret verdi. Bariyerdeki ilk tezgâhı Miller'ın kendisi kenara fırlattı; kalanlar da onu takip etti.

Polis timi falanj pozisyonuna geçti, plastik kalkanlarını bağlayıp darbeye hazırlandılar. Protestocular kalkanlara vurdular; polisler geriye itilirken, protestocu hattı eğilip kendi içine doğru kapanmaya başladı. Arkadakiler itip, ön tarafta, polislerin karşısında olan jokerleri eziyorlardı. O sırada dahi durum kontrol altına alınabilirdi - atılacak bir gaz bombası, jokerlerin kafasını karıştırıp, parkın kısmi güvenliğine sığınmak için geri koşmalarını sağlayabilirdi. Yetkili polis şefi başıyla onayladı; polislerden biri eğildi ve kapsülü ateşledi.

İzdihamın içinden biri çığlık attı. Sonra, tıpkı bir dizi lobut gibi dizilmiş olan polis ekiplerinin ilk sırası, ufak bir kasırga onları havaya fırlatmış gibi yere düştü. "Yüce İsa!" diye çığlık attı polislerden biri. "Kim yapıyor…" Polis copları artık çıkmıştı; jokerler üstlerine gelirken, polisler coplarını kullanmaya başladılar. Grand Caddesi'nde sıralanmış yüksek binalar arasında, alçak sesli bir kükreme yankılandı; kopan kıyametin sesiydi bu. Polisler tüm güçleriyle coplarını kullanıyorlar, bu sırada korkan jokerler de, yumruklar veya ellerine ne geçerse onlarla karşılık veriyorlardı. Hâkim olamadığı bir telekinezi gücü olan joker, bu gücü kontrolsüz bir şekilde etrafa saçıyordu: Jokerler, polisler ve etraftan geçenler rasgele seçilerek oradan oraya savruluyor, yerlerde yuvarlanıyor veya binalara çarpıyorlardı. Yere düşen göz yaşartıcı gaz bombalarıysa yükselen bir sis gibi patlayarak karmaşayı daha da artırıyordu. Devasa bedeninin üzerindeki gülünç derecedeki ufak kafasıyla ucube görünüşlü bir joker olan Gargantua, yakıcı gazın kendisini kör etmesiyle birlikte inledi. İçinde kendi kendine seyahat etmesi zor olan birkaç joker bulunan tahta el arabasını çeken çocuksu dev çıldırdı; el arabası arkasında yana yatarken, içindekiler de düşmemek için umutsuzca yan taraflara tutundular. Gargantua'nın hangi yöne koşacağına dair hiçbir fikri yoktu; aklına başka hiçbir şey gelmediği için öylesine koşuyordu. Yeniden

oluşturulan polis hattı ile karşı karşıya gelince, üzerine inen coplara doğru çılgınca yumruklar savurmaya başladı. Ölümlerden birinin sorumlusu, bu sarsak, devasa yumruktan gelen darbelerden biriydi.

Bu kargaşa, park girişinden sonraki birkaç bloğu kapsayacak şekilde bir saat devam etti. Yaralananlar sokaklara yatırılıyor, etrafta siren sesleri inliyor, yankılanıyordu. Olaylar ancak öğleden sonra olağan bir boyuta çekilebildi. Yürüyüş durdurulmuştu, ama buna dahil olan herkes çok ağır bir bedel ödemişti.

O uzun ve sıcak gecede Jokerkent'te devriye gezen polisler, araçlarının taş ve çöp yağmuruna tutulduğunu ve arka sokaklarda onlarla beraber hareket eden, hayaletimsi joker gölgelerini fark ettiler: bir an için beliren öfkeden kudurmuş yüzler ve havaya kaldırılmış yumruklar; öfkeyle edilen nafile küfürler. Bu rutubetli karanlıkta, Jokerkent'in sakinleri yangın merdivenlerinden ve dairelerinin açık pencerelerinden sarkarak üzerlerine boş şişe, saksı ve çöp yağdırıyordu: Atılan maddeler polis araçlarının çatısına çarpıyor veya ön camlarını kırıyordu. Sağduyulu bir şekilde arabalarında kalan polisler, pencereleri kapamış ve kapıları kilitlemişti. Birkaç terk edilmiş bina ateşe verilmiş ve çağrıya cevap veren itfaiye ekipleri, yangının çıktığı yerlerin yakınındaki evlerin gölgelerinden gelen saldırılara maruz kalmıştı.

Sabah, kasvetli bir duman ve bir ısı perdesiyle geldi.

♣

Kuklacı, 1962 yılında New York'a gelmiş ve Jokerkent sokaklarında kendi *nirvana*sını bulmuştu. Görmek isteyebileceği tüm nefret, öfke ve keder buradaydı; virüs herkesin zihnini çarpıtmış ve bozmuştu. Çoktan olgunlaşmış duygular, onun müdahaleleri ile şekillenmeyi bekliyordu. Dar sokaklar, gölgelerle gizlenmiş ara sokaklar, biçimsizlerin cirit attığı çürüyen binalar, her türlü sapkın, adi zevke hitap eden sayısız bar ve kulüp: Jokerkent onun için sağlam bir potansiyel taşıyordu. O da böylece kendine ziyafet çekmeye başlamıştı; önce yavaşça, sonra daha sık. Jokerkent onundu. Kuklacı, kendini bölgenin şeytani, gizli lordu olarak görüyordu. Kuklacı kuklalarını, kendi iradelerine karşı gelen bir şey yapmaya zorlayamazdı; gücü o kadar etkili değildi. Hayır, halihazırda zihinlerinde ekili durumda bulunan bir tohuma ihtiyacı vardı: bir şiddet eğilimi, bir nefret, bir arzu - böylelikle kendi zihinsel elini o duygunun üzerine koyabilir ve bu tutku tüm kontrol

çabalarını parçalayıp yükselerek ortaya çıkana kadar onu besleyebilirdi. Bu hisler parlaktı ve kırmızının tonlarındaydı. Kuklacı onları görebiliyordu, hatta onlardan besleniyordu, hatta ve hatta onları kendi kafasına aktarıyor ve yoğunluk bakımından cinsel seviyeye ulaşabilen bir sıcaklığın yavaşça artmasını hissediyordu; kukla tecavüz ederken, öldürürken veya sakatlarken orgazmın vurucu, parlak alevi ortaya çıkıyordu.

Acı, hazdı. Güç, hazdı.

Jokerkent de hazzın her zaman bulunabildiği yerdi.

HARTMANN HERKESİ SAKİN OLMAYA DAVET EDİYOR BELEDİYE BAŞKANI İSYANCILARIN CEZALANDIRILACAĞINI SÖYLÜYOR

New York Daily News, 17 Temmuz 1976

John Werthen, süitteki bağlantı kapısını kullanarak Hartmann'ın odasına girdi. "Duyacağın şeyden hiç hoşlanmayacaksın, Gregg."

Gregg yatağında yatıyordu, çekeri dikkatsiz bir biçimde karyola başlığına atılmıştı, ellerini kafasının arkasına yaslamış, Cronkite'ın kilitlenen görüşme süreci hakkında konuşmasını izliyordu. Kafasını yardımcısına doğru çevirdi. "Şimdi ne var, John?"

"Amy, Washington ofisinden aradı. Senin önerdiğin üzere, Tachyon'un Sovyet ajanı problemini Kara Gölge'ye verdik. Kısa süre önce de ajanın Jokerkent'te bulunduğu haberini aldık. Bir sokak lambasına asılı halde bulunmuş, göğsüne de bir not iliştirilmiş - daha doğrusu göğsüne bir not *saplanmış*, Gregg; üzerinde hiç kıyafet yokmuş. Notta Sovyet programından, Sovyetler'in kendi aslarını elde etmek için "gönüllülere" nasıl virüs enjekte ettiklerinden ve ortaya çıkan jokerleri nasıl hiç tereddüt etmeden öldürdüklerinden bahsediliyormuş. Notta ayrıca o zavallı ahmağın ajan kimliği de ifşa ediliyormuş. Hepsi bu. Adli tabip, jokerlerin ona yaptıkları şeylerin büyük bir kısmında adamın bilincinin kapalı olduğunu düşünüyor, ama herifin bazı parçalarını tam üç blok öteden toplamışlar."

"Yüce İsa," diye mırıldandı Gregg. Uzun bir nefes verdi. Geçmek bilmeyen bir dakikalık bir süre boyunca, Cronkite'ın o kültürlü sesiyle platformdaki nihai oylama ve Carter ile Kennedy'nin adaylık yarışının kördüğüm olması üzerine vızıldanmasını dinlerken yerinde kaldı. "Olaydan beri Kara Gölge ile konuşan oldu mu?"

John omuz silkti. Kravatını gevşetti ve Brooks Brothers marka gömleğinin yaka düğmesini açtı.

"Daha değil. *Kendisinin* hiçbir şey yapmadığını söyleyecek, bilirsin, üstelik kendince haklı da sayılır."

“Hadi, John,” diye cevapladı Gregg. “O adamı, üzerine o notu bırakarak oraya bağladığında ne olacağını gayet iyi biliyordu. O da yasaları dert etmeden, her şeyi kendi yöntemleriyle yapabileceklerini düşünen aslardan bir diğeri. Onu çağırın; onunla konuşmam gerekiyor. Eğer bizim yöntemlerimizle çalışmayacaksa, bizimle hiç çalışamayacak - fazlasıyla tehlikeli biri.” İç geçirdi ve bacaklarını yatağın yanından aşağı kaydırıp boynunu ovdu. “Başka bir şey var mı? ATJ’den ne haber? Benim için Miller’a ulaşabildiniz mi?”

John kafasını salladı. “Şimdilik bir haber yok. Jokerlerin bugün de yürüyeceği ile ilgili bir söylenti var - aynı güzergâh üzerinden, belediye binasının hemen yanından. Umarım o kadar salak biri değildir.”

“Yürüyecektir,” diye kestirdi Gregg. “Adamda bir spot ışığı açlığı var. Güçlü olduğunu düşünüyor. Yürüyecektir.”

Senatör ayağa kalktı ve televizyonun üzerine eğildi. Cronkite’ın cümlesi yarıda kaldı. Gregg pencerelerden dışarı baktı. Marriott Essex House’taki gözetleme noktasından, Central Park’ın, şehrin kuleleri arasında kalan yeşil alanına yukarıdan bakabiliyordu. Hava durgun, hareketsizdi ve kirliliğin yarattığı mavi renkli pus, parkın daha ötedeki noktalarını görüşten gizliyordu. Gregg, odadaki havalandırmaya rağmen dışarıdaki sıcağı hissedebiliyordu. Jokerkent’in kalabalık mahallelerinde gün çekilmez geçiyor, öfkeli mizaçları daha da kızdırıyor olmalıydı.

“Evet, yürüyecektir,” dedi Gregg tekrar, John’un onu duyamayacağı kadar hafif bir sesle. “Hadi Jokerkent’e gidelim,” diyerek yüzünü odaya doğru döndü.

“Peki ya görüşmeler?” diye sordu John.

“Daha günler boyunca hiçbir şeyde anlaşamayacaklardır. Şimdi bunun bir önemi yok. Gölgelerimi toparlayalım ve gidelim.”

JOKERLER! SİZE KÖTÜ BİR EL DAĞITILIYOR!

-18 Temmuz yürüyüşünde ATJ çalışanları tarafından dağıtılan bir broşürden

Gimli, ışıl ışıl parlayan öğle güneşinin altında, kalabalıklara cesaret veriyordu. Jokerkent’teki kaos dolu gecenin ardından, belediye başkanı şehrin polis gücünü çift vardiya çalıştırmaya başlamış ve tüm izinleri iptal etmişti. Vali ise Ulusal Muhafızları yedek kuvvet olarak beklemeye almıştı. Jokerkent bölgesinin sınırlarında devriyeler dolaşıyordu ve ertesi gece için bir sokağa

çıkma yasağı konulmuştu. ATJ'nin Jetçocuk'un anıt mezarına bir yürüyüş girişiminde daha bulunacağı haberi, önceki akşam Jokerkent sokaklarında hızla yayılmıştı. Sabah olduğunda ise Roosevelt Parkta yoğun bir hareketlilik vardı. Polis, jokerleri parktan atmak için yapılan ve kırık kafalar ve beş yaralı polis memuruyla sonuçlanan iki başarısız girişimden sonra geri çekilmişti. ATJ ile yürümeye gönüllü olan jokerlerin sayısı, yetkililerin beklediğinden fazla çıkmıştı. Grand Caddesi'ne yeniden barikatlar kuruldu ve belediye başkanı, toplanan jokerlere bir megafon kullanarak nutuk çekti. Kapıdakiler ise onunla apaçık dalga geçiyorlardı.

Kurdukları derme çatma kürsüye çıkan Gimli'yi dinleyen Sondra, cücenin güçlü sesinin yırtıcılığı ile jokerleri ayaklandırmasını izledi. Gimli, "SİZİ AYAKLAR ALTINA ALDILAR, ÜZERİNİZE TÜKÜRDÜLER, TARİHTEKİ HİÇBİR HALKA YAPILMADIĞI KADAR HAKARET ETTİLER!" diye bağırınca kalabalık da çığlıklarla ona katıldığını belli etti. Gimli'nin suratında mest olmuş bir ifade vardı, yüzü terden parlıyordu. Sakalının kalın telleri sıcaktan kararmıştı. "YENİ ZENCİLER SİZLERSİNİZ, JOKERLER. YENİ KÖLELER SİZLERSİNİZ, SİYAHLARINKİNDEN DAHA BETER BİR ESARETTEN KURTULMAK İÇİN YALVARANLAR. ZENCİLER. YAHUDİLER. KOMÜNİSTLER. SİZLER BU ŞEHİR, BU ÜLKE İÇİN BUSUNUZ!" Gimli, kollarından birini New York'un duvarlarına doğru savurdu. "GETTONUZDA KALMANIZI İSTEYECEKLER; AÇ KALMANIZI İSTEYECEKLER. OLDUĞUNUZ YERDE KALMANIZI İSTEYECEKLER Kİ SİZE ACIYABİLSİNLER! JOKERKENT'İN SOKAKLARINDA CADILLACLARI İLE GEZEBİLSİNLER VE PENCEREDEN DIŞARI BAKIP DİYEBİLSİNLER Kİ, 'TANRIM, BÖYLE İNSANLAR NASIL KATLANIYORLAR YAŞAMAYA!'" Gürleyerek söylediği son kelime parkın dört bir yanında yankılanmış, jokerler de Gimli ile beraber bağırmak için ayaklanmıştı. Sondra, yakıcı güneşin altında çimlerin üzerine benekler gibi yayılmış olan insan kitlesine baktı.

Jokerlerin hepsi dışarıdaydı, Jokerkent sokaklarını boşaltmışlardı. Gargantua oradaydı, devasa vücudu bandajlıydı; Marigold, Flicker, Carmen ve onlara benzer beş binden fazlası daha arkadaydı. Sondra, Gimli nutuk çekerken heyecanın arttığını hissedebiliyordu. Cücenin öfkesi havaya bir zehir gibi saçılıyor, hepsine bulaşıyordu. *Hayır*, demek istiyordu Sondra. *Hayır, onu dinlemeyin. Lütfen. Evet, kelimeleri enerji ve zekâ dolu; evet, onunla beraber yürürken yumruklarınızı kaldırıp göğe doğru savurmayı*

istiyorsunuz. Ama yine de, doğru yolun bu olmadığını göremiyor musunuz? Bu devrim değil. Bu yalnızca bir adamın deliliği. Kelimeler zihninde yankılandı ama onları dile getiremedi. Diğerleriyle beraber o da Gimli'nin büyüsüne kapılmıştı. Çatlak dudaklarında bir gülümsemenin belirmeye başladığını hissedebiliyordu, etrafında çekirdek kadronun diğer üyeleri bağırıyordu. Gimli kürsünün önünde duruyor, gittikçe daha yüksek sesle bağırmaya başladıkça kollarını açıyordu. Kalabalığın içinden, hep bir ağızdan söylenen bir slogan yükselmeye başladı.

"Joker Hakları! Joker Hakları!"

Çıkan sesin ritmi, karşıda bekleyen polis saflarının, etraftaki kaçınılmaz izleyici ve haberci kalabalığının üzerine balyoz gibi iniyordu.

"Joker Hakları! Joker Hakları!"

Sondra, kendini diğerleriyle beraber bu sloganı atarken buldu.

Gimli kürsüden aşağı atladı ve tüm kalabalık bu irikıyım cücenin ardında dizilip kapılara doğru ilerlemeye başladı. Düzenden tamamen mahrum olan öfkeli kalabalık harekete geçmişti. Roosevelt Parktaki kapılardan çıkıp sokaklara dağıldılar. Bekleyen polis hattına bağırarak sataşanlar vardı. Sondra, ekip arabalarının yanıp sönen ışıklarını görebiliyor, tazyikli su pompası taşıyan kamyonların hırıltısını duyabiliyordu. Önceki gün duyduğu garip, tanımlanamaz kükreme tekrar yükseliyordu, hatta devam eden sloganlardan bile yüksekti. Bir an tereddüt etti, ne yapacağını bilmiyordu. Sonra Gimli'ye doğru koştu, bacakları ağrıyordu. "Gimli," diye başladı, ancak şikâyet etmenin yararsız olacağını biliyordu. Cücenin protestocuların parktan çıkıp sokağa dökülmesini izleyen yüzünde, pis bir tatmin sırıtışı vardı. Sondra barikata, polisin beklediği hattın yakınlarına doğru baktı.

Gregg oradaydı.

Barikatların önünde, yanında birkaç polis memuru ve gizli servis ajanı ile beraber duruyordu. Gömleğinin kolları yukarı sıyrılmıştı, yaka düğmesi açık, kravatı gevşekti; yorgun görünüyordu. Bir an için Sondra, Miller'ın senatörün yanından yürüyerek geçeceğini düşündü, ancak cüce, adamdan birkaç metre uzakta durdu - arkasında yürüyen protestocular da dağınık, huzursuz bir şekilde beklemeye başladılar. "Yoldan çekil git, senatör," diye diretti Gimli. "Yoldan çekil, yoksa şu lanet olası korumalar ve gazetecilerle beraber seni de ezeriz."

“Miller, doğru yol bu değil.”

“Başka bir yol yok ve bunun hakkında konuşmaktan bıktım.”

“Lütfen, sadece birkaç dakika daha konuşmama izin ver.” Gregg bekledi, önce Gimli’ye, sonra Sondra’ya ve kalabalık içindeki diğer ATJ’lilere baktı. “Joker Hakları tasarısına olanlar ile ilgili kızgın olduğunu biliyorum. Geçmişte jokerlere utanç verici bir şekilde davranıldığını da biliyorum. Fakat kahretsin, değişen şeyler var. Seni sabretmeye çağırmaktan nefret ediyorum ama bu sürecin ihtiyacı olan şey bu.”

“Zaman doldu, senatör,” dedi Miller. Aralanan dudaklarında bir sırıtış göründü; dişlerinin kök kısımları kapkara ve oyuktu.

“Eğer ilerlersen bir isyanı başlatmış olursun. Eğer parka geri dönersen, polisin daha fazla müdahale etmesini engelleyebilirim.”

“Peki, bu bize nasıl bir fayda sağlayacak, senatör? Jetçocuk’un mezarına yürümek istiyoruz. Bu bizim hakkımız. Basamakların üzerine çıkıp, halkımızın otuz yıldır çektiği acı ve işkenceden bahsetmek istiyoruz. Ölenler için dua etmek ve herkesin bize bakıp, ölenlerin ne kadar şanslı olduklarını görmelerini istiyoruz. Hepsi bu - her normal insanın sahip olduğu hakları istiyoruz.”

“Bunların hepsini Roosevelt Parkta da yapabilirsiniz. Ulusal gazetelerin hepsi, tüm televizyonlar bunu yayınlayacaktır - bunu garanti ediyorum.”

“Elinde pazarlık edecek başka bir şey kalmadı mı, senatör? Bunlar hiçbir şey sayılmaz.”

Gregg başıyla onayladı. “Biliyorum ve bunun için özür dilerim. Söyleyebileceğim tek şey, eğer halkını parka geri götürürsen sizin için, hepiniz için elimden geleni yapmaya çalışırım.” Gregg ellerini iki yana açtı. “Teklifim bundan ibaret. Lütfen, bana bunların yeterli olduğunu söyle.”

Sondra, Miller’ın yüzünü izledi. Arkalarında bağırışlar, sloganlar devam ediyordu. Cücenin güleceğini, Gregg’le dalga geçip barikatları aşmaya çalışacağını düşündü. Miller çıplak ayaklarını betona sürttü, geniş göğsündeki dağınık kılları kaşıdı. Kaşlarını çatıp Gregg’e baktı, çukurlu gözlerinde öfke vardı.

Ve birden, nasıl olduysa, bir adım geri attı. Bakışları yere çevrildi; caddedeki tansiyon düşer gibi oldu.

“Pekâlâ,” dedi. Sondra neredeyse gülecekti. Diğerlerinden gelen şaşkınlık dolu bağrışlara karşılık olarak Gimli, kızgın bir ayı gibi arkasına döndü. “Kahretsin, beni duydunuz işte. Adama bir şans

verelim - bir gün, daha fazla değil. Bir gün daha beklemekten zarar gelmez."

Bir küfür savurdu ve kalabalığın arasına girerek tekrar parkın yolunu tuttu. Yavaş yavaş diğerleri de onu izlemeye başladı. Slogan isteksiz bir şekilde tekrar başladı ve sonra söndü.

Sondra uzun bir süre boyunca Gregg'e bakakaldı, sonra senatör ona gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi hafif ve yorgun bir sesle. "Bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sondra başıyla onayladı. Onunla konuşamıyordu; senatörün kendisini kucaklamaya, öpmeye çalışacağından korkuyordu. *Adam seni yalnızca yaşlı bir cadı olarak biliyor, Sondra. Tıpkı diğerleri gibi olan bir joker.*

Nasıl yaptın bunu? diye sormak istiyordu. *Gimli beni asla dinlemezken, nasıl kendini dinletmeyi başardın?*

Bu soruları dile getiremezdi - o yaşlı kadının ağzından, o yaşlı kadının sesiyle olmazdı.

İç geçirdi ve şişen dizleri ile aksayarak ilerlemeye başladı.

HARTMANN İSYANI YATIŞTIRDI ATJ LİDERİ İLE GÖRÜŞMELER ZAMAN KAZANDIRIYOR

New York Times, 18 Temmuz 1976, özel sayı.

JOKERKENT KAOSA TESLİM

New York Daily News, 19 Temmuz 1976

ATJ yürüyüşü Roosevelt Parkı'na geri döndü. Bunaltıcı günün geri kalanında Gimli, Sondra ve diğerleri konuşmalar yaptı. Tachyon da öğleden sonra kalabalığa seslenmek için parka geldi. Ortamda ilginç bir festival atmosferi vardı. Jokerler parkın çimli tepeciklerinde oturuyor, şarkı söylüyor veya sohbet ediyorlardı. Birbirine yakın oturanlar piknik sepetlerini paylaşıyordu; bardaklara içkiler dökülüyor, ikram ediliyordu. Aralarında esrarlı sigara döndüren gruplar da vardı. Yürüyüş, bir bakıma, kendiliğinden gelişen bir jokerlik kutlamasına dönüşmüştü. Biçimi en bozuk olan jokerler bile etrafta rahatça dolaşıyorlardı. Jokerkent'in meşhur maskeleri, çoğu Jokerkent sakininin arkasına saklanmaya alışık olduğu bu anonim paravanlar, kutlamalar için kısa bir süreliğine de olsa yüzlerden çıkarılmıştı.

Çoğu için güzel bir öğleden sonraydı. Kafalarını sıcaktan, varlıklarının yetersizliğinden alacak bir şeydi -hayatınızı arkadaşlarınız ile paylaşıyordunuz ve sorunlar fazla gelmeye başlarsa, olan bitenin aslında o kadar da berbat olmadığını

hissedebilmek için bakacak veya konuşacak birileri her zaman vardı.

Şiddet ve yıkımla sonuçlanacağına kesin gözüyle bakılan bir sabahın ardından, gün nazik ve iyimser bir hava yakalamıştı. Genel ruh halinde bir şamata vardı, adeta bir köşe dönülmüş ve karanlık geride bırakılmıştı. Güneş artık o kadar zalim görünmüyordu. Sondra, kendi ruh halinin de iyileştiğini fark ediyordu. Gülümsüyor, Gimli ile şakalaşıyor, diğerlerine sarılıyor ve onlarla beraber şarkı söyleyip kahkahalara boğuluyordu.

Fakat akşam, beraberinde gerçekliği de getirdi.

Manhattan gökdelenlerinin derin gölgeleri parkın üstüne kaydı ve birleşti. Gökyüzü lacivert bir renk aldı ve şehrin ışıklarının yarattığı gök parıltısı karanlığı engelleyip parkı sisli bir kasvet içinde bırakırken sabitlendi. Şehir, günün sıcaklığını alacakaranlığa geri saçıyordu; sıcaktan kurtuluş yoktu ve hava halen ölümcüldü. Hatta gece, gündüzden bile daha boğucu görünüyordu.

Sonradan emniyet müdürü kendisine sorulduğunda, belediye başkanını işaret edecekti. Bunun karşılığında belediye başkanı valiyi işaret edecek, valinin ofisi de kendilerinden hiçbir emrin çıkmadığını iddia edecekti. Müdahale emrini kimin verdiğinden emin olan yoktu. Ancak sonra bunun bir önemi kalmadı; 18'inin akşamı şiddete gebeydi.

Bir bağrış ve megafonlardan bangır bangır yükselen sesler eşliğinde çılgınlık başladı.

Arkalarında coplu birlikler olan atlı polisler, parkı güneyden kuzeye doğru süpürmeye başladılar. Amaçları jokerleri Delancey'e doğru sürmek ve oradan Jokerkent'e postalamaktı. Bu beklenmedik saldırı sonucunda yolunu şaşıran ve kafası karışan jokerler, deliye dönen Gimli'nin teşvikiyle direndiler. Copların havada uçuştuğu bir arbede meydana geldi, parktaki karanlık nedeniyle durum daha da güçleşmişti. Polis için, üniforma giymeyen herkes açık hedefti. Parkı boydan boya tarayıp, erişebildikleri herkese vurdular. Çığlık ve bağrışlar gecenin sessizliğini delip geçti. Gimli'nin direnişi tekrar organize etme çabası hızlıca çöktü ve caddelere doğru sürülen ufak joker gruplarından geri dönmeye çalışanlar ya dövüldü ya da biber gazı yedi. Yere düşenler, ayaklar altında ezildi. Sondra da kendini böyle küçük bir kalabalığın içinde buldu. Nefes nefese kalan Sondra, bu itip kakma savaşı içinde dengesini korumaya çalışıyordu. Kendini coplardan korumak için ellerini kafasının

üzerine koydu, Staton'dan ötede bir arka sokağa saklanıp geçici bir süre güvende kalmayı başardı. Bulunduğu yerden, şiddetin parktan dışarı sıçrayıp sokaklara dağılmasını seyretti.

Önünden ufak sahneler geçip gitti.

Bir düzine motosikletli polis, bir grup jokeri, Sondra'nın bulunduğu sokağın karşısındaki bir yeraltı garajının etrafını saran bir korkuluğa doğru sürerken, bir CBS kameramanı da olan biteni kaydediyordu. Jokerler kaçıyordu; bazıları korkuluğun üzerinden atladılar. Atlayanlar arasında, derisinin fosforlu ışıltısı ile ortamı aydınlatan, peşlerine düşen polisten saklanması mümkün olmayan, acınası bir hedef olan Lambent da vardı. Umutsuzluk içinde korkuluğun üzerinden atladı ve aşağıdaki üç metrelik boşluğa daldı. Polis de tam o sırada kameramanı gördü -içlerinden biri "Şu lanet kamerayı al!" diye bağırdı- ve motosikletler gümbürtü çıkararak etrafta dolanmaya başladılar, farları binalar boyunca parıldıyordu. Kameraman geri geri koşarak onlardan kaçmaya başladı, halen kayda devam ediyordu. Polis onun yanından geçerken bir cop savruldu; adam caddede yuvarlandı, merceği kırılan kamera betona çarparken, adam da acıyla inlemeye başladı.

Ara sokağın girişinde, bariz bir şekilde sersemlemiş ve yarası kulağının ardına kadar uzayıp gömleğinin yakasını kana bulamış olmasına rağmen, elindeki kanlı mendili şakağına dayamış olan bir joker belirdi. Nasıl yakalandığı belliydi - kol ve bacaklarındaki eğimlerin açısı bozuktu, vücuduna sarhoş bir heykeltıraş tarafından yapıştırılmış gibi duruyorlardı. Adam topallaya topallaya yürürken, eklemleri geriye ve yana doğru bükülüyordu. Hemen arkasından hızla polisler geldi. "Bir doktora ihtiyacım var," dedi joker, polislerden birine. Polisin onu görmezden gelmesi üzerine, üniformasının kolundan çekiştirdi. "Hey," dedi. Polis, kılıfından bir biber gazı spreyi çıkardı ve dosdoğru jokerin yüzüne sıktı.

Nefesini tutan Sondra ara sokağın dip taraflarına doğru kaçmaya başladı.

Şiddet, gece boyunca Jokerkent sokaklarına yayıldı. Yetkililer ve jokerler arasında bir kovalamaca savaşı yaşanıyordu. Nefretin yüceltildiği tam bir yıkım günüydü. O gece kimse uyumadı. Maskeli jokerler, sokaklarda gizlice gezinen ekip arabalarının karşısına çıktılar, bazılarını ters çevirdiler; yolların kesiştiği yerleri yanan arabalar aydınlatıyordu. Sahil boyunca uzanan bölgenin yakınlarında, Tachyon'un kliniği kuşatma altındaki bir kaleye benziyordu. Silahlı korumalar tarafından çembere alınmış klinikte,

kendine özgü şekli ile oradan oraya koşuşturan doktor, gecenin içinde mantığı andıran bir anlayışı canlı tutmaya çalışıyordu. Tachyon ve yanındaki birkaç güvenilir yardımcısı, sokaklara dalarak hem joker hem de polisler arasından yaralananları toplamakla meşguldü.

Jokerkent parçalanmaya, ateş ve kan içinde ölmeye başladı. Atılan göz yaşartıcı bombaların dumanları sokaklarda geziniyordu. Gece yarısı olduğunda Ulusal Muhafızlar göreve çağrılmış ve gerçek mermi kullanmaya başlamışlardı. Senatör Hartmann'ın SCARE ofisleri, olayları yatıştırmaya yardım etmeleri için devletle çalışan aslara çağrıda bulunmuştu.

Yüce ve Kudretli Kaplumbağa sokakların üzerinde, George Pal'ın *Dünyalar Savaşı*'ndan fırlamış bir savaş makinesi gibi süzülüyor, çatışanları birbirlerinden ayırıyordu. Diğer asların çoğu gibi, o da bu çarpışma içinde taraf tutmuyor gibiydi. Güçlerini kullanarak çatışmaları ayırırken, jokerleri de, polisleri de etkisiz hale getirmiyordu. Tachyon'un kliniğinin (ki saatler gece biri gösterdiğinde tüm koğuşlar neredeyse tamamen dolmuştu ve doktor, yaralıları koridorlara yatırmaya başlamıştı) dışarısında, kaplumbağa, harap olmuş durumdaki yanan bir Mustang'i aldı ve alevler saçan bir meteor gibi Doğu Nehri'ne fırlattı. Araba, geride kıvılcım ve dumanlardan oluşan bir iz bulutu bırakmıştı. Derken Güney Caddesi'ni kolaçan etti ve elinde devasa, görünmez bir saban varmışçasına, hem isyancıları hem de Muhafızları önüne katıp sürükledi.

Üçüncü Caddede ise Muhafızlar, ciplerini tel örgülerle donatmış ve araçların ön tarafına, dikenli telden geniş çerçeveler koymuşlardı. Bunları, kalabalık joker gruplarını ana bulvardan alıp ara sokaklara itmek için kullanıyorlardı. Gizlenmiş bir jokerin tetiklediği kendiliğinden oluşan alevler, ciplerin benzin depolarını patlatıyor, üniformaları alev alan Muhafızlar da çığlık çığlığa kaçışıyorlardı. Tüfek atış sesleri gelmeye başlamıştı.

Chatham Meydanı'nın yakınında, baştan aşağıya sarı giysiler giymiş olan Howler, darmaduman olmuş sokaklarda dolaşıp, duyduğu her şeyin sesini güçlendirip iki katına çıkaran bir inleme çıkaran ağzı açık bir şekilde gezerken, isyanın sesleri muazzam, kulak patlatıcı boyutlara ulaşmaya başlamıştı. Howler nereden geçerse, oradaki jokerler kulaklarını elleriyle kapatıyor, bu gürültü sağanağından kaçıyorlardı. Howler frekans artırdığında camlar kırılıyor, bas aralığında bağırdığı zaman ise duvarlar titriyordu.

“DURDURUN BUNU!” diye öfkeyle bağırıyordu. “İÇERİ GİRİN, HEPİNİZ!”

As olduğunu yalnızca birkaç ay önce açıklamış olan Kara Gölge, iyi niyet sinyallerini hızlıca vermeye başlamıştı. Çatışmaları bir süre için sessizce izledi. Sonra da Pitt Caddesi’nde, etrafları kuşatılmış bir grup jokerin, bir tazyikli su aracı ve tüfeklerine süngü takmış olan bir Muhafız bölüğüne karşı sataşarak ve ellerindeki şişe ve çöpleri atarak mücadele verdiği yerde, araya girmeye karar verdi. Koyu mavi bir denizci üniforması ve turuncu-kırmızı bir parti maskesi takan asın, yaklaşık beş metre etrafı aniden karanlığa gömüldü. Delinemeyen karanlık yaklaşık on dakika boyunca devam etti. Bu karanlık perdesinin içinden çığlıklar yükseldi ve jokerler kaçtı. Karanlık kalkıp da şehrin ışıkları tekrar ıslak betondan yansımaya başladığında, yerde bilinçsiz bir şekilde yatan Muhafızlar ve başında kimse olmadığı için oluklara su fışkırtan tazyikli su aracı ortaya çıktı.

Sondra, bu son çatışmayı dairesinin penceresinden izlemişti. Gecenin şiddeti onu korkutmuştu. Korkudan kaçmak için, komodinin üzerinde duran Jack Daniels şişesinin kapağını çevirdi ve boğazından aşağı uzun, acı bir yudumun inmesine izin verdi. Nefesi kesilerek ağzını elinin arka tarafıyla sildi. Vücudundaki her kas inliyordu. Kireçlenmiş bacakları ve elleri, her hareket edişinde acı veriyordu. Yatağa gitti ve uzandı. Uyuyamıyordu - açık pencereden içeri isyan sesleri giriyordu, yakınlardaki yangınlardan gelen duman kokusunu alabiliyor ve titreyen alevlerin, dairesinin duvarları üzerinde dans ettiğini görebiliyordu. Binayı terk etmesinin gerekeceğinden korkuyordu; eğer durum bunu gerektirirse, kurtarmayı deneyeceği şeyleri düşünüyordu.

Dairesinin kapısı nazikçe çalındı. Önce bunu duyup duymadığından emin olamadı. Ses tekrar geldi, hafif ve ısrarcıydı; sızlanarak ayağa kalktı.

Kapıya doğru yürürken, kimin geldiğini anladı. Vücudu bunu hissediyordu. Succubus bunu hissediyordu. “Hayır,” diye fısıldadı Sondra kendi kendine. *Hayır, şimdi değil.* Adam, kapıya tekrar vurdu.

“Lütfen git buradan, Gregg,” dedi Sondra. Kapıya yaslandı ve senatörün, sesindeki yaşlı kadın tonunu duymaması için sessizce konuştu.

“Succubus?” Adamın sesi ısrarcıydı. Senatörün arzuları Sondra’yı

çekiyordu. *Neden şimdi? Neden burada? Tanrım, beni böyle görmesine izin veremem ama bir türlü gitmiyor*. “Bir dakika,” dedi ve Succubus’u hapseden bariyerleri indirdi. Vücudu değişmeye başlarken, adamın girdap gibi dönen arzusunun, kendi duygularını ateşlediğini hissetti. Sondra’nın kıyafetlerini üzerinden çıkarıp bir köşeye fırlattıktan sonra kapıyı açtı.

Gregg’in yüzünde bir maske vardı. Tüm kafası, grotesk bir şekilde gülen bir palyaço suratıyla kaplıydı. Senatör onu iterek içeri girerken bu surat Sondra’ya pis pis bakıyordu. Gregg hiçbir şey söylemedi; elleri pantolonunun fermuarını açmaya ve sertleşen aletini dışarı çıkarmaya başlamıştı bile. Kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile katlanmadığı gibi ön sevişmeyi de es geçti. Sondra’yı ahşap zemine yapıştırdı ve içine girdi. Succubus altında hareket edip onun azgınlığına uyum sağlar ve bu sevgisiz tecavüze ayak uydururken, kadının içine keskin nefeslerle girip çıkıyordu. Çok vahşiydi: Parmakları, Sondra’nın ufak ama sıkı göğüslerini adeta deliyor, tırnakları ise deride hilal şeklinde çizikleri açıp kanatıyordu. Meme uçlarını Sondra’yı bağırtana kadar baş ve işaretparmağı arasında eziyordu - bu gece ondan acı çekmesini istiyordu; sinmiş ve ağlıyor olmasına rağmen istekli olan bir kurbana ihtiyacı vardı. Sondra’nın suratını tokatladı; burnu kanayan kadın, Gregg’in bunu bir daha yapmasını engellemek için ellerini kaldırdığındaysa acımasızca Sondra’nın bileğini burktu.

İşi bittiği zaman da ayağa kalkıp ona yukarıdan baktı. Palyaço kafası gülüyordu, kendi suratındaki ifade ise maskenin ardına gizlenmişti. Sondra yalnızca adamın ona bakarken parlayan gözlerini görüyordu.

“Bu şekilde olması gerekiyordu,” dedi senatör. Sesinde hiçbir özür emaresi yoktu. Succubus kafasıyla onayladı; bunu biliyordu ve kabullenmişti. İçindeki Sondra ise inliyordu.

Gregg Hartmann, pantolonunun fermuarını çekti. Gömleğinin önünde kan lekeleri ve vücut sıvıları vardı. “Dediklerimden bir şey anlıyor musun?” diye sordu ona. Sesi nazikti, sakindi; Sondra’nın onu dinlemesi için, duygularını anlaması için yalvarıyordu. “Bir şey yapmama gerek kalmadan beni kabul eden tek kişi sensin. Bir senatör olmamı umursamıyorsun. Hiçbir şey yapmak zorunda…” Durdu ve takım elbisesini hafifçe temizledi. “Bana âşıksın. Bunu hissedebiliyorum. Beni önemsiyorsun ve seni buna zorlamak zorunda değilim. Keşke…” Omuz silkti. “Sana ihtiyacım var.”

Belki adamın yüzünü göremediğindendi. Belki de önceden her

zaman çok nazik davranan senatörün bu haşinliği, Succubus'un ona karşı duyduğu empatiyi geçmişe göre çok daha güçlü hale getirdiği içindi. Ama adam onu yere serilmiş bir halde bırakıp giderken, Sondra bir an için adamın düşüncelerini hissedebildiğini fark etti. Ve hissettiği şey, bu berbat sıcağa rağmen kanını dondurdu. Dışarıdaki isyanı düşünen senatörün zihninde hiçbir tiksinme veya hoşnutsuzluk yoktu; yalnızca bir zevk parıltısı, mülk sahiplerine has bir başarı duygusunun hissiyatı vardı. Gözlerini hayretler içinde adama dikti.

Bunu yapan oydu. En baştan biri, bizi kullanan oydu, tersi değil.

Kapıya yönelen Gregg ona doğru döndü ve konuştu: "Succubus, seni seviyorum. Bunu anlayabileceğini zannetmiyorum ama gerçekten öyle. Lütfen, buna inan. Sana, diğer herkesten çok ihtiyacım var."

Maskenin arkasında, Sondra gözbebeklerinin parlaklığını görebiliyordu. Adamın ağladığını görmek onu şaşkına çevirmişti.

Nedense, gece boyunca tanık olduğu onca gariplikten sonra, bu olay ona o kadar da garip görünmemişti.

Kuklacı, güvenliğinin isimsizlikte, masum bir görünüşün altında saklı olduğunu anlamıştı. Sonuçta, kuklaların hiçbiri onun kendilerine dokunduğunu bilmiyordu, hiçbiri zihinlerinin içinde neler olduğunu kimseye söyleyemezdi. Onlar basitçe… *kafayı sıyırıyorlardı*. Kuklacı onları yalnızca kendi duygularına göre hareket etmeye sevk etmişti; kuklalarının işlediği her suçun arkasında daima yeterli derecede bir motivasyon vardı. Yakalanacak olurlarsa, bir önemi yoktu.

1961 yılında Harvard Hukuk Okulundan mezun olan Kuklacı, New York'un prestijli avukatlık bürolarından birine girmişti. Beş yıllık başarılı bir ceza avukatlığı kariyerinin ardından, siyaset sahnesine adım atmıştı. 1965 yılında New York şehir meclisi üyesi seçildi. '68 ve '72 yılları arasında belediye başkanlığı yaptı ve '72'de New York senatörü oldu.

1976 yılında, başkanlık koltuğuna oturma fırsatı olduğunu gördü. Geçmişte hep '80 veya '84 yılına göre hesap yapardı. Ancak Demokratik Ulusal Kongre iki yüzüncü yılında New York'a gidince, Kuklacı kendi zamanının geldiğini anladı.

Ön hazırlıklar tamamdı.

Tom Miller'ın içindeki derin öfke kadehinden defalarca beslenmişti.

Şimdiyse kadehin tamamını içecekti.

JOKERKENT YANIYOR, 15 ÖLÜ

New York Times, 19 Temmuz 1976

Sabah güneşinin önünde, koyu dumandan bir sis perdesi vardı. Şehir, yenilenen ve önceki günlerden daha beter hale gelen sıcağın altında kavruluyordu. Şiddet, sabahın gelmesiyle beraber de durmamıştı. Yıkımın kol gezdiği Jokerkent sokakları, gecenin karmaşasından geriye kalan döküntülerle kirlenmişti. İsyancılar, bir gerilla savaşı içinde oldukları polis ve Muhafızların sokaklarda hareket etmesini zorlaştırıyor, dörtyol ağızlarını kapatmak için arabaları ters döndürüyor, ateşler yakıyor, balkon ve pencerelerinden sarkıp memurlara sataşıyorlardı. Jokerkent'in etrafı ekip arabaları, cipler ve itfaiye araçlarıyla çembere alınmıştı. İkinci Bulvar'ın üzerinde, birkaç metre aralıklarla yerleştirilmiş tam teçhizatlı Ulusal Muhafızlar bekliyordu. Chrystie boyunca, Muhafızlar jokerlerin tekrar toplanmaya başladığı Roosevelt Park'ın etrafında konuşlanmaya başlamışlardı. Kalabalığın iç taraflarından Gimli'nin nutuk çeken, bugün sonuç ne olursa olsun yürüyeceklerini söyleyen sesi duyulabiliyordu. Demokrat Parti adaylarının tümü, bir binanın yanmış cephesine kaygılı ve ciddi ifadelerle bakarken veya şekli o kadar da bozulmamış bir jokerle konuşurken fotoğraflanmak için olay bölgesine gelmişti. Kennedy, Carter, Udall, Jackson - hepsi, bölgede görüntülendiklerinden emin olduktan sonra limuzinlerine atlayıp, delegelerin adaylık için sonuçsuz kalan iki oylama yaptığı Garden'a geri dönmüştü. Jokerkent'in yakınına gelip orada kalan tek kişi Hartmann'dı. Habercilerle konuşuyor, Miller'ı kalabalığın arasından çıkmaya ve pazarlık etmeye ikna etmeye çalışıyor, ancak başaramıyordu.

Öğle saatinde sıcaklığın 30'lara yaklaşması ve Doğu Nehri'nden gelen esintinin şehre yanık kokusu getirmesiyle beraber, jokerler parktan çıktılar.

Gregg daha önce bu kadar kuklayla uğraşmamıştı. Gimli halen anahtar niteliğindeydi ve cücenin öfkeli varlığını, Grand'i dolduran joker kalabalığının yüzlerce metre içinde bile hissedebiliyordu. Girdabı andıran bu karmaşanın içinde, jokerlerin doğru zamanda geri dönmesi için Miller tek başına yeterli olmayacaktı. Gregg, geçen haftalar içinde ATJ liderlerinin elini sıkma fırsatını

yakaladığından emin olmuştu; her seferinde, önünde duran zihnin içine dalmak ve ona uzaktan erişim sağlayacak yolları açmak için o temastan yararlanmıştı. Kızgın bir kalabalık, herhangi bir hayvan sürüsü gibiydi - yeteri kadar lideri geri döndürdüğünüzde, geri kalanlar da onları takip etmeye mahkûmdular. Gregg liderlerin çoğunu elinde tutuyordu; Gargantua, Peanut, Tinhorn, File ve belki yirmi kişi daha. Sondra Falin gibi birkaçını görmezden gelmişti - yaşlı kadın ona birinin bir ayağı çukurda olan büyükannesini hatırlatmıştı ve kadının kızgın kalabalığı peşinden sürükleme konusundaki yeteneğinden şüphe duyuyordu. Çoğu kuklanın içinde şimdiden bir korku vardı - bunu kullanmak, onlar geri dönüp kaçana kadar bu korkuyu büyütmek gayet kolaydı. Çoğu, mantıklı insanlardı; diğerleri gibi onlar da çatışmadan kaçınmak istiyorlardı. Ancak bunu yapmaya kışkırtılmışlardı - Hartmann'ın işiydi. Şimdiyse Gregg Hartmann bunu bozacak ve bu süreç içinde de kendini en güçlü başkan adayı yapacaktı. Görüşmelerin gidişatı Kennedy ve Carter'dan uzaklaşmıştı bile. Artık ilk oy bağlılıklarından muaf olan delegeler, istedikleri adayı seçmekte özgürdü - Hartmann, son oylamada üçüncü sıraya yükselmişti. Gregg, kameralar ona doğru dönmüş olmasına rağmen gülümsedi: Önceki gece yaşanan isyan, ona hissedebileceğini düşünmediği derecede büyük bir haz vermişti; bu kadar tutkunun, hırsların bu garip karışımının altında neredeyse ezilecekti.

Jokerler yaklaştıkça, Muhafız birlikleri yerlerinde kıpırdanmaya başladı. Protestocular Chrystie boyunca dağılarak sloganlar atmaya, dövizler sallamaya başladılar. Megafonlardan karşılıklı emirler ve küfürleşmeler yükseliyordu; Muhafızlar bir süngü sırası oluştururken, Gregg jokerlerin sataşmalarını duyabiliyordu. Delancey Caddesi'ndeki dörtyol ağzında, Kaplumbağa'nın Muhafızların üzerinde süzülen kabuğunu gördü; en azından oradaki protestocular zarar görmeden geriye çekileceklerdi. Fakat daha güneyde, ana kapılara yakın bir yerde korumalar tarafından etrafı çevrelenmiş bir şekilde duran Hartmann'ın işi o kadar kolay değildi.

Jokerler ite kaka ilerliyordu. Arkada kalan kitle, fırsat verilse parka geri dönecek olanları ileri gitmeye zorluyordu. Muhafızlar bir karar vermek zorundaydı - ya süngülerini kullanacaklar ya da kollarını birleştirerek jokerleri geriye doğru itmeyi deneyeceklerdi. İkinciyi seçtiler. Bir an için bir denge sağlanmış gibi oldu, ama sonra Muhafız birlikleri yavaşça bel vermeye başladı. Bir çığlık duyuldu ve bir grup joker, hattı bozup caddeye ulaştı. Geri kalanlar

da bağırarak ileri atıldılar. Bir kez daha bir kovalamaca savaşı başlıyordu, düzensizlik ve kafa karışıklığı hâkimdi. O an için kargaşanın uzağında olan Hartmann, iç geçirdi. Gözlerini kapattı ve kuklalarının ifadeleri ona ulaşmaya başladı. Eğer istese kendini kaybedebilir, duyguların o bulanık denizine dalabilir ve patlayana kadar beslenebilirdi.

Fakat o kadar uzun süre bekleyecek zamanı yoktu. Anlaşmazlığın halen biraz şekli varken harekete geçmesi gerekiyordu. Korumalara işaret ederek kapılara, Gimli'nin varlığına doğru ilerlemeye başladı.

Sondra, ATJ'nin çekirdek kadrosunun geri kalan üyeleriyle beraberdi. Ana kapıya doğru yürürlerken, Gimli'ye geçen gece Hartmann'da hissettiği tuhaflığı tekrar anlatmaya çalıştı. "Bütün bu olayları kontrol ettiğini düşünüyordu. Yemin ederim, Gimli."

"Tıpkı diğer kahrolası politikacılar gibi, yaşlı kadın. Ayrıca, senin ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum, ama…"

"Baksana, sen neden buradasın ki?"

"Çünkü ben bir jokerim. Çünkü yaptıklarınıza katılsana da katılmasam da ATJ benim de grubum."

"O zaman kapa çeneni, lanet olsun. Burada halletmem gereken bir sürü şey var."

Cüce ona ters ters baktı ve uzaklaştı. Yavaş, kasvetli bir tempoyla, onları bekleyen Muhafızlara doğru yürüyorlardı. Sondra, önünde yürüyenlerin arasından onları görebiliyordu. Sonra jokerlerin kapıların daralan geçidine varmasıyla görüntü yok oldu; aksayarak, topallayarak, ellerinden geldiğince ilerlemeye çalışıyorlardı. Birçoğu, önceki günkü mücadelenin izlerini taşıyordu; kafaları bandajlarla, kolları alçılarla sarılıydı - bunları Muhafızlara onur madalyaları gibi sunuyorlardı. Sondra'nın önündeki vücutlar Muhafız hattına çarpınca aniden durdu; biri ona arkadan çarpınca az kalsın yere düşüyordu. Önündekine sarıldı ve ellerinin altında kayış gibi bir deri hissetti, kertenkeleninkilere benzer pullarla kaplı, devasa bir sırta tutunmuştu. Arada ezilen Sondra bağırdı, zayıf kollarıyla önündekileri itmeye çalıştı, kasları sarkık deri torbaları içinde sallanıyordu. Tam yere düşeceğini düşünürken baskı azaldı. Sendeledi. O sırada güneş gözüne geldi ve

bir an için hiçbir şey göremedi. O karmaşada önünde savrulan yumrukları fark etti, çığlıklar ve bağrışlar yükseliyordu. Geri çekilmeye, çatışmanın arasından geçebileceği bir yol aramaya başladı. İtildi, karşılık verdiğinde de kafasının yan tarafına bir cop darbesi indi.

Sondra çığlık attı. Succubus çığlık attı.

Görme gücü, bir renk girdabının içinde kayboldu. Düşünemiyordu. Yaranın üzerine koyduğu ellerinde garip bir his belirmeye başladı. Şakağındaki kesikten akan kan gözlerine damlarken, ellerine bakmaya çalıştı. Elleri gençti; onlara kafası karışık bir şekilde bakakalmışken bile diğer tutkuların ani müdahalelerini hissetti.

Hayır! İçeri gir, lanet olsun! Burada, sokaklarda, bu kadar insanın yanında olmaz! Sondra, Succubus'u umutsuzca kontrol altına almaya çalıştı ama kafasındaki sarsıntı çınlamaya devam ediyor, düşünmesine engel oluyordu. Vücudu acı içindeydi, etrafındakilere göre reaksiyon göstererek istikrarsız bir biçimde değişim geçiriyordu. Succubus etrafındaki zihinlerin her birine dokunuyor ve o kişinin cinsel arzularının şeklini alıyordu. Önce kadın oldu, sonra erkek; genç ve yaşlı, zayıf ve şişman… Kafası karışan Succubus inledi. Sondra koşmaya başladı, şekli her adımda değişiyor, ani ve garip bir şehvetle ona uzanan elleri iteliyordu. Succubus kendinden bekleneceği gibi tepkiler veriyordu; arzuların ipini eline alıyor ve onları tutkuya dönüştürüyordu. Devamlı genişleyen bu çemberin içindeki jokerler ve Muhafızlar arzunun çekimine kapılınca isyan birdenbire sona erdi. Gregg'e doğru ilerlemeye çalışan Succubus, *onu da* hissedebiliyordu. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Bütün bunları o kontrol ediyordu; geçen geceden bunu öğrenmişti. Onu ancak Gregg kurtarabilirdi. Gregg onu seviyordu - öyle söylemişti.

Kameralar, birkaç boğuşmanın henüz başladığı kapılara doğru ilerleyen Senatör Hartmann'ı takip ediyordu. Korumaları senatörü engellemeye çalıştılar ama o, korumaların ellerini üstünden savuşturdu. "Kahretsin, birilerinin denemesi gerekiyor," dediği duyuldu.

"Of, *süper* malzeme," diye mırıldandı habercilerden biri.

Hartmann ileri atıldı. Korumalar birbirlerine baktılar, omuz

silktiler ve onu takip ettiler.

Gregg, kuklalarının çoğunun varlığını kapının yakınındaki bölgede hissedebiliyordu. Kaplumbağa, jokerleri parkın diğer ucunda tutarken Gregg bunun eline geçecek en iyi fırsat olduğunu fark etti. Gimli ve diğerlerini geri çekilmeye ikna etmek, herkesin geri dönmesini sağlayacaktı. İsyanın bir kez daha geceye yayılması bile önemli değildi - Gregg, bir kriz anındaki sakin kararlılığını gayet yeterli bir şekilde sergilemiş olacaktı. Ertesi günkü gazeteler bu olayla ilgili haberlerden geçilmeyecek ve tüm radyo ve televizyonlar onun ismini ön plana çıkaracaktı. Bu olay adaylığını kesinleştirecek, hatta seçim kampanyası için de büyük bir adım olacaktı. Ford veya Reagan; Cumhuriyetçilerin kimi seçtiği önem teşkil etmeyecekti.

Yüzündeki endişeli ifadeyi koruyan Gregg, çatışmanın yaşandığı yerin merkezine doğru ilerledi. “Miller!” diye bağırdı, cücenin onu duyacak kadar yakında olduğunu bilerek. “Miller, ben Hartmann!” Bağırırken, bir yandan da Miller’ın zihnine bir çağrı gönderdi ve hiddetle tutuşan öfke alevinin üstünü kapatıp ılık bir gök mavisi ile yıkadı. Ani gevşemeyi, cücenin etrafındaki manzaradan iğrenmesini hissetti. Hartmann, cücenin zihnini tekrar büktü, adamdaki korkunun çekirdeğine dokundu ve büyümesini, soğuk bir beyazlığa dönüşmesini emretti.

Kontrolden çıktı, diye fısıldadı Gregg, cüceye. *Her şeyi kaybettin ve senatörün yanına gitmezsen hiçbir şeyi geri alamayacaksın. Dinle: Seni çağırıyor. Mantıklı ol.*

“Miller!” Gregg yine bağırdı. Cücenin dönmeye başladığını hissetti ve görebilmek için önündeki korumalardan birini yana itti.

Gimli solunda kalıyordu. Fakat Hartmann onu çağırmaya başladığı sırada, jokerin dikkatinin kapıya doğru kaydığını fark etti. Gregg, orada bir grup joker ve Muhafızın takip ettiği kişiyi gördü.

Succubus.

Devamlı biçimi değişiyor, koştukça üzerinde yüzlerce yüz ve beden beliriyordu. Aynı anda o da Gregg’i gördü. Kollarını iki yana açıp ona doğru haykırdı. Gregg de “Succubus!” diye bağırarak cevap verdi. Önündekileri iterek ona doğru koşmaya başladı.

Biri kadını arkasından yakaladı. Succubus kıvrılarak kaçmayı başardı ama şimdi de başka ellere yakalanmıştı. Kulak tırmalayıcı bir çığlık atarak yere düştü. Gregg artık onu göremiyordu. Succubus’un her yanını vücutlar sarmıştı; onu dürtüyor, ona yakın

olabilmek için birbirlerine öfke ile saldırıyorlardı. Gregg, kırılan kemiklerin tuhaf, kuru çatırtısını duydu. “*Hayır!*” Gregg koşmaya başladı. Gimli unutulmuştu, isyan unutulmuştu. Gregg, Succubus’a doğru yaklaşırken, onun varlığını, cazibesinin çekimini hissedebiliyordu.

Kadının üzerine yığınlar halinde çullanan, öfkeyle bağıran, yumruklar savuran kalabalık, rahatlayabilmek için hem Succubus’u hem de birbirlerini hırpalıyordu. Bir parça et üzerinde kımıldayan kurtçuklar gibiydiler, yüzleri gergin ve vahşiydi, pençe haline getirdikleri ellerini Succubus’a savuruyor, batırıyorlardı. Kıvranan yığının altında bir yerlerden, aniden kan fışkırmaya başladı. Succubus çığlık attı; ani, garip bir şekilde kesilen, kelimesiz, kulak tırmalayıcı bir ıstırap…

Gregg, onun öldüğünü hissetti.

Kadının etrafındakiler geri çekilmeye başladılar, yüzleri dehşet içindeydi. Gregg, yerde büzüşmüş şekilde yatan bedeni görebiliyordu. Etrafında kalın bir kan lekesi oluşmuştu. Kollarından biri yerinden tamamen çıkarılmış, bacakları da farklı açılarla bükülmüştü. Gregg bunların hiçbirini görmedi. Sadece onun yüzüne baktı: Andrea Whitman’in yerde yatan yansımasını gördü.

İçinde bir öfke büyüdü. Öyle yoğun bir öfkeydi ki, diğer her şey önemini kaybetti. Etrafındaki hiçbir şeyi görmüyordu - ne kameraları ne korumalarını ne de habercileri. Gregg yalnızca onu görebiliyordu.

Succubus, onun kadınıydı. Bir kukla olmak zorunda kalmadan onundu ve onu elinden almışlardı. Gregg’le alay etmişlerdi; tıpkı Andrea’nın yıllar önce onunla alay ettiği gibi, tıpkı onunla alay edip de ölen diğerleri gibi. Succubus’u, herhangi bir insanı sevebileceği kadar sevmişti Gregg. Yerde yatan cesedin yanında ayakta duran ve açık fermuarının arasından aleti fırlamış olan bir Muhafızı omzundan yakalayıp adamı sarstı. “Seni aşağılık herifi” Bir yandan bağırıyor, bir yandan da adamın yüzüne ardı ardına darbeler indiriyordu. “Seni kahrolası aşağılık herif!”

Öfkesi, zihninden hiçbir sınır tanımaksızın dökülüyor, kuklalarına akıyordu. Gimli kükredi, sesi her zamanki gibi güçlü ve etkiliydi. “Görüyorsunuz! Nasıl öldürdüklerini görüyor musunuz?” Bu çığlığı duyan jokerler ayaklanıp saldırıya geçtiler. Şiddetin tekrar alevlenmesiyle korkuya kapılan Hartmann’ın korumaları, senatörü çatışmadan uzak bir yere sürüklediler. Senatör onlara

küfrediyor, direniyor, ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Ama korumalar bu sefer son derece kararlıydılar. Onu arabasına kadar sürüklediler ve otel odasına götürdüler.

ÖLÜMLERE SİNİRLENEN HARTMANN PROTESTOCULARA SALDIRDI CARTER KAZANMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR

New York Times, 20 Temmuz 1976

HARTMANN *KENDİNİ KAYBETTİ* "BAZEN KARŞILIK VERMEK GEREKİR," DEDİ

New York Daily News, 20 Temmuz 1976

Gregg yaşanan fiyaskodan kurtarabildiği kadarını kurtarmaya çalıştı. Bekleyen habercilere, tanık olduğu şeyler ve Succubus'a uygulanan gereksiz şiddet karşısında dehşete düştüğünü söylemişti. Omuzlarım silkmiş, üzgün bir şekilde gülümsemiş ve onlara kendi yerinde olsalar böyle bir manzara karşısında ne yapacakları sorusunu yöneltmişti.

Nihayet onu yalnız bıraktıklarında, Kuklacı odasına çekildi. Orada, odasının yalnızlığı içinde, kongrenin Carter'ı partinin bir sonraki başkan adayı seçtiği görüşmeleri televizyondan izledi. Kendi kendine bunu umursamadığını, bir sonraki sefere kazanacağını söyledi. Sonuçta Kuklacı halen güvendeydi, halen gizliydi. Kimse onun sırrını bilmiyordu.

Zihnindeyse Kuklacı elini kaldırdı ve parmaklarını açtı. İpler çekildi; kuklalarının kafası yukarı kalktı. Kuklacı onların duygularını hissetti, hayatlarının çeşnilerini tattı.

Ama ziyafet, en azından o geceki, acı ve inciticiydi.

♣ ♦ ♠ ♥

BEŞİNCİ ARA BÖLÜM

"Vahşi Kartlarla Otuz Beş Yıl, Bir Geriye Bakış"
Aces! dergisi, 15 Haziran 1981

"Şimdi ölemem, daha *Jolson Story*'yi bile izlemedim."

-Robert Tomlin

"Onlar Tanrı'ya edilmiş birer hakarettir ve suratlarında, şeytanın işaretini taşırlar. Toprak üzerindeki sayıları, altı yüz altmış altıdır."

-isimsiz bir joker-karşıtı broşürden, 1945

"Yaptıkları şeye ayrımcılık değil, karantina diyorlar. Biz bir ırk değilmişiz, öyle diyorlar, bir din değilmişiz, *hastalıklıymışız* ve bu yüzden bizi ayırmakta haklıymışlar, ama vahşi kartın bulaşıcı olmadığını gayet iyi biliyorlar. Bizimkisi bedensel bir hastalık, onlarınki ise ruhlarını kaplayan bulaşıcı bir hastalık."

-Xavier Desmond

"Bırakın istediklerini söylesinler. Ben hâlâ uçabiliyorum."

-Earl Sanderson, Jr.

"Herkes beni severken sizi hiç kimsenin sevmemesi benim suçum mu?"

-David "Elçi" Harstein (Richard Nixon'a)

"Joker kanının tadını seviyorum."

-New York metrosundan bir duvar yazısı

"Neye benzedikleri umurumda değil, tıpkı herkes gibi kanları kırmızı akıyor… en azından çoğunun."

-Yarbay John Garrick, Joker Tugayı

"Eğer ben as olsaydım, ikili görmekten nefret ederdim."

-Timothy Wiggins

"Benim as mı joker mi olduğumu öğrenmek mi istiyorsunuz? Cevap, evet."

-Kaplumbağa

Ben bir jokerim, kafayı yedim
Ve ismimi söyleme hakkın yok senin
Sokaklara sığınmış

Yalnızca geceyi beklerim
O yılanım ben
Dünyanın köklerini kemiren

-"Serpent Time,"
Thomas Marion Douglas

"*Bebek*'in bana dönmüş olmasına gerçekten çok sevindim ancak dünyayı terk etmek gibi bir niyetim yok. Bu gezegen artık benim evim ve vahşi kartın dokunduğu insanlar da çocuklarım."

-Dr. Tachyon, uzay gemisinin kendisine geri verilmesi üzerine

"Onlar Büyük Şeytan Amerika'nın iblis çocukları."

-Ayetullah Humeyni

"Geriye dönüp baktığımda, rehinelerin güvenli bir şekilde geri getirilmeleri için asların kullanılması kararının muhtemelen bir hata olduğunu görüyor ve bu görevin başarısızlığım tamamen üstleniyorum."

-Başkan Jimmy Carter

"Bir as gibi düşünün ve bir as gibi kazanın. Bir joker gibi düşünün, şakanın kurbanı olun."

-*Bir As Gibi Düşünün!* (Ballantine, 1981)

"Amerikalı anne-babalar, aslara ve onların yaptıkları işlere medyada fazlaca yer verilmesinden çok rahatsız. Onlar çocuklarımıza kötü örnek oluyorlar. Her yıl onların ucube güçlerini taklit etmeye çalışan binlerce çocuk yaralanıyor veya ölüyor."

-Naomi Weathers, Amerikan Ebeveynler Birliği

"Çocukları bile bizler gibi olmak istiyorlar. Artık '80'lerdeyiz. Yeni bir on yıla girdik ve biz yeni insanlarız. Uçabiliyoruz ve o normal herif Jetçocuk gibi saçma uçaklara ihtiyacımız yok. Normaller şimdilik bunun farkında değiller ama artık onların modası geçti. Şimdi asların zamanı."

-*Jokertown Cry*'da çıkan isimsiz bir mektup
1 Ocak 1981

BİR AVCI GELİR

John J. Miller

“Eğer apaçık hakikati bulmak istiyorsanız, kendinizi doğru ve yanlışla meşgul etmeyin.”

-Seng-ts’an: *Hsin-hsin Ming*.

I.

Otobüs dağların sessiz serinliğinden şehirdeki yaz gününün yapışkan sıcaklığına doğru inerken, Brennan, manzaradan rengin çekilişini izledi. Kırlar ve yeşil araziler yerini sayısız asfalt park alanlarına bıraktı. Binalar uzadı ve sayıları arttı. Yolun ortasındaki ve kenarındaki ağaçların yerini kurşuni aydınlatma direkleri aldı. Hatta gökyüzü bile kasvetli bir hal alıp griye dönmüş, yağmurla tehdit ediyordu.

Diğer yolcularla birlikte Port Authority’de indi. Herkes dağılıp kendi yoluna giderken, yolcuların gözleri ona ikinci kez bakmadan büyük şehir insanının alışılagelmiş tavrıyla başka yerlere çevrildi. Gerçi Brennan’ın da ikinci kez bakılmayı gerektirecek bir özelliği olduğu söylenemezdi.

Çok fazla olmasa da uzun boyluydu. İriyarı olmaktan ziyade, kıvrak bir yapısı olduğu söylenebilirdi. Elleri büyüktü. Güneşten yanmış ve yara izleriyle dolu olan ellerinin arkasında, damarları, kalın kablolardan farksızdı. Suratı koyu tenli, zayıf ve sıradandı. Güneşten rengi atmış eski bir kot ceket, koyu renkli pamuklu bir tişört, yeni bir kot pantolon ve koyu renkli koşu ayakkabıları giyiyordu. Sol elinde yumuşak kenarlı küçük bir bavul, sağ elinde de yassı bir deri çanta taşıyordu.

Port Authority binasının dışındaki Kırk ikinci Cadde kalabalıktı. Yaya trafiğinin akışına dahil olarak, bu akışın kendisini Manhattan m köhnelik bakımından Jokerkenf’in nispeten daha düzgün mahalleleriyle yarışabilecek bir bölgesine götürmesine izin verdi. Birkaç blok sonra kendisini yaya trafiğinin arasından çıkardı ve

Ipswhich Arms'ın çürüyen taş basamaklarını çıktı; bu pasaklı otel belli ki yerel fahişe ticaretinin döndüğü yerlerden biriydi. Ancak görünüşe bakılırsa işler pek iyi gitmiyordu. İnsanlar eğlenmek için Jokerkent'e gidiyorlardı. Hem oradakiler çok daha ucuzdu hem de - eğer Brennan'ın duyduklarının çok küçük bir kısmı bile doğruysa- çok daha eğlenceliydi.

İçeri bavuluyla tek başına girdiğinde, resepsiyonist kuşkulu gözlerle karşısındaki adamı süzdü, ama parasını aldı ve onu tahmin ettiği gibi küçük ve pis olan odasına yönlendirdi. Brennan kapıyı kapayıp bavulunu yere bıraktı ve deri çantasını dikkatle, bel vermiş yatağın üzerine yerleştirdi.

Oda aşırı sıcaktı, ama Brennan daha sıcak yerlerde bulunmuştu. Etrafındaki pis ve çıplak duvarlar onu boğuyordu, ancak pencere açmanın buna bir yararı olmazdı. Yatağa uzandı ve tepesinde birbiriyle yarışan hamamböceklerini görmeksizin gözlerini soyulmuş tavana dikti. Dün aldığı mektupta geçen kelimeler, kafasında dönüp duruyordu.

"*Yüzbaşı Brennan, o burada. Onu gördüm, ama korkarım o da beni gördü ve tanıdı. Restorana gelin. Dikkatli ama açık olun*."

Mektupta imza yoktu, ama Brennan, Minh'in zarif ve titiz el yazısını hemen tanımıştı. Adres de yoktu, ama adrese ihtiyacı da yoktu. Üç yıl önce gizlice Amerika'ya geri döndüğünde, Minh onu günlerce restoranında saklamıştı. Ayrıca Brennan'ın, eski arkadaşının mektupta kimden bahsettiğine dair herhangi bir şüphesi de yoktu. O kişi Kien'di.

Gözlerini kapadı ve bir surat gördü: erkeksi, sert ve yırtıcı. Bu çehreyi aklından çıkarıp atmaya çalıştı. Bilincinin derinliklerinde, tek elin çıkardığı bir alkış sesi hayal ederek bu görüntüyü zihninden silmeye çalıştı. Çalıştı, ama başaramadı. Surat gülümsedi, onunla dalga geçti. Gülmeye başladı.

Brennan yatakta oturdu ve karanlığı, karanlığın getireceklerini beklemeye koyuldu.

II.

Yavan ve devinimsiz hava, Brennan'ın burun deliklerini yedi milyon insanın sıkış tıkış yaşamasının yarattığı o mikroplu zehirle tıkıyordu. Dağlarda geçirdiği üç yıldan sonra şehre alışamamıştı, ama yine de onun iyi yönlerini kullanabilirdi. Binlerin arasına karışmış tek başına bir adam olarak, elinde yassı deri çantasıyla

Minh'in Elizabeth üzerindeki restoranına yürürken görülüyor ama fark edilmiyordu, duyuluyor ama hatırlanmıyordu.

Akşamın erken saatleriydi ve sokak hâlâ potansiyel müşterilerle doluydu, ama restoran kapalıydı. Bu garipti.

Restoranın sokaktan görülebilen tek kısmı olan giriş holü karanlıktı. Dıştaki cam kapının iç tarafına asılmış tabelada İngilizce ve Vietnamca olarak "Kapalı. Lütfen daha sonra tekrar uğrayın," yazıyordu. Üç şehir serserisi, sokakta binanın önüne oturmuş, kendi aralarında şakalaşıyorlardı.

Brennan köşeye doğru yürüyerek, aniden kapıldığı endişeyi dinginliğin peleriniyle örtmeye çalıştı. *Yol*'u öğrenerek hayatına yön vermeye karar verdiğinde, Ishida'nın ona öğrettiği ilk ders olan birkaç nefes egzersizini uyguladı. Endişe, korku, tedirginlik, nefret - bunların ona bir yararı olmazdı. Onun bozulmamış, berrak bir dağ havuzunun kelimelerle tarif edilemeyecek sükûnetine ihtiyacı vardı.

Kien hâlâ yaşıyordu. Brennan'ın o konuda hiçbir şüphesi yoktu. Kien, Saygon'un düşüşünün çok az etkilediği kurnaz ve gaddar bir adamdı. Biraz zamanını almış olmalıydı, ama Brennan onun Vietnam'daki çetesi kadar güçlü ve acımasız bir çete kurmuş olması gerektiğini biliyordu. Mektubun yazılmasının, yerine ulaşmasının ve harekete geçilmesinin birkaç gün sürdüğü düşünülecek olursa, çete üyeleri, Minh'in izini sürmüş ve onu bulmuş olabilirdi.

Brennan köşeyi döndü ve sokaktaki diğer yayalar tarafından fark edilmeden, Minh'in restoranının yan tarafındaki ara sokağa süzüldü. Karanlık bir yerdi; ölüm kadar sessiz ve iğrençti. Toplanmamış bir çöp yığınının yanında çökerek etrafı izleyip dinlemeye koyuldu. Gözleri sokağın kasvetli karanlığına alışırken çöpleri karıştıran kedilerden başka hiçbir şey görmedi. Çöpleri karıştırırken çıkardıkları hışırtıdan başka hiçbir şey duymadı.

Çantayı yere koyup mandallarını açtı. Karanlığın içinde zar zor görüyordu, ama çantanın içindekileri birleştirmek için ışığa ihtiyacı yoktu. İki tahta çubuğu, ortadaki parçanın iki ucuna sokup oturttu ve ne yaptığını bilen, tecrübeli elleriyle ipi alıp alttaki çubuğun ucuna doladı, bir adım attı, alttaki çubuğun ucunu ayağına dayayıp üstteki çubuğu bacağının arka tarafıyla büktü ve bu sefer ipin diğer ucunu üstteki çubuğun ucuna dolayıp düğümledi. Gergin ipe parmaklarıyla hafifçe dokundu ve çıkan o hafif titreşim sesini duyunca gülümsedi.

Elinde bir metre uzunluğunda, etrafı kat kat cam elyafıyla

kaplanmış porsuk ağacından, kavisli bir yay tutuyordu. Brennan bunun iyi bir yay olduğunu biliyordu. Kendisi yapmıştı, ipini germek için otuz kiloluk bir kuvvet kullanmak gerekiyordu; bir geyiği, ayıyı ya da insanı öldürebilecek kadar güçlüydü.

Çantada ayrıca, üç parmaklı bir deri eldiven ve küçük bir ok sadağı bulunuyordu. Eldiveni sağ eline geçiren Brennan, ok sadağını da yapışkanlı bantlarla kemerine tutturdu. Oklardan birini çıkardı. Jilet keskinliğinde dört küçük kanatçığı olan okun ucu avlarda kullanılan türdendi, kalın ve sivriydi. Oku yayın kirişine gevşek bir şekilde yerleştirdi ve toplanmamış çöplerin arasında gezinen kedilerden daha sessiz bir halde restoranın arka kapısına doğru yavaş yavaş ilerledi.

Kulak kabartsa da hiçbir şey duyamadı. Kapıyı deneyince kilitlenmemiş olduğunu fark etti ve bir santim kadar araladı. Dışarı kavisli bir ışık dökülürken Brennan kendisini mutfağa bakarken buldu. Burası da boş ve sessizdi.

İçeri süzüldü; beyaz porselen ve paslanmaz çeliklerle dolu odada karanlığın sessizliği hüküm sürüyordu. Dikkatli ve seri hareket ederek yemek yeme bölümüne açılan çift taraflı kapılara doğru yürüdü ve kapıdaki oval camdan içeriye göz attı. Görmekten korktuğu şeyi görmüştü.

Garsonlar, aşçılar ve müşteriler, otomatik silahlı bir adamın dikkatli gözleri altında hep beraber odanın bir köşesine sinmişti. İki başka adam kollarını iki yana açtıkları Minh'i duvara dayamışken, bir üçüncüsü de Minh'i hırpalamakla meşguldü. Minh'in suratı yaralı ve kanlıydı; gözleri şişip kapanmıştı. Elindeki deri kaplı copu düzenli aralıklarla Minh'in vücuduna indiren adam, aynı zamanda onu sorguluyordu da.

Brennan dişlerini sıkarak camın altına eğildi, duyduğu öfke boynundaki damarlarda dolaşıyor ve suratını kızartıyordu.

Kien, Minh'i tanımış ve ele geçirilmesi için emir vermişti. Minh, Amerika'da Kien'i tanıyıp kimliğini ortaya dökebilecek çok az sayıdaki insandan biriydi; Kien'in sahip olduğu ARVN generali mevkiini sistemli ve acımasız bir şekilde kullanarak ülkesine, kendi adamlarına ve Amerikalı müttefiklerine ihanet ettiğini biliyordu. Tabii ki, Brennan da Kien'in nasıl biri olduğunu biliyordu. Ayrıca, Kien Amerika'da kendine ne tür bir yer edinmiş olursa olsun, yetkililerin muhtemelen ona saygı duyduklarını, onun sözlerine kulak verdiklerini ve hatta ondan korktuklarım da biliyordu. Öte

yandan, Brennan, Saygon'un Düşüşü fiyaskosu sırasında büyük bir nefretle orduyu bırakıp çekip gittiği için kanun kaçağıydı. Yetki sahibi hiç kimse onun Amerika'ya döndüğünü bilmiyordu ve o da bunun bu şekilde kalmasını istiyordu.

Arka cebine uzanıp bir başlık çıkardı ve başlığı kafasına geçirerek yüzünü üst dudağından başının tepesine kadar kapatmış oldu.

Durdu ve duygularını hiçliğin boşluğunda boğmak, öfkesini, korkusunu, arkadaşım, intikam ihtiyacını, hatta kendisini unutmak için derin bir nefes aldı. Her şey olabilmek için hiçbir şey oldu. Ne sinirliydi ne de sakin. Sessizce ayağa kalktı, kapıdan içeri adımım attı ve masalardan birinin arkasında tek dizinin üzerine çökerek ilk okunu gerdi.

Roşi'si[42] Ishida'nın sakin ve güven verici kelimeleri, büyük bir çanın uyku getiren çınlamasıyla doldurdu.

"*Aynı anda hem hedef alan hem de alınan ol, vuran ve vurulan. Boşaltılmayı bekleyen bir tas ol. Doğru an geldiğinde yükünü gevşet, düşünmeden ya da talimat almadan… Bu sayede Yol'u bilirsin*."

Brennan hedeflerinin insan mı saman balyası mı olduğunu unutmuş halde, hiçbir şey görmeden sabit gözlerle bakarken ilk okunu serbest bıraktı; sonra elini kemerindeki sadağına attı, bir sonraki okunu çıkardı, kirişe yerleştirdi, yayı kaldırdı ve gerdi; attığı ilk ok hâlâ havadaydı.

İlk ok hedefine isabet ettiğinde, o, yayını üçüncü hedefinin üzerine çeviriyordu. Adamlar saldırıya uğradıklarını fark ettiklerinde ikinci ok isabet etmiş ve dördüncüsü de yayından fırlamıştı. Artık çok geçti.

Brennan hedeflerinin sırasına, kendini boşluğun içine bırakmadan önce karar vermişti. İlki, elindeki silahla tutsakların başında duran adamdı. Ok adama sırtından, sol üst tarafından isabet etmiş, ciğerini ve kalbini delip geçerek göğsünden yirmi santim kadar dışarıya çıkmıştı. Aldığı darbeyle afallayan adam öne doğru savrulmuş ve kendini garsonlardan birinin kollarında bulmuştu. Garson da adam da adamın göğsünden çıkan kanlı alüminyum oka bakıyordu. Silahlı adam ağzını küfretmek ya da dua etmek için açmış, ama dudaklarından süzülen kanlar, kelimelerini boğmuştu. Dizleri boşalarak öne doğru yığılmış ve garson onu bırakmıştı.

Bunun üzerine, Minh'i tutan iki adam yana çekilip Minh'i

kollarını bırakmıştı. Kemerlerindeki silahlara uzanırken, Minh yere yığılmıştı. İki adamdan biri, henüz silahını çekemeden eli karnına yapışmış, diğeri duvara zımbalanmıştı. Duvara çivilenen adam silahını bırakmış ve onu kurutma tahtasına kazıkla çakılmış bir böcek gibi duvara sabitleyen oku kavramıştı. Minh'i sorgulayan sonuncu adam, aniden dönünce gövdesinin yan tarafından vurulmuştu. Okun açısı yukarı doğruydu; dolayısıyla adamın kaburgalarının arasından geçmiş, kalbini deşmiş ve sağ omzunu delerek çıkmıştı.

Aradan sadece dokuz saniye geçmişti. İçerideki ani sessizliği, yalnızca duvara zımbalanmış adamın acılı inlemesi bölüyordu.

Brennan on adımda odayı kat etti. Esir alınmış restoran çalışanlar hareker edemeyecek kadar afallamış haldeydi. Haydutların ikisi ölmüştü. Brennan onların ölümünden bir haz duymamıştı, tıpkı masasına et getirmek için geyik öldürmekten haz duymadığı gibi. Bu sadece yapılması gereken bir şeydi. Ayrıca onlara harcayacak merhameti de yoktu.

Karnından vurulan adam yerde tortop olmuş halde yatıyordu, kendinden geçmişti ve şoktaydı. Diğeri, yani göğsünü delen okla duvara zımbalanmış olan, hâlâ kendindeydi. Brennan'ın gözlerine baktığı zaman hissettiği korkuyla yüzü çarpılmış gibi olurken, hıçkırıkları yerini feryada bıraktı.

Brennan ona hiçbir pişmanlık hissetmeden dik dik baktı. Sadağından bir ok çekince, adam anlaşılmaz sözler sarf etmeye başladı. Brennan oku bıraktı. Okun sivri ucu adamın boğazını tıpkı bir jilet gibi delip geçti. Brennan oku adamın boğazından çekti ve fışkıran kandan serinkanlılıkla çekilerek oku tekrar sadağına koyup Minh'in yanında tek dizinin üzerine çöktü.

Minh feci şekilde yaralanmıştı. Kol ve bacakları kırılmıştı, o şekilde duvara sabitlenmek acı verici olmalıydı, ayrıca iç organları da çok büyük bir hasar görmüş olsa gerekti. Nefes alışı sığ ve titrekti. Şişmiş gözleri tamamen kapalıydı. Gözlerini açabilse bile büyük ihtimalle odaklanamazdı.

Brennan'ın nazik dokunuşuna, nefes nefese "*Ông là ai?*" diyerek karşılık verdi. Kimsin sen?

"Brennan."

Minh ölü gibi solgun bir ifadeyle gülümsedi. Dudaklarında baloncuk halinde olan kanlar dişlerini boyamıştı.

"Yüzbaşı, geleceğinizi biliyordum."

“Konuşma. Yardım çağırmamız gerek…”

Minh kafasını iki yana salladı. Bu çaba onu zorlamıştı. Öksürdü ve acı içinde suratını ekşitti.

“Hayır. Ölüyorum. Sana söylemeliyim. Kien’in işi. Bu olay, bunu kanıtlıyor. Birine söyleyip söylemediğimi öğrenmek istediler, ama hiçbir şey söylemedim. Seni tanımıyorlar.”

“Tanıyacaklar,” diye söz verdi Brennan.

Minh tekrar öksürdü.

“Yardım etmek istemiştim. Eski günlerdeki gibi. Eski günlerdeki gibi.” Zihni bir an boşalır gibi olan Brennan kafasını yukarı kaldırdı.

“Ambulans çağırın,” diye emretti. “Ve polis. Onlara ön tarafta, sokakta üç adam daha olduğunu söyleyin. Hadi.”

Garsonlardan biri emirleri yerine getirmek için harekete geçerken, diğerleri sessizce, hiçbir şey anlamadan izliyorlardı.

“Sana yardım etmek,” diye tekrarladı Minh, “sana yardım etmek.” Bir an sessiz kaldıktan sonra, anlaşılır ve mantıklı konuşmak için üstün bir çaba gösteriyor gibi göründü. “Dinlemelisin. Scar, Mai’yi kaçırdı. Onu takip edip, Mai’yi nereye götürdüğünü öğrenmeye çalışırken, onu Kien’le birlikte bir limuzinin arkasında gördüm. Chrysalis’e git, Crystal Palace’a. Chrysalis, Scar’ın Mai’yi nereye götürdüğünü biliyor olabilir. Ben… öğrene… medim.” Son cümlesi kanlı öksürüklerle kesilmişti.

“Mai’yi neden kaçırdılar?” diye sordu Brennan nazikçe

“Elleri yüzünden. Kanlı elleri yüzünden.”

Brennan, Minh’in alnındaki ter damlalarını sildi.

“Dinlen biraz, rahatla,” dedi.

Ama Minh dinlemedi. Brennan’ın koluna tutunarak hafifçe doğruldu.

“Mai’yi bul. Ona… yardım et.”

Tekrar yere oturup içini çekti. Dudaklarında kan baloncukları oluşuyordu.

“Tôi met,” dedi. Yorgunum.

Brennan, çenesini sıktı ve Vietnam dilinde sakin bir sesle cevap verdi.

“Dinlen, o zaman.”

Minh başıyla onayladı ve öldü.

Brennan onu yavaşça yere bırakıp öylece durdu, hızlı hızlı gözlerini kırpıyordu. Başka olmayacak, dedi kendine. Başka ölüm

olmayacak. Bu, Kien'ın hesabım vereceği şeylerden bir diğeriydi.

Durdu, etrafına bakındı ve kurtardığı insanların suratlarında korkudan başka hiçbir şey görmedi. Beklemenin bir anlamı yoktu. Polis sadece garip sorular soracaktı. Adının ne olduğu gibi. Daniel Brennan'ın hâlâ hayatta olup Amerika'ya döndüğünü öğrenmek isteyecek birçok insan vardı, Kien bunlardan sadece biriydi.

Polis gelmeden önce oradan ayrılmalıydı. Minh'in ona bıraktığı küçük ipucunu takip etmek zorundaydı. Chyrsalis. Crystal Palace.

Ama durdu ve kurtarılmış esirlere döndü.

"Bir kaleme ihtiyacım var," dedi.

Garsonlardan biri keçeli kalemini hiç konuşmadan Breannan'a verdi. Brennan bir an durdu. Kien'i gece uykularından soğuk terlerle uyandırmak, düşündürmek, merak ettirmek istiyordu. Bu, hemen ona ulaşmazdı, ama yeteri kadar mesajla, yeteri kadar ölü ajanla, eninde sonunda ulaşırdı.

Okuyla duvara zımbalanmış adamın yanına bir mesaj karaladı. "*Senin için geliyorum, Kien*." imzalamadan önce durdu. İsmi olmazdı. Bu, saldırılarının bilinmezliğinin yol açacağı korkuyu ortadan kaldırır ve Kien'e, Kien'in ajanlarına, devletteki adamlarına, izini sürebilecekleri çok somut bir ipucu vermiş olurdu. Aniden gelen bir ilhamla gülümsedi.

Vietnam'daki son görevinin kod adı, Çiftçi Operasyonuydu; Kien bu operasyon sırasında onu ve adamlarını ele verip Kuzey Vietnamlılara teslim etmişti. Bu isim Kien'i düşündürecekti. Elbette bu ismin arkasındaki kişinin Brennan olduğundan şüphelenebilirdi, ama emin olamazdı. Geceleri içi içini yiyecek ve rüyaları, çoktan geride bıraktığını sandığı eylemlerinin anılarıyla kirlenecekti. Ayrıca acımasız bir ironisi olması açısından da çok uygun bir isimdi. Çiftçi ismi, Brennan'a gayet uygundu.

Böyle yazdığı kısa mesajı *Çiftçi* diye imzaladı ve gelen son bir ilhamla, Vietnam'da ölüm ve kötü şansın sembolü olan küçük bir maça ası çizip içini doldurdu. Vietnamlı garsonlar ve mutfak görevlileri bu işareti görünce kendi aralarında bir şeyler mırıldanırken, Brennan'ın kalemi ödünç aldığı garson, kalemi geri almayı hızlı, kuşu andıran bir kafa sallayışıyla reddetti.

"Sen bilirsin," dedi Brennan. "Crystal Palace'a nasıl gidebilirim?"

İçlerinden biri kekeleyerek yolu tarif etti ve Brennan geldiği gibi yine mutfak tarafından karanlık ara sokağa çıktı. Yayını parçalarına

ayırıp çantasına geri koydu ve polisler gelmeden uzaklaştı. Maskeyi yüzünden çıkarmadan ara sokaklar ve karanlık caddelerden yoluna devam ederken karanlıkta kendisi gibi başka hayaletlerin yanından geçti. Kimisi ona bakarken, kimisi kendi işiyle meşgul olmaya devam etti. Hiçbiri onu durdurmaya çalışmadı.

Henry üzerindeki Crystal Palace, bir blok boyunca uzanan üç katlı sıra evlerin bir kısmını işgal ediyordu. Sıra evlerin yarısı, 1976'daki büyük Büyük Jokerkent Ayaklanması'nda yıkılmış ve tekrar yapılmamıştı. Molozların bir kısmı temizlenmişken, bir kısmı harap durumdaki duvarların dibinde büyük yığınlar halinde duruyordu. Brennan geçerken enkazların çatlakları arasından insana mı hayvana mı ait olduğunu ayırt edemediği parıldayan gözler gördü. Fakat bunu araştırmak istemedi. Caddede yürümeye ederek sıra evlerin hâlâ sağlam olduğu kısma kadar gitti, saçaklı bir kapıdan giderek kısa bir taş merdiveni çıktı ve küçük bir antreyi geride bıraktıktan sonra da kendini Crystal Palace'ın barında buldu.

İçerisi karanlık, kalabalık ve dumanlıydı. Arada bir, kapının yanında gazete satmaya çalışan uzun sivri dişli, kısa boylu, yağlı adam ve küçük sahnede Cole Porter ezgileri söyleyerek güzel bir ahenk yakalamayı başaran çift kafalı şarkıcı gibi bariz jokerler göze çarpıyordu. Bazılarıysa yakından bakana kadar normal görünüyordu. Brennan, normal hatta yakışıklı sayılabilecek bir adam fark etmişti, ancak adamın burnu ve ağzı yoktu; bunların yerine, içkisinin içine bir pipet gibi uzattığı uzun, kıvrımlı bir hortumu vardı. Bazıları garipliklerini öne çıkaran kostümler giymişti, sanki şekil bozukluklarını meydan okurcasına ilan etmek istiyorlardı. Bazılarıysa bozukluklarını saklamak için maske takıyordu, buna rağmen maske takan normaller de vardı.

"Bir şey mi satıyorsun?"

Brennan, bu sorunun kendisine sorulduğunu ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. Uzun bar tezgâhının öbür ucunda, yerden epey yukarıda kalan kısa ve kalın bacaklarını sallayarak yüksek bir taburede oturan adama doğru baktı. Adam bir cüceydi, boyu da eni de bir metre kadardı. Boynu ancak bir ton balığı konservesi uzunluğundaydı, fakat kalınlık olarak yetişkin bir erkeğin bacağıyla yarışırdı. Koca bir mermer parçası kadar katı ve ifadesiz görünüyordu.

Brennan'ın elinin iki katı büyüklüğündeki eliyle, Brennan'ın çantasını gösterip, "Onlar da numunelerin mi?" diye sordu.

“İşimde kullandığım aletlerim sadece.”

“Sascha.”

İncecik kalem bıyığı ve gevşek bir tutam halinde alnının üzerine düşen yağlı saç kıvrımıyla uzun boylu, zayıf bir barmen, cüceye doğru döndü. Brennan daha önce onun içkileri inanılmaz bir hız ve özgüvenle karıştırıp dağıtmasını göz ucuyla da olsa görmüştü. Cücenin sesiyle o tarafa doğru döndüğünde, Brennan adamın gözlerinin olmadığını, gözyuvalarını dümdüz bir derinin kapladığını gördü. Barmen onun olduğu tarafa doğru baktı ve başını onaylar gibi hızlıca salladı.

“Sorun yok, Elmo, sorun yok.” Cüce başıyla onayladı ve konuşmaya başladığından beri ilk kez gözlerini Brennan’ın üzerinden ayırdı. Brennan kaşlarını çattı ve tam bir şey söyleyecekti ki, barmen ondan önce davranarak barın diğer ucunu işaret etti ve “O orada,” dedi.

Brennan dudaklarını büzdü. Gözsüz adam kısaca gülümsedi ve dönüp bir başka içki hazırlamaya koyuldu. Brennan barmenin gösterdiği tarafa doğru baktı ve nefesini tuttu.

Köşedeki masalardan birinde, zayıf sayılabilecek, açık tenli siyahi bir adamla birlikte bir kadın oturuyordu. Adamın üzerindeki kırmızı kimononun üzerinde sarı ejder desenleri ve Brennan’ın gizemli formüllere benzettiği birtakım işlemeler vardı. Yakışıklı bir adam sayılırdı; tek tuhaflığı profilden görüntüsünü bozan şişkin alnıydı. Basit bir sandalyede oturuyordu. Kadının sandalyesi ise, siyah ceviz çerçevesi ve kırmızı kadife minderleriyle taht büyüklüğündeydi. Bal renginde bir içki içtiği kristal kadehini masaya bırakırken doğruca Brennan’a bakıp gülümsedi.

Kıvrak bacaklarına yapışan bir pantolon giymiş, sırtına da sağ omzunda toplanarak göğüs kısmının yarısını açıkta bırakan şal benzeri bir örtü atmıştı. Teni tamamen görünmez olduğu için, gölgeyi andıran belli belirsiz kasları ve onların altında çalışan organları açıktaymış gibi duruyordu. Brennan, kadının teninin altındaki damar ağında atan nabzını, en ufak hareketinde bir hayalet gibi kayıp yer değiştiren yarı saydam kaslarını görebiliyordu, hatta göğüskafesinin içindeki kalbinin belli belirsiz atışını ve hiç ara vermeden düzenli bir şekilde solunum yapan ciğerlerinin çırpınışını bile görebiliyordu.

Kadın ona gülümsüyordu. Brennan biraz fazla dikkatli gözlerle baktığını biliyor, ama kendine engel olamıyordu. Kadın güzel

olamayacak kadar garipti, ama büyüleyiciydi. Çıplak göğüsleri tamamen görünmezdi, yalnızca cildinin hemen altındaki kan damarlarının karmaşık örgüsü ve koyu tonlu, geniş meme uçları görülüyordu. Yüzü ise… Eh, kim söyleyebilirdi ki? Gözleri maviydi; çene kaslarıyla örtülü olan elmacıkkemiği yüksek ve çıkıktı; burnu kafatasında bir çukurdan ibaretti. Dudakları, meme uçları gibi görünürdeydi. Alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış, dolgun ve davetkâr dudaklardı bunlar. Son olarak, beyaz kafatasını saklayacak saçları yoktu. Brennan kalabalığı yararak onun masasına doğru ilerlerken, kadın da onu -eğer Brennan kadının tuhaf yüz ifadesini biraz olsun okuyabiliyorsa- kaygısız bir neşeyle izliyordu. Kadın içkisini yudumlarken, Brennan da gözlerini onun gırtlağının çalışma mekanizmasına dikti.

"Beni bağışlayın," diye başladıktan sonra sessizliğe büründü.

Kadın güldü. İyi niyetli bir gülüştü; içinde hoşnutsuzluk, suçlama ya da ölke yoktu. "Bağışlandın, maskeli adam," dedi. "Dikkat çeken bir görüntüm var, biliyorum. Beni ilk kez gören hiç kimse olağan davranamaz zaten. Adım Chrysalis, tahmin ediyorum ki Crystal Palace'ın sahibi olduğumu biliyorsun. Bu da Fortunato."

Siyahi adam Brennan'a bakınca, Brennan gözlerinin şeklinden adamdaki doğulu kanını görebildi. Hiçbir şey söylemeden birbirlerini başlarıyla selamladılar. Adamın etrafında bir güç aurası vardı. Brennan onun bir as olduğundan hemen emin oldu.

"Senin adın ne?" diye sordu Chrysalis.

Görgülü bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Eğer bu akşamki şaşırma kotasını doldurmamış olmasaydı, bu durum Brennan'ı şaşırtabilirdi. Kadının ses tonu nazik, ifadesi ise ihtiyatlıydı.

"Çiftçi," dedi Brennan, ne kadar dürüst davranabileceğini merak ederek.

"Enteresan. Tabii ki, gerçek adın değil."

Brennan ona sessizce baktı.

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu kadının siyahi arkadaşı. Fortunato miskin bir şekilde gülümserken, kadın omuzlarını silkip çekimser bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Fortunato dönüp Brennan'a bakarken gözleri derinleşip koyulaştı. Brennan bu gözlerde bir güç girdabının büyüdüğünü ve açığa çıkan gücün aniden kendisine yöneldiğini hissetti. Öfkeye kapılarak yumruğunu sıktı ve Fortunato'nun vahşi kart virüsünden gelen yeteneğinin, beyninin çekirdeğine nüfuz etmesini

engellemeyeceğini hemen anladı. Yapabileceği tek bir şey vardı.

Derin bir nefes alıp tuttu ve zihnindeki tüm düşünceleri bıraktı. Tekrar Japonya'ya dönmüş, Ishida'nın karşısına çıkmıştı. Manastıra girmek için başvuruda bulunurken, *roşi*'nin sorduğu bilmeceyi cevaplamaya çalışıyordu.

"Birbirine çarpan iki elin sesini biliriz. Ya çarpan tek bir elin sesi nedir?"

Brennan hiçbir şey söylemeden bir elini uzatmış ve yumruğunu sıkmıştı. Ishida başıyla onaylayınca, Brennan'ın eğitimi gerçekten başlamıştı. Şimdi de o eğitimine başvuruyordu işte. *Zazen*'in derinliklerine, kendisini tüm düşüncelerden, hislerden, duygulardan ve ifadelerden arındırdığı meditasyon haline girmişti. Zamansız bir zaman geçti ve sanki çok uzaklardan gelen bir sesle Fortunato'nun "Olağanüstü," dediğini duyunca kendini geri getirdi.

Fortunato ona gözlerinde küçük bir saygı kırıntısıyla bakıyordu. Chrysalis ikisini de dikkatle izledi.

"*Zen*'le mi ilgileniyorsun?" diye sordu Fortunato.

"Naçiz bir öğrenciyim," diye mırıldandı Brennan; kendi sesi bile ona uzak bir dağın zirvesinden geliyormuş gibi gelmişti.

"Belki de Çiftçi ile yalnız konuşursam daha iyi olacak," dedi Chrysalis.

"Nasıl istersen." Fortunato ayağa kalktı.

"Bir saniye." Brennan üzerindeki sulardan kurtulmak isteyen bir köpek gibi sarsılarak silkindi ve bu sefer tam anlamıyla gerçekliğe döndü. Fortunato'ya baktı. "Bunu bir daha yapma."

Fortunato dudaklarını büzüp başıyla onayladı. "Bir daha görüşeceğimize eminim."

Masadan ayrılarak bardaki kalabalığın içine daldı.

Chrysalis ihtiyatlı bir ifadeyle onu izlerken, Brennan bir sandalye çekti.

"Seni daha önce duymamış olmam garip," dedi Chrysalis.

"Şehre yeni geldim."

Kadının bakışları büyüleyici, delici bir ifadeye bürünmüştü. Brennan gözlerini, kadının içi boş gözyuvalarında çırılçıplak süzülen gözlerinden ayırmak için epey bir çaba harcadı.

"Şehre iş için mi geldin?" diye sordu Chrysalis. Brennan başıyla onaylayınca, kadın içkisinden bir yudum aldı, içini çekti ve kadehini masaya bıraktı. "Pek öyle havadan sudan konuşacak durumda değilsin sanırım. Benden ne istiyorsun?"

“Senin barmen,” diye başladı Brennan. “Gözleri olmadan nasıl böyle çalışabiliyor?”

“Ah, bu çok kolay bir soru,” dedi Chrysalis gülümseyerek. “Bunun cevabını sana bedavaya vereceğim. Sascha, diğer yeteneklerine ek olarak, telepatik becerilere de sahiptir. Merak etme. Maskenin arkasında sakladığın sırlar güvende. Üstten bir göz atar sadece. Ancak yüzeysel düşünceleri okuyabilir. Bu hem kendi işini kolaylaştırır hem de Crystal Palace’ın daha güvenli bir yer olmasını sağlar. Elmo’ya kimin tehlikeli, hasta veya sapkın olduğunu söyler. Elmo da öylelerini tutup kapı dışarı eder.”

Brennan başıyla onayladı, kendini artık biraz daha güvenli hissediyordu. Barmenin yeteneğinin kısıtlı olduğuna sevinmişti. Birinin beynini kurcaladığı düşüncesinden pek hoşlanmıyordu.

“Başka ne var?” diye sordu Chrysalis.

“İki adam hakkında bilgiye ihtiyacım var. Scar adında bir adam ve patronu, Kien.”

Chrysalis ona baktı ve kaşlarını çattı. En azından, suratındaki kaslar birbirine kenetlendi. Vücudundaki diğer kaslar gibi, yüzündeki kaslar da ufacık ve hayali görünüyordu, sanki et ve derisini tamamen görünmez kılan şey onları sadece yarı saydam hale getirebilmişti.

“Onların birbirleriyle bağlantılı olduklarını biliyor musun? Bu kendi çevreleri dışında belki sadece üç kişinin bildiği bir şeydir. Onların senin arkadaşın mı?” Birden Brennar’ın yüzünü bir öfke kaplayınca, Chrysalis irkildi. “Hayır. Sanırım değil.”

Sözleri, Brennan’ın zihninde birtakım ihanet ve şiddet anılarını canlandırdı. Sascha kör bakışım onların oturduğu köşeye çevirdi. Elmo ayak parmaklarının ucunda doğrulup kalın boynunu o tarafa doğru uzattı. Odanın çeşitli yerlerindeki yarım düzine kadar insan sessizleşti. Bir adam şakağını tuttu ve düşüp bayıldı. Masasındaki diğer insanlar onu kendine getirmeye çalışırken, adam kırbaçlanmış bir köpek gibi ciyaklıyordu. Chrysalis bakışlarını Brennan’ın gözlerinden ayırdı, bir el işaretiyle Elmo’yu durdurdu ve bardaki tansiyon yavaşça azalıp yok oldu.

“Tehlikeliler, ikisi de,” dedi kadın sakin bir şekilde. “Kien Vietnamlı, eski bir general. Yaklaşık, ah, sekiz yıl önce ortaya çıktı. Hızla şehrin uyuşturucu ticaretine sızdı ve şu anda bu ticarette büyük bir pay sahibi. Hatta şehirdeki diğer yasadışı aktivitelerin çoğunda da parmağı var, buna rağmen kendine saygıdeğer bir adam

görüntüsü çizmeyi başardı. Kuru temizleme dükkânları ve restoranları var. Yardım kuruluşlarına ve politik partilere para yardımı yapıyor. Tüm büyük etkinliklere davet ediliyor. Scar onun teğmenlerinden biri. Ancak doğrudan Kien'e bağlı olarak çalışmaz. General kendini çok iyi izole ediyor."

"Bana biraz daha Scar'dan bahset."

"Buraların çocuğu. Gerçek adını bilmiyorum. Tüm suratını kaplayan garip dövmeler nedeniyle onu 'Scar' olarak çağırıyorlar. Bu dövmeler, Maorilerin kabile işaretleriymiş galiba, öyle diyorlar."

Brennan kuşkulu görünmüş olmalıydı, çünkü Chrysalis omuzlarını silkti. Brennan kadının kaslarının yer değiştirip, kemiklerinin yuvalarında dönüşünü izledi. Açıktaki göğsünün meme ucu, görünmez etlerin üzerinde yukarı-aşağı hareket etti.

"Bu fikri, New York Üniversitesi'nde onun sokak çetesi üzerinde çalışan bir antropologdan almış galiba. Şehir kabileciliği hakkında bir şey. Her neyse, acımasız bir heriftir. Kien'in en güvendiği adamı. Dövüşte asla yenilmez." Chrysalis kurnaz gözlerini Brennan'ın üzerine dikti. "Onun karşısına çıkacaksın."

Bu bir soru değil, bir beyandı.

"Onu yenilmez yapan nedir?"

"Işınlanma yeteneği. Sen hareket edemeden gözden kaybolup istediği yerde tekrar ortaya çıkabilir. Genellikle de rakibinin arkasında. Ayrıca çok da acımasızdır. İstese çok önemli biri olabilir, ama öldürmeyi çok seviyor. Kien'in teğmenlerinden biri olmaktan memnun. Fena para da kazanmıyor tabii." Chrysalis bir an kadehiyle oynadıktan sonra Brennan'ın gözlerine baktı. "Sen as mısın?"

Brennan hiçbir şey söylemedi. Gözleri bir süreliğine birbirine kilitli kaldı, sonra Chrysalis içini çekti.

"Hiçbir şeyin yok. Sen sadece bir insansın. Normalin tekisin. Scar'ı yenebileceğini nereden çıkartıyorsun?" diye tekrarladı.

"Dediğin gibi, ben insanım. O, benim bir arkadaşımın kızını kaçırdı. Onun peşine düşebilecek tek kişi ben kaldım."

"Peki ya polis?" diye başladı Chrysalis refleks olarak, sonra kendi tavsiyesine güldü. "Hayır. Scar, Kien sayesinde yeterince polis korumasına sahip. Sanırım kızı Scar'ın kaçırdığına dair sağlam bir kanıtın yok? Hayır. Peki ya diğer aslar? Kara Gölge, belki Fortunato…"

"Zaman yok. Scar'ın kıza ne yaptığını bilmiyorum. Ayrıca…"

Brennan bir an duraksadı ve on sene öncesine gitti. “Ayrıca bu kişisel bir mesele.”

“Tam düşündüğüm gibi.”

Brennan bakışlarını bara çevirdi. Sonra sert bir şekilde tekrar Chrysalis’e baktı.

“Scar’ı nerede bulabilirim?”

“Ben işim bilgi satmak ve sana şimdiden ücretsiz olarak bir sürü bilgi verdim. Ama o istediğin bilginin senin için bir bedeli olacak.”

“Param yok.”

“Senden para istemiyorum. Ben sana bir iyilik yapacağım, sen de bana.”

Brennan kaşlarını çattı. “Borlu olmayı sevmem.”

“O zaman istediğin bilgiyi başka yerden bul.”

Bir şey yapma isteği Brennan’ın içini yanıp tutuşturuyordu. “Pekâlâ, kabul ediyorum.”

Kadın içkisinden bir yudum aldı ve kristal kadehine dikkatle baktı. Kadehi tutan eli, en az kristalin kendisi kadar şeffaftı.

“Staten Adası’ndaki Castleton Avenue’da büyük bir yeri var. Issız, çitlerle çevrili, geniş bir arazi. İnsan avlamayı sever.”

“Sever mi?” diye sordu Brennan, dalgın ve düşünceli gözlerle.

“Scar bu kızı neden kaçırdı? Herhangi bir özelliği var mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Brennan, kafasını iki yana sallarken. “Scar’la Kien’i beraber gören babasını susturmak için olduğunu düşünmüştüm, ama olayların sırası tamamen yanlış. Minh, onları Scar’ı takip edip kaçırma olayı hakkına ipucu aradığı sırada görmüş. Bana kızını ‘kanlı elleri’ için kaçırdıklarını söyledi. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Chrysalis kafasını iki yana salladı.

“Biraz daha anlaşılır konuşmasını sağlayamaz mısın?”

“O öldü.”

Chrysalis uzanıp bir elini onun elinin üzerine koydu ve ikilinin arasında bir şey geçer gibi oldu. “Büyük ihtimalle uyarılarıma kulak asmayacaksın, ama yine de söyleyeceğim. Dikkatli ol.” Brennan başıyla onayladı. Chrysalis’in eli onun elinin üzerinde görünmez, sıcak ve yumuşaktı. Brennan, ritmik kalp atışıyla kanın damarlardan geçişini izledi. “Sanırım,” diye devam etti Chrysalis, “borcunun bir kısmını ödemek istersin?”

“Nasıl?” diye sordu Brennan, kadının ses tonunun ve yüz

ifadesinin incelikli meydan okumasını karşılayarak.

“Eğer Scar’la olan karşılaşmandan sağ çıkarsan, Palace’a geri gel, bu gece. Zamanı dert etme. Seni bekliyor olacağım.”

Bir yanlış anlama yoktu. Kadın, Brennan’ın uzun zamandır sakındığı bir gönül ilişkisi, yıllardır taraf olmak istemediği bir ilişki teklif ediyordu.

Chrysalis aralarındaki uzun sessizliği bozarak, “Yoksa beni iğrenç mi buluyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Brennan düşündüğünden daha kısa bir şekilde. “O yüzden değil, ilgisi bile yok.”

Kendi sesi kulağına kaba geliyordu. O kadar uzun bir süredir kendini insanlardan tecrit etmişti ki, biriyle mahrem bir ilişkiye girmek korkutucu geliyordu.

“Sırlarınla ilgilenmiyorum, Çiftçi,” dedi Chrysalis.

Brennan derin bir nefes alıp başıyla onayladı.

“Güzel.” Kadının gülümsemesi geri dönmüştü. “Seni bekleyeceğim.”

Brennan tek kelime etmeden dönerken Chrysalis’in gülümsemesi suratından uçup gitti. “Eğer,” dedi sadece kendisinin duyabildiği yumuşak bir sesle, “imkânsızı başarabilirsen. Yani Scar’ı alt edebilirsen.”

III.

Bu işi yapmanın iki yolu var, diye düşündü Brennan. Gizlice hareket ederek, Scar’ın malikânesinin ne gibi bir güvenlik sistemine sahip olduğunu, odalarda nelerle karşılaşacağını, hatta Mia’nın binanın içinde olup olmadığını bile bilmeden malikâneye sızabilir ya da bunun yerine şansına, soğukkanlılığına ve iş üstünde düşünme yeteneğine güvenerek içeri normal bir ziyaretçi gibi girebilirdi.

Crystal Palace’tan ayrıldıktan sonra maskesini çıkarıp bir taksi buldu. Taksi şoför onu Staten Adası’na götürmek konusunda isteksizdi, ama Brennan cebinden iki yirmilik çıkarınca taksicinin yüzünde güller açtı. Bir noktada feribota da binmelerini gerektiren uzun bir yolculuktu ve Brennan bunu tatsız hatıralarla geçirdi. Ishida yanında olsa bunu asla onaylamazdı, fakat Brennan da zaten hiçbir zaman *roşi*’nin en iyi öğrencilerinden biri olmadığını biliyordu.

Taksiden, Chrysalis'in verdiği Castleton adresinden bir blok uzakta indi, taksi ücretini ödedi ve nakit rezervinin büyük bir kısmını eriten iyi de bir bahşiş verdi. Taksi uzaklaşırken, o da Scar'ın malikânesinin tam karşısına gelene kadar gölgelerin içinde sessizce ilerledi. Malikâne, Chrysalis'in tarif ettiği gibiydi.

Evin kendisi, caddeden yüz elli metre kadar yukarıda olan, irikıyım bir taş konaktı. Üç katlı konağın bazı pencerelerinden ışık geliyordu ancak dışarıda bir aydınlatma yoktu. Araziyi çevreleyen taş duvar, yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ve üzerine elektrikli teller çekilmişti. Dövme demirden yapılma dış kapının yanında duran küçük güvenlik kulübesinde tek bir nöbetçi vardı. Güvenliği aşması çok zor olacakmış gibi durmuyordu, ama konağın içi, kesinlikle, oda oda aramak için çok büyüktü.

Böylece cesaretine, soğukkanlılığına ve şansına güvenmeye karar verdi. Gölgelerin arasından çıkıp hızla yürümeye başlarken, "Epey bir şansa ihtiyacım olacak hem de," diye düşündü.

Güvenlik kulübesindeki adam küçük bir televizyonda, kanatlı güzel bir kadının sunduğu bir sohbet programım izliyordu. Amerika'ya döndüğünden beri televizyon izlememiş olan Brennan, yine de kadının, en görünür aslardan olan, *Peregrine'in Tüneği* programının sunucusu Peregrine olduğunu hatırladı. Kadın, kafasında şef şapkası olan kocaman sakallı bir adamın yemek yapmasını izliyordu. Adamın iri elleri şaşırtıcı bir zarafetle hareket ederken samimi şekilde sohbet ediyorlardı. Brennan biraz daha bakınca, bu adamın Hiram Worchester, namı diğer Şişmanadam olduğunu hemen anladı; o da sık sık halkın karşısına çıkan aslardan biriydi.

Güvenlik görevlisi kendisini Peregrine'e kaptırmıştı; kadının elbisesinin, neredeyse göbek deliğine kadar inen seksi bir dekoltesi vardı. Brennan o tarafa doğru yürürken gizlenmek için hiçbir gayret sarf etmemiş olmasına rağmen adamın dikkatini çekmek için birkaç kez cam kapıya vurmak zorunda kaldı.

Görevli kapıyı açtı.

"Sen de nereden çıktın?"

"Taksiden." Brennan omzunun üstünden arkasını gösterdi. "Ama taksiyi yolladım."

"Ah, ah tabii," dedi güvenlik görevlisi. "Duymuştum. Ne istiyorsun?"

Brennan, adama Kien'in kendisini kız için gönderdiğini

söyleyecekti ki ağzından çıkmak üzere olan kelimeleri son anda tuttu. Chrysalis ona Kien ve Scar'ın birbiriyle bağlantılı olduğunu çok az kişinin bildiğini söylemişti ve bu aptal herif kesinlikle onlardan biri olamazdı.

"Beni patron gönderdi. Kızla alakalı," dedi, sesinin kendinden emin ve güvenli çıkmasına gayret ederken aynı zamanda mümkün olduğunca net konuşmamaya çalışarak.

"Patron?"

"Scar'ı ara. O biliyor."

Güvenlik görevlisi dönüp telefonu kaldırdı. Birkaç saniyelik bir konuşmadan sonra telefonu kapattı ve önündeki düğmeye dokundu. Demir kapı sessizce açılmaya başladı.

Güvenlik görevlisi, Hiram'la Peregrine'in yüzlerinde keyifli ifadelerle şeker kaplı çikolatalı kreplerini yediği televizyona geri dönerken, "Hadi, gir," dedi. Brennan bir anlığına tereddüt etti.

"Bir şey daha var," dedi

Görevli içini çekip yavaşça dönse de gözü hâlâ televizyondaydı.

Brennan avuç içini, yukarı yönlü bir hareketle güvenlik görevlisinin burnuna indirdi. Darbesinin kuvvetiyle adamın burun kemiğinin bükülüp parçalandığını hissetti. Kırılan kemik parçaları beynine saplanırken adam bir an sarsıldı ve sonrasında tamamen hareketsiz kaldı. Şişmanadam'la Peregrine kreplerini bitirirken, Brennan televizyonu kapattı ve cesedi bahçenin içine sürükleyip çalılıkların arkasına gizledi. Hiç istemese de yay çantasını da oraya sakladı, ama tamamen silahsız gitmiş olmamak için, fazladan bir yay kirişini çıkarıp gevşek bir halde pantolon kemerinin altında, beline doladı.

Konağa çıkan yolu hızlı adımlarla yürüdü.

Scar'ın bir bahçıvana ihtiyacı vardı. Bahçe iyiden iyiye yabanileşmişti. Çimler tüm yaz boyunca kesilmemiş, çalılıklar çıldırmıştı. Bakım görmeyince, hepsi kendi sınırlarını aşmış ve kalın, budanmamış ağaçların altında oldukça yoğun bir bitki örtüsü oluşturmuştu. Burası bir ön bahçeden ziyade, sekiz-dokuz dönümlük bir ormandı. Bir an Brennan, sessiz ve huzurlu Catskills'e özlem duydu. Sonrasında ön kapıya geldi ve kendisini buraya neyin getirdiğini hatırladı. Zili çaldı.

Kapıyı açan adamda, bir şehir serserisinin küstahlığı ve koltukaltındaki bir omuz askısında, bir Pili yere indirecek kadar büyük görünen bir silah vardı.

“İçeri gir. Scar’ın müşterisi var. Kızla birlikteler.”

Adam onu malikânenin içine götürürken Brennan adamın arkasından kaşlarını çattı. Neler dönüyordu? Fuhuş mu? Garip bir seks fantezisi mi? Onu malikânenin arka tarafına götürmekte olan adamı sorgulamak istiyordu, ama ağzını kapalı tutmanın en iyisi olacağını biliyordu. Aradığı cevabı birazdan öğrenecekti.

Scar, konağının içine, dışına gösterdiğinden biraz daha özen göstermişti sadece. Mermer zemin pisti ve havada Brennan’ın midesini bulandıran bayat kokular vardı. Brennan kokuların neye ait olduğunu tanıyabileceği korkusuyla derin nefes almaktan korkuyordu. Konağın üst katlarına çıkan bir merdiven vardı, ama onlar ilk katta kalıp konağın arkasına doğru yürümeye devam ettiler.

Sola dönen kılavuzu bir metal detektöründen geçip bir kez öttükten sonra arkasındaki Brennan’a baktı. Brennan onu takip etti. Detektör ötmemişti. Haydut başıyla onayladı ve Brennan’ı içinde dört kişinin olduğu iyi aydınlatılmış bir odaya götürdü. Dört kişiden biri, Brennan’ı kapıda karşılayan adamla birebir aynı özelliklere sahip bir serseriydi. Diğeri ise uzun sarı saçlı bir kadındı. Tüm yüzünü kapatan bir maske takıyordu.

Bir diğeri de Mai’ydi. Brennan odaya girdiği sırada kız ona donuk gözlerle bakmış ve onu gördüğünde suratında oluşan tanıma ifadesini hızla bastırmıştı. Brennan onu görmeyeli üç yıl olmuştu. Mai büyüyüp genç ve güzel bir kadına dönüşmüştü; ince yüz hatlarına sahip, ufak tefek, narin bir kadındı; parlak gür saçları ve kapkara gözleri vardı. Görünür bir yarası olmasa da çok bitkin bir hali vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar göze çarpıyordu. Brennan, onun duruşundan kaslarının ne kadar yorgun düştüğünü anlayabiliyordu.

Sonuncusu ise Scar’dı. Uzun, ince bir adamdı; tişört ve siyah kumaş pantolon giyiyordu. Suratı kâbus gibiydi. Dövmelerinin siyah ve kırmızı desenleri, suratını pis pis bakan vahşi bir iblise dönüştürmüştü. Gözleri siyah çukurların içine batmış, dişleri kırmızı bir mağaraya yerleşmişti. Scar ona gülümsediğinde, Brennan adamın dişlerinin törpülenmemiş olduğuna şaşırdı.

“İsmin ne, adamım?” diye sordu Scar şehir içinin ağır argosuyla. “Seni daha önce hiç görmedim.”

Brennan bir an beklemeden “Okçu,” diye yalan söyledi. “Burada neler oluyor?”

Scar tekrar gülümsedi. Gülümseyişi, çehresini hiçbir neşe belirtisi taşımayan garip bir şekle sokmuştu.

“Tam zamanında geldin, adamım. Kızımız sahip olduğu özel gücünü göstermek üzereydi, değil mi?”

Herkes Mai’ye baktı, Mai de başını yorgun bir teslimiyetle sessizce eğdi.

“Gerçekten *yapabiliyor mu?*” diye sordu maskeli kadın. Sesi garip bir şekilde arzuluydu.

Scar kafasıyla onaylamakla yetindi ve Mai’ye eliyle işaret etti. İki haydut ilgisiz yüzlerle olan biteni izliyordu. Scar dik bakışlarını Brennan, Mai ve kadının üzerinde dolaştırıp duruyordu.

Mai kadına yaklaşırken, Scar, Brennan’a dikkatli gözlerle bakarak, “Adama söyle,” dedi, “ona kızla ilgili her şeyi söyleyecektim. Sadece durumu kontrol ediyordum.”

Brennan sabırsızca başıyla onayladı; dışarıdan soğuk ve ilgisiz, içinde ise kararsızdı. Mai onun olduğu tarafa bakmadan kadına doğru yürüdü. Her ne olacaksa, çok kötü bir şey olamaz, diye düşündü Brennan. Mai her şeyi gayet sakin karşılıyor gibi görünüyordu. Böylece beklemeye karar verdi.

“Maskeyi çıkarmalısın,” dedi Mai kadına sessizce. Kadın biraz geri çekilip, kendisini izleyen adamlara baktı, ama söyleneni yaptı. Kadın maskesini çıkarırken Brennan ifadesiz bir şekilde izledi; Scar’ın yüzündeyse küçük, sinsi bir gülümseme belirdi. Kadın belli ki suratından utanıyordu. Brennan daha kötülerini görmüştü, ama bu kadarı da Scar’ın adamlarının pis pis fısıldaşmaları için yeterli olmuştu. Kadının çenesi neredeyse yoktu, sadece alt çenesinin küçük bir parçası vardı. Burnu, dudaksız ağzının üzerindeki yassı burun deliklerinden oluşuyordu. Alnı dardı. Tüm suratı, sürüngen hayvanları andıracak şekilde öne doğru sivriliyordu, derisinin rengârenk kabartılarla kaplı yüzeyi de bu görüntüyü iyiden iyiye şiddetlendiriyordu. Kadın, uzun sarı saçlı bir Gila canavarından farksızdı.

“Eskiden güzeldim,” dedi başını aşağı eğerek.

Scar’ın adamları sesli bir şekilde kıs kıs güldüler, ama Mai kadının sert bir deriyle kaplı olan yanaklarını iki avucunun arasına alıp sessizce, “Tekrar güzel olacaksın,” dedi.

Kadın ona gözlerinde büyük bir acıyla bakarken, Mai’nin suratında bir Meryem Ana tasvirinin dinginliğini andıran sakin bir ifade vardı. Bir anlığına hiçbir şey olmadı. Brennan bakışlarını,

kendisini dikkatli gözlerle izleyen Scar'a çevirdi, sonra tekrar Mai'nin ellerine döndü. Derken, Mai'nin avucunun kadının yanaklarına dokunduğu yerden damla damla kanlar süzülmeye başladı. Kadının yanaklarından fışkırıyor gibiydi ya da Mai'nin avuç içinden ya da her ikisinden. Küçük dereler halinde Mai'nin parmaklarının arasından elinin arka tarafına süzülüyor, oradan da bileklerine doğru ilerliyordu. Mai inler gibi bir ses çıkarırken, Brennan kızın suratının değişimini izledi. Çenesi geriye çekilip kemikleri küçüldü. Alnı daralırken derisi kalınlaşıp, pütürlendi ve üzerinde turuncu, siyah, kızıl şeritler belirmeye başladı. Bu, birkaç dakika sürdü. Brennan olan biteni büzülmüş dudaklarıyla izliyordu. Scar da onun izleyişini… Sinsice gülümserken dövmeli suratı şeytani bir maskeden ibaretti.

Derken iki kertenkele kadın yüz yüze geldi, biri sarışın, diğeri esmerdi. Kadın, fal taşı gibi açılmış gözleriyle Mai'ye bakınca, Mai güven veren bir ifadeyle karşılık verdi. Uzun bir iç çekti ve tekrar değişmeye başladı. Derisi katılığını ve parlak rengini kaybetti. Altındaki kemikleri normal düzenine geri döndü. Muhtemelen geçirdiği dönüşümün acısı yüzünden, dudakları hafifçe seğirdi, ama hiçbir şey söylemedi. Biraz sonra sarışın kadın da değişmeye başladı. Yumuşayan derisinin rengi açıldı. Kemikleri, derisinin altında yumuşak bir bal mumu gibi kımıldadı. Çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinden gözyaşları süzüldü, sevincinden mi acısından mı olduğuna Brennan karar verememişti. Değişim birkaç dakika sürdü. Küçük kan dereciklerinin akıntısı kesilince, Mai ellerini kadının suratından çekti. Kadın haklıydı. Eskiden gerçekten güzel bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı, şimdi tekrar öyleydi. Sessizce ağlayarak Mai'nin elini tuttu ve avucunun içine bir öpücük kondurdu. Mai ona gülümsedi ve yorgun bir halde sallandı. Brennan onu yalnızca iradesinin ayakta tuttuğunu görebiliyordu. Vücudundaki kaslardan her biri bitkinlikle feryat ediyordu.

Kadın hemen yanında durduğu küçük bir masanın üzerindeki el çantasına uzandı ve kalın bir zarf çıkardı. Scar eliyle işaret edince, sırıtan haydutlarından biri zarfı aldı ve pantolonunun arka cebine sokup kadınla birlikte odadan çıktı.

"Pekâlâ, adamım, ne düşünüyorsun?"

"Harika," dedi Brennan, Mai'ye bakmaya devam ederek. "Nedir bu, bir tür genetik manipülasyon mu?"

"Orasını bilmem," dedi Scar. "Sadece kızın civardaki jokerleri iyileştirdiğini duydum, ben de bolca ödeme yapacak jokerler varken

neden o fakir jokerleri düzeltsin ki diye düşündüm. Sonra da onu kaçırdım.”

Brennan bakışlarını Mai’nin üzerinden çekip Scar’la yüz yüze geldi.

“O çok değerli. Kien’e ondan bahsetmiş olman gerekirdi. Onu Kien’e götüreceğim.”

Scar dövmeli dudaklarını alaycı bir şaşkınlıkla buruşturdu.

“Öyle mi? Bakıyorum da çok şey biliyorsun. Peki, o çekik gözlü bizi Kien’in limuzinin arkasında beraber gördüğünde, Kien’e kızı anlattığımı nasıl olur da bilmezsin?” Döndü, Mai’ye baktı ve şeytani bir ifadeyle ekledi: “Sonra da Kien, çekik gözlü kimseye bir şey söylemesin diye onu vurdurmak zorunda kaldı.”

“Babamı mı?” diye sordu Mai.

Scar, iblis gibi sırıtırken başıyla onayladı. Nefessiz kalan Mai durduğu yerde sallandı ve yanındaki Scar’ın adamı onu kolundan sert bir şekilde tutmasaydı düşecekti. Brennan harekete geçti.

Odanın karşı tarafına fırladı, adamın silahım omuz askısından söküp aldı, namlusunu göğsüne bastırdı ve tetiği çekti. Çıkan mermi muazzam bir gürlemeyle adamın ayağını yerden kesip onu duvara doğru fırlattı. Adam yere düşerken duvarda kırmızı bir leke bıraktı, hâlâ açık olan gözlerinde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Brennan hızlıca döndü, ama Scar gitmişti. Görüş alanının sınırında bir hareket gördü ve Scar’ın bileğini kesmesiyle keskin bir acı hissetti. Silah elinden düşmüştü. Scar, Brennan’ın uzanan kolunun altından eğilip bir tekmeyle silahı odanın öbür ucuna gönderdi ve bir anda bütünüyle gözden kayboldu.

Derken Brennan’la silah arasında tekrar belirdi, çıldırmış gibi gülümsüyordu.

“Scar’ın karşısına çıkmak için bir silaha mı ihtiyacın var? Sen delirmiş bir normal olmalısın,” dedi. “Mezar taşında ne yazsın istiyorsun?” Kumaş pantolonunun cebine uzandı ve tecrübeli bir bilek hareketiyle on beş santim uzunluğunda bir ustura açtı.

Tekrar gözden kaybolmasıyla Brennan’ın aniden yan tarafında keskin bir acı hissetmesi bir oldu. Bu sırada Mai’nin çığlığını duydu, öne doğru atıldı, yerde yuvarlandı ve ayağa kalktı. Scar’ın kaburgalarında açtığı uzun ama derin olmayan kesikten kan sızıyordu. Daha ayağa yeni kalkmıştı ki Scar tekrar ortaya çıkıp bu sefer yanağını yardı ve tekrar ortadan kayboldu. Tıpkı Chrysalis’in söylediği gibiydi. Çok hızlı ışınlanabiliyordu. Ve yaptığından zevk

alıyordu.

“Adamım, seni yavaşça doğrayacağım,” dedi, gözlerindeki öldürme arzusuyla tekrar belirerek. “Bana işini bitirmem için yalvarana dek seni keseceğim.” Bileğini sallayarak usturasının ağzındaki Brennan’ın kanını etrafa sıçrattı. Odanın içi aydınlıktı, aydınlık ve kapalı. Brennan sıkışmış, kuşatılmış durumdaydı ve hiçbir şansının olmadığını biliyordu. Silaha uzanmaya çalışırsa, Scar gülerek onu lime lime ederdi. Derin bir nefes alıp telaşlı zihnini sakinleştirdi ve Ishida’nın ona öğrettiği gibi, dingin bir sükûnet haline bürününce ne yapılması gerektiğini anlayıverdi. Dönüp koşmaya başladı ve Scar bu sırada sırtını yarmasına rağmen kendisini odanın arka tarafındaki Fransız pencerelerinden dışarı fırlattı. Işıkların içinden karanlık bahçe avlusuna düşmüştü.

Scar gerçek bir mutlulukla gülümsedi ve arkasından avluya çıktı. Ahenksiz bir şekilde ıslık çalarken Brennan’ın bahçeye koşuşunu, sendeleye sendeleye yoğun ağaçların arasına girişini izledi.

“Hey, normal!” diye bağırdı. “Adamım, neredesin? Bak sana ne diyeceğim. Sen bana güzel bir av eğlencesi sağla, ben de seni birkaç kez kesip işini hızlıca bitireyim. Eğer beni hayal kırıklığına uğratacak olursan, yumurtalıklarım keserim. Şu çekik gözlü kız bile sana yenisi çıkartamaz.”

Scar kendi şakasına güldükten sonra Brennan’ın arkasından karanlığa adım attı. Biraz sonra durdu ve etrafa kulak kabarttı. Ağaçların arasında esen rüzgârın sesiyle uzak caddelerde ilerleyen arabaların sesi haricinde hiçbir şey duymadı. Avı gitmiş, gecenin içinde kaybolmuştu. Scar kaşlarını çattı. Bu işte bir gariplik vardı. Daha derinlere, ağaçların arasına doğru yürüdü.

Aniden, Brennan gölgelerin içinden fırlayan sessiz bir hayalet gibi saklandığı yerden çıktı; yayının kirişini yumruklarının etrafına dolamıştı. Arkadan, ipi Scar’ın boğazına doladı, aniden çekti ve büktü. Göçen et ve kıkırdakların sesi duyulurken Scar gözden kayboldu. Birkaç metre ötede tekrar ortaya çıktığında, ezilmiş nefes borusunu tutuyordu. Nefes almaya çalışsa da zorlanan ciğerlerine hiçbir şey ulaşmadı. Brennan’a bir şey söylemek, küfretmek ya da yalvarmak için ağzını açtı, ama hiçbir şey söyleyemedi. Tekrar kayboldu, ancak bir an sonra aynı yerde tekrar ortaya çıktı, dövmeli suratı acı ve korkudan berbat olmuş durumdaydı, konsantrasyonu paramparça olmuş, kontrolünü kaybetmişti. Brennan onun ağaçlar arasında çılgınca çırpınışını, suratındaki umutsuzluğu, delice, anlamsızca oradan oraya ışınlanmasını izledi. Son kez ortaya

çıktığında kan kusuyordu; bir ağaca doğru yalpalayarak ilerledi, usturasını düşürdü ve sırtüstü yere yığıldı. Brennan temkinli adımlarla yaklaştı, ancak Scar ölmüştü. Cesedin üzerine eğilen Brennan, Minh'in restoranında garsonun ona verdiği keçeli kalemi çıkardı ve Scar'ın sağ elinin arkasına bir maça ası çizdi. Sonra da Kien'in bu işareti gözden kaçırmaması için, cansız eli Scar'ın dövmeli suratına yerleştirdi.

Bir orman hayvanının hayaleti gibi ağaçların arasından sessizce geri döndü. Mai avluda onu bekliyordu. Ağaçların arasından çıkan kişinin S değil de o olduğunu gördüğüne şaşırmamıştı bile. Brennan'ı ve neler yapabileceğini biliyordu.

"Yüzbaşı Brennan, babam gerçekten öldü mü?"

Brennan başıyla onayladı, herhangi bir şey söylemeye gücü yoktu. Mai ise küçülüyor, iyice kırılganlaşıyor, daha da yorgun düşüyormuş gibi göründü. Gözlerini kapadı ve gözkapaklarının altında sessiz gözyaşları birikti.

"Hadi eve gidelim."

Brennan onu akşam karanlığının kucağına doğru götürürken önden yürümeye başladı.

IV.

Mai yaralarını bandajladıktan sonra, Brennan ilk fırsatta uğrayacağına söz vererek kızın yanından ayrıldı. Onun babası için hissettiği üzüntüyü kendi de hissediyordu.

Bir başka yoldaş, bir başka arkadaş daha gitmişti.

Kien etkisiz hale getirilmeliydi. Ve bu iş ona kalmıştı, ellerinin gücünden ve aklının marifetinden başka hiçbir şeyi olmayan yalnız bir adama. Epey bir zaman alacaktı. İşleri idare edeceği bir üsse ve ekipmana ihtiyacı vardı. Özel yaylar, özel oklar. Paraya ihtiyacı vardı.

Jokerkent akşamının gölgelerine geri çekilerek, belirli bir insan tipinin yanından geçmesini beklemeye koyuldu: terli bir çaresizlikle buruşturulmuş yeşil banknotlar karşılığında beyaz toz paketleri takas eden bir sokak tüccarı.

Derin bir nefes aldı. Gece, yedi milyon insanın ve onların sayısız korkularının, umutlarının ve umutsuzluklarının kokusunu taşıyordu. Artık o da onlardan biriydi. Dağları bırakıp insanlığın arasına geri dönmüştü ve bu dönüşün beraberinde hayal kırıklığı, keder ve yitik umutlar getireceğini de biliyordu. Belki huzur da getirir, dedi

içinden bir ses, o görünmez etin sıcak dokunuşunu ve görünür bir kalbin artan bir tutkuyla gitgide daha hızlı atmasını hayretle düşünürken.

Bu sırada ani bir ses, yumuşak bir sürtünüşle ilerleyen bir ayak sesi dikkatini çekti. Yanından bir adam geçti. Fakir bir mahalle için oldukça iyi giyinmişti ve kaygısız bir kibirle yürüyordu. Beklediği kişi buydu.

Brennan sessizce gölgelerin arasında ilerleyerek adamın peşine düştü. Avcı şehre gelmişti.

[42] Roşi: Zen ustası - ed.n.

SON:
ÜÇÜNCÜ KUŞAK

Lewis Shiner

Jetçocuk roket parlaklığındaki uçağıyla gökyüzünde pike yaparken, arkaya kıvrımlı kanatlarından kükreyen hız çizgileri ayrıldı. Yirmi milimetrelik top mermileri gürleyerek düzensiz bir kaligrafi bırakırken, vurulan tiranozor sendeledi.

"Arnie? Arnie, kapat şu ışığı!"

"Tamam, anne," dedi Arnie. Elli dört sayfalık özel *Jetçocuk Dinozor Adası*'nda dergisini plastik poşetine geri koydu. Okuma ışığını kapattı ve çizgi romanı, odasının tanıdık karanlığının karşı tarafına taşıyıp dolabının içine yerleştirdi.

Tavukları marketlere yollamak için kullandıkları karton kutulardan birinin içinde *Jetçocuk* çizgi romanının tüm sayıları vardı. Üzerindeki rafta, Yüce ve Kudretli Kaplumbağanın, Howler'ın ve Jumpin' Jack Flash'in gazete kupürleriyle dolu olan defterler üst üste yığılıydı. Onların yanında ise dinozor kitapları duruyordu; sadece acemi çizimlerle dolu olan çocuklara yönelik kitaplar değil, paleontoloji, botanik ve zoolojiyle ilgili ciddi ders kitapları da vardı.

Başka bir çizgi roman kutusunun arkasına ise *Playboy* dergisinin Peregrine'li sayısı gizlenmişti. Son zamanlarda, o resimlere bakmak Arnie'yi bir garip hissettiriyordu; aynı zamanda hem endişeli hem heyecanlı hem de suçlu…

Ailesi onun tüm takıntılarından haberdardı, en azından *Playboy* haricindeki tüm takıntılarından… Onların canını bir tek vahşi kart konusu sıkıyordu. Arnie'nin büyükbabası virüsün dünyaya yayıldığı gün sokaktaydı, Jetçocuk'un infilak edip tarihe karışmasını kendi gözleriyle görmüştü. Bir yıl sonra da, düşük seviyede bir telekinezi gücüyle Arnie'nin annesi doğmuştu. Gücü, muşamba masa örtüsü üzerindeki madeni parayı birkaç santim hareket ettirmeye anca yetiyordu. Arnie bazen annesinin normal doğmuş olmasını diliyordu. Hiçbir işe yaramayan bir güce sahip olmaktansa normal olmak daha iyiydi.

Büyükbabasına o günü tekrar tekrar anlattırmıştı. “Ölmek istemişti,” derdi yaşlı adam. “Jetçocuk geleceği görmüştü ve o, o geleceğin içinde değildi. Artık ona göre bir yer yoktu.”

“Lütfen, dedesi,” derdi Arnie’nin annesi. “Arnie’nin karşısında böyle konuşma.”

“Ne gördüğümü biliyorum,” derdi yaşlı adam, sonra da kafasını sallardı. “Ben oradaydım.”

Arnie sessizce yatağına geri dönüp yüzüstü uzandığında, kasıklarındaki baskının farkındalığından memnundu. Dinozor Adası’nı düşündü. O adanın gerçek olduğuna dair aklında hiçbir soru işareti yoktu. Aslar gerçekti. Uzaylılar gerçekti - yeryüzüne vahşi kartı onlar getirmişti.

Yan dönüp dizlerini karnına doğru çekti. Nasıl bir şeydi acaba? Sekiz yaşındayken ailesiyle birlikte arabayla Utah’a doğru giderken, onları Vernal’da durdurmuştu. Tarih Öncesi Doğa Müzesi’ne gitmişler ve Arnie bire bir boyutlardaki dinozor modelleriyle baş başa kalmak için önden koşmuştu. Dinozor Adası öyle bir yer olmalı, diye düşündü: arka planda çalılarla kaplı engebeli tepeler; karnının altından yürüyebileceği büyüklükte olan diplodocus; devasa, pullu bir devekuşuna benzeyen struthiomimus ve iniş yapmak üzereymiş gibi eğilmiş olan pteranodon.

Gözlerini kapattı: Şimdi onların hareket ettiğini görebiliyordu, sadece televizyonda görebileceğiniz dandik dinozorlar değil, özel olanlar: “korkunç pençe” dedikleri minik, vahşi deinonychus, Ya da vücudu yumrularla kaplı olan çirkin ankylosaur, hani şu kuyruğundaki tokmakla çelik bir levhayı bile bükebilecek olan on metre boyundaki boynuzlu kurbağa.

Ve beyninin derinliklerinde, beyninin içinde yüzdüğü yoğun, mayalı endokrin çorbasının alevlendirdiği vahşi kart virüsü bir hücrenin üzerinde süzüldü, duraksadı ve sonra uzaydan getirdiği mesajını pompalayıp öldü. Ve bu şekilde, durmaksızın yoluna devam ederek, korku ve sevincin, sakatlık ve mucizevi değişimlerin çifte sarmalını izleyerek yıllar boyunca kıvrıla kıvrıla aşağı indi…

♣ ♦ ♠ ♥

EK

VAHŞİ KART VİRÜSÜ BİLİMİ:

Literatürden Pasajlar

… hayal edilemeyecek kadar korkunç, birçok açıdan Belsen'de gördüklerimizden çok daha kötü. Bu bilinmeyen patojenden etkilenen on kişiden dokuzu korkunç bir şekilde öldü. Hiçbir tedavi fayda etmedi. Hayatta kalanlar da pek şanslı sayılmaz. *Onlardan* onda dokuzu da, henüz anlamaya bile başlayamadığım bir süreçle *başka bir şeye* -bazen insanla uzaktan yakından alakası olmayan bir şeye- dönüştü. İnsanların suratlarının galvanizli plastikle kaplandığını, çocukların boyunlarından ekstra kafalar çıktığını gördüm… Daha fazla devam edemeyeceğim. Ve en kötüsü de, hâlâ hayatta olmaları. Hâlâ hayattalar, Mac!

En garibi de, hayatta kalanların yüzde onu, yani hastalığa yakalananların yüzde biri… Bunlar çoğunlukla hiçbir değişim belirtisi göstermiyorlar. Ama onlar da -ancak güç' olarak adlandırabileceğim- birtakım yetenekler kazanıyorlar. Normal bir insanın yapamayacağı şeyler yapıyorlar. Bir adamın V-2 roketi gibi gökyüzüne yükseldiğini, sonra da bir dönüş yapıp yere, hafifçe ayaklarının üzerine indiğini gördüm. Gözü dönmüş bir hastanın ağır çelik bir sedyeyi, peçete gibi ikiye ayırdığını gördüm. On dakikadan

daha kısa bir süre önce, bir kadın, bir zamanlar depo olan, birkaç dakikalığına soluklanmak için kendimi içine kapattığım küçük ofisin duvarının içinden geçti. Posteri duvara asılacak türden çok güzel, çıplak bir kadın… vücudunun içinden geliyormuş gibi görünen pembe bir ışıkla parıldıyordu.

Kafayı sıyırmadım, Mac. Morfin krizine falan da girmedim. Henüz değil. Geceleri bir-iki saat uyuyabildiğimde kendimi şanslı sayıyor olmama rağmen hem de… gerçi uyuduğum zaman rüyalarım kâbusa dönüşüyor, bu yüzden yattığım yataktan çıkıp burada yaşananların gerçeği ile yüzleştiğim için neredeyse memnunum. Bu olaylar gerçekten yaşanıyor, Mac, hepsi gerçek. Eğer yetkililer olayı örtbas etmeyi başaramazsa, bir gün kendin de okuyabilirsin. Zaten olayı örtbas edebileceklerini de sanmıyorum - sonuçta, Tanrı aşkına, burası *Manhattan* ve on binlerce kurban var.

Tanrı'ya şükür ki bulaşıcı değil. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Görebildiğimiz kadarıyla, toza ya da her neyse ona direkt olarak maruz kalanların içinde gelişiyor. Ve hepsinde de değil, yoksa bir milyon insan daha olurdu. Şu anki haliyle, karantina imkânsız, yeterli bir hijyen sağlamak bile imkânsız. Bizim koğuşlarda grip salgını oldu, her an tifüse dönüşebilir, bekliyoruz…

Tüm bunların arkasında uzaylıların olduğunu söylüyorlar. Yaşadıklarımıza bakılırsa, kulağa o kadar da saçma gelmiyor. Hatta bir uzaylının yakalandığına dair konuşmalar bile duydum. Umarım doğrudur. O zaman, o şerefsizi Nürnberg'deki Nazilerin davalarının arasına sıkıştırabilir ve onu bir hayvan gibi sallandırabilirler…

- Amerika Birleşik Devletleri Ordusu Tabip Sınıfı'ndan Yüzbaşı Kevin McCarthy'nin şahsi mektubu,
21 Eylül, 1946

Olayla ilgili raporlar, zenovirüs Takis-A'yı taşıyan aracın yerden 30.000 fit yükseklikte, jet akımı olarak adlandırılan katmanda patladığını açıkça ortaya koyuyor. Virüs uyku durumundayken, basın organlarının sıkça ve yanlış olarak "spor" dediği dayanıklı bir protein örtüsüyle kaplı durumda oluyor; deneylerin gösterdiği üzere bu protein örtüsü de, virüsün, okyanusun yüzlerce metre altından stratosferin en yüksek tabakalarına kadar doğal şartlar altında hayatta kalarak aşırı hava sıcaklıklarına ve basınca büyük bir direnç göstermesini sağlıyor. Virüs parçacıkları, jet akımıyla Atlantik üzerinden doğuya taşındıktan sonra, düzensiz yağmurlar ile yıkandı veya doğal yollarla çökeldi; kesin mekanizmanın nasıl olduğu hâlâ tam olarak bilinmiyor. Ancak Atlantik Okyanusunun ortasında

yaşanan *Kraliçe Mary* gemisi trajedisinin (17 Eylül 1946) yanı sıra, sonradan İngiltere ve Kıta Avrupası'nda ortaya çıkan virüsle ilgili sorunlar da bu durumun bir sonucu. (Not: S.S. C.B'deki geniş çaplı virüs enfeksiyonunun söylentileri hâlâ sürüyor, ancak Premier Kruşçev'in rejimi, ondan öncekiler gibi, bu konudaki mutlak sessizliğini koruyor.)

Rüzgâr ve okyanus akıntıları, virüsün Birleşik Devletler'in doğusundaki geniş bir alana kısa vadede yayılmasını sağladı (harita 1). Virüsün sonraki istilaları ise çok daha endişe verici oldu; bulaşıcı görünmüyor olmasına rağmen, virüs hem zaman içerisinde hem de farklı coğrafi mesafeler üzerinde geniş bir dağılım gösterdi. Sadece 1946'da, Birleşik Devletlerin dört bir yanında ve Güney Kanada'da yirminin üzerinde geniş çaplı virüs enfeksiyonu ve yüz kadar münferit enfeksiyon vakası rapor edildi (harita 2).

Dünya üzerinde patlak veren geniş çaplı virüs enfeksiyonlarının birçoğunun yaşandığı yerler, muhtemel bir örüntüye dair bazı ipuçları sağlıyor. En meşhur salgınların konumlarını belirtmek gerekirse, tümü büyük deniz limanları olan Rio de Janerio (1947), Mombasa (1948), Port Said (1948), Hong Kong (1949) ve Auckland'dan (1950) söz edebiliriz. Asıl sorun, münferit vakalarda, örneğin Peru Andları ve Nepal'in ücra yaylaları gibi denizden uzak olan yerlerde virüsün ortaya çıkışının nasıl açıklanacağıydı.

Araştırmalarımızın ortaya çıkardığına göre, cevap, kesinlikle sözünü ettiğimiz protein katmanının dayanıklılığında yatıyor. Virüs, insanlar, mekanik araçlar, hayvanlar ya da doğal yollarla taşınabiliyor ve ateş ya da korozif kimyasallar gibi yıkıcı etkenlere maruz kalmadığı sürece süresiz olarak hayatta kalabiliyor. Kuzey Amerika'da ortaya çıkan geniş çaplı enfeksiyon olaylarının büyük bölümü ile deniz limanlarında gözlemlenen nispeten geniş çaplı enfeksiyon vakalarına, Manhattan'ın virüsten etkilenmiş bölgelerindeki limanlarda ve ambarlarda gönderilmeyi bekleyen malların taşıdığı virüs etkenlerinin yol açtığı ikna edici bir şekilde kanıtlandı (McCarthy, *Sağlık Bakanlığına sunulan rapor)*. Yaşanan diğer vakalar ise, virüs parçacıklarının, yolculuk halindeki gemilerin ve benzeri araçların üzerine yağışıyla açıklandı. Bireyler, hatta kuşlar ve hayvanlar bile (ki bunlar virüsten hiçbir şekilde etkilenmiyorlar), farkında olmadan parçacıkları üzerinde taşıyabilir. Örneğin, yukarıda zikrettiğimiz Nepal'da yaşanan enfeksiyon olayının izleri, 10-13 Ağustos ta Hindistan'ın Kalküta şehrinde yaşanan dehşet verici toplumsal şiddet olaylarını bastırmak için,

mensubu olduğu *Kral'ın Gurkha Tüfekleri* birliğiyle olaylara müdahale eden, Gurung kabilesi üyesi bir onbaşıya kadar sürülebildi. Hindu ve Müslümanların virüs salgını için birbirlerini suçlamasından ötürü çıkan bu olaylar sonucunda hesaplamalara göre yirmi beş bin insan hayatını kaybetti; Gurkha onbaşısı ise asla virüsle ilgili bir enfeksiyon geliştirmedi.

… bina çatılarında, ırmaklarda ve kanalizasyon tortularında daha ne kadar uyku halinde virüsün bulunduğu, havadaki jet akımında daha ne kadar virüsün uçuştuğu kesin olarak bilinmiyor. Toplum sağlığına ne kadar ciddi bir tehdit oluşturduğu da yine aynı şekilde kestirilemiyor. Bu bağlamda, virüsün, nüfusun büyük çoğunluğunu etkileyemeyişi akıllardan çıkarılmamalı…

-Goldberg ve Hoyne "Vahşi Kart Virüsü: Devamlılığı ve Dağılımı," *Modern Biyokimyanın Problemleri*, ed. Schinner, Paek ve Ozawa

Vahşi kart virüsünün yerleştiği organizmanın genetik programlanışını değiştirme yeteneği, herpes virüsüyle benzerlikler taşımaktadır. Ancak çok daha kapsamlıdır; vücudun belirli bir yerine yerleşen -örneğin, dudaklar ya da cinsel organlar- ve ancak o bölgeleri etkileyen herpes familyasından virüslerin aksine, yerleştiği vücudun tüm DNA'sını değiştirir.

Zenovirüs Takis-A'nın, nüfusun en başta tahmin edilenden çok daha geniş bir yüzdesini etkilediğini biliyoruz - muhtemelen yüzde birinin yarısı kadar. Birçok vakada, virüs kendi kodunu, taşıyıcının DNA'sına eklemekle yetiniyor; bu da virüsün uyku halinde olması, yani nesnel bir varlığının bulunmaması, sadece bilgi formu olarak varlığım sürdürmesi anlamına geliyor - herpes familyasından virüslerle paylaştığı bir diğer özellik de bu. Virüs süresiz olarak, pasif halde ve tespit edilmeden kalabildiği gibi, taşıyıcının yaşadığı bir travma ya da stres sonucunda açığa çıkıp yıkıcı sonuçlara yol açabiliyor. Taşıyıcının genetik kodunu "yeniden programladığı" için de (ister aktif ister pasif formda olsun) tıpkı mavi gözler ya da kıvırcık saçlar gibi kalıtsal özellikler gösteriyor.

Görünüşe göre, virüsün çoğunlukla ölümcül etkiler göstereceğini tahmin eden Takisli bilim adamları, virüsü aslında kendini çekinik bir "vahşi kart geni" olarak devam ettirecek şekilde tasarlamışlar. Böyle tasarlamışlar, çünkü doğacak çocukların yüzde doksanında ölümcül mutasyonlar üreten ve yüzde dokuzunu da üreme yeteneği olmayacak kişiler haline getiren baskın bir gen, sadece birkaç nesil hayatta kalabilirdi; DNA'ları zenovirüs ile değişime uğramış olanların -hesaplamalara göre- yüzde otuzu virüsün uyku halindeki

formunu taşısa bile durum bundan ibaret…

Bu yüzden, vahşi kart, çekinik özellikler bakımından kalıtımın geleneksel kurallarını takip ediyor. Sadece iki ebeveynin de virüs kodunu taşıdığı vakalarda, virüsten etkilenmiş çocukların doğma ihtimali bulunuyor; bu durumda bile ihtimal sadece dörtte bir olarak gerçekleşirken, virüsü dışa vurma şansı olmayan bir taşıyıcı doğurma ihtimali yüzde elli olarak görülüyor ve diğer dörtte bir ihtimalde de, doğacak çocuk, söz konusu virüs kodunu hiç taşımıyor…

-Marcus A. Meadows, *Genetik*, Ocak 1974, s. 231-244

1940'ların sonlarıyla 1950'lerin başlarındaki komünist paranoyasına ve Amerikan Karşıtı Faaliyetleri İzleme Komitesi'nin "bulgularına" rağmen, aslar, Demir Perde'nin arkasında da rahat yüzü göremedi, hatta orada ABD'de olduğundan çok daha kötü zamanlar yaşadılar. Stalinist bilim anlayışının yaratıcısı olan Trofim D. Lisenko'nun ortaya koyduğu parti siyasetine göre, sözde uzaylı "vahşi kart" virüsü, şeytani bir burjuva kapitalistemperyalist deneyin paravanıydı. Kore'de ele geçirilen Amerikalılara, 1951de Kuzey ve Güney Kore'yi kasıp kavuran virüs salgının, biyolojik bir savaşın sonucu olduğuna dair itirafnameler imzalatıldı. Bu sırada, Sovyet topraklarında insanüstü yetenekler gösteren herkes ortadan kayboldu; bazıları zorunlu çalışma kamplarına, bazıları laboratuarlara, bazıları da sığ mezarlara gönderildi.

Stalin'in 1953'teki ölümüyle küçük bir rahatlama dönemi yaşandı. Kruşçev asların varlığını tanıdı ve böylece SSCB'deki aslar ABD'de sahip oldukları statünün "tadını çıkarmaya" başladı - yani orduda veya GPU'da (sonradan KGB) hizmet verme ya da Gulag Takımadaları'nda ortadan kaybolma ayrıcalığına sahip oldular. 1960'ların geride kalmasıyla, aslara yönelik kısıtlamalar -ABD'deki kadar olmasa da- bir miktar yumuşadı ve böylece hükümet-destekli süper kahramanlara, kozmonotlar ya da olimpiyat yıldızları gibi medya kişilikleri olma izni verildi.

Peki güpegündüz ortada olan bir gerçeği ilk başta reddetmelerinin sebebi neydi? Brejnev/Kosigin rejimi 1971'de Lisenko'nun aslında bir joker olduğunu, virüsün Lisenko'nun görünmeyen bir bölgesinde korkunç bir bozukluk olarak ortaya çıktığını ve asların varlığının bu eski çiftçi için kişisel bir hakaret olduğunu itiraf ettiler. Stalin'in neden as karşıtı bir kampanyaya onay verdiğine gelince, diktatörün özellikle son yıllarındaki aşırı

boyutlardaki paranoyası genellikle yeterli bir açıklama olarak görülür. Bununla birlikte, 1960'ların sonlarıyla 1970'lerin başlarında ülkeden kaçan yüksek mevkideki birçok yönetici, Yoldaş Nikita'nın bazen yakın arkadaşları ile gece geç saatlerde içki içip kafayı bulduğunda, eski diktatörü Lubyanka Hapishanesi'nin bodrumunda kendi elleriyle gebertip *kalbine bir kazık sapladığını* övünerek söylediğini belirtmiştir.

-J.Neil Wilson, "S.S.C.B.'de" *Reason*, Mart 1977

Zenovuüs Takis-A ya da halk arasındaki tabiriyle vahşi kart virüsü, Takis'in Psi Lordları arasında önde gelen bir aile olan Ilkazam tarafından geliştirilmiş deneysel, organik bir alettir. İçine yazılan DNA programı, taşıyıcı organizmanın genetik kodunu okur ve taşıyıcının doğuştan gelen eğilimleriyle karakter özelliklerini geliştirmek üzere düzenler. Bu tür bir optimizasyon, Takislilerin kişisel (ve dolayısıyla ailevi) *virtu*'larını geliştirme içgüdülerini daha önce hiç olmadığı kadar tatmin eder, lakisliler zaten oldukça güçlü zihinsel yeteneklere sahiptir; Ilkazam vahşi kart aracılığıyla, mensuplarına çeşitli vahşi kart yetenekleri kazandırmak, bu sayede gelecek yıllardaki üstünlüklerini garantilemek istemişti.

Ilkazam araştırmacılarının karşılaştığı en büyük zorluk, *istenen* karakteristik özellikleri belirleyip geliştirecek olan bir program üretmekti; sonuçta kimse daha iyi bir hemofili olmak istemez. Fakat rakisliler arasındaki biyokimyasal özgünlük, biyokimyasal açısından Dünya üzerindeki en büyük çeşitliliğe sahip olan insan türünden daha da belirgindi. Faydalı karakteristik özellikleri ayırt edip onları geliştirebilecek ve virüsün DNA'sının içine eklenebilecek bir yazılım -"zeki" bir program- ortaya çıkarabilmek için çok geniş çaplı bir deney yapmak gerekiyordu. Takis toplumunun doğası gereği, en esaslı deneyler için bile her zaman birçok denek mevcuttu; zira Takisliler deneklerin gönüllü olması konusunda ısrar etmekte bir sıkıntı yaşamıyordu. Ancak, bunun gibi karmaşık bir aleti tamamen geliştirmek için gerekli olan deneysel veritabanında kullanılmak üzere yeterli miktarda suçlu ve yenilmiş politik düşman Takis'te bile yeteri kadar bulunmuyordu. Neyse ki, Takislilerin bakış açısından, şaşırtıcı derecede benzer bir genetik yapıya sahip olan bir canlı havuzu kendini sundu: Dünya.

… Vahşi kart virüsüyle yapılan geliştirmelerin büyük bölümü ya hayatta kalmaya elverişli değildir ya da hayatta kalma özellikleri ölümcül boyutlara ulaşmıştır; öyle ki adrenalin temelli savaş-ya-da-kaç sistemi o kadar yukarıya ayarlanır ki, en küçük bir stres,

kurbanı aşırı yüklenmeye zorlayıp, tek bir patlamayla ölümcül bir tükenişe sürükler. Hayatta kalan on kişiden dokuzunda, arzu edilmeyen karakteristik özellikler gelişmiş ya da arzu edilen özellikler arzu edilmeyen şekillerde güçlenmiştir. "Jokerler" farklı farklı biçimler halinde ortaya çıkar: Korkunç, sancılı, acınası ya da sadece uygunsuz. Bir kurban, örneğin iyi tanınan Jokerkent sakini Snotman gibi, biçimsiz bir mukus yığınına ya da bar sahibi Kertenkele Ernie gibi kısmi bir hayvana dönüşebilir. Başka şartlarda kendisini bir as yapacak olan güçler kazanabilir; buna Floater'ın sınırlı ancak kontrol edilemeyen levitasyon yeteneği örnek verilebilir. Ortaya çıkan belirtiler, Jokerkent'in dekadan saray şairi Joker's Wilde'ın sağ elini oluşturan dokunaçlar topluluğu gibi, oldukça küçük çaplı olabilir.

Bazı durumlarda, sınıflandırmalar arasındaki farklar net değildir. Daha önce bahsedilen Ernie'nin durumu bu şekildedir: insandan biraz daha güçlü olan yapısı ve pullu derisinin sunduğu koruma, onu gerçek bir as yapmak için yeterli değildi. Bir diğeri ise, korkunç bir örnek olan 1970'lerin sonlarındaki trajik Yanan Kadın vakasıdır. Virüs genç kadının söndürülemeyen bir ateşle yanmasına neden olmuş ve vücudu, eti yanarken bile kendi kendini yenilemeye devam etmişti. Kurban yoldan geçenlere onu öldürmesi için yalvarmış ve sonunda Jokerkent'teki Blythe van Renssaeler kliniğinde, görünüşe göre ötenazi aracılığıyla ölmüştür - Dr. Tachyon'a açılan dava reddedilmiştir. Kadının çektiği kartın joker mi yoksa siyah kız mı olduğu belirlenememektedir.

Taşıyıcının bireysel DNA kodu ile etkileşime geçmek üzere tasarlandığı için, hiçbir vahşi kart etkisi, aynı değildir. Dahası, davranışı kişiden kişiye değişmektedir…

… Virüs ile temas edenlerin yüzde onluk bir kısmının hayatta kalmış olması, Takislilerin genetik yazılım ve donanım sanatçılarının ne kadar yetenekli olduğunun bir kanıtıdır. Yürütülen ilk geniş çaplı deney olarak, tasarlandığından farklı bir denek nüfusu içinde, virüsün yeryüzünde serbest bırakılması, eğer sonuçlarım öğrenecek olsalar yaratıcılarını son derece memnun edecek muazzam bir başarıya sahip olmuştur.

Öte yandan, Dünya'nın bu konuda farklı bir bakış açısı vardır.

-Sara Morgenstern, "Jokerkent İçin Blues: Vahşi Kart'ın kırk yılı," *Rolling Stone*, 16 Eylül 1986

♣ ♦ ♠ ♥

İnsanüstü Yetenekler Üzerine Yapılan Amerika Metabiyoloji Derneği Konferansı Tutanaklarından

(Clarion Oteli, Albuquerque, New Mexico, 14-17 Mart 1987)

Konuşma 16Mart 1987'de, Harvard Üniversitesi Metabiyofizik Bölümünden Dr. Sharon Pao K'ang-sh'i tarafından yapılmıştır.

Derneğin saygıdeğer üyeleri, sizlere teşekkür ederim. Doğrudan konuya gireceğim. Harvard'daki ekibimizin yaptığı araştırma, Takis'ten gelen vahşi kart virüsüyle ortaya çıkan metainsan yeteneklerinin, amiyane tabirle "süper güçlerin", tamamen zihinsel kökenli olduğunu ve çok nadir vakalar dışında her zaman zihin aracılığı ile uygulandığını ortaya koymuştur.

(Oturum, Başkan Ozarva tarafından sükûnete davet edildi.)

Az önceki açıklamamamın, benden önceki kimi bilim adamları tarafından yapılan ve henüz yolun çok başındaki metabiyofizik biliminin birçok ciddi bilim adamınca numeroloji ve astroloji kalibresinde bir sahtebilim olarak görülmesine yol açan açıklamaların retorik bir aşımı olarak algılanabileceğini biliyorum. Yine de dürüstlük ve deneysel kanıtların baskısı, beni söylediğim şeyi yinelemek zorunda bırakıyor: İnsanüstü yetenekler, zihinsel güçlerin özelleşmiş formlarıdır.

Artık, vahşi kartın kurbanlarına ne yaptığına dair daha iyi bir fikrimiz var. Şahit olduğumuz as vakalarında, virüsün ilk olarak doğuştan gelen zihni yeteneği güçlendirdiği, bunun da gen kodunun yeniden yazımının tüm işleyişine yön verdiği görülüyor. Bu durum, bilinen asların kişilikleri ve eğilimleri ile insanüstü yeteneklerinin yüksek derecedeki benzerliklerini açıklıyor - mesela, neden Kara Kartal gibi iyi bir pilot uçmayı da içeren güçler kazandı, neden takıntılı "gecenin intikamcısı" Kara Gölge'nin karanlık üzerinde bu kadar kontrolü var, neden münzevi Aquarius yarı-insan yarı-yunus bir görünüm sunup kendisini fiilen bir tür süper yunusa dönüştürebiliyor? Görünüşe göre, vahşi kart virüsü beraberinde getirdiği değişimleri mikro ölçekli bir telekineziyle hayata geçiriyor,

böylece kişinin geçireceği dönüşümün doğasını bilinçli olmaksızın seçmesine ya da en azından etkilemesine olanak sağlıyor.

İnsanların bir manada joker ya da siyah kız çekmeyi "seçmiş" olabileceği imasının zalimliğini anlıyorum. Ne var ki o yöndeki spekülasyonlar, şu anki araştırmalarımızın kapsamının dışında yer alıyor.

Vahşi kart sonrası dönemin büyük bulmacalarından biri de, uzaydan gelen bu virüsün, onu üreten teknoloji ne kadar gelişmiş olursa olsun, bazı bireylere nasıl kütle ve enerjinin korunumu, kare-küp kanunu, ışık hızının dokunulmazlığı gibi köklü doğa yasalarını çiğneme yeteneği verebildiğiydi. Virüsün yayıldığı dönemde, bilim, zihinsel güçlerin varlığına bile kati bir şekilde karşıydı - bu tür bir fenomene dair ikna edici deneysel bir doğrulama olmadığı için, karşı olmakta haklıydı da. Fakat artık mekaniğin ve mühendisliğin prensiplerini alenen göz ardı ederek, ateş ve yıldırım atabilen, kendilerini hayvanlara dönüştürebilen, uçabilen ya da bunları yapabilmelerine olanak sağlayan mekanik aletler icat edebilen insanları kabul etmek zorundayız.

Tabii ki, 1946'da bile kuantum fiziğinin teorik sınırları içinde birtakım ipuçları bulunabiliyordu. Hatta nükleer silahları ve gelişme sürecinde olan füzyon aletlerini içeren o zamanın modern teknolojisi çoğunlukla kuantum mekaniği üzerine kuruluydu, çalışmaların çoğu "çalıştığını biliyoruz, ama *nasıl* olduğu bilmiyoruz," temelinde yapılıyordu. Vahşi kart gerçeğinin de etkisiyle, zihinsel güçler hemen kuantum mekaniği ile izah edilerek, buna "mesafe üzerinde hareket" adı verildi; ancak bunda güçlü, elektrozayıf ya da çekimsel kuvvetlerin rol oynadığına, örneğin etkileşime giren parçacıkların birbirleriyle tuhaf bir iç bağlantı içinde olduğuna hiçbir atıfta bulunulmadı; oysa söz konusu içsel bağlantı Einstein, Podolsky ve Rosen tarafından meşhur "paradokslarında" postüla olarak kabul edilmiş, 1982'de Fransa'daki Aspect deneyi sonucunda da nihai sayılabilecek bir şekilde kanıtlanmıştır…

… TK-bazlı gücün oldukça bariz bir örneği ise şekil değiştirmedir. Kişi -neredeyse tüm vakalarda bilinçaltı yoluylakendi bileşen atomlarını, orijinalinden oldukça farklı özellikler taşıyacak brüt bir yapı oluşturmak üzere yeniden düzenler: örneğin, Fil Kız'ın uçan bir Asya filine oldukça rahatsız edici bir şekilde dönüşümü, kütle-enerji korunumu kanununun bariz bir ihlalidir. En azından Fil Kız vakasında, bu, atomaltı seviyesindeki bilinçaltı TK ile

açıklanmaktadır; görünüşe göre Bayan O Reilly sanal bir parçacık bulutu yaratıp onların normale göre çok daha uzun bir süre var olmasını sağlayabiliyor. (Sanal parçacıklara ilişkin bir tartışma aynı şekilde bu sunumun kapsamım aşmaktadır. Konuyla ilgilenenlere, örneğin güçlü etkileşim "taşıyan" ve bir an için korunum yasalarını çiğneyen parçacıklara ilişkin makaleleri salık veririm.) Bayan O'Reilly, kendisini orijinal görünümüne geri döndürme yeteneğinin bir parçası olarak, "hayalet" kütleyi oluşturan sanal parçacıklara yokluğa geçiş iznini vermektedir.

Bu makalede ifade edilen sonuçlara ulaşılmasını sağlayan soruşturma hattının ateşleyicisi, Fil Kızın tüm bilinen havacılık esaslarına meydan okuyarak uçabilme yeteneğiydi. Basitçe söylemek gerekirse, Fil Kızın, Peregrine'in ve diğer bilinen tüm asların uçuş ya da levitasyon yetenekleri, telekinezinin şu ya da bu tipine girmektedir. Bu bağlamda Yüce ve Kudretli Kaplumbağa arketipik bir uçucu astır, zira onaylanmış bir şekilde telekinetik yeteneklerinin aracılığı ile uçmaktadır. Fiziğin hiçbir numarası, Fil Kız'ın kulaklarının, hatta Peregrine'ın muhteşem kanatlarının, ufak tefek bir insanı havada uçurmasına olanak sağlayamaz, yetişkin bir Asya fili meselesine hiç girmiyorum bile. Onlar da, Kaplumbağa gibi, sadece zihin gücü ile uçmaktadırlar…

… Enerji yansıtmaları -yine- basitçe TK ile açıklanan başka bir çetrefilli problem sunar. Jumpin' Jack Flash'in avuç içlerinden alev patlamaları yansıttığı görülür ve dahası ürettiği ateşi fevkalade şekillerde manipüle edebilir. Ama bu kişi aslında ateşi yansıtmamakta, daha doğrusu bu ateş kendi vücudundan çıkmamaktadır; hatta esasen bu ateş, ateş bile değildir. Jack'in TK'sı ona çevresindeki havanın Brown hareketini düzenleme olanağı verir. Avuç içinden bir mikron uzakta, son derece hareketli parçacıklardan bir "sıcak nokta" yaratır ve sonra çıkan akkor gazın akıntısını yönlendirmek için telekineziyi kullanır.

… Işık hızıyla uçuş yeteneği, özel bir durum arz etmektedir. Çoğu vakada (ki her vahşi kart dönüşümünün benzersiz olduğunu akılda tutmak faydalıdır) ışık hızıyla ya da ışıktan daha hızlı seyahat kapasitesine sahip olan birey, tek bir fotonu ya da ikinci durumda *tachyon*'u taklit etme ve bu sayede Terry Clark'ın yönetimi altındaki Sussex Üniversitesi araştırmacılarının geliştirdiği "makroatom" aletine benzer şekilde, tek bir *bozon*'un davranışını taklit edebilen bir "makrofoton"a ya da "makrotachyon"a dönüşme yeteneğine sahiptir. Vahşi kart virüsünü bu gezegene getiren uzay

gemileri ile Dr. Tachyon olarak bilinen uzaylı insanımsı da, ışık hızıyla hareket etmek için aynı prensibi uygulamıştır.

Işıktan hızlı seyahat, şu anki teknolojimiz ile başa çıkmayacağımız süre sınırları ve uzak mesafelerde yön bulma problemleri nedeniyle, şimdiye kadar aslara sadece sınırlı bir yarar sağlamıştı. Ya da şu ana kadar hiçbir asın, güneş sisteminin sınırının (Neptün'ün şu anki uydusunun) ötesine seyahat edip geri dönmediği gerçeğinden bunu çıkarıyoruz…

… "Alet" denen birtakım araçların -yerçekimini kesen kemerler, boyutsal kapılar, zırhlı giysiler- belirgin özelliklerinden biri de hiçbirinin çoğaltılamayacağı gerçeğidir. Sökülüp incelendiklerinde genellikle mekanik ya da elektriksel bir mantığa oturtulamadıkları görülmektedir. Her biri, tekrarlanamayan bir sonuçtan ibarettir. Bu durum, girişimci bir "alet" ustasının neden bu işin ticaretine başlamadığını, mesela neden bir ışık hızıyla uçuş kemeri ya da yerçekiminden etkilenmeyen bir forklift üretemediğini açıklamaktadır. *Sadece yaratıcısı onların çalışmasını sağlayabilmektedir*. Bazı durumlarda, bileşenler moloz parçalarından, elma çekirdekleri, saç tokaları ve Barbie bebeklerinin gövdeleri gibi komik parçalardan oluşmaktadır. Diğerleri ise sadece Hieronymus'un hayali makinesi misali, gerçek bir devrenin çalışması "gerektiği gibi" çalışan bir devre *diyagramından* meydana gelmektedir.

Bir kez daha bunun tek açıklaması, zihinsel gücün devreye girmesidir. Yaratıcı, aslında eserine (şu anki bilimsel anlamıyla) metafizik bir etkide bulunmaktadır. Bu açıklama (sıkça rastlanan bir fenomen olarak) belirli "alet-ustalarının" yaratıcılıklarının bir sınırı olmasını, bu yüzden bazen yeni bir aleti çalıştırmak için eski bir aygıtı parçalarına ayırmak zorunda kalmalarını belli bir mantığa oturtmaktadır. Bu açıklama aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki hükümetlerin, hayret verici Modüler İnsan androidini kopyalamaya yönelik teşebbüslerinin, "vahşi yeteneklere" başvurulmadığı sürece başarısızlığa mahkûm olduğunu tahmin etmeyi kolaylaştırmaktadır…

… Neredeyse tüm asların ortak özelliklerinden biri, "normal" insanlarınkinden daha yüksek enerjili bir metabolizmaya sahip olmalarıdır. Bazıları, yeteneklerini sergilemek için gerekli olan enerjiyi kendi içlerinden ya da (daha iyi bir açıklama bulunmadığı için) Kozmostan elde edebiliyor gibi görünmektedir. Diğerlerinin ise yeteneklerine güç sağlamak için ya harici enerji kaynaklarına

ihtiyacı vardır ya da bu türden kaynakların bulunabilirliğinden yardım görmektedirler. Örneğin Harlem Balyozu olarak bilinen siyahi güçlü adamın, metabolizmasının yüksek düzeyli tepkimelerini sürdürebilmek için ağır-metal tuzları içeren bir yemek düzenine ve buna ek olarak da, kemiklerinde kalsiyumun yerine geçerek iskelet yapısına normal insanınkinden çok daha büyük bir dayanıklılık ve güç kazandıran stronsiyum-90 ve baryum-140 gibi radyoizotoplara ihtiyacı vardır. Jumpin' Jack Flash, gücünü ve gıdasını ateşe ve ısıya borçludur. Diğerleri insanüstü enerjilerini "pillerden" alır ki bunların genellikle Hieronymus-tipi aletler olduğu ortaya çıkmıştır. Enerjisinin kaynağı ne olursa olsun, insanüstü yeteneklerini yoğun şekilde kullanarak enerjisini oldukça kısa sürede tüketemeyen bir asa henüz rastlanmamıştı. Bazıları bir süre dinlenerek kolayca "şarj olabilmektedir", diğerlerinin ise harici bir güç kaynağına ihtiyacı vardır. Tekrar ediyorum, vakaların her biri benzersizdir…

Zihne dayalı açıklama hipotezini teyit eden bir diğer örnek, uykudan her uyanışında farklı insanüstü yeteneklere sahip olan Uykucu vakasıdır. As güçlerinin işleyişine dair öne sürülebilecek herhangi başka bir başka model, bu olayı izah etmekte zorluk çekmeye mahkûmdur…

Kısacası, meslektaşlarım ve ben, gözlemlenen tüm as yeteneklerinin zihinsel güce dayalı olduğunu ve başka hiçbir açıklamanın bu tür yetenekleri izah edemeyeceğini söylemekten çekinmiyoruz…

♣ ♦ ♠ ♥

SONSÖZ

George R.R. Martin

Vahşi Kartlar serisinde, Vahşi Kartlar Günü, Dr. Tod'un uzaylı virüsü Manhattan üzerine bıraktığı ve Jetçocuk'un da o ölümsüz kelimelerini sarf ettiği 15 Eylül 1946 tarihinin anısına, her 15 Eylül'de kutlanır.

Gerçek hayattaysa, 15 Eylül 1946, Howard Waldrop'un doğduğu gündür… ve Howard, tesadüfen, ilk *Vahşi Kartlar* kitabının açılış hikâyesi olan, tüm bu olayların gerçekleştiği "Broadway Üstünde Otuz Dakika"yı yazmıştır.

Serinin kitaplarında 20 Eylül'ün özel bir önemi yoktur. Ancak, gerçek hayatta, *benim* doğum günüme denk gelir; Howard'dan iki yıl, beş gün sonra… 20 Eylül gerçek Vahşi Kartlar Günüdür. 1983'te o gün, Vic Milan bana doğum günü hediyesi olarak *Super World* adında bir *role-playing* oyunu vermiş, böylece farkında olmadan *Vahşi Kartlar* evreninin tohumlarını ekmişti.

O hediyeyi açtığımda, *role-playing* oyunları konusunda hâlâ oldukça saf sayılırdım. Yalnız dikkatinizi çekerim, o zamana kadar birçok oyun oynamıştım. 70'lerin başında kendimi bilimkurgu yazarı olarak kabul ettirmeye çalışırken, faturalarımı, yönettiğim satranç turnuvaları sayesinde ödemiştim. Onun öncesinde üniversite ve lisedeki satranç takımlarının kaptanıydım. Ben çocukken *role-playing* oyunları henüz icat edilmemişti, ama bizim de yağmurlu günler için damamız, kızmabiraderimiz ve Sorry'miz, sıcak yaz akşamları içinse saklambacımız, Ringoleavio'muz ve Oh O'Clock'umuz vardı. Ailem hiçbir zaman bir ev sahibi olmasa da, bu beni asla Monopoly masasında geniş emlak imparatorlukları kurmaktan alıkoymadı. Ayrıca Broadside ve Stratego da vardı. Buna ek olarak tüm çocukluğum boyunca oynadığım hiçbir Risk oyununu kaybetmedim (Her zaman "kırmızı" orduları yönetirdim ve biri "rengimi" kabul etmezse oynamayı reddederdim). Bir süre sonra hiçbir arkadaşım benimle kapışmaya cüret edemez oldu, ben de odamda masayı hazırlar ve savaşları kendi kendime yapardım; altı

orduyla birden oynar, onları yöneten krallar ve generaller uydurur, saatlerce mutlu mesut kendi kendimi istila eder, kendime saldırır ve ihanet ederdim. Şimdi tekrar düşününce, sanırım o da bir çeşit *role-playing* sayılabilir.

Ancak, düzenli olarak oynamaya 1980'de New Mexico'ya geldiğimde başladım. Albuquerque'deki bazı yazarların küçük bir oyun grubu vardı ve bir seanslarına beni de davet ettiler. O dönemde oldukça kuşkuluydum. D&D toplantılarında, canavarları öldürüp hazine ararken Barbar Thongor ve Hobbit Pipsqueak'miş gibi davranan çocuklar görmüştüm. Gençligimde çok fazla kötü kılıç ve büyü kitapları okuduğumdan bu tür şeylerin bana çekici gelmesi kolay değildi. Üstelik yaşamana ya da ölmene karar veren şu garip şekilli zarlar vardı. Hafta başı kurulan bir poker masasına ya da devam eden bir Diplomacy oyununa katılmayı tercih ederdim. Şu *role-playing* olayı için çok yaşlı ve sofistikeydim. Yine de, yerel yazarlar bununla uğraşıyorsa, ben de bir şans verebileceğimi düşündüm.

İşte bunlar, meşhur son sözlerden sayılabilir.

Albuquerque'deki bu oyun grubunun içinde Walter Jon Williams, Victor W. Milan, John J. Miller, karısı Gail Gerstner Miller ve Melinda M. Snodgrass vardı. Hepsi de, en sonunda *Vahşi Kartlar* antolojisine önemli katkılarda bulunacaklardı. Royce Wideman ve Jim Moore da grubun parçasıydı. Ayrıca benim tatlı hanımefendim Parris de benimle birlikte gruba katıldı. Bizim dahil olduğumuz dönemde, çoğunlukla Walter'ın oynattığı *Call of Cthulhu*'yu ve daha seyrek olarak da Vic'in *Morrow Project* senaryosunu oynuyorlardı, yani tecrübe ettiğim ilk iki oyun, bunlardı.

Çok eğlenceliydi… ve *role-playing* denen şey de hiç tahmin ettiğim gibi değildi. Kendimi yazarların arasında bulmuştum ve bu oyunlar da basbayağı birer *hikâyeydi*. Walter'ın oyunlarını oynamak bir H.P. Lovecraft hikâyesinin sayfalarına adım atmak gibiydi, ama bizim oyunumuzdaki karakterler, Lovecraft'ınkilerden çok daha gerçekti. Zafer ve trajedi, kahramanlık ve korkaklık, aşk ve ihanet vardı, üstelik arada sırada bir Shuggoth da vardı. Haftalık seanslarımız hem hikâye anlatma hem doğaçlama tiyatro hem grup terapisi hem toplu psikoz hem de macera ve pembe dizi kıvamındaydı. Muhteşem karakterler yaratıp onların içinde yaşıyor ve çoğu akşam, o yirmi yüzlü komik zarları hiç atmıyorduk bile.

Birkaç ay sonra, kendi oyunumu oynatmak istediğimi belirten

sesler çıkarmaya başladım. Oyuncular ne kadar eğleniyor olsa da, oyunu oynatan kişi bana çok daha fazla eğleniyor gibi görünüyordu. O, her şeye gücü yeten bir karakter olarak aynı anda hem yaratıcı hem orkestrayı yöneten maestro hem takım kaptanı hem de karşı takımdı. Grubumuz, oyunu oynatan kişiye "Tanrı," derdi. Kim tanrıyı oynamak istemezdi ki? Sonunda bunun cazibesine yenildim ve bizim çete için kendi *Cthulhu* maceramı hazırladım. Benim için bir kez tanrısallığın zevkini yaşadıktan sonra artık geri dönüş yoktu… her ne kadar çok zeki oyunculardan oluşan oyun grubumuz, aksiyonun henüz on altıncı dakikasında oyunumun tüm gizemini çözmüş olsa da.

İşte doğum günümde Vic bana *Super World*'ün o ölümcül kopyasını verdiğinde, durumlar aşağı yukarı bu şekildeydi. Çetemiz benden önce başka bir süper kahraman oyunu oynamış ve pek sevmemişti… Ama bu yeni bir sistemdi ve Vic benim çok eski bir çizgi roman hayranı olduğumu biliyordu. Bayonne, New Jersey'deki yetişme yıllarımı çizgi romanlarla geçirmiştim. Superman ve Batman, benim okumayı öğrenmeme Dick ve Jane'den çok daha fazla yardımcı olmuştu ve yayımladığım ilk hikâyeler de, çizgi roman fanzinlerinde çıkan amatör süper kahraman hikâyeleriydi. *Super World* benim için yaratılmış gibi görünüyordu, ben de *Super World* için…

Sonradan olanlar ise neredeyse korkutucuydu. Ben bir oyun kurdum, arkadaşlarım da karakterler yarattı ve oynamaya başladık. Derken, daha hiçbirimiz ne olduğunu anlamadan *Super World* hepimizi yutuverdi. İlk başlarda haftada birer kez oynuyor, bazen *Super World* yerine Walter'ıı ya da Vic'in oyununu oynuyorduk. Ancak kısa süre sonra *Morrow Project*'ı oynamayı bıraktık, sonrasında *Call of Cthulhu*'yu da bir kenara ittik. Bir tek *Super World* oynuyorduk. Akşam yemeği vaktinde toplanır, sabah ikiye, bazen üçe kadar oynar ve sonrasında yaklaşık bir saat kadar daha, az önce oynadığımız oyununu yorumlamaya girişirdik. Albuquerque'den Santa Fe'deki evime arabayla giderken birçok kez şafağı gördüğümü hatırlıyorum. Altı ay sonra artık haftada iki kez oynamaya başlamıştık, bir oyun Albuquerque'de, diğeri Santa Fe'de oynanıyor, ikisine de aynı oyuncular katılıyordu. Bir keresinde, çok sıkıcı bir bilimkurgu toplantısında, benim odama çekilip tüm hafta sonu boyunca *Super World* oynadık; oyundan sadece sunumlarımız ve okumalarımız için ayrılıyor ve aceleyle geri dönüyorduk.

Sonradan *Vahşi Kartlar* kitaplarını şereflendirecek olan

karakterlerin bazıları, her ne kadar sonraki hallerinden epey farklı sayılabilecek "kaba taslak" sürümleriyle olsa da, ilk olarak o oyunlarda ortaya çıktı. Melinda'nın ilk karakteri Topper'dı, ancak *Ace in the Hole*'da figüran olarak gözükecek olan Topper'la ortak yanı kostümüydü. Walter'in ilk karakteri Kara Gölge'ydi, ancak sahip olduğu yetenekleri ve kişiliği, *Vahşi Kartlar*'da vücut bulmuş halinden oldukça farklıydı. Oyunda, antolojilerin Harlern Balyozu olacak olan Shad, Vic'in karakterinin erkek kardeşiydi. Chip Wideman, cehennemden çıkma zehirli Cryptkicker'ı tasarlamadan önce, birkaç kötü kahraman ve iyi huylu Toad Man'i oynamıştı. John Miller da hiçbir zaman kitaplarda yer almayan Nightmare'i oynardı. Jim Moore ise… pekâlâ, size Jim Moore'un karakterlerinden bahsedebilirim, ama eğer yaparsam PC Polisi sizi öldürmek zorunda kalır. Hiram Worchester'ın ilk hali muhteşem bir olaydı: Zepliniyle suça karşı savaş açan ve kendisine Şişmanadam diyen iyi niyetli bir sakar. İlk başlardaki Kaplumbağa da, Tom Tudbury'nin adına, gücüne ve kabuğuna sahipti ama onun geçmişinden ya da kişiliğinden hiçbir şey taşımıyordu.

Oyuncular oyunu biraz daha kavrayıp *Super World* kurallarının ince detaylarına hâkim olunca o ilk başta türetilen karakterlerin çoğu emekli oldu. Topper şapkasını astı, Kara Gölge gölgelerin içine çekildi, Harlem Balyozu motosiklet tamirine geri döndü. Walter, Shad'ın yerine, oyuna Modüler Adam'ı ve onun çılgın yaratıcısını soktu. Vic Milan, Cap'n Trips'i ve arkadaşlarını oyuna sokarken, John Miller da Nightmare'i Çiftçi'yle değiştirdi. Gerçi çetenin bir kısmı ilk denemede olayı kavramışlardı; Gail, Peregrine haricinde kimseyi oynamadı ve Parris ilk baştan beri Fil Kız olarak kaldı; Radha O'Reilly'nin kitap versiyonu, önceki oyun versiyonunun neredeyse bir kopyasıydı.

Oyun hepimizde ciddi bir bağımlılık yaratmıştı… özellikle de bende. Ben tanrıydım; bu da oyuncular daha gelmeden birçok planlama ve hazırlık yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Oyun onların akşamlarını ve hafta sonlarını yiyordu, ama benim hayatımı yemişti. Bir yılı aşkın bir süre boyunca, *Super World* beni tüketti ve o dönemde neredeyse hiçbir şey yazmadım. Bunun yerine günlerimi oyuncularımı şaşırtıp heyecanlandıracak zekâ dolu yeni entrikalar bulmak ve onları uğraştıracak yeni kötü kahramanlar yaratmakla geçirdim. Parris, klavyemin tıkırtısını duyma ümidiyle çalışma odamın kapısını dinler ve uğursuz zar tıkırtıları ile irkilirdi.

Kendime bunun her yazarın başına gelen bir tıkanma dönemi

olduğunu söylüyordum. İddialı bir rock and roll fantezisi olan son kitabım *The Armageddon Rag*, aldığı harika eleştirilere rağmen berbat bir başarısızlığa uğramış ve kariyerim dibe vurmuştu. Aslında, şimdi geriye bakınca, aslında hiç de tıkanmadığımın gün gibi ortada olduğunu görüyorum. Çıldırmış gibi karakterler yaratıyor ve çeşitli entrikalar hazırlıyordum. Yani durum, yazar tıkanıklığının tam tersiydi. Bazı zamanlar, bir romanın artık son düzlüğüne girdiğimde bu türden şeyleri yaşamışımdır; gerçek dünya yavaş yavaş silinirken, gündüz yanı başında yaşayıp geceleri de rüyanda gördüğün kendi kitabın haricinde her şey önemini kaybeder… işte ben de o türden yaratıcı bir çılgınlığın içerisindeydim. Sadece ortada bir kitap yoktu… daha doğrusu, henüz. Sadece oyun vardı.

Hevesimin ne zaman veya neden kırıldığını bilmiyorum. Belki de düzenli bir şekilde azalan banka hesabımdaki parayla ve hızla yükselen borçlarımla bir alakası vardır. Oyunu, arkadaşlarımla beraber yarattığımız harika karakterleri seviyordum, özellikle heyecanlı bir seanstan sonra oyuncuların egomu okşayan tepkilerini seviyordum… ama içinde yaşayabileceğim bir evim olmasını da seviyordum ki bu da belalı *mortgage* ödemelerine devam etmem gerektiği anlamına geliyordu. Yaşadığım tanrısallık hissi, ne kadar sarhoş edici olsa da, para getirmiyordu.

Bu yüzden bir gün, yine havalı kötü kahramanlar içinde yuvarlanırken, o büyülü sözleri söyledim…

“Bundan para kazanmanın bir yolu olmalı.”

Sonradan bir yolu olduğu ortaya çıktı… Ancak o hikâye için, *Vahşi Kartlar*’ın ikinci kitabına yazdığım sonsözü okumanız gerek.

George R.R. Martin

15 Mayıs 2001